STEPHEN KING

DOCTOR SLEEP

„Ne aflăm la o răscruce. Jumătățile de măsură nu duc nicăieri."

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

„Dacă vrem să trăim, trebuie să ne eliberăm de furie. (Aceasta este) luxul îndoielnic al oamenilor normali."

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

FRICA înseamnă de fapt: „Frige realitatea şi cară-te de acolo."

vechi aforism al Alcoolicilor Anonimi

STEPHEN KING

DOCTOR SLEEP

„Ne aflăm la o răscruce. Jumătăţile de măsură nu duc nicăieri.”

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

„Dacă vrem să trăim, trebuie să ne eliberăm de furie. (Aceasta este) luxul îndoielnic al oamenilor normali.”

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

FRICA înseamnă de fapt: „Frige realitatea şi cară-te de acolo.”

vechi aforism al Alcoolicilor Anonimi

CASETA DE VALORI

1

În a doua zi a lunii decembrie dintr-un an în care un fermier obscur din Georgia[{1}] tot îşi mai făcea de lucru prin Casa Albă, unul dintre cele mai impresionante hoteluri din Colorado a fost mistuit de flăcări. Hotelul a fost declarat o pierdere iremediabilă. Ancheta, condusă de comandantul departamentului de pompieri din Comitatul Jicarilla, a stabilit că incendiul s-a declanşat din cauza unui boiler defect. Când a avut loc accidentul, hotelul era închis pe perioada de iarnă şi în el nu se aflau decât patru persoane. Trei dintre acestea au supravieţuit. Jack Torrance, îngrijitorul din extrasezon, şi-a pierdut viaţa în încercarea sa eşuată (însă eroică) de a reduce presiunea aburului din boilerul respectiv, presiune ce atinsese un nivel catastrofal din pricina unei supape de siguranţă stricate.

Doi dintre supravieţuitori au fost soţia îngrijitorului şi fiul acestuia, de vârstă fragedă. Cel de-al treilea a fost bucătarul-şef al hotelului Overlook, Richard Hallorann, care îşi părăsise locul de muncă sezonier din Florida şi venise în Colorado, mânat de ceea ce el numea „un presentiment puternic” ce îl convinsese că familia Torrance avea necazuri. Ambii adulţi au suferit răni grave în urma exploziei. Doar copilul a scăpat teafăr şi nevătămat.

Cel puţin din punct de vedere fizic.

2

Wendy Torrance şi fiul său au fost despăgubiţi de corporaţia care deţinea hotelul Overlook. Nu o sumă colosală, dar suficientă cât să-i ajute să se descurce vreme de trei ani, timp în care ea nu a putut să lucreze din cauza

traumatismelor suferite. Avocatul pe care îl consultase îi spusese că, dacă nu va da înapoi şi va juca dur, ar putea căpăta mult mai mult, deoarece corporaţia voia să evite un proces. Însă Wendy, la fel ca proprietarii hotelului, nu-şi dorea decât să dea uitării iarna aceea sinistră, petrecută în Colorado. Se va face bine, spunea ea, şi chiar aşa a şi fost, deşi leziunile suferite au chinuit-o până la sfârşitul vieţii. Vertebrele zdrobite şi coastele fracturate se pot vindeca, însă nu te vor lăsa niciodată să-ţi uiţi trecutul.

O vreme, Winifred şi Daniel Torrance au locuit în sud-est, apoi s-au mutat în Tampa. Din când în când îi vizita Dick Hallorann (cel cu presentimentele puternice), care venea de la Key West mai ales ca să-l vadă pe Danny, întrucât cei doi aveau o relaţie specială.

Într-o dimineaţă devreme din luna martie a anului 1981, Wendy l-a sunat pe Dick şi l-a întrebat dacă poate veni până la ei. I-a spus că Danny o trezise în toiul nopţii şi îi zisese să nu intre în baie.

Iar după aceea a refuzat să mai rostească vreun cuvânt.

3

Se trezise pentru că-i venea să facă pipi. De afară se auzeau rafalele puternice ale vântului. Era cald – cam tot timpul era cald în Florida –, însă nu-i plăcea deloc zgomotul acela şi avea senzaţia că niciodată nu va reuşi să se împace cu el. Îi amintea de Overlook, unde boilerul defect fusese cel mai neînsemnat dintre pericole.

Locuia cu mama sa într-un apartament strâmt de la etajul al doilea al unei clădiri cu locuinţe ieftine de închiriat. Danny ieşi din camera lui, aflată lângă cea a mamei, şi traversă holul. Vântul răbufni din nou, iar palmierul uscat din faţa ferestrei îşi clămpăni frunzele. Sunet de oase izbite între ele. Atunci când nu făcea nimeni duş sau nu foloseau toaleta, obişnuiau să lase uşa de la baie deschisă, deoarece încuietoarea era stricată. În noaptea asta uşa era închisă.

Dar nu pentru că mama ar fi fost înăuntru, nu, nici vorbă. Din cauza rănilor suferite la cap în timpul evenimentelor de la Overlook, mama începuse să sforăie – făcea un *sfârrr-sfârrr* blând atunci când dormea –, iar sunetul ăsta îl auzea acum Danny venind din dormitorul ei.

Asta e, înseamnă că a închis-o din greşeală.

Deşi ştia că nu este aşa (căci şi el era înzestrat cu presentimente şi presimţiri puternice), însă uneori trebuie să afli. Uneori trebuie să *vezi.* Descoperise acest adevăr într-o cameră de la etajul al doilea al hotelului Overlook.

Cu o mână ce i se părea prea lungă, prea deşirată, prea *fără oase,* apăsă clanţa şi deschise uşa.

În baie era femeia din Camera 217, aşa cum anticipase el. Goală-puşcă, stătea pe toaletă, cu picioarele desfăcute şi cu coapsele palide şi puhave la vedere. Sânii verde-murdar îi atârnau până la brâu, aidoma unor baloane dezumflate. Peticul de păr de sub burtă era cenuşiu. Şi tot cenuşii îi erau şi ochii, oglinzi din oţel. Îl văzu şi buzele i se lăbărţară într-un rânjet.

Închide ochii, îl sfătuise Dick Hallorann pe vremuri. *Dacă vezi ceva rău, închide ochii şi spune-ţi că nu-i nimic acolo şi, când ai să-i deschizi, lucrul cel rău va fi dispărut.*

Numai că tehnica respectivă nu funcţionase în Camera 217 pe când avea cinci ani şi nu va funcţiona nici acum. Era convins de asta. Îi simţea *mirosul.* Intrase în putrefacţie.

Femeia – ştia cum o cheamă: doamna Massey – se ridică greoi pe picioarele vineţii, întinzând mâinile spre el. Carnea de pe braţe atârna, gata să se desprindă de pe os. Îi zâmbea aşa cum zâmbeşti când te întâlneşti cu un vechi prieten. Sau când vezi ceva bun de mâncare!

Cu o expresie ce ar fi putut fi confundată cu calmul, Danny închise uşurel uşa şi se retrase din faţa ei. Văzu cum clanţa se ridică… şi coboară… şi se ridică… şi se potoleşte.

Acum avea opt ani, adică în stare să judece cât de cât raţional, chiar aşa de înspăimântat cum era. În parte deoarece, în străfundurile minţii sale, se aşteptase la una ca

asta. Deşi întotdeauna crezuse că Horace Derwent va fi cel care îşi va face apariţia în viaţa lui. Sau poate barmanul, căruia tatăl lui îi spunea Lloyd. Dar ar fi trebuit să ştie că va fi doamna Massey, încă dinainte s-o vadă în baia lor. Pentru că, dintre toţi nemorţii din Overlook, ea fusese cea mai cumplită.

Partea aceea a minţit lui înzestrată cu judecată îi spunea că nu este nimic altceva decât o frântură dintr-un coşmar care se ţinuse scai de el şi după ce se trezise şi se dusese la baie. Partea aceasta se încăpăţâna să-l convingă că, dacă va deschide din nou uşa, va vedea că în baie nu este absolut nimic. Sigur că nu va fi nimic, doar era complet treaz acum. Dar o altă parte a lui, partea aceea care *strălucea,* ştia că lucrurile stau cu totul şi cu totul altfel. Hotelul Overlook nu-şi încheiase socotelile cu el. Cel puţin unul din spiritele acelea vindicative îl urmărise până în Florida. Cândva descoperise o femeie lungită în cadă. Femeia aceea se ridicase şi încercase să-l sugrume cu degetele ei mucegăite şi împuţite (dar extrem de puternice). Dacă ar deschide acum uşa de la baie, ea ar termina ce începuse atunci, pe vremuri.

Recurse la un compromis şi-şi lipi urechea de uşă. La început nu auzi nimic. Apoi un sunet slab.

Unghii moarte râcâind pe lemn.

Danny se duse în bucătărie pe picioare ca din câlţi, se urcă pe un scaun şi urină în chiuvetă. Apoi îşi trezi mama şi îi spuse să nu intre în baie pentru că acolo e un lucru rău. După aceea se duse la el în cameră şi se ascunse sub pături. Îşi dorea să nu se mai dea jos din pat decât ca să se ducă să facă pipi în chiuveta din bucătărie. Şi, pentru că-şi prevenise mama, nu mai avea niciun motiv să-şi mai dorească să vorbească cu ea.

Mama îi cunoştea muţenia. Prima oară se întâmplase după ce Danny intrase în Camera 217 a hotelului Overlook.

— Cu Dick vrei să stai de vorbă?

Culcat pe spate, cu ochii la ea, băiatul dădu din cap. Iar mama formă numărul, chiar dacă era ora patru dimineaţa.

A doua zi, Dick ajunse la ei. Adusese ceva cu el. Un cadou.

4

După ce Wendy îl sunase pe Dick – avusese grijă ca Danny să o audă – băiatul adormi la loc. Încă îşi mai sugea degetul mare, cu toate că acum avea opt ani şi era în clasa a treia. O durea să-l vadă aşa. Se duse la baie şi rămase câteva clipe privind uşa închisă. Îi era teamă – o speriase Danny –, dar avea nevoie la closet şi nici prin gând nu-i trecea să folosească chiuveta aşa cum făcuse fiul ei. Îi era scârbă numai la gândul că s-ar putea urca într-un echilibru precar pe marginea de porţelan a chiuvetei, cu fesele atârnânde (chiar dacă n-ar fi văzut-o nimeni).

Într-o mână ţinea ciocanul pe care îl luase din cutia ei de scule de femeie singură. Îl ridică atunci când apăsă clanţa şi deschise uşa. Fireşte că baia era goală, însă scaunul toaletei era coborât. Niciodată nu-l lăsa aşa noaptea, pentru că ştia prea bine că, dacă Danny, doar zece la sută treaz, va avea nevoie la baie, va uita să-l ridice şi va împroşca totul în jur. Mai era şi un miros. Un miros urât. Ca de şobolan mort în pereţi.

Făcu un pas, apoi încă unul. Surprinse o mişcare şi se răsuci cu ciocanul ridicat, gata să lovească pe oricine

(orice)

s-ar fi ascuns în spatele uşii. Însă nu era decât propria-i umbră. Te sperii chiar şi de umbra ta, zic oamenii în bătaie de joc, dar cine era mai îndreptăţită decât Wendy Torrance? După ce văzuse tot ce văzuse şi trecuse prin ce trecuse, ştia foarte bine cât de periculoase puteau fi anumite umbre. Puteau avea colţi.

În baie nu era nimeni, dar observă o pată decolorată pe scaunul closetului şi o alta pe perdeaua de la duş. Fecale, fu

primul ei gând. Dar nu, rahatul nu e roşu-gălbui. Se uită mai de aproape şi văzu firicele de carne şi de piele putrezită. Iar pe covoraşul din faţa cabinei de duş erau şi alte pete asemănătoare, în formă de tălpi. Prea mici – prea *elegante* – ca să fi aparţinut unui bărbat.

— O, Doamne, Dumnezeule, şopti ea.

În cele din urmă folosi tot chiuveta din bucătărie.

5

De-abia spre prânz reuşi Wendy să-şi dea fiul jos din pat. Îl convinse să înghită nişte supă şi un sandvici cu unt de arahide, după care băiatul se culcă din nou. Tot nu voia să vorbească. Hallorann ajunse curând după cinci după-amiaza, la volanul Cadillac-ului său roşu, dar cam vechi (însă perfect întreţinut şi lustruit de-ţi lua ochii). Wendy îl aşteptase lângă fereastră, la fel cum odinioară aşteptase şi pândise întoarcerea soţului ei, sperând că Jack va veni acasă binedispus. Şi nebăut.

Se repezi pe scări şi deschise uşa de la intrare chiar atunci când Dick întinsese mâna spre soneria sub care scria TORRANCE 2A. I se aruncă în braţele întinse, dorindu-şi să rămână în îmbrăţişarea lui dătătoare de linişte cel puţin o oră. Poate chiar două.

Hallorann îi dădu drumul şi se uită lung la ea, ţinând-o de umeri.

— Arăţi bine, Wendy. Ce face omuleţul nostru? A început să vorbească?

— Nu, dar cu tine va vorbi. Chiar dacă la început n-o va face cu voce tare, puteţi să…

Nu termină, ci arătă cu degetul spre fruntea bucătarului.

— Nu neapărat, zise Dick.

Zâmbetul său larg dezveli o proteză nouă şi strălucitoare. Hotelul Overlook i-o distrusese pe cea veche în noaptea când explodase boilerul. Sigur, Jack Torrance fusese cel ce lovise cu ciocanul care-i prăpădise lui dinţii şi lui Wendy

capacitatea de a merge fără să şchiopăteze, însă amândoi ştiau că, de fapt, hotelul îi atacase.

— E foarte puternic, Wendy. Dacă vrea să mă blocheze, o s-o facă. Ştiu din experienţă. În plus, e mai bine să vorbim cu gura, nu cu gândul. Mai bine pentru el, vreau să zic. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

După ce-i povesti totul, Wendy îl conduse în baie. Lăsase totul cum fusese, aidoma unui poliţist de proximitate care protejează locul unei crime până la sosirea echipei de criminalişti. Pentru că acolo *se petrecuse* o crimă. O crimă împotriva copilului ei.

Dick privi petele vreme îndelungată, fără să le atingă, apoi zise:

— Hai să ne uităm dacă s-a trezit Danny şi dacă vrea să mă vadă.

Nu se trezise, dar inima lui Wendy se însenină puţin observând expresia de bucurie pură de pe chipul băiatului când acesta realiză cine stă pe marginea patului lui şi-l scutură de umăr.

(Hei, Danny, ţi-am adus un cadou.)

(Nu-i ziua mea.)

Wendy îi urmărea cu atenţie. Ştia că vorbesc, dar nu-şi dădea seama ce spun.

Şi Dick zise:

— Hai şi te scoală, scumpule. Mergem la plimbare pe plajă.

(Dick, s-a întors doamna Massey din Camera 217. S-a întors!)

Dick îl mai scutură o dată de umăr.

— Vorbeşte tare, Dan. O sperii pe maică-ta.

Danny spuse:

— Ce cadou mi-ai adus?

Dick zâmbi:

— Aşa-i mai bine. Îmi place să-ţi aud vocea. Şi lui Wendy îi place.

— Da.

Atât cuteză femeia să spună. Altminteri i-ar fi auzit tremurul din glas şi s-ar fi îngrijorat.

— Cât suntem noi plecaţi, ar fi bine să faci curat în baie, o sfătui Dick. Ai mănuşi de menaj?

Wendy dădu din cap: avea.

— Bine. Să ţi le pui.

6

Plaja se afla la vreo cinci kilometri depărtare. Parcarea era înconjurată de tot soiul de puncte de atracţie de genul celor întâlnite de obicei pe faleze: teribil de împopoţonate şi stridente – tarabe unde se vindeau gogoşi spiralate sau hotdogi, prăvălii cu suvenire. Însă sezonul estival era pe sfârşite, aşa că niciuna nu prea avea vânzare. Plaja era aproape în întregime a lor. În timpul drumului cu maşina, Danny ţinuse pe genunchi cadoul primit – un pachet lunguieţ, destul de greu, în ambalaj argintiu.

— Ai să-l deschizi după ce stăm de vorbă, îi spusese Dick.

Se plimbară chiar pe malul apei, acolo unde nisipul era tare şi strălucitor. Danny mergea încet, pentru că Dick era bătrân. Şi avea să moară într-o zi. Poate chiar curând.

— Am să mai fac umbră pământului câţiva ani buni, se amuză Dick citindu-i gândul. Nu-ţi face griji. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu uita nimic.

Relatarea în sine nu dură prea mult. Partea cea mai grea ar fi fost să găsească vorbele potrivite pentru a explica spaima pe care o simţea, amestecată cu o certitudine sufocantă: acum, că l-a găsit, nu va mai pleca niciodată. Dar, pentru că Dick era cel cu care discuta, nu avu nevoie să rostească aceste cuvinte. Apoi spuse cu voce tare:

— O să se întoarcă, sunt convins că o să se întoarcă. O să se întoarcă şi o să se tot întoarcă până când va pune mâna pe mine.

— Mai ţii minte când ne-am cunoscut?

Deşi mirat de această deviere de la subiect, Danny dădu din cap. Hallorann fusese cel care le prezentase hotelul Overlook lui şi părinţilor lui. Cu foarte mult timp în urmă, aşa i se părea acum.

— Şi mai ţii minte prima oară când am vorbit în capul tău?

— Sigur că da.

— Ce am zis eu atunci?

— M-ai întrebat dacă nu vreau să merg cu tine în Florida.

— Aşa. Şi cum te-ai simţit când ai aflat că nu mai eşti singur? Că nu doar ţie ţi se întâmplă strălucirea?

— Foarte mişto, răspunse Danny. Super.

— Mda, mormăi Hallorann, mda, sigur că da.

Merseră un timp în tăcere. Păsări micuţe – ciripele le numea mama lui Danny – se fugăreau pe crestele valurilor.

— Şi nu te-ai întrebat niciodată cum de am apărut tocmai atunci când aveai nevoie de mine?

Bucătarul cel negru se uită la băieţelul cel alb şi zâmbi.

— Nu, sigur că nu te-ai întrebat. De ce s-o fi făcut? Nu erai decât un copilaş pe vremea aia. Acum ai mai crescut. Ai crescut *mult* în anumite privinţe. Ascultă la mine, Danny. Eu cred că lumea asta ştie cum să compenseze toate lucrurile care se întâmplă. E o vorbă veche: Profesorul apare doar atunci când elevul e pregătit. Eu am fost profesorul tău.

— Ai fost mult mai mult, spuse Danny apucându-l de mână. Ai fost prietenul meu. Ne-ai salvat.

Dick nu-i luă în seamă spusele… sau lăsă această impresie.

— Şi buna mea avea strălucire – ţii minte că ţi-am povestit?

— Îhî. Mi-ai zis că stăteaţi mult de vorbă fără să deschideţi gura.

— Aşa, vezi? Ea m-a învăţat. Şi pe ea a învăţat-o *stră*bunica ei, de mult de tot, în vremea sclaviei. Şi într-o bună zi îţi va veni şi ţie rândul să fii profesor, Danny. Atunci când îţi vei găsi elevul.

— Dacă nu mă-nhaţă doamna Massey până atunci, murmură posomorât Danny.

Ajunseră lângă o bancă. Dick se aşeză spunând:

— N-am curaj să merg mai departe; s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă întorc. Stai aici, lângă mine. Vreau să-ţi spun o poveste.

— N-am nevoie de poveşti, se revoltă Danny. O să se întoarcă, nu pricepi? O să se *întoarcă* şi o să se *întoarcă* şi o să se tot *întoarcă.*

— Taci din gură şi cască-ţi bine urechile la mine. Ia seama la ce-ţi zic acum, zâmbi larg Dick etalându-şi noua proteză. Cred că ai să te prinzi. Că nu eşti deloc prost, drăgălaşule.

7

Mama mamei lui Dick – cea cu strălucirea – locuia în Clearwater. Ea era Buna Albă. Dar nu pentru că ar fi avut pielea albă. Nu, sigur că nu. Ci pentru că era *bună.* Tatăl tatălui său locuia în Dunbire, Mississippi, o aşezare rurală situată nu departe de Oxford. Soţia acestuia murise cu mult timp înainte de naşterea lui Dick. Pentru locurile şi vremurile acelea, străbunicul bucătarului Hallorann era un om foarte bogat. Era proprietarul unei firme de pompe funebre. Dick şi părinţii lui se duceau la el în vizită de patru ori pe an, iar micuţul Dick Hallorann nu putea să sufere vizitele acestea. Andy Hallorann îl înfricoşa la culme şi îi zicea – în gând, doar, căci rostirea acestui apelativ cu voce tare i-ar fi adus cu siguranţă o palmă peste botul obraznic – Tata-mare Negru.

— Ai auzit de oamenii ăia mari cărora le plac copiii? îl întrebă Dick pe Danny. Li se zice pedofili. Adică vor copiii pentru sex. Ai auzit de ei?

— Cam da, răspunse Danny circumspect.

Bineînţeles că ştia că nu trebuie să stea de vorbă cu necunoscuţii şi nici să se urce în maşina vreunuia. Pentru că-ţi puteau face nişte chestii naşpa.

— Ei, boşorogul de Andy, bunicul meu, era mai mult decât atât. Era şi sadic.

— Adică cum?

— Adică îi plăcea să provoace durere.

Danny dădu de câteva ori din cap, semn că înţelegea foarte bine despre ce era vorba.

— Aşa ca Frankie Listrone de la şcoală. Îţi face „o mie de ace” sau îţi dă cu „castana” în cap. Şi dacă nu plângi, se opreşte. Da’ dacă te vede că te doare, nu se mai opreşte *deloc.*

— Foarte urât ce face colegul tău. Dar eu îţi vorbesc despre un lucru cu mult mai rău.

Cel care s-ar fi întâmplat să treacă pe lângă ei în momentele acelea ar fi putut crede că Dick Hallorann se cufundase în tăcere, dar, de fapt, povestea lui mergea mai departe, redată fiind acum printr-o înlănţuire de imagini şi cuvinte de legătură. Danny îl văzu pe Tata-mare Negru – un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum la fel de negru ca el, cu o

(fedora[{2}]*)*

pălărie pe cap. Îi văzu bulbucii de salivă din colţurile gurii şi ochii în permanenţă conturaţi cu roşu, de parcă ar fi fost foarte obosit, ori de-abia ce se oprise din plâns. Văzu cum îl urca pe Dick pe genunchi – şi Dick era mai mic decât era Danny acum, poate de vârsta pe care el o avusese în iarna aceea petrecută la Overlook. Şi văzu cum îl gâdila pe băieţel – asta doar dacă nu erau singuri. Dar, dacă nu mai era nimeni prin preajmă, îşi vâra mâna printre picioarele micuţului şi îl strângea de ouţe până când pe Dick îl lua cu leşin din cauza durerii.

— Îţi place? îi gâfâia Tataie în ureche, înecându-l cu duhoare de ţigări şi scotch White Horse. Sigur că-ţi place. La toţi băieţii le place. Şi chiar dacă nu, n-ai să mă spui la nimeni. Că dacă te apuci să mă pârăşti, am să-ţi fac rău. Am să-ţi dau foc!

— Fir-ar! exclamă Danny. Nasol.

— Au mai fost şi altele, spuse Dick, dar am să-ţi povestesc o singură întâmplare. După ce i-a murit nevasta, Tata-mare a angajat o femeie care să se ocupe de treburile casei. Adică să facă mâncare şi curăţenie. Atunci când ne aşezam cu toţii la cină, femeia asta aducea toate felurile deodată şi le trântea pe masă, de la salată la desert, pentru că aşa îi plăcea lu' Tata-mare Negru. Şi la desert aveam mereu tort sau budincă. Felia fiecăruia era pusă pe o farfurioară chiar lângă tine, ca să o vezi şi să tânjeşti după ea şi să-ţi curgă bale din gură de poftă câtă vreme te chinuiai cu scârboşeniile celelalte. Regula statornicită a Bunicului spunea că te poţi *uita* cât vrei la desert, dar nu ai voie să te *atingi* de el până când nu-ţi termini friptura, legumele şi piureul de cartofi din farfurie. Ba trebuia să mănânci şi tot sosul, care era plin de cocoloaşe şi nu avea niciun gust. Şi Tata-mare Negru obişnuia să-mi vâre în mână o felie de pâine, zicându-mi: „Întinge cu asta, Dickie-Păsărel, să-ţi văd farfuria cum luceşte ca linsă de câini." Aşa-mi zicea el, Dickie-Păsărel.

Şi erau dăţi când nu reuşeam să mănânc tot din farfurie, oricât de mult mi-aş fi dat silinţa. Şi pe chestia asta nu mai aveam voie să mă ating de tort sau de budincă. Mi le mânca el. Şi atunci când totuşi *terminam* mâncarea, descopeream că-şi stinsese ţigara în felia mea de tort ori de budincă de vanilie. Că stătea chiar lângă mine şi-i era la îndemână. Şi se purta de parcă tocmai ce făcuse un banc bun. „Hopa, n-am nimerit scrumiera", zicea el atunci. Mama şi tata n-au încercat niciodată să-l oprească, deşi sunt convins că-şi dădeau seama că, indiferent cum ar fi fost, era totuşi o glumă prea crudă ca s-o faci pe socoteala unui copil. Se purtau şi ei ca şi când n-ar fi fost decât o şotie nevinovată.

— Foarte nasol, spuse Danny. Ai tăi ar fi trebuit să-ţi ia apărarea. Aşa face mama. Şi tati, dacă ar mai fi aici.

— Le era frică de el. Şi aveau toate motivele să le fie frică. Andy Hallorann era un individ tare, tare rău. Ştii ce-mi zicea? Îmi zicea: „Haida, Dickie, papă frumos în jur, că n-

o să te otrăveşti.” Şi dacă luam o îmbucătură, îi zicea lu’ Nonnie – aşa o chema pe menajeră – să-mi aducă o altă porţie de desert. Da’ dacă nu mă atingeam de el, îl lăsa acolo, sub nasul meu. Şi ajunsesem să nu-mi mai pot termina mâncarea, aşa de tare mi se întorcea stomacul pe dos numai gândindu-mă la ce avea să urmeze.

— Păi, trebuia să-ţi muţi farfuria cu tortul în partea ailaltă, zise Danny.

— Am încercat, cum de nu, că doar nu m-am născut prost. Da’ ştii ce făcea? O muta îndărăt, zicând că locul desertului e în dreapta.

Dick se opri, privind la ambarcaţiunea lungă şi albă care plutea încetişor în zare, pe linia care separa cerul de Golful Mexicului.

— Uneori, când se întâmpla să rămână singur cu mine, mă muşca. Şi odată, când i-am spus că, dacă nu mă lasă în pace, o să-i povestesc lu’ tata ce-mi face, şi-a stins ţigara de piciorul meu. Şi mi-a zis: „Poftim, zi-i şi asta şi să vedem la ce-ţi foloseşte. Tac-tu ştie care-mi sunt obiceiurile şi n-o să scoată nicio şoaptă, pen’că-i laş şi fraier şi pen’că vrea să-i las banii ăia de-i am la bancă atunci când oi da colţu’, chestie pe care nu intenţionez s-o fac prea curând.”

Danny îl asculta fascinat, cu ochii larg deschişi. Până acum crezuse că povestea lui Barbă-Albastră era cea mai înspăimântătoare din toate timpurile, cea mai înspăimântătoare din câte pot exista pe lume, dar asta era cu mult mai rea. Pentru că era adevărată.

— Câteodată îmi zicea că ştie un om rău, pe nume Charlie Manx, şi că, dacă nu fac ce-mi zice el să fac, o să-i dea un telefon interurban lu’ Charlie Manx ăla, care o să vină imediat în maşina lui de fiţe şi o să mă ia şi o să mă ducă într-un loc unde sunt închişi copiii neascultători. Şi după aia Bunicu’ îşi vâra mâna printre picioarele mele şi începea să mă strângă. „Aşa că n-o să zici nicio vorbuliţă, Dickie-Păsărel. Că dacă zici, o să vie drăguţu’ de Charlie şi o să te ţină închis cu ăilalţi copii de i-a furat, până când o să-ţi vie

vremea să te duci de pe astă lume. În iad o să te duci atunci şi o să arzi în flăcările lui. Pen'că ai ciripit. Nu contează dacă te crede cineva au ba. Pârâciunea tot pârâciune se cheamă că e."

Şi să ştii că multă vreme eu l-am crezut pe nenorocitul ăla bătrân. Nu i-am spus nici măcar Bunei mele Albe, cea cu strălucirea, pentru că mi-era teamă să nu creadă că eu eram de vină pentru tot. Sigur că n-aş mai fi gândit aşa dacă aş fi fost niţeluş mai mare, dar eram un copilaş.

Rămase puţin pe gânduri, apoi continuă:

— Şi mai era un motiv. Ştii care?

Danny îl privi lung în ochi, cercetând atent gândurile şi imaginile din spatele frunţii bucătarului. În cele din urmă spuse:

— Voiai ca tatăl tău să primească banii. Dar nu i-a primit.

— Nu. Tata-mare Negru i-a lăsat pe toţi unui cămin pentru orfanii de culoare din Alabama. Şi sunt în stare să pun prinsoare că ştiu de ce a făcut-o. Dar n-are nicio legătură cu ce vorbim noi acum.

— Şi bunica ta aia bună n-a ştiut? N-a ghicit?

— Ştia că se întâmpla *ceva,* da' eu am blocat povestea asta în mintea mea şi buni m-a lăsat în pace. Mi-a zis doar că e dispusă să mă asculte atunci când voi fi pregătit să vorbesc. Să ştii tu, Danny, atunci când a murit Andy Hallorann – de atac cerebral – eu am fost cel mai fericit băieţel de pe faţa pământului. Mama a zis să nu merg la înmormântare, să rămân cu Buni Rose – Buna mea Albă. Da' eu voiam să merg. Îţi dai seama. Voiam să mă conving că Tata-mare Negru e mort pe bune.

Ploua în ziua aia. Toată lumea era adunată în jurul gropii. Toţi aveau umbrele negre. Şi eu mă uitam la sicriu – cu siguranţă cel mai mare şi mai frumos din prăvălia lui – şi îl vedeam cum e coborât în pământ şi mi-am adus aminte de toate dăţile când mi-a răsucit ouăle şi şi-a stins ţigările în tortul meu şi o dată de piciorul meu gol şi mi-am adus aminte cum trona el la cină ca regele ăla bătrân şi nebun al

lui Shakespeare. Dar cel mai mult m-am gândit la Charlie Manx – care precis că era o invenţie de-a lui – şi m-am gândit cum Tata-mare Negru n-o să-l mai sune interurban ca să-l cheme în crucea nopţii să mă ia cu maşina lui de fiţe şi să mă ducă lângă ceilalţi copii furaţi.

Şi m-am uitat în jos peste marginea gropii. Şi tata a zis: „Lasă băiatul să vadă”, atunci când mama a vrut să mă tragă îndărăt. Şi m-am uitat la sicriul ăla din groapa plină cu apă şi i-am zis în gând: „Eşti cu doi metri mai aproape de iad, Tata-mare Negru, şi curând o să fii cu totul acolo şi sper să ţi-o frece dracul cu mâna lui de foc.”

Dick scoase din buzunarul de la pantaloni un pachet de Marlboro cu chibriturile îndesate sub celofan. Îşi puse o ţigară în gură, dar abia reuşi s-o nimerească cu flacăra de la chibrit, atât de tare îi tremurau buzele şi mâna. Danny rămase şocat să vadă lacrimi în ochii prietenului său.

Înţelegând acum încotro se îndrepta povestea, îl întrebă pe Dick:

— Când s-a întors?

Dick trase cu nesaţ din ţigară şi suflă fumul printre buzele deschise în zâmbet.

— N-a trebuit să tragi cu ochiul în mintea mea ca să te prinzi, nu?

— *Nţ.*

— După şase luni. Într-o zi, când m-am întors de la şcoală, l-am găsit întins în patul meu. În pielea goală şi cu instrumentul pe jumătate putred, falnic ca un catarg. Şi mi-a zis: „Vino-ncoa de te aşază pe el, Dickie-Păsărel. Mi-o freci tu mie, ţi-o frec şi eu de *două* ori mai mult.” Am zbierat atunci, da’ nu era nimeni care să mă audă. Mama şi tata lucrau amândoi, mama într-un restaurant şi tata într-o tipografie. Şi atunci am ieşit în goana mare pe uşă şi am trântit-o în urma mea. Şi l-am auzit pe Tata-mare Negru cum se scoală… *tronc…* şi traversează camera… *buf-bang-buf…* şi după aia am auzit…

— Unghii, şopti Danny cu o voce care parcă nu-i aparţinea. Unghii moarte râcâind pe lemn.

— Aşa. Şi n-am mai cutezat să intru în camera mea până seara târziu, când mama şi tata se întorseseră acasă. Dispăruse, dar mai erau… resturi.

— Da. Ca în baia noastră. Pentru că începuse să se strice.

— Ai dreptate. Mi-am schimbat singur aşternuturile, fiindcă mă învăţase mama cum s-o fac în urmă cu doi ani. Zicea că sunt prea mare ca să mai avem nevoie de bonă, că bonele sunt pentru băieţii şi fetiţele de albi, ca aceia de care avusese ea grijă înainte să se facă ospătăriţă la Rotiseria lui Berkin. După vreo săptămână, îl văd pe Tata-mare Negru în parc, dându-se în leagăn. Avea costumul pe el, da' era tot acoperit cu o mâzgă cenuşie – cred că era mucegaiul ăla care creştea pe el înăuntrul coşciugului.

— Îhî, şopti scârbit Danny.

Nu se simţea în stare să vorbească mai tare.

— Avea şliţul descheiat şi-i ieşea afară instalaţia. Îmi pare rău că trebuie să-ţi povestesc toate astea, Danny, eşti mult prea mic ca să auzi asemenea greţoşenii, dar trebuie să ştii.

— Şi atunci te-ai dus la Buna Albă?

— A trebuit să mă duc. Pentru că şi eu ştiam ce ştii şi tu acum: s-ar fi întors iar şi iar. Nu ca… ascultă, Danny, ai văzut vreodată vreun mort? Vreau să zic, un mort *obişnuit.*

Şi râse uşor, pentru că formularea i se părea caraghioasă. La fel i se părea şi lui Danny.

— Adică fantome.

— De câteva ori. Odată am văzut trei care stăteau lângă o trecere peste calea ferată. Doi băieţi şi o fată. Adolescenţi. Cred că… cred că acolo muriseră.

Dick dădu din cap.

— Majoritatea rămân în apropiere de locurile unde au trecut în partea cealaltă până când se obişnuiesc cu gândul că au murit şi merg mai departe. Aşa erau unii din cei pe care i-ai văzut în Overlook.

— Ştiu.

I se părea de nedescris sentimentul de uşurare care îl copleşise pentru că putea, în sfârşit, să vorbească despre lucrurile acestea cu cineva care le *cunoştea.*

— Şi altădată am văzut o femeie într-un restaurant. Ştii, dintr-ăla care are mese puse afară, pe trotuar.

Dick dădu iarăşi din cap. Ştia de care.

— Nu era transparentă, da' mi-am dat seamă că-i fantomă pentru că nu o vedea nimeni în afară de mine şi, atunci când o chelneriţă i-a împins scaunul, tipa a dispărut de tot. Şi tu vezi din astea?

— N-am mai văzut de ani buni, dar strălucirea ta e mai puternică decât a fost a mea vreodată. Şi oricum scade pe măsură ce îmbătrâneşti…

— Grozav, îl întrerupse Danny cu înfocare.

— … dar cred că o să-ţi mai rămână destul şi când ai să fii mare, pentru că ai avut atât de multă din capul locului. Fantomele obişnuite nu sunt ca femeia aia pe care ai văzut-o în Camera 217 şi după aia la tine în baie. Nu-i aşa?

— Aşa e, zise Danny. Doamna Massey e *adevărată.* Lasă tot felul de chestii… bucăţi din ea… în urmă. Le-ai văzut. Le-a văzut şi mami… iar mami nu străluceşte.

— Hai să ne întoarcem, spuse Dick. A venit vremea să-ţi despachetezi cadoul.

8

Drumul înapoi la maşină a durat şi mai mult, pentru că Dick obosise şi respira greu.

— Din cauza ţigărilor, îi explică el lui Danny. Să nu te apuci niciodată de fumat.

— Mami fumează. Crede că nu ştiu. Dick, ce a făcut Buna ta Albă? Precis a făcut ceva de n-a pus mâna pe tine Tata-mare Negru.

— Mi-a dat un cadou, identic cu cel pe care ţi l-am adus eu. Asta face profesorul când elevul este pregătit.

Învăţătura în sine este un cadou. Cel mai frumos cadou pe care-l poţi face ori primi.

Trebuie să-ţi spun că Buna nu i-a zis niciodată pe nume lu’ Tataia Andy. Îi zicea…

Şi aici Dick rânji.

— … îi zicea *preversu’.* I-am spus ce spui şi tu acum, că nu era o fantomă, că era adevărat. Şi ea mi-a zis că da, am dreptate, pentru că eu îl *făceam* să fie adevărat. Cu strălucirea. Şi mi-a mai zis că anumite spirite – mai ales spiritele crude şi brutale – refuză să părăsească lumea asta deoarece ştiu că ce-i aşteaptă dincolo e cu mult mai rău. Multe dintre ele se sting pur şi simplu, dar altele găsesc de mâncare. „Asta-i strălucirea pentru ele, Dick”, mi-a zis Buna atunci. „Mâncare. Tu îl hrăneşti pe preversul ăla. Nu vrei, dar îl hrăneşti. E ca un ţânţar care tot bâzâie şi vine pe tine ca să-ţi mai sugă din sânge. Şi n-ai ce-i face. *Poţi* însă să-ţi întorci strălucirea împotriva lui.”

Ajunseseră la Cadillac. Dick descuie portierele şi se strecură în spatele volanului cu un oftat prelung de uşurare.

— A fost o vreme când puteam să merg cinşpe kilometri şi după aia să alerg încă opt. Acum, după o simplă plimbare pe plajă mă doare spinarea de parcă am primit o copită de bidiviu în ea. Haide, Danny. Deschide-ţi cadoul.

Băiatul rupse hârtia argintie şi scoase la iveală o casetă metalică, vopsită în verde. Pe latura din faţă, sub încuietoare, avea un mic cifru.

— Hei, marfă!

— Aşa zici? Îţi place? Bravo, mă bucur. Am luat-o de la Western Auto. E din oţel american sută la sută. Cea pe care mi-a dat-o mie Buni Rose avea un lăcăţel şi obişnuiam să port cheiţa în jurul gâtului, dar asta a fost de mult. Suntem în anii optzeci acum, nu? Ne-am mai modernizat şi noi. Vezi tăbliţa aia cu numere? Trebuie doar să apeşi pe cinci numere pe care eşti convins că n-ai să le uiţi şi după aia pe

butonul ăla pe care scrie *OK.* Şi, ori de câte ori vei dori să deschizi cutia, nu va trebui decât să introduci codul.

Danny era în culmea fericirii.

— Mersi, Dick! Mulţumesc mult de tot! O să pun în ea chestiile mele de valoare.

Printre care se numărau cartonaşele cu jucători de baseball, insigna de Pui de Cercetaş, pietricica verde care-i purta noroc şi o poză cu el şi cu tatăl lui, făcută pe peluza din faţa clădirii în care locuiseră ei în Boulder, înainte de Overlook. Înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă.

— Foarte bine, Danny, fă cum vrei, dar vreau să te rog să mai faci ceva.

— Ce?

— Vreau să ajungi să cunoşti cutia asta pe de rost. Nu doar cum arată, ci şi cum se simte la atingere. Pipăie-o peste tot. Şi bagă-ţi nasul înăuntru ca să-i cunoşti mirosul. Cutia asta trebuie să-ţi fie cel mai bun prieten. O vreme, cel puţin.

— De ce?

— Pentru că ai să pui o casetă identică în mintea ta. Una şi mai specială decât asta pe care o ţii în mâini. Iar data viitoare când o să mai apară căţeaua aia de madam Massey, tu o să fii gata s-o întâmpini cum se cuvine. Am să-ţi spun cum, aşa cum mi-a zis şi mie Buna mea cea Albă.

Danny n-a prea vorbit pe drumul către casă. Avea multe lucruri la care să se gândească. Îşi ţinea pe genunchi cadoul – o casetă de valori construită din metal rezistent.

9

Doamna Massey s-a întors după o săptămână. Era tot în baie, de data aceasta în cadă. Danny nu s-a mirat. În fond, într-o cadă murise. Acum n-a mai dat bir cu fugiţii. Acum a intrat şi a închis uşa în urma lui. Zâmbind, ea i-a făcut semn să se apropie. Zâmbind şi el, Danny se îndreptă spre ea. Se

auzea televizorul din cealaltă cameră. Mama lui se uita la serialul *Three's Company*.

— Bună ziua, doamnă Massey, i-a spus el. V-am adus ceva.

Atunci ea a înţeles şi a început să zbiere.

10

Mama ciocăni la uşa băii câteva momente mai târziu.

— Danny? S-a întâmplat ceva?

— Nu, mami.

Cada era goală. Mai rămăsese ceva mâzgă în ea, dar Danny îşi spuse că va reuşi s-o cureţe de tot. Jetul de apă o va expedia direct în canalul de scurgere.

— Ai nevoie la toaletă? Ies imediat.

— Nu. Mi s-a părut… mi s-a părut că m-ai strigat.

Danny înşfăcă periuţa de dinţi şi deschise uşa.

— N-am nimic. Sunt mai mult decât în regulă. Vezi?

Îi adresă un surâs larg. Deloc greu acum, că doamna Massey dispăruse.

Expresia neliniştită se şterse de pe chipul femeii.

— Bravo. Vezi să te speli şi pe măselele din spate. Acolo se ascunde mâncarea.

— Da, mami.

Din adâncul minţii sale, de pe raftul special pe care aşezase perechea casetei sale de valori, se auzeau ţipete înăbuşite. Dar nu-i mai păsa acum. Credea că ţipetele vor înceta destul de curând. Şi avea dreptate.

11

La doi ani după această întâmplare, în ziua de dinainte de vacanţa de Ziua Recunoştinţei, Horace Derwent a apărut în faţa lui Danny pe treptele unei scări pustii din Şcoala Elementară Alafia. Încă mai avea confetti pe umerii costumului. Din mâna putrezită atârna o mască neagră. Emana miros urât de moarte şi mormânt umed.

— Reuşită petrecere, nu crezi? a întrebat el.

Danny a făcut stânga împrejur şi s-a îndepărtat foarte repede.

Când a venit acasă de la şcoală, l-a sunat pe Dick la restaurantul din Key West, unde lucra acesta.

— M-a găsit altul de la Overlook. Câte cutii din astea pot să am, Dick? Cutii din cap, vreau să zic.

Dick a chicotit, evident foarte amuzat.

— Oricâte pofteşti, sufleţelule. Asta-i frumuseţea strălucirii. Crezi că doar pe Tata-mare Negru l-am încuiat *eu* acolo?

— Şi mor după ce-i bagi înăuntru?

Acum nu s-a mai auzit niciun chicotit. Niciodată băiatul nu mai auzise o asemenea indiferenţă glacială în vocea prietenului său.

— Îţi pasă?

Lui Danny nu-i păsa.

Şi atunci când, imediat după Anul Nou, proprietarul de odinioară al hotelului Overlook a apărut iarăşi – de data aceasta în dulapul din camera lui Danny – el a fost pregătit. A intrat în dulap şi a închis uşa după el. La scurtă vreme după aceea, o a doua cutie metalică îşi ocupă locul alături de cea cu doamna Massey pe raftul din mintea băiatului. S-au auzit ceva bubuituri, ceva înjurături extrem de ingenioase – pe care Danny s-a hotărât să le reţină pentru când va fi mare. Şi curând nu s-a mai auzit nimic. Doar tăcere – şi din cutia cu Derwent, şi din cutia cu Massey. Şi nu mai conta deloc dacă erau sau nu vii (în maniera lor de nemorţi).

Ce conta era că nu puteau să iasă de acolo. Era în siguranţă.

Aşa a crezut atunci. Desigur, a mai crezut şi că n-o să pună strop de alcool în gură, mai ales după ce văzuse ce făcuse băutura din tatăl lui.

Uneori se mai întâmplă să ne înşelăm.

ŞARPELE CU CLOPOŢEI

1

Se numea Andrea Steiner şi îi plăceau filmele, dar nu îi plăceau bărbaţii. Deloc surprinzător, dacă ne gândim că tatăl ei o violase prima oară atunci când avea doar opt ani. Şi a continuat să o violeze acelaşi număr de ani. Apoi ea a curmat aceste atacuri, mai întâi spărgându-i pe rând coaiele cu una din andrelele mamei şi apoi implântând în orbita tăticului-violator aceeaşi andrea şiroind de sânge. Cu boaşele fusese o chestiune relativ uşoară, pentru că tătucul dormea, dar, în ciuda talentului ei special, durerea reuşise să-l trezească. Însă ea era o fată zdravănă, iar el era beat. Astfel că a putut să-l imobilizeze până când i-a aplicat acea ultimă *coup de grâce.*

Acum avea de patru ori opt ani, era o hoinară pe faţa Americii, iar la Casa Albă un fost actor[{3}] luase locul fermierului obscur. Tipul cel nou avea părul negru, specific starurilor marelui ecran, imposibil de conceput pentru un om normal, şi surâsul seducător şi fals, caracteristic tuturor actorilor. Andi văzuse la televizor unul din filmele lui. În el, bărbatul care avea să devină preşedinte juca rolul unui individ care-şi pierduse picioarele într-un accident de tren. Îi plăcea nespus ideea de bărbat fără picioare; un bărbat fără picioare nu te poate fugări ca să te violeze.

Filmele, da. Filmele sunt cu totul altceva. Filmele te ajută să evadezi. Nu ai nevoie decât de pop-corn şi de finaluri fericite. Convingi un bărbat să vină cu tine şi se cheamă că ai o întâlnire şi plăteşte el. Filmul acesta era unul bun, cu multe bătăi şi pupături şi muzică tare. *Căutătorii arcei pierdute.* Individul cu care era îşi vârâse mâna sub fusta ei, până sus, pe coapsa goală, dar asta nu era o problemă: mâna nu e sulă. Îl cunoscuse într-un bar. În baruri îi

cunoştea aproape pe toţi bărbaţii cu care ieşea. El i-a făcut cinste, dar o băutură gratis nu poate fi considerată o întâlnire. O băutură gratis nu e decât o metodă de a intra în vorbă.

Ce-i chestia asta? o întrebase el, trecându-şi vârful degetului pe braţul ei. I se vedea tatuajul pentru că se îmbrăcase cu o bluză fără mâneci. Şi îi plăcea să i se vadă atunci când era în căutare de bărbaţi care să o ducă la film. Voia ca bărbaţii aceia să-i vadă tatuajul. Lor li se părea că e o chestie perversă. Şi-l făcuse în San Diego, în anul după ce-şi omorâse tatăl.

Un şarpe, răspunsese ea. *Şarpe cu clopoţei. Nu-i vezi dinţii?*

Sigur că-i vedea. Dinţi *mari. Colţi.* Cu totul disproporţionaţi în comparaţie cu capul. Dintr-unul se prelingea o picătură de venin.

Era genul de businessman: costum scump, păr des, pieptănat pe spate după moda prezidenţială. Probabil că-şi luase liber în acea după-amiază de la rahatul lui de slujbă unde fără îndoială că împingea nişte hârtii de colo-colo, cu aere de demiurg. Părul îi era mai degrabă cărunt decât negru şi părea cam de şaizeci de ani. Adică de două ori vârsta ei. Dar pe bărbaţi amănuntul ăsta nu-i interesa. Individului nu i-ar fi păsat nici dacă ea ar fi avut şaisprezece ani în loc de treizeci şi doi. Sau opt. Îşi aduse aminte o vorbă de-a tatălui ei: *Dacă-s destul de mari ca să se pişe singure, sunt destul de mari pentru mine.*

Sigur că-i văd, spusese bărbatul care stătea acum lângă ea în scaunul de cinematograf, *dar ce simbolizează?*

Poate ai să afli, îi răspunsese Andi, atingându-şi buza superioară cu vârful limbii. *Mai am încă unul. În altă parte.*

Mă laşi să-l văd?

Poate. Îţi plac filmele?

Bărbatul se încruntase nedumerit:

Cum adică?

Vrei să mă scoţi în oraş, nu?

Bărbatul ştia foarte bine ce însemna asta – sau ce ar fi trebuit să însemne. Mai erau şi alte fete în barul acela, iar când ele vorbeau despre întâlniri şi filme şi scos în oraş, toate astea nu puteau însemna decât un singur lucru. Nu şi pentru Andi.

Sigur. Eşti drăguţă.

Atunci, du-mă la film. Ca la o întâlnire adevărată. *La Rialto rulează* Căutătorii arcei pierdute.

Eu mă gândeam să mergem la un hotel micuţ din apropiere, scumpete. Să ne facem de cap într-o cameră frumoasă, cu minibar şi balcon. Ce zici?

Ea îşi lipi buzele de urechea şi sânii de braţul lui.

Poate mai târziu. Mai întâi, du-mă la film. Ia-mi bilet şi pop-corn. Întunericul mă face mai iubăreaţă.

Şi uite-i acum, uitându-se la un Harrison Ford, mare cât un zgârie-nori, care plesneşte din bici în mijlocul deşertului. Moşul cu păr pieptănat după moda prezidenţială îşi ţine mâna sub fusta ei, dar Andi îşi pusese în poală găleata cu pop-corn, permiţându-i, astfel, să ajungă până în preajma careului, dar niciunde în apropiere de poartă. El încerca să urce mai sus, chestie care o enerva la culme, pentru că voia să vadă sfârşitul filmului şi să afle ce anume se afla în Chivotul Pierdut.

2

Cinematograful era aproape pustiu la ora 2 după-amiaza. În ziua aceea din mijlocul săptămânii. Dar la două rânduri în spatele lui Andi Steiner şi al prietenului ei se aflau trei persoane. Doi bărbaţi, unul destul de bătrân şi celălalt părând în pragul vârstei mijlocii (însă aparenţele pot fi înşelătoare), stăteau în stânga şi în dreapta unei femei de o frumuseţe ieşită din comun. Avea pometii înalţi, ochii cenuşii, tenul ca spuma laptelui. Coama bogată de păr negru era strânsă la spate cu o panglică lată din catifea. În mod obişnuit ar fi purtat o pălărie – un joben vechi şi

ponosit –, dar astăzi o lăsase în rulotă. Nu se cade să stai cu jobenul pe cap la cinematograf. Numele ei era Rose O'Hara, dar familia nomadă cu care călătorea îi spunea Rose Ţilindru.

Bărbatul de vârstă mijlocie era Barry Smith. Deşi caucazian mie-n sută, era cunoscut în aceeaşi familie drept Barry Chinezoiul, din pricina ochilor săi uşor oblici.

— Uită-te la asta, spuse el. E interesant.

— *Filmu*-i interesant, mârâi bătrânul numit Taica Flick.

Dar nu pentru că ar fi fost nemulţumit în vreun fel. Taica Flick nu putea trăi fără să se contrazică cu cineva. De altfel, şi el urmărea cu atenţie perechea aflată cu două rânduri în faţă.

— Măcar atât, zise Rose, pentru că femeia asta nu are prea mult abur în ea. Sigur, are niţel, dar…

— Uite-o, uite-o, şopti entuziasmat Barry atunci când Andi se aplecă într-o parte şi-şi lipi buzele de urechea bărbatului de alături.

Chinezoiul rânjea cu gura până la urechi. Uitase complet de punga cu jeleuri în formă de ursuleţi de pe genunchi.

— De trei ori am văzut-o cum face chestia asta şi tot mă lasă mască.

3

Urechea domnului Businessman era aproape înfundată cu un cocoloş format din fire albe şi sârmoase de păr încleiate cu ceară de culoarea căcatului, dar amănuntul acesta n-o descurajă pe Andi. Voia să se care dracului cât mai repede din oraşul ăsta, dar era cam lefteră.

— Nu eşti obosit? şopti ea în urechea aceea scârboasă. Nu vrei să dormi puţin?

Bărbatul îşi lăsă instantaneu capul în piept şi începu să sforăie. Andi îi scoase mâna moale de sub fusta ei şi o puse pe braţul scaunului. Apoi începu să scotocească prin buzunarele interioare ale costumului cu aspect pricopsit al

domnului Businessman. Portofelul era în stânga. Bun aşa. Nu va mai fi nevoită să-l salte de pe fundul ăla mare şi gras. Odată adormiţi, era mai complicat să-i mişti din loc.

Deschise portofelul, aruncă pe jos cardurile de credit şi zăbovi câteva secunde ca să se uite la fotografiile dinăuntru – domnul Businessman pe un teren de golf, împreună cu alţi domni Businessmeni supraponderali; domnul Businessman cu soţia; o mai tânără doamnă Businessman pozând în faţa bradului de Crăciun cu fiul şi cele două fiice. Fiicele purtau tichii de Moş Crăciun şi rochiţe asortate. Probabil că nu le violase încă, dar nici nu era exclus. Bărbaţii recurg la viol atunci când ştiu că pot scăpa basma curată, măcar atâta lucru învăţase. Din fragedă pruncie, ca să spunem aşa.

În compartimentul pentru bancnote găsi puţin peste două sute de dolari. Sperase să fie mai mult – barul în care îl cunoscuse furniza curve de calitate superioară celor întâlnite în apropierea aeroportului –, însă nu era deloc rău pentru un matineu de joia şi se găseau oricând bărbaţi dornici să ducă o fetiţă frumuşică la cinematograf, unde nişte pupături şi pipăieli mai intense ar fi constituit doar aperitivul. Cel puţin aşa sperau ei.

4

— Bine, murmură Rose dând să se ridice. M-aţi convins. Hai să încercăm să vedem ce iese.

Dar Barry o prinse de braţ, oprind-o.

— Stai niţel. Uită-te. Asta-i partea cea mai bună.

5

Andi se aplecă iarăşi spre urechea dezgustătoare şi şopti:

— Acum vei dormi mai profund. Cât de profund eşti în stare. Durerea pe care o vei simţi va fi doar un vis.

Îşi deschise poşeta şi scoase un cuţit cu plăsele din sidef. Era mic, dar lama părea tăioasă ca un brici.

— Ce va fi durerea?

— Doar un vis, molfăi domnul Businessman cu gura în nodul de la cravată.

— Bravo, dulceaţă.

Întinse mâna şi făcu la iuţeală două tăieturi în formă de V în obrazul lui drept – atât de rotofei încât avea toate şansele să se transforme curând într-o falcă. Rămase nemişcată câteva clipe ca să-şi admire opera în lumina incertă a aparatului de proiecţie. Şi apoi sângele ţâşni din rană. Bărbatul se va trezi cu obrazul în flăcări, mâneca dreaptă a costumului cel scump îmbibată de sânge şi cu un dor nebun după o cameră de gardă.

Şi cum ai să-i explici asta nevesti-ti? Sunt convinsă că o să-ţi vină ţie o idee. Dar, dacă n-ai să-ţi faci o operaţie estetică, ai să-mi vezi semnul ori de câte ori te vei uita în oglindă. Şi ori de câte ori vei cutreiera barurile în căutare de vreo partidă clandestină de sex, ai să-ţi aduci aminte de muşcătura şarpelui cu clopoţei. Un şarpe cu clopoţei în fustă albastră şi bluză albă, fără mâneci.

Îşi îndesă în poşetă cele două bancnote de cincizeci de dolari şi cele cinci de douăzeci, o închise şi era pe punctul să se ridice de pe scaun când o mână i se aşează pe umăr şi o femeie îi şopti la ureche:

— Bună, drăguţă. Ai să vezi restul filmului cu altă ocazie. Acum tu vii cu noi.

Andi încercă să se întoarcă, dar îşi simţi capul apucat de mâini străine. Iar chestia cea mai înspăimântătoare era că mâinile acelea erau *înăuntru.*

Şi apoi – până când s-a trezit în rulota EarthCruiser a lui Rose într-un camping neîngrijit şi năpădit de buruieni de la periferia acestui orăşel din Midwest – n-a mai ştiut nimic.

6

Când s-a trezit, Rose i-a oferit o ceaşcă cu ceai şi i-a vorbit timp îndelungat. Andi nu a pierdut niciuna din

vorbele femeii, cu toate că atenţia îi fusese captată de cea care o răpise. Era într-adevăr impunătoare, ca să nu spunem mai mult. Rose Ţilindru avea cam un metru optzeci înălţime, picioare lungi în pantaloni pană de culoare albă şi sâni semeţi, acoperiţi de un tricou cu sigla UNICEF şi mottoul: *Facem tot posibilul să salvăm copiii.* Expresia de pe chipul ei era senină şi netulburată, ca a unei regine. Părul, lăsat liber acum, i se revărsa pe spate. Jobenul vechi, aşezat pieziş, făcea notă discordantă cu restul înfăţişării, dar şi aşa lui Andi Steiner i se părea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse ea vreodată.

— Ai înţeles ce ţi-am spus? Îţi dau o şansă, Andi, şi nu trebuie s-o tratezi cu superficialitate. De mai bine de douăzeci de ani nu am oferit cuiva ce-ţi ofer ţie acum.

— Şi dacă refuz? Ce-ai să faci atunci? Ai să mă omori? Şi ai să-mi iei…

Cum zisese?

— … aburul sau ce-o fi chestia aia despre care vorbeşti?

Rose surâse cu buze voluptuoase, roşu-corai. Andi se credea complet indiferentă (ca să nu zicem mai rău) la orice detaliu care ar fi avut legătură cu sexualitatea, dar nu se putu abţine să nu se întrebe ce gust ar fi putut avea rujul acela.

— Nu-ţi face griji din cauza aburului, drăguţă, pentru că nu ai prea mult. Şi chiar *puţinul* acela nu are cum să fie bun. Probabil că are gustul de vacă bătrână şi aţoasă pe care îl simt mocofanii.

— Cine?

— Nu contează. Taci şi ascultă. Nu te vom ucide. Dacă îmi refuzi propunerea îţi vom şterge discuţia aceasta din minte. Va fi ca şi cum nu ar fi avut loc niciodată. Ai să te trezeşti pe marginea drumului, la ieşirea dintr-un oraş de doi bani – poate Topeka, sau poate Fargo – fără bani, fără acte şi fără să-ţi aduci aminte cum ai ajuns acolo. Ultimul lucru pe care ţi-l vei aminti va fi că ai fost la film cu un bărbat pe care l-ai jefuit şi l-ai mutilat.

— Merita cu vârf şi îndesat! exclamă Andi cu dispreţ.

Rose se ridică pe vârfuri şi se întinse, atingând cu degetele tavanul rulotei.

— Asta-i problema ta, păpuşică mică. Nu mă confunda cu psihiatrul tău.

Nu purta sutien. Andi vedea cum i se mişcă punctele sfârcurilor pe sub tricou.

— Dar gândeşte-te la asta: îţi vom lua şi talentul, pe lângă bani şi actele despre care n-am nicio îndoială că sunt false. Şi data viitoare când vei fi la cinematograf cu un bărbat şi îi vei propune să doarmă, el te va întreba ce mama naibii vrei să spui.

Andi simţi fiorul îngheţat al spaimei.

— Nu poţi să faci una ca asta.

Dar îşi aduse aminte de mâinile acelea puternice care îi scotociseră prin creier şi îşi dădu seama că, de fapt, putea s-o facă. Poate cu puţin ajutor din partea prietenilor ei, cei din rulotele şi casele pe roţi strânse în jurul acesteia ca purceii la ţâţele scroafei, dar… o, da, putea s-o facă şi o va face.

Rose îi ignoră exclamaţia.

— Câţi ani ai, drăguţă?

— Douăzeci şi opt.

Începuse să-şi ascundă vârsta reală de când păşise peste pragul critic al celor treizeci de ani.

Rose o privi zâmbind şi nu zise nimic. Andi reuşi să-i susţină doar vreo cinci secunde superba privire cenuşie, apoi îşi coborî ochii. Însă i se opriră asupra sânilor aceia trufaşi, neîncătuşaţi în sutien, şi cu toate acestea foarte fermi. Când îşi ridică privirea, nu reuşi să se uite mai sus de buzele femeii. Buzele acelea roz-corai.

— Ai treizeci şi doi, spuse Rose. Din păcate, îi cam arăţi, fetiţo, din cauză că ai avut parte de o viaţă grea. O viaţă trăită într-o fugă continuă. Dar încă mai eşti drăguţă. Stai cu noi, trăieşte împreună cu noi şi în zece ani de acum înainte chiar vei avea douăzeci şi opt.

— Imposibil.

Rose zâmbi iarăşi.

— Peste o sută de ani vei arăta şi te vei simţi de treizeci şi cinci. Asta până vei consuma abur. Atunci vei avea din nou douăzeci şi opt, doar că te vei simţi cu zece ani mai tânără. Şi vei consuma abur foarte des. Viaţă lungă, tinereţe şi mâncare bună – asta îţi ofer eu. Ce părere ai?

— E prea frumos ca să fie adevărat, zise Andi. Ca reclamele alea care-ţi spun că poţi face o asigurare de viaţă doar cu zece dolari.

Nu se înşela prea mult. Rose nu o minţise (nu încă), dar mai erau anumite lucruri pe care nu i le spusese. Cum ar fi că uneori nu aveau îndeajuns abur. Cum ar fi că nu toţi supravieţuiau Transformării. Însă credea că fata asta va reuşi. Iar Nuc, pretinsul doctor al Legitimilor, îşi exprimase, cu destulă precauţie, aceeaşi părere. Dar nimic nu era sigur.

— Şi tu cu prietenii tăi vă ziceţi…?

— Nu sunt prietenii mei, sunt familia mea. Noi suntem Clanul Legitim.

Rose şi împleti degetele şi le ridică în faţa lui Andi.

— Şi ce a fost legat nu mai poate fi dezlegat. Trebuie să pricepi asta.

Andi, care aflase deja că o fată violată nu mai poate fi dezviolată, înţelegea perfect.

— Am de ales?

Rose ridică din umeri.

— Orice alte opţiuni ar fi extrem de proaste, drăguţă. Dar ar fi mai bine să-ţi doreşti asta. Aşa Transformarea ţi s-ar părea mai uşoară.

— Doare? Transformarea asta?

Rose zâmbi şi spuse prima minciună:

— Absolut deloc.

Noapte de vară la periferia unui orăşel din Midwest.

Undeva, nişte oameni se uitau la Harrison Ford care plesneşte din bici; undeva, Actorul-Preşedinte schiţa zâmbetul lui fals; aici, în campingul acesta, Andi Steiner stătea întinsă într-un şezlong cumpărat la mâna a doua, scăldată în lumina farurilor de la EarthCruiser-ul lui Rose şi de la Winnebago-ul altcuiva. Rose îi explicase că Legitimii deţineau câteva terenuri de campare, însă nu şi pe acesta unde se aflau acum. Dar administratorul lor ştia cum să închirieze asemenea afaceri aflate în pragul falimentului. America trecea printr-o recesiune, însă banii nu constituiau o problemă pentru Legitimi.

— Cine-i administratorul ăsta? întrebase Andi.

— Un flăcău fermecător, zâmbise Rose. Capabil să convingă păsărelele să coboare din copaci. Ai să-l cunoşti curând.

— E iubitul tău?

Rose izbucnise în râs şi o mângâiase pe obraz. Atingerea degetelor ei stârnise o voltă fierbinte de emoţie în stomacul lui Andi. Aiurea, sigur, dar perfect reală.

— Ai un licăr în tine, nu-i aşa? Stai liniştită, nu cred că vei păţi ceva.

Poate avusese dreptate, dar acum Andi nu se mai simţea câtuşi de puţin excitată, ci doar speriată. Prin minte îi defilau tot felul de ştiri şi reportaje văzute la televizor, citite prin ziare, despre cadavre descoperite în şanţuri, cadavre descoperite la marginea pădurilor, cadavre descoperite pe fundul puţurilor secate. Fete şi femei. Aproape numai fete şi femei. Dar nu Rose o speria – nu chiar. Şi mai erau şi alte femei acolo. Dar erau şi bărbaţi.

Rose se lăsă în genunchi lângă ea. Lumina nemiloasă a farurilor ar fi trebuit să-i preschimbe chipul într-un tablou crunt şi hidos, în alb şi negru, dar se întâmplă exact pe dos: femeia era parcă şi mai frumoasă. O mângâie din nou pe obraz.

— Nu te teme, îi şopti. Nu te teme.

Se întoarse spre una din celelalte femei – o fiinţă palidă, dar atrăgătoare, căreia Rose îi zicea Sarey Tăcuta – şi îi făcu un semn din cap. Sarey îi răspunse tot cu un semn şi intră în rulota uriaşă a lui Rose. Ceilalţi se strânseră în cerc în jurul şezlongului. Andi se simţi brusc cuprinsă de nelinişte. I se părea că toată atmosfera aducea cu ritualul practicat înaintea unui *sacrificiu.*

— Nu te teme. Curând vei fi una dintre noi, Andi. Vei fi una *cu* noi.

Dacă nu cumva, îşi continuă Rose ideea în gând, *ţi se va încheia ciclul. Caz în care îţi vom arde hainele în incineratorul din spatele closetelor şi mâine vom pleca mai departe. Căci se spune că cine nu riscă nu câştigă.*

Dar spera că nu va fi aşa. Îi plăcea mititica asta şi, în plus, s-ar putea să aibă nevoie de talentul ei de a adormi instantaneu oamenii.

Sarey se întoarse cu o canistră metalică, asemănătoare cu un termos. I-o înmână lui Rose, care îi scoase capacul roşu. Sub acesta se aflau un muştiuc şi o valvă. Lui Andi i se părea că seamănă foarte bine cu un spray de gândaci. Îi trecu prin minte să sară din şezlong şi să o ia la sănătoasa, dar îşi aduse aminte de cele întâmplate la cinematograf. Îşi aduse aminte de mâinile acelea care îi intraseră în cap, ţintuind-o în loc.

— Taică Flick, spuse Rose. Vrei să faci tu oficiile?

— Bucuros.

Bătrânul de la cinematograf. În seara aceasta era îmbrăcat cu o pereche de bermude roz şi lăbărţate, ciorapi albi ce-i urcau pe gambele uscate până sub genunchi şi sandale precum cele purtate în vechime de Iisus. Andi îşi zise că aşa ar fi trebuit să arate Tataia Walton[{4}] după doi ani petrecuţi într-un lagăr de concentrare. Îşi ridică mâinile, iar ceilalţi le ridicară şi ei. În lumina încrucişată a farurilor păreau un lanţ de figurine decupate din hârtie.

— Noi suntem Clanul Legitim, spuse el.

Vocea ieşită din pieptul acela scofâlcit nu tremura câtuşi de puţin: era vocea profundă şi sonoră a unui bărbat cu mult mai tânăr şi mai puternic.

— *Noi suntem Clanul Legitim,* repetară ceilalţi. *Ce a fost legat nu mai poate fi dezlegat.*

— Iat-o pe femeia aceasta, continuă Taica Flick. Ni se va alătura ea nouă? Îşi va lega ea viaţa de a noastră şi va deveni una cu noi?

— Spune că da, o îndemnă Rose.

— D-da, bâigui Andi.

Parcă nu-i mai bătea inima; îi vibra ca un cablu de înaltă tensiune.

Rose deschise valva canistrei. Se auzi un oftat mâhnit şi dinăuntru ţâşni un norişor mic de picuri argintii care, în loc să se risipească în adierea blândă a serii, rămase deasupra canistrei până când Rose se aplecă, îşi strânse buzele acelea fascinante de culoare roz-corai şi suflă uşor înspre el. Ceaţa argintie – cumva asemănătoare cu bulele din benzile desenate în care sunt trecute dialogurile personajelor, deşi aici nu se vedea niciun cuvânt – pluti alene până ajunse deasupra chipului ridicat şi ochilor miraţi ai lui Andi.

— Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri, declară ritos Taica Flick.

— *Sabhatha hanti,* răspunseră ceilalţi.

Ceaţa începu să coboare foarte încet.

— Noi suntem aleşii.

— *Lodsam hanti.*

— Inspiră adânc, zise Rose şi o sărută uşor pe obraz. Ne vedem pe partea cealaltă.

Poate.

— Noi suntem norociţii sorţii.

— *Cahanna risone hanti.*

Şi apoi cu toţii într-un glas:

— Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim…

Dar Andi nu-i mai auzea. Ceaţa argintie i se aşezase pe faţă şi era rece, era foarte rece. Când inspiră, aceasta parcă prinse viaţă, o viaţă ciudată şi întunecată, şi începu să urle înăuntrul ei. Un copil din ceaţă – nu-şi dădea seama dacă era băiat sau fată – se zbătea să scape de acolo, dar îl împiedica cineva. Îl împiedica *Rose,* iar ceilalţi stăteau strânşi în jur (ca legaţi între ei), luminând cu zeci de lanterne o crimă ce se petrecea cu încetinitorul.

Andi vru să sară din şezlong, dar nu mai avea trup cu care să poată sări. Trupul îi dispăruse. Iar în locul lui nu mai rămăsese decât o durere nesfârşită în formă de om. Durerea copilului care murea. Durerea ei.

Accept-o.

Gândul acesta era aidoma unei comprese răcoroase aşezate pe rana fierbinte care era trupul ei.

Doar aşa poţi trece dincolo.

Nu pot. De durerea asta am fugit toată viaţa mea.

Poate că da, dar nu mai ai unde să fugi acum. Accept-o. Înghite-o. Ia abur ori vei muri.

8

Cu mâinile ridicate, Legitimii scandau vorbele acelea străvechi: *sabbatha hanti, lodsam hanti, cahanna risone hanti.* Sub ochii lor bluza lui Andi Steiner se turti acolo unde cu câteva clipe înainte fuseseră sânii, iar fusta se strânse ca o gură supărată. Sub ochii lor chipul ei se transformă în sticlă lăptoasă. Doar ochii îi mai rămăseseră, ca două baloane mici, agăţate de firişoarele delicate ale nervilor.

Vor dispărea şi ei, îşi spuse Nuc. *Nu-i destul de puternică. Am crezut că e, dar m-am înşelat. Poate că se va întoarce o dată sau de două ori, dar după aia i se va încheia ciclul. Şi din ea nu vor mai rămâne decât hainele.*

Încercă să se gândească la propria Transformare, dar nu-şi mai aminti decât că fusese lună plină şi că nu fuseseră

faruri, ci un foc de tabără. Un foc în aer liber, nechezatul cailor… şi durerea. Dar chiar se poate să-ţi aduci aminte durerea? Nu credea că ar fi posibil. Sigur, ştiai că existase, ştiai că suferiseşi, dar nu era acelaşi lucru.

Chipul lui Andi apăru din nou, la fel cum apare chipul unei stafii deasupra mesei unui medium. Pieptul bluzei se înfoie, fusta i se bombă atunci când reveniră pe lume şoldurile şi coapsele. Urlă de durere.

— *Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri,* se scanda în lumina încrucişată a farurilor de la rulote. *Sabbatha hanti. Noi suntem aleşii, lodsam hanti. Noi suntem norociţii sorţii,* cahanna risone hanti.

Şi tot aşa până se va fi terminat totul. Într-un fel sau în altul. Nu va mai dura mult.

Andi începu din nou să dispară. Carnea îi deveni sticloasă şi tulbure, dezvăluind vederii scheletul şi rânjetul osos al craniului. În rânjetul acela luceau câteva plombe argintii. Ochii cei fără de trup se roteau sălbatici în orbite ce nu mai erau acolo. Urla în continuare, doar că acum vocea îi era înăbuşită şi se auzea ca de la mare depărtare.

9

Rose îşi imagină că avea să abandoneze lupta. Aşa se întâmpla de obicei în faţa unei dureri prea greu de suportat. Dar fătuca asta era incredibil de tenace. Se întrupă din nou, rotindu-se şi urlând mereu. Mâini de-abia renăscute le cuprinseră pe cele ale lui Rose cu o forţă nebună. Aproape nesesizând durerea, Rose se aplecă spre tânără.

— Ştiu ce vrei, păpuşă. Întoarce-te cu totul şi ai să capeţi.

Se aplecă şi mai mult şi mângâie cu limba buza superioară a lui Andi, până când se transformă din nou în ceaţă. Dar ochii rămaseră aţintiţi asupra ochilor lui Rose.

— *Sabbatha hanti,* se scanda. *Lodsam hanti. Cahanna risone hanti.*

Andi se întorcea. Mai întâi i se contură faţa în jurul ochilor acelora holbaţi, plini de durere. Apoi trupul. O clipă Rose putu să vadă oasele braţelor, oasele degetelor care-i strângeau mâna. Şi imediat toate se acoperiră din nou cu carne.

Rose o sărută iarăşi. Şi, cu toată durerea, Andi îi întoarse sărutul. Rose îşi suflă propria-i esenţă pe gâtul mai tinerei femei.

O *vreau. Şi eu capăt mereu ce vreau.*

Andi începu iarăşi să se stingă, dar Rose o simţea cum se împotriveşte. O simţea cum începe să domine. Cum se hrăneşte din forţa aceea vie pe care i-o suflase pe gât şi în plămâni.

O simţea cum înghite abur pentru prima oară.

10

Cea mai nouă membră a Clanului Legitim îşi petrecu noaptea în patul lui Rose O’Hara. Şi, pentru prima dată în viaţă, află că sexul înseamnă şi altceva pe lângă repulsie şi durere. O ustura rău gâtul de la atâtea urlete, dar urlă din nou când întregul trup îi fu inundat de această nouă senzaţie – plăcere pe măsura durerii din timpul Transformării.

— Ţipă cât vrei, îi zise Rose privind-o dintre coapsele ei. Au mai auzit ţipete din astea. Şi bune, şi rele.

— Sexul e aşa pentru toată lumea?

Şi dacă este, cât de mult a pierdut! Cât de mult i-a furat nemernicul acela care îi fusese tată! Şi oamenii ziceau că *ea* e hoaţă!

— Aşa este pentru noi după ce înghiţim abur, spuse Rose. Atât trebuie să ştii.

Îşi lăsă capul în jos şi se reapucă de treabă.

11

Aproape de miezul nopţii, Charlie Jeton şi Baba Bolşevica stăteau pe treapta de jos a autorulotei lui Charlie, împărţind o ţigară cu marijuana şi uitându-se la lună. Alte strigăte veniră dinspre EarthCruiser-ul lui Rose.

Charlie şi Baba se priviră şi rânjiră larg.

— Cuiva îi cam place, remarcă Baba.

— Păi, cum să nu-i placă? zise şi Charlie.

12

Andi se trezi odată cu prima rază a zorilor. Adormise cu capul sprijinit pe perna moale a sânilor lui Rose. Se simţea cu totul alta. Nu se simţea deloc altfel. Ridică privirea şi o văzu pe Rose cum se uită la ea cu ochii aceia extraordinari.

— M-ai salvat, spuse Andi. M-ai adus înapoi.

— N-aş fi putut s-o fac de una singură. Tu ai vrut să te întorci.

În mai multe privinţe, păpuşă.

— Dar nu mai putem să facem… ce am făcut după aceea. Nu-i aşa?

Rose surâse, clătinând din cap.

— Nu. Dar aşa e bine. Sunt anumite experienţe ce nu au cum să fie depăşite. În plus, astăzi se întoarce bărbatul meu.

— Cum îl cheamă?

— Răspunde la numele de Henry Rothman, dar ăsta-i un nume pe care îl folosesc doar mocofanii. Numele lui Legitim este Tata Cioară.

— Îl iubeşti? Îl iubeşti, nu-i aşa?

Rose zâmbi din nou, o trase mai aproape şi o sărută. Dar nu-i răspunse.

— Rose?

— Poftim?

— Mai sunt… mai sunt om?

Rose îi răspunse cu aceleaşi cuvinte folosite odinioară de Dick Halloran cu micuţul Danny Torrance şi pe acelaşi ton

rece.

— Contează?

Andi îşi dădu seama că nu conta câtuşi de puţin. Îşi dădu seama că ajunsese acasă.

MAMI

1

Multe vise urâte şi dezlânate – cineva care rotea un ciocan, fugărindu-l pe coridoare fără sfârşit; un ascensor care mergea singur; garduri vii tăiate în forme de animale, care prindeau viaţă şi îl atacau – şi în cele din urmă un gând limpede: *Aş vrea să mor.*

Dan Torrance deschise ochii. Razele soarelui parcă îi străpunseră capul aflat în suferinţă maximă, ameninţând să-i mistuie creierul. Da, aceasta era mahmureala supremă. Parcă şi obrajii îi pulsau. Nasul îi era complet înfundat, cu excepţia unei deschizături ca făcută de vârful unui ac din nara stângă prin care reuşea să intre un firicel de aer. Stânga? Ba nu, dreapta. Da, parcă nara dreaptă era. Sigur, putea să respire pe gură, dar gura îi era năpădită de gustul scârbos de whisky combinat cu ţigări. Stomacul îi era o minge de plumb, plin cu tot felul de chestii care nu aveau ce căuta acolo. *Burdihanul cu tâmpenii din dimineaţa de după* – aşa descrisese un vechi amic de pahar senzaţia aceasta dezgustătoare.

Sforăieli puternice alături de el. Dan întoarse capul, în ciuda protestelor vehemente ale gâtului şi a altui fulger de durere fioroasă ce-i perforă tâmpla. Deschise iarăşi ochii, dar mai puţin de această dată; vă rog, nu suport soarele ăla arzător! Nu încă! Descoperi că stă întins pe o saltea goală, pusă direct pe o duşumea la fel de goală. O femeie – goală şi ea – dormea răstignită pe spate. Dan se uită în jos şi observă că şi el era gol puşcă.

O *cheamă... Dolores? Ba nu. Debbie? Cam aşa ceva, dar nu tocmai...*

Deenie. Aşa o chema: Deenie. O cunoscuse într-un bar care se chema Calea Lactee şi toată povestea fusese destul

de ilară până în momentul în care…

În care ce? Nu-şi aducea aminte şi o singură privire la mâinile sale – ambele umflate şi cu încheieturile zgâriate zdravăn la degetele de la dreapta – îl făcu să-şi dorească să nici nu-şi aducă vreodată aminte. În fond, ce importanţă ar fi avut? Scenariul era mereu acelaşi. Se îmbăta, cineva zicea ceva ce lui nu-i convenea, apoi se dezlănţuiau haosul şi carnagiul din bar. Se pare că ţinea un câine rău închis în cap. Dacă era treaz, îl putea ţine în lesă. Atunci când bea, lesa dispărea cu totul. *Într-o bună zi tot am să omor pe cineva.* Şi, din câte ştia acum, era foarte posibil ca ziua aceea să fi fost ieri.

Hei, Deenie, drăguţica, ia frământă-mi puţulica.

Chiar rostise el aceste cuvinte? Îi era teribil de teamă că da. Începuse să-şi amintească frânturi de cu o seară înainte, dar şi frânturile acestea se dovedeau a fi prea mult. Jucase biliard. Voise să mărească fricţiunea tacului şi-l mâzgălise cu prea multă cretă şi puiul ăla de lele alunecase de pe masă şi se rostogolise până la tonomatul care cânta – ei, oare ce? – muzică country. Parcă îşi amintea că-l auzise pe Joe Diffie. De ce-l dăduse cu atâta cretă? Păi, pentru că era beat şi pentru că Deenie stătea atunci chiar în spatele lui şi pentru că Deenie drăguţica tocmai ce-i frământase puţulica pe sub masă şi acum voia să se dea rotund în faţa ei. Se distrau, nu făceau nimic rău. Doar până când individul cu şapcă şi cămaşă de cowboy din mătase începuse să râdă. Şi asta fusese greşeala lui.

Haos şi carnagiu.

Dan îşi duse mâna la gură şi simţi nişte cârnăciori acolo unde îi fuseseră buzele cu o după-amiază în urmă, atunci când ieşise din spelunca aia unde-şi încasase cecul de salariu, devenind mai bogat cu puţin peste cinci sute de dolari, pe care îi îndesase în buzunarul din faţă al pantalonilor.

Bine că măcar dinţii sunt…

Stomacul lui scoase o bolboroseală lichidă. În gură îi veni o mâzgă amară, cu gust de whisky, pe care o înghiţi la loc, simţind cum îl arde pe gât. Se rostogoli de pe saltea, se ridică cu greu în picioare. Încăperea începu să danseze un tangou lent în jurul lui, ameţindu-l încă şi mai tare. Era mahmur, îi plesnea capul, avea burta plină cu tot felul de tâmpenii ieftine pe care le vârâse în el probabil pentru a amortiza şocul băuturii… şi, uite, tot beat era.

Îşi culese chiloţii de pe jos şi ieşi din dormitor fără să şchiopăteze în adevăratul sens al termenului, dar menajându-şi clar piciorul stâng. Îşi aducea aminte ca prin ceaţă – şi îşi dorea din suflet ca această ceaţă să nu se ridice niciodată – că individul cu şapcă şi cămaşă de cowboy aruncase cu un scaun în el. Atunci, o luase pe Deenie-drăguţica-ia-frământă-mi-puţulica şi plecaseră râzând ca doi descreieraţi.

Alt flic-flac al stomacului, încheiat acum de o aterizare în şpagat. Chestie care declanşă toate mecanismele vomei: izul oţetit al ouălor tari dintr-un borcan mare, gustul ars de grătar al şoricului, imaginea mormanului de cartofi prăjiţi, înecaţi în ketchup, foarte asemănător cu hemoragia nazală. Toate rahaturile pe care le băgase în el între pahare. Toate frânturile de amintire care se învârteau în jurul lui aidoma roţii norocului dintr-un concurs televizat al iadului.

Ce anume am pregătit pentru următorul nostru concurent, Johnny? Ce să vezi, Bob, avem un platou imens cu SARDINE ÎN ULEI!

Baia se afla în capătul unui holişor îngust. Uşa era deschisă, colacul WC-ului ridicat. Dan se repezi într-acolo, se prăvăli în genunchi şi vomită cu putere o zeamă galben-maronie direct peste rahatul care plutea în budă. Îşi feri dezgustat privirea, bâjbâi după clapetă, o găsi, o apăsă. Apa se revărsă în cascadă, dar nu se auzi şi zgomotul specific evacuării. Se uită şi văzu ceva de-a dreptul alarmant: rahatul, fără doar şi poate al lui, se ridica spre marginea stropită cu urină a vasului de toaletă pe o mare de gustări

doar pe jumătate digerate. Cu o fracţiune de secundă înainte ca WC-ul să dea pe dinafară, desăvârşind, astfel, seria de orori deloc ieşite din comun ale acelei dimineţi, conducta îşi curăţă gâtlejul şi toată mizeria dispăru în canalizare. Dan vomită iarăşi, apoi rămase cu spatele lipit de peretele băii şi cu capul în piept, aşteptând ca rezervorul să se umple şi să poată trage din nou apa.

N-am să mai fac. Jur că n-am să mai fac. Gata cu băutura, gata cu barurile, gata cu bătăile. Promisiune repetată a suta oară. Ori a mia oară.

Un lucru era sigur: trebuia să plece cât mai repede din oraşul acesta dacă nu voia să dea de belea. O belea cât se poate de *serioasă,* din câte îşi putea da el seama.

Johnny, ce premiu avem astăzi pentru marele nostru câştigător? Iată, Bob: DOI ANI DE PÂRNAIE PENTRU ULTRAJ ŞI MOLESTARE!

Şi… publicul din platou îşi iese din minţi de entuziasm.

Rezervorul tăcuse, semn că zgomotoasa realimentare se terminase, întinse mâna să tragă apa peste Dimineaţa de După, Partea a Doua, dar se opri brusc, înspăimântat de gaura neagră din memoria lui pe termen scurt. Ştia cum îl cheamă? Da! Daniel Anthony Torrance. Ştia cum o cheamă pe pipiţa care sforăia în camera de alături? Da! Deenie. Nu-şi amintea celălalt nume, dar era foarte posibil ca ea să nu i-l fi spus. Ştia cum îl cheamă pe actualul preşedinte al ţării?

Spre imensa lui groază, nu, nu ştia. Nu în primă instanţă. Individul avea o tunsoare demodată în stil Elvis şi cânta la saxofon – destul de prost. Dar numele lui…

Măcar ştii unde eşti?

Cleveland? Charleston? Unul din aceste două oraşe.

Când trase apa, numele preşedintelui îi veni în minte cu minunată claritate. Şi nu se afla *nici* în Cleveland, *nici* în Charleston. Era în oraşul Wilmington, statul Carolina de Nord. Lucra ca infirmier la Spitalul Grace of Mary. Sau, mai bine zis, lucrase. Venise vremea să plece de acolo. Dacă ar ajunge altundeva, într-un loc încărcat cu energii *pozitive,*

poate că ar reuşi să se lase de băutură şi să-şi ia viaţa de la început.

Se îndreptă de mijloc şi se uită în oglindă. Nu arăta pe cât de rău îşi imaginase. Nasul umflat nu i se părea a fi spart. Cruste de sânge închegat îi acopereau buza tumefiată. Pe pometele drept avea o vânătaie (se pare că individul cu şapcă şi cămaşă de cowboy era stângaci) în mijlocul căreia se observa amprenta însângerată a unui ghiul. Altă vânătaie, mai mare, se întindea pe umărul stâng. Parcă îşi aducea aminte că acolo îl lovise un tac de biliard.

Deschise dulăpiorul sanitar. Prin harababura de tuburi şi cutiuţe cu farduri şi medicamente descoperi trei flacoane de medicamente date numai pe reţetă. Primul era cu Diflucan, prescris în mod obişnuit pentru candidoză. Drept pentru care Dan se bucură nespus că era circumcis. Al doilea era de Darvon Comp 65. Înăuntru mai erau vreo şase tablete din acest analgezic. Luă trei, gândindu-se că-i vor fi de folos mai târziu. Pe ultima etichetă scria Fioricet, iar sticluţa cu barbiturice era – slavă Domnului – aproape plină. Înghiţi trei capsule cu apă rece direct de la robinet. Migrena i se accentuă atunci când se aplecă peste chiuvetă, dar ştia că nu peste multă vreme i se va mai ostoi cât de cât. Fioricetul, recomandat în cazuri de migrene şi de nevralgii, lua mahmureala cu mâna. Mă rog… aproape.

Vru să închidă dulăpiorul, dar se opri şi se uită mai bine înăuntru. Cotrobăi puţin printre toate mizeriile de acolo. Nici urmă de inel vaginal contraceptiv. Poate că-l ţinea în geantă. Spera să fie aşa, pentru că el nu avusese niciun prezervativ. Dacă o regulase – probabil că da, deşi nu-şi amintea sigur –, o făcuse cu puţa despuiată.

Îşi trase chiloţii şi se târî spre dormitor. Se opri în prag câteva secunde, privind lung la femeia care-l adusese în casa ei. Braţe şi picioare răscrăcărate, lăsând totul la vedere. Azi-noapte i se păruse că seamănă cu o zeiţă a Vestului, aşa cum era îmbrăcată cu o fustă strâmtă din piele, scurtă până la şezut, sandale din plută, tricou cu

buricul la stradă şi cercei gitani. Acum îi vedea colacul alb şi păstos al „burţii de bere” şi bărbiile gemene.

Şi mai vedea ceva: nu era realmente femeie. Poate nu era minoră (te rog, Doamne, fă să nu fie minoră), dar sigur nu avea peste douăzeci de ani, dacă îi împlinise şi pe aceştia. Pe un perete, gest înspăimântător de pueril, era atârnat un afiş cu trupa KISS, în care Gene Simmons scotea flăcări pe gură. Pe un altul era o pisicuţă cu ochi miraţi, atârnată de creanga unui copac. REZISTĂ, PĂPUŞICO, te îndemna afişul acesta.

Trebuia să plece cât mai repede de acolo.

Hainele le zăceau amestecate la picioarele saltelei. Îşi separă tricoul de chiloţeii ei, şi-l trase la iuţeală peste cap, îşi puse jeanşii, dar înlemni cu fermoarul doar pe jumătate ridicat pentru că îşi dădu seama că buzunarul din stânga-faţă era mult mai plat decât cu o zi înainte, când ieşise din magherniţa unde-şi încasase cecul de salariu.

Nu se poate.

Capul, care începuse să se simtă puţintel mai bine, porni să-i pulseze din nou, în ritmul inimii care alerga acum la galop. Când îşi vârî mâna în buzunarul cu pricina, nu găsi acolo decât o hârtie de zece dolari şi două scobitori, dintre care una îi intră sub unghia degetului arătător şi în carnea sensibilă de dedesubt. Nici nu băgă de seamă.

N-am avut cum să bem de cinci sute de dolari. Sub nicio formă. Am fi murit de mult dacă am fi băut atâta.

Portofelul era totuşi la locul lui. Îl scoase, nutrind speranţe absurde, împotriva tuturor evidenţelor. Degeaba. Probabil că îşi mutase bancnota de zece în buzunarul din faţă la un moment dat. Era un loc mai greu accesibil hoţilor de buzunare care se găsesc din belşug prin baruri. Bună poantă, nu?

Se uită iarăşi la fata-femeie care sforăia mai departe pe saltea şi porni spre ea, intenţionând s-o scuture zdravăn, s-o trezească şi s-o întrebe ce mama naibii făcuse cu rahaţii ăia de bani ai lui. La nevoie, s-o *strângă de gât* până s-ar

trezi. Dar, dacă ea îi furase, la ce l-a mai adus acasă? Şi oare nu se mai întâmplase şi altceva cu o noapte în urmă? Nu cumva au mai avut şi altă păţanie după ce plecaseră din barul Calea Lactee? Acum, că i se mai limpezise capul, parcă îşi amintea ceva – ca prin ceaţă îşi amintea, dar probabil că aşa fusese – că luaseră amândoi un taxi până la gară.

Ştiu pe cineva care-şi pierde vremea pe acolo, iubiţel.

Chiar aşa îi spusese, sau era doar o plăsmuire a imaginaţiei lui.

Chiar aşa mi-a spus, sunt sigur. Mă aflu în Wilmington, preşedinte este Bill Clinton şi noi ne-am dus la gară. Unde era, într-adevăr, un individ. Genul căruia îi place să-şi încheie tranzacţiile în buda bărbaţilor, mai ales când clientul are o moacă reamenajată. Când m-a întrebat cine m-a supărat, i-am zis…

— I-am zis să nu-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala, murmură Dan.

La venire, Dan intenţionase să-i cumpere iubiţicii un gram, ca s-o facă fericită, doar un gram, nu mai mult, şi doar dacă marfa nu era îndoită cu Manitol. O fi fost cocaina preferata lui Deenie, dar nu şi a lui. Auzise că i se spune „Anacinul bogătanului”, iar el numai bogat nu era. Însă tocmai atunci ieşise cineva dintr-o cabină. Un tip care părea funcţionar sau afacerist sau negustor, în mână cu o servietă care i se lovea de picioare. Şi, când domnul Funcţionar/Afacerist/Negustor se duse să se spele pe mâini la chiuvetă, Dan văzuse muştele colcăindu-i pe faţă.

Muştele morţii. Domnul Funcţionar/Afacerist/Negustor era un cadavru viu şi habar n-avea.

Era convins că, în loc să dea dovadă de cumpătare, se aruncase ca nemâncatul. Dar poate că se răzgândise în ultima clipă. Nu era deloc imposibil; îşi amintea atât de puţin.

Dar uite că îmi amintesc muştele.

Da. Muştele şi le aducea aminte. Băutura îi diminuase strălucirea; hai să fim serioşi: o lăsase latră, ce mai încolo şi-ncoace. Dar nu era deloc convins că muştele acelea ar fi avut ceva de-a face cu strălucirea. Apăreau după bunul lor plac, indiferent dacă el era treaz sau mangă de beat.

Gândul lui: *Trebuie să plec cât mai repede de aici.*

Gândul lui: *Aş vrea să mor.*

2

Deenie scoase un fornăit uşurel şi se întoarse cu spatele la lumina nemiloasă a dimineţii. Nu mai era nimic în cameră în afară de salteaua pe care dormiseră ei şi un dulap amărât; nici măcar un birouaş luat de la o prăvălie de vechituri. Uşa de la dulap era deschisă şi Dan observă acolo mare parte din garderoba sărăcăcioasă a lui Deenie strânsă în două coşuri din plastic pentru rufe murdare. Cele câteva lucruri rămase pe umeraşe păreau a fi haine-de-agăţat-prin-baruri. Văzu chiar şi un tricou roşu pe care scria cu paiete SEXY GIRL şi o fustă din denim, cu tivul franjurat, aşa cum cerea moda. Mai erau acolo două perechi de pantofi sport, două perechi de espadrile şi o pereche de sandale cu barete şi toc înalt care păreau a striga „treci de mă fute”. Dar nu găsi sandalele cu talpă din plută. Şi, evident, nu găsi nici adidaşii lui uzaţi acolo.

Dan nu-şi aducea aminte să-şi fi aruncat încălţările din picioare înainte de a intra în dormitor, dar dacă o făcuseră, înseamnă că erau pe undeva prin living, despre care îşi *amintea* că-l observase în trecere. Tot acolo trebuie că era şi poşeta fetei. Poate că-i dăduse să-i pună la loc sigur restul de bani. Puţin, foarte puţin probabil, dar nu cu totul imposibil.

Îşi purtă capul care-i zvâcnea amarnic prin holul cel mic, spre ceea ce presupunea el a fi cealaltă încăpere a apartamentului. În capătul opus uşii se afla o chicinetă, ale cărei dotări constau într-un reşou şi un frigider micuţ, ca de

cameră de hotel, îndesat sub blatul bufetului. În zona livingului se afla o canapea din care se revărsa la greu umplutura şi care fusese proptită într-un capăt pe un teanc de cărămizi. În faţa ei era un televizor mare, cu ecranul crăpat pe mijloc. Crăpătura aceea fusese cârpită cu nişte bandă adezivă, care atârna acum într-un colţ. De bandă se lipiseră câteva muşte, dintre care una încă se mai zbătea să scape de acolo. Dan o privi lung, cu un soi de fascinaţie morbidă, spunându-şi (nu pentru prima oară) că ochiul mahmurelii are capacitatea stranie de a descoperi cele mai hidoase imagini în orice cadru dat.

Aproape de canapea se afla o măsuţă de cafea, cu o scrumieră plină cu mucuri de ţigări, o punguţă cu praf alb şi o revistă *People* pe care era nişte cocaină. Alături, desăvârşind tabloul, era şi o bancnotă de un dolar încă parţial răsucită. Nu ştia cât de mult trăseseră pe nas, dar, judecând după cât praf mai rămăsese, îşi putea lua la revedere de la cei cinci sute de dolari.

Futu-i. Nici măcar nu-mi place cocaina. Şi cum am putut să prizez? De-abia dacă pot să respir.

Însă ea prizase. El îşi frecase praful de gingii. Începea să-şi aducă aminte. Ar fi preferat să nu. Dar era prea târziu.

Muştele morţii din toaletă, intrând şi ieşind din gura domnului Funcţionar/Afacerist/Negustor şi târându-se peste corneele lui umede. Domnul Traficant întrebându-l la ce mama naibii se holbează. El răspunzând că la nimic, nu contează, hai să vedem marfa. Domnul Traficant avea suficientă. De obicei aşa se întâmpla. Apoi drumul cu taxiul până la ea acasă. Deenie prizând praful întins pe dosul palmei, mult prea avidă – mult prea împătimită – ca să mai aştepte. Încercând amândoi să cânte „Mr. Roboto”.

Descoperi sandalele ei şi adidaşii lui marca Reebok chiar după uşă, împreună cu alte amintiri inestimabile. Fata nu-şi azvârlise sandalele, ci le lăsase să-i cadă de la sine, căci cam pe atunci el o apucase zdravăn de fund, iar ea îşi încolăcise picioarele în jurul taliei lui. Gâtul ei mirosea a parfum,

respiraţia – a şoric la grătar. Înfulecaseră o grămadă de bucăţi dintr-astea înainte să se apuce de jucat biliard.

Dan îşi puse adidaşii şi se duse în chicinetă, sperând că era ceva nes în unicul dulap de acolo. Nu găsi cafea, dar îi văzu poşeta pe jos. Parcă şi-o aducea aminte cum o aruncase spre canapea şi cum izbucnise în râs atunci când aterizase în altă parte. Cam jumătate din prostiile dinăuntru se împrăştiaseră pe duşumeaua murdară. Printre ele şi un portofel din imitaţie de piele roşie. Îndesă toate lucrurile înapoi în poşetă şi o duse în chicinetă. Deşi era convins că bănişorii lui se odihneau acum în buzunarul jeanşilor de firmă de pe domnul Traficant, o parte din mintea lui se încăpăţâna să creadă că *mai rămăsese* ceva din ei, pentru simplul motiv că îşi dorea tare mult să mai fi rămas. Zece dolari îi ajungeau doar pentru trei pahare cu tărie ori două baxuri de bere, dar astăzi va avea nevoie de mai mult de atât.

Scoase portofelul fetei şi-l deschise. Înăuntru erau câteva fotografii – două cu Deenie şi un individ care semăna prea mult cu ea ca să nu-i fie rudă, două cu Deenie cu un bebeluş în braţe, una cu Deenie la balul de absolvire, alături de un puşti cu dinţi ca de iepure şi smoching albastru, absolut oribil. Compartimentul pentru bancnote era umflat. Simţi fiorii speranţei, dar îi trecură repede când văzu înăuntru doar un teanc de bonuri de masă. Şi câteva bancnote: două de douăzeci şi trei de zece.

Ăştia-s banii mei. Mă rog, ce-a mai rămas din ei.

Dar ştia că nu era aşa. Niciodată-niciodată-niciodată, în niciun caz, în niciun caz, în niciun caz nu ar fi dat leafa lui pe o săptămână unei piţipoance turmentate pe care a agăţat-o într-un bar. Nu, nu erau banii lui. Erau ai ei.

Da, bine, dar nu ea avusese ideea cu cocaina? Nu din cauza ei era el acuma lefter şi mahmur?

Nu. Eşti mahmur pentru că eşti alcoolic. Eşti lefter pentru că ai văzut muştele morţii.

Poate că da, dar dacă ea nu ar fi insistat să meargă la gară şi să cumpere droguri, el nu ar fi *văzut* muştele acelea.

Poate că are nevoie de cei şaptezeci de dolari ca să-şi ia de mâncare.

Da. Sigur. Un borcan cu unt de arahide şi unul cu gem de căpşuni. Şi o pâine pe care să le ungă. Pentru restul avea bonurile alea de masă.

Sau poate că are nevoie de banii ăia pentru chirie.

Dacă avea nevoie de bani de chirie îşi putea vinde televizorul. Poate că i-l va cumpăra chiar furnizorul ei de droguri, cu tot cu crăpătură. Şaptezeci de dolari nu aveau cum să-i ajungă pentru chiria pe o lună chiar şi pentru o cocină ca asta.

Nu-s banii tăi, amice! Vocea mamei lui, ultima pe care îşi dorea s-o audă atunci când era al dracului de mahmur şi avea nevoie disperată de un pahar.

— Du-te naibii, mami.

Rosti cuvintele cu glas scăzut, dar întru totul sincer. Luă banii, îi îndesă în buzunar, puse portmoneul înapoi în poşetă şi se întoarse.

În spatele lui era un copil.

Părea să nu aibă mai mult de optsprezece luni. Era îmbrăcat cu un tricou cu însemnele echipei de baseball Atlanta Braves, care îi ajungea până la genunchi. Cu toate acestea, i se vedea pampersul, pentru că era plin şi îi atârna până deasupra gleznelor. Inima lui Dan făcu un salt mortal în piept, iar capul îi bubui puternic, de parcă însuşi Thor ar fi lovit cu ciocanul lui acolo, înăuntru. O clipă fu convins că va face un atac cerebral, ori un infarct, ori şi una, şi alta.

Trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară.

— De unde ai mai apărut şi *tu,* viteazule?

— Mami, spuse copilul.

Chestie care, dintr-un punct de vedere, chiar avea noimă – şi Dan apăruse din mami a lui –, dar nu era de prea mare folos acum. Printre bubuielile din capul lui începu să-şi facă loc o concluzie îngrozitoare pe care nu voia s-o accepte.

Te-a văzut când ai luat banii.

Poate, dar nu aceasta era concluzia. Copilul l-a văzut când a luat banii. Ei, şi ce? Nici doi ani nu avea ăsta micu'. Copiii de vârsta asta acceptau tot ce făceau adulţii fără să le pună la îndoială acţiunile. Nu s-ar fi mirat nici dacă ar fi văzut-o pe mami a lui mergând pe tavan cu capul în jos şi scoţând flăcări prin vârful degetelor.

— Cum te cheamă, viteazule?

Vocea îi pulsa în sincron cu bătăile inimii care nu se liniştiseră încă.

— Mami.

Pe bune? Ce-o să se mai distreze colegii tăi la liceu.

— Locuieşti alături? Sau la capătul etajului?

Spune că da. Te rog, spune că da. Pentru că iată concluzia: dacă acest copil e al lui Deenie, atunci înseamnă că ea s-a dus la agăţat prin baruri şi l-a lăsat singur în apartamentul ăsta împuţit. Singur cuc.

— Mami!

Puştiul observă cocaina împrăştiată pe măsuţa de cafea şi se îndreptă într-acolo hotărât, dar cu paşi nesiguri, legănând din fundul îmbibat cu tot felul de chestii al pampersului.

— Bobo!

— Nu, nu-i bobo, îl contrazise Dan, ştiind că nu are dreptate, pentru că exact asta era: bobo pentru nas.

Fără să-l ia în seamă, puştiul întinse una din mânuţe spre praful alb. Şi atunci Dan observă vânătăile. Aidoma celor lăsate de o mână furioasă de adult.

Îl apucă pe copil de mijloc şi pe sub picioruşe. Îl ridică de lângă masă şi îl duse de acolo (pişul din pampers i se scurse printre degete, stropind duşumeaua). O imagine fugară, însă dureros de clară, îi trecu prin minte: individul acela din poze, ruda lui Deenie, scuturând copilul de umeri, lăsându-i pe pielea fină urmele degetelor lui.

(Ascultă la mine, Tommy, ce n-ai înţeles din ieşi în pizda mă-tii de-aici?)

(Haide, măi, Randy, e doar un copilaş!)

Şi dispăru. Însă a doua voce, cea care rostise protestele acelea anemice, era a lui Deenie; şi Dan pricepu de îndată că Randy era fratele ei mai mare. Perfect logic. Nu toţi cei care agresează copiii sunt iubiţii mamelor. Câteodată se mai întâmplă să fie fratele cel mare. Sau unchiul. Sau

(Ieşi de-acolo, loază afurisită, ieşi de-acolo şi ia-ţi doctoria!) chiar bunul şi dragul Tătic.

Îl duse pe cel mic – Tommy îl chema, Tommy – în dormitor. Puştiul îşi văzu mama şi începu să se zbată.

— Mami! Mami! Mami!

Dan îl puse jos şi copilul tropăi mărunţel şi hotărât până la saltea şi se târî de-a buşilea lângă maică-sa. Se pare că Deenie îi simţi prezenţa pentru că întinse o mână şi îl strânse la piept. Tricoul cu Braves se ridică, iar Dan observă alte vânătăi pe picioarele micuţului.

Pe frate îl cheamă Randy. Cred că aş putea să dau de el.

Gând rece şi limpede ca gheaţa din ianuarie. Dacă se uita la poza din portofel şi se concentra cum trebuie, ignorând, fireşte, tunetele din cap, probabil că ar *putea* să-l găsească. Mai făcuse asemenea lucruri şi înainte.

I-aş putea face şi lui *nişte vânătăi. Şi i-aş spune că data viitoare am să-l omor.*

Doar că nu avea să mai fie o dată viitoare. Wilmington era de domeniul trecutului. Nu o va mai revedea niciodată pe Deenie şi nici nu va mai călca vreodată în apartamentul acesta care puţea a disperare. Nu se va mai gândi niciodată la cele întâmplate noaptea trecută ori în dimineaţa asta.

Acum auzi vocea lui Dick Hallorann. *Ba nu, băieţaş. Poate că ai cum să închizi creaturile din Overlook în casete, dar nu şi amintirile. Asta nu se poate. N-ai cum. Amintirile sunt* adevăratele *fantome.*

Rămase în prag, cu ochii la Deenie şi la băieţelul ei plin de vânătăi. Copilaşul adormise şi el; în lumina dimineţii amândoi alcătuiau un tablou aproape angelic.

Numai că ea nu-i înger. Poate că nu ea i-a făcut vânătăile alea, dar a plecat să-şi facă de cap şi l-a lăsat singur. Dacă tu n-ai fi fost aici când s-a trezit şi a intrat în living…

Bobo, spusese copilaşul, întinzând mânuţa după praful de cocaină. Nu era în regulă. Se impuneau anumite măsuri.

Da, bine, dar nu-i treaba mea. Cum ar fi să mă duc la Protecţia Copilului să depun o plângere cu faţa asta? Başca duhnind a alcool şi vomă. Ca un cetăţean integru care nu poate sta cu mâinile în sân în faţa unei asemenea situaţii.

Ai putea să pui banii înapoi, îi sugeră Wendy. *Măcar atâta tot poţi să faci.*

Şi aproape că o făcu. Pe bune. Scoase banii din buzunar şi se duse spre locul unde-i pusese geanta. Probabil că plimbarea aceasta i-a fost de folos, pentru că i-a venit o idee.

Dacă tot simţi că trebuie să iei ceva de aici, ia mai bine cocaina. Poţi să vinzi ce-a mai rămas din ea pe o sută de dolari. Poate chiar două sute, dacă nu-i cumva prea compromisă.

Însă, dacă potenţialul său client va fi un poliţist sub acoperire – şi la cât de ghinionist era, chiar aşa va fi –, va ajunge la puşcărie. Unde s-ar putea să fie acuzat şi pentru tâmpeniile pe care le făcuse azi-noapte în barul Calea Lactee. Banii erau cu mult mai siguri. Şaptezeci de dolari cu totul.

O să-i împart, hotărî el. *Patruzeci pentru ea şi treizeci pentru mine.*

Numai că treizeci nu prea aveau la ce să-i folosească. În fond, ea mai avea şi bonurile de masă – un teanc atât de gros că i-ar fi stat în gât şi unui cal. Cu astea putea să cumpere de mâncare copilului.

Luă punga cu cocaină şi revista mânjită şi le puse pe blatul din chicinetă, unde copilul nu putea ajunge. Luă buretele de vase descoperit în chiuvetă şi curăţă bine cu el măsuţa. Spunându-şi în tot acest timp că, dacă ea ar ieşi acum buimacă de somn din dormitor, i-ar da banii ăia

afurisiţi înapoi. Spunându-şi în tot acest timp că, dacă ar continua să tragă aghioase, înseamnă că merită cu prisosinţă ce i se întâmplă.

Deenie n-a ieşit din dormitor. Deenie a continuat să tragă aghioase.

Dan isprăvi de şters măsuţa, aruncă buretele înapoi în chiuvetă şi se gândi în treacăt dacă nu ar fi fost bine să-i lase un bilet. Dar ce să-i scrie? *Să ai mai multă grijă de copilul tău şi, apropo, să ştii că ţi-am luat banii?*

Bine, fără bilet.

Plecă cu banii în buzunarul stâng din faţă, având grijă să nu trântească uşa în urma lui. Îşi spuse că dă dovadă de grijă pentru locatarii dinăuntru.

3

În jurul prânzului – când migrena devenise de domeniul trecutului mulţumită Fioricet-ului lui Deenie şi unui analgezic Darvon – se apropie de o prăvălie pe a cărei firmă scria Golden’s Discount Liquors & Import Beers. Se afla în zona veche a oraşului, unde clădirile erau din cărămidă, trotuarele erau în mare măsură pustii, iar casele de amanet (etalând fiecare în vitrină colecţii de-a dreptul admirabile de brice) erau numeroase. Avusese de gând să intre în prăvălie şi să-şi cumpere o sticlă foarte mare din cel mai ieftin whisky, dar se răzgândi observând ce se afla în pragul magazinului. Căruciorul unui boschetar, plin vârf cu obişnuitul talmeş-balmeş bizar de boarfe. Boschetarul cu pricina se afla înăuntru, discutând aprins cu vânzătorul. În vârful căruţului era o pătură făcută sul şi legată cu sfoară. Dan observă vreo două pete, dar, una peste alta, nu arăta prea rău. Plecă iute de acolo cu ea sub braţ. În comparaţie cu cei şaptezeci de dolari luaţi de la o mamă singură care avea o problemă cu drogurile, furtul covoraşului fermecat al unui boschetar era un spanac cu totul neînsemnat. Şi

poate tocmai din această cauză şi el se simţea mai mărunt şi mai neînsemnat decât se simţise vreodată.

Iată-mă-s, Incredibilul Om care se Micşorează[5], îşi spuse el grăbindu-se cu prada sub braţ. *Dacă mai fur câteva lucruri, o să dispar cu totul şi cu totul.*

Se aştepta să fie urmărit de croncănelile ofensate ale boschetarului – cu cât erau mai atinşi la mansardă, cu atât croncăneau mai sonor –, dar nu se auzi nimic. Încă un colţ de stradă şi se va putea felicita că a scăpat basma curată.

Dan trecu de colţul acela şi se felicită.

4

Seara îl găsi la gura unui canal de scurgere de pe malul râului Cape Fear, sub Podul Memorial. Avea o cameră unde să se ducă, însă exista problema minoră a acumulării datoriilor la plata chiriei, pe care promisese că le va plăti încă de ieri, nu mai târziu de ora 5 p.m. Şi asta nu era totul. Dacă se întorcea acolo, poate că va fi invitat să viziteze o anumită clădire publică, cu aspect de fortăreaţă, de pe strada Bess, unde va trebui să răspundă întrebărilor referitoare la o anumită altercaţie dintr-un anumit bar. Una peste alta, i se părea mult mai sigur să se ţină deoparte.

În centru era un adăpost care se numea Casa Speranţei (şi pe care locatarii îl numeau, absolut firesc, „Casa Disperării”), dar Dan nu avea nici cea mai mică intenţie să se ducă acolo. Sigur, căpătai un pat şi nu trebuia să plăteşti nimic, dar ţi se confisca băutura. Wilmington era plin de hoteluri şi moteluri ieftine, unde nu-i pasă nimănui ce bei, ce tragi pe nas sau ce-ţi bagi în venă, dar de ce să-ţi iroseşti bănişorii de băutură pe un pat şi un acoperiş când vremea e caldă şi nu-i niciun nor pe cer? Se va îngriji să aibă un acoperiş deasupra capului mai încolo, când o va apuca spre nord. Grija lui de acum era cum să-şi recupereze lucruşoarele din camera de pe strada Burney fără să-l observe proprietăreasa.

Luna se ridica încet deasupra râului. Pătura era întinsă în spatele lui. Curând se va culca pe ea, şi-o va înfăşură în jurul corpului şi va dormi. Era suficient de beat cât să-şi închipuie că e fericit. Sigur, fuseseră dificile şi decolarea, şi luarea în altitudine; dar acum toate turbulenţele rămăseseră în urmă. Bănuia că nu duce ceea ce onorabila Americă ar fi numit o viaţă exemplară, dar, pentru moment, totul era în regulă. Avea o sticlă de Old Sun (cumpărată dintr-un magazin situat la o distanţă precaută de Golden's Discount) şi o jumătate de sandvici mare cu de toate pe care intenţiona să-l mănânce la micul dejun. Viitorul părea destul de tulbure, dar în seara aceasta cerul era senin şi luminat de lună. Totul era exact aşa cum trebuie să fie.

(Bobo)

Pe neaşteptate copilul apăru lângă el. Tommy. Chiar alături. Uite-l. Se întinde după praful de cocaină de pe măsuţă. Are vânătăi pe braţ. Şi ochi albaştri.

(Bobo)

Văzu toate detaliile cu o claritate dureroasă care nu avea nicio legătură cu strălucirea. Văzu chiar mai multe. Deenie sforăind, culcată pe spate. Portofelul din imitaţie de piele roşie. Teancul gros de bonuri de masă pe care erau tipărite cuvintele MINISTERUL AGRICULTURII S.U.A. Banii. Şaptezeci de dolari. Pe care îi furase el.

Gândeşte-te la lună. La cât de liniştit se ridică ea deasupra apei.

Se gândi o vreme. Dar apoi o văzu iar pe Deenie întinsă pe spate, văzu iar portofelul din imitaţie de piele roşie, teancul de bonuri de masă, ghemotocul jalnic de bancnote (cheltuite deja în mare parte). Şi cel mai clar văzu cum copilul întinde mâna spre praful alb. Şi mâna lui semăna cu o stea de mare.

Bobo, spuse el.

Mami, spuse el.

Dan învăţase un truc prin care putea să-şi dozeze băutura. Astfel, whisky-ul dura mai mult, beţia era mai

moderată, mahmureala mai uşor de suportat. Dar erau dăţi când nu reuşea să-şi dozeze paharele. Şi atunci se întâmplau nevrute. Ca în urmă cu o noapte, în barul Calea Lactee. Atunci fusese mai mult sau mai puţin o scăpare. Acum termină cu bună intenţie toată sticla din doar patru înghiţituri lungi. Mintea este o tablă. Pileala este buretele.

Se culcă şi-şi trase marginile păturii furate peste el. Aşteptă uitarea… şi uitarea veni, dar mai întâi veni Tommy. Tricou cu Atlanta Braves. Pampers plin şi umflat. Ochi albaştri, braţ învineţit, mână ca o stea de mare.

Bobo. Mami.

N-am să vorbesc niciodată despre asta, îşi promise el. *Cu nimeni. Niciodată.*

Şi pe când luna se ridica peste Wilmington, statul Carolina de Nord, Dan Torrance căzu în nesimţire. Au fost câteva vise despre Overlook, pe care însă nu şi le mai aminti la trezire. Nu-şi aminti decât ochii albaştri, braţul învineţit, mâna ca o stea de mare.

Reuşi să-şi recupereze lucrurile şi porni spre nord, oprindu-se mai întâi în capătul statului New York, apoi în Massachusetts. Trecură doi ani. Uneori ajuta oameni, îndeosebi oameni bătrâni. Avea el un talent anume. În prea numeroasele nopţi de beţie, adormea cu gândul la copil şi tot cu gândul la el se trezea în dimineţile mahmure de după. La copil se gândea când îşi promitea să se lase de băutură. Poate săptămâna viitoare; cu siguranţă luna viitoare. Copilul. Ochii. Braţul. Mâna întinsă semănând cu o stea de mare.

Bobo.

Mami.

PARTEA ÎNTÂI

ABRA

I

BUN VENIT ÎN ORĂŞELUL LILIPUT

1

După episodul din Wilmington încetă să mai bea în fiecare zi.

Trecea o săptămână, uneori chiar două, fără să înghită nimic mai tare decât sucuri dietetice. Şi în zilele alea se deştepta dimineaţa fără să mai aibă capul mare, ceea ce era bine. Dar se deştepta şi cu gâtlejul uscat şi simţindu-se nefericit – şi *tânjind* –, iar asta nu mai era aşa de bine. Apoi venea o seară. Sau un weekend. Uneori declanşatorul se întâmpla să fie o reclamă de la televizor la berea Budwiser – tineri cu chipurile proaspete, abdomenele plate, în faţa unor sticle reci de bere după un meci de volei pe cinste. Alteori reclama era cu două femei care beau un pahar după orele de program într-o cafenea micuţă şi drăguţă în aer liber, cu nume franţuzesc şi plante agăţătoare. Iar băuturile sunt din acelea care se servesc cu umbreluţe mititele în pahar. Sau declanşatorul putea fi chiar şi un cântec auzit la radio. Odată fusese „Mr. Roboto” al celor de la Styx. Atunci când era treaz, era treaz mie-n sută. Atunci când bea, se făcea mangă. Dacă se trezea lângă vreo femeie, îşi amintea invariabil de Deenie şi de puştiul cu logo-ul echipei Braves pe tricou. Îşi amintea de cei şaptezeci de dolari. Îşi amintea chiar şi de pătura furată, pe care o abandonase în rigolă. Poate tot acolo era. Mucegăită la maximum.

Uneori se îmbăta şi lipsea de la muncă. Îl mai ţineau o vreme – era priceput la ceea ce făcea –, dar întotdeauna venea o zi. Iar când ziua aceea venea, le spunea mulţumesc foarte frumos şi se urca într-un autobuz. Şi Wilmington devenea Albany, iar Albany devenea Utica. Utica devenea

New Plaz. New Plaz devenea Sturbridge, unde s-a îmbătat la un concert de muzică folk în aer liber şi s-a trezit a doua zi în puşcărie cu încheietura mâinii fracturată. A urmat Weston, apoi un sanatoriu din Marta's Vineyard şi, ce să vezi, slujba *aia* n-a durat prea mult, căci în a treia zi asistenta-şefă l-a prins mirosind a băutură. Prin urmare, pa, pa, pa, nasol de tine. Odată drumul său se intersectase cu cel al Clanului Legitim, dar nu-şi dăduse seama. Nu-şi dăduse seama în partea de sus a minţit sale, pentru că mai jos – în partea aceea care *strălucea* – simţise ceva. Un miros, foarte slab, dar şi foarte neplăcut, ca de cauciuc ars în locul unde s-a petrecut un accident de maşină.

Din Martha's Vineyard a luat iarăşi autobuzul spre Newburyport. Acolo a găsit de lucru într-un cămin de genul „ni se cam rupe" pentru veteranii din armată, loc unde bătrânii soldaţi în scaune cu rotile erau adesea abandonaţi în faţa cabinetelor de consultaţii până când li se umpleau pungile pentru urină şi dădeau pe dinafară. Mizerabil loc pentru pacienţi, niţeluş mai bun pentru rataţii ca el. Iar Dan şi alţi câţiva angajaţi se purtau cât de bine erau în stare cu cătanele acelea bătrâne. Ba chiar i-a ajutat pe vreo doi să treacă dincolo când le-a venit vremea. A rămas aici până când Preşedintele Saxofonist[{6}] i-a predat cheile de la Casa Albă Preşedintelui Văcar.[{7}]

Dan s-a trotilat în câteva nopţi în Newburyport, dar întotdeauna având grijă să aibă liber a doua zi, aşa că, din punctul acesta de vedere, totul a fost în regulă. După unul din mini-chefurile astea, s-a trezit spunându-şi *bine măcar că n-am luat şi bonurile de masă.* Iar gândul acesta aduse cu sine vechea halucinaţie cu concursul:

Îmi pare rău, Deenie, ai pierdut, dar nimeni nu pleacă de la noi cu mâna goală. Ce avem pentru ea, Johnny?

Fii atent, Bob, Deenie nu a câştigat niciun ban, dar pleacă acasă cu un joc nou-nouţ, câteva grame de cocaină şi un teanc dolofan de BONURI DE MASĂ!

A reuşit să stea o lună întreagă fără să bea, închipuindu-şi că era un soi mai trăsnit de penitenţă. De mai multe ori s-a gândit că, dacă ar fi avut adresa lui Deenie, i-ar fi trimis de multă vreme blestemaţii ăia de şaptezeci de dolari. I-ar fi trimis de două ori mai mult dacă asta ar fi pus capăt amintirilor despre copilul cu tricou Beavers şi cu vânătăi pe mână. Dar nu avea adresa, aşa că, în loc să trimită banii, s-a ţinut treaz. S-a autoflagelat.

Apoi, într-una din seri, a trecut pe lângă un local pe nume „Adăpostul pescarului" şi prin geam observă o blondă arătoasă la bar. Avea o fustiţă ecosez scurtă-scurtă şi părea că se simte tare singură şi el intră în cârciumă şi se dovedi că blonda era proaspăt divorţată şi, uau, ce nasol, poate că ar fi de acord să-i ţină de urât, şi trei zile după noaptea cu pricina s-a trezit iarăşi cu aceeaşi gaură neagră în memorie. S-a întors la căminul veteranilor, unde treaba lui era să spele duşumelele şi să schimbe becurile, sperând că va avea noroc, dar n-ai să vezi. Centrul „ni se cam rupe" nu însemna totuşi „ni se rupe *de tot",* pe aproape, dar nu întocmai. Şi a plecat de acolo cu cele câteva lucruşoare pe care le avea în dulap, amintindu-şi un vers dintr-un cântec al lui Bobcat Goldthwait: „Slujba mea era la locul ei, doar că era a altcuiva." Şi s-a urcat într-un alt autobuz, de data aceasta cu destinaţia New Hampshire. Însă, înainte să se urce, şi-a cumpărat un recipient din sticlă plin cu lichid dătător de beţie.

Tot drumul a stat în spate, pe locul de lângă toaletă, cel căruia el îi zicea Locul pentru Persoane în Stare de Ebrietate. Experienţa îl învăţase că, dacă ai de gând să te faci muci în timpul drumului, acela era scaunul cel mai bun. Vârî mâna în punga din hârtie, desfăcu dopul recipientului din sticlă plin cu lichid dătător de beţie şi adulmecă aroma maronie. Mirosul acela putea vorbi, chiar dacă nu avea de spus decât un singur lucru: *Bună, prieten vechi.*

Îşi aminti: *Bobo.*

Îşi aminti: *Mami.*

Se gândi că Tommy merge deja la şcoală. Presupunând că bunul şi dragul de unchi Randy nu-l omorâse până acum.

Îşi spuse: *Numai tu poţi să-ţi pui frână.*

Mai avusese şi înainte gândul acesta, numai că acum îi urmă unul nou: *Nu trebuie să trăieşti aşa dacă nu vrei.* Poţi, *sigur că da… dar nu trebuie.*

Vocea aceasta era atât de stranie, atât de diferită de vocile din dialogurile lui interioare, încât la început îşi închipui că recepţionează vocea altcuiva – o putea face, deşi numai rareori răscolea nepoftit gândurile celorlalţi. Învăţase cum să le închidă şi să nu le mai audă. Cu toate acestea, ridică ochii spre intervalul dintre scaune, aproape convins că va vedea cum cineva îl ţintuieşte cu privirea. Dar nu, nu se uita nimeni. Toţi călătorii ori dormeau, ori discutau cu tovarăşul de drum, ori se uitau pe geam la ziua cenuşie de New England.

Nu trebuie să trăieşti aşa dacă nu vrei!

Măcar de-ar fi adevărat. Cu toate acestea, înşurubă la loc dopul sticlei şi o puse pe scaunul de alături. De două ori o luă în mână. Prima dată o puse la loc. A doua oară vârî iar mâna în pungă şi desfăcu din nou dopul, dar chiar atunci autobuzul opri pentru masă, imediat după intrarea în New Hampshire. Dan intră în Burger King împreună cu ceilalţi pasageri, oprindu-se doar atât cât să arunce punga din hârtie într-o pubelă verde pe care erau tipărite cuvintele DACĂ NU-ŢI MAI TREBUIE, ARUNCĂ AICI.

Ce bine ar fi, îşi spuse Dan, auzind zornăitul sticlei. O, *Doamne, ce bine ar fi!*

2

O oră şi jumătate mai târziu, autobuzul trecu pe lângă un semn pe care scria BINE AŢI VENIT ÎN FRAZIER, UNDE AVEM UN REZON LA FIECARE SEZON! Şi dedesubt: LOCUL UNDE SE AFLĂ ORĂŞELUL LILIPUT!

Autobuzul opri în faţa Centrului Comunitar Frazier ca să ia pasageri. Şi chiar atunci Tony începu să vorbească de pe locul gol de lângă Dan, unde călătorise sticla în prima parte a drumului. Dan îi recunoscu imediat vocea, deşi Tony nu mai vorbise cu el de ani întregi.

(aici e locul)

La fel de bun ca oricare altul, îşi spuse Dan.

Îşi luă geanta din pânză din compartimentul pentru bagaje şi coborî. Rămase pe trotuar urmărind autobuzul care se îndepărta. Spre vest, Munţii Albi fierăstruiau orizontul. În toate peregrinările sale încercase, pe cât posibil, să evite munţii, mai ales monştrii aceia zimţaţi care spărgeau ţara în două. Acum îşi zise: *Ia te uită, în cele din urmă tot la munte am ajuns, aşa cum am ştiut că o să se întâmple.* Însă aceştia erau munţi mai blajini decât cei care încă îi mai populau visele şi credea că se va putea împăca cu situaţia, cel puţin o perioadă. Asta doar dacă va reuşi să nu se mai gândească la copilul în tricoul cu Atlanta Braves. Şi dacă va reuşi să se abţină de la băutură. Pentru că, vedeţi voi, vine o vreme când îţi dai seama că nu ajută la nimic să te tot mişti încontinuu. Vine o vreme când îţi dai seama că te iei cu tine oriunde te-ai duce.

Prin văzduh dansa o ninsoare uşoară, delicată ca dantela unei rochii de mireasă. Observă că magazinele înşirate de-o parte şi de alta a străzii principale erau aprovizionate cu mărfuri destinate mai ales schiorilor din decembrie şi vilegiaturiştilor din iunie. Probabil că prin septembrie şi octombrie mai treceau pe acolo şi unii împătimiţi ai culorilor de toamnă; însă acum era perioada aceea considerată drept primăvară în nordul regiunii New England: cam vreo opt săptămâni ţâfnoase, cromate cu frig şi umezeală. Se pare că oraşul Frazier nu găsise încă un rezon pentru acest sezon, pentru că strada principală – Cranmore Avenue – era aproape pustie.

Dan îşi puse geanta pe umăr şi porni încet spre nord. Se opri lângă un gard din fier forjat în spatele căruia se afla un

conac victorian, cu multe zorzoane, flancat în ambele părţi de clădiri mai noi, din cărămidă. Acestea erau conectate de casa principală prin galerii acoperite. Conacul avea un turnuleţ în stânga, dar nici unul în dreapta, fapt care conferea locului un aspect asimetric pe care Dan îl găsi pe gustul lui. Ca şi cum bătrâna construcţie i-ar fi spus: *Mda, aşa e, m-am cam dărâmat. Ce pana mea! Într-o zi o să ţi se întâmple şi ţie.* Începu să zâmbească. Apoi zâmbetul îi muri pe buze.

Tony era la fereastra turnului, privind în jos la el, făcându-i cu mâna. Acelaşi semn pe care Dan şi-l amintea din copilărie, când Tony îl vizita adesea. Închise ochii. Îi deschise. Tony nu mai era acolo. Dar fusese vreodată? Cum să fi fost, când fereastra era acoperită cu scânduri?

Pe panoul de pe peluză stătea scris cu litere aurii pe fond de aceeaşi nuanţă de verde ca şi conacul: CĂMINUL HELEN RIVINGTON.

E şi o pisică înăuntru, îşi spuse Dan. *O pisică cenuşie pe care o cheamă Audrey.*

În parte corect, în parte greşit. *Era,* într-adevăr, o pisică acolo şi era cenuşie. Dar era un motan castrat, iar numele lui nu era Audrey.

Dan privi semnul acela multă vreme – suficient de multă cât să se despartă norii şi prin ei să treacă o rază biblică de lumină –, apoi trecu mai departe. Cu toate că soarele era acum destul de puternic cât să facă să scânteieze cromul maşinilor parcate câş în faţa sălii polivalente Olympia şi a salonului de înfrumuseţare Fresh Day Spa, ninsoarea tot zburătăcea peste oraş, amintindu-i lui Dan de o vorbă de-a mamei sale în timpul unei primăveri identice pe vremea când locuiau în Vermont: *Dracul îşi bate nevasta.*

3

La una sau două străzi de azil, Dan se opri iarăşi. Peste drum de clădirea primăriei se întindea parcul oraşului

Frazier. Unul sau două pogoane de pajişte care abia începuse să înverzească, o estradă pentru fanfară, un teren de softball, unul pavat pentru minibaschet, mese de picnic, ba chiar şi un teren de golf. Foarte drăguţ totul, dar pe el îl interesa un panou pe care scria:

VIZITAŢI ORAŞUL LILIPUT
„MICA MINUNE” DIN FRAZIER
ŞI CĂLĂTORIŢI CU TRENULEŢUL LILIPUTAN!

Nu trebuia să fii vreun geniu ca să observi că Oraşul Liliput era o copie în miniatură a centrului oraşului Frazier, cu Cranmore Avenue prin mijloc. Se mai aflau acolo şi biserica metodistă pe lângă care tocmai ce trecuse, cu turla înaltă de doi metri şi un pic în varianta aceasta, şi o reproducere a teatrului Music Box de pe Broadway, cofetăria Spondulicks Ice Cream, librăria Mountain Books, magazinul de galanterie Cămăşi & Alte Chestii, sala de expoziţii, tipografia „Caracterele Delicate sunt Specialitatea Noastră”. Era şi o copie perfectă, înaltă până la pieptul unui om normal, a conacului cu un singur turnuleţ, care adăpostea Căminul Helen Rivington, deşi fuseseră omise cele două clădiri din cărămidă. *Probabil,* îşi spuse Dan, *pentru că erau urâte ca ciuma, mai ales în comparaţie cu piesa centrală.*

Dincolo de Oraşul Liliput se afla un tren în miniatură. CĂILE FERATE DIN LILIPUT era scris cu vopsea pe vagoanele de pasageri, fără îndoială prea mici ca să poată transporta pe cineva mai mare decât un ţânc la vârsta primilor paşi. Rotocoale de fum ieşeau din coşul unei locomotive roşii cam de dimensiunea unei motociclete Honda Gold Wing. Se auzea mormăitul motorului diesel. Pe o latură a ei, cu litere arhaice imprimate cu foiţă de aur, stătea scris: TRENUL HELEN RIVINGTON. Patroana oraşului, presupuse Dan. Probabil că prin Frazier se afla undeva şi o stradă care îi purta numele.

Rămase acolo puţină vreme, cu toate că soarele intrase iarăşi în nori şi vremea se răcise într-atât încât îşi putea vedea aburii respiraţiei. Când era mic, îşi dorise fierbinte un trenuleţ electric, dar nu-l căpătase. Şi uite că aici, în Liliput, dăduse peste o variantă niţeluş mai mare a visului din copilărie, pe care ar fi îndrăgit-o copiii de toate vârstele.

Îşi mută geanta pe celălalt umăr şi traversă strada. Sigur, se simţise tulburat atunci când îl văzuse – şi îl auzise pe Tony –, dar acum se bucura că se oprise aici. Poate că acesta era locul pe care-l căutase, cel unde va reuşi, în sfârşit, să găsească o cale prin care să-şi pună în ordine viaţa cea atât de întoarsă pe dos.

Te iei cu tine oriunde te-ai duce.

Îmbrânci gândul într-un dulap din minte. La asta se pricepea. În dulapul ăla erau tot felul de chestii.

4

Locomotiva era acoperită cu un soi de capotă metalică, dar el descoperi un taburet sub una din streşinile scunde ale Gării Liliput, îl duse lângă tren şi se urcă pe el. În cabina mecanicului erau două scaune cu marginile rotunjite, îmbrăcate în piele de oaie. Parcă fuseseră recuperate din maşina veche a unor asasini plătiţi din Detroit, aşa arătau. Şi cabina, şi controalele semănau cu cele dintr-o astfel de maşină, cu excepţia unei pârghii de cuplare în forma literei Z care ieşea din podea. Capul original al schimbătorului de viteze fusese înlocuit cu un craniu rânjit, împodobit cu o basma al cărei roşu devenise roz după atâţia ani de folosinţă. Jumătatea superioară a volanului fusese tăiată, astfel încât ce mai rămăsese semăna izbitor cu manşa unui avion uşor. Literele scrise cu vopsea neagră pe tabloul de bord se decoloraseră puţin, dar rămăseseră perfect lizibile: VITEZĂ MAXIMĂ 64 NU DEPĂŞIŢI.

— Îţi place?

Vocea se auzi chiar din spatele lui.

Dan se întoarse brusc, mai să cadă de pe taburet. O mână mare şi zbârcită de vreme şi muncă îl apucă strâns de braţ, ajutându-l să-şi recapete echilibrul. Mâna aceasta aparţinea unui bărbat cam la vreo cincizeci şi nouă, şaizeci şi un pic de ani, îmbrăcat cu o jachetă căptuşită din denim şi având pe cap o şapcă de vânătoare în carouri roşii, cu apărătorile pentru urechi coborâte. În mâna liberă ţinea o trusă de scule, pe capacul căreia era scris – cel mai probabil cu un aparat Dymo pentru etichete – PROPRIETATE A PRIMĂRIEI FRAZIER.

— Hei, scuze, exclamă Dan coborând de pe taburet. N-am vrut să…

— Nu-i nimic. Multă lume vrea să se uite înăuntru. Mai ales cei pasionaţi de trenuleţe. Au senzaţia că li s-a împlinit un vis. Da' vara încercăm să-i ţinem la o parte, că locu-i supraaglomerat, şi *Riv* – că aşa-i zicem – face câte o cursă pe oră, da' acu' nu-s decât eu aici. Şi nu mă deranjează dacă bagi un ochi.

Întinse mâna.

— Billy Freeman este numele meu. Echipa de întreţinere. Trenuleţul ăsta, de-i zicem noi *Riv,* e ca şi copilul meu.

Dan strânse mâna întinsă.

— Dan Torrance.

Billy Freeman se uită la geanta de voiaj.

— Tocma' ce te-ai dat jos din autobuz. Ori mergi cu autostopul?

— Cu autobuzul, spuse Dan. Ce motor are chestia asta?

— Ei, bravo, asta chiar e o chestiune interesantă. Probabil că neam de neamul tău n-a auzit de Chevrolet Veraneio, nu?

Neam de neamul lui nu auzise. Şi totuşi, ştia despre ce era vorba. Pentru că *Freeman* ştia. Dan avea sentimentul că de ani buni nu mai avusese parte de o strălucire atât de clară. Se simţi încântat ca în copilărie, pe vremea când încă nu aflase cât de periculoasă putea fi strălucirea.

— Automobil de familie fabricat în Brazilia, nu-i aşa? Turbodiesel.

Sprâncenele stufoase ale lui Freeman căutară să atingă linia părului şi omul rânji cu gura până la urechi.

— Al dracu' să fiu eu dacă n-ai dreptate! Casey Kingsley, şefu' adică, l-a cumpărat la o licitaţie anul trecut. E ăl mai bun dintre toate. Trage cum n-ai văzut. Şi tabloul de bord e de la o maşină din alea. Scaunele le-am pus eu.

Strălucirea începuse să se stingă, dar Dan mai apucă să vadă ceva.

— Le-ai luat de la un Pontiac GTO Judge.

Freeman se lumină la faţă.

— Chiar aşa. Le-am găsit într-un cimitir de maşini dincolo de Sunapee. Schimbătorul l-am luat de la un camion Mack din 1961. Nouă viteze are. Mişto, nu zici? Ce faci pe-aici? Cauţi de lucru sau cauţi doar să caşti gura?

Dan clipi nedumerit, luat prin surprindere de schimbarea abruptă a subiectului. *Căuta* de lucru? Da. Logic ar fi fost să-şi încerce norocul la azilul pe lângă care trecuse în plimbarea pe Cranmore Avenue. În plus, bănuia – deşi nu putea spune dacă era vorba de strălucire ori de simplă intuiţie – că aveau nevoie de personal. Dar nu era tocmai convins că dorea să se angajeze acolo. Nu încă. Îl tulburase nespus să-l vadă pe Tony la fereastra turnului.

Plus că ar trebui să treacă ceva mai multă vreme de la ultimul pahar înainte să te prezinţi acolo şi să ceri un formular de angajare, Danny, băiatule. Tre' să găseşti altceva, chiar dacă nu-i nicio altă slujbă decât cea de spălător de vagoane în schimbul de noapte.

Vocea lui Dick Hallorann. Iisuse. Nu se mai gândise la Dick de o veşnicie. Poate de la păţania din Wilmington.

Pentru că venea vara – sezon pentru care Frazier avea cu siguranţă un rezon –, probabil că se făceau angajări pentru tot felul de treburi. Dar, dacă ar fi avut de ales între fast-foodul de la mall şi Orăşelul Liliput, l-ar fi ales pe cel de-al

doilea fără să clipească. Deschise gura să-i răspundă lui Freeman, dar îl auzi din nou pe Hallorann.

Te apropii de treizeci de ani, puştiule. După vârsta asta ocaziile se împuţinează.

În tot acest timp, Billy Freeman se uita la el cu o curiozitate nedisimulată.

— Da, spuse Dan în cele din urmă. Da, caut de lucru.

— În Liliput n-avem slujbe pe termen lung, aşa să ştii. Când vine vara şi se închid şcolile, domnu' Kingsley angajează tineri din partea locului. Optşpe ani, cel mult douăj doi. Aşa îi cer consilierii municipali. Ca să nu mai punem la socoteală că puştii ăştia muncesc pe bani mai puţini.

Rânji iarăşi, lăsând să se vadă locurile unde pe vremuri sălăşluiseră vreo doi dinţi.

— Orişicât, află de la mine că pe-aici sunt locuri mai nasoale unde să-ţi câştigi o pâine. Sigur, astăzi lucrul în aer liber nu pare prea îmbietor, dar frigul ăsta n-o să mai ţină mult.

Nu, n-o să mai ţină mult. Curând vor fi strânse prelatele de pe construcţiile din parc, descoperind vederii toate locurile unde îţi puteai petrece în mod agreabil zilele de vară: chioşcuri cu hotdogi, gherete cu îngheţată, o chestie circulară care lui Dan i se păru că seamănă cu un carusel. Şi, bineînţeles, trenuleţul. Cel cu vagoane mititele şi cu motor turbodiesel. Dacă ar fi în stare să se ţină departe de pileală şi să arate că e demn de încredere, poate că Freeman sau şeful – Kingsley – îl vor lăsa să dea o tură sau două cu el. Ce mult i-ar plăcea! Şi după aia, când prin ordinul primăriei se vor angaja doar puştani din oraş, se va putea angaja la azil.

În cazul că se va hotărî să rămână aici.

Bine ai face să te opreşti undeva, zise Hallorann. Se pare că era ziua în care auzea tot felul de voci şi vedea tot felul de lucruri. *Bine ai face să te opreşti undeva cât mai curând sau nu vei mai fi în stare să te opreşti nicăieri.*

Se miră singur când începu să râdă.

— Îmi convine de minune, domnule Freeman. De minune.

5

— Ai îngrijit vreodată un parc? îl întrebă Billy Freeman.

Mergeau încet de-a lungul trenului. Acoperişurile vagoanelor îi ajungeau lui Dan până în dreptul pieptului, făcându-l să se simtă ca Gulliver.

— Ştiu să sădesc, să plivesc şi să vopsesc. Ştiu să folosesc suflanta de frunze şi drujba. Ştiu să repar motoare mici, dacă problema nu-i prea complicată. Mă pricep să tai iarba cu maşina electrică fără să dau peste copiii din jur. Cât priveşte trenuleţul… la aşa ceva nu cred că mă pricep.

— Pentru asta tre’ să-ţi dea Kingsley OK-ul. Îţi trebuie asigurare şi toate tâmpeniile alelalte. Auzi, ai scrisori de recomandare, nu? Domnu’ Kingsley n-o să te angajeze fără aşa ceva.

— Am câteva. Cele mai multe de la spitalele unde am fost om de serviciu şi infirmier. Domnule Freeman…

— Billy-i de ajuns.

— Trenuleţul tău nu-mi pare că ar fi în stare să transporte pasageri, Billy. Nu văd unde ar putea sta ei.

Billy zâmbi.

— Aşteaptă niţeluş. Să-mi zici dacă şi ţie ţi se pare la fel de nostim. Eu, unul, nu mă plictisesc niciodată.

Freeman se înapoie la locomotivă şi se aplecă. Motorul, care torsese leneş până atunci, îşi mări turaţia, iar prin coş începură să iasă jeturi ritmice de fum negru. Un scâncet hidraulic se auzi pe toată lungimea trenuleţului *Helen Rivington.* Şi brusc începură să se ridice toate acoperişurile vagoanelor de călători şi al celui de serviciu – nouă în total. Lui Dan i se păru că vede cum se ridică simultan acoperişurile de pe nouă decapotabile identice. Se aplecă să se uite pe geamuri şi văzu scaune din plastic. Şase în

fiecare vagon de pasageri. Două în cel de serviciu. Cincizeci în total.

Când Billy se întoarse, îl văzu pe Dan râzând.

— Am senzaţia că trenul ăsta arată al naibii de aiurea atunci când are pasageri.

— Păi, da, cum altfel? Oamenii fac pe ei de-atâta râs şi consumă role-ntregi de film. Uită-te cum arăt.

La capătul fiecărui vagon era câte o treaptă placată cu oţel. Billy se urcă pe una, intră în vagon şi se aşeză pe unul din scaune. Atunci se petrecu un soi de iluzie optică, făcându-l să pară imens, îi făcu un semn infatuat din mână, iar Dan pufni iarăşi în râs, imaginându-şi cincizeci de brobdingnagieni{8} urcaţi în trenuleţul care ieşea maiestuos din Gara Liliput.

Îl aplaudă pe Billy Freeman, care coborî din vagon şi se îndreptă spre el.

— Pun pariu că vindeţi cam la un miliard de ilustrate din astea între Ziua Eroilor{9} şi Ziua Muncii{10}.

— Păi, cum altfel?

Billy se scotoci în buzunarul hainei, de unde scoase un pachet mototolit de ţigări Duke – o marcă ieftină cu care Dan era familiarizat: se vindea peste tot în America, în staţiile de autobuz şi în magazinele mici – şi îl întinse spre el. Dan luă o ţigară. Billy luă şi el una şi le aprinse pe amândouă.

— Mă bucur de ele cât mai pot, spuse Billy, privindu-şi ţigara. Nu peste multă vreme fumatul va fi interzis aici. Deja se vorbeşte despre asta în Clubul Doamnelor din Frazier. Nişte cotoroanţe care n-au de lucru, dacă mă întrebi pe mine, dar ştii vorba aia – mâna care-mpinge afurisitu' ăla de leagăn e şi mâna care conduce afurisita asta de lume.

Scoase cu putere fumul pe nări şi continuă:

— Nu că *vreuna* din hoaştele alea bătrâne ar fi împins vreun leagăn de pe vremea când era Nixon preşedinte. Ori

ar fi avut nevoie de vreun Tampax, dacă stai să te gândeşti bine.

— Poate nu-i chiar atât de rău, spuse Dan. Copiii imită ce văd la adulţi.

Se gândi la tatăl lui. Odată, nu cu mult înainte să moară, mama spusese că lui Jack Torrance ce-i plăcea mai mult decât o tărie era o tavă cu pahare pline cu tărie. Sigur că lui Wendy îi plăceau ţigările şi ţigările au ucis-o în cele din urmă. Odată ca niciodată, Dan îşi jurase şi că nu va fuma în veci. Dar ajunsese la concluzia că viaţa nu era decât o serie de ambuscade pline de ironie.

Billy Freeman îl privi lung, cu un ochi aproape închis din pricina fumului.

— Câteodată mi se întâmplă să am nişte presimţiri şi, uite, acum am una despre tine.

Rostise *presiimţiri,* în stil New England.

— Am avut-o dinainte să te întorci şi să te văd la faţă. Cred că eşti numa' bun pentru curăţenia de primăvară d-acu' şi până la sfârşitu' lu' mai. Aşa simţesc eu şi mă încred în ce simţesc. Poate zici că-s dus cu capu'.

Nu, Dan nu zicea că ar fi dus cu capul, chiar deloc. Acum înţelese el de ce auzise atât de clar gândurile lui Billy Freeman, fără să facă vreun efort anume. Îşi aduse aminte ce-i spusese pe vremuri Dick Hallorann – Dick, prietenul lui din lumea adulţilor. O *grămadă de oameni au chestia asta căreia eu îi zic „strălucire", dar la cei mai mulţi e vorba doar de un simplu licăr care-i ajută să ştie dinainte ce muzică o să fie la radio sau că o să sune telefonul.*

Billy Freeman avea licărul acesta. Scânteierea.

— Zici că trebuie să vorbesc cu tipul ăsta, Cary Kingsley, nu?

— Casey, nu Cary. Da, cu el trebuie să vorbeşti. Se ocupă de toate lucrările publice din oraşul ăsta de vreo douăj' cinci de ani.

— Când ar fi bine să-l caut?

— Cam acu’, zic eu, răspunse Billy, întinzând o mână. Uite, colo, maldăru’ ăla de cărămizi de peste drum e Primăria Frazier şi acolo sunt şi birourile. Domnu’ Kingsley tre’ să fie la subsol, la capătul holului. Ştii că ai nimerit imediat ce auzi muzică disco prin tavan. Doamnele au oră de aerobic marţea şi joia.

— Bine, spuse Dan, aşa am să fac.

— Ai recomandările la tine?

— Da, răspunse el lovind uşor cu mâna geanta din pânză tare pe care o sprijinise de clădirea Gării Liliput.

— Nu ţi le-ai scris singur, nu?

— Nu, sunt pe bune, surâse Dan.

— Atunci, du-te şi fă-l praf, tigrule.

— Bine.

— Încă ceva, îl opri Billy când Dan vru să plece. Are mare boală pe ăia care beau. Dacă te ştii că-ţi place pileala şi el te întreabă dacă bei, eu te-aş sfătui să… minţi.

Dan dădu din cap şi ridică o mână ca să-l asigure că înţelesese, în fond, mai spusese minciuna aceasta şi înainte. De multe ori.

6

Judecând după nasul congestionat, Casey Kingsley nu avusese mereu boală pe cei cărora le plăcea băutura. Era un individ masiv, despre care era mai bine să spui că îmbrăcase biroul acela ticsit, nu că lucra la el. Acum stătea tolănit pe scaunul sprijinit doar pe picioarele din spate şi răsfoia tacticos scrisorile de recomandare ale lui Dan, îngrijit păstrate într-o mapă albastră. Ceafa lui Kingsley atingea aproape partea de jos a unei cruci simple, din lemn, atârnate pe perete alături de o fotografie înrămată a familiei sale. În ea, un mult mai tânăr şi mai zvelt Kingsley poza alături de nevastă şi trei copilaşi în costume de baie pe o plajă oarecare. Prin tavan – doar foarte puţin atenuate – se revărsau peste ei acordurile cântecului „YMCA” al

grupului Village People, însoţite de tropăitul entuziast al multor tălpi. În mintea lui Dan se formă instantaneu imaginea unui miriapod. Dar nu unul oarecare, ci unul care tocmai ce se aranjase la coaforul local şi se îmbrăcase cu tricou şi colanţi roşu-aprins, lungi cam de nouă metri.

— Îhî, se declară mulţumit Kingsley de cele citite. Îhî, îhî… mda… aşa, aşa, aşa…

Pe colţul biroului se afla un borcan cu dropsuri. Fără să-şi ridice ochii de pe teancul, destul de subţirel de altfel, de recomandări, scoase capacul, luă o bomboană şi şi-o vârî în gură.

— Ia de te serveşte, îl pofti el.

— Nu, mulţumesc, spuse Dan.

Şi prin minte îi trecu o idee fistichie. Odată ca niciodată, probabil că tatăl lui stătuse într-o încăpere exact ca aceasta atunci când dăduse interviul pentru slujba de îngrijitor la Hotelul Overlook. Oare la ce se gândise el atunci? Că avea neapărată nevoie de slujba aia? Că era ultima lui şansă? Poate. Foarte probabil. Dar, fireşte, Jack Torrance avusese un copil. Dan nu avea. Dacă i s-ar fi părut că nu merge, putea oricând s-o ia din loc şi să rătăcească iar de colo-colo. Sau să-şi încerce norocul la azil. Însă… îi plăcea nespus parcul acesta. Îi plăcea trenuleţul, care-i făcea pe adulţii normali să capete dimensiuni de Goliat. Îi plăcea Orăşelul Liliput, aşa ridicol şi vesel şi oarecum semeţ în felul acela plin de sine care caracterizează America provincială. Şi îi plăcea şi Billy Freeman, cu bobul lui de strălucire de care habar nu avea.

„I Will Survive” înlocui „YMCA” în sala de aerobică de deasupra. Ca şi cum tocmai schimbarea muzicii ar fi aşteptat-o, Kingsley puse la loc în mapă scrisorile de recomandare şi le împinse peste birou.

Acum o să-mi spună că nu mă angajează.

După toate presimţirile corecte de până atunci, aceasta se dovedi total greşită.

— Toate recomandările sunt în regulă, dar mi se pare că ai fi mai în largul tău dacă ai lucra la Spitalul Central New Hampshire, ori chiar la căminul de aici, din oraşul nostru. Cred că te-ai putea califica pentru Programul de îngrijire la Domiciliu, că am observat că ai ceva pregătire medicală şi de acordare a primului-ajutor. Scrie acolo că ştii să foloseşti un defibrilator. Ai auzit de Programul ăsta?

— Am auzit. Şi mi-a trecut prin minte să încerc la azil. Dar am văzut parcul şi Orăşelul Liliput şi trenul.

Kingsley mormăi:

— Poate ai chef să-l conduci o tură, nu?

Dan minţi fără să clipească:

— Nu, domnule, nu în mod deosebit.

Dacă ar fi recunoscut că i-ar plăcea nespus de mult să stea în scaunul de Pontiac şi să-şi pună mâinile pe volanul retezat, ar fi deschis calea spre o altă discuţie – aceea despre permisul lui de conducere, apoi despre cum s-a făcut de l-a pierdut, apoi ar fi primit invitaţia de a părăsi fără întârziere biroul domnului Casey Kingsley.

— Şi din ce-am citit mi se pare că eşti un tip care cauţi de muncă pe termen scurt.

— Odată şi odată am să mă stabilesc undeva. Odată şi odată am să-mi scot dorul de ducă din sistem. Aşa cred.

Se întrebă dacă vorbele astea i se păruseră lui Kingsley la fel de aiurea cum i se păruseră lui.

— Un job pe termen scurt e tot ce-ţi pot eu oferi, zise Kingsley. Când va începe vacanţa de vară…

— Ştiu. Mi-a spus Billy. Dacă voi mai dori să rămân pe aici la vară, am să-mi încerc norocul la azil. De fapt, cred că am să mă interesez din vreme, dacă nu vă deranjează.

— Nu-mi pasă ce faci, îi răspunse Kingsley privindu-l curios. Nu ţi-e greu să ai de-a face cu oamenii care-s pe moarte?

Mama ta a murit acolo, îşi dădu seama Danny. După câte se părea, strălucirea nu dispăruse; nici măcar nu se

ascunsese pe undeva. O *ţineai de mână când s-a întâmplat. O chema Ellen.*

— Nu, zise el, adăugând, fără să ştie de ce: Cu toţii murim mai devreme sau mai târziu. Lumea nu-i decât un mare azil în care aerul este curat.

— În plus, mai eşti şi filosof! Ei bine, domnule Torrance, cred că am să te angajez. Am încredere în judecata lui Billy – foarte rar se înşală în privinţa oamenilor. Doar că am să te rog să vii la timp la program, să nu te prind băut, să nu te prind cu ochii roşii şi duhnind a iarbă. Dacă nu, pe-aici ţi-e drumul, că am să am eu grijă să nu te primească la Căminul Rivington. Ne-am înţeles?

Dan simţi un ghimpe de antipatie faţă de omul acela *(puţă mică şi afectată)* dar şi-l reprimă. Era pe terenul lui Kingsley, iar mingea era la Kingsley.

— Mie-n sută.

— Poţi să-ncepi chiar de mâine, dacă-ţi convine. Vezi că sunt o mulţime de camere de închiriat în oraş. Dacă vrei, pot să dau câteva telefoane. Ai de unde să plăteşti nouăzeci de dolari pe săptămână până la prima leafă?

— Da. Mulţumesc, domnule Kingsley.

Kingsley făcu un semn nepăsător din mână.

— Atunci, îţi recomand Hanul Red Roof. Fostul meu cumnat se ocupă de el şi o să-ţi facă o reducere. De acord?

— De acord.

Totul se petrecuse uluitor de repede, aşa cum îşi găsesc locul ultimele din cele o mie de piese ale unui puzzle complicat. Dan hotărî să nu se încreadă în această senzaţie.

Kingsley se ridică de pe scaun. Era un individ mătăhălos, drept pentru care procesul respectiv a fost unul anevoios şi de durată. Se ridică şi Dan, iar atunci când Kingsley îi întinse mâna ca un jambon de Crăciun peste biroul vârfuit cu de toate, Dan Torrance i-o strânse. Deasupra lor, KC and The Sunshine Band[{11}] declarau lumii întregi că „exact aşa le place, aha-aha”.

— Nu pot să suport căcatul ăsta de muzică, comentă Kingsley.

Nu, îşi spuse Danny. *Nu suporţi muzica asta. Ţi-aminteşte de una din fetele tale, cea care nu mai trece să te vadă. Pentru că nu te-a iertat încă.*

— Eşti bine, dom’ne? se alarmă Kingsley. Că te-ai cam albit la faţă.

— Puţin obosit. Am mers cam mult cu autobuzul.

Strălucirea revenise. Revenise şi era foarte puternică. Întrebarea era: de ce tocmai acum?

7

Dan începuse lucrul de trei zile, timp în care vopsise estrada şi curăţase parcul de toate frunzele toamnei trecute. Kingsley traversă cu pas agale Cranmore Avenue şi îl anunţă că-i făcuse rost de o cameră pe strada Eliot, dacă mai avea nevoie. Cu baie proprie, cadă şi duş. Optzeci şi cinci pe săptămână. Dan răspunse că da, avea nevoie.

— Du-te s-o vezi în pauza de prânz, îi zise Kingsley. Întreabă de doamna Robertson.

Adăugă apoi întinzând spre el un deget care prezenta primele semne noduroase ale artritei:

— Vezi să n-o dai în bară, băieţică. Doamna e o prietenă veche de-a mea. Ţine minte că am garantat pentru tine doar pe baza câtorva recomandări foarte subţirele şi a intuiţiei lui Billy Freeman.

Dan spuse respectuos că nu o va da în bară, dar până şi în propriile-i urechi îi sună fals sinceritatea debordantă pe care încercă să şi-o strecoare în voce. Din nou se duse cu gândul la tatăl lui, a cărui viaţă fusese redusă la o nesfârşită milogeală după slujbe în faţa unui prieten bogat, după ce îşi pierduse serviciul de profesor în Vermont. Părea straniu să simţi compătimire pentru un om care aproape te omorâse, dar, iată, compătimirea era aici. Oare cei din jur simţiseră vreodată nevoia să-i spună lui Jack Torrance să nu o dea în

bară? Probabil. Dar Jack Torrance tot o dăduse. Într-un mod absolut spectaculos. De cinci stele. Sigur, o parte din eşecul acesta se datorase băuturii. Însă mai era ceva: atunci când eşti la pământ, se găsesc unii care simt nevoia să te calce pe spinare şi să-ţi înfigă talpa în ceafă în loc să te ajute să te ridici de acolo. Nasol, sigur că da, dar aşa este şi viaţa în mare parte. Atunci când te afli pe treapta cea mai de jos a condiţiei umane nu vezi în jurul tău decât cururi.

— Şi vezi dacă Billy poate să-ţi găsească pe undeva o pereche de cizme care să-ţi vină. A dosit vreo zece de perechi pe undeva, prin magazia de scule, şi ultima oară când am fost acolo parcă doar jumate se mai potriveau.

Ziua era senină, văzduhul înmiresmat. Dan, îmbrăcat doar în jeanşi şi un tricou cu logoul echipei de baseball Utica Blue Sox, se uită mai întâi la cerul aproape fără nori şi apoi la Casey Kingsley.

— Mda, ştiu ce vrei să zici, prietene, da' aici suntem la munte. Ăia de la meteo zic c-o să vină un front de la nord-est şi temperatura o să scadă zdravăn. N-o să dureze prea mult – îngrăşământul săracului, aşa îi zicem noi în New Hampshire ninsorii de aprilie –, dar cică o să fie şi vijelii. Aşa zic ăia la radio. Sper că te descurci şi cu suflanta de zăpadă la fel de bine cum ştii s-o foloseşti pe aia de frunze. Şi mai sper că te ţine spinarea, pentru că mâine, pe vremea asta, ai să aduni o grămadă de crengi rupte, împreună cu Billy. Poate o să fie nevoie şi să tăiaţi nişte pomi doborâţi de furtună. Ştii să umbli cu o drujbă?

— Da, domnule, răspunse Dan.

— În regulă.

8

Dan a căzut la învoială cu doamna Robertson; ba chiar a fost invitat la un sandvici cu pastă de ou şi o cafea în bucătăria comună. El acceptă, aşteptându-se la şuvoiul de întrebări obişnuite în situaţii de genul acela: ce vânt îl

adusese în Frazier şi pe unde mai umblase înainte. Într-un mod cu totul neaşteptat, dar cu atât mai reconfortant, nu auzi niciuna. În schimb, doamna în chestiune se interesă dacă avea cumva timp să o ajute să închidă obloanele de la geamurile de la parter, în caz că „s-ar fi pornit vânticelul”. Dan avea tot timpul din lume şi era bucuros să o ajute. Nu avea el prea multe motto-uri în viaţă, dar unul dintre acestea spunea: „înţelege-te cât se poate de bine cu proprietăreasa”. Nu ai de unde şti când o vei ruga să te amâne cu chiria.

În parc îl aştepta Billy cu o listă de treburi. Cu o zi în urmă luaseră toate prelatele de pe toate leagănele pentru copii. În după-amiaza aceasta le-au pus la loc şi au închis cu obloane toate chioşcurile şi gheretele. La sfârşit au dus trenuleţul *Riv* înapoi în magazie. Apoi şi-au scos două scaune pliante în faţa Gării Liliput şi s-au aşezat să fumeze.

— Uite ce e, Danno, oftă Billy, sunt un rândaş al dracului de obosit.

— Nu eşti singurul, îi zise Dan.

Însă el se simţea foarte bine. Îşi simţea toţi muşchii încălziţi şi agili. Uitase cât de benefic putea fi lucrul în aer liber atunci când nu trebuie să te lupţi cu mahmureala.

Cerul se acoperise cu nori. Billy se uită la ei şi oftă din nou.

— Sper din tot sufletul să nu fie adevărat ce-au zis ăia la radio. Să nu avem parte de ninsori atât de puternice. Dar probabil că sper degeaba. Ţi-am găsit nişte cizme. Nu-s arătoase, dar măcar sunt pereche.

Dan luă perechea de cizme şi porni spre noua lui locuinţă. Vântul începuse deja să sufle cu putere, iar ziua se întunecase a furtună. Nu mai devreme de dimineaţă, Frazier păruse în pragul verii. În seara aceasta, văzduhul era plin de umezeala aceea care-ţi îngheaţă obrajii, anunţând ninsoarea. Străzile lăturalnice erau pustii, casele erau închise.

Dan făcu colţul de pe strada Morehead pe Eliot şi se opri brusc. În faţa lui, pe trotuar, se rostogolea împreună cu ultimele frunze scheletice ale toamnei trecute un joben ponosit, asemănător cu cele purtate de magicieni. *Sau de actorii din vechile comedii muzicale.* Şi îl trecu un fior până în măduva oaselor, pentru că jobenul acela nu era acolo. Nu tocmai.

Închise ochii şi numără încet până la cinci. Rafalele de vânt îi loveau jeanşii de fluierele picioarelor. Apoi îi deschise. Alaiul de frunze era tot acolo, dar jobenul dispăruse. Fusese doar una din viziunile produse de strălucire – intensă, tulburătoare şi, ca în majoritatea cazurilor, fără niciun sens. Întotdeauna când era treaz vedeniile acestea erau puternice, dar niciodată nu-i mai păruseră atât de reale ca de când ajunsese în Frazier. Parcă aerul de aici era cumva mai altfel. Cumva mai prielnic recepţionării acelor transmisiuni stranii de pe Planeta de Nicăieri. Cumva mai special.

Aşa cum şi Hotelul Overlook era special.

— Nu, spuse el cu voce tare. Nu, nu cred una ca asta.

Doar câteva pahare şi totul o să dispară, Danny. Asta *crezi?*

Da, din nefericire, credea.

9

Casa doamnei Robertson era veche, cu multe coridoare şi unghere, construită în stil Colonial. Camera lui Dan se afla la etajul al treilea şi de la ferestrele ei se puteau vedea munţii de la vest. S-ar fi putut lipsi bucuros de panorama aceea. Amintirile sale despre Overlook păliseră mult în decursul anilor, dar acum, pe când îşi despacheta bagajul sărăcăcios, o aducere-aminte ieşi la suprafaţă… la fel ca un artefact organic şi foarte scârbos (corpul descompus al unui animal mic, de pildă) care pluteşte spre oglinda unui lac adânc.

Se înserа când a nins prima dată. Stăteam pe terasa hotelului aceluia mare şi vechi şi gol – tata în mijloc, mama într-o parte, iar eu în cealaltă. Şi ne ţinea de după umeri. În vremea aceea totul era în regulă. În vremea aceea nu mai bea. La început ninsoarea a căzut în linii perfect perpendiculare pe sol, apoi s-a pornit vântul şi a început să bată pieziş, clădind zăpada pe laturile terasei şi acoperind…

Încercă să blocheze amintirea, dar aceasta tot îşi făcu loc prin gândurile lui.

…animalele acelea tăiate în gardul viu. Animalele acelea care te împresurau atunci când nu erai atent.

Plecă de la geam, cu pielea braţelor ca de găină. Îşi cumpărase un sandvici de la prăvălia Red Apple cu intenţia de a-l mânca în timp ce citea romanul lui John Sandford, cumpărat tot de acolo. Dar după primele îmbucături îl împachetă la loc şi îl puse la rece, pe pervazul ferestrei. Poate o să-l termine mai târziu, deşi nu credea că va mai fi treaz după ora nouă; şi dacă va fi citit până atunci o sută de pagini înseamnă că totul era cum trebuie.

Afară vântul se înteţea tot mai mult. Din când în când scotea câte un zbieret înfricoşător în jurul streşinilor, făcându-l să-şi ridice ochii din carte. Pe la opt şi jumătate începu şi ninsoarea. Deasă şi apăsătoare, acoperind repede fereastra şi ascunzând vederii munţii. Dintr-un punct de vedere, aşa era şi mai rău. Zăpada acoperise şi geamurile de la Overlook. Mai întâi doar pe acelea de la primul etaj… apoi şi de la al doilea… şi, în cele din urmă, şi de la al treilea.

Şi atunci au fost înmormântaţi alături de morţii cei vii.

Tata îşi închipuia că o să-l facă director. Nu trebuia decât să facă dovada loialităţii sale. Sacrificându-şi fiul.

— Propriul său fiu, murmură Dan, privind în jur de parcă altcineva ar fi rostit cuvintele acestea…

…şi chiar aşa era, simţea că nu este singur. Nu tocmai. Vântul scoase un urlet prelung, făcându-l să se înfioare.

Încă mai pot să dau o fugă până la Red Apple. Să-mi iau o sticlă de ceva. Să-mi înăbuş toate amintirile astea urâte.

Dar nu. Îşi va citi cartea. Detectivul Lucas Davenport se ocupa de caz, iar el avea de gând să citească această carte până la capăt.

Însă o lăsă din mână la nouă şi un sfert şi se culcă într-unul din multele paturi din camerele cu chirie care îi mobilau viaţa. *N-am să reuşesc să adorm,* îşi zise el. *Vântul zbiară prea tare.*

Dar adormi.

10

Stătea la gura canalului, privind în jos la apele râului Cape Fear şi la podul de peste el. Noaptea senină era luminată de o lună mare şi plină. Nu ningea şi nici nu bătea vântul. Şi Overlook dispăruse. Chiar dacă nu ar fi ars până în temelii în timpul mandatului Fermierului Obscur ajuns Preşedinte, tot s-ar fi aflat la mai bine de o mie cinci sute de kilometri de aici. Şi atunci, de ce era atât de înspăimântat?

Pentru că nu era singur, iată de ce. Era cineva în spatele lui.

— Vrei să-ţi dau un sfat, Ursuleţ?

Voce moale, şovăielnică. Dan simţi un fior prelung pe şira spinării. Purta pantaloni scurţi, aşa că observă încreţiturile pielii de găină de pe picioare. Adică cum pantaloni scurţi? Adică, o fi fost mintea lui de adult, dar acum se afla în capul unui băieţel de cinci ani.

Ursuleţ. Cine...?

Ştia. Îi spusese lui Deenie cum îl cheamă, dar ea se încăpăţânase să-i zică Ursuleţ.

Nu-ţi aduci aminte şi, în fond, nu-i decât un vis.

Fireşte că era un vis. El se afla în Frazier, New Hampshire. Dormea dus în camera închiriată, în vreme ce un viscol de primăvară urla prin streşinile casei doamnei

Robertson. Cu toate acestea, i se păru mai înţelept să nu se întoarcă. Mai înţelept şi mai prudent – sigur că da.

— N-am nevoie de niciun sfat, spuse el privind la râu şi la luna plină. Toată viaţa am primit sfaturi numai de la experţi. Barurile şi frizeriile sunt pline de asemenea oameni amabili.

— Fereşte-te de femeia cu joben, Ursuleţ.

Care joben? Ar fi putut el să întrebe, dar, pe bune, la ce să se ostenească? Doar văzuse jobenul gonit de vânt pe trotuar, aşa că ştia foarte bine despre ce era vorba. Da, văzuse jobenul acela, negru ca păcatul pe dinafară, căptuşit cu mătase albă pe dinăuntru.

— E Regina Zgripţuroaică{12} din Castelul Iadului. Dacă te pui cu ea o să te mănânce de viu.

Întoarse capul. N-avu încotro. Deenie stătea în canalul de scurgere, cu pătura boschetarului înfăşurată în jurul umerilor goi. Părul i se lipise de obrajii buhăiţi şi uzi. Ochii îi erau înceţoşaţi. Era moartă. Probabil că zăcea de ani întregi în mormânt.

Nu eşti adevărată, încercă să spună Dan, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Avea din nou cinci ani. Danny avea cinci ani, de Overlook se alesese praful, dar, iată, se afla faţă în faţă cu o femeie moartă, una de la care furase bani cu ceva vreme în urmă.

— Nu-i nimic, zise ea.

Bolboroseală venită din gâtul umflat.

— Am vândut cocaina. Am înmulţit-o cu nişte zahăr şi am vândut-o cu două sute.

Rânji veselă şi apa se scurse printre dinţi.

— Mi-ai plăcut, Ursuleţ. Din cauza asta am venit să te avertizez. *Fereşte-te de femeia cu joben.*

— Chip fals, spuse Dan… cu vocea lui Danny, voce subţire şi fragilă de copil. Chip fals, nu eşti aici, nu eşti adevărată.

Închise ochii aşa cum îi închisese strâns de multe ori atunci când văzuse lucruri îngrozitoare în Overlook. Femeia începu să ţipe, dar nu vru să şi-i deschidă. Şi ţipetele se prelungiră, ridicându-se şi coborând, şi îşi dădu seama că

ţipătul vântului este cel pe care îl aude. Nu era în Colorado, şi nu era nici în Carolina de Nord. Era în New Hampshire. Avusese un coşmar, dar acum coşmarul se terminase.

11

Timex-ul lui îl anunţă că era ora două dimineaţa. Era frig în cameră, dar avea pieptul şi braţele lipicioase de la transpiraţie.

Vrei să-ţi dau un sfat, Ursuleţ?

— Nu, spuse el. Nu vreau niciun sfat de la tine.

E moartă.

N-avea cum să ştie asta, dar ştia. Deenie – cea care semăna cu o zeiţă a Vestului, cu fusta ei strâmtă din piele, scurtă până la şezut, şi cu sandalele cu talpă din plută – era moartă. Ba ştia şi cum a murit. Luase un pumn de pastile, îşi strânsese frumos părul, umpluse cada cu apă caldă, intrase în ea, adormise şi se înecase.

Îi era îngrozitor de cunoscut mugetul acesta al vântului, plin de ameninţări sinistre. Parcă un zeu furios lovea în lume cu un ciocan pneumatic.

Obişnuiam să-i numesc dependenţa Lucrul Rău, îşi aduse aminte Dan. *Dar sunt ocazii când băutura e Lucrul Bun. Ca atunci când te trezeşti dintr-un coşmar şi ştii că acum cel puţin cincizeci la sută e strălucire, atunci băutura e un Lucru Foarte Bun.*

Un pahar i-ar readuce somnul. Trei i-ar garanta nu doar somnul, ci un somn fără vise. Somnul este doctorul naturii, iar în momentul de faţă Dan Torrance se simţea foarte rău şi avea nevoie de o doctorie puternică.

Nicio farmacie nu mai e deschisă la ora asta. Ghinionul tău.

Poate.

Se întoarse pe o parte şi simţi cum ceva se întoarce odată cu el. Nu, nu ceva. *Cineva.* Cineva care se urcase în pat cu

el. *Deenie* se urcase în pat cu el. Dar părea prea firavă ca să fie Deenie. Părea mai degrabă…

Se rostogoli iute din pat, aterizã greoi pe duşumea şi se uită peste umăr. În pat se afla băieţelul lui Deenie. Tommy. Îi lipsea partea dreaptă a capului. Printre firele blonde de păr, pline cu sânge închegat, se vedeau fragmente de os. O mâzgă cenuşie i se usca pe unul din obraji – o bucată de creier. N-avea cum să mai fie viu cu o asemenea rană la cap. Dar iată-l că era. Şi întinse spre Dan o mânuţă asemănătoare cu o stea de mare.

— Bobo.

Iar urletele începură din nou, şi de această dată nu mai erau urletele vântului şi nici urletele lui Deenie.

De această dată erau urletele lui.

12

Când se trezi pentru a doua oară – când se trezi pe bune –, nu mai urla, ci scotea un soi de mârâit înfundat din capul pieptului. Se ridică în fund gâfâind, cu aşternuturile mototolite în jurul taliei. Nu mai era nimeni altcineva în pat, dar visul nu se risipise cu totul şi nu-l liniştea ceea ce vedea. Dădu la o parte păturile şi tot nu se linişti. Pipăi cearşaful centimetru cu centimetru, căutând să simtă căldura unui corp străin sau o adâncitură ce va fi fost făcută de şolduri şi funduleţ de copil. Nimic. Fireşte. Atunci se uită sub pat şi nu văzu acolo decât perechea de cizme primite cu împrumut.

Vântul sufla acum cu mai puţină forţă. Viscolul nu se oprise, dar dădea semne că se va domoli curând.

Porni spre baie, dar, pe la jumătatea drumului, se răsuci brusc, ca şi cum s-ar fi aşteptat să surprindă pe cineva în spatele lui. Însă în spatele lui nu erau decât patul şi aşternuturile azvârlite pe jos. Aprinse lumina de deasupra chiuvetei, se spălă pe ochi cu apă rece şi se aşeză pe capacul WC-ului, trăgând adânc aer în piept. Se gândi să se ducă să-şi ia o ţigară din pachetul lăsat pe măsuţă, alături

de carte, dar îşi simţea picioarele ca de gumă şi nu era sigur că-l vor ţine. Aşa că rămase aşezat. De acolo putea vedea patul, iar patul era gol. Camera era goală. Deci totul era în regulă.

Numai că… nu-i dădea *senzaţia* că ar fi goală. Nu încă. Atunci când va fi convins de asta, probabil că se va întoarce în pat. Dar nu ca să doarmă. Terminase cu somnul pentru noaptea asta.

13

Cu şapte ani în urmă, pe vremea când lucra ca infirmier la un azil din Tulsa, Dan se împrietenise cu un psihiatru în vârstă care suferea de cancer la ficat în fază terminală. Într-o zi, când Emil Kemmer depăna (deloc discret) amintiri despre cele mai interesante cazuri ale lui, Dan îi mărturisise că, încă din copilărie, suferea de ceea ce spunea el că ar fi „vis într-un alt vis”. Cunoştea, oare, Kemmer fenomenul acesta? Avea el, cumva, şi o denumire ştiinţifică?

Kemmer fusese un om zdravăn la tinereţe – dovadă în sensul acesta stătea vechea fotografie în alb-negru de la nuntă de pe noptiera lui – dar, aşa cum ştim cu toţii, cancerul este dieteticianul absolut şi, în ziua când avusese loc discuţia respectivă, fostul psihiatru ajunsese la patruzeci şi şase de kilograme, jumătate cât anii săi. Însă mintea îi era la fel de ageră ca înainte de boală şi acum, aşezat pe capacul closetului şi ascultând ultimele zbateri ale viscolului de afară, Dan şi aduse aminte de surâsul hâtru al bătrânului.

— În mod normal, rostise el cu accentul lui butucănos de german, sunt plătit pentru diagnosticele mele, Daniel.

Dan rânjise amuzat:

— Ghinionul meu.

— Poate că nu.

Kemmer îl privise cu atenţie. Ochii bătrânului erau albaştri, dar un albastru foarte deschis. Cu toate că-şi dădea seama că era cumplit de incorect, Dan şi-i imagină sub marginea ţucalului pe care foştii membri SS îl numeau cască.

— Prin casa asta a morţii umblă zvonul că tu, băiete, ai un talent special pe care îl foloseşti ca să-i ajuţi pe oameni să se stingă. Aşa este?

— Uneori îi mai ajut, răspunsese circumspect Dan. Dar nu întotdeauna.

Adevărul era „*aproape* întotdeauna”.

— Şi atunci, când îmi va veni sorocul, ai să mă ajuţi şi pe mine?

— Sigur, dacă am să pot.

— Bine.

Kemmer se ridicase în capul oaselor – proces îndelungat şi extrem de dureros. Dar, atunci când Dan voise să-l ajute, bătrânul îi făcuse semn să rămână la locul lui.

— Psihiatrii cunosc extrem de bine fenomenul pe care tu îl numeşti „vis în vis”. Ba chiar prozeliţii lui Jung îl găsesc deosebit de interesant şi l-au botezat *falsa trezire.* Primul vis este, în majoritatea cazurilor, unul lucid, adică cel care doarme ştie că visează…

— Da! exclamase Dan. Aşa este. Dar al doilea…

— La al doilea are senzaţia că e treaz, continuase Kemmer. Jung a făcut o întreagă tevatură pe tema asta. A atribuit puteri precognitive acestui soi de vise… dar noi ştim despre ce e vorba, nu-i aşa, Dan?

— Bineînţeles, fusese de acord Dan Torrance.

— Poetul Edgar Allan Poe a descris fenomenul falsei treziri cu mult înainte de naşterea lui Carl Jung. „Tot ceea ce vedem ori ni se pare nu-i decât un vis într-un alt vis.”{13} Ţi-am răspuns la întrebare?

— Cred că da. Mulţumesc frumos.

— Cu foarte multă plăcere. Acum aş dori să beau puţin suc. De mere, te rog.

14

Puteri precognitive… dar noi ştim despre ce e vorba.

Chiar dacă nu şi-ar fi ţinut strălucirea numai pentru sine, Dan tot nu s-ar fi încumetat să contrazică un muribund… cu atât mai puţin un muribund cu ochi aşa de reci şi iscoditori. Însă adevărul era că visele lui din vis erau adesea profetice, deşi uneori le înţelegea doar pe jumătate, ori nu le înţelegea deloc. Dar acum, aşezat pe capacul closetului, doar cu chiloţii pe el şi tremurând (dar nu de frig), înţelese mult mai mult decât şi-ar fi dorit.

Tommy murise şi el. Cel mai probabil fusese ucis de călăul ăla care-i era unchi. Mama se sinucisese la puţină vreme după aceea. Cât despre restul visului… sau jobenul acela pe care-l zărise pe trotuar mai devreme…

Fereşte-te de femeia cu joben. E Regina Zgripţuroaică din Castelul Iadului.

— Nu-mi pasă, spuse Dan.

Dacă te pui cu ea, o să te mănânce de viu.

N-avea nici cea mai mică intenţie s-o cunoască, darămite să se pună cu ea. Cât despre Deenie, ei, iată cum stăteau lucrurile: el nu era câtuşi de puţin răspunzător pentru temperamentul agresiv al fratelui ei, şi nici pentru că ea îşi neglija copilul. Nici măcar nu mai trebuia să se simtă vinovat pentru că-i luase amărâţii ăia de şaptezeci de dolari; femeia vânduse cocaina – era convins că partea aceasta a visului era adevărul-adevărat – şi acum erau chit. Ba mai mult decât chit.

Ce-şi dorea acum cel mai mult era un pahar cu ceva. Ca să spunem lucrurilor pe nume, cel mai mult îşi dorea să se îmbete. Să se facă praf, criţă, mangă. Da, era plăcută căldura soarelui de dimineaţă, era plăcută senzaţia vie a muşchilor solicitaţi, era minunat să nu mai fie mahmur, însă preţul plătit – toate aceste vise şi viziuni demente, ca să nu mai vorbim despre gândurile la străinii întâlniţi din

întâmplare, care-şi croiau drum dincolo de sistemele lui de apărare – preţul acesta era mult prea mare.

Mult prea mare pentru el.

15

Se aşeză în singurul scaun din încăpere şi rămase acolo, citind romanul lui John Sandford la lumina singurei lămpi din încăpere, până când clopotele celor două biserici din apropiere anunţară că se făcuse şapte dimineaţa. Atunci îşi puse cizmele cele noi (noi pentru el) şi haina din molton. Şi ieşi într-o lume schimbată şi domolită, fără muchii. Tot mai ningea, dar uşor şi fără vânt.

Ar trebui să plec de-aici. Să mă întorc în Florida. Să-l dau dracu' de New Hampshire, unde probabil că ninge şi de Patru Iulie în anii fără soţ.

Îi răspunse vocea lui Hallorann, blândă – aşa cum şi-o amintea din copilăria lui, pe vremea când Dan era Danny –, dar ascunzând o răceală de oţel în adâncuri. *Bine ai face să te opreşti undeva cât mai curând, puştiule, sau nu vei mai fi în stare să te opreşti nicăieri.*

— Tacă-ţi fleanca, moşule! mormăi el.

Se duse la Red Apple, deoarece magazinele care vindeau băuturi tari aveau să se deschidă de-abia peste o oră. Se plimbă, încercând să se decidă, de la frigiderul cu vinuri la cel cu bere şi înapoi; şi, în cele din urmă, îşi spuse că, dacă tot era să se îmbete, atunci mai bine s-o facă în cel mai nasol mod cu putinţă. Înşfăcă două sticle cu vin Thunderbird (18% alcool – cu care va trebui să se mulţumească în lipsă de whisky), porni spre casă, dar se opri brusc.

Mai ai răbdare o zi. Mai dă-ţi o şansă.

Mda, putea să mai aştepte, dar la ce bun? Ca să se trezească iar cu Tommy în pat? Cu Tommy căruia îi lipsea jumătate din ţeastă? Sau poate că data viitoare va fi Deenie, care zăcuse două zile moartă în cadă înainte s-o găsească

proprietarul. N-avea de unde să ştie cu certitudine şi, dacă Emil Kemmer ar fi fost de faţă, ar fi fost întru totul de acord. Şi totuşi ştia. Da, ştia. Aşa că, la ce bun să se mai ostenească?

Dar poate că această hipersensibilitate va dispărea. Poate că nu-i decât o etapă, un soi de echivalent psihic pentru delirium tremens. *Poate că dacă mai aştepţi puţin timp...*

Dar timpul se schimbase şi el. Şi numai alcoolicii şi drogaţii puteau înţelege asta. Atunci când nu poţi să dormi, atunci când îţi este teamă să te uiţi în jur ca să nu descoperi ceva înfricoşător, atunci timpul se dilată şi îi cresc colţi ascuţiţi.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă vânzătorul, iar Dan îşi dădu seama

(blestemată strălucire, fir-ai tu a dracului să fii)

că îl speriase pe bietul om. Şi cum să nu-l fi speriat? Nepieptănat, încercănat şi cu gesturi spasmodice, probabil că arăta ca un dependent de metamfetamină care se gândea dacă să-şi scoată sau nu pistolul cel ieftin şi să-i ceară toţi banii din casă.

— Cu nimic, răspunse Dan. Mi-am dat seama că mi-am uitat portofelul acasă.

Puse sticlele verzi la loc în răcitor. Şi când închise uşa le auzi spunându-i cu voce caldă, de prieten vechi: *Pe curând, Danny.*

16

Billy Freeman îl aştepta încotoşmănat până-n sprâncene. Îi întinse un fes vechi de schi pe care erau brodate cuvintele ANNISTON CYCLONES.

— Ce naiba înseamnă asta? vru să ştie Dan.

— Anniston e o localitate la vreo treizeci de kilometri mai la nord de noi. Cei de-acolo sunt principalii noştri rivali în tot ce înseamnă fotbal, baschet, baseball. S-ar putea să

primeşti un bulgăre în mutră dacă te vede cineva cu chestia asta pe cap, da’ e singura căciulă pe care am avut-o.

Dan şi-o trase pe cap.

— În cazul acesta, haide, Cyclones!

— Aşa vezi, să ţi-o trag şi ţie şi mârţoagei tale, glumi Billy, uitându-se cu luare-aminte la el. Te simţi bine, Danno.

— N-am prea dormit azi-noapte.

— Te cred. Al dracu’ vânt, nu? Ziceai că-i fosta mea nevastă când i-am spus că niţică tăvăleală în zilele de luni n-are cum să ne strice. Gata să te-apuci de treabă?

— Mai gata nici că pot fi.

— Bravo. Hai să halim ceva. Avem o zi încărcată.

17

Da, era o zi încărcată, dar, pe la amiază, se arătă soarele, iar temperatura crescu iarăşi spre treisprezece grade. Zăpada începuse să se topească, umplând Orăşelul Liliput cu zgomotul a sute de cascade miniaturale. Starea de spirit a lui Dan se încălzi şi ea odată cu vremea şi chiar începu să fredoneze fără să vrea („Tinere, am trecut şi eu prin asta”[{14}]) când lucra cu suflanta de zăpadă prin curtea micuţului centru comercial de lângă parc. Un banner pe care scria MARI REDUCERI DE PRIMĂVARĂ LA PREŢURI LILIPUTANE! flutura în adierea blândă ce luase locul vântului furios de cu o noapte înainte.

Vedeniile dispăruseră.

La terminarea zilei de lucru, îl duse pe Billy la birtul „Chick Wagon” şi-i făcu cinste cu cina. Billy spuse că dă el berea. Dan scutură din cap.

— Nu vreau să mă ating de alcool. Pentru simplul motiv că, dacă încep, nu ştiu dacă mă mai pot opri.

— Ar fi bine să discuţi cu Kingsley despre asta, spuse Billy. Acu’ cincişpe ani nevastă-sa a divorţat din cauza băuturii. Omu’ e bine acum, da’ fie-sa tot nu vrea să mai aibă de-a face cu el.

Şi aşa au băut doar cafele lângă fripturi. Multe cafele.

Dan se întoarse în bârlogul lui de la cel de-al treilea etaj al casei de pe strada Eliot obosit, sătul şi fericit că nu e beat. Nu avea televizor în cameră, dar nu terminase încă romanul lui Sandford, aşa că îşi petrecu vreo două ceasuri cufundat în lectură. A stat cu urechile ciulite la vântul de afară, dar nu s-a mai repetat vijelia de cu o noapte în urmă. Ceea ce, din punctul lui de vedere, era un lucru excelent. Avea impresia că viscolul acela fusese ultima zvâcnire a iernii. Se băgă în pat pe la ora zece şi adormi aproape imediat. Drumul de dimineaţă la Red Apple părea acum înceţoşat, ca şi cum s-ar fi dus acolo în timpul delirului, dar acum acesta îi trecuse.

18

Se trezi la un moment dat, după miezul nopţii, dar nu pentru că s-ar fi înteţit vântul, ci pentru că simţea nevoia să urineze mai abitir decât un cal de curse. Se dădu jos din pat, se târî până la baie şi aprinse lumina dinăuntru.

Jobenul era în cadă, plin de sânge.

— Nu, bâigui el. Visez.

Poate era un vis într-un vis. Ori un vis într-un vis într-un vis. Ba chiar un vis în patru vise. Era ceva ce nu-i mărturisise lui Emil Kemmer: se temea ca nu cumva la un moment dat să se rătăcească prin labirintul acela al fantasmelor de coşmar şi să nu mai poată ieşi de acolo.

Tot ce vedem ori ni se pare nu-i decât un vis într-un alt vis.

Doar că tot ce se întâmpla acum era real. Cum real era şi jobenul. Sigur, nimeni altcineva nu-l putea vedea, dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Jobenul era real. Jobenul acela se afla pe undeva prin lume. Era convins.

Cu coada ochiului observă că era scris ceva pe oglinda de deasupra chiuvetei. Ceva scris cu ruj.

Nu trebuie să mă uit.

Prea târziu. Fără să-l asculte, capul lui se întorcea deja; îşi auzea trosnetul de balamale vechi al tendoanelor. Ce importanţă mai avea? Ştia ce scrie. Doamna Massey nu mai era, Horace Derwent nu mai era, amândoi erau ferecaţi bine în casetele din spatele minţii sale. Dar Hotelul Overlook încă nu terminase cu el. Pe oglindă, cu sânge, nu cu ruj, era scris un singur cuvânt:

AMIRC

Dedesubt, în chiuvetă, se afla un tricou pătat de sânge. Pe tricou era logoul echipei de baseball Atlanta Braves.

N-o să înceteze niciodată, îşi spuse Danny. *Overlook a ars şi cele mai înfiorătoare din fantomele lui sunt încuiate în casetele din capul meu, dar nu am cum să închid şi strălucirea, pentru că ea nu este doar în mine, ea este* întreaga mea fiinţă. *Şi, fără băutura care măcar o mai amorţeşte cât de cât, vedeniile astea vor continua să apară până când îmi voi pierde de tot minţile.*

Se uită în oglindă şi văzu cum cuvântul *AMIRC* parcă îi era marcat cu fierul încins pe frunte. Nu, ăsta nu era vis. În chiuvetă era tricoul unui băieţel ucis, iar în cadă un joben plin de sânge. Da, acum îşi pierdea minţile. Vedea nebunia în ochii lui holbaţi din oglindă. Apoi, ca un fulger prin beznă, vocea lui Hallorann: *Uite ce e, fiule, e drept că vezi uneori anumite lucruri, dar ţi-am mai spus că ele sunt ca pozele dintr-o carte. Le-ai făcut faţă în Overlook, atunci când nu erai decât un copilaş; le vei face faţă şi acum. Cu siguranţă. Închide ochii şi atunci când îi vei deschide toate porcăriile astea vor fi dispărut.*

Închise ochii şi aşteptă. Încercă să numere secundele, dar nu reuşi să ajungă decât la paisprezece pentru că după aceea se pierdu în furtuna violentă a gândurilor. Parcă se aştepta ca nişte mâini reci – poate aparţinând proprietarului jobenului – să i se încleşteze în jurul gâtului. Dar rămase pe loc. Nu avea unde să se ascundă.

Adunându-şi tot curajul, Dan deschise ochii. Cada era goală. Chiuveta era goală. Pe oglindă nu scria nimic.

Dar se vor întoarce. Poate că data viitoare vor fi sandalele – sandalele acelea cu talpă din plută. Sau în cadă va fi chiar ea. De ce nu? Tot în cadă am văzut-o şi pe doamna Massey şi amândouă au avut parte de aceeaşi moarte. Cu singura excepţie că nu am furat banii doamnei Massey şi nu am abandonat-o.

— Am promis să mai am răbdare o zi, se adresă el camerei goale. Şi am avut.

Da, şi cu toate că fusese o zi extrem de încărcată, fusese şi o zi bună, iar el era primul care să recunoască asta. În fond, nu cu *zilele* avea el probleme. Iar nopţile…

Mintea este o tablă. Pileala este buretele.

19

Dany rămase treaz în pat până la ora şase. Atunci se dădu jos, se îmbrăcă şi făcu iarăşi drumul până la Red Apple. De data aceasta nu mai şovăi, dar, în loc să ia două sticle cu vin tare din răcitor, luă trei. Cum se spunea? „Fă-o lată sau du-te acasă.” Vânzătorul puse sticlele într-o pungă fără niciun comentariu; era obişnuit cu cei care cumpărau vin la primele ore ale dimineţii. Dan se duse în parc, se aşeză pe una dintre băncile din Liliput, scoase o sticlă din pungă şi se uită la ea ca Hamlet la craniul lui Yorick. Văzut prin sticla verde, conţinutul aducea mai degrabă cu otravă de şobolani decât cu licoarea bahică.

— Vorbeşti de parcă ar fi ceva rău, murmură Dan şi scoase dopul.

De această dată auzi vocea mamei sale. Wendy Torrance, cea care fumase până în ultima clipă a vieţii. Pentru că, vezi tu, dacă sinuciderea este unica opţiune, măcar să ţi se dea voie să-ţi alegi arma.

Ăsta e sfârşitul, Danny? Vrei să spui că totul a fost zadarnic?

Deşurubă dopul până la capăt. Apoi îl strânse la loc. Îl deşurubă iar. Acum îl şi scoase. Vinul avea iz acru, iz de muzică proastă la tonomat şi de bombe de mahala şi de certuri izbucnite din te miri ce, urmate de încăierări în parcare. În ultimă instanţă, putem spune că viaţa e la fel de stupidă şi sterilă ca bătăile acestea. Lumea nu este un mare azil cu aer curat. Lumea este Hotelul Overlook, unde petrecerea nu se termină niciodată. Unde morţii sunt veşnic vii.

Duse sticla la buze.

Pentru asta ne-am chinuit atât să ieşim din hotelul ăla blestemat, Danny? Pentru asta ne-am chinuit atât să începem o viaţă nouă, numai noi doi? Nici urmă de reproş în vocea mamei lui. Doar tristeţe.

Danny strânse iarăşi dopul. Apoi îl desfăcu. Îl strânse. Îl desfăcu.

Îşi zise: *Dacă beau, înseamnă că Overlook câştigă. Chiar dacă a ars până în temelii atunci când a explodat boilerul, tot el câştigă. Dar, dacă nu beau, am să-mi pierd minţile.*

Îşi zise: *Tot ceea ce vedem ori ni se pare nu-i decât un vis într-un alt vis.*

Tot mai strângea şi desfăcea dopul sticlei atunci când îl găsi Billy Freeman, care se trezise speriat în zori, cu sentimentul că se petrecuse ceva rău.

— Ai de gând să bei, Dan, ori încerci să faci laba şi cu altceva?

— Cred că am să beau. Nu ştiu ce altceva aş putea face.

Şi atunci Billy îi spuse.

20

Casey Kingsley nu se miră câtuşi de puţin să-l vadă pe noul său angajat aşteptându-l în faţa biroului la opt fără un sfert în dimineaţa aceea. Nu se miră nici când văzu sticla cu vin din mâna lui Torrance, care îi desfăcea şi îi înşuruba la

loc capacul iar şi iar, cu privirea aceea goală de client fidel al magazinului cu băuturi ieftine.

Billy Freeman nu avea atât de multă strălucire câtă avea Dan, nu, nici pe departe, dar tot avea mai mult decât o licărire slabă. În prima zi, îi dăduse telefon din magazie lui Kingsley, chiar atunci când Dan o pornise spre Primărie. Uite care-i chestia, ţi-am trimis un tânăr care caută de lucru, spusese Billy. Probabil că nu avea prea multe recomandări solide, dar era de părere că i-ar fi de folos până de Ziua Eroilor. Kingsley, care avusese partea lui de experienţe – bune – bazate pe intuiţia lui Billy, fusese de acord. *Tot trebuie să mai angajăm pe cineva,* spusese el.

Replica lui Billy fusese una stranie, dar şi Billy era un individ mai straniu. Odată, în urmă cu vreo doi ani, chemase ambulanţa cu cinci minute *înainte* ca un băieţel să cadă din leagăn şi să se lovească la cap.

Mai multă nevoie are el de noi decât noi de el, spusese Billy.

Şi uite-l acum, gârbovit şi mirosind a vin de la doişpe metri. Kingsley avea nas de somelier şi putea numi cu exactitate fiecare miros. Tânărul puţea a Thunderbird. Cum zicea poezia aia pe care o lălăiau beţivii prin birturi? *Cum o ard? Cu Thunderbird!… Şi cât costă? Cât o lăcustă!* Dar, când tânărul ridică ochii la el, Kingsley citi disperarea din ei.

— M-a trimis Billy.

Kingsley nu spuse nimic. Îşi dădea seama că puştiul încearcă să se adune, se luptă să se adune. Chinurile i se desluşeau în privire; în felul în care i se mişcau colţurile gurii; dar mai ales în felul cum ţinea sticla, detestând-o şi adorând-o şi neputând să trăiască fără ea.

În cele din urmă Dan reuşi să rostească vorbele de care se ferise toată viaţa lui:

— Am nevoie de ajutor.

Îşi trecu o mână peste ochi. Şi atunci Kingsley îi luă sticla. Tânărul se agăţă de ea… apoi îi dădu drumul.

— Eşti bolnav şi obosit, zise Kingsley. Îmi dau seama. Dar nu cumva ai obosit să te simţi bolnav şi obosit?

Dan se uită la el, cu mărul lui Adam zbătându-i-se în gât. Mai făcu nişte eforturi şi apoi murmură:

— Habar n-ai.

— Ba poate că am.

Kingsley scoase o cheie mare din buzunarul mare al pantalonilor săi mari. O vârî în broasca uşii din sticlă mată pe care scria FRAZIER – DEPARTAMENTUL DE LUCRĂRI PUBLICE.

— Intră. Hai să stăm de vorbă.

II

NUMERE NEFASTE

1

Poeta bătrâioară, cu prenume italienesc şi nume de familie sută la sută american, îşi ţinea strănepoata adormită în poală şi se uita la filmul pe care îl înregistrase soţul nepoatei sale cu trei săptămâni în urmă, în sala de naşteri. Începea cu titlul VENIREA ABREI PE LUME! Imaginea era proastă şi tremurată, iar David avusese grijă să se ţină la distanţă de detaliile prea clinice (slavă Domnului!), dar Concetta Reynolds tot observă părul lipit de fruntea transpirată a Luciei, o auzi urlând *Păi, asta fac!* Atunci când una din asistente o îndemnase să împingă şi văzu stropii de sânge de pe cămaşa albastră de spital – nu prea mulţi, dar suficienţi cât să dea o „notă de veridicitate” spectacolului, cum ar fi zis cu multă vreme în urmă bunica bătrânei Chetta. Dar nu în limba engleză, fireşte.

Imaginea se zgâlţâi mai zdravăn când apăru copilul şi ea simţi cum i se face pielea ca de găină pe spate şi braţe atunci când Lucy zbieră: *Nu are faţă!*

Acum, aşezat alături de soţia lui, David chicoti înfundat. Pentru că Abra *avea* faţă, şi încă una foarte drăgălaşă şi dulce. Chetta îşi plecă şi ea ochii la copilul din poală, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că aşa este. Când se uită iar la film, văzu cum copilul cel nou-venit pe lume era pus în braţele femeii ce tocmai devenise mamă. După vreo alte treizeci sau patruzeci de hâţâneli ale imaginii, pe ecran apăru un alt titlu: LA MULŢI ANI, ABRA RAFAELLA STONE!

David apăsă butonul STOP al telecomenzii.

— Tu eşti unul dintre cei foarte puţini oameni care o să se uite vreodată la filmul ăsta, o anunţă Lucy pe un ton

hotărât, neînduplecat. E jenant.

— E superb, o contrazise David. Şi una din persoanele care precis îl vor vedea este Abra.

Aruncă o privire piezişă la soţia lui, care stătea alături, pe canapea, şi continuă:

— Când va creşte mare. Şi dacă va dori, desigur.

O bătu drăgăstos pe Lucy pe picior, apoi se întoarse zâmbind spre bunica lui prin alianţă, femeie faţă de care nutrea un respect profund, dar nu şi cine ştie ce simpatie.

— Până atunci, am să-l pun bine în caseta de valori de la bancă, lângă poliţele de asigurare, actele casei şi milioanele mele făcute din traficul de droguri.

Concetta surâse atât cât să-i arate că pricepuse poanta, dar surâsul era rece, cât să-i indice că nu i se păruse deosebit de amuzantă. Abra dormea netulburată în poala ei. *Într-un fel, se poate spune că toţii copiii se nasc cu căiţă,* îşi spuse ea, *pentru că feţişoarele lor mici sunt ca nişte cortine de mister şi posibilităţi viitoare.* Poate că ar fi meritat să scrie despre asta. Poate că nu.

Concetta venise în America la vârsta de doisprezece ani şi ajunsese să vorbească la perfecţie limba engleză – lucru deloc surprinzător, de vreme ce absolvise la Vassar şi devenise profesoară (emerită, acum) specializată în predarea acestei materii. Totuşi, în minte îi mai stăruiau încă toate eresurile şi superstiţiile auzite în copilărie. Uneori acestea îi dădeau ordine, întotdeauna în italieneşte. Chetta ajunsese să creadă că toţi oamenii care au de-a face cu artele suferă de tulburări de schizofrenie afectivă, iar ea nu făcea excepţie. Ştia că superstiţiile nu sunt decât nişte aiureli; dar scuipa printre degete ori de câte ori îi tăiau drumul vreo cioară sau vreo pisică neagră.

De vină pentru schizofrenia ei erau Surorile Milosteniei. Acestea credeau în Dumnezeu; credeau în natura divină a lui Iisus; dar mai credeau şi că oglinzile sunt nişte iazuri blestemate şi credeau că îi vor apărea negi acelui copil care se uită prea mult în ele. Între şapte şi doisprezece ani,

femeile acestea avuseseră cea mai mare influenţă asupra vieţii ei. Obişnuiau să poarte rigle înfipte la cingători – niciodată pentru măsurat, ci numai pentru lovit – şi nu treceau pe lângă nicio ureche de copil fără să n-o răsucească.

Lucy întinse mâinile după fetiţă. Chetta i-o dădu, deşi cu regret. Copila era o dulceaţă.

2

La distanţă de treizeci de kilometri la sud-est de locul unde Abra dormea în braţele Concettei Reynolds, Dan Torrance lua parte la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi, ascultând povestea plictisitoare a unei fătuci despre partidele de sex cu fostul ei prieten. Casey Kingsley îi ceruse să ia parte la nouăzeci de întruniri în nouăzeci de zile, iar aceasta, care avea loc la amiază în subsolul Bisericii Metodiste din Frazier, era a opta. Tot la cererea lui Casey – cunoscut de membri drept Marele Casey –, Dan stătea pe un scaun în primul rând.

— Bolnavii care vor să se facă bine stau în faţă, Danny. Noi spunem că ultimul rând este Rândul Negării.

Casey îi dăduse un carneţel pe a cărui copertă era o fotografie înfăţişând valurile unui ocean care se spărgeau de un promontoriu stâncos. Deasupra era tipărit un motto pe care Dan îl înţelese, dar care îl lăsa rece: NICIUN LUCRU MĂREŢ NU SE FACE PESTE NOAPTE.

— Îţi notezi aici fiecare întrunire la care participi. Şi de fiecare dată când am să-ţi cer să văd ce ai scris, să faci bine să-mi arăţi că n-ai lipsit nici măcar o singură dată.

— Şi dacă mă îmbolnăvesc?

Casey izbucni în râs.

— Dar tu eşti *mereu* bolnav, prietene – eşti bolnav de alcoolism cronic. Vrei să-ţi zic ce mi-a spus mie îndrumătorul meu?

— Mi se pare că mi-ai mai spus: „N-ai cum să faci la loc un castravete dintr-o murătură.”

— Nu face pe isteţul. Taci şi ascultă.

Dan oftă.

— Te ascult.

— „Mişcă-ţi fundul la întrunire”, mi-a zis. „Şi dacă-ţi cade fundul, bagă-l într-o sacoşă şi ia-l cu tine.”

— Splendid. Şi dacă uit?

Atunci Casey ridicase din umeri.

— Atunci va trebui să-ţi cauţi alt îndrumător. Unul care să te creadă când zici că ai uitat. Pentru că eu nu aş crede.

Dan, care se simţea ca un bibelou din porţelan ajuns pe marginea unui raft foarte înalt, nu îşi dorea un alt îndrumător, aşa cum nu-şi dorea niciun fel de schimbări. Se simţea binişor, dar deocamdată era cam plăpând. Foarte plăpând. Ca şi cum n-ar mai fi avut piele pe el. Încetaseră viziunile care-l bântuiseră încă de la venirea în Frazier şi, cu toate că se gândea adesea la Deenie şi la băieţelul ei, gândurile acestea nu mai erau atât de dureroase. La finalul fiecărei întruniri AA, cineva citea Promisiunile. Una dintre acestea suna cam aşa: *Nu vom regreta trecutul şi nici nu vom dori să zăvorâm uşa dinspre el.* Dan ştia că el va regreta *întotdeauna* trecutul, dar abandonase ideea de a încerca să zăvorască uşa. La ce bun să se mai ostenească dacă se deschidea singură? Blestemăţia aia de uşă n-avea nici măcar clanţă, darămite zăvor.

Acum începuse să scrie cu litere de tipar un singur cuvânt pe pagina dedicată acestei întruniri. Desena cu grijă literele mari, neavând nici cea mai vagă idee de ce anume făcea asta, ori ce însemna cuvântul respectiv: **ABRA.**

Între timp, fătuca ajunsese la capătul declaraţiei ei şi începu să plângă, spunând printre lacrimi că, deşi fostul nu era decât un rahat cu ochi, ea tot îl mai iubea şi era recunoscătoare pentru că reuşise să nu mai bea. Dan o aplaudă împreună cu restul Cetei de Voinici şi apoi începu

să coloreze literele desenate în carneţel, începu să le îngroaşe. Să le facă să iasă în evidenţă.

Cunosc numele ăsta? Cred că da.

Când următorul vorbitor se apucă să-şi depene povestea, Dan se ridică şi se duse să-şi mai ia o ceaşcă de cafea. Atunci îşi aduse aminte. Abra era numele unei fete dintr-un roman al lui John Steinbeck. *La răsărit de Eden.* Citise cartea… dar nu-şi mai amintea unde şi când. Probabil într-unul din popasurile sale. Undeva. Într-un loc fără importanţă.

Alt gând

(ai păstrat-o)

se ridică la suprafaţa minţii lui ca un balon de săpun şi se sparse.

Ce să păstrez?

Frankie P., veteran al Cetei de Voinici, care conducea întrunirea, întrebă dacă era cineva care dorea să împartă jetoanele. Nu dorea nimeni, aşa că Frankie spuse:

— Ce zici? Tu, care stai lângă cafele?

Simţind toţi ochii aţintiţi asupra lui, Dan veni până în faţa încăperii, sperând din suflet că îşi va putea aminti ordinea recompenselor. El personal primise deja jetonul alb pentru cei aflaţi la început de drum. Când luă cutia turtită de biscuiţi, în care se aflau jetoanele şi medaliile, gândul apăru din nou.

Ai păstrat-o?

3

În aceeaşi zi, Clanul Legitim, care petrecuse iarna într-un camping KOA{15} din Arizona, porni înapoi spre est. Caravana lor s-a deplasat pe Route 77 către orăşelul Show Low în ordinea obişnuită: paisprezece rulote şi câteva maşini cu remorci în care erau transportate şezlonguri şi biciclete. Mărcile auto erau Southwind, Winnebago, Dodge Monaco şi Bounder. EarthCruiser-ul lui Rose – oţel de

import în valoare de şapte sute de mii de dolari, cea mai bună rulotă existentă pe piaţă – conducea parada. Fără să depăşească însă limita de viteză de optzeci şi opt de kilometri pe oră.

Nu se grăbeau. Aveau tot timpul din lume la dispoziţie. Mai erau câteva luni până la marele ospăţ.

4

— Ai păstrat-o? întrebă Concetta când Lucy şi descheie bluza ca să o alăpteze pe Abra.

Abby clipi somnoroasă, supse puţin, apoi îşi pierdu interesul. *Când încep să te doară sfârcurile, nu mai trebuie să-i dai să sugă decât dacă îţi cere,* îşi zise Chetta. *Dacă îţi cere urlând din toate puterile.*

— Ce să păstrăm? nu pricepu David.

Dar Lucy ştia despre ce era vorba.

— Mi-am pierdut cunoştinţa imediat ce mi-au pus-o în braţe. Dave zice că aproape am scăpat-o. N-am avut vreme să mă gândesc la asta, Momo.

— Aha, de mizeria aia de pe faţă vorbeşti, spuse David dispreţuitor. I-au scos-o şi au aruncat-o. Şi foarte bine au făcut, dacă vrei să ştii părerea mea.

Zâmbea, dar o înfrunta din privire. *Ştii că nu-i bine să continui cu discuţia asta,* o avertizau ochii lui. *Ştii că nu-i bine, aşa că las-o moartă.*

Ştia… şi totuşi nu ştia. Oare fusese şi ea atât de bătută în cap în tinereţe? Nu mai ţinea minte, deşi se părea că îşi amintea toate Tainele Sfântului Rozariu şi durerile nesfârşite ale pedepselor diavoleşti primite de la Surorile Milosteniei, criminalele în veşminte negre. Îşi amintea povestea fetiţei bătute până orbise pentru că se uitase pe furiş la fratele ei dezbrăcat în cada de baie şi îşi amintea povestea bărbatului care murise pe loc atunci când îl hulise pe papă.

Daţi-ni-i nouă de tineri şi nu va mai conta câte cursuri speciale au predat, ori câte cărţi de poezie au scris, nu va conta nici măcar dacă vreuna din cărţile astea a luat toate premiile importante. Daţi-ni-i nouă de tineri… şi vor fi ai noştri pe vecie.

— Ar fi trebuit să păstraţi *îl amnio.* Aduce noroc.

I se adresa numai nepoatei sale, fără să-i dea nicio atenţie lui David. Sigur, era un om bun, un soţ bun pentru Lucia a ei, dar afurisit să fie tonul ăla dispreţuitor al lui. Şi de două ori mai afurisiţi să-i fie ochii ăia care o înfruntau.

— Am vrut, dar n-am putut, Momo. Şi Dave n-a ştiut ce să facă, spuse Lucy încheindu-şi bluza.

Chetta se aplecă şi atinse uşor cu vârful degetului obrăjorul delicat al Abrei – piele bătrână pe piele tânără.

— Se spune că acei copii născuţi cu *îl amnio* sunt înzestraţi cu al doilea văz.

— Doar nu crezi una ca asta, nu? o întrebă David. Căiţa nu-i decât o bucată din placentă. Nu-i…

Continuă să vorbească, dar Concetta nu-l mai ascultă. Abra tocmai ce deschisese ochii. Iar în ei se afla un întreg univers de poezie, versuri mult prea minunate pentru a fi fost scrise de mâna unui om. Sau gândite de mintea omenească.

— Nu mai contează, zise ea.

Ridică fetiţa şi o sărută pe creştetul moale şi neted, ce lăsa să se ghicească magia minţii de dedesubt.

— Nu mai e nimic de făcut.

5

Într-o noapte, cam la cinci luni după discuţia mai înfierbântată despre căiţa Abrei, Lucy visă că fetiţa ei plângea – plângea amarnic, ca şi cum i s-ar fi frânt inimioara. În visul acesta, Abra nu mai dormea în dormitorul principal al casei lor de pe Intrarea Richland, ci altundeva, într-o cameră situată la capătul unui coridor

lung. Lucy se repezi în direcţia de unde se auzeau plânsetele. La început erau uşi pe ambele părţi, apoi scaune. Scaune albastre, cu spătar înalt. Înseamnă că era într-un avion, ori într-un tren al companiei Amtrak. În vis i se păru că alergase kilometri întregi până când ajunse la uşa unei băi, din spatele căreia se auzea plânsul copilului ei. Nu era un plâns înfometat, ci unul înspăimântat. Poate

(O, Doamne Dumnezeule, o, Fecioară Maria!)

unul rănit.

Lucy se îngrozi la gândul că uşa aceea ar fi putut fi încuiată şi ea va trebui să încerce s-o doboare – nu aşa se întâmpla mereu în coşmaruri? –, dar clanţa se lăsă apăsată şi uşa se deschise. Şi atunci se sperie din nou: dar dacă Abra căzuse în closet? Asemenea lucruri se întâmplau, citeai despre ele în ziare. Copii mici căzuţi în toalete. Copii mici căzuţi în tomberoane. Dacă fetiţa ei se îneca acum într-unul din rezervoarele alea hidoase din metal care existau în mijloacele de transport public, acoperită până la gură şi nas de dezinfectant albastru?

Dar Abra era întinsă pe jos. În pielea goală. Îşi privi lung mama – parcă fără s-o vadă –, cu ochi înecaţi în lacrimi. Pe pieptul ei era scris, cu ceva ce semăna cu sângele, numărul 11.

6

David Stone visa că aleargă în direcţia de unde se auzeau plânsetele fetiţei lui, pe o scară rulantă nesfârşită, iar scara aceea se mişca, lent, dar inexorabil, în direcţie greşită. Mai rău încă, scara se afla într-un mall, iar mallul era cuprins de flăcări. În mod normal, ar fi trebuit ca fumul să-l sufoce şi să-şi piardă cunoştinţa cu mult înainte de a ajunge în capul scării, dar nu era deloc fum, ci doar un iad al flăcărilor. Şi nici nu se auzea nimic altceva decât plânsetul Abrei, deşi în faţa lui oamenii se aprindeau ca nişte torţe înmuiate în kerosen. Când, în sfârşit, ajunse sus, o văzu pe Abby întinsă

pe jos, ca un sac cu gunoi. Bărbaţi şi femei alergau în jurul ei, fără s-o observe. Dar nimeni nu se gândea să folosească scara rulantă, deşi mergea în jos. Pur şi simplu fugeau încolo şi încoace, la fel de înnebuniţi ca furnicile al căror muşuroi a fost distrus de grapa fermierului. O femeie cu pantofi cu toc cui aproape o călcă pe fiica lui, lucru care, dacă s-ar fi întâmplat, ar fi ucis-o cu siguranţă.

Abra era în pielea goală. Pe pieptul ei era scris numărul 175.

7

Soţii Stone se treziră în acelaşi timp, convinşi amândoi în primul moment că plânsetele pe care le auzeau erau rămăşiţe ale viselor avute. Dar nu, ţipetele veneau din camera lor. Abby stătea în pătuţ, sub figurinele reprezentându-i pe Shrek şi prietenii lui. Fetiţa avea ochii mari, obrăjorii roşii, lovea aerul cu pumnii micuţi şi urla cât o ţinea gura.

Nu se linişti nici după ce-i schimbară scutecele, nici după ce Lucy o alăptă, nici după kilometri de plimbare încolo şi încoace pe hol, şi nici după repetarea de o mie de ori a poeziilor despre pisicuţa pis-pis-pis, căţeluşul cu părul creţ şi melcul codobelc. În cele din urmă, speriaţi la culme – Lucy era la primul copil şi habar nu mai avea ce să facă –, o sunară pe Concetta în Boston. Cu toate că acolo nu era decât ora două dimineaţa, Momo răspunse aproape imediat. Avea optzeci şi cinci de ani, iar somnul îi devenise la fel de străveziu ca şi pielea. Ascultă cu mai mare atenţie urletele strănepoatei decât înşiruirea confuză a lui Lucy despre toate remediile încercate până în momentul acela, apoi puse întrebările pertinente.

— A făcut febră? Se trage de vreo ureche? Dă din picioare de parcă ar vrea să facă *merda?* Căcălică?

— Nu. Nimic din ce spui tu. E un pic mai fierbinte, dar asta-i din cauza plânsului, nu cred că-i febră. Ce să-i mai

fac, Momo?

Chetta, aşezată acum la birou, nu ezită nicio clipă:

— Mai las-o cincisprezece minute. Şi dacă nu se linişteşte şi tot nu vrea să sugă, du-o la spital.

— La care? La Brigham and Women’s?

Profund tulburată şi supărată, Lucy nu se putu gândi decât la spitalul în care născuse.

— Păi, e la mai bine de două sute de kilometri distanţă!

— Nu, nu. La Bridgton. Cum treci graniţa statului Maine. E mai aproape de voi decât CNH[{16}].

— Eşti sigură?

— Am computerul deschis şi mă uit pe internet.

Abra nu s-a liniştit. Plânsul ei era monoton, enervant, înspăimântător. La ora patru fără un sfert, când au ajuns la spitalul din Bridgton, urla tot cu potenţiometrul de volum dat la maxim. În mod obişnuit, plimbările în maşina lor marca Acura funcţionau mai bine ca un somnifer, dar nu şi în dimineaţa aceasta. David se gândi la un anevrism şi îşi spuse că a luat-o razna. Sugarii nu făceau atacuri cerebrale, nu-i aşa? Sau făceau?

— Davey? spuse Lucy cu o voce slabă şi speriată când opriră în faţa semnului pe care scria PRIMIRI URGENŢE. Bebeluşii nu fac accidente cerebrale sau crize de inimă, nu?

— Nu, sigur că nu.

Dar chiar atunci îi veni o altă idee. Dacă cumva cea mică înghiţise un ac de siguranţă şi i se deschisese în stomac? *Asta-i o tâmpenie. Folosim pamperşi. Nici n-a văzut vreodată cum arată un ac de siguranţă.*

Atunci altceva. O agrafă căzută din părul lui Lucy. Un cui care căzuse din greşeală în pătuţ. Poate, Doamne fereşte, o bucată din plastic desprinsă din Shrek sau din Donkey sau din Prinţesa Fiona.

— Davey? La ce te gândeşti?

— La nimic.

Nu, figurinele de deasupra pătuţului erau întregi şi la locul lor. Era convins de asta.

Aproape convins.

Abra continua să urle.

8

David îşi închipuise că medicul de gardă îi va da fiicei sale un sedativ, dar o asemenea măsură ar fi contravenit protocolului folosit în cazul sugarilor ce nu pot fi diagnosticaţi şi, în plus, Abra Rafaella Stone părea sănătoasă. Nu avea febră, nu-i apăruse vreo erupţie, iar rezultatul ecografiei elimina din discuţie stenoza pilorică. La radiografie nu s-au depistat obiecte străine în gâtul ori stomacul fetiţei şi nici nu s-a observat vreun blocaj al tranzitului intestinal. Pur şi simplu, Abra nu voia să tacă. Soţii Stone erau singuri în Camera de Gradă la ora aceea din dimineaţa zilei de marţi şi, neavând alţi pacienţi de care să se ocupe, toate cele trei asistente încercară pe rând să o potolească. Dar niciuna dintre metodele folosite nu dădu roade.

— N-ar trebui să-i daţi ceva de mâncare? îl întrebă Lucy pe doctor când acesta se întoarse s-o mai examineze o dată pe micuţă.

Îi veniseră în minte cuvintele *Ringer's lactate*[{17}] auzite într-una din emisiunile despre medici pe care le urmărea încă din adolescenţă, de când îl văzuse pe George Clooney în *Spitalul de urgenţă.* Însă, din câte ştia, soluţia lui Ringer se folosea ca anticoagulant sau în cazuri de degerături ori de ulcere stomacale.

— Nu vrea să sugă la sân, şi *nici* din biberon.

— O să mănânce atunci când îi va fi foame, spuse doctorul, nereuşind însă să-i liniştească pe cei doi părinţi.

În primul rând, medicul acesta arăta mai tânăr decât ei. În al doilea (ceea ce era mult mai rău), nu părea prea convins de ce spune.

— Aţi luat legătura cu medicul dumneavoastră pediatru? îi întrebă el aruncându-şi ochii pe fişă. Domnul doctor

Dalton?

— I-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală, răspunse David. Probabil că n-o să ne caute decât spre ora zece, când nu va mai fi nevoie.

Pentru că atunci totul se va fi terminat. Într-un fel sau în altul, îşi spuse el, iar mintea lui – imposibil de ţinut în frâu din cauza lipsei de somn şi a îngrijorării – îi oferi de îndată o imagine pe cât de clară, pe atât de înspăimântătoare: mai mulţi oameni îndoliaţi, strânşi în jurul unui mormânt mic. Şi în jurul unui sicriu şi mai micuţ.

9

La şapte treizeci, Chetta Reynolds năvăli ca un taifun în cabinetul de consultaţii în care se aflau soţii Stone şi fiica lor. Poeta, despre care se zvonea că ar fi fost pe lista scurtă cu cei propuşi pentru a primi Medalia Libertăţii chiar din mâinile Preşedintelui, se îmbrăcase cu o pereche de jeanşi skinny şi un hanorac cu sigla Universităţii din Boston, rupt într-un cot. Ţinuta aceasta demonstra cât de mult se împuţinase la trup în ultimii trei sau patru ani. *N-am cancer, dacă la asta te gândeşti,* obişnuia ea să spună oricui ar fi avut ceva de comentat pe seama siluetei ei de manechin anorexie, siluetă pe care de regulă avea grijă să o ascundă sub rochii vaporoase sau caftane largi. *Mă antrenez pentru ultimul tur de stadion.*

Părul – în mod normal împletit, ori tapat şi prins în bucle care mai de care mai complicate pentru a putea etala colecţia de agrafe vintage – îi stătea acum ridicat în jurul capului ca ciuful vâlvoi al lui Einstein. Nu se fardase şi, cu toată neliniştea şi spaima pe care le simţea, Lucy nu se putu împiedica să nu observe cât de bătrână părea Concetta. Da, sigur, era bătrână, avea optzeci şi cinci de ani, deci era *foarte* bătrână, dar până în dimineaţa aceasta arătase ca o femeie de cel mult şaizeci şi şapte, şaizeci şi opt de ani.

— Aş fi ajuns mai devreme dacă aş fi găsit pe cineva care să aibă grijă de Betty.

Betty era căţeluşa ei boxer, bătrână şi bolnavă.

Chetta surprinse privirea reprobatoare a lui David.

— Bets este *pe moarte,* David. Şi, după câte mi-aţi spus la telefon, nu mi-am făcut prea multe griji pentru Abra.

— Acum îţi faci? se răsti David.

Lucy îi aruncă o privire fulgerătoare, vrând să-l avertizeze că nu era cazul să sară calul, dar Chetta păru dispusă să accepte reproşul din tonul tânărului.

— Da, spuse ea întinzând mâinile. Dă-mi-o mie, Lucy. Să vedem dacă vrea să tacă de dragul lui Momo.

Dar Abra nu dori să tacă nici de dragul lui Momo a ei, indiferent cât de mult o legănă aceasta. Nu păru mulţumită nici de cântecelul de leagăn surprinzător de melodios pe care i-l murmură străbunica (din câte îşi putu da seama David, era vorba despre varianta italienească a melcului codobelc). Încercară din nou remediul cu plimbatul în braţe, mai întâi prin cabinetul mic de consultaţii, apoi pe hol şi înapoi în cabinet. Zadarnic. La un moment dat, se iscă o zarvă afară – David presupuse că era vorba despre un pacient cu răni reale care fusese adus la Urgenţe –, dar celelalte persoane din cabinetul numărul 4 nu manifestară vreun interes deosebit.

La nouă fără cinci, se deschise uşa cabinetului şi apăru pediatrul familiei Stone. Probabil că Dan Torrance l-ar fi recunoscut pe doctorul John Dalton, deşi nu după numele de familie. Îi spunea „Doctorul John” şi era bărbatul care făcea cafele la întrunirile din serile de joi din North Conway, unde se citeau pasaje din Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi.

— Slavă Domnului! exclamă Lucy, punând fetiţa în mâinile pediatrului. De *ore întregi* ne chinuim s-o potolim!

— Eram pe drum când am primit mesajul vostru, spuse Dalton săltând-o pe Abra pe umăr. Am avut consultaţii

programate aici şi după aia în Castle Rock. Aţi auzit ce s-a întâmplat, nu?

— Ce? îl întrebă David.

Pentru că uşa rămăsese deschisă, îşi dădea mai bine seama de larma de afară. Auzea oamenii care vorbeau cu voci ridicate. Oameni care plângeau. O văzu pe asistenta care îi primise: avea chipul umflat şi ud de lacrimi. Femeia trecu grăbită, fără să arunce nicio privire copilului care urla.

— Un avion de pasageri s-a lovit de World Trade Center, spuse Dalton. Şi nimeni nu crede că a fost un accident.

Era vorba despre Cursa 11 a American Airlines. Cursa 175 a United Airlines a lovit Turnul Sudic al complexului World Trade Center şaptesprezece minute mai târziu, la ora 9:03 a.m. Tot la 9:03 a.m. Abra Stone s-a oprit brusc din plâns. La 9:04 dormea dusă.

Pe drumul înapoi spre Anniston, David şi Lucy au ascultat ştirile la radio, în vreme ce Abra dormea liniştită în scăunelul ei special pentru maşină. Li se părea de neconceput ce aud, dar la fel de neconceput ar fi fost să închidă aparatul… cel puţin până când crainicul nu anunţă numele companiilor aeriene şi numerele avioanelor implicate în dezastrul acela care întrecea orice închipuire: două în New York, unul în apropiere de Washington, unul prăbuşit în zona rurală a statului Pennsylvania. De-abia atunci David întinse mâna şi închise radioul, stăvilind astfel potopul nenorocirilor.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Lucy. Am visat…

— Ştiu.

Femeia vorbise pe tonul fără viaţă al cuiva care tocmai ce a suferit un şoc cumplit.

— Şi eu.

Până când au intrat în New Hampshire, David a început să creadă că povestea aceea cu căiţa nu era tocmai absurdă.

10

Într-un oraş din New Jersey, pe malul stâng al fluviului Hudson, se află un parc ce poartă numele celui mai celebru locuitor al respectivei urbe. În zilele senine, locul acela oferă o privelişte excelentă asupra Manhattanului de Jos. Clanul Legitim ajunse în Hoboken la data de opt septembrie. Îşi parcară maşinile pe un teren privat pe care îl închiriaseră pe o perioadă de zece zile. Tati Fală făcuse tranzacţia. Era un bărbat chipeş şi prietenos, arătând cam la vreo patruzeci de ani. Pe tricoul lui preferat scria IUBESC OAMENII! Nu că l-ar fi purtat atunci când negocia vreo afacere pentru Clan; atunci se îmbrăca fără excepţie în costum şi cravată. Numele lui pământean era Henry Rothman. Studiase dreptul la Harvard (promoţia ’38) şi avea mereu bani lichizi la el. Legitimii aveau peste un miliard de dolari în diferite conturi aflate în toate colţurile lumii – parte în aur, parte în diamante, parte în cărţi rare, timbre şi tablouri –, dar nu plăteau niciodată cu cecuri sau carduri. Toţi membrii Clanului, chiar Măzărică şi Păstaie, care nu păreau decât nişte copilaşi –, aveau la ei câte un sul de bancnote de zece şi douăzeci de dolari.

Jimmy Numere caracterizase pe vremuri Clanul astfel: „Noi suntem reprezentarea vie a expresiei «cash-and-carry». Noi plătim, iar mocofanii au grijă de noi.” Jimmy era contabilul Legitimilor. În vremurile de demult (după încheierea Războiului Civil), pe când era şi el un mocofan, făcuse parte dintr-un grup cunoscut sub numele „Oamenii lui Quantrill”[{18}]. Pe atunci Jimmy era tânăr, nesăbuit, purta o haină din piele de bizon şi nu se despărţea de puşca lui Sharps. Se cuminţise însă odată cu trecerea timpului. Acum ţinea la loc de cinste în rulota lui o fotografie cu autograf a lui Ronald Reagan.

În dimineaţa zilei de unsprezece septembrie Legitimii au urmărit atacurile asupra Turnurilor Gemene din parcare, trecând cele patru perechi de binocluri de la unul la altul.

Ar fi văzut mai bine din Parcul Sinatra, dar ştiau şi singuri, fără să le explice Rose, că o asemenea adunare matinală ar fi stârnit suspiciuni… şi în lunile şi anii ce vor veni, naţiunea americană avea să devină extrem de suspicioasă: dacă vezi ceva, fă bine şi anunţă.

Cam pe la ora zece a acelei dimineţi – când oamenii se îngrămădiseră deja pe malul fluviului şi nimeni nu mai era atent la ei – Legitimii se întoarseră în parc. Gemenii Little, Măzărică şi Păstaie, împingeau scaunul cu rotile în care şedea Taica Flick. Taica purta şapca lui preferată pe care scria VETERAN DE RĂZBOI. Părul lui lung, la fel de fin ca puful unui nou-născut, flutura în jurul şepcii ca iarba de alior. Fusese o vreme când le spunea tuturor că era veteran al Războiului Hispano-American din 1898. Mai târziu, începuse să spună că luptase în Primul Război Mondial. Acum zicea că în Al Doilea. Peste vreo douăzeci de ani probabil că va povesti despre cel din Vietnam. Veridicitatea nu constituia o problemă. Taica Flick era pasionat de istoria militară.

Parcul Sinatra era plin până la refuz. Majoritatea oamenilor erau muţi de uimire; câţiva începuseră să plângă. Annie Şorţ şi Sue Ochi-Vânăt erau de mare folos în sensul acesta, deoarece amândouă puteau să plângă la ordin. Ceilalţi Legitimi îşi confecţionară expresii adecvate de tristeţe, gravitate şi consternare.

Membrii Clanului Legitim ştiau să se acomodeze oricărei situaţii. Acesta era stilul lor.

Privitorii veneau şi plecau, dar Legitimii rămaseră acolo cea mai mare parte din ziua frumoasă şi senină (cu excepţia vălătucilor groşi de fum care se ridicau deasupra Manhattanului de Jos). Stăteau tăcuţi lângă balustrada metalică, privind catastrofa. Şi trăgând adânc aer în piept, aidoma turiştilor din Midwest care ajung pentru prima oară în viaţă la Pemaquid Point, ori în parcul naţional Quoddy Head din Maine şi nu se mai satură de aerul proaspăt al mării. Rose îşi scoase jobenul şi îl puse alături.

La patru după-amiaza se întoarseră învigoraţi în tabăra lor din parcare. Vor reveni a doua zi, apoi în ziua următoare şi în ziua cealaltă. Vor continua să vină până când se va fi terminat tot aburul bun şi de-abia atunci vor pleca mai departe.

Până atunci, părul alb al lui Taica Flick se va fi făcut de culoarea fierului şi el nu va mai avea nevoie de scaunul cu rotile.

III

LINGURILE

1

Erau treizeci şi doi de kilometri între Frazier şi North Conway, dar Dan Torrance făcea drumul acesta în fiecare seară de joi, în mare parte pentru că îşi permitea acum să-l facă. Lucra deja la Căminul Helen Rivington, pe un salariu decent, şi îşi primise înapoi permisul de conducere. Sigur, maşina pe care şi-o cumpărase în cinstea evenimentului nu era cine ştie ce, doar un Caprice vechi de trei ani, cu pneuri Blackwell şi un radio cu probleme de comportament, dar motorul era excelent şi de fiecare dată când îl pornea se simţea cel mai norocos om din New Hampshire. Îşi spunea că va putea să moară fericit dacă nu se va mai urca niciodată într-un autobuz. Toate astea se întâmplau în luna ianuarie a anului 2004. Cu excepţia câtorva gânduri şi imagini răzleţe – şi a activităţilor suplimentare de la azil, firește – nu mai avusese parte de bătăi de cap din partea strălucirii. Ar fi făcut munca aceea voluntară în orice situaţie, dar, după timpul petrecut la întrunirile AA, ajunsese să o considere modul lui de a se revanşa pentru greşelile făcute, gest pe care foştii alcoolici îl consideră aproape la fel de important ca abţinerea de la băutură. Dacă va reuşi să nu dea cep la butoi încă trei luni de acum încolo, va putea să sărbătorească trei ani de când nu mai pusese strop de alcool în gură.

Mersul cu maşina se încadra în acţiunile zilnice de manifestare a recunoştinţei asupra cărora insistase Casey K. (pentru că, spunea el cu toată convingerea mohorâtă a unui veteran al Programului, un alcoolic recunoscător nu se îmbată). Însă Dan se ducea la întrunirile de joia mai ales

pentru că acestea îi ofereau alinare. Îi ofereau un sentiment de intimitate. La unele din discuţiile deschise luau parte prea mulţi oameni pentru a-i crea senzaţia de confort, însă nu şi în serile de joi din North Conway. O veche maximă a Alcoolicilor Anonimi spunea: *Dacă vrei să ascunzi un anumit lucru de un alcoolic, vâră-l în Marea Carte,* iar numărul redus de participanţi la întrunirile de joi dovedea că era ceva adevăr în vorbele astea. Chiar şi în săptămânile dintre Patru Iulie şi Ziua Muncii – perioadă de vârf a sezonului estival – erau foarte rare situaţiile când în sala închiriată de la Asociaţia Veteranilor Americani se strângeau mai mult de doisprezece oameni la începutul şedinţelor. Drept rezultat, Dan ascultă acolo nişte întâmplări despre care nu şi-ar fi imaginat în ruptul capului că ar fi putut fi povestite cu glas tare în faţa unei asistenţe de cincizeci sau şaizeci de beţivi şi drogaţi. În acest tip de întruniri lărgite, vorbitorii aveau tendinţa de a se refugia în platitudini (sute) şi de a evita orice fel de confesiuni de natură personală. Auzeai judecăţi de valoare de genul: *Pacea sufletească îţi aduce profit* şi *Spune tu ce am greşit dacă eşti de acord să-ţi ceri iertare în locul meu,* dar niciodată: *M-am culcat cu nevasta fratelui meu într-o noapte, când eram amândoi beţi.*

La întrunirile din serile de joi, dedicate Stăpânirii şi Cumpătării, micuţa enclavă citea din manualul cu coperte albastre pentru începători, scris de Bill Wilson{19}. Când îl terminau, o luau iarăşi de la început, cu „Opinia unui Medic”. La majoritatea întrunirilor apucau să citească în jur de zece pagini. Toată povestea asta dura cam o jumătate de oră. În jumătatea de oră rămasă, cei prezenţi ar fi trebuit să discute pe marginea celor citite. Şi uneori o făceau. Mult mai des însă, discuţia o apuca în alte direcţii, aidoma unei planşete năbădăioase care aleargă pe o tablă Ouija de spiritism, sub degete de adolescente nevrotice.

Dan îşi aduse aminte de o şedinţă de joi la care luase parte când împlinise opt luni de când nu mai pusese băutură în gură. Capitolul aflat în dezbaterea grupului,

„Pentru Soţiile Alcoolicilor”, era plin de aserţiuni învechite ce provocau aproape mereu reacţii înfierbântate din partea femeilor tinere din cadrul Programului. Ele voiau să li se explice de ce, în cei şaizeci şi cinci de ani cât trecuseră de la prima publicare a *Marii Cărţi a Alcoolicilor Anonimi,* nu-i trecuse nimănui prin cap să adauge un capitol intitulat „Pentru Soţii Alcoolicelor”.

Când Gemma T. – o femeie de vreo treizeci şi ceva de ani, ale cărei unice setări emoţionale erau Furioasă şi Extrem de Furioasă – a ridicat mâna pentru a se înscrie la cuvânt, Dan se aşteptase la o tiradă de tip „sufragetă”. Dar femeia spuse, pe un ton mult mai calm decât în mod obişnuit:

— Trebuie să vă împărtăşesc ceva. N-am vorbit cu nimeni despre asta de pe vremea când aveam şaptesprezece ani şi, dacă nu reuşesc să mă eliberez, nu cred că voi reuşi să stau deoparte de droguri şi vin.

Grupul o ascultă în linişte.

— Am călcat un om cu maşina când mă întorceam beată de la o petrecere, începu Gemma. În Somerville. Şi am fugit de acolo şi l-am lăsat să zacă pe marginea drumului. Habar nu aveam dacă mai trăia sau nu. Nici acum nu ştiu. Am tot aşteptat poliţiştii să vină şi să mă aresteze. Dar n-au venit. Am scăpat.

Izbucnise atunci în hohote de râs, aşa cum râd oamenii la glume deosebit de bune, apoi îşi puse capul pe masă şi începu să plângă atât de tare, că i se zguduia trupul firav. Aceasta a fost prima experienţă a lui Dan cu ceea ce Alcoolicii Anonimi numesc „sinceritate în toate privinţele” şi atunci îşi dăduse seama cât de îngrozitoare putea fi ea când era pusă în practică. Şi se gândise, aşa cum se mai gândea adesea şi acum, la banii furaţi din portofelul lui Deenie, la băieţelul care întindea mâna spre cocaina de pe măsuţă. Mărturisirea Gemmei îl făcuse să o respecte profund, dar el unul nu avea în el atâta onestitate în stare pură. Şi dacă ar fi trebuit să aleagă între a povesti întâmplarea aceea şi un pahar cu ceva…

Aş alege paharul, de bună seamă.

2

În seara aceasta se citea capitolul „Noi, Agnosticii” din secţiunea purtând titlul vesel „Ei Au Pierdut Aproape Totul”. Povestea se derula după un tipar pe care Dan ajunsese să-l cunoască mult prea bine: familie bună şi iubitoare, mers la biserică în zilele de duminică, primul pahar, prima beţie, afacere de succes distrusă de băutură, curba ascendentă a minciunilor, prima arestare, făgăduieli de îndreptare încălcate, internarea la dezalcoolizare şi finalul fericit. Toate poveştile din *Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi* aveau finaluri fericite. Făcea parte din farmecul ei.

Seara era răcoroasă, dar înăuntru era cald şi bine, iar Dan începuse aproape să picotească atunci când Doctorul John ridică mâna şi spuse:

— De câteva zile îmi mint soţia cu privire la un anumit lucru şi nu ştiu cum să încetez.

Asta îl trezi de-a binelea pe Dan. Îl plăcea tare mult pe DJ.

Se dovedi că nevasta lui John îi dăruise un ceas de Crăciun, un ceas destul de scump, şi, când îl întrebase, cu vreo două seri în urmă, de ce nu îl poartă, John îi spusese că îl uitase la cabinet.

— Numai că nu-i acolo. L-am căutat peste tot şi nu este. Fac o mulţime de vizite prin saloane şi, dacă trebuie să îmi pun un halat steril, mă schimb în vestiarul medicilor. Dulapurile de acolo au lacăte cu cifru, dar eu nu prea le folosesc, pentru că niciodată nu am bani mulţi la mine şi nici nu-mi aduc aminte să-mi fi scos ceasul şi să-l fi pus într-unul din ele – nici la CNH, şi nici la spitalul din Bridgton –, dar cred că aşa am făcut. Şi nu-i vorba de bani aici. E vorba că retrăiesc zilele acelea când beam până uitam de mine în fiecare noapte şi mi-era greu să mă pun în funcţiune dimineaţa.

Câteva capete se bălăbăniră în acord perfect cu spusele acestea. Urmară apoi istorisiri similare despre sentimentele de culpă. Nu se dădură sfaturi. Ceea ce se petrecea acum purta numele de „schimb de opinii” şi era o practică în general dezaprobată. Oamenii îşi spuseră poveştile. John îi ascultă pe toţi cu capul plecat şi mâinile strânse între genunchi. După ce trecură coşuleţul din mână în mână („Ne întreţinem prin propriile noastre contribuţii”), doctorul le mulţumi tuturor pentru comentariile făcute. Însă, din câte îşi dădea seama Dan doar uitându-se la el, comentariile respective nu-i folosiseră câtuşi de puţin.

După momentul dedicat rugăciunii „Tatăl nostru”, Dan puse bine fursecurile rămase şi închise cărţile zdrenţuite ale grupului într-un dulăpior pe care scria AA. Câţiva mai întârziau pe afară, luând parte la aşa-zisa „întrunire de după întrunire”, dar el şi John aveau toată bucătăria la dispoziţia lor. Dan nu luase cuvântul în seara aceea; fusese mult prea absorbit în discuţia cu sine însuşi.

Strălucirea nu se manifestase, dar asta nu însemna că nu mai era acolo. În timpul activităţilor lui de voluntariat descoperise că era, de fapt, chiar foarte puternică, aşa cum fusese în copilărie. Însă acum părea că ajunsese s-o poată controla mai bine, iar strălucirea devenise astfel mai puţin înfricoşătoare şi mult mai utilă. Colegii săi de la Căminul Rivington ştiau că el are *un har*, dar majoritatea îl numeau empatie şi nu-şi mai băteau capul mai departe. Ultimul lucru de care avea nevoie, mai ales acum, când îşi descoperise un rost în viaţă, era să capete reputaţie de medium de salon. Aşa că ţinea pentru sine toate chestiile bizare pe care le vedea.

Dar Doctorul John era un tip de treabă. Şi suferea.

DJ puse cafetiera cu susul în jos în scurgător şi îşi şterse mâinile pe prosopul atârnat de uşa cuptorului. Se întoarse apoi spre Dan, cu un zâmbet la fel de veritabil ca praful de frişcă pentru cafea pe care îl pusese lângă fursecuri şi borcanul cu zahăr.

— Gata. Eu plec. Pe săptămâna viitoare.

Se hotărî pe loc, fără să se gândească prea mult: pur şi simplu nu-l putea lăsa să plece când părea atât de trist. Întinse braţele spre el şi îi zise:

— Nu-ţi mai bate capul.

Legendara îmbrăţişare a Alcoolicilor Anonimi. Dan fusese martor la multe, dar el însuşi nu îmbrăţişase pe nimeni. John şovăi o clipă, apoi se apropie de el. Dan îl cuprinse în braţe spunându-şi: *Poate că nu voi simţi nimic.*

Dar simţi. Imaginea trecu prin mintea lui la fel de fulgerător ca în copilărie, când îşi ajuta mama şi tatăl să găsească tot felul de lucruri rătăcite.

— Ascultă-mă, doctore, îi zise el lui John, dându-i drumul din braţe. Erai îngrijorat din cauza copilului cu boala lui Goocher[{20}].

John făcu un pas înapoi:

— Ce vrei să spui?

— Îmi dau seama că nu pronunţ numele corect. Cum se zice? Goocher? Glutcher? O chestie la oase.

John rămase cu gura căscată.

— Despre Norman Lloyd vorbeşti?

— Spune-mi tu dacă despre el vorbesc.

— Normie are boala lui Gaucher. Este o dereglare a nivelului de lipide din organism. Ereditară şi extrem de rară. Poate provoca mărirea splinei, tulburări neurologice şi, în cele mai multe cazuri, o moarte timpurie şi dureroasă. Bietul copil are scheletul ca din sticlă şi probabil că nu o să apuce să împlinească zece ani. Dar, spune-mi, de unde ştii de boala lui? De la părinţi? Familia Lloyd locuieşte în Nashua, la mama naibii de aici.

— Erai îngrijorat pentru că trebuia să stai de vorbă cu el – îţi vine să te urci pe pereţi când trebuie să vorbeşti cu pacienţii despre care ştii sigur că vor muri curând. De-aia te-ai oprit la toaleta cu tigrii ca să te speli pe mâini, deşi nu era deloc nevoie. Atunci ţi-ai scos ceasul şi l-ai pus pe

etajeră, lângă sticluţa din plastic cu porcăria aia roşie de i se zice dezinfectant. Nu ştiu cum se cheamă.

John D. se holba la el de parcă s-ar fi aflat în faţa unui om care înnebunise brusc.

— La ce spital e băieţelul ăsta? îl întrebă Dan.

— La Elliot. Ai dreptate în privinţa intervalului de timp. M-am oprit, într-adevăr, la toaleta de lângă vestiarul asistentelor ca să mă spăl pe mâini.

Se întrerupse şi se încruntă, vrând să-şi amintească mai bine.

— Şi, da, ai dreptate, mi se pare că pe pereţi sunt desenate tot felul de personaje ale lui Milne{21}. Dar cred că mi-aş aduce aminte dacă mi-aş fi scos ceasul atunci când…

Vocea i se stinse.

— Şi *chiar* îţi aduci aminte, surâse Dan. *Acum* îţi aduci aminte. Am dreptate?

John spuse:

— Nu se poate. Am verificat la „obiecte pierdute” din Elliot. Şi în spitalul din Bridgton. Şi la CNH. Nimic.

— În regulă. Poate că a intrat cineva după tine, a văzut ceasul, i-a plăcut şi l-a furat. Dacă aşa a fost, înseamnă că ai ghinion cu carul… dar măcar îi poţi explica soţiei ce s-a întâmplat. Şi *de ce anume* s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Te gândeai la copil, îţi făceai *griji* din cauza lui şi ai uitat să-ţi pui ceasul la loc când ai ieşit din budă. E cât se poate de simplu. Şi îţi mai spun ceva: poate că e tot acolo. Etajera aia e destul de înaltă şi lumea nu prea foloseşte drăcia aia de dezinfectant, când există un dozator de săpun lichid chiar pe marginea chiuvetei.

— Betadină se cheamă soluţia de pe etajeră, spuse John, şi e pusă atât de sus ca să nu poată ajunge copiii la ea. Nici nu mi-am dat seama. Dar… Dan, tu *ai fost* vreodată la spitalul Elliot?

La întrebarea asta nu voia să răspundă, aşa că zise:

— Du-te şi vezi dacă n-a rămas pe etajera aia, doctore. Poate ai noroc.

3

Dan ajunse devreme la următoarea întrunire „Stăpânire şi Cumpătare” de joi seara. Dacă Doctorul John hotărâse să-şi facă praf căsnicia şi, poate, şi cariera din cauză că pierduse un ceas de şapte sute de dolari (se ştia că alcoolicii îşi distrug familiile şi carierele din cauze mult mai puţin însemnate), atunci era nevoie de cineva care să prepare cafelele. Dar John se afla deja acolo. Cu ceasul la mână.

De data aceasta, doctorul avu iniţiativa îmbrăţişării. Una foarte entuziastă. Dan se aşteptă să primească şi nişte pupături pe obraji, în stil galic, înainte ca DJ să-i dea drumul din braţe.

— Era chiar acolo unde ai zis. Trecuseră zece zile şi tot acolo era. E un miracol.

— Nee, făcu Dan. Majoritatea oamenilor nu ridică privirea mai sus de nivelul ochilor. E dovedit.

— De unde *ai ştiut*?

Dan clătină din cap.

— N-am cum să-ţi explic. Aşa mi se întâmplă uneori.

— Cum să-ţi mulţumesc?

Întrebarea aceasta era cea pe care o aşteptase Dan.

— Punând în practică Al Doisprezecelea Pas, fraiere.

John D. ridică nedumerit din sprâncene.

— Anonimatul. Într-un cuvânt, te rog să-ţi ţii gura.

Chipul lui John se luminã. Pricepuse.

— Asta o fac cu dragă inimă, rânji el.

— Bine. Acum pune mâna şi fă cafelele. Eu am să scot cărţile.

4

În majoritatea grupurilor AA din New England aniversările perioadelor de abstinenţă sunt numite „zile de naştere” şi sunt sărbătorite cu tort şi petreceri la încheierea întrunirilor. Cu puţin timp înainte de celebrarea

celui de-al treilea an de când Dan se lăsase de băut, David Stone şi străbunica Abrei îi făcură o vizită lui John Dalton – cunoscut în alte cercuri ca „Doctorul John” ori „DJ” –, pentru a-l invita la petrecerea pe care familia Stone o dădea în cinstea celor trei ani împliniţi de fetiţa lor.

— Sunteţi foarte drăguţi, le mulţumi John, şi voi trece bucuros pe la voi dacă am să pot. Dar am senzaţia că nu aţi venit doar ca să mă invitaţi la petrecerea Abrei. Am dreptate, nu-i aşa?

— Ai, zise Chetta. Şi domnu’ Căpos aici de faţă şi-a dat seama că a venit vremea să-ţi povestim ce se întâmplă.

— A păţit Abra ceva? Spuneţi-mi. Părea foarte bine la ultimul control. Teribil de bine. Abilităţi sociale maxime. La fel şi competenţele lingvistice. Ca să nu mai vorbim despre cele de citire. Ultima oară când a venit aici mi-a citit „Bobiţă şi Buburuză la grădiniţă” din scoarţă-n scoarţă. Probabil că o ştia pe dinafară, dar, oricum, remarcabilă realizare pentru un copil care nu are nici trei ani. Lucy ştie că aţi venit să mă vedeţi?

— Lucy şi Chetta s-au aliat împotriva mea, mărturisi David. Lucy a rămas acasă cu Abra. Face prăjituri pentru petrecere. Când am plecat, bucătăria arăta ca infernul bătut de vânt.

— Deci, despre ce e vorba aici? Spuneţi că vreţi să vin la petrecere în calitate de observator?

— Chiar aşa, zise Concetta. Nu putem fi siguri că se va întâmpla ceva, dar este destul de posibil, pentru că lucrurile se întâmplă atunci când e entuziasmată. Şi, crede-mă, este *extrem* de emoţionată de petrecerea asta. Sunt invitaţi toţi prietenii ei de la grădiniţă şi am angajat şi un individ care pretinde că e magician.

John trase sertarul de la birou şi scoase de acolo un blocnotes cu foi galbene.

— La ce anume vă aşteptaţi?

David şovăi.

— E… e cam greu de explicat.

Chetta se întoarse spre el.

— Spune-i, *caro.* E prea târziu să mai dai înapoi.

Tonul bătrânei era destins, aproape vesel, dar lui John Dalton i se părea îngrijorată. Amândoi i se păreau îngrijoraţi.

— Începe din noaptea când a plâns fără să se oprească.

5

De zece ani David Stone preda la facultate istoria americană şi istoria europeană a secolului douăzeci, deci ştia cum anume să organizeze o relatare în aşa fel încât să nu se piardă firul logic. Începu, aşadar, subliniind că maratonul de plâns al fetiţei sale încetase brusc imediat după ce al doilea avion lovise World Trade Center. Apoi reveni la visele în care soţia lui văzuse numărul zborului American Airlines scris pe pieptul Abrei, iar el îl văzuse la fel pe cel al zborului United Airlines.

— În visul ei, Lucy a găsit-o pe Abra în toaleta unui avion. Eu am găsit-o într-un mall cuprins de flăcări. Trage tu concluziile. Sau nu. Mie personal numerele acelea mi se par semnificative. Ce semnifică ele însă, asta nu ştiu.

Izbucni în hohote debile de râs, ridică mâinile, le lăsă să cadă şi şopti:

— Poate că mi-e teamă să aflu.

John Dalton îşi amintea foarte bine dimineaţa zilei de unsprezece septembrie şi criza de plâns a Abrei.

— Să văd dacă am priceput. Crezi că fiica ta, care la vremea respectivă avea doar cinci luni, a avut o premoniţie despre atentatele acelea şi a încercat cumva să vă înştiinţeze într-o manieră telepatică.

— Da, spuse Chetta. Foarte concis şi foarte corect. Bravo.

— Îmi dau seama cum sună, zise David. Şi tocmai din cauza asta Lucy şi cu mine n-am vorbit cu nimeni. Adică, n-am vorbit decât cu Chetta. Lucy i-a povestit ce se

întâmplase chiar în ziua respectivă. E şi normal. Lucy îi povesteşte absolut tot lui Momo a ei.

Oftă din rărunchi. Concetta îi aruncă o privire de gheaţă.

— Dumneata n-ai avut niciun vis de felul ăsta? o întrebă John.

Bătrâna clătină din cap.

— Eram în Boston. Adică în afara… nu ştiu cum să-i zic… în afara ariei ei de acoperire?

— Au trecut aproape trei ani de la atentate, spuse John. Bănuiesc că s-au mai întâmplat şi alte lucruri de atunci.

Se întâmplaseră o mulţime, iar acum, pentru că reuşise să vorbească despre primul (şi cel mai incredibil dintre toate), Dave descoperi că este în stare să povestească şi restul.

— A urmat pianul. Ştii că Lucy cântă la pian, nu?

John clătină din cap. Nu ştia.

— Cântă. Încă din şcoala primară. Nu poţi să zici că e excepţională, dar nu cântă deloc rău. Avem o pianină Vogel pe care i-au dat-o părinţii mei ca dar de nuntă. Am pus-o în living, acolo unde era şi ţarcul Abrei când era mică. Ei bine, în 2001 i-am dat lui Lucy cadou de Crăciun un caiet cu partituri în care erau toate melodiile Beatleşilor adaptate pentru pian. Abra stătea în ţarc, făcându-şi de lucru cu jucăriile şi le asculta. După cum râdea şi dădea din picioruşe îţi puteai da seama că îi plăceau.

John nu-i puse la îndoială spusele. Copiilor mici le plăcea muzica şi ştiau cum să te facă să pricepi asta.

— Toate hiturile lor erau în caietul ăla – „Hey Jude”, „Lady Madonna”, „Let It Be” –, dar Abrei îi plăcea cel mai mult unul dintre cântecele mai puţin cunoscute, „Not a Second Time”. Îl ştii?

— Nu-mi vine acum în cap, spuse John, dar probabil că l-am auzit.

— E un cântec vesel şi dinamic, dar, spre deosebire de celelalte, linia melodică e interpretată la pian, nu la chitară, aşa cum ne-au obişnuit Beatleşii. Nu-i un boogie-woogie,

dar nici departe nu e. Abra era înnebunită după cântecul ăsta. Şi, atunci când Lucy începea să-l cânte, nu mai dădea din picioare, ci le învârtea în aer de ziceai că face „bicicleta”.

Şi Dave zâmbi amintindu-şi cum stătea Abra culcată în ţarc, îmbrăcată în salopeta roşie, neştiind încă să meargă, dar dând din picioare mai abitir ca o regină a discotecilor.

— Interludiul instrumental e cântat aproape în întregime numai la pian şi este extrem de simplu. Îl poţi cânta doar cu mâna stângă. Are numai douăzeci şi nouă de note – le-am numărat. Până şi un copil ar fi în stare să-l cânte. Şi copilul nostru l-a cântat.

Sprâncenele lui John se repeziră spre linia părului.

— Toată tărăşenia a început în primăvara lui 2002. Lucy şi cu mine citeam culcaţi în pat. La televizor se dădea buletinul meteo de la jumătatea programului de ştiri de la unsprezece noaptea. Abra era în camera ei, aşa ştiam noi. Lucy mi-a cerut să închid televizorul pentru că voia să se culce. L-am închis din telecomandă şi în clipa aia am auzit. Pasajul instrumental din „Not a Second Time”. Toate cele douăzeci şi nouă de note. Interpretate perfect. Nici măcar o singură ezitare. Şi se auzea de la parter.

Crede-mă, doctore, când îţi zic că ne-am speriat atât de tare, încât am crezut că facem pe noi. Ne-am imaginat că ne-a intrat cineva în casă, dar ce fel de hoţ e ăla care se opreşte să cânte niţeluş Beatles înainte să fure argintăria? N-am armă, iar crosele mele de golf erau în garaj, aşa că am înşfăcat cea mai groasă carte cartonată pe care o aveam şi m-am dus jos să văd ce se întâmpla. Am fost un dobitoc, ştiu. I-am zis lui Lucy să sune imediat la poliţie dacă mă aude strigând. Însă n-am găsit pe nimeni în living şi toate uşile erau încuiate. Şi încă ceva: capacul era coborât peste claviatura pianinei.

Am urcat în dormitor şi i-am zis că nu-i nimeni în afară de noi în toată casa. Şi ne-am dus apoi amândoi să vedem ce face fetiţa. N-am vorbit că „hai să mergem până la ea”; pur

şi simplu ne-am dus. Cred că amândoi bănuiam că Abra avusese o legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase, dar niciunul dintre noi nu voia să admită o asemenea grozăvie. Abra nu dormea; stătea în pătuţ şi ne fixa cu privirea. Ştii privirea aia a copiilor mici care pare foarte serioasă şi foarte înţeleaptă?

John o ştia. Privirea aceea care-ţi spune că bebeluşul cunoaşte toate tainele universului, dar nu ţi le poate împărtăşi pentru că nu a învăţat încă să vorbească. Erau momente când îşi imagina că era foarte posibil ca aceasta să fie realitatea, însă Dumnezeu aranjase lucrurile de o asemenea manieră încât, atunci când *trec* de etapa „gu-gu, ga-ga”, copiii vor fi uitat deja totul, la fel cum noi uităm chiar şi cele mai clare vise la câteva ore după ce ne-am trezit.

— Ne-a zâmbit atunci când ne-a văzut, a închis ochii şi a adormit la loc. În noaptea următoare s-a întâmplat iar. Cam la aceeaşi oră. Toate cele douăzeci şi nouă de note venind din living… şi apoi linişte… şi apoi ne-am dus iar în camera Abrei şi iarăşi am găsit-o trează. Dar nu se agita, nici măcar nu-şi ţinea degetul în gură. Nu făcea nimic decât să se uite fix la noi printre zăbrelele pătuţului. Şi a adormit imediat, la fel ca prima dată.

— Şi ăsta este adevărul, spuse John, fără să intenţioneze a se arăta neîncrezător, ci doar pentru a vedea dacă înţelesese bine. Nu-i o glumă?

David rămase foarte serios.

— Nici prin cap nu mi-ar trece să glumesc cu aşa ceva.

John se întoarse către Chetta.

— Dumneata ai auzit povestea asta?

— Nu. Lasă-l să termine.

— Vreo două nopţi nu s-a mai întâmplat nimic, apoi… ştii că se spune că secretul unei creşteri reuşite a copiilor este planul făcut de părinţi?

— Sigur.

Acesta era subiectul predilect al lui John Dalton atunci când avea de-a face cu cei care deveneau părinţi pentru prima oară în viaţă. Cum vă veţi descurca cu mesele din timpul nopţii? Faceţi-vă un program în aşa fel încât unul din voi să fie mereu de serviciu şi niciunul să nu iasă prea dărâmat din perioada asta. Cum aveţi de gând să organizaţi băile şi mesele şi schimbatul şi joaca pentru ca micuţul să aibă parte de un program regulat şi care să-i dea sentimentul de siguranţă? Faceţi un grafic. Faceţi un plan. Ştiţi să vă descurcaţi în cazuri neprevăzute? Orice fel de asemenea cazuri, de la pătuţul care s-a dărâmat, până la sufocarea celui mic dintr-un motiv sau altul? Dacă vă veţi face un plan, veţi reuşi să vă descurcaţi şi, în nouăsprezece din douăzeci de asemenea situaţii, totul va fi bine.

— Asta am făcut şi noi. În următoarele trei nopţi eu am dormit pe canapeaua de vizavi de pianină. În primele două nu s-a întâmplat nimic. În cea de-a treia, muzica a început chiar atunci când mă pregăteam de culcare. Capacul era coborât. M-am repezit acolo şi l-am ridicat. Clapele nu se mişcau. Dar nu m-am mirat prea tare, pentru că îmi dădeam seama că muzica nu venea din pianină.

— Ce zici?

— Venea de *deasupra.* Din aer. Lucy era deja în camera Abrei. În celelalte dăţi fuseserăm amândoi mult prea şocaţi ca să-i spunem ceva, dar acum ştia ce are de făcut. I-a cerut Abrei să mai cânte o dată. A urmat o pauză scurtă, ca o ezitare… şi apoi a cântat. Atunci am avut sentimentul că pot să întind mâna şi să culeg notele din aerul de deasupra mea.

În cabinetul lui John Dalton se aşternu tăcerea. Doctorul înmărmurise cu pixul pe foaia de blocnotes. Chetta îl privea cu gravitate. Într-un final, el spuse:

— Şi toată povestea asta continuă şi acum?

— Nu. În noaptea cu pricina, Lucy a luat-o pe Abra în braţe şi i-a zis să nu mai cânte pentru că noi nu putem să dormim. Şi cu asta s-a terminat.

Făcu o pauză ca pentru a se gândi mai bine.

— *Aproape* s-a terminat. Cam la trei săptămâni după aceea, am auzit iarăşi muzica, dar în surdină şi de la etaj. Din camera ei.

— Îşi cânta sieşi, spuse Concetta. S-a trezit… n-a mai putut să adoarmă la loc… aşa că şi-a cântat un cântecel de leagăn.

6

Într-o după-amiază de luni, cam la un an după prăbuşirea Turnurilor Gemene, Abra – care începuse să meargă şi să articuleze câteva cuvinte inteligibile în bolboroseala ei aproape neîncetată – se duse cătinel şi cu paşi nesiguri până la uşa din faţă unde se aşează în funduleţ, cu păpuşa în braţe.

— Ce faci, iubito? o întrebă Lucy, care cânta la pian un cântec al lui Scott Joplin.

— Ta-ti! anunţă ritos Abra.

— Iubito, Tati nu ajunge acasă decât spre seară, spuse Lucy.

Însă peste nici cincisprezece minute, maşina opri în faţa casei şi Dave coborî. Se spărsese o conductă de apă în clădirea unde îşi ţinea el cursurile de luni, miercuri şi vineri şi, drept urmare, toate activităţile fuseseră suspendate.

— Lucy mi-a povestit întâmplarea asta, zise Concetta, şi fireşte că ştiam deja de povestea cu plânsul din unsprezece septembrie şi de pianul-fantomă. Două săptămâni mai târziu am dat o fugă până la ei. I-am cerut lui Lucy să nu-i pomenească Abrei de vizita mea. Cu toate astea, a ştiut că urma să vin. S-a postat în faţa uşii cu vreo zece minute înainte să apar eu. Şi, când Lucy a întrebat-o cine vine, Abra a răspuns „Mo-mo”.

— Face chestia asta destul de des, interveni David. Nu de fiecare dată când vine cineva… ci numai dacă musafirul e o persoană pe care o cunoaşte şi o îndrăgeşte.

Pe la sfârşitul primăverii lui 2003, Lucy îşi găsi fiica în dormitorul principal, trăgând de un sertar al măsuţei de toaletă.

— Bai! îi explică ea mamei sale. Bai, bai!

— Nu pricep ce spui, păpuşă, spuse Lucy, dar poţi să te uiţi în sertarul ăla, dacă vrei. N-ai să găseşti decât nişte lenjerie veche şi nişte resturi de farduri.

Dar nu sertarul o interesa pe Abra; nici măcar nu se uită înăuntru când Lucy îl deschise.

— Pate! Bai!

Apoi, trăgând mai mult aer în piept:

— Bai pate, Ma-mi!

Problema cu toţi părinţii este că, oricât s-ar strădui, nu ajung niciodată să vorbească la perfecţie „bebeluşa” – nu au suficient timp s-o înveţe –, dar mulţi dintre ei reuşesc s-o înţeleagă într-o anumită măsură. Acesta era şi cazul lui Lucy, care pricepu în cele din urmă că pe fetiţa ei o interesa ceva ce se afla în spatele măsuţei.

Curioasă, mută toaleta de lângă perete. Abra se repezi imediat acolo. Lucy vru s-o apuce de cămăşuţă, gândindu-se că acolo trebuia să fie destul de mult praf, chiar dacă nu erau gândaci şi şobolani. Dar copila îi scăpă printre degete. Când deplasase suficient de mult măsuţa ca să poată ajunge şi ea în spate, o văzu pe Abra ţinând triumfătoare în mână o bancnotă de douăzeci de dolari care căzuse cumva între toaletă şi perete.

— Uite! exclamă voioasă fetiţa. Bai! Bai *meu!*

— Ba nu, o contrazise Lucy, luând hârtia din pumnul micuţ. Copiii nu au bai pentru că nu au nevoie de bai. Dar tocmai ce ţi-ai câştigat o îngheţată.

— E-ţată! ţipă Abra. E-ţata *meu!*

— Acum povesteşte tu cum a fost cu doamna Judkins, continuă David, adresându-se Concettei. Ai fost de faţă.

— Am fost, recunoscu bătrâna. S-a întâmplat de Patru Iulie.

În vara lui 2003, Abra începuse să lege – într-o măsură mai mare sau mai mică – propoziţii întregi. Concetta venise să-şi petreacă weekendul de sărbătoare cu nepoata ei şi soţul acesteia. În acea duminică, pe şase iulie, David se duse până la magazin să cumpere o canistră de propan Blue Rhino pentru grătarul pe care avea de gând să-l facă în curtea din spatele casei. Abra se juca în living cu cuburile. Lucy şi Chetta stăteau de vorbă în bucătărie şi o verificau din când în când pe micuţă ca să fie sigure că nu-i venise să scoată televizorul din priză şi să-i ronţăie cablul sau că nu se apucase să se urce singură pe Muntele Canapea. Dar Abra nu dădea niciun semn că ar fi fost interesată de asemenea aventuri, preocupată fiind să construiască ceva ce aducea cu un Stonehenge din cuburi colorate din plastic.

Lucy şi Chetta tocmai scoteau farfuriile din maşina de spălat vase, când auziră ţipetele Abrei.

— Ziceai că moare, nu alta, explică Concetta. Ştii cât de înspăimântătoare sunt zbieretele astea, nu?

John dădu din cap. Ştia.

— Nu mi-este uşor să alerg la vârsta mea, dar atunci am zbughit-o din loc ca Wilma Rudolph[{22}]. Am ajuns în living înaintea lui Lucy. Atât de sigură eram că fetiţa se rănise cumva, încât, o secundă sau două, chiar *am văzut* sânge. Dar n-avea nimic. Din punct de vedere fizic, vreau să spun. S-a repezit la mine şi m-a apucat de picioare cu mânuţele. Am luat-o în braţe. Lucy ajunsese şi ea şi amândouă am reuşit s-o liniştim cât de cât.

„Wannie!”, ne-a zis ea. „Ajută Wannie, Momo! Wannie buf!”

Habar n-aveam cine era Wannie, dar Lucy mi-a spus că era vorba despre Wanda Judkins, vecina lor de vizavi.

— Abra o place foarte mult, spuse şi David, pentru că-i aduce prăjituri pe care-i scrie numele cu stafide sau cu glazură. E văduvă. Locuieşte singură.

— Aşa că ne-am dus vizavi, continuă Chetta. Eu am luat-o înainte şi Lucy a venit după mine cu Abra în braţe. Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

„Wannie unde papa!” ne-a zis Abra. „Ajută Wannie, Momo! Ajută Wannie, Mami! Buba şi sânge!”

Uşa nu era încuiată, aşa că am intrat. Primul lucru de care ne-am dat seama era că mirosea puternic a prăjituri arse. Doamna Judkins era întinsă pe jos, lângă scara pliabilă. Încă mai ţinea în mână cârpa de praf şi, da, era sânge pe jos – o băltoacă de sânge în jurul capului bietei femei, ca un nimb. Am crezut că s-a dus – nu-mi dădeam seama dacă mai respiră sau nu –, dar Lucy i-a luat pulsul şi mi-a zis că trăieşte. Îşi spărsese capul când a căzut şi avea un hematom mic pe creier, dar şi-a recăpătat cunoştinţa a doua zi. Dacă vii la ziua Abrei ai s-o cunoşti, pentru că e şi ea invitată.

Îl privi fără să clipească pe pediatrul Abrei Stone.

— Medicul de la Urgenţă ne-a zis că, dacă n-am fi descoperit-o atunci, ori ar fi murit, ori ar fi ajuns o legumă… ceea ce, după umila mea părere, e mult mai rău decât moartea. Oricum, ideea e că asta mică i-a salvat viaţa.

John lăsă pixul din mână.

— Nu ştiu ce să zic.

— Ar mai fi multe de povestit, spuse David, dar mi-e greu să-mi mai dau seama ce ar fi ieşit din comun şi ce nu. Poate şi pentru că Lucy şi cu mine ne-am obişnuit cu ciudăţeniile astea. Cam la fel cum te obişnuieşti să ai un copil care s-a născut orb. Numai că nouă ni se întâmplă exact opusul acestei situaţii. Cred că ne dădusem seama de asta încă dinainte de povestea din timpul atentatelor. Cred că bănuiam că are ceva *aparte* încă de când am venit cu ea acasă de la spital. Ca şi cum…

Oftă prelung şi ridică ochii în tavan, căutând cuvintele potrivite. Concetta îi strânse braţul.

— Spune mai departe. Vezi că n-a chemat încă infirmierii de la ospiciu să ne bage în cămăşi de forţă.

— Ai dreptate. De când am adus-o pe Abra de la spital, am sentimentul că ne bate în permanenţă vântul prin casă. Deşi nu-l simt. Îmi tot spun că, uite, acum-acum o să se înfoaie perdelele şi o să cadă tablourile de pe pereţi. Dar normal că nu se întâmplă aşa ceva. Însă se întâmplă altele. De două sau trei ori pe săptămână – câteodată chiar de două sau trei ori pe *zi* – ni se strică toate întrerupătoarele. În vreo patru rânduri am chemat doi electricieni diferiţi. Amândoi au verificat circuitele şi ne-au spus că totul e „super”. Sunt dimineţi în care coborâm la parter şi găsim pe jos pernele de pe scaune şi canapea. I-am cerut Abrei să-şi pună jucăriile la loc înainte de culcare şi face lucrul ăsta cu multă încântare. Dar câteodată găsim lada deschisă dimineaţa şi multe din jucării împrăştiate pe jos. De obicei cuburile. Sunt preferatele ei.

Se opri o clipă, privind fix planşa oftalmologică de pe perete. John crezu că Chetta îl va îmboldi să continue, dar bătrâna nu spuse nimic.

— Da, bine, îmi dau seama cât de aiurea sună tot ce-ţi povestesc, dar mă jur că aşa s-a întâmplat. Uite, într-o seară când am deschis televizorul, pe fiecare canal era *Familia Simpson.* Abra a început să râdă de parcă ar fi fost cel mai bun banc din lume. Lucy s-a speriat de moarte şi i-a zis: „Abra Rafaella Stone, dacă tu faci asta, fă bine şi te opreşte imediat!” Lucy nu se răsteşte aproape niciodată la ea, dar atunci când se întâmplă s-o facă, Abra parcă se topeşte. Aşa şi în seara despre care-ţi spun. Am închis televizorul şi, când l-am deschis la loc, totul era în regulă. Ţi-aş mai putea povesti încă vreo şase alte asemenea chestii… incidente… manifestări… dar multe dintre ele au fost atât de mărunte că de-abia dacă le-am băgat de seamă.

Ridică din umeri.

— Cum ţi-am zis, până la urmă ajungi să te obişnuieşti.

John zise:

— Am să vin la petrecere. Cum aş putea să refuz invitaţia după câte am auzit?

— Poate n-o să se întâmple nimic, spuse David. Ştii bancul ăla vechi despre cum să faci un robinet să nu mai picure? Îl ameninţi că ai să chemi instalatorul.

Concetta pufni supărată.

— Dacă chiar crezi una ca asta, băieţică, îţi spun eu că o să ai parte de o mare surpriză.

Apoi îi explică lui Dalton.

— Mai degrabă m-ar fi lăsat să-i scot nişte dinţi decât să vină să vorbească cu tine.

— Haide, Momo, încetează.

David începuse să se cam aprindă la faţă.

John oftă necăjit. Mai simţise şi înainte antagonismul dintre cei doi. Nu cunoştea motivul – probabil că ei credeau că se află într-o competiţie pentru dragostea lui Lucy –, dar nu era cazul ca această rivalitate să se manifeste tocmai acum. Misiunea aceasta bizară îi transformase în aliaţi – vremelnici, sigur că da, totuşi aliaţi – şi el îşi dorea ca lucrurile să rămână aşa.

— Gata cu ciorovăiala.

Tonul tăios al doctorului îi făcu pe cei doi beligeranţi să-l privească surprinşi.

— Vă cred. N-am auzit în viaţa mea ceva asemănător…

Sau auzise? Vocea i se stinse când îşi aminti de ceasul pierdut.

— Doctore?

— Scuze. Mi s-a golit mintea o clipă.

Amândoi zâmbiră. Erau din nou aliaţi. Bravo.

— Oricum, vreau să vă spun că n-o să cheme nimeni oamenii în halate albe. Ştiu că sunteţi două persoane cu scaun la cap, fără antecedente de isterie sau halucinaţii. Dacă unul singur mi-ar fi povestit… cum să zic eu… episoadele astea psihotice, l-aş fi bănuit că suferă de o formă mai ciudată a sindromului Münchausen[{23}]… dar nu este cazul. Ceea ce mă duce la întrebarea următoare: ce aşteptaţi de la mine?

Dave rămase mut, dar bunica lui prin alianţă avea toate vorbele la ea.

— Te rugăm s-o observi, aşa cum faci cu orice copil care are o boală…

Culoarea reveni în obrajii lui David. *Cu forţă.*

— Abra nu-i bolnavă, se răţoi el.

Bătrâna îl repezi de îndată:

— Ştiu că nu-i! *Cristo!* Mă laşi să termin?

Dave îşi puse o mână de victimă şi îşi ridică mâinile.

— Scuze, scuze, scuze.

— Nu încerca să-mi închizi gura, David.

Atunci interveni John:

— Copii, dacă nu vă potoliţi, am să vă trimit în Camera de Reflecţie.

Concetta oftă:

— E cumplit de stresant. Pentru toţi. Iartă-mă, Davey, nu trebuia să folosesc cuvântul acela.

— Nu-i nimic, *cara.* Suntem amândoi vârâţi în povestea asta.

Pe buzele bătrânei se ivi un zâmbet mic.

— Da. Da, aşa este. Observ-o, doctore Dalton, observ-o aşa cum ai observa orice copil cu o afecţiune nediagnosticată încă. Nu-ţi putem cere mai mult şi cred că e suficient pentru moment. Poate o să-ţi vină vreo idee. Sper să-ţi vină. Pentru că, vezi tu…

Se întoarse spre David Stone cu o expresie de neputinţă prea rar întâlnită pe chipul ei sever.

— Suntem speriaţi, spuse David. Eu sunt speriat, Lucy, Chetta – toţi suntem speriaţi de moarte. Nu de ea, ci pentru ea. Pentru că-i atât de *mititică,* pricepi? Cum ar fi dacă puterile astea ale ei… că nu ştiu cum să le zic altfel… cum ar fi dacă n-au ajuns încă în punctul lor maxim? Dacă vor creşte în continuare? Ce ne vom face atunci? Dacă îşi va… nu ştiu…

— Ba *ştie,* zise Chetta. Dacă îşi va pierde cumpătul şi îşi va face rău sau va face rău altcuiva? Habar n-am cât de

probabil ar fi să se întâmple una ca asta, dar numai gândul că *s-ar putea* întâmpla…

Îl apucă pe John de mână.

— … e pur şi simplu îngrozitor.

7

Dan Torrance ştia că va locui în camera din turnul Căminului Helen Rivington încă de când îl văzuse pe Tony, vechiul lui prieten, făcându-i cu mâna de la fereastra aceea care, la o a doua privire, se dovedise a fi acoperită cu scânduri. O întrebă despre ea pe doamna Clausen, administratoarea-şefă a azilului, cam la şase săptămâni după ce începuse să lucreze acolo ca om de serviciu/infirmier… şi medic pro bono. Alături de credinciosul lui amic Azzie, fireşte.

— Camera aia e vai de capul ei şi e plină de tot felul de vechituri, se arătase indignată doamna Clausen de întrebarea lui.

Era o femeie cam la şaizeci şi ceva de ani, cu părul de un roşu absolut imposibil. Avea în dotare o gură sarcastică, adesea spurcată, dar ca administrator era descurcăreaţă şi plină de compasiune. Mai mult chiar, din punctul de vedere al consiliului de conducere a Căminului HR, se dovedea incredibil de eficientă la strângerea de fonduri. Dan nu nutrea o simpatie deosebită pentru ea, dar o respecta foarte mult.

— Am să fac eu curăţenie. În timpul meu liber. Nu crezi că ar fi bine să fiu cât mai aproape de locatarii noştri? La datorie zi şi noapte?

— Spune-mi ceva, Danny. Cum de-ai ajuns atât de priceput la ceea ce faci?

— Sincer, nu prea ştiu.

Răspunsul acesta era cel puţin pe jumătate adevărat. Poate şaptezeci la sută. Trăise cu strălucirea întreaga lui viaţă şi tot nu o înţelegea.

— Pe lângă mizeria şi toate boarfele de acolo, în camera din turn e cald vara ca în iad şi iarna-i atât de frig că şi unui maimuţoi din bronz i-ar îngheţa ouăle.

— Asta se poate remedia, zise Dan.

— Să nu cutezi să-mi vorbeşti *mie* despre rectul tău, auzi? se răţoi doamna Clausen, privindu-l cu asprime pe deasupra ochelarilor. Dacă ar afla conducerea ce te las să faci, probabil că m-ar trimite să împletesc coşuri la ospiciul ăla din Nashua. Ăla cu pereţii roz şi gratii la geamuri.

Pufni dispreţuitoare:

— Domnul doctor Somn[{24}], ce să-ţi povestesc!

— Nu eu sunt doctorul, spuse Dan cu blândeţe, ştiind că va primi ce ceruse. Azzie e. Eu sunt doar asistentul lui.

— Azreel e *pisica* aia împuţită, se ambală femeia. Un motan vagabond şi rufos care s-a întâmplat să treacă pe aici şi s-a pomenit brusc în Sânul lui Avraam când l-au adoptat nişte pacienţi de-ai noştri care între timp s-au îmbarcat spre Marele Necunoscut. Află de la mine, domnule, cotoiului ăstuia plin de purici nu-i pasă decât de alea două castroane de Friskies pe care la primeşte în fiecare zi.

Dan nu răspunse. Nu era nevoie, deoarece amândoi ştiau că nu era adevărat.

— Credeam că ai unde să stai. Înţelesesem că ai o cameră bună pe strada Eliot. Plus că Pauline Robertson trăieşte cu senzaţia că-ţi răsare soarele din şezut. Ştiu chestia asta pentru că sunt cu ea în corul bisericii.

— Şi care-i imnul tău preferat? se interesă amuzat Dan. „Iisus ne e un prieten al dracului de bun”?

Îi adresă ceea ce ea, Rebecca Clausen, considera a fi un surâs drăgălaş.

— Foarte bine. Fă-ţi curăţenie. Mută-te. Pune-ţi cablu, ia-ţi combină cvadrafonică, deschide o cârciumă. La ce naiba să-mi pese ce faci? Doar nu-s decât şefa.

— Mulţumesc, doamnă C.

— A, să nu uiţi să-ţi iei şi un radiator electric, bine? Vezi, poate găseşti la târgul de vechituri vreunul cu cablul făcut

franjuri. Să dai foc la blestematul ăsta de loc când o să vină gerurile de februarie. Atunci poate o să construiască o monstruozitate din cărămidă, ca să se asorteze cu pocitaniile alea din stânga şi din dreapta.

Dan se ridică de pe scaun şi-şi duse mâna la frunte într-o parodie prea puţin reuşită a salutului din armata britanică.

— Am înţeles, să trăiţi, şefa.

Doamna Clausen flutură o mână către el.

— Haide, şterge-o de-aici până nu mă răzgândesc, amice.

8

Dar şi-a *luat* un radiator, însă cablul acestuia nu era făcut franjuri şi aparatul se închidea de la sine dacă apărea o defecţiune. Nici vorbă să instaleze aer condiţionat în camera din turn, dar două ventilatoare cumpărate de la Walmart şi amplasate pe pervazul ferestrelor deschise aeriseau destul de bine locul. Cu toate acestea, era foarte cald acolo în zilele de vară, însă Dan nu era aproape niciodată în cameră pe durata zilei. Iar nopţile de vară în New Hampshire sunt, în mod normal, destul de răcoroase.

Cea mai mare parte din lucrurile depozitate acolo erau vechituri care nu mai foloseau la nimic, dar el îşi păstră o tablă mare de şcoală pe care o găsise lângă un perete, ascunsă vreme de cincizeci de ani în spatele unui maldăr de scaune cu rotile în fază terminală. Tabla îi era de folos. Nota pe ea numele pacienţilor din cămin şi numărul camerei fiecăruia. Ştergea numele celor care se stinseseră şi le adăuga pe cele ale noilor locatari. Treizeci şi două de nume erau pe tablă în primăvara lui 2004. Zece în clădirea Rivington Unu şi douăsprezece în Rivington Doi – cele două construcţii hidoase care flancau conacul victorian în care trăise odinioară celebra Helen Rivington şi în care îşi scrisese romanele de aventuri şi de dragoste, sub vibrantul pseudonim Jannette Montparsse.

Ceilalţi pacienţi erau găzduiţi la cele două etaje de sub apartamentul micuţ, dar comod din turn unde locuia acum Dan.

A mai fost doamna Rivington vestită şi pentru altceva decât romanele ei proaste? o întrebase Dan pe Claudette Albertson la puţină vreme după ce fusese angajat la cămin. Se aflau amândoi în locul pentru fumat, dedându-se cu voluptate sinucigaşei îndeletniciri. Claudette, infirmieră calificată de origine afro-americană şi cu umeri de fundaş stânga din Liga Naţională de Fotbal, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote energice de râs.

— Cred şi eu! E vestită că a lăsat oraşului ăstuia căcăcios o gălăgie de bani, drăguţă! Şi casa, fireşte. S-a gândit că bătrânii ar trebui să aibă un loc unde să poată muri cu demnitate.

Şi majoritatea locatarilor Căminului Rivington chiar treceau într-un mod demn şi calm pe lumea cealaltă. Iar Dan – ajutat de Azzie – făcea acum parte din acest proces. Îşi imagina că îşi găsise, în sfârşit, adevărata chemare. Începuse să simtă că a ajuns acasă.

9

În dimineaţa zilei în care urma să aibă loc petrecerea Abrei, Dan se trezi şi văzu că fuseseră şterse toate numele de pe tablă. Şi doar un singur cuvânt era acum acolo, scris cu litere mari şi asimetrice:

Dan rămase vreme îndelungată pe marginea patului, doar cu chiloţii pe el, holbându-se la tablă. Într-un final se ridică şi atinse literele, întinzându-le puţin, sperând să aibă o strălucire. Măcar o licărire care i-ar fi putut explica ce anume se întâmplase. Nimic, îşi luă mâna de pe tablă şi îşi şterse praful de cretă de piciorul gol.

— Bună şi ţie, spuse el… şi continuă: Nu cumva te cheamă Abra?

Tot nimic. Îşi puse halatul, luă săpunul şi prosopul şi se duse la duşurile personalului de la etajul al doilea. Când se întoarse în cameră, luă buretele pe care îl găsise lângă tablă şi începu să şteargă cuvântul. Pe la jumătatea mişcării, un gând

(tati zice că o să avem baloane)

îi trecu prin minte şi se opri, aşteptându-l să continue. Degeaba. Aşa că termină de şters tabla şi începu să rescrie numele şi numerele camerelor, copiindu-le din registrul de prezenţă. La amiază, când urcă în cameră, se aşteptă oarecum să găsească tabla ştearsă din nou, iar cuvântul BUNĂ să fi înlocuit iarăşi numele şi numerele scrise de el, dar tabla era întocmai cum o lăsase.

10

Petrecerea pentru ziua de naştere a Abrei se ţinea în curtea din spatele casei familiei Stone, o întindere plăcută şi odihnitoare de iarbă verde, cu meri şi sângeri abia înfloriţi. La capătul curţii era un gard din plasă metalică şi o poartă încuiată cu un lacăt cu cifru. Fără discuţie că acel gard era oribil, însă nici David, şi nici Lucy nu se sinchiseau de aspectul lui estetic pentru că îşi făcea treaba – dincolo de el şerpuia râul Saco pe drumul lui către sud-est, prin Frazier, North Conway şi dincolo de graniţă, în statul Maine. În opinia soţilor Stone, râurile şi copiii mici n-au ce căuta la un loc, mai ales primăvara, când acest râu se umfla cu apa zăpezilor topite şi devenea turbulent. În fiecare an citeai în ziarul local despre cel puţin un copil care se înecase acolo.

Astăzi copiii aveau la dispoziţie o mulţime de distracţii pe peluză. Singurul joc organizat la care reuşiseră să participe – o rundă foarte scurtă – fusese „Urmaţi liderul”. Dar se amuzară de minune alergând de colo-colo prin iarbă,

cățărându-se ca nişte maimuţici pe căsuţa de joacă a Abrei, târându-se ca nişte viermişori prin tunelurile din plastic şi material textil instalate de David cu ajutorul câtorva taţi şi, în general, ţopăind binedispuşi printre baloanele care pluteau pretutindeni. Toate baloanele erau galbene (culoarea preferată a Abrei, cel puţin aşa pretindea deocamdată) şi, din câte îşi putuse da seama John Dalton, erau pe puţin şaptezeci. Le ajutase pe Lucy şi pe Chetta să le umfle şi rămăsese surprins în faţa capacităţii pulmonare a bătrânei, de-a dreptul incredibilă pentru o femeie de optzeci şi ceva de ani.

Cu tot cu Abra, erau nouă copii în curtea familiei Stone şi, deoarece fiecare dintre cei mici venise însoţit de cel puţin unul din părinţi, se aflau acolo mai mult decât suficienţi adulţi care să îi supravegheze. Când petrecerea se apropia cu repeziciune de punctul său culminant, John se aşează într-unul din şezlongurile de pe terasa casei, alături de Concetta care, în cinstea evenimentului, se gătise cu o pereche de jeanşi de firmă şi un tricou cu mâneci lungi pe care scria CEA MAI BUNĂ BUNI DIN LUME. Bătrâna era ocupată acum să-şi croiască drum printr-o felie imensă de tort. John, care pusese pe el câteva kilograme în timpul iernii, se mulţumise cu o singură cupă de îngheţată de căpşuni.

— Nu pricep unde vâri atâta dulce, comentă el, făcând un semn cu capul spre felia de tort care dispărea cu rapiditate de pe farfuria bătrânei. Nu pui nimic pe tine. Eşti ca un biscuit pe dungă.

— Poate că da, *caro*, dar să-ţi spun un secret: am o groapă de bombă în mine, acolo intră toată mâncarea.

Zâmbi uşor, amuzată de propria-i glumă, şi se uită la jocul copiilor, oftând adânc.

— Mi-aş fi dorit să-i vadă şi fata mea. N-am multe regrete, dar ăsta e unul din ele.

John se decise să nu se aventureze în direcţia pe care o luase conversaţia. Mama lui Lucy murise într-un accident de maşină când Lucy era mai mică decât era Abra acum.

Cunoştea aspectul acesta din antecedentele familiale pe care le completaseră cei doi soţi Stone în fişa medicală.

Şi oricum, Chetta însăşi schimbă subiectul:

— Ştii ce-mi place la copii când sunt de vârsta asta?

— Nici cea mai vagă idee.

Lui John îi plăceau copiii de toate vârstele… mă rog, până făceau paisprezece ani. Pentru că atunci glandele deveneau hiperactive şi urmau cinci ani infernali, plini până la refuz cu toate tulburările emoţionale şi comportamentale aduse de pubertate şi adolescenţă.

— Uită-te la ei, Johnny. Zici că sunt desprinşi dintr-o variantă mai inocentă a tabloului lui Edward Hicks, *Regatul paşnic.* Avem şase copilaşi albi – normal, doar suntem în New Hampshire –, dar mai avem şi doi negrişori şi scumpetea aia micuţă de coreeancă, leită cu un manechin din cataloagele cu haine pentru copii pe care le scoate Hanna Andersson. Ştii cântecul care zice „Galbeni şi roşii, negrii şi albi, pe toţi El îi iubeşte egal”? Asta avem noi aici. Au trecut două ore şi încă se înţeleg de minune.

John, care, la viaţa lui, văzuse o mulţime de copii la vârsta primilor paşi care nu se înţelegeau deloc de minune – dimpotrivă, dădeau din picioare, se îmbrânceau, se loveau, se muşcau – schiţă un surâs în care cinismul şi nostalgia se armonizau perfect. Toţi merg la grădiniţa lui L’il Chums. E numai pentru copiii din familiile bune şi practică preţuri în consecinţă. Asta înseamnă că toţi părinţii trebuie să facă parte din pătura superioară a clasei mijlocii, să fi absolvit o facultate şi să fie devotaţi crezului care spune: „Înţelege-te cu toată lumea ca să-ţi meargă bine.” În esenţă, copiii ăştia sunt nişte animale sociale domesticite.

John se întrerupse pentru că bătrâna începuse să se încrunte la el, deşi şi-ar fi dorit să-şi poată continua disertaţia. Ar mai fi putut spune că, până pe la şapte ani – aşa-numita vârstă a raţiunii –, majoritatea copiilor erau aidoma unor camere acustice emoţionale. Dacă creşteau lângă adulţi care se înţelegeau şi nu ridicau niciodată

vocea, făceau şi ei la fel. Pe de altă parte, dacă erau crescuţi de scandalagii şi bătăuşi… ei bine…

Cei douăzeci de ani de carieră medicală petrecuţi numai în preajma celor mici (plus cei doi de acasă care acum plecaseră la şcoli particulare de elită, aparţinând tot categoriei „Înţelege-te cu toată lumea ca să-ţi meargă bine”) nu reuşiseră să-i distrugă complet concepţiile romantice pe care le avusese atunci când se hotărâse să se specializeze în pediatrie, dar le mai temperaseră puţin. Poate că Wordsworth avusese dreptate să declare că micuţii vin pe lumea asta „purtaţi pe nori de slavă”, dar la fel de adevărat este şi că durează ceva vreme până se deprind să nu mai facă pe ei.

11

Un clinchet argintiu de clopoţei – ca de la o maşină cu îngheţată – răsună prin văzduhul după-amiezii. Copiii se întoarseră să vadă ce se întâmpla. O ciudăţenie simpatică îşi făcuse apariţia pe peluza familiei Stone – un tânăr pe o tricicletă supradimensionată, vopsită într-un roşu-aprins. Purta mănuşi albe şi un costum excentric cu umeri caraghios de laţi. La rever avea o floare de mărimea unei orhidee de seră. Pantalonii (la fel de largi) erau suflecaţi până în dreptul genunchilor, pentru a nu-i stânjeni pedalarea. De ghidon erau atârnaţi o sumedenie de clopoţei pe care îi făcea să sune atingându-i uşor cu degetul. Tricicleta se clătina puternic, dar, cumva, reuşea să nu se răstoarne. Nou-venitul avea pe cap un melon uriaş, de sub care se revărsa o perucă de un albastru tembel. În spatele lui venea David Stone, aducând o valiză mare şi o masă pliantă. Avea o privire de om năuc.

— Alo, copii! Alo, copii! strigă bărbatul de pe tricicletă. Veniţi aici, veniţi aici, pentru că *începe spectacolul!*

Nu a fost nevoie să le spună de două ori, căci cei mici deja alergau de-a valma spre tricicletă, zbierând şi râzând

de emoţie.

Lucy se aşează pe terasă lângă John şi Chetta şi îşi suflă părul din ochi cu un *puuf* nostim făcut din buza inferioară. Bărbia îi era mânjită cu glazură de ciocolată.

— Ăsta-i magicianul. Pe timpul verii îşi face numărul în colţuri de stradă şi în Frazier şi în North Conway. David i-a văzut anunţul într-una din fiţuicile alea gratuite, l-a pus să dea o probă şi l-a angajat. În realitate îl cheamă Reggie Pelletier, dar numele lui de scenă e Marele Mysterio. Sunt curioasă să văd câtă vreme va reuşi să le capteze atenţia după ce vor termina să-i admire şi să-i pipăie tricicleta aia caraghioasă. Pun pariu că trei minute, cel mult.

John era de părere că se înşală. Individul îşi calculase perfect intrarea pentru a subjuga imaginaţia celor mici. În plus, peruca lui era caraghioasă, nu înspăimântătoare. Iar chipul lui vesel era natural, fără sulemeneli, şi ăsta era un alt plus. După părerea lui John, clovnii erau mult supraapreciaţi. În realitate, îi speriau de moarte pe micuţii sub şase ani şi îi plictiseau pe cei trecuţi de vârsta aceasta.

Vai, vai, vai, da' în ce dispoziţie colerică suntem.

Poate unde venise pregătit să observe nişte lucruri ieşite din comun şi deocamdată nu se întâmplase absolut nimic. Din punctul lui de vedere, Abra părea cel mai normal copil din lume. Sigur, era mai veselă şi mai exuberantă decât ceilalţi, dar se părea că buna dispoziţie era o trăsătură de familie. Sigur, cu excepţia momentelor când Chetta şi David îşi săreau la jugulară.

— Nu trebuie să subestimezi capacitatea micuţilor de a-şi păstra concentrarea.

Se aplecă peste Chetta şi şterse cu şervetul pata de ciocolată de pe bărbia lui Lucy.

— Dacă e cât de cât talentat, s-ar putea să-i ţină cu gurile căscate cam vreo cincisprezece minute. Poate chiar douăzeci.

— Dacă *e* talentat, spuse sceptică Lucy.

Se dovedi că Reggie Pelletier, alias Marele Mysterio, avea *cât de cât* talent şi îşi pregătise un număr destul de bunicel. În vreme ce asistentul lui, Dave Cel-Nu-Prea-Mare, aranjă masa şi deschise valiza, Mysterio le ceru sărbătoritei şi musafirilor ei să-i admire floarea de la butonieră. Când copiii se apropiară de el, din floare ţâşniră stropi de apă: roşii mai întâi, apoi verzi, apoi albaştri. Toţi izbucniră în ţipete şi hohote încântătoare de râs.

— Şi acum, fetiţe şi băieţi… *au! Ah! Oleu!* Ce mă gâdilă!

Îşi dădu jos melonul şi din el scoase un iepure alb. Copiii oftară adânc. Mysterio i-l dădu Abrei, care îl mângâie şi îl dădu mai departe fără să aştepte să i se spună. Iepurele părea obişnuit cu atenţia de care se bucura. *Poate că fusese obligat să înghită câteva tablete de Valium înainte de spectacol,* îşi spuse John. Ultimul copil puse iepurele în braţele lui Mysterio, care-l îndesă la loc, în pălărie. Apoi îşi trecu mâna peste ea şi le-o arătă. Cu excepţia căptuşelii în culorile drapelului american, melonul era gol.

— Unde s-a dus iepulaşu'? vru să ştie Susie Soong-Bartlett.

— În visele tale, păpuşico, o lămuri Mysterio. O să ţopăie prin ele la noapte. Acum, cine vrea o eşarfă magică?

Voiau cu toţii – curtea se umplu de strigăte: *Eu! Eu! Eu!* Mysterio scoase eşarfele din pumnii strânşi şi le împărţi copiilor. Urmară alte trucuri într-o succesiune rapidă ca de foc automat. Şi chiar atunci când publicul începu să dea semne de agitaţie, Mysterio îşi încheie spectacolul. Scoase cinci farfurii din valiză (care fusese la fel de goală ca şi pălăria) şi începu să jongleze cu ele, cântând în acelaşi timp „Mulţi ani trăiască". Copiii cântară şi ei, iar Abra părea că levitează de fericire.

Magicianul puse la loc farfuriile, le arătă din nou valiza pentru a demonstra că este goală şi apoi scoase şase linguri din ea. Pe acestea şi le atârnă de obraji, iar pe ultima dintre ele de vârful nasului. Acesta a fost trucul preferat al sărbătoritei. Abra şedea pe iarbă şi râdea de mama focului.

— Abba poate, zise ea (trecea printr-o fază în care adora să se refere la ea însăşi la persoana a treia – David o numea „faza Rickey Henderson[{25}]”). Abba poate cu lunguli.

— Bravo, scumpete, comentă neinteresat Mysterio.

Individul nu prea mai dădea atenţie copiilor, dar David nu-l putea condamna pentru asta; tocmai ce prezentase celor mici un matineu nemaipomenit de bun, era roşu şi năduşit la faţă, cu toată adierea răcoroasă care venea dinspre râu, şi mai trebuia să-şi facă şi ieşirea grandioasă din scenă, de data aceasta pedalând cu forţă pe uriaşa tricicletă în susul pantei.

Se aplecă şi mângâie capul Abrei cu mâna îmbrăcată în mănuşa albă.

— La mulţi ani, drăguţă, şi vă mulţumesc tuturor pentru că aţi fost un public atât de…

Chiar atunci din casă se auzi un zdrăngănit puternic şi melodios, cumva asemănător cu sunetul clopoţeilor de pe tricicleta demnă de Godzilla. Copiii nu părură prea interesaţi, ocupaţii fiind să-l urmărească pe Mysterio pedalând la greu, dar Lucy se duse să vadă ce se răsturnase în bucătărie.

După două minute ieşi şi spuse:

— John, cred că ar fi bine să vezi ceva. Cred că pentru asta ai venit.

12

John, Lucy şi Concetta erau în bucătărie, privind tavanul fără să scoată vreo vorbă. Nici unul nu întoarse capul când intră Dave. Erau ca hipnotizaţi.

— Ce… începu el, apoi văzu. Sfinte Hristoase!

Nu-i răspunse nimeni. David mai privi o vreme tavanul, încercând să priceapă la ce anume se uită, apoi ieşi. Reveni după un minut sau două, aducându-şi fiica de mână. În mânuţa cealaltă Abra ţinea un balon. În jurul mijlocului avea legată eşarfa primită de la Marele Mysterio.

John Dalton se lăsă într-un genunchi lângă ea.

— Tu ai făcut asta, iubito?

Era convins că ştie răspunsul la întrebare, dar voia să audă ce avea ea de spus. Voia să afle dacă făcea ce făcea în mod conştient sau nu.

Abra se uită mai întâi la sertarul cu tacâmuri căzut pe jos. Se împrăştiaseră cât colo multe din furculiţele şi cuţitele dinăuntru, dar erau toate. Însă nu şi lingurile. Lingurile atârnau de tavan, ca atrase de o bizară forţă magnetică. Două se legănau leneş de lămpi. Cea mai mare, de fapt un polonic, se bălăbănea de hota aragazului.

Absolut toţi copiii au propriile lor mecanisme de autoliniştire. Experienţa îndelungată îi demonstrase lui John că, pentru majoritatea, acestea se reduceau adesea la un deget vârât în gură. Metoda Abrei era puţin mai diferită. Acum îşi puse mâna dreaptă peste partea de jos a feţei şi începu să-şi frece buzele cu podul palmei. Ca urmare, cuvintele, şi aşa stâlcite, se auzeau înăbuşit. John îi dădu – cu infinită blândeţe – mâna la o parte.

— Ce zici, iubito?

Şi fetiţa repetă cu o voce mică şi speriată.

— Am înculcat-o? N… n-am…

Şi pieptul micuţ începu să-i tresalte. Încercă să-şi ducă iar mâna la gură, dar John n-o lăsă.

— N-am vlut. Am vlut să fiu ca Minstlelio.

Începu să plângă. John îi dădu drumul la mână, iar ea începu să-şi frece cu furie buzele.

David o luă în braţe şi o sărută pe obraz. Lucy îi cuprinse pe amândoi şi îşi sărută fiica pe creştet.

— Nu, iubita mea, nu, n-ai greşit cu nimic. Totul e în regulă.

Abra îşi îngropă faţa sub capul mamei sale. Şi atunci toate lingurile se prăbuşiră cu zgomot prelung, făcându-i pe toţi să tresară puternic.

13

Două luni după întâmplarea aceasta, pe la începutul verii, în Munţii Albi din New Hampshire, Lucy şi David Stone se aflau în cabinetul lui John Dalton. Pereţii erau tapetaţi cu fotografiile tuturor copiilor pe care acesta îi tratase în decursul anilor – mulţi deja suficient de mari ca să aibă, la rândul lor, copii.

— Am angajat pe banii mei, spuse John, un nepot de-al meu, mare maestru la computere. Nu vă faceţi griji, că e destul de ieftin. Şi l-am rugat să caute pe internet alte cazuri asemănătoare cu al fetiţei voastre. Şi-a restrâns căutările la ultimii treizeci de ani şi a găsit peste nouă sute.

David fluieră lung:

— Atât de multe!

John clătină din cap.

— *Nu* sunt deloc multe. Dacă ar fi vorba de o *boală* – dar nu trebuie să reluăm această discuţie pentru că am stabilit deja că nu este –, ar fi la fel de rară ca elefantiazisul{26}. Sau ca Liniile lui Blaschko, boală care te transformă într-un soi de zebră umană. Maladia asta a lui Blaschko afectează o persoană din şapte milioane. Cam aici se încadrează şi chestia asta pe care o are Abra.

— Dar ce anume *este* chestia asta? îl întrebă Lucy, strângând cu putere mâna soţului ei. Telepatie? Telechinezie? Altceva care începe tot cu *tele?*

— Evident că aceste facultăţi psihologice joacă un rol în toată povestea. Este Abra telepatică? Din moment ce ştie cine anume vine în vizită şi pentru că a ştiut de accidentul doamnei Judkins, răspunsul pare a fi afirmativ. Are capacităţi telechinetice? Răspunsul este un da hotărât, pentru că am văzut ce s-a întâmplat în bucătăria voastră. Este ea un medium? Este ea înzestrată cu darul clarviziunii, dacă vă place mai mult formularea aceasta? Nu avem cum să fim siguri, deşi povestea din unsprezece septembrie şi întâmplarea cu bancnota de douăzeci de dolari din spatele măsuţei de toaletă sunt ambele grăitoare în acest sens. Dar cum rămâne cu seara când la televizorul vostru se vedea

numai *Familia Simpson* pe toate canalele? Asta cum s-ar putea numi? Cum rămâne şi cu melodia Beatleşilor? Am putea vorbi despre un soi de telechinezie dacă muzica ar fi venit din coardele pianului… dar mi-ai spus că nu a fost aşa.

— Şi ce urmează acum? îl întrebă Lucy. La ce trebuie să fim atenţi?

— Nu ştiu. Nu există nicio metodă predictivă pe care s-o putem folosi în situaţia aceasta. Problema cu fenomenele psihice este că nu există un domeniu care să le studieze temeinic. E prea multă şarlatanie şi sunt prea mulţi oameni duşi cu capul care se pretind a fi cercetători.

— Într-un cuvânt, nu ne poţi spune ce să facem, murmură Lucy.

John zâmbi.

— Nici vorbă. Vă pot spune exact ce anume să faceţi: continuaţi să o iubiţi la fel de mult. Dacă nepotul meu are dreptate – trebuie să ţineţi cont că: unu, n-are decât şaptesprezece ani, şi doi, îşi întemeiază concluziile pe informaţii neconfirmate –, înseamnă că veţi tot vedea asemenea lucruri bizare până când va atinge vârsta adolescenţei. Unele din ele s-ar putea să fie *foarte* bizare. Dar, pe la treisprezece, paisprezece ani, toată povestea va atinge un vârf şi de acolo va începe să descrească. Pe la douăzeci de ani probabil că fenomenele pe care le generează vor fi neglijabile.

Zâmbi şi mai larg.

De un lucru sunt însă sigur: toată viaţa va fi o jucătoare nemaipomenită de poker.

— Şi dacă începe să vadă morţi, aşa cum vedea puştiul ăla din film? întrebă Lucy. Ce ne facem atunci?

— Atunci, probabil că veţi avea dovada că există viaţă după moarte. Între timp, totuşi, nu vă apucaţi să vedeţi probleme acolo unde ele nu există. Şi nu vorbiţi despre asta, bine?

— Sigur că nu, spuse Lucy, schiţând şi ea un zâmbet stins, prea puţin încrezător, deoarece îşi mâncase tot rujul de pe

buze. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e să ne vedem copilul pe coperta de la *Inside View*[{27}].

— Slavă Domnului că niciunul din ceilalţi părinţi n-a văzut povestea aia cu lingurile, zise şi David.

— Dar vreau să vă pun o întrebare, continuă John. Voi credeţi că ea îşi dă seama cât de specială este?

Cei doi soţi schimbară o privire nedumerită.

— Nu… nu cred, răspunse Lucy în cele din urmă. Deşi, după episodul cu lingurile… am cam făcut ceva tevatură pe tema aia.

— O tevatură în minţile *voastre,* zise John. Probabil nu şi într-a ei. A plâns puţin şi după aia s-a dus râzând la ceilalţi copii. N-aţi ţipat, n-aţi certat-o, nu i-aţi tras o palmă la poponeţ, n-aţi făcut-o de râs în faţa musafirilor. Sfatul meu este să uitaţi ce s-a întâmplat şi să vă vedeţi de viaţă. Când va fi suficient de mare să înţeleagă, o s-o puteţi avertiza să nu facă scamatoriile astea la şcoală. Purtaţi-vă cu ea ca şi cum ar fi un copil normal, pentru că, în mare parte, asta şi este. În regulă?

— În regulă, spuse David. Oricum, nu-i ca şi cum ar face pete ori s-ar umfla ori ar avea un al treilea ochi.

— O, dar are, interveni Lucy, gândindu-se la căiţă. Are un al treilea ochi, nu-i nicio îndoială în privinţa asta. Nu-l putem vedea, dar îl are.

John se ridică de la birou.

— Dacă vreţi, am să-l rog pe nepotul meu să printeze toate informaţiile pe care le-a găsit şi vi le voi trimite.

— Da, eu vreau, zise David. Îmi doresc foarte mult să le citesc. Cred că şi draga de Momo şi-ar dori să le aibă.

Strâmbă puţintel din nas când spuse cuvintele acestea, iar Lucy observă şi se încruntă.

— Până una-alta, vă urez să vă bucuraţi de fetiţa voastră, le spuse John. Din câte mi-am putut da eu seama, este o copilă foarte simpatică. O să treceţi voi şi de asta.

Şi o vreme, soţii Stone chiar au crezut că doctorul a avut dreptate.

IV

AM NEVOIE DE TINE, DOCTORE SLEEP!

1

Ianuarie 2007. Radiatorul lui Dan funcţiona la capacitate maximă, dar camera din turnul Căminului Rivington era tot îngheţată. Un viscol puternic, cu vânturi de optzeci de kilometri la oră, coborâse din munţi şi aşternuse peste oraşul adormit un strat de zăpadă care creştea cu câte zece centimetri la fiecare oră. În după-amiaza zilei următoare, când viscolul se mai calmase, troienele de zăpadă din laturile estice şi nordice ale clădirilor de pe Cranmore Avenue măsurau peste patru metri înălţime.

Pe Dan nu-l deranja frigul; cuibărit sub două cuverturi din lână, se simţea ca în Sahara. Dar vântul reuşise să-şi facă drum în mintea lui, aşa cum reuşise să se strecoare printre canaturile ferestrelor şi pe sub pragurile uşilor din acest vechi conac victorian ce-i devenise casă. În vis, îl auzea cum urlă în jurul hotelului unde îşi petrecuse o iarnă demult, în copilărie. În vis, *el* era băieţelul acela.

Se află la etajul al doilea al Hotelului Overlook. Mami doarme şi Tati e la subsol. Se uită pe ziarele vechi de acolo. Se DOCUMENTEAZĂ. DOCUMENTAREA este pentru cartea pe care are de gând s-o scrie. Danny n-ar trebui să se afle aici şi n-ar trebui să ţină strâns şperaclul în pumn, dar nu a fost capabil să se ţină deoparte. Chiar acum se uită ţintă la un furtun de incendiu agăţat într-un cui din perete. Încolăcit de mai multe ori. Şi seamănă cu un şarpe cu capul din alamă. Un şarpe care doarme. Fireşte că nu-i şarpe – e făcut din pânză, nu din solzi –, dar pe bune că seamănă *cu un şarpe.*

Uneori chiar *este.*

— Hai, mă, îi şopteşte el în vis.

Tremură de groază, dar ceva îl îmboldeşte să continue. Şi de ce? Pentru că şi el se DOCUMENTEAZĂ, de-aia.

— Hai, mă, să te văd! Muşcă-mă! Nu poţi, nu? Păi, îţi zic eu de ce nu poţi: pentru că nu eşti decât un FURTUN tâmpit, uite de-aia!

Şi vede cum capul furtunului tâmpit se mişcă şi, dintr-odată, în loc să se uite la el din lateral, ca până atunci, Danny se pomeneşte că se holbează în deschizătura lui. Ori în gura lui căscată. Sub gaura aceea neagră apare o picătură de lichid care se alungeşte. În ea îşi vede reflectaţi propriii ochi mari de spaimă.

Picătură de apă ori de otravă?

Şarpe ori furtun?

Cine ştie, dragul meu Amirc, Amirc, dragul meu? Cine ştie?

Zbârnâie la el şi, din inima-i înnebunită, groaza îi sare în gât, aproape sufocându-l. Numai şerpii cu clopoţei zbârnâie aşa.

Acum capul şarpelui-furtun se rostogoleşte de pe colacul din pânză pe care stătuse până atunci şi cade pe covorul de pe jos cu un bufnet surd. Zbârnâie iarăşi şi Danny ştie că ar trebui să plece de acolo, ca să nu se repeadă la el şi să-l muşte, dar a îngheţat de spaimă şi nu se poate mişca şi şarpele-furtun zbârnâie...

— Trezeşte-te, Danny!

E vocea lui Tony. Tony, care îl strigă de undeva.

— Trezeşte-te, trezeşte-te!

Dar nu se mai poate trezi, aşa cum nu se mai poate mişca, pentru că acesta este Hotelul Overlook şi zăpada i-a blocat înăuntru şi totul este altfel acum. Furtunurile se transformă în şerpi, femeile moarte deschid ochii, iar tatăl lui... o, Doamne Dumnezeule, TREBUIE SĂ IEŞIM DE AICI PENTRU CĂ TATĂL MEU A ÎNNEBUNIT.

Şarpele cu clopoţei zbârnâie. Şi zbârnâie. Şi...

2

Dan auzi urletul vântului, dar nu în jurul Hotelului Overlook. Nu, vântul urla în jurul turnului Căminului Rivington. Auzi şi fulgi de zăpadă lovind în geamul dinspre nord. Suna ca nisipul aruncat pe sticlă. Şi auzi bâzâitul grav al interfonului.

Dădu cuverturile la o parte şi coborî din pat, strâmbându-se când tălpile lui încălzite intrară în contact cu duşumeaua rece. Traversă încăperea, străduindu-se să meargă doar pe vârfuri. Aprinse lampa de pe birou şi expiră cu gura deschisă. Nu se vedeau aburii respiraţiei, dar şi cu radiatorul încins la maxim, temperatura de acolo trebuia să fie pe undeva în jur de zece grade.

Bâzzz.

Apăsă butonul interfonului şi spuse:

— Eu sunt eu. Tu cine eşti?

— Claudette. Cred că ai un pacient, doctore.

— Doamna Winnick?

Era aproape convins că despre ea era vorba, iar asta însemna că trebuie să-şi pună hanoracul pe el, pentru că Vera Winnick era internată în Rivington Doi, iar în galeria acoperită care ducea la clădire era frig de crăpau pietrele. Sau cum s-o mai zice. De o săptămână viaţa Verei atârna de un fir de păr; femeia era în comă şi avea perioade lungi de apnee. În plus, era un fapt dovedit că bătrânii grav bolnavi obişnuiau să aleagă asemenea nopţi cumplite pentru a pleca dintre cei vii. Cam pe la patru dimineaţa. Dan se uită la ceas: trei şi douăzeci. Suficient cât să se încadreze în statisticile oficiale.

Claudette Albertson spuse ceva ce-l luă prin surprindere:

— Nu. Domnul Hayes, de la primul etaj de aici.

— Eşti sigură?

Dan jucase o partidă de şah cu Charlie Hayes chiar în acea după-amiază, iar bătrânul i se păruse vesel-cintezoi pentru un bolnav de leucemie mielocitară acută.

— Nu sunt deloc sigură, dar Azzie e la el. Şi ştii ce zici tu.

El zicea că Azzie nu se înşela niciodată şi îşi baza această concluzie pe experienţele celor aproape şase ani de când lucra la azil. Azreel obişnuia să se plimbe nestingherit prin toate cele trei clădiri ale complexului Rivington, îşi petrecea după-amiezile încolăcit pe o canapea din sala de recreere, dar îl puteai întâlni şi tolănit pe una din mesele de joc – foarte posibil alături de un joc de puzzle făcut doar pe jumătate –, aidoma unei etole aruncate neglijent acolo de o cucoană elegantă. Se părea că era îndrăgit de toţi locatarii căminului (iar dacă existaseră obiecţii faţă de prezenţa unei pisici, acestea nu ajunseseră la urechile lui Dan), iar Azzie îi îndrăgea şi el. Se mai întâmpla să sară pe genunchii vreunui bătrân pe jumătate mort… dar foarte uşor, parcă având grijă să nu-i facă rău. Fapt absolut remarcabil dacă te gândeai la greutatea lui. Azzie avea aproape şase kilograme.

Motanul nu stătea multă vreme într-un singur loc, cu excepţia perioadelor când îşi făcea somnul de după-amiază: era un plimbăreţ, trebuia să ajungă în multe locuri, trebuia să vadă o grămadă de oameni, avea o mulţime de lucruri de făcut. („Cotoiul ăsta-i un *simpatic* fără pereche”, îi spusese odată Claudette lui Danny.) Îl puteai întâlni la baie, unde se relaxa la căldură şi îşi lingea lăbuţele. Ori în Sala de Gimnastică, unde se odihnea pe vreunul din instrumentele acelea de tortură. Ori pe o targă abandonată undeva, privind în gol la lucrurile acelea pe care doar pisicile le pot vedea. Uneori îl vedeai cum merge tiptil pe peluza din spatele clădirii, cu urechile date pe spate şi lipite de ţeastă, întruchipare perfectă a spiritului prădător al felinelor, dar, dacă prindea vreo pasăre sau vreo veveriţă fălcoasă, îşi ducea victima într-una dintre curţile din vecini şi doar acolo o făcea bucăţi.

Sala de recreere era descuiată zi şi noapte, dar Azzie nu intra decât rareori acolo dacă televizorul era stins, iar locatarii se duseseră în camerele lor. Când seara trecea şi venea noaptea, încetinind pulsul Căminului Rivington, Azzie

devenea neliniştit şi patrula pe coridoarele căminului ca o santinelă la graniţa cu teritoriul inamic. Şi, dacă se micşorau şi luminile, nici nu-l puteai observa dacă nu ştiai exact unde să te uiţi, căci blana lui cenuşie îl ajuta să se facă una cu umbrele.

Dar niciodată nu intra în camerele oaspeţilor, decât dacă unul dintre aceştia era pe moarte.

Şi atunci, ori se strecura înăuntru (dacă uşa nu era închisă), ori stătea afară, cu coada încolăcită în jurul picioarelor, cerând voie să între, cu miorlăieli prelungi, grave şi politicoase. Iar atunci când i se deschidea uşa, sărea pe patul oaspetelui (în Căminul Rivington erau doar oaspeţi, niciodată pacienţi), se instala confortabil acolo şi începea să toarcă. Dacă se întâmpla cumva ca persoana respectivă să fie trează, el – sau ea – mângâiau motanul. Deocamdată lui Dan nu-i ajunsese la ureche că ar fi cerut cineva ca Azzie să fie dat afară. Parcă ştiau toţi că le era prieten.

— Care doctor e de gardă? întrebă Dan.

— Tu, veni răspunsul prompt al lui Claudette.

— Ştii ce-am vrut să zic. Doctor adevărat.

— Emerson, dar când l-am sunat la spital, cucoana de acolo mi-a zis să nu fiu ridicolă. Cică totu-i înzăpezit de la Berlin la Manchester. Şi că până şi plugurile aşteaptă să se lumineze de zi, mai puţin alea de pe autostradă.

— Am înţeles, spuse Dan. Vin acum.

3

După ce trecuse ceva vreme de când se angajase la cămin, Dan înţelesese că exista acolo o clasificare socială chiar şi pentru muribunzi. Camerele oaspeţilor din clădirea principală erau mai spaţioase şi – evident – mai scumpe decât cele din Rivington Unu şi Doi. În conacul victorian, unde odinioară trăise Helen Rivington şi unde îşi scrisese romanele, camerele se chemau „apartamente” şi purtau

numele unor locuitori faimoşi ai statului New Hampshire. Charlie Hayes stătea în camera Alan Shepard[{28}]. Ca să ajungă acolo, Dan trebuia să treacă pe lângă chioşcul cu gustări de la piciorul scărilor, unde erau câteva automate şi scaune din plastic. Pe unul dintre acestea stătea tolănit Fred Carling, molfăind cu spor biscuiţi cu arahide şi răsfoind o ediţie veche a revistei *Popular Mechanics.* Carling era unul dintre cei trei infirmieri din schimbul de noapte. Ceilalţi doi intrau de zi de două ori pe lună; Carling niciodată. Autoproclamat pasăre de noapte, individul cu pricina era un lingău aproape obez. Probabil că în trecut făcuse parte dintr-o bandă de motociclişti, pentru că mânecile suflecate îi descopereau încâlceala de tatuaje de pe braţe.

— Ie-te-te cine ne onorează cu prezenţa! exclamă el. Danny-băieţel! Sau eşti ingogonito în noaptea asta?

Dan încă nu se trezise complet şi n-avea absolut niciun chef de mişţouri.

— Ce poţi să-mi spui despre domnul Hayes?

— Ni'ca, decât că-i mâţa la el, şi asta vrea să zică că o să sufle-n lampă cât de curând.

— N-are hemoragie?

Uriaşul ridică din umeri.

— Mda, niţică pe la nas. Am vârât prosoapele cu sânge într-o pungă de ciumă, exact aşa cum trebe. Le-am dus în Spălătoria A, dacă vrei să mă verifici.

Dan se gândi să întrebe cum de o hemoragie nazală la care se folosiseră mai multe prosoape putea fi caracterizată cu adjectivul „niţică", dar decise s-o lase baltă. Carling era un bou nesimţit şi Dan nu putea pricepe în ruptul capului cum căpătase slujba de aici – chiar dacă nu lucra decât în schimbul de noapte când majoritatea locatarilor fie dormeau, fie încercau să facă cât mai puţină gălăgie ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi. Bănuia că pe pile. În fond, aşa mergeau lucrurile. Oare propriul său tată nu trăsese nişte sfori ca să capete acea ultimă slujbă, cea de îngrijitor la

Hotelul Overlook? Poate acesta nu era cel mai bun exemplu că în viaţa asta reuşeşti să-ţi găseşti de lucru numai dacă cunoşti pe cine trebuie, dar comparaţia părea sugestivă.

— O noapte plăcută îţi doresc, doctore *Sooomnic,* strigă Carling în urma lui, fără să încerce să-şi coboare vocea.

În oficiul infirmierelor, Claudette completa fişele, în vreme ce Janice Barker se uita la un televizor mic, cu sonorul dat la minimum. Tocmai se difuza una din reclamele acelea plicticoase, în schimb interminabile, la un anume medicament pentru curăţarea colonului, dar Jan o urmărea cu ochii mari şi gura întredeschisă. Când Dan bătu uşor cu degetele în birou, femeia tresări puternic şi el îşi dădu seama că nu se uitase fascinată la ecran, ci că fusese pe jumătate adormită.

— Poate vreuna din voi să-mi spună ceva concret despre Charlie? Carling habar n-are de capul lui.

Claudette se uită în lungul coridorului, vrând să se asigure că Fred Carling nu se afla pe aproape, şi spuse pe un ton scăzut:

— Tipu-i la fel de inutil ca ţâţele pe un taur. Tot mai sper c-o să-l dea afară.

Şi Dan spera, dar îşi ţinea părerile pentru sine. Descoperise în ultima vreme că abstinenţa avea efecte realmente miraculoase asupra capacităţii omului de a fi discret.

— Am trecut pe la el acum vreo cincisprezece minute, răspunse Jan. Îi controlăm foarte des atunci când vine în vizită domnul Pisoiaş.

— De câtă vreme-i Azzie înăuntru?

— Mieuna în faţa uşii când am intrat noi de gardă la miezul nopţii, zise Claudette, aşa că i-am deschis-o. S-a dus drept la pat şi a sărit pe el. Ştii doar cum face. De atunci am vrut să te chem, dar Charlie era treaz şi răspundea la stimuli. Când i-am zis eu „bună”, m-a salutat şi el imediat şi după aia a început să-l mângâie pe Azzie. Aşa că mi-am zis că-i mai bine să aştept. Cam după o oră a făcut hemoragia

nazală. L-a curăţat Fred. Nimic nu ştie omul ăsta. A trebuit să-i spun eu să pună prosoapele într-o pungă de ciumă.

Aşa botezase personalul sacii din plastic dizolvabil în care ţineau hainele, aşternuturile şi prosoapele contaminate cu diverse secreţii sau ţesuturi ale organismului. La nivelul statului se dăduse o reglementare în acest sens, sperându-se că astfel va fi limitată răspândirea agenţilor patogeni transmisibili prin sânge.

— Dormea acum patruzeci, cincizeci de minute, când am trecut iar să-l văd, spuse Jan. L-am scuturat puţin ca să-l trezesc. Şi când a deschis ochii am văzut că erau complet congestionaţi.

— Şi atunci i-am dat telefon lui Emerson, interveni Claudette. Şi după ce fata de la spital mi-a zis să-mi iau gândul, te-am chemat pe tine. Te duci la el?

— Da.

— Baftă, îi ură Jan. Sună dacă ai nevoie de ceva.

— Bine. De ce te uitai la reclama cu medicamentul pentru colon, Jannie? Sau e o întrebare prea intimă?

Femeia căscă.

— La ora asta nu se difuzează decât chestia asta cu colonul şi un reportaj publicitar despre Sutienele Ahh. Or, ţâţier am.

4

Uşa apartamentului Alan Shepard era pe jumătate deschisă, dar Dan tot ciocăni în ea. Nu-i răspunse nimeni, aşa că o deschise cu totul. Cineva (probabil una dintre infirmiere; aproape sigur nu fusese Fred Carling) ridicase patul o idee. Pătura era trasă până pe pieptul lui Charlie Hayes. Bătrânul avea nouăzeci şi unu de ani, era dureros de slab şi atât de palid, încât parcă nici nu era acolo. Dan rămase absolut nemişcat treizeci de secunde ca să se asigure că bluza de pijama a lui Charlie se mişca în ritmul respiraţiei, încolăcit lângă umflătura de-abia desluşită

făcută în aşternuturi de bazinul împuţinat al bătrânului, Azzie îl scruta pe Dan cu ochii aceia enigmatici ai lui.

— Domnule Hayes? Charlie?

Ochii bătrânului rămaseră închişi. Pleoapele erau vineţii. Pielea de dedesubt era mai închisă la culoare, un fel de negru-purpuriu. Când ajunse chiar lângă pat, Dan observă şi altceva: câte o crustă de sânge închegat sub fiecare nară şi într-un colţ al gurii zbârcite.

Dan intră în baie, luă un prosop de faţă, îl udă cu puţină apă călduţă, îl stoarse. Când reveni la patul lui Charlie, Azzie se sculă şi, cu mişcări unduitoare, trecu în cealaltă parte a bătrânului, făcându-i loc să se aşeze. Aşternuturile purtau căldura trupului de motan. Foarte delicat, Dan curăţă sângele de sub nasul lui Charlie. Când îl ştergea la gură, Charlie deschise ochii.

— Dan. Tu eşti? Văd ca prin ceaţă.

Prin sânge, de fapt.

— Cum te mai simţi, Charlie? Ai dureri? Dacă da, o chem pe Claudette să-ţi dea o pastilă.

— Nu mă doare nimic, răspunse Charlie, uitându-se la Azzie, apoi din nou la Dan. Ştiu de ce a venit. Ştiu de ce ai venit şi *tu.*

— Eu am venit pentru că m-a trezit vântul din somn. Iar Azzie probabil că a căutat compania cuiva. Ştii că pisicile sunt animale nocturne.

Dan ridică mâneca pijamalei ca să ia pulsul bătrânului şi descoperi patru vânătăi urâte aliniate pe braţul atrofiat. Bolnavii de leucemie în fază terminală se învineţesc dacă doar respiri asupra lor, sigur că da, însă acestea erau urme de degete, iar Dan ştia foarte bine de unde veniseră. Pentru că renunţase la băutură, reuşea să-şi ţină mult mai bine temperamentul în frâu, dar accesele vechi de furie îl pândeau de undeva, dinlăuntrul lui, la fel ca pofta ocazională de a bea un pahar.

Carling, nenorocitule. Nu ţi-a convenit că nu s-a putut mişca suficient de repede? Sau te-au apucat dracii la

gândul că trebuie să cureţi urmele unei hemoragii nazale, când tot ce voiai era să stai cu cracii-n sus, să te uiţi pe afurisita aia de revistă şi să-ţi mănânci porcăriile alea de biscuiţi galbeni?

Încercă să nu arate ce simţea, dar Azzie păru a-i fi sesizat dispoziţia şi scoase un mieunat mic şi neliniştit. În alte împrejurări, Dan l-ar fi întrebat pe bătrân despre vânătăi, însă acum avea chestiuni mai urgente de rezolvat. Încă o dată Azzie avusese dreptate. Doar ce-l atinsese pe Charlie şi îşi dăduse seama că aşa era.

— Mi-e cam fricǎ, îţi spun, zise bătrânul.

Până şi geamătul înăbuşit al vântului de afară era mai puternic decât vocea aceasta, aproape şoptită.

— N-am crezut c-o să-mi fie, dar îmi e.

— Nu ai de ce să te temi.

În loc să-i ia pulsul – nu mai avea niciun rost –, îi prinse una din mâini într-ale sale. Îi văzu pe gemenii lui Charlie, la vârsta de patru ani, dându-se în leagăne. O văzu pe soţia lui Charlie trăgând jaluzelele din dormitor, îmbrăcată doar în furoul din dantelă belgiană pe care i-l dăruise el la prima aniversare a căsătoriei; văzu cum părul strâns în coadă de cal îi mângâie umărul când se întoarce să se uite la el, cu chipul luminat de un surâs care spunea *da.* Văzu un tractor Farmall cu o umbrelă în dungi deasupra scaunului. În nări îi veni miros de şuncă şi îl auzi pe Frank Sinatra cântând „Come Fly with Me” dintr-un radio Motorola crăpat, aşezat pe o măsuţă de lucru plină cu scule. Văzu un capac de roată, plin cu apă de ploaie, în care se reflectă un hambar roşu. Simţi gust de coacăze şi spintecă o căprioară vânată şi pescui într-un lac vălurit de ploaia fină de toamnă. Avea şaizeci de ani şi dansa cu soţia lui în sala Legiunii Veteranilor Americani. Avea treizeci de ani şi tăia lemne. Avea cinci ani şi purta pantaloni scurţi şi trăgea după el un cărucior roşu. Apoi imaginile se amestecară, devenind neclare, aşa cum neclare sunt şi cărţile dintr-un pachet amestecat de mâinile unui expert. Şi vântul aducea zăpadă

din munţi, iar aici se aşternuse tăcerea vegheată de ochii solemni ai lui Azzie. În momente ca acestea, Dan ştia care era menirea lui pe lume. În momente ca acestea, nu regreta nimic din durerile şi amărăciunile şi supărările şi ororile trecute, pentru că ele îl aduseseră aici, în această încăpere, în noaptea aceasta, când vântul urla pe afară. Charlie Hayes ajunsese la hotar.

— Nu mi-e teamă de iad. Am avut o viaţă decentă şi oricum nu cred că iadul există. Mi-e teamă că dincolo nu este *nimic.*

Se chinui să-şi recapete respiraţia. O lacrimă de sânge se aduna în colţul ochiului drept.

— N-a fost nimic *înainte* de viaţă, cu toţii ştim asta, aşa că nu ar fi logic să nu fie nimic nici după ea?

— Dar este, îl contrazise Dan ştergându-i faţa cu prosopul umed. Noi nu ne sfârşim niciodată cu adevărat, Charlie. Nu ştiu cum de se poate întâmpla una ca asta, nu ştiu ce înseamnă, dar ştiu că aşa este.

— Poţi să mă ajuţi să trec dincolo? Umblă vorba că îi ajuţi pe cei ca mine.

— Da. Pot să te ajut, spuse, luând şi cealaltă mână a bătrânului. Vei dormi, nimic mai mult. Şi atunci când te vei trezi – pentru că te *vei trezi*, crede-mă –, totul va fi mult mai bine.

— Voi fi în Rai? Asta vrei să zici?

— Nu ştiu, Charlie.

Energia era deosebit de puternică în noaptea aceasta. O simţea curgând prin mâinile lor strânse ca un curent electric şi îşi spuse că trebuie să fie blând. O parte din el sălăşluia acum în trupul acesta şubred care începuse decuplarea de la viaţă şi în simţurile degradate

(Te rog, grăbeşte-te!)

care se stingeau. Sălăşluia în mintea

(Te rog, grăbeşte-te, a venit clipa!)

care nu îşi pierduse agerimea şi care era conştientă că îşi gândeşte ultimele gânduri… ca Charlie Hayes.

Ochii injectaţi se închiseră, apoi se deschiseră din nou. Foarte lent.

— Totul e aşa cum trebuie să fie, îl linişti Dan. Nu trebuie decât să dormi. Şi somnul te va însănătoşi.

— Aşa îi zici tu?

— Da, eu îi zic somn. Şi somnul este un lucru bun.

— Să nu pleci.

— N-am să plec. Rămân cu tine.

Şi rămase. Acesta era cumplitul lui privilegiu.

Ochii lui Charlie se închiseră iarăşi. Dan îi închise şi el şi văzu o pulsaţie albastră în întunericul din spatele pleoapelor. Una… două… stop. Una… două… stop. Şi vântul gemea pe afară.

— Dormi, Charlie. Te simţi bine, dar eşti obosit şi trebuie să dormi.

— O văd pe soţia mea.

De-abia auzit.

— O vezi?

— Spune…

Şi atât. O ultimă tresărire albastră pe retina ochilor lui Dan şi o ultimă răsuflare a omului din pat. Dan deschise ochii şi aşteptă să se întâmple cel din urmă lucru. Şi, da, după doar câteva secunde, o ceaţă de un roşu mohorât se ridică din nările, gura şi ochii lui Charlie. O infirmieră bătrână din Tampa – înzestrată cam cu aceeaşi licărire ca şi Billy Freeman – numea ceaţa aceasta „duhul”. Povestea că i se întâmplase să-l vadă de multe ori.

Dan îl vedea de *fiecare* dată.

Se ridică şi rămase suspendat deasupra trupului bătrânului. Apoi se stinse.

Dan ridică mâneca dreaptă a pijamalei lui Charlie şi îi căută pulsul. Era doar o formalitate.

5

De obicei, Azzie pleca înainte de sfârşit, dar nu şi în noaptea aceasta. Se ridicase în picioare pe cuvertură, lângă şoldul lui Charlie, privind fix la uşă. Dan se întoarse, aşteptându-se să o vadă în prag pe Claudette, sau pe Jan. Dar nu era nimeni acolo.

Ba da.

— Alo?

Nimic.

— Eşti fetiţa care-mi scrie câteodată pe tablă?

Niciun răspuns. Însă cineva era cu siguranţă acolo.

— Te cheamă Abra?

Şi atunci, foarte, foarte slab, abia desluşite din cauza vântului, se auziră câteva acorduri de pian. Dan şi-ar fi putut spune că îi joacă imaginaţia feste (nu-şi dădea mereu seama de diferenţa dintre închipuiri şi strălucire) dacă nu ar fi văzut cum îi zvâcnesc urechile lui Azzie şi cum ochii lui nu părăsesc uşa goală. Da, acolo era cineva.

— Tu eşti, Abra?

Alte acorduri, apoi din nou tăcere. Mai mult decât tăcere: absenţă. Oricare i-ar fi fost numele, acum nu mai era acolo. Azzie se întinse, sări jos de pe pat şi părăsi camera fără să se uite înapoi.

Dan mai rămase puţin acolo, ascultând vântul. Apoi coborî patul, trase cearşaful peste chipul lui Charlie şi porni spre oficiul asistentelor ca să le anunţe că avusese loc un deces.

6

Când termină de completat actele, Dan merse până la chioşcul cu gustări. Pe vremuri s-ar fi dus până acolo în goana mare, cu pumnii încleştaţi, dar zilele acelea trecuseră de mult. Acum merse încet, respirând adânc, încercând să-şi calmeze inima şi mintea. O maximă a Alcoolicilor Anonimi spunea: „Gândeşte înainte să bei”, dar Casey K. îl învăţase în timpul *tete-à-tete*-urilor săptămânale

să gândească înainte de a face orice. *Nu te laşi de băutură ca să te tâmpeşti la cap, Danny. Gândeşte-te la asta data viitoare când asculţi ce-ţi spune gaşca aia de nasoli din capul tău.*

Dar urmele alea blestemate de degete…

Carling stătea la fel de răscrăcărat pe scaun, îndopându-se acum cu bombonele Junior Mints. Schimbase *Popular Mechanics* cu o altă revistă pe a cărei copertă rânjea băiatul rău din cele mai noi sitcomuri.

— Domnul Hayes s-a stins, spuse Dan fără asprime.

— Nasol de el.

Fără să-şi ridice ochii din revistă.

— Da' *de-asta* sunt aici, nu…

Dan ridică un picior, îl vârî pe după unul din picioarele scaunului şi trase. Scaunul se rostogoli cât colo, iar Carling aterizã pe duşumea. Cutia cu Junior Mints îi zburã din mânã. Se holbă în sus la Dan, nevenindu-i să creadă că tocmai el păţise un asemenea afront.

— Am reuşit să-ţi captez atenţia?

— Futu…

Carling dădu să se adune de pe jos, dar Dan îi propti piciorul în piept şi-l ţintui lângă perete.

— Înţeleg că am reuşit. Bun. Cred că ţi-ar fi mai bine dacă n-ai încerca să te ridici. Şezi frumos pe curul tău şi ascultă ce am să-ţi spun.

Dan se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi. Şi le lipi de genunchi, pentru că mâinile lui nu voiau nimic altceva decât să lovească. Şi să lovească. Şi să tot lovească. Tâmplele îi pulsau dureros. *Uşurel,* îşi spuse. *Nu te lăsa învins.*

Însă era greu.

— Dacă mai văd o singură dată urmele degetelor tale pe vreun pacient, am să le pozez şi am să le arăt doamnei Clausen şi ai să ajungi în stradă indiferent de pilele pe care le ai. Şi atunci când n-ai să mai faci parte din instituţia noastră, am să te caut şi în gaură de şarpe, am să te găsesc şi am să te bat de ai să te caci pe tine.

Sprijinindu-se cu spatele de perete şi nescăpându-l din ochi pe Dan, Carling reuşi să se ridice în picioare. Era mai înalt şi avea cel puţin cincizeci de kilograme în plus faţă de Dan. Strânse pumnii.

— Hai să te văd. Acum.

— De acord, spuse Dan, dar nu aici. Oamenii încearcă să doarmă şi e şi un mort. Unul care are urmele degetelor tale pe el.

— Da' nu i-am făcut nimica, doar i-am luat pulsul. Ştii că ăia cu leucemie se învineţesc repede.

— Sigur că ştiu, dar tu i-ai făcut rău dinadins. Nu ştiu motivul, dar ştiu că ai făcut-o.

Prin ochii mâloşi ai lui Carling trecu o licărire scurtă. Nu de ruşine, sigur că nu, Dan nu credea că individul ştie ce-i aia. Doar nelinişte la gândul că îl descoperise cineva. Şi teamă pentru că fusese prins.

— Mare sculă ce eşti tu. Doctorul *Sooomnic.* Zici că ţie nu-ţi pute căcatul?

— Haide afară, Fred. Habar n-ai ce bucurie îmi faci.

Iar acesta era adevărul gol-goluţ. Pentru că mai era un alt Dan înăuntrul lui. Nu chiar atât de aproape de suprafaţă cum fusese pe timpuri, dar acelaşi mizerabil iraţional, vrednic de dispreţ dintotdeauna. Cu colţul ochiului le văzu pe Claudette şi Jan în mijlocul coridorului, cu ochii înspăimântaţi şi ţinându-se una de alta.

Carling se gândi mai bine. Da, era mai mare, şi da, avea braţele mai lungi. Dar la fel de adevărat era şi că-şi ieşise din formă – prea mulţi burrito cu de toate, prea multe beri, suflu mult mai scurt decât la douăzeci de ani – şi mai era încă ceva, ceva îngrijorător pe moaca prăpăditului ăstuia costeliv. Mai văzuse expresia asta pe vremuri, pe când bătea drumurile cu tovarăşii lui din clubul de bikeri Road Saints. Anumiţi indivizi aveau circuitele defecte în cap. Şi o luau foarte repede razna. Şi când îşi pierdeau minţile o ţineau tot aşa până când nu le mai rămânea nimic. Crezuse că Torrance nu-i decât un ciudat tăcut, incapabil să zică nici

măcar „du-te mai încolo” dacă-l calci pe bombeu. Dar uite că se înşelase. Identitatea lui secretă nu era Doctorul Somnic, ci Doctorul Dilimache.

După aceste reflecţii atente, Fred zise:

— N-am de gând să-mi pierd vremea cu tine.

Dan se declară de acord cu acest punct de vedere:

— Bravo. Aşa o să scăpăm amândoi de degerături. Numai ai grijă să ţii minte ce ţi-am spus. Dacă nu vrei să ajungi la spital, fă bine şi ţine-ţi mâinile acasă de acum înainte.

— Da’ cine zici c-a murit şi te-a lăsat pe tine să-mi comanzi?

— Nu ştiu, spuse Dan. Chiar că nu ştiu.

7

Dan se întoarse în cameră şi se culcă la loc, dar nu mai reuşi să adoarmă. De când era la Căminul Rivington făcuse în jur de cincizeci de vizite la căpătâiul muribunzilor şi nu-şi pierduse calmul. Acum însă lucrurile stăteau complet pe dos. Încă mai tremura de furie. Mintea lui lucidă detesta furtuna aceasta roşie, dar o parte mai josnică a lui o iubea. Poate că totul se reducea la o chestiune genetică şi atât; în limbaj profan: „Năravul din fire n-are lecuire”. Pentru că nu se mai atingea de băutură, permisese amintirilor vechi să iasă la suprafaţă. Unele dintre cele mai clare erau ale crizelor de furie făcute de tatăl lui. Sperase că Fred Carling va dori să se bată. Că vor ieşi amândoi în vântul şi ninsoarea de afară, unde Dan Torrance îi va administra doctoria loazei ăsteia afurisite.

Dumnezeu ştia că nu îşi dorea să semene cu tatăl lui, ale cărui perioade de abstinenţă erau petrecute cu pumnii încleştaţi şi spume la gură. Alcoolicii Anonimi ar fi trebuit să te înveţe cum să-ţi stăpâneşti furia şi, în linii mari, chiar te învăţa. Însă erau momente precum cele din noaptea aceasta, când Dan îşi dădea seama cât de şubredă era bariera dintre calm şi pierderea totală a cumpătului.

Momente când simţea că este vrednic doar de dispreţ şi că nu merită decât să bea şi să bea şi să tot bea. Momente când se simţea foarte aproape de tatăl său.

Gândi: *Mami.*

Gândi: *Bobo.*

Gândi: *Loazele afurisite trebuie să-şi ia doctoria. Şi tu ştii foarte bine de unde s-o cumperi, nu-i aşa? Aproape de oriunde.*

Vântul se răzvrăti în rafale furioase, făcând turnul să geamă. Când se stinse, fata care-i scrisese pe tablă era acolo. Aproape că-i putea auzi respiraţia.

Scoase o mână de sub cuverturi. O clipă rămase cu ea întinsă în aerul rece, apoi simţi cum mâna fetei – micuţă, fierbinte – i-o atinge.

— Abra, şopti el. Numele tău este Abra, dar cei din jur îţi spun adesea Abby, corect?

Nu primi niciun răspuns, dar nici nu avea nevoie. Nu-i trebuia decât senzaţia de căldură pe care i-o dădea mâna aceea. Dură doar câteva secunde, suficient însă cât să-l aline. Închise ochii şi adormi.

8

La treizeci de kilometri depărtare, în orăşelul Anniston, Abra Stone stătea trează în pat. Mâna aceea i-o strânsese pe a ei doar câteva secunde. Apoi se transformase într-o ceaţă fină şi dispăruse. Dar fusese acolo. *El* fusese acolo. Îl descoperise într-un vis, iar atunci când se trezise îşi dăduse seama că visul fusese adevărat. Se afla în pragul unei uşi. Iar ce vedea în încăpere era îngrozitor şi minunat în acelaşi timp. Vedea moarte, iar moartea era înspăimântătoare. Dar vedea şi cum un om îl ajuta pe altul în cel mai greu moment al vieţii. El nu putuse să o vadă, dar pisica o văzuse. Pisica avea un nume asemănător cu al ei.

Nu m-a văzut, dar m-a simţit. Şi tocmai ce ne-am ţinut de mână. Cred că i-am fost de folos, aşa cum a fost şi el de

folos celui care a murit.

Acesta era un gând bun, pozitiv. Ţinându-se strâns de el (aşa cum se ţinuse şi de mâna-nălucă), Abra se întoarse pe o parte, îşi strânse la piept iepuraşul de pluş şi adormi.

V

CLANUL LEGITIM

1

Clanul Legitim nu avea personalitate juridică, dar, dacă ar fi avut, atunci anumite comunităţi mărginaşe din Maine, Florida, Colorado şi New Mexico ar fi fost considerate „localităţi monoindustriale”. Toate firmele importante şi terenurile din oraşele acelea, în aparenţă controlate de tot felul de holdinguri, erau, în realitate, deţinute de Legitimi. Oraşele Clanului, cu nume colorate ca Dry Bend, Jerusalem’s Lot, Oree şi Sidewinder, erau refugiile lor, dar niciodată nu stăteau multă vreme în ele; Legitimii erau nomazi. Probabil că i-ai văzut şi tu atunci când ai călătorit pe vreuna din autostrăzile sau şoselele cele mai aglomerate ale Americii. Poate pe I-95 din Carolina de Sud, pe undeva pe la sud de Dillon şi la nord de Santee. Sau poate pe I-80, în Nevada, în ţinutul muntos de la vest de Draper. Sau în Georgia, în vreme ce ai trecut – foarte încet, pentru că nu voiai să ai probleme – prin binecunoscuta zonă cu radare de pe Drumul Naţional 41, lângă Tifton.

De câte ori nu te-ai pomenit în spatele vreunei rulote mătăhăloase, inhalându-i gazele de eşapament şi aşteptând nervos ocazia s-o depăşeşti? De câte ori nu ai fost obligat să te târâi cu şaizeci şi patru de kilometri la oră, când ar fi fost perfect legal să mergi cu o sută sau chiar o sută zece? Şi când, în cele din urmă, reuşeşti să ieşi din coloană şi să intri pe banda a doua, atunci – Doamne sfinte! – vezi în faţă un cârd nesfârşit de astfel de blestemăţii, maşini lungi şi greoaie, ca nişte căruţe cu coviltir, care merg cu exact cincisprezece kilometri sub limita legală de viteză, pentru că sunt conduse de nişte babalâci cu ochelari, probabil

oameni în toată firea pe vremea Primului Război Mondial, cocârjaţi deasupra volanului pe care îl strâng aprig în mâini de zici că-şi închipuie că-şi vor lua zborul.

Ori poate că i-ai întâlnit în vreun popas de pe marginea autostrăzii, atunci când te-ai oprit ca să-ţi dezmorţeşti picioarele şi poate să scapi câţiva cenţi într-unul din automatele care-ţi vând biscuiţi râncezi. Pretutindeni rampele de intrare în zonele acestea de repaus se bifurcă, nu-i aşa? Maşinile normale într-una din parcări, camioanele cu gabarit depăşit şi rulotele într-alta. De obicei, locul de staţionare pentru acestea din urmă se află puţin mai departe. Acolo s-ar putea să fi văzut rulotele Legitimilor, parcate una lângă alta. Poate i-ai văzut şi pe proprietarii lor îndreptându-se spre clădirea principală – cu paşi mici şi greoi, pentru că mulţi par foarte bătrâni, iar unii dintre ei mai sunt şi al naibii de graşi –, întotdeauna în grup, întotdeauna evitându-i pe ceilalţi.

În alte dăţi se opresc la vreuna din ieşirile de pe autostradă, unde sunt din belşug benzinării, moteluri şi spelunci cu mâncare ieftină. Şi dacă se întâmplă să vezi rulotele parcate la McDonald’s ori la Burger King, atunci mergi mai departe, pentru că ştii că s-au înşirat toţi la coadă – bărbaţii, pe cap cu şepcile lor moi de golf ori cu pălăriile de pescuit cu boruri mari; femeile, cu pantaloni foarte strâmţi (cel mai adesea de culoarea cobaltului) şi cu bluze pe care sunt scrise chestii de genul: ÎNTREABĂ-MĂ CE-MI FAC NEPOŢII! ori IISUS E REGELE NOSTRU ori HOINARUL VESEL. Preferi să mergi încă un kilometru, până la Waffle House, ori Shoney’s, corect? Pentru că ştii că durează o veşnicie până se hotărăsc ce să comande şi parcă îi apucă moţăitul cu nasul în meniu şi întotdeauna cer să nu li se pună murături în hamburgeri şi sos pe chiftele. Şi întotdeauna se interesează dacă nu cumva sunt nişte obiective turistice de vizitat prin jur, când se vede cu ochiul liber că nu-i decât un orăşel de provincie cu o singură

intersecţie, de unde copiii pleacă imediat ce au terminat liceul din apropiere.

Parcă nici nu-i observi, nu-i aşa? Şi de ce ai face-o? Nu sunt decât nişte Rulotangii: pensionari vârstnici şi câţiva compatrioţi mai tinerei care îşi duc traiul dezrădăcinat pe autostrăzi şi pe şoselele albastre, înnoptând în campinguri, unde lenevesc în şezlongurile lor cumpărate de la Walmart şi unde îşi fac grătarele, discutând despre investiţii şi concursuri de pescuit şi reţete de mâncare şi numai Dumnezeu ştie despre ce altceva. Ei sunt aceia care se opresc întotdeauna la târgurile de vechituri şi la talciocuri, parcându-şi afurisiţii ăia de dinozauri pe roţi bară la bară, jumătate pe acostament şi jumătate pe drum, astfel încât te vezi nevoit să încetineşti foarte mult ca să poţi să te strecori pe lângă ei. Rulotangiii sunt exact opusul bikerilor cu bărbi şi haine din piele cu ţinte pe care îi vezi uneori pe aceleaşi autostrăzi şi şosele albastre; Îngeri Blajini în loc de Îngeri Barbari.

Te enervează ca dracu’ atunci când descind în masă într-o zonă de popas şi ocupă toate toaletele; dar, după ce maţele lor nărăvaşe şi amorţite de drumul prea lung şi vârsta prea înaintată îşi fac treaba şi, în fine, apuci să te uşurezi şi tu, îi dai imediat uitării, corect? Nu-ţi atrag atenţia mai mult decât un stol de păsări înşirate pe un cablu de telegraf ori decât o cireadă de vaci care pasc pe marginea şoselei. O, desigur, te-ai putea întreba cum de-şi permit să întreţină monstruozităţile alea care înfulecă mult prea multă benzină (dar ştii că *trebuie* să aibă un venit fix destul de confortabil, cum altfel şi-ar putea permite să trăiască aşa), şi poate că nu vei înţelege de ce şi-ar dori cineva să-şi petreacă ultimii ani ai vieţii bătând drumurile nesfârşite ale Americii de la o coastă la cealaltă, dar, în afară de asta, probabil că nu-ţi vei mai pierde nicio altă clipă gândindu-te la ei.

Şi, dacă cumva eşti unul dintre nefericiţii care şi-au pierdut un copil – nerămânând în urma lui decât o bicicletă

pe maidanul din capătul străzii sau o şepcuţă într-una din tufele de pe malul unui pârâu din apropiere –, cu siguranţă că niciodată nu te-ai gândit la *ei.* De ce s-o fi făcut? Nu, ce treabă aveau ei, probabil că fusese vreun boschetar. Sau (gând şi mai rău, dar înfiorător de plauzibil) vreun pedofil psihopat chiar din oraşul tău, din cartierul tău, *poate chiar de pe strada ta,* care se preface de minune că ar fi normal şi continuă să se prefacă până când găseşte cineva oasele de om în pivniţa casei lui sau îngropate în curte. Şi niciodată-niciodată nu te vei gândi la Rulotangii, la pensionarii aceia de vârsta a treia, plini de bună dispoziţie, cu şepci de golf şi cu cozoroacele lor cu flori aplicate pe ele.

Şi, în majoritatea cazurilor, ai avea dreptate. Sunt mii de Rulotangii în America, dar în 2011 nu mai era decât un singur Clan: *Clanul Legitim.* Membrilor lui le plăcea să călătorească, iar acesta era un lucru pozitiv, pentru că erau obligaţi să o facă. Dacă ar fi rămas prea multă vreme într-un loc, în cele din urmă ar fi reuşit să atragă atenţia, pentru că ei nu îmbătrânesc la fel ca oamenii normali. Annie Şorţ ori Phil Jegosul (nume de mocofani: Anne Lamont şi Phil Caputo) pot îmbătrâni cu douăzeci de ani peste noapte. Tot aşa, gemenii Little (Măzărică şi Păstaie) pot întineri de la douăzeci şi doi de ani la doisprezece (sau cam aşa ceva), vârsta la care făcuseră Transformarea, însă Transformarea lor avusese loc cu atât de multă vreme în urmă. Singura membră a Clanului Legitim realmente tânără este Andrea Steiner, cunoscută acum sub numele Andi Muşcătură-de-Şarpe… şi nici măcar ea nu este atât de tânără cum pare.

O bătrânică de optzeci de ani, firavă şi arţăgoasă, are din nou şaizeci. Un domn în vârstă de şaptezeci de ani, tot numai zbârcituri, renunţă la baston şi îi dispar tumorile cutanate de pe mâini şi obraji.

Susie Ochi-Vânăt nu mai şchiopătează.

Doug Diesel capătă vedere de şoim în locul cataractelor care aproape îl orbeau şi chelia îi dispare ca prin minune.

Şi, *presto,* cât ai bate din palme, are iar patruzeci şi cinci de ani.

Spinarea cocârjată a lui Steve Capzălud se îndreaptă brusc. Nevasta lui, Baba Bolşevica, îşi aruncă cât colo scutecele pentru incontinenţă, îşi pune cizmele de cowboy bătute cu strasuri şi zice că vrea să meargă la dans.

Dacă ar avea timp să observe asemenea schimbări, oamenii s-ar minuna şi ar începe să vorbească. La un moment dat o să apară şi un reporter, iar Clanul Legitim se fereşte de publicitate tot aşa cum se presupune că s-ar feri vampirii de razele soarelui.

Însă, de vreme ce *nu rămân* prea mult într-un singur loc (iar atunci când se opresc pentru o perioadă mai îndelungată în vreunul din acele oraşe monoindustriale, evită contactul cu ceilalţi oameni), se integrează de minune în mediul respectiv. De ce nu s-ar integra? Sunt îmbrăcaţi la fel cu ceilalţi Rulotangii, poartă acelaşi tip de ochelari de soare, ieftini şi banali, cumpără acelaşi fel de tricouri inscripţionate de la tarabele cu suvenire şi consultă aceleaşi hărţi rutiere. Îşi pun pe maşini aceleaşi abţibilduri ţipătoare din locurile pe unde au fost (AM ÎMPODOBIT CEL MAI MARE BRAD DIN LUME ÎN CHRISTMASLAND!) şi te pomeneşti cu ochii proptiţi în acelaşi soi de autocolante atunci când rămâi blocat în spatele lor, aşteptând o şansă să-i poţi depăşi. (BĂTRÂN, DAR NU MORT, VREM ASIGURĂRI MEDICALE PENTRU VÂRSTNICI, SUNT CONSERVATOR ŞI *VOTEZ!!)* Mănâncă pui fripţi de la KFC şi cumpără uneori bilete de loterie din magazinele mici de pe marginea şoselei, unde se vinde doar bere, momeli pentru pescuit, muniţie, reviste *Motor Trend* şi vreo zece mii de tipuri diferite de batoane de ciocolată. Dacă există şi vreo sală de bingo în oraşele în care se opresc, este foarte posibil ca unii dintre ei să se ducă acolo şi să joace până la completarea ultimei linii. Odată, Haplea G. (Greta Moore, pe numele ei de mocofană) a câştigat cinci sute de dolari. *Luni în şir* a jubilat apoi pe tema asta şi, cu toate că

Legitimii aveau toţi banii din lume, a reuşit să le irite foarte tare pe unele din celelalte cucoane. Nici Charlie Jeton n-a fost prea bucuros. Zicea că aştepta de cinci trageri la B7 când G. a anunţat bingo.

— Ce căţea norocoasă eşti, Hapleo, a felicitat-o el atunci.

— Ce bou ghinionist eşti tu, i-a mulţumit ea pentru vorbele frumoase. Bou *negru* şi ghinionist.

Şi a plecat râzând pe înfundate.

Dacă se întâmplă ca vreunul dintre ei să fie oprit pentru depăşirea vitezei legale ori pentru o oarecare infracţiune minoră în trafic – se întâmplă extrem de rar, dar se întâmplă totuşi –, poliţaiul găseşte doar permise de conducere valabile, asigurări actualizate şi toate celelalte acte într-o ordine perfectă. Nu se răsteşte nimeni la poliţistul care stă lângă maşină cu carnetul de procese verbale în mâini, chiar dacă este evident că toată povestea e o făcătură. Acuzaţiile nu sunt niciodată contestate, iar amenzile sunt plătite cu promptitudine. America este un organism viu, şoselele sunt arterele lui, iar Clanul Legitim este un virus tăcut care alunecă de-a lungul lor.

Dar nu există niciun câine.

Rulotangii normali călătoresc însoţiţi de o mulţime de companioni canini, de obicei de tipul acelor fabrici de răhăţei – blană albă, zgărzi în culori stridente şi temperamente isterice. Ştii despre ce vorbesc; lătratul lor ascuţit îţi perforează timpanele, ochişorii lor ca de şobolani sunt plini de o inteligenţă malefică. Îi vezi adulmecând prin iarbă în zonele special amenajate în popasurile de pe marginea autostrăzilor, iar stăpânii lor vin agale în urmă, pregătindu-şi ustensilele pentru adunarea produselor rău mirositoare. Pe lângă obişnuitele abţibilduri şi autocolante de pe casele pe roţi ale acestor Rulotangii, mai poţi vedea şi stickere în formă hexagonală pe care scrie POMERANIAN LA BORD sau ÎMI ♥ CĂŢELUL.

Însă aşa ceva nu există pe maşinile Clanului Legitim. Lor nu le plac câinii şi câinii nu-i plac pe ei. Ai putea zice că

animăluţele acestea văd *prin* ei. Le văd ochii ageri şi atenţi din spatele ochelarilor de soare cumpăraţi la ofertă. Le văd picioarele puternice, numai fibră, din pantalonii de poliester cumpăraţi de la Walmart. Le văd dinţii ascuţiţi din spatele protezelor, de-abia aşteptând să iasă la lumină.

Legitimilor nu le plac câinii, dar le plac anumiţi copii.

O, da, le plac anumiţi copii foarte, foarte mult.

2

Într-o zi din luna mai 2011, la puţină vreme după ce Abra Stone îşi serbase cea de-a zecea zi de naştere, iar Dan Torrance cel de-al zecelea an de abstinenţă, Tati Fală ciocăni la uşa EarthCruiser-ului lui Rose Ţilindru. Legitimii poposiseră în Campingul Kozy, de la marginea oraşului Lexington, Kentucky. Mergeau spre Colorado, unde aveau de gând să-şi petreacă vara într-unul din oraşele proprietate personală, loc pe care Dan îl revizita uneori în coşmarurile sale. În mod obişnuit, nu se grăbeau să ajungă undeva anume, însă în vara aceasta erau stăpâniţi de neastâmpăr. Toţi ştiau care era graba, dar nimeni nu vorbea despre ea.

Rose se va ocupa de toate. Aşa cum făcea mereu.

— Intră, zise ea.

Când trebuia să se ocupe de afacerile Clanului, Tati Fală se îmbrăca mereu în costume elegante şi îşi punea în picioare pantofi scumpi, lustruiţi oglindă. Ba chiar îşi lua şi un baston dacă se simţea într-o dispoziţie mai tradiţionalistă. În dimineaţa aceasta, însă, purta o pereche de pantaloni largi, cu bretele, un maieu, cu un peşte desenat pe burtă (PUPĂ-MĂ-N BIBAN scria dedesubt) şi cu o şapcă de muncitor pe care şi-o scoase de îndată ce închise uşa în urma lui. Era secundul ei şi pe vremuri îi fusese amant, dar întotdeauna o trata cu cel mai mare respect, acesta fiind unul din multele lucruri care-i plăceau lui Rose la el. N-avea niciun dubiu că Legitimii ar fi putut merge mai

departe sub conducerea lui în caz că ea ar fi murit. Măcar ceva vreme. Dar încă o sută de ani? Poate că nu. *Probabil* că nu. Sigur, Fală avea fagure de miere pe limbă când intra în contact cu mocofanii, pe care ştia cum să-i cureţe de bani, însă nu avea viziune şi era un strateg prea puţin priceput.

Şi în dimineaţa aceasta părea îngândurat.

Rose stătea pe canapea, îmbrăcată cu pantaloni trei sferturi şi un sutien simplu, de culoare albă. Fuma o ţigară şi se uita la a treia oră din emisiunea *Today*, la plasma ei mare de pe perete. Era ora „showbizului”, când invitaţi în platou erau bucătari renumiţi care-şi prezentau cele mai gustoase reţete şi actori care făceau reclamă celor mai noi producţii. Jobenul îi stătea într-o rână pe creştet. Tati Fală o cunoştea de mai mulţi ani decât o viaţă de mocofan şi tot nu aflase prin ce magie sfida gravitatea pălăria aia.

Rose închise sonorul din telecomandă.

— Pe legea mea, dacă nu-i chiar Henry Rothman! Teribil de apetisant, deşi mă cam îndoiesc că ai venit ca să te savurez. Nu la zece şi un sfert dimineaţa şi nu cu expresia aia pe faţă. Cine a murit?

O dăduse în glumă, dar sprâncenele încruntate ale bărbatului îi spuneau că nu era nimic de râs. Închise televizorul şi se concentră la stingerea ţigării, nedorind să-l lase să-i observe panica. Pe vremuri, Clanul avusese două sute de membri. Cu începere de ieri, nu mai rămăseseră decât patruzeci şi unu. Şi, dacă nu se înşela în privinţa căutăturii lui crunte, azi erau mai puţini cu încă unul.

— Tommy Dubă, spuse el. S-a stins în somn. A făcut un singur ciclu şi, după aia, bum! N-a suferit deloc. Iar asta se întâmplă al dracului de rar, după cum bine ştii.

— Nucu l-a văzut? *Când mai avea ce să vadă*, continuă gândul ei.

Nucu, pe al cărui permis de conducere şi carduri de mocofan era trecut numele Peter Wallis, din Little Rock, Arkansas, era felcerul Clanului.

— Nu, s-a dus prea repede. Mary Grasa era cu el. S-a trezit când Tommy a început să se zbată. A crezut că visează urât şi i-a dat un ghiont… numai că deja nu mai avea în ce să lovească în afară de pijamaua lui. Probabil că a făcut un stop cardiac. Tommy era foarte răcit. Nucu e de părere că răceala asta i-a pus capac. Şi ştii că fuma ca un turc.

— Noi *nu facem* stop cardiac.

Şi adăugă, fără tragere de inimă:

— Dar, pe de altă parte, nici nu răcim. Chiar că respira mai greu în ultimele zile, nu crezi? Săracul T.D.

— Mda, aşa-i, săracul T.D. Nucu zice că-i imposibil să ne spună mai multe fără autopsie.

Care nu putea avea loc. Deja nu mai exista niciun corp pentru disecţie.

— Cum se simte Mary?

— Tu cum crezi? E praf de durere. Erau împreună de pe vremea când Tommy Dubă îşi zicea Tommy Camion. De aproape nouăzeci de ani. Ea a avut grijă de el după ce s-a Transformat. Ea i-a dat prima oară abur când s-a trezit a doua zi. Acum zice că vrea să se omoare.

Rose era arareori şocată, dar vorbele astea avură efectul scontat. Niciun Legitim nu se sinucisese vreodată. Viaţa era – dacă ne este permis să folosim o licenţă poetică – unicul lor motiv pentru a trăi.

— Poate că doar vorbeşte gura fără ea, spuse Tati Fală. Doar că…

— Doar că ce?

— Ai dreptate când zici că noi nu răcim, dar uite că în ultima vreme am cam avut parte de aşa ceva. Sigur, majoritatea sunt doar nişte guturaiuri minore care trec repede. Nucu crede că nu ne hrănim cum trebuie. Dar, sigur, îşi dă şi el cu presupusul.

Cufundată în gânduri, Rose bătea uşor darabana pe abdomenul ei dezgolit, cu ochii ţintă la dreptunghiul negru al televizorului. Într-un final, spuse:

— În regulă, e adevărat că n-am prea avut parte de hrană îndestulătoare în ultima vreme, dar am înghiţit abur acum o lună, în Delaware, şi Tommy era bine mersi atunci. Imediat a întinerit.

— Mda, dar, Rosie… ştii bine că n-a fost mare lucru de capul puştiului din Delaware. Era mai mult intuiţie decât abur.

Nu se gândise în termenii aceştia, dar era adevărat. În plus, conform permisului de conducere, băiatul respectiv avea nouăsprezece ani. Adică era trecut bine de pubertate şi de perioada când avusese ceva abur. Nu mult. Peste vreo zece ani, poate chiar cinci, el ar fi fost doar un mocofan oarecare. Da, nu fusese mare lucru de capul lui, Fală avea dreptate. Dar nu e posibil să mănânci mereu doar friptură. Uneori trebuie să te mulţumeşti şi cu germeni de fasole şi tofu. Care te ajută să rezişti până când poţi să tai următoarea vacă.

Numai că tofu şi fasolea metafizică nu l-au ajutat pe Tommy Dubă să reziste, nu-i aşa?

— Pe vremuri era mai mult abur, spuse Fală.

— Eşti prost ca noaptea. Parcă ai fi unul din mocofanii ăia care zic că oamenii erau mult mai cumsecade acum cincizeci de ani. Asta-i o poveste şi nu vreau să te apuci să baţi toba. Oamenii sunt şi aşa destul de agitaţi.

— Mă cunoşti bine şi ştii că nu sunt genul. Dar nu cred că *ar fi* o poveste, aşa cum zici tu, iubito. Dacă stai să te gândeşti, e perfect logic. Acum cincizeci de ani, *totul* era din abundenţă – petrol, faună şi floră, terenuri arabile, aer curat. Ba existau chiar şi câţiva politicieni oneşti.

— Da, cum de nu! exclamă Rose. Richard Nixon, de pildă. Îl mai ţii minte? Regele Mocofanilor?

Dar el nu avea de gând să se lase atras în conversaţia asta. N-o fi avut viziune Tati Fală, dar rareori îşi pierdea concentrarea. Iar acesta era motivul pentru care îl făcuse secundul ei. Şi vorbele lui chiar aveau oarecare sens. Cine putea şti dacă oamenii aceia care le ofereau hrana de care

aveau atâta nevoie nu erau cumva pe cale de dispariţie, asemenea coloniilor de ton roşu din Pacific?

— Ar fi bine să deschizi una din canistre, Rosie.

Observă cum face ochii mari şi se grăbi să ridice o mână, împiedicând-o să vorbească.

— Nimeni nu spune asta cu voce tare, dar toată familia doar la asta se gândeşte.

Rose nu avea nici cea mai mică îndoială că aşa stăteau lucrurile, iar ipoteza că Tommy murise din cauza complicaţiilor produse de malnutriţie părea a avea un dram de adevăr şocant. Pentru că, atunci când aburul se găsea în cantitate neîndestulătoare, viaţa devenea mai grea şi îşi pierdea savoarea. Sigur, Legitimii nu erau vampiri, la fel cu aceia din filmele vechi de groază, produse de studiourile Hammer, dar tot trebuiau să se hrănească.

— Cât a trecut de la al şaptelea val? o întrebă Fală.

Dar cunoştea răspunsul, aşa cum îl cunoştea şi ea. Membrii Clanului Legitim erau înzestraţi cu puteri precognitive limitate, însă, atunci când se apropia un dezastru cu adevărat mare pentru mocofani – pe care îl numeau „al şaptelea val” –, îl simţeau cu toţii. Deşi de-abia pe la sfârşitul verii lui 2001 începuseră să fie conştienţi de detaliile atacurilor asupra World Trade Center, ştiuseră cu câteva luni înainte că *ceva mare* urma să se petreacă în New York City. Rose încă-şi mai amintea bucuria şi febrilitatea aşteptării. Bănuia că la fel trebuie să simtă şi mocofanii flămânzi atunci când în nări le vine miros de mâncare din bucătărie.

În ziua aceea se ospătaseră toţi din belşug. La fel şi în zilele care au urmat. Poate că printre morţii din Turnuri nu fuseseră decât vreo doi care să aibă abur, dar, atunci când dezastrul este cu adevărat mare, toată agonia şi morţile violente îl fac infinit mai spornic. Din acest motiv Legitimii erau atraşi de astfel de locuri, aidoma insectelor de lumina puternică. Le era mult mai greu să localizeze „aburinzi” izolaţi, şi numai trei rămăseseră în rândurile lor care să

aibă asemenea detectoare specializate în cap: Taica Flick, Barry Chinezoiul şi Rose însăşi.

Femeia se ridică, luă de pe scrin o bluză cu decolteu barcă şi şi-o trase la repezeală peste cap. Arăta splendid, ca întotdeauna, într-un fel cumva nepământean (din cauza pometţilor înalţi şi a ochilor cenuşii), dar incredibil de sexy. Îşi puse la loc jobenul şi îi dădu un bobârnac ca să-i aducă noroc.

— Câte canistre pline îţi închipui tu că mai avem, Fală?

Bărbatul ridică din umeri.

— Douăsprezece? Cincisprezece?

— Cam pe-acolo, confirmă ea.

Era mult mai bine să nu ştie nimeni adevărul, nici măcar secundul ei. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era ca neliniştea actuală să se transforme în panică făţişă. Atunci când oamenii intră în panică, o iau la goană în toate direcţiile. Şi, dacă se întâmpla una ca asta, Clanul s-ar fi putut dezintegra.

În tot acest timp Fală o măsura din cap până în picioare cu deosebită atenţie. Rose îl întrebă brusc, întrerupându-i contemplaţia:

— Crezi că poţi să închiriezi locul ăsta pentru la noapte?

— Glumeşti? La cât s-au scumpit benzina şi motorina, proprietarul nu-şi poate ocupa nici măcar jumătate din locuri în weekenduri. N-are cum să nu profite de ocazia asta.

— Atunci mergi şi înţelege-te cu el. Şi dă de veste celorlalţi că vom consuma aburul din canistră.

— Aşa am să fac.

O sărută şi-i mângâie unul dintre sâni.

— Asta-i bluza mea preferată, şopti el.

Rose începu să râdă şi-l împinse la o parte.

— Orice bluză cu ţâţe e bluza ta preferată. Haide, du-te.

Dar el mai zăbovi, cu un zâmbet şiret în colţul gurii.

— Spune-mi, frumoaso, mai adulmecă Fetiţa Muşcătură-de-Şarpe pe la uşa ta?

Rose întinse mâna şi îl strânse scurt sub cureaua pantalonilor.

— Vai de mine şi de mine! S-a gelozit cumva bastonul ăsta?

— Să zicem că da.

Nu-l credea, dar se simţea măgulită.

— S-a cuplat cu Sarey şi sunt cum nu se poate mai fericite amândouă. Dar, dacă tot vorbim despre Andi, să ştii că m-am gândit că ne poate fi de folos. Ştii tu cum. Spune-le şi celorlalţi, dar mai întâi vorbeşte cu ea.

După ce Tati Fală o lăsă singură, Rose îşi încuie rulota, se duse în cabină şi se lăsă în genunchi. Pipăi cu vârfurile degetelor covoraşul în zona dintre scaunul şoferului şi pedale. Desprinse o fâşie din el. Dedesubt se afla o bucată pătrată din metal, cu cifru. Rose introduse codul şi uşa seifului săltă câţiva centimetri. O deschise până la capăt şi se uită înăuntru.

Cincisprezece sau douăsprezece. Atâtea canistre bănuia Fală că le mai rămăseseră şi, cu toate că ea nu era în stare să descifreze gândurile Legitimilor la fel de bine cum putea citi gândurile mocofanilor, Rose era convinsă că el subestimase dinadins numărul lor.

Dac-ar şti…

Seiful era căptuşit cu polistiren pentru a proteja canistrele în caz de accident auto. Înăuntru erau patruzeci de suporturi. Şi în această minunată dimineaţă de mai, pe meleagurile statului Kentucky, treizeci şi şapte dintre canistrele din suporturile acelea erau goale.

Rose scoase una din cele trei rămase. Era foarte uşoară. Şi dacă ai fi cântărit-o ai fi ajuns la concluzia că era goală. Îi deşurubă capacul, verifică valva ca să se asigure că sigiliul era intact, apoi închise seiful. Cu mişcări domoale, aproape reverenţioase, puse canistra pe scrinul de pe care îşi luase bluza.

De mâine le vor fi rămas doar două.

Se impunea să găsească de urgenţă o sursă majoră de abur ca să-şi poată reumple măcar câteva din canistrele golite. Legitimii nu erau la strâmtoare, nu încă, dar nici mult nu mai aveau.

3

Proprietarul Campingului Kozy şi soţia lui aveau o rulotă, montată pe blocuri de beton vopsite, pe care o transformaseră într-o locuinţă permanentă. Ploile de aprilie săturaseră pământul, iar florile vesele de mai umpleau acum grădiniţa domnului şi doamnei Kozy. Andrea Steiner se opri o clipă să admire lalelele şi panselele, apoi urcă cele trei trepte şi bătu la uşa uriaşei rulote Redman.

Îi deschise domnul Kozy, un bărbat mic de statură, cu un abdomen proeminent, înghesuit acum sub un maiou roşu, fără mâneci. Într-o mână ţinea o cutie de bere Pabst Blue Ribbon. În cealaltă, un cârnat mânjit cu muştar şi împachetat într-o felie spongioasă de pâine albă. Pentru că nevasta se afla în cealaltă cameră, individul avu vreme să facă un inventar vizual al tinerei din pragul uşii, de la coada de cal, până la tenişii din picioare.

— Ce pofteşti?

Mai aveau şi alţii din Clan îndemânarea de a-i face pe mocofani să adoarmă la comandă, dar Andi era de departe cea mai talentată, iar Transformarea adusese mari beneficii Legitimilor. Încă îşi mai folosea priceperea ca să şterpelească bani din portofelele domnilor în vârstă care îi făceau ochi dulci. Lui Rose, acţiunile astea i se păreau riscante şi copilăreşti, însă ştia din proprie experienţă că, în timp, vor dispărea aceste *metehne,* cum le numea Andi. Pentru Legitimi, unica meteahnă era supravieţuirea.

— Am o întrebare scurtă, spuse Andi.

— Dacă-i despre bude, iubito, să ştii că tipul cu pompa de caca vine de-abia joi.

— Nu despre asta.

— Da’ despre ce?

— Nu te simţi obosit? N-ai vrea să te culci şi să dormi?

Şi imediat domnul Kozy închise ochi. Berea şi cârnatul îi căzură din mâini, mânjind rău covorul. *Ei, asta-i situaţia,* îşi zise Andi. *Falã i-a dat o mie două sute de dolari. Deci domnul Kozy îşi poate permite o sticlă cu detergent de covoare. Poate chiar două.*

Îl luă de braţ şi-l conduse în living, unde se aflau două fotolii îmbrăcate în creton, cu măsuţe pliante în faţa lor.

— Stai jos, îi porunci.

Domnul Kozy se aşează. Nu deschise ochii.

— Şi, zi aşa, îţi place să-ţi faci de cap cu fetele tinere? îl întrebă Andi. Ai face-o dacă ai putea, nu? Dacă te-ar ţine picioarele să fugi după ele şi să le prinzi.

Îl studie bine, cu mâinile cocoţate în şolduri.

— Eşti scârbos. Poţi să zici asta?

— ’s scârbos, fu de acord domnul Kozy şi începu pe dată să sforăie.

Din bucătărie apăru doamna Kozy, ronţăind un biscuit cu îngheţată.

— Ia stai aşa, cine eşti, fetiţo? Ce-i zici lu’ soţu’? Ce pofteşti?

— Să dormi, îi spuse Andi.

Doamna Kozy scăpă îngheţata. Apoi i se relaxară genunchii şi se aşează în poponeţ pe ea.

— Of, futu-i! se enervă Andi. Nu acolo. Treci încoace.

Cu îngheţata lipită de fund, doamna Kozy se ridică ascultătoare de jos. Andi Muşcătură-de-Şarpe îi curăţă dosul de crema topită, apoi o cuprinse de talia aproape inexistentă şi o conduse la celălalt fotoliu. Acum, cei doi soţi se aflau unul lângă altul. Aveau ochii închişi. Dormeau.

— Veţi dormi toată noaptea, îi instrui Andi. Conu’ o să viseze că fugăreşte fetiţe. Şi tu, cucoană, ai să visezi că soţu’ ţi-a murit de inimă şi ai încasat o asigurare de un milion de dolari. Cum vi se pare? E bine?

Deschise televizorul şi-i dădu sonorul la maxim. Pat Sajak[{29}] era strâns în braţe de o femeie cu balcoane enorme, care tocmai completase careul şi aflase că răspunsul era NU TE CULCA PE LAURI. Andi mai zăbovi puţin, cât să admire mamelele-mamut, apoi se întoarse iar spre cei doi Kozy.

— După ce se termină ştirile de la unşpe, o să închideţi televizorul şi o să vă duceţi să vă culcaţi în pat. Când vă veţi trezi mâine, nu vă veţi mai aduce aminte de mine. Întrebări?

Niciuna. Andi îşi terminase treaba, aşa că se grăbi să ajungă la grupul de rulote ale Legitimilor. Îi era foame, o foame neastâmpărată de luni întregi, iar în noaptea aceasta toţi se vor hrăni pe săturate. Iar mâine… ei bine, era problema lui Rose de unde vor mai face rost de mâncare şi, din punctul de vedere al lui Andi Muşcătură-de-Şarpe, putea să se spele cu ea pe cap.

4

La ora opt era deja întuneric deplin. La nouă, Legitimii se strânseră în zona de picnic a Campingului Kozy. Rose Ţilindru îşi făcu apariţia ultima, cu canistra în mâini. La vederea ei, un murmur stins, dar lacom, străbătu mulţimea. Rose ştia ce simt ceilalţi. Şi ei îi era foarte foame. Se urcă pe una din mesele cu mii de iniţiale scrijelite în lemnul ei şi îi privi pe fiecare în parte.

— Noi suntem Clanul Legitim.

— *Noi suntem Clanul Legitim,* îi răspunseră, cu chipuri solemne, cu ochi avizi şi flămânzi. *Ce a fost legat nu mai poate fi dezlegat.*

— Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri.

— *Dăinuim peste vremuri.*

— Noi suntem aleşii. Noi suntem norociţii sorţii.

— *Noi suntem cei aleşi de soartă.*

— Ei sunt producătorii; noi suntem strângătorii.

— *Noi strângem ce produc ei.*

— Luaţi şi folosiţi cum se cuvine.

— *Vom folosi cum se cuvine.*

Mai demult, în ultimul deceniu al secolului douăzeci, în Enid, Oklahoma, trăise un băiat pe nume Richard Gaylesworthy. *Pot să jur că băiatul îmi citeşte gândurile,* spunea mama lui uneori. Oamenii zâmbeau când o auzeau, dar femeia nu glumea. Şi poate că băiatul era în stare de mai multe decât să-i citească *ei* gândurile. Richard lua note maxime la teste pentru care nu învăţase deloc. Ştia când tatăl lui va veni acasă binedispus şi când va veni nervos la culme din cauza unor necazuri la fabrica de ţevi pe care o avea. Odată, băiatul şi-a implorat mama să joace la loterie, jurându-se că ştie numerele câştigătoare. Doamna Gaylesworthy a refuzat – erau baptişti cu frică de Dumnezeu –, dar apoi i-a părut rău, pentru că ieşiseră cinci din cele şase numere notate de băiat pe un bileţel de pe panoul din bucătărie. Convingerile ei religioase au costat-o şaptezeci de mii de dolari. L-a rugat pe băiat să nu-i spună tatălui lui şi Richard i-a promis că nu o va face. Era un băiat bun, un băiat minunat.

Cam la două luni după ratarea acestui câştig, doamna Gaylesworthy a fost găsită moartă în bucătărie, iar bunul şi minunatul băiat dispăruse. Trupul lui era de multă vreme putrezit, îngropat în terenul părăginit din spatele unei ferme părăsite; dar, atunci când Rose Ţilindru deschise canistra, esenţa băiatului – *aburul* lui – ieşi dinăuntru ca un nor din argint spumos. Se ridică la un metru deasupra canistrei, întinzându-se apoi în plan orizontal. Legitimii îşi ridicaseră spre el chipurile avide. Mulţi tremurau de nerăbdare. Câţiva plângeau.

— Hrăniţi-vă şi dăinuiţi, spuse Rose, ridicând mâinile până când degetele ei răsfirate ajunseră chiar sub întinderea plană a ceţii.

Făcu un semn. Şi atunci ceaţa luă formă de umbrelă şi coborî încet spre cei care o aşteptau. Când le învălui

capetele, toţi începură să respire adânc. Câţiva intrară în hiperventilaţie şi îşi pierdură cunoştinţa.

Rose simţi cum trupul i se înzdrăveneşte, iar mintea i se ascute. Toate parfumurile acestei nopţi de primăvară îşi intensificară aromele. Ştia că liniile fine din jurul gurii şi ochilor ei începuseră să dispară. Ştia că firele albe din părul ei se făceau iarăşi negre. Mai târziu, Fală va veni în rulota ei şi vor arde împreună ca două torţe.

Îl inhalară pe Richard Gaylesworthy până nu mai rămase nimic din el, până când dispăru cu totul, în adevăratul sens al cuvântului. Ceaţa argintie se subţie şi se evaporă. Cei care leşinaseră se treziră şi priviră zâmbind în jur. Taica Flick o înhăţă de mijloc pe Petty Chinezoaica, nevasta lui Barry, şi făcură împreună câteva mişcări sprintene de dans.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, măgar bătrân! îl certă ea printre hohote de râs.

Andi Muşcătură-de-Şarpe şi Sarey Tăcuta se sărutau cu patimă. Andi îşi cufundase mâinile în părul cenuşiu, ca de şobolan, al iubitei sale.

Rose sări de pe masa de picnic şi se întoarse spre Fală. Bărbatul îi surâse făcând cu degetul mare şi cel arătător semnul care spune că totul este cum nu se poate mai bine.

Super, spunea zâmbetul acela, şi aşa şi era. Deocamdată. Însă, în pofida euforiei care o cuprinsese, Rose se duse cu gândul la canistrele din seif. Acum erau treizeci şi opt goale în loc de treizeci şi şapte. Strâmtoarea se apropiase cu un pas.

5

Legitimii plecară a doua zi în zori. Porniră pe Route 12 în direcţia autostrăzii interstatale 64, cele paisprezece case pe roţi înşiruindu-se de-a lungul drumului într-o lungă caravană bară la bară. Când vor ajunge pe autostradă se vor împrăştia ca să nu atragă atenţia, rămânând în contact radio în caz că apărea vreo problemă.

Sau dacă le ieşea în cale vreo ocazie nesperată.

În camping, Ernie şi Maureen Salkowicz, tocmai deşteptaţi din somnul revigorant, ajunseră la concluzia că tipii ăştia cu rulotele au fost cei mai buni clienţi pe care-i avuseseră ei vreodată. Nu numai că plătiseră cu bani gheaţă şi lăsaseră locul lună de curat, dar cineva le lăsase un pandişpan cu mere pe treptele rulotei, împreună cu un bileţel drăguţ de mulţumire. *Cu ceva noroc,* îşi spuseră soţii Salkowicz, îndopându-se cu desertul primit în loc de mic dejun, *o să vină şi anul viitor.*

— Ştii ceva? zise Maureen. Am visat că madama aia din reclamele la asigurări de viaţă – parcă Fio o cheamă, nu? – ţi-a vândut o poliţă mare. Nu zici că-i un vis aiurea?

Ernie mârâi şi-şi mai turnă nişte frişcă peste felia de pandişpan.

— Tu ai visat ceva, scumpule?

— Nu.

Dar îşi feri privirea.

6

Norocul Legitimilor se schimbă în bine într-o zi fierbinte de iulie, în statul Iowa. Ca întotdeauna, Rose se afla în fruntea caravanei şi, chiar atunci când ocolea oraşul Adair pe la vest, detectorul din capul ei scoase un tril de avertizare. Nu cât să-i zboare creierii, dar suficient de puternic. Se repezi la staţia radio şi luă legătura cu Barry Chinezoiul, care era cam tot atât de asiatic ca Tom Cruise.

— Barry, ai simţit? Întoarce-te.

— Îhî.

Barry nu era genul locvace.

— Cu cine merge Taica Flick azi?

Înainte ca Barry să poată răspunde, transmisia pârâi de câteva ori şi se auzi vocea lui Annie Şorţ:

— E cu mine şi cu Paul Lunganul, scumpete. Zici… zici că e bun?

Vocea lui Annie era încordată, iar Rose o înţelegea perfect.

Richard Gaylesworthy fusese *foarte* bun, însă şase săptămâni reprezintă o pauză mult prea mare între mese şi efectele lui începuseră să cam dispară.

— E *compos*[{30}] moşu'?

O voce răguşită răspunse în locul lui Annie:

— Sunt bine mersi, femeie.

Pentru un bătrân care adesea nu-şi putea aminti cum îl cheamă, Taica Flick părea destul de bine. Era într-adevăr irascibil, dar nu cu minţile duse pe pustii.

Detectorul lui Rose scoase un al doilea tril, nu la fel de puternic ca primul. De parcă ar fi vrut să sublinieze evidenţa, Taica Flick zise:

— Mergem în direcţie greşită, ce pana mea!

Rose nu se obosi să-i răspundă. Apăsă butonul microfonului pentru a intra în legătură cu altcineva.

— Falã? Întoarce-te, iubire.

— Aici sunt.

Întotdeauna prompt. Întotdeauna aşteptând să fie chemat.

— Adună-i în primul popas. Eu cu Barry şi cu Flick ne întoarcem.

— Nu ai nevoie de o echipă mai mare?

— O să ştiu doar când ajungem acolo, dar… nu prea cred.

— Bine.

O pauză, apoi adăugă:

— Rahat.

Rose puse microfonul la loc, în furca lui, şi se uită pe geam la nesfârşitele lanuri de porumb de pe ambele margini ale şoselei cu patru benzi. Fireşte că Fală se simţea dezamăgit. Aşa se simţeau toţi. Aburinzii cu greutate le făceau probleme pentru că nu se lăsau ispitiţi. Ceea ce însemna că trebuiau luaţi cu forţa. Foarte des se întâmpla ca prietenii ori rudele să încerce să intervină. Uneori aceştia puteau fi adormiţi, însă nu întotdeauna; un copil cu

mult abur în el era capabil să blocheze chiar şi eforturile lui Andi Muşcătură-de-Şarpe. Aşa că, de multe ori, oamenii erau ucişi. Gest deloc lăudabil, însă recompensa justifica întotdeauna preţul acesta: viaţă şi forţă îmbuteliate într-o canistră argintie. Puse bine pentru zile negre. În multe cazuri, erau şi beneficii secundare. Aburul era ereditar şi de cele mai multe ori rudele ţintei aveau şi ele puţin.

7

În vreme ce majoritatea membrilor Clanului aşteptau într-un popas umbros, la vreo şaizeci de kilometri mai la est de Council Bluffs, rulotele cu cei trei căutători făcură stânga împrejur, ieşiră de pe autostradă la Adair şi se îndreptară spre nord, la vânătoare. Se împrăştiară din nou şi porniră pe drumurile pietruite de ţară care împărţeau această parte a statului Iowa în întinse terenuri agricole. Se ghidau după semnalele emise de detectoarele lor din cap. Apropiindu-se de locul respectiv din trei direcţii. Triangulând.

Şi semnalul deveni mai puternic… mai puternic… şi se stabiliză. Abur bun, dar nu *nemaipomenit.* Mă rog, asta este. Calul de dar nu se caută la dinţi.

8

În ziua aceea, lui Bradley Trevor i se dăduse liber de la fermă ca să se antreneze cu echipa lui din liga a doua de baseball. Dacă taică-său ar fi refuzat să-l scutească de la treburi, probabil că antrenorul şi restul băieţilor ar fi venit să-l linşeze, pentru că Brad era cel mai bun jucător la bătaie pe care îl avea echipa. Şi n-ai fi zis, dacă te uitai la el – n-avea decât unsprezece ani şi era mai slăbănog decât o coadă de greblă –, dar era în stare să întreacă la fugă pe oricare dintre cei mai buni aruncători ai districtului. Îi lua oricând în adâncime pe durduliii amatori de hamburgeri.

Asta se datora în parte vigorii sale de copil crescut la fermă. Însă doar în parte. Pentru că Brad părea să ştie cu exactitate ce fel de aruncare va urma. Şi nu din cauză că ştia să descifreze semnele adversarilor (posibilitate asupra căreia ceilalţi antrenori ai districtului făcuseră speculaţii sumbre). *Ştia,* pur şi simplu. La fel cum ştia şi care era cel mai bun loc pentru o nouă adăpătoare sau încotro a luat-o vaca rătăcită de cireadă sau unde era verigheta pe care o pierduse mămica. *Uită-te sub covoraşul din camionetă,* îi spusese el şi chiar acolo era.

Antrenamentul de azi fusese unul bun, dar, în timpul consfătuirii de după, Brad păru cu gândurile aiurea şi refuză să-şi ia cutia cu suc din căldarea cu gheaţă. Spuse că ar fi mai bine să se ducă acasă ca să-şi ajute mămica să strâmteze nişte haine.

— Ce zici? O să plouă? îl întrebă Micah Johnson, antrenorul.

Ajunseseră toţi să se bazeze pe el în chestiuni de genul acesta.

— Nu ştiu, răspunse Brad nepăsător.

— Te simţi bine, băiete? Mi se pare că eşti cam tras la faţă.

De fapt, Brad *nu* se simţea deloc bine. Se trezise de dimineaţă cu durere de cap şi ceva febră. Însă nu acesta era motivul pentru care voia să se întoarcă acasă chiar acum; avea un presentiment puternic ce-i spunea că nu trebuie să mai rămână pe terenul de baseball. Parcă mintea lui nu… nu mai era a lui. Nici nu mai era sigur dacă se afla cu adevărat acolo, sau totul nu era decât un vis – cât de aiurea era chestia asta, ce zici? Îşi scărpină absent pata roşie de pe antebraţ.

— Mâine la aceeaşi oră, da?

Antrenorul Johnson răspunse că da, aşa era planul, iar Brad se îndepărtă încet, cu mănuşa atârnându-i din mână. De obicei alerga – toţi alergau atunci când plecau spre casă –, însă astăzi parcă nu avea chef. Durerea de cap nu-l lăsase

încă, iar acum îl dureau şi picioarele. Dispăru în lanul de porumb din spatele tribunelor, intenţionând să o apuce pe scurtătură ca să ajungă mai repede la ferma aflată la trei kilometri depărtare. Când ieşi pe Drumul Local D, scuturându-şi mătasea de porumb din păr cu mişcări apatice, se pomeni în faţa unei rulote marca WanderKing, de dimensiuni medii, care aştepta acolo cu motorul pornit. Lângă ea, zâmbind cu gura până la urechi, era Barry Chinezoiul.

— Ei, iată-te, spuse Barry.

— Cine eşti?

— Un prieten. Urcă. Te duc eu până acasă.

— Bine, zise Brad.

Pentru că nu era deloc în apele lui, se bucură că găsise o ocazie cu care să ajungă mai repede. Îşi scărpină iarăşi pata roşie de pe braţ.

— Tu eşti Barry Smith. Un prieten. Am să urc şi ai să mă duci acasă.

Intră în rulotă. Uşa se închise în spatele lui. WanderKing-ul se îndepărtă.

În ziua următoare, toată suflarea districtului a pornit în căutarea celui mai bun jucător al echipei de baseball din Adair. Un reprezentant al poliţiei statale le-a cerut localnicilor să raporteze prezenţa oricăror automobile sau furgonete mai dubioase. Au fost multe asemenea rapoarte, care nu au dus însă nicăieri. Şi, cu toate că rulotele cu cei trei căutători erau mult mai mari decât orice fel de furgonetă (cea a lui Rose Ţilindru era chiar uriaşă), nu le-a menţionat nimeni. În fond, nu erau decât nişte Rulotangii care călătoreau împreună. Brad intrase… în pământ.

La fel ca mii de alţi asemenea copii nefericiţi, el fusese înfulecat dintr-o singură înghiţitură.

9

Îl duseră mai la nord, într-o fabrică de procesare a alcoolului etilic, abandonată acum şi situată la mulţi kilometri distanţă de cea mai apropiată fermă. Falã îl scoase pe băiat în braţe din EarthCruiser-ul lui Rose şi îl culcă cu blândeţe pe jos. Brad era legat cu bandă adezivă şi plângea amarnic. Atunci când Legitimii se strânseră în jurul lui (ca bocitoarele la un mormânt deschis), îi rugă suspinând:

— Vă rog, duceţi-mă acasă. N-o să vă pârăsc niciodată.

Rose se lăsă în genunchi lângă el şi oftă:

— Te-aş duce, dacă aş putea, fiule, dar nu pot.

Ochii băiatului îl descoperiră pe Barry.

— Mi-ai zis că eşti bun! Te-am auzit! Aşa ai *zis!*

— Îmi pare rău, prietene.

Dar Barry nu părea deloc cuprins de regrete. Nu părea decât foarte înfometat.

— Nu-i ceva personal.

Brad se uită la Rose.

— O să-mi faci rău? Nu-mi face rău, te rog.

Dar bineînţeles că aveau să-i facă rău. Regretabil, dar durerea purifica aburul, iar Legitimii aveau nevoie de hrană. Şi homarii suferă atunci când îi arunci în apa clocotită, dar asta nu-i împiedică pe mocofani să-i gătească. Mâncarea-i mâncare şi supravieţuirea-i supravieţuire.

Rose îşi duse mâinile la spate. Haplea G puse un cuţit într-una din ele. Un cuţit mic, dar foarte tăios. Rose îi surâse băiatului întins pe jos.

— Am să încerc.

Băiatul a rezistat multă vreme. A urlat până când i s-au rupt coardele vocale şi urletele i s-au transformat în vaiete răguşite. La un moment dat, Rose s-a oprit şi s-a uitat în jur. În mâinile lungi şi puternice parcă avea mănuşi roşii de sânge.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Falã.

— Vorbim mai târziu, zise Rose şi se reapucă de treabă.

Razele de la douăsprezece lanterne transformaseră maidanul din spatele fabricii de alcool etilic într-o sală de

operaţii improvizată ad-hoc.

Brad Trevor a mai reuşit să şoptească:

— Omoară-mă, te rog.

Rose Ţilindru i-a adresat un zâmbet încurajator:

— Îndată.

Dar nu a fost să fie.

Vaietele uscate au reînceput şi, în cele din urmă, s-au transformat în abur.

Au îngropat trupul băiatului în zori. Apoi au plecat mai departe.

VI

RADIOUL TRĂSNIT

1

Nu se mai întâmplase nimic cam de vreo trei ani, dar sunt lucruri în viaţă pe care nu ai cum să le uiţi. Ca atunci când copilul tău începe să zbiere în miez de noapte. Lucy era singură, deoarece David plecase pentru două zile la o conferinţă în Boston, dar ştia că, dacă ar fi fost acasă, ar fi ajuns înaintea ei în camera Abrei. Pentru că nici el nu uitase.

Fetiţa lor stătea ridicată în pat, palidă, cu părul zburlit de la somn, cu ochii mari privind în gol. Cearşaful – cu care o înveleau atunci când vremea era caldă – i se înfăşurase în jurul trupului micuţ ca o crisalidă fantastică.

Lucy se aşeză pe pat şi o luă în braţe pe Abra. Avea senzaţia că îmbrăţişează un bolovan. Asta era partea cea mai rea. Era îngrozitor să fii trezită din somn de urletele fiicei tale, dar lipsa ei de reacţie era cu mult mai cumplită. În perioada dintre cinci şi şapte ani, aceste întâmplări nocturne fuseseră destul de obişnuite, iar Lucy se temuse ca nu cumva, mai devreme sau mai târziu, copila să nu-şi piardă minţile. Da, sigur, va continua să respire, dar ochii ei nu se vor mai dezlipi de lumea aceea înspăimântătoare pe care numai ea putea s-o vadă.

Nici vorbă de aşa ceva, încercase David s-o liniştească, iar John Dalton îi întărise spusele. *Copiii sunt rezistenţi. Dacă nu prezintă consecinţe de durată ale acestor episoade – detaşare, izolare, comportament obsesiv, incontinenţă urinară –, înseamnă că totul e în regulă.*

Însă nu era în regulă ca un copil să aibă coşmaruri şi să se trezească urlând din somn. Nu era în regulă că uneori,

după asemenea momente, pianul de la parter cânta neatins de nimeni şi nici că robinetele din baia de la capătul holului se deschideau singure şi nici că becul veiozei de la căpătâiul patului se ardea atunci când ea sau David apăsau comutatorul.

Apoi îşi găsise un prieten invizibil, iar perioadele dintre coşmaruri deveniseră mai lungi. Şi, în cele din urmă, încetară. Până în noaptea asta. Nu că mai era *noapte,* nu tocmai; Lucy vedea prima dâră de lumină la est şi mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, pentru asta.

— Abby? Mami e cu tine. Spune ceva.

Cinci ori zece secunde fetiţa nu spuse nimic. Apoi statuia pe care o ţinea Lucy în braţe se relaxă şi redeveni o copilă. Abra scoase un oftat prelung, înfiorat.

— Am visat urât. Ca pe vremuri.

— Mi-am închipuit, iubito.

Abra nu-şi amintea mai nimic din coşmarurile ei. Uneori era vorba despre oameni care ţipau unii la alţii sau se băteau cu pumnii. *A răsturnat masa când a fugit după ea,* a spus fetiţa odată. Cu altă ocazie fusese o păpuşă din cârpă cu un singur ochi, abandonată în mijlocul unei şosele. Pe când Abra avea patru ani, le spusese că văzuse fantomiţe care se dădeau cu trenuleţul *Helen Rivington* – atracţie turistică din oraşul Frazier. Trenuleţul acela mergea de la Orăşelul Liliput până la Spărtura din Nori şi înapoi. *Am văzut fantomiţele că era lună,* le spusese Abra atunci părinţilor ei. Lucy şi David şedeau de o parte şi de cealaltă a patului, ţinând-o în braţe. Lucy încă îşi mai amintea cât de jilavă i se păruse pijamaua îmbibată de transpiraţie a Abrei. *Ştiu că erau fantomiţe pentru că aveau feţele ca nişte mere vechi şi luna trecea prin ele.*

Până în după-amiaza zilei următoare, Abra îşi revenise şi alerga şi se juca şi râdea iarăşi cu prietenii ei, însă Lucy nu putuse să uite imaginea descrisă de fiica ei: morţi care mergeau cu un trenuleţ de jucărie prin păduri, morţi cu feţe ca de mere zbârcite prin care treceau razele de lună. O

întrebase pe Concetta dacă o dusese vreodată pe Abra cu trenul într-una din zilele acelea „petrecute ca între noi, fetele”. Chetta spusese că nici vorbă. Da, vizitaseră Orăşelul Liliput, dar trenuleţul era în reparaţii în ziua respectivă, aşa că se dăduseră în căluşei.

Acum Abra îşi ridică privirea la mama ei:

— Când vine Tati?

— Poimâine. A zis că ajunge pe la prânz.

— Nu-i destul de repede, şopti Abra şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Destul de repede pentru ce? Ce-ţi aduci aminte din vis, Abba-Doo?

— Îi făceau rău băiatului.

Lucy nu dori să continue discuţia aceasta, dar simţi că nu are încotro. Mult prea multe corelaţii fuseseră între coşmarurile de mai de mult ale Abrei şi lucruri care se întâmplaseră cu adevărat. David fusese cel care descoperise în ziarul North Conway *Sun* poza unei păpuşi din cârpă, cu un singur ochi, sub titlul TREI MORŢI ÎN ACCIDENTUL DIN OSSIPEE. Lucy fusese cea care căutase ştiri despre cazuri de violenţă domestică în zilele de după două din visele Abrei cu *oameni care ţipau şi se băteau.* Chiar şi John Dalton părea a fi de acord cu ideea că Abra intercepta anumite transmisiuni prin ceea ce el numea „radioul ăla trăsnit pe care-l are în căpşor”.

Aşa că o întrebă:

— Ce băiat? Stă prin zonă? Îl cunoşti?

Abra scutură din cap.

— Departe. Nu mai ştiu.

Şi se lumină la faţă. Rapiditatea cu care ieşea din stările acestea aproape amnezice i se părea lui Lucy la fel de cumplită ca stările în sine.

— Da’ cred că i-am zis lui Tony. Şi Tony o să-i zică lu’ tati *al lui.*

Tony – adică prietenul ei invizibil. Nu-l mai pomenise de vreo doi ani, iar Lucy se rugă la Dumnezeu să nu fie vorba

de un soi de regres. Abra avea deja zece ani – cam mult ca să mai aibă prieteni imaginari.

— Şi tăticul lui Tony o să poată să facă ceva, continuă Abra.

Şi se întunecă din nou la faţă.

— Da’ cred că-i prea târziu.

— Nu-i aşa că Tony n-a mai venit pe la tine de ceva vreme? o întrebă pe un ton nepăsător Lucy, ridicându-se de pe pat şi întinzând aşternuturile.

Abra chicoti când cearşaful îi atinse obrajii. Lui Lucy acesta i se părea cel mai minunat sunet din toate câte există pe lume. În primul rând pentru că era un sunet *sănătos.* Şi în cameră se făcea tot mai multă lumină. Şi în curând se vor auzi trilurile păsărilor.

— Mami, mă gâdili!

— Mămicilor le place să gâdile. Ăsta-i farmecul lor. Ia spune, cum e chestia cu Tony?

— Zice că o să vină la mine oricând am nevoie de el, răspunse Abra întinzându-se sub cearşaf.

Bătu uşor locul de lângă ea, iar Lucy se întinse alături de fiica ei, punând capul pe aceeaşi pernă.

— Şi am visat urât şi am avut nevoie de el. Cred că a venit, da’ nu-mi aduc aminte. Tăticul lui lucrează la un canin.

Ei, uite, pe asta n-o mai auzise.

— Adică e veterinar? Are grijă de căţei?

— Nu, cum nu ştii? „Canin” e acolo unde se duc oamenii care o să moară.

Tonul Abrei era indulgent, profesoral aproape, dar Lucy nu se simţi deloc amuzată. O luase cu fiori pe şira spinării.

— Tony zice că atunci când oamenii sunt prea bolnavi şi nu se mai fac bine, se duc la canin şi tăticul lui încearcă să-i ajute. Tăticul lui Tony are o pisică pe care o cheamă cam ca pe mine. Eu sunt Abra şi pisica e Azzie. Nu că-i *aiurea*, da’ e şi haios?

— Ba da. Aiurea, dar haios.

Probabil că John şi David ar fi spus, bazându-se pe asemănarea celor două nume, că toată povestea cu pisica nu era decât fabulaţia unei fetiţe foarte inteligente de numai zece ani. Însă nici ei n-ar fi crezut decât pe jumătate explicaţia aceasta, iar Lucy n-o credea deloc. Câţi copii de zece ani ştiu ce e acela un cămin de bătrâni, chiar dacă nu pronunţă cuvântul cum trebuie?

— Povesteşte-mi despre băiatul pe care l-ai văzut în vis, îi ceru ea, părându-i-se mai puţin periculoasă discuţia acum, când Abra se liniştise. Spune-mi cine voia să-i facă rău, Abba-Doo.

— Nu mai ştiu, da' ştiu că se gândea că Barney i-a zis că e prietenul lui. Sau Barry. Mami, mi-l dai pe Ţopăilă?

Iepurele ei clăpăug din pluş, exilat în fundul dulapului. Abra nu mai dormise cu el de mai bine de doi ani. Lucy îl luă pe Ţopăilă şi îl puse în braţele fiicei sale. Abra strânse iepuraşul la piept şi adormi instantaneu, cu el lipit de bluza de la pijamaua roz. Cu ceva noroc, va dormi încă o oră, poate chiar două. Lucy rămase lângă ea, privind-o lung.

Te rog, Doamne, ajută-ne şi fă ca toată povestea asta să înceteze peste câţiva ani, aşa cum a zis John. Sau, şi mai bine, fă să înceteze chiar astăzi, chiar în dimineaţa asta. Ajunge. Nu mai pot să caut ştiri prin ziare, ca să văd dacă într-adevăr vreun băieţel a fost omorât de tatăl lui vitreg sau de nişte aurolaci sau de altcineva. Fă să înceteze.

Şi cu voce şoptită spuse:

— Doamne Dumnezeule, dacă exişti cu adevărat, vrei să faci ceva pentru mine? Vrei, Te rog, să spargi radioul ăla din capul fetiţei mele?

2

Când Legitimii porniră din nou spre vest, pe I-80, îndreptându-se spre acel oraş din munţii statului Colorado unde aveau de gând să-şi petreacă vara (presupunând, desigur, că nu li se va ivi cumva ocazia să facă rost de abur

mult şi bun din apropiere), Tati Fală călătorea pe scaunul-mortului din EarthCruiser-ul lui Rose. La volanul microbuzului Affinity Country Couch al lui Fală se afla pentru moment remarcabilul contabil al Clanului, Jimmy Numere. Rose prinsese la radioul prin satelit al rulotei ei un post cu muzică country şi chiar acum se auzea cântecul „Whisky Bent and Hell Bound” al lui Hank Jr. Era un cântec frumuşel, iar Fală îl ascultă până la capăt şi abia apoi închise aparatul.

— Ai zis că vorbim mai târziu. Acum e mai târziu. Ce s-a întâmplat acolo?

— Am avut un spectator, răspunse Rose.

— Pe bune? ridică Fală din sprâncene.

Inhalase la fel de mult abur din băiatul Trevor ca şi ceilalţi, dar nu părea deloc mai tânăr. De fapt, rareori întinerea după ce se hrănea. Pe de altă parte însă, rareori i se întâmpla să îmbătrânească în perioadele dintre mese, dacă acestea nu erau prea îndelungate. Compromis foarte bun, în opinia lui Rose. Probabil ceva din genele lui. Presupunând că *mai* aveau gene. Nucu zicea că aproape sigur mai au.

— Un aburind, vrei să zici.

Rose îi confirmă supoziţia cu un gest scurt din cap. În faţă li se desfăşura autostrada sub un cer ca de denim spălăcit, pe care pluteau leneşi câţiva nori cumulus.

— Mult abur?

— O, daaa. Colosal.

— Cât de departe?

— Pe coasta de est. Aşa mi se pare.

— Adică tu vrei să-mi spui că cineva s-a uitat la ce făceam noi de la… de la cât? Aproape două mii patru sute de kilometri?

— Poate chiar de mai departe. De undeva de la mama naibii, poate chiar din Canada.

— Băiat sau fată?

— Probabil fată, dar înţelege că n-a fost decât o străfulgerare. Cel mult trei secunde. Are vreo importanţă?

Nu avea.

— Câte canistre crezi că ai putea să umpli dintr-un copil cu atât de mult abur în boiler?

— Greu de spus. Pe puţin trei.

De această dată, Rose subestimă dinadins cantitatea. Bănuia că din acel spectator necunoscut se puteau umple zece canistre, douăsprezece chiar. Prezenţa aceea fusese foarte scurtă, dar extrem de intensă. Văzuse ce fac, iar oroarea ei (dacă despre o *ea* era vorba) fusese într-atât de puternică, încât să-i îngheţe mâinile lui Rose şi s-o facă să simtă o repulsie de moment faţă de activitatea din care fusese întreruptă. Dar senzaţia aceea nu fusese a ei, sigur că nu – eviscerarea unui mocofan era pentru ea la fel de scârboasă ca eviscerarea unei căprioare –, ci fusese un soi de ricoşeu psihic.

— Poate că ar trebui să întoarcem, zise Fală. Să ajungem la ea cât încă mai e bună.

— Nu. Cred că aburul ei o să se facă şi mai bun şi mai puternic. O lăsăm să se mai coacă puţin.

— Ştii precis sau doar intuieşti?

Rose făcu un semn cu mâna: aşa şi aşa.

— Şi intuiţia asta a ta e atât de tare cât să ne permitem să riscăm ca fata asta să moară într-un accident făcut de vreun şofer dement, ori să fie ucisă de vreun pedofil pervers? o întrebă Fală fără strop de ironie. Şi cum ar fi dacă, între timp, ar face leucemie? Ori vreo altă formă de cancer? Ştii că sunt predispuşi la de-astea.

— Dacă l-ai întreba pe Jimmy Numere, te-ar linişti spunându-ţi că statistica speranţei de viaţă e de partea noastră, zâmbi Rose, bătându-l afectuoasă pe picior. Îţi faci prea multe griji, Tati. O să ne ducem la Sidewinder, aşa cum am stabilit, şi, după vreo două luni, o să mergem în Florida. Şi Barry şi Taica Flick sunt de părere că ăsta o să fie anul uraganelor.

Fală se strâmbă.

— E ca şi cum ai cotrobăi prin tomberoane.

— Poate că da, însă trebuie să recunoşti că şi în tomberoane poţi da peste nişte resturi extrem de gustoase. Şi hrănitoare. Îmi vine să-mi smulg părul din cap numai când mă gândesc cum am ratat tornada aia din Joplin. Dar adevărul e că n-ai cum să prevezi asemenea furtuni subite.

— Şi fetiţa asta. Zici că ne-a *văzut.*

— Da.

— Şi a văzut şi ce făceam.

— Unde baţi, Fală?

— Ne-ar putea da de urmă?

— Iubitule, îmi mănânc jobenul dacă are mai mult de unşpe ani.

Şi Rose îşi lovi uşor ţilindrul ca pentru a da mai multă greutate spuselor sale.

— Probabil că părinţii ei habar nu au ce este sau ce-i în stare să facă. Şi chiar dacă au o vagă idee, probabil că o minimalizează ca naiba, ca să nu-şi facă prea multe griji din cauza unui fenomen peste puterile lor de înţelegere.

— Sau poate că o vor duce la psihiatru şi ăla o s-o îndoape cu pastile, se întărâtă Fală. Pastile care or s-o amortizeze şi o să ne fie şi mai greu s-o găsim.

Rose zâmbi.

— Din câte am reuşit eu să înţeleg – şi sunt destul de sigură că am înţeles bine –, tranchilizantele ar fi tot atât de folositoare în cazul ăsta ca o folie alimentară pusă peste un reflector. O s-o găsim când va veni vremea. Nu-ţi face probleme.

— Dacă zici… Tu eşti şefa.

— Chiar aşa, iubitule.

În loc să-l mângâie iar pe picior, acum îl strânse de umflătura pantalonilor.

— Diseară? În Omaha?

— La Hanul La Quinta. Am rezervat jumătate din primul etaj.

— Bun. Am de gând să te dau în montagne russe.

— O să vedem cine pe cine dă, spuse Fală.

Se simţea ca drogat după aburul puştiului Trevor. La fel se simţea şi Rose. Toţi se simţeau aşa. Deschise iar aparatul de radio. Nimeri peste grupul Cross Canadian Ragweed care se zbuciumau pe acorduri de rock, povestind despre băieţii din Oklahoma care habar n-au cum să-şi răsucească ţigările cu marijuana.

Legitimii mergeau spre vest.

3

Există îndrumători AA blânzi, există îndrumători AA duri şi mai există şi îndrumători precum Casey Kingsley, care nu înghit absolut nicio tâmpenie de la protejaţii lor. La începutul relaţiei, Casey îi ceruse lui Dan să participe la nouăzeci de întruniri ale Alcoolicilor Anonimi în nouăzeci de zile şi să-i telefoneze în fiecare dimineaţă la ora şapte. La terminarea celor nouăzeci de întruniri consecutive, a renunţat la telefoanele obligatorii de dimineaţă. Cei doi au început atunci să se întâlnească de trei ori pe săptămână la Cafeneaua Sunspot.

Când Dan ajunse acolo, într-o după-amiază de iulie a anului 2011, îl găsi pe Casey într-un separeu. Deşi Casey nu împlinise încă vârsta de pensionare, lui Dan i se păru că vechiul lui îndrumător AA (şi primul şef pe care îl avusese în New Hampshire) arăta foarte îmbătrânit. Chelise aproape complet şi şchiopăta vizibil. Avea nevoie de o operaţie la şold, pe care, însă, o tot amâna.

Dan îl salută, se aşează, îşi încrucişă mâinile şi aşteptă să audă ceea ce Casey numea Catehismul.

— Eşti treaz astăzi, Danny?

— Da.

— Cum crezi tu că s-a întâmplat miracolul abstinenţei?

Dan începu să recite:

— Mulţumită programului Alcoolicilor Anonimi şi cu ajutorul dat de Dumnezeul înţelegerii mele. Se poate ca şi îndrumătorul meu să-şi fi adus o contribuţie modestă.

— Frumos compliment, dar nu e cazul să mă perii.

Patty Noyes se apropie de masă cu cafetiera şi-i turnă o ceaşcă lui Dan, fără ca acesta să i-o fi cerut.

— Ce faci, frumosule?

Dan îi zâmbi cu toţi dinţii.

— Excelent.

Femeia îi zburli părul, apoi se întoarse la tejghea, legănând şi mai mult din şolduri. Cei doi urmăriră cu privirile ritmul senzual al feselor ei, că, de! Bărbaţi erau, şi apoi Casey se concentră iarăşi asupra lui Dan.

— Ceva progrese cu înţelegerea căilor lui Dumnezeu?

— Nu prea multe, răspunse Dan. Am vaga senzaţie că-i o treabă care va dura toată viaţa.

— Măcar azi de dimineaţă i-ai cerut să te ajute să nu te atingi de băutură?

— Da.

— În genunchi?

— Da.

— I-ai mulţumit azi-noapte când te-ai dus la culcare?

— Da, tot în genunchi.

— De ce?

— Pentru că nu trebuie să uit că băutura m-a îngenuncheat, spuse Dan, având convingerea că acesta era adevărul.

Casey dădu mulţumit din cap.

— Astea-s primele trei etape. Spune-mi acum varianta prescurtată.

— Nu pot eu să ţi-o spun, numai Dumnezeu poate. Dumnezeul înţelegerii mele.

— Pe care *nu*-L înţelegi încă.

— Da.

— Spune-mi acum de ce ai băut.

— Pentru că sunt un alcoolic.

— Nu pentru că nu te-a iubit Mami când erai mic?

— Nu.

Wendy avusese defectele ei, dar nu încetase niciodată să-l iubească – şi nici el pe ea.

— Pentru că nu te-a iubit Tati?

— Nu.

Cu toate că mi-a rupt mâna şi la sfârşit aproape m-a omorât.

— Pentru că e o chestiune ereditară?

— Nu, spuse Dan şi luă o înghiţitură de cafea. Deşi este. Ştii că este, nu?

— Sigur că ştiu. Dar mai ştiu şi că nu contează. Bem pentru că suntem alcoolici. Şi nu ne îndreptăm niciodată. Doar căpătăm păsuiri zilnice pe baza condiţiei noastre spirituale, atâta *tot.*

— Cum zici tu, şefule. Am terminat cu partea asta?

— Aproape. Te-ai gândit la băutură astăzi?

— Nu. Tu te-ai gândit?

— Nu, rânji Casey, iar zâmbetul îi luminã chipul, întinerindu-l la loc. E un miracol. Nu crezi şi tu că-i un miracol, Danny?

— Ba da.

Patty se întoarse cu o farfurie mare cu budincă de vanilie – cu două cireşe deasupra, nu una singură – pe care o aşează în faţa lui Dan.

— Poftă bună. Din partea casei. Eşti prea slab.

— Cu mine cum rămâne, iubito? o întrebă Casey.

Patty pufni.

— Tu eşti cât un bivol. Dacă vrei, o să-ţi aduc o scobitoare într-un pahar cu apă.

Lăsându-l pe Casey cu gura căscată, femeia se îndepărtă agale de masa lor.

— Tot mai eşti cu ea? îl întrebă Casey pe Dan când acesta începu să-şi mănânce prăjitura.

— E o femeie încântătoare, răspunse el. Foarte sensibilă şi foarte New Age.

— Mulţam de descriere. Tot mai eşti cu ea?

— Am avut o relaţie de vreo patru luni, iar asta s-a întâmplat acum trei ani, Case. Patty e acum logodită cu un băiat de treabă din Grafton.

— Din Grafton, ce să-ţi povestesc! spuse indiferent Casey. Peisaje drăguţe, oraş de tot căcatul. Şi nu pare prea logodită când e în preajma ta.

— Casey…

— Nu, nu mă înţelege greşit. Niciodată nu mi-aş sfătui un pupil de-al meu să-şi vâre nasul – ori acadeaua – într-o relaţie existentă. Ăsta-i pretextul cel mai bun să te reapuci de băut. Da'… tu acum ai pe cine*va?*

— E treaba ta?

— Uite că e.

— N-am pe nimeni. A fost o infirmieră de la Căminul Rivington… ţi-am povestit despre ea…

— Sarah nu-mai-ştiu-cum.

— Olson. Chiar ne gândiserăm să ne mutăm împreună, dar a primit un post foarte bun la Spitalul Municipal din Massachusetts. Mai ţinem legătura prin email.

— Nu trebuie să ai nicio relaţie serioasă în primul an, asta-i legea nescrisă a abstinenţei, spuse Casey. Sunt prea puţini alcoolicii care o iau în serios. Tu ai luat-o. Dar, Danno, băiatule… a cam venit timpul să ai şi tu un suflet *alături.*

— Haida de! îndrumătorul meu s-a transformat în Doctorul Phil! se amuză Dan.

— Spune-mi, ai senzaţia că viaţa ta e mai bună acum? Mai bună decât era atunci când te-ai dat jos din autobuz, tremurând şi din gaura curului şi cu ochii roşii?

— Ştii că da. Mai bună decât mi-aş fi putut închipui vreodată că va fi.

— Atunci gândeşte-te s-o împarţi cu cineva. Atâta-ţi zic.

— Am luat notă. Acum, putem să vorbim şi despre altele? Despre Red Sox, poate?

— Mai trebuie să-ţi pun încă o întrebare în calitate de îndrumător. Şi după aia redevenim prieteni care tăifăsuiesc

la o cafea.

— Bine…

Dan îl privi cu luare-aminte.

— Noi n-am prea discutat despre treburile pe care le faci tu la azil. Despre cum îi ajuţi pe pacienţii de acolo.

— Nu, recunoscu Dan, şi aş prefera nici să nu discutăm. Ştii ce se spune la sfârşitul fiecărei întruniri AA. Ce ai văzut aici, ce ai auzit aici, aici să rămână atunci când vei pleca. Exact aşa simt eu faţă de latura aia a vieţii mele.

— Câte asemenea laturi ale vieţii ţi-au fost afectate de băutură?

Dan oftă.

— Ştii răspunsul: toate.

— Deci?

Şi când Dan nu spuse nimic, Casey continuă:

— Angajaţii de la azil îţi spun „Doctorul Somn”. Ştii şi tu că zvonurile circulă repede, Danno.

Dan rămase mut. Nu terminase budinca, iar Patty urma să-i facă tărăboi dacă lăsa vreo bucăţică în farfurie, dar îi pierise pofta de mâncare. Probabil că ar fi trebuit să se aştepte la discuţia asta şi ştia că, după zece ani în care nu mai pusese picătură de alcool în gură (şi după ce devenise şi el îndrumătorul altora), Casey îi va respecta intimitatea şi nu va intra în prea multe detalii, dar tot nu voia să vorbească despre asta.

— Tu îi ajuţi pe oameni să moară. Nu zic că le pui o pernă pe faţă sau ceva de genul ăsta, nimeni nu-şi închipuie una ca asta, dar… nu ştiu cum faci. Se pare că *nimeni* nu ştie.

— Stau cu ei când vine clipa, atâta tot. Vorbesc cu ei. Dacă vor.

— Urmezi Paşii din program, Danno?

Dan s-ar fi bucurat dacă ar fi ştiut că îndrumătorul lui schimbase vorba, dar era convins că nu aşa stăteau lucrurile.

— Ştii că-i urmez, doar eşti îndrumătorul meu.

— Mda, ce să-ţi zic! Ceri ajutor dimineaţa şi mulţumeşti seara la culcare. În genunchi. Ăştia sunt doar primii trei Paşi. Al patrulea e prostia aia cu inventarul moral. Cum rămâne cu numărul cinci?

Erau cu totul doisprezece Paşi în programul Alcoolicilor Anonimi. După ce-i auzise repetaţi la începutul fiecărei întruniri la care participase, Dan îi ştia pe de rost.

— Să ne recunoaştem absolut toate greşelile în faţa lui Dumnezeu, a noastră înşine şi a unei alte persoane.

— Aşa, vezi?

Casey sorbi din cafea, privindu-l peste marginea ceştii.

— Pasul ăsta l-ai făcut?

— În mare.

Dan îşi dorea să se fi aflat acum în cu totul altă parte. Oriunde altundeva, numai aici nu. De asemenea, pentru prima oară după foarte mult timp, se pomeni că-şi doreşte să bea ceva.

— Uite ce cred eu. Ţi-ai mărturisit toate greşelile *ţie însuţi* şi ţi-ai mărturisit toate greşelile Dumnezeului neînţelegerii tale şi ţi-ai mărturisit *aproape* toate greşelile unei alte persoane, adică mie. Şi zici că ai terminat cu asta?

Dan nu răspunse.

— Uite ce presupun eu, continuă Casey, şi te rog să mă corectezi dacă greşesc. Paşii opt şi nouă se referă la repararea greşelilor pe care le-am lăsat în urma noastră, pe vremea când eram beţi mangă, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile din şapte. Şi eu presupun că o parte din munca ta de la azil, partea cea mai *importantă*, are de-a face cu faptul că tu vrei să te revanşezi pentru faptul că ai fost un nemernic nenorocit. Şi mai cred că există o greşeală anume peste care nu poţi să treci, pentru că ţi-e mult prea ruşine să vorbeşti despre ea. Şi, dacă e adevărat ce spun eu acum, să ştii că nu eşti nici primul, nici ultimul care e în situaţia asta.

Dan îşi aduse aminte: *Mami.*

Dan îşi aduse aminte: *Bobo.*

Văzu portofelul roşu şi teancul jalnic de bonuri de masă. Văzu şi nişte bani. Şaptezeci de dolari, suficienţi pentru patru zile de beţie năprasnică. Ba chiar cinci, dacă îi cheltuia cu măsură şi reducea mâncarea la minimum. Văzu banii mai întâi în mâna sa, apoi călătorind spre buzunarul de la pantaloni. Văzu copilul cu tricoul cu Atlanta Braves şi pampersul plin şi lăbărţat.

Îşi aduse aminte: *Pe băieţel îl chema Tommy.*

Îşi spuse, nici pentru prima, şi nici pentru ultima oară: *N-am să vorbesc niciodată despre asta.*

— Danno? Vrei să-mi spui ceva? Eu cred că da. Nu ştiu de câtă vreme te chinuieşte amintirea asta, dar mi-o poţi împărtăşi ca să te eliberezi definitiv. Aşa funcţionează treaba cu mărturisitul.

Îşi aduse aminte cum tropăise mărunţel copilaşul spre locul unde dormea mama lui

(Deenie, o chema Deenie!)

şi cum, chiar şi în somnul ei de beţivă, femeia îşi pusese o mână în jurul lui şi îl strânsese la piept. Şi dormiseră faţă în faţă în raza soarelui de dimineaţă care intra prin geamul murdar al dormitorului.

— Nu e nimic de spus, zise.

— Haide, Dan, eliberează-te. Te sfătuiesc şi ca prieten, şi ca îndrumător.

Dan îl privi ţintă şi nu răspunse.

Casey oftă adânc.

— În câte întruniri ai auzit vorba „eşti întunecat ca secretele din sufletul tău”? O sută? O mie, mai degrabă. Dintre toate poantele răsuflate de la AA, asta cred că-i cea mai veche.

Dan tot nu spuse nimic.

— Cu toţii avem o taină care ne-a făcut să atingem limita de jos. Probabil că într-o bună zi o vei mărturisi cuiva pe a ta. Căci, dacă n-o vei face, te vei pomeni la un moment dat într-un bar, cu un pahar în mână.

— Am recepţionat mesajul, zise Dan. Acum, putem să vorbim despre Red Sox?

Casey se uită la ceas.

— Altă dată. Trebuie să mă duc acasă.

Corect, îşi spuse Dan. *Te aşteaptă căţelul şi peştişorul auriu.*

— În regulă, zise cu voce tare, punând mâna pe nota de plată înaintea lui Casey. Faci tu cinste cu altă ocazie.

4

Când Dan ajunse în camera lui din turnul conacului victorian, se opri în faţa tablei, o privi vreme îndelungată şi apoi şterse foarte încet cuvintele scrise pe ea:

ÎL OMOARĂ PE BĂIATUL CARE JOACĂ BASEBALL!

Când tabla rămase goală, întrebă în şoaptă:

— Despre ce băiat e vorba?

Niciun răspuns.

— Abra? Mai eşti aici?

Nu. Dar fusese. Iar dacă el s-ar fi întors măcar cu zece minute mai devreme de la întâlnirea neplăcută cu Casey, poate că i-ar fi văzut umbra. Dar la el venise ea, oare? Nu prea credea. Ideea era de-a dreptul absurdă, însă el credea că era foarte posibil ca Abra să-l fi căutat pe Tony. Care, odată ca niciodată, fusese prietenul *lui* invizibil. Cel care uneori îi arăta lucruri. Cel care uneori îl avertiza. Cel care se dovedise a fi o versiune mai profundă şi mai înţeleaptă a lui.

Tony fusese un frate protector pentru băieţelul speriat care încerca să supravieţuiască în Hotelul Overlook. Ironia era că acum, scăpat de blestemul băuturii, Daniel Anthony Torrance devenise adultul autentic, în vreme ce Tony rămăsese tot copil. Poate chiar copilul lăuntric din fiecare dintre noi, despre care bat câmpii toţi acei guru ai

curentului New Age. Dan era convins că toată treaba asta despre copilul-lăuntric fusese inventată ca scuză pentru comportamentele noastre egoiste şi distructive (ori, cum îi plăcea lui Casey să zică, „sindromul Musai-Acum”), dar, de asemenea, nu se îndoia nici de faptul că bărbaţii şi femeile în toată firea păstrau pe undeva prin minte fiecare etapă a dezvoltării lor. Şi nu era acolo doar copilul-lăuntric, ci mai erau şi sugarul-lăuntric, adolescentul-lăuntric, tânărul-lăuntric. Iar dacă misterioasa Abra venise la el, nu era normal să caute acea parte din mintea lui care să fie de vârsta ei?

Un tovarăş de joacă?

Poate chiar un protector?

Dacă da, aceasta era o treabă pe care Tony o mai făcuse. Dar avea Abra nevoie de protecţie? Fără îndoială că simţise suferinţă

(îl omoară pe băiatul care joacă baseball)

în mesajul ei, dar suferinţa venea la pachet cu strălucirea, aşa cum aflase pe pielea lui Dan, cu mult timp în urmă. Copiii obişnuiţi nu trebuiau să ştie şi să vadă prea multe. Ar putea s-o caute, să încerce să descopere mai multe, dar ce le-ar spune părinţilor ei? *Bună ziua, nu mă cunoaşteţi, dar eu o cunosc pe fiica voastră, vine câteodată la mine în cameră şi ne-am împrietenit?*

Dan nu credea că l-ar asmuţi pe şeful poliţiei locale asupra lui, dar nu le-ar lua-o în nume de rău dacă ar face-o. Şi, având în vedere trecutul lui destul de tulbure, nu avea nicio dorinţă să afle cum s-ar desfăşura o asemenea întrevedere. Cel mai bine era să-l lase pe Tony să fie prietenul ei de la distanţă, dacă despre asta era într-adevăr vorba. O fi fost Tony invizibil, dar măcar era cam de aceeaşi vârstă cu Abra.

Se hotărî să treacă mai târziu pe tablă toate numele locatarilor din azil şi numerele camerelor lor. Deocamdată luă o bucăţică de cretă de pe margine şi scrise: **Tony şi cu**

mine îţi dorim o zi frumoasă de vară, Abra! CELĂLALT prieten al tău, Dan.

Mai citi o dată ce scrisese, dădu mulţumit din cap şi se duse la fereastră. După-amiaza sfârşitului de vară era splendidă şi, în plus, era şi ziua lui liberă. Se gândi că i-ar face bine o plimbare care să-l ajute să-şi şteargă din minte discuţia supărătoare avută cu Casey. Da, probabil că ceea ce se întâmplase în apartamentul lui Deenie din Wilmington era taina lui ascunsă, dar, dacă reuşise să acumuleze zece ani de abstinenţă fără s-o mărturisească nimănui, nu vedea de ce l-ar împiedica acum să parcurgă alţi zece fără să pună băutură în gură. Sau poate nu doar zece. Poate douăzeci. Şi de ce să se gândească la ani, când motto-ul Alcoolicilor Anonimi era „trăieşte fiecare zi ca şi cum ar fi ultima”?

Wilmington fusese de mult. Partea aceea a vieţii lui se încheiase.

Când plecă, încuie uşa camerei, aşa cum făcea totdeauna, dar nu exista zăvor pe lume care s-o poată ţine deoparte pe Abra dacă ea voia să-i facă o vizită. Şi, când se va întoarce, poate că va găsi alt mesaj pe tablă.

Poate vom deveni prieteni prin corespondenţă.

Da, sigur, şi o gaşcă de manechine de lenjerie intimă de la Victoria’s Secret o să descopere secretul fuziunii atomilor de hidrogen.

Râzând cu gura până la urechi, Dan ieşi din cameră.

5

Ca în fiecare an, la Biblioteca Publică din Anniston se organiza târgul estival de carte şi, atunci când Abra îşi manifestă dorinţa de a lua parte, Lucy îşi lăsă baltă cu nespusă bucurie toate treburile pe care le avea programate pentru după-amiaza respectivă şi porni spre strada principală de mână cu fiica ei. Pe gazonul din faţa clădirii fuseseră înşirate mese din mucava încărcate cu felurite volume provenite din donaţii. În vreme ce Lucy căuta pe

masa cu cărţi broşate (1$ BUCATA, 6 LA 5$, LA ALEGERE) romanele lui Jodi Picoults pe care nu apucase încă să le citească, Abra studia colecţiile de pe mesele cu semnul TINERI ADULŢI. Sigur că mai avea cale lungă până să devină adult, fie el chiar şi foarte tânăr, însă era o cititoare vorace (şi precoce), cu o înclinaţie deosebită către genurile fantasy şi science-fiction. Pe tricoul ei preferat era desenată o maşinărie uriaşă, extrem de complicată, deasupra declaraţiei ferme STEAMPUNK[{31}] E SUPERTARE.

Tocmai când Lucy îşi spunea că va trebui să se mulţumească doar cu un Dean Koontz mai vechi şi o Lisa Gardner ceva mai nouă, se pomeni cu Abra alergând spre ea. Fetiţa zâmbea larg:

— Mama! Mami! Îl cheamă Dan!

— Pe cine, iubito?

— Pe tata lui Tony! Mi-a zis că să am o zi frumoasă de vară!

Lucy se uită în jur, aşteptându-se să vadă un bărbat străin de mână cu un băieţel cam de vârsta Abrei. Şi acolo erau mulţi bărbaţi străini – căci era vară, iar ei erau vilegiaturişti –, însă nu văzu pe nimeni care să corespundă descrierii.

Abra îşi dădu seama ce face mama ei şi începu să chicotească.

— Da’ nu-i aici.

— Atunci unde e?

— Nu ştiu precis. Dar ştiu că e aproape.

— Mă rog… bănuiesc că-i un lucru bun, iubito.

Lucy ciufuli în grabă părul fiicei sale, care se repezi înapoi la cărţile cu piloţi ai spaţiului, călători în timp şi magicieni. Mama îşi privi lung fiica, uitând de romanele pe care intenţionase să şi le cumpere. Să-i povestească lui David întâmplarea asta când va suna din Boston, sau nu? Mai bine nu.

Un radio trăsnit, atâta tot.

Mai bine s-o lase baltă.

6

Dan voia să dea o fugă până la Java Express, să cumpere două cafele şi să-i ducă una lui Billy Freeman în Orăşelul Liliput. Cu toate că Dan lucrase o perioadă extrem de scurtă în cadrul Departamentul de Lucrări Publice din Frazier, cei doi ţinuseră legătura şi după aceea, pe de-o parte pentru că amândoi depindeau într-un fel de Casey – lui Billy îi era şef, lui Dan, îndrumător –, dar mai cu seamă pentru că se simpatizau. Lui Dan îi plăcea nespus de mult atitudinea francă a lui Billy.

Şi îi mai plăcea să conducă trenuleţul *Helen Rivington.* Probabil tot o chestie care ţinea de treaba aia cu copilul-lăuntric; cu siguranţă că aceasta ar fi fost opinia oricărui psihiatru. Iar Billy era de acord să-l lase în locul lui, ba vara chiar se bucura că are ocazia să se mai odihnească. Între Patru Iulie şi Ziua Muncii, trenuleţul *Riv* făcea de zece ori pe zi drumul de şaisprezece kilometri până la Spărtura din Nori şi înapoi, iar Billy nu mai era tinerel.

Pe când traversa peluza spre Cranmore Avenue, Dan îl observă pe Fred Carling pe o bancă de pe aleea dintre Căminul propriu-zis şi clădirea Rivington Doi. Infirmierul care cândva lăsase urmele degetelor sale pe trupul sărmanului Charlie Hayes lucra tot în schimbul de noapte şi era la fel de indolent şi nevricos ca şi înainte, dar măcar învăţase că era mai bine să se ţină la distanţă de Doctorul Somn. Iar asta îi convenea de minune lui Dan.

Carling, care mai avea puţin şi intra de serviciu, ţinea pe genunchi o pungă de la McDonald’s pătată cu grăsime şi molfăia dintr-un Big Mac. Cei doi se priviră fix o clipă. Nu salută niciunul. Dan era de părere că Fred Carling era un nemernic puturos cu apucături sadice, iar Carling era de părere că Dan era un băgăcios prefăcut, aşa că erau *chit.* Câtă vreme se ţineau la distanţă unul de celălalt, totul avea să fie bine, şi totul avea să fie bine şi toate lucrurile de pe faţa pământului vor coexista în armonie[{32}].

Dan cumpără cafelele (cu patru măsuri de zahăr pentru Billy), apoi traversă parcul aglomerat şi fremătând de activităţi în lumina aurie a înserării. Frisbee-uri zburau în toate direcţiile. Mame şi taţi îşi dădeau piticii în leagăne ori îi prindeau la capete de tobogane. Pe terenul de fotbal se desfăşura un meci – echipa Asociaţiei Tinerilor Creştini din Frazier împotriva unor puşti pe ale căror tricouri portocalii scria DEPT. SPORT ŞI REC. ANNISTON. Îl văzu pe Billy în gară, urcat pe un taburet şi lustruind cromul trenuleţului *Riv.* Totul părea în ordine. Dan se simţea acasă.

Şi chiar dacă nu-i acasă, îşi zise el, *e cel mai aproape. Nu îmi mai trebuie decât o nevastă pe care s-o cheme Sally, un copil Pete şi un câine Rover.*

Traversă varianta liliputană a Cranmore Avenue şi intră în umbra Gării Liliput.

— Bună, Billy, uite, ţi-am adus nişte cafea din aia cu mult zahăr, aşa cum îţi place ţie.

La sunetul vocii sale, primul om din Frazier care-i spusese o vorbă bună se întoarse şi exclamă:

— Măi, să fie! Ce amabil eşti! Tocmai mă gândeam că mi-ar prinde bine – o, futu-i, am scăpat-o…

Tava din carton căzu din mâinile lui Danny. Cafeaua fierbinte i se vărsă pe tenişi. Dar toate astea i se păreau ca din altă lume, neimportante.

Pe chipul lui Billy Freeman se târau câteva muşte.

7

Billy nu voia să stea de vorbă cu Casey Kingsley în dimineaţa următoare, nu voia să-şi ia liber, şi *nici să n-audă* de doctori. Îi repeta lui Dan că se simte bine, că se simte în formă, că se simte excelent. Ba unde mai pui că scăpase de guturaiul de vară care îl pocnea de obicei prin iunie, iulie.

Dan, însă, nu dormise toată noaptea de grijă şi nu accepta fasoanele lui Billy. Poate că l-ar fi lăsat în pace dacă ar fi crezut că era prea târziu şi nu se mai putea face nimic.

Dar nu credea. Mai văzuse muşte pe obraji de oameni şi înainte şi învăţase să le descifreze sensul. Dacă erau multe, un roi, care să colcăie pe chipul persoanei respective, acoperindu-i cu totul trăsăturile, ca un văl, atunci nu mai era nicio speranţă. Dacă erau doar vreo zece, cincisprezece, însemna că se mai *putea* face ceva. Dacă erau doar câteva, însemna că şansele erau foarte bune. Iar pe faţa lui Billy fuseseră trei sau patru.

Dar pe pacienţii azilului nu văzuse niciodată muşte.

Îşi aminti de vizita făcută mamei lui cu vreo nouă luni înainte ca ea să se stingă, într-o zi când şi Wendy Torrance susţinuse sus şi tare că se simţea bine, că se simţea în formă, că se simţea excelent. *La ce te uiţi, Danny?* îl întrebase ea. *M-am murdărit cu ceva pe faţă?* Şi se ştersese pe vârful nasului, trecând cu degetele prin sutele de muşte ale morţii care îi acopereau faţa de la linia părului până la bărbie, ca o căiţă.

8

Lui Casey îi plăcea rolul de mediator. Glumeţ de felul lui, se amuza explicând oricui avea chef să-l asculte că aşa îşi câştiga enormul salariu anual de şase cifre.

Mai întâi îl ascultă pe Dan. Apoi ascultă protestele lui Billy – nici vorbă să-şi ia liber, ce prostie mai era şi asta, mai ales în toiul sezonului, cu oameni înşiraţi la coadă încă de la opt dimineaţa ca să facă o tură cu trenuleţul *Riv*. În plus, niciun doctor nu l-ar primi fără programare prealabilă. În fond, şi pentru ei sezonul era în toi.

— Când ai fost ultima dată să-ţi faci un control? îl întrebă Casey atunci când Billy îşi epuiză argumentele.

Dan şi Billy stăteau în picioare în faţa biroului lui, Casey îşi sprijinise scaunul de perete şi stătea cu capul lipit de locul obişnuit, chiar sub cruce, şi cu degetele împletite pe abdomenul proeminent.

Billy adoptă o atitudine defensivă.

— Păi, cred că pân’ 2006. Da’ mi-au ieşit toate analizele bine, Case. Doctoru’ chiar mi-a zis că am tensiunea mai mică decât a lui.

Casey se uită la Dan. În privirea lui se citea bănuială şi curiozitate, însă nu şi neîncredere. Membrii AA dădeau dovadă de mare discreţie atunci când interacţionau cu restul lumii, dar în interiorul grupurilor lor discutau, şi uneori chiar bârfeau, destul de liber. De aceea Casey ştia că Dan mai avea şi un *alt* talent pe lângă cel de a-i ajuta să moară mai uşor pe bolnavii în faze terminale. La Radio-Şanţ se anunţa că uneori Dan T. avea anumite revelaţii extrem de folositoare, dar care nu puteau fi nicicum explicate.

— Te ai bine cu Johnny Dalton, nu? îl întrebă el acum. Medicul pediatru?

— Da. Mă întâlnesc cu el la întrunirile de joia. Din North Conway.

— Ai numărul lui de telefon?

— Da.

Dan avea o mulţime de numere de contact la spatele carneţelului pe care i-l dăduse Casey demult şi pe care încă îl mai purta cu el.

— Sună-l. Zi-i că-i musai ca obraznicu’ ăsta să fie văzut de un doctor. Nu se întâmplă cumva să ştii tu ce fel de doctor, nu? Oricum, e al naibii de sigur că nu are nevoie de pediatru la vârsta lui.

— Casey… începu Billy.

— O şoaptă să n-aud, i-o reteză Casey şi se întoarse spre Dan. Pe cinstea mea, mi se pare că tu ai o oarecare idee. Să fie vorba de plămâni? E cel mai probabil, dacă ne gândim la cât fumează.

Dan îşi dădu seama că mersese prea departe şi că nu mai era cale de întors. Oftă şi recunoscu:

— Nu. Cred că are o problemă digestivă.

— În afară de o indigestie uşoară, burta mea e…

— *Taci* am spus.

Apoi, tot către Dan:

— Deci înseamnă că-i trebuie un doctor de maţe. Zi-i lu’ Johnny D. că-i foarte important.

Făcu o pauză şi continuă pe un ton nesigur:

— O să te creadă?

Dan se bucură să audă întrebarea asta. De când venise în New Hampshire îşi ajutase mai mulţi colegi de la Alcoolicii Anonimi şi, cu toate că-i rugase să păstreze secretul, ştia foarte bine că unii nu se putuseră abţine şi povestiseră mai departe. Dar era fericit că Johnny D. nu se număra printre aceştia.

— Cred că da.

— În regulă, spuse Casey arătând spre Billy. Te învoiesc pe ziua de azi şi nu-ţi opresc banii. Ai scutire medicală.

— Da’ trenu…

— Sunt zece oameni în afurisitul ăsta de oraş care ştiu să conducă trenuleţul. Am să le dau telefon şi, până apare vreunul, am să-l conduc eu în primele două ture.

— Da’ şoldul tău…

— La naiba cu şoldul meu. Fă-mi hatârul şi ieşi de-aici.

— Da’, Casey, mă simt…

— Mă doare exact undeva dacă te simţi atât de bine încât să fii în stare să faci turul Lacului Winnipesaukee. În fuga mare. Te duci la doctor şi cu asta basta.

Billy se uită cu reproş la Dan.

— Vezi în ce m-ai băgat? Nici nu mi-am băut cafeaua de dimineaţă.

Nu se mai zăreau muştele acum, dar tot acolo erau. Şi Dan ştia că, dacă se concentra mai mult, le-ar fi putut vedea iarăşi, dacă voia… dar cine, pentru numele lui Dumnezeu, ar *vrea* să le vadă?

— Ştiu, spuse el. Viaţa e de tot rahatul, prietene. Casey, pot să folosesc telefonul tău?

— Te rog, zise Casey ridicându-se de pe scaun. Vasăzică eu acum mă duc până la gară ca să compostez niscai bilete. Ai vreo şapcă de mecanic care să-mi vină, Billy?

— Nu.

— Am eu una, zise Dan.

9

Pentru o organizaţie care nu bătea toba pe seama existenţei ei, nu vindea nimic şi se susţinea doar prin bancnotele mototolite aruncate în coşurile ori şepcile trecute din mână în mână, Alcoolicii Anonimi exercita o influenţă puternică şi tăcută dincolo de uşile sălilor închiriate şi ale subsolurilor de biserici unde îşi desfăşura activităţile. Nu era însă o reţea a foştilor colegi de şcoală, îşi zise Dan, ci una a beţivilor reformaţi.

Îl sună pe John Dalton, iar John îl sună pe un specialist în medicină internă, pe nume Greg Fellerton. Fellerton nu făcea parte din programul AA, dar îi era dator lui Johnny D. Dan nu cunoştea motivul şi nici nu-i păsa. Tot ce conta era că, în decursul aceleiaşi zile, Billy Freeman s-a aflat pe masa de consultaţii din cabinetul lui Fellerton din Lewiston. Respectivul cabinet se afla la o distanţă de o sută doisprezece kilometri de Frazier, iar Billy s-a văicărit întregul drum.

— Eşti convins că nu te mai supără şi altceva în afară de indigestie? îl întrebă Dan când opriră în faţa cabinetului lui Fellerton de pe strada Pine.

— Îhî, răspunse Billy adăugând fără prea multă tragere de inimă: Parcă m-a necăjit mai tare în ultima vreme, dar nu atât cât să mă ţină treaz noaptea.

Mincinosule, îl admonestă Dan în gând, dar nu zise nimic cu glas tare. Reuşise să-l aducă până aici pe bătrânul căpos şi asta era tot ce conta.

El rămase apoi în sala de aşteptare, unde răsfoi cu minţile aiurea un exemplar al revistei *OK!,* pe coperta căruia era o fotografie cu prinţul William şi mireasa lui drăguţică, dar mult prea slabă. La un moment dat se auzi un strigăt puternic de durere dinspre cabinetul medicului. Cam la zece minute după aceea, apăru Fellerton şi se aşeză

alături de Dan. Aruncă o privire la coperta revistei şi comentă:

— O fi individul ăsta moştenitorul coroanei regale, dar tot o să fie mai chel ca o bilă de popice înainte de patruzeci de ani.

— Cred că ai dreptate.

— Fireşte că am dreptate. În lumea oamenilor, singura regină adevărată este genetica. Vezi că-l trimit pe prietenul tău la Central Maine General, ca să-şi facă o tomografie. Deşi îmi cam închipui ce o să se vadă acolo. Şi, dacă am dreptate, am să-l programez pe domnul Freeman la un chirurg cardiovascular pentru mâine dimineaţă.

— Dar ce are?

Billy tocmai venea spre ei, încheindu-se la curea. Chipul lui bronzat era acum pământiu şi transpirat.

— Zice că am o umflătură în aortă. Ca o băşică într-un cauciuc. Da' cauciucurile nu zbiară când le împungi.

— Un anevrism, explică Fellerton. Sigur, s-ar putea să fie chiar o tumoare, dar nu cred. În orice caz, timpul este esenţial. Blestemăţia aia e de mărimea unei mingi de ping-pong. Ai făcut foarte bine că l-ai adus la control. Dacă îi plesnea şi nu era în apropierea unui spital…

Şi Fellerton clătină mâhnit din cap.

10

Tomografia confirmă diagnosticul lui Fellerton: da, era un anevrism. Şi la ora şase seara Billy era deja instalat într-un pat de spital. Dan stătea alături, spunându-şi că prietenul lui pare dintr-odată mai împuţinat la trup în lumina rece şi puternică a neonului.

— Aş ucide pentru un fum, zise Billy cu mult dor.

— N-am ce-ţi face.

Billy oftă.

— Oricum, cam de mult ar fi trebuit să mă las. N-ai treabă la Căminul Rivington?

— Sunt în ziua liberă.

— Şi al naibii de bine te-ai găsit să ţi-o petreci. Fii atent la mine ce-ţi zic acum: dacă n-o să mă omoare mâine de dimineaţă cu toate cuţitele alea şi cu ce-or mai vârî în mine, înseamnă că-ţi datorez viaţa. Habar n-am cum de-ai ştiut, dar, dacă o să pot să te ajut vreodată, cu absolut orice, nu va trebui decât să-mi spui.

Dan îşi aduse aminte cum, cu zece ani în urmă, coborâse din cursa interstatală pe o ninsoare delicată ca dantela unei rochii de mireasă. Îşi aduse aminte de încântarea pe care o simţise la vederea locomotivei roşii a trenuleţului *Helen Rivington.* Şi îşi mai aminti cum omul din faţa lui îl întrebase dacă îi place trenul, în loc să-i zică să se care dracului de acolo. Un gest micuţ de amabilitate, care însă deschisese uşa spre tot ce avea el astăzi.

— Billy, băiatule, eu îţi sunt dator ţie mai mult decât ţi-aş putea plăti vreodată.

11

Observase o ciudăţenie în toţi anii de abstinenţă. Când lucrurile nu prea mergeau bine cu viaţa lui – ca de pildă în dimineaţa aceea din 2008 când descoperise că îi spărsese cineva geamul de la maşină cu o piatră –, nu se gândea la băutură. Însă, când totul era bine şi frumos, setea cea veche îl încerca din nou. În seara aceea, după ce-şi luase la revedere de la Billy şi se întorcea acasă dinspre Lewiston şi totul era în regulă, observă la marginea şoselei un bar pe a cărui firmă scria „Cizmă de Cowboy” şi simţi că trebuie să intre. Că trebuie să-şi ia o carafă cu bere şi să schimbe bani în fise pentru tonomat. Că trebuie să stea acolo şi să-i asculte pe Jennings şi Jackson şi Haggard, fără să vorbească cu nimeni, fără să işte vreun tărăboi, doar bând şi ameţindu-se. Simţind cum dispare toată greutatea abstinenţei – uneori avea sentimentul că lipsa băuturii îl încălţase cu pantofi din plumb. Şi când n-o să-i mai rămână

decât cinci fise, o să pună „Whisky Bent and Hell Bound” de cinci ori la rând.

Trecu de bar, intră în parcarea mare a unui Walmart din apropiere şi deschise telefonul. Rămase cu degetul în aer deasupra numărului lui Casey, dar îşi aminti discuţia neplăcută din cafenea. S-ar putea să vrea să redeschidă subiectul, mai ales partea aceea cu secretul lui Dan. Deci, nu. Proastă idee.

Ca străin de propriul corp, se întoarse la barul de pe marginea şoselei şi opri maşina în spatele parcării. Se simţea foarte încântat. Dar se simţea şi ca un om care tocmai ce şi-a lipit de tâmplă ţeava unui pistol încărcat. Geamul maşinii era deschis pe partea lui şi se auzeau nişte indivizi interpretând un vechi cântec al grupului Derailers – „Lover’s Lie”. Nu cântau prea rău, ba chiar, dacă ar fi avut câteva băuturi în organism, i s-ar fi părut că muzica lor sună excelent. Probabil că înăuntru erau şi câteva doamne care şi-ar fi dorit să danseze. Doamne cu cârlionţi, doamne cu şiraguri de perle false, doamne cu fuste scurte, doamne cu cămăşi de cowboy. Întotdeauna erau. Se întrebă ce marcă de whisky curgea din butoaie şi, Doamne, o, Doamne Dumnezeule, ce sete îi era. Deschise portiera maşinii, puse un picior afară şi rămase aşa, cu capul în piept.

Zece ani. Zece ani *buni.* Pe care i-ar putea arunca la gunoi în doar zece minute. Cât de uşor ar fi. *Uşor ca apa de izvor.*

Cu toţii avem o taină care ne-a făcut să atingem limita de jos. Probabil că într-o bună zi o vei mărturisi cuiva pe a ta. Căci, dacă n-o vei face, te vei pomeni la un moment dat într-un bar cu un pahar în mână.

Şi vina ar fi numai a ta, Casey, sună gândul lui rece. *Aş putea spune că tu mi-ai vârât ideea asta în cap atunci când ne beam cafelele la Sunspot.*

Deasupra intrării era o săgeată roşie care lumina intermitent şi un afiş care anunţa CARAFE 2$ PANĂ LA 9 PM BERE MILLER LITE VĂ AŞTEPTĂM.

Dan trânti portiera, îşi deschise iarăşi telefonul şi îl sună pe John Dalton.

— Cum se simte prietenul tău? îl întrebă John.

— Acum face nani şi mâine dimineaţă la şapte intră în operaţie. Uite de ce te-am sunat, John, simt că aş bea ceva.

— O, *nuuu!* strigă John într-un falsetto vibrant. *Fără alcool!*

Şi uite aşa, setea îi dispăru cât ai bate din palme. Dan izbucni în râs.

— Bravo, aveam nevoie de asta. Dar, dacă-l mai imiţi vreodată pe Michael Jackson, chiar am să *beau.*

— Ar trebui să mă auzi cum cânt „Billie Jean”. Sunt un monstru la karaoke. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Prin parbriz, Dan vedea clienţii de la „Cizmă de Cowboy” venind şi plecând, discutând probabil despre orice în afară de arta lui Michelangelo.

— Povestea aia care te chinuie… atunci când te îmbătai… nu ştiu cum să zic… reuşeai s-o amuţeşti?

— Doar s-o înăbuş. Ca şi cum i-aş fi pus o pernă pe faţă şi aş fi încercat s-o sufoc.

— Şi acum?

— Nici Superman nu-i mai tare decât mine. Îmi folosesc puterile ca să susţin adevărul, dreptatea şi modul de viaţă american.

— Adică nu vrei să vorbeşti despre asta.

— Nu, spuse Dan. Nu vreau. Dar mi-e mai bine acum. Mai bine decât aş fi crezut vreodată că-mi poate fi. În adolescenţă…

Se întrerupse. În adolescenţă, fiecare zi fusese o luptă pentru păstrarea sănătăţii mintale. Vocile pe care le auzea în cap erau cumplite; imaginile pe care le vedea erau adesea şi mai rele. Îi jurase mamei lui şi îşi promisese lui însuşi că niciodată nu va bea aşa cum o făcuse tatăl lui. Dar atunci când se apucase de băut, în primul an de liceu, se simţise atât de incredibil de uşurat, că îi păruse rău – în

primă fază – că nu se apucase mai de mult. Mahmurelile de dimineaţă erau de o mie de ori mai suportabile decât coşmarurile din timpul nopţii. Toate acestea ducând la o singură întrebare: Cât de mult *semăna* el cu tatăl lui? În câte privinţe?

— Ce a fost în adolescenţă? îl întrebă John.

— Nimic. Nu contează. Ascultă, ar fi bine s-o iau din loc. Sunt în parcarea unui bar.

— Pe bune?

Tonul lui John părea plin de curiozitate.

— Care?

— Unul pe care îl cheamă „Cizmă de Cowboy”. Cu carafe la doi dolari până la nouă seara.

— Dan.

— Da, John.

— Ştiu locul ăla de pe vremuri. Dacă tot vrei să-ţi arunci viaţa la budă, nu începe de acolo. Femeile sunt curve îndopate cu metamfetamină, iar closetul bărbaţilor pute mai tare decât nişte bandaje pline de puroi. „Cizma” e pentru momentul în care ţi-ai atins limita de jos.

Şi uite-o! Iarăşi expresia aia nenorocită.

— Cu toţii avem o taină care ne face să atingem limita de jos, spuse Dan. Nu-i aşa?

— Pleacă de-acolo, Dan, spuse John foarte serios. Chiar în clipa asta. Nu mai pierde vremea. Şi rămâi la telefon până când îţi dispare din oglinda retrovizoare cizma aia de neon de pe acoperiş.

Dan porni maşina, ieşi din parcare şi se întoarse pe Route 11.

— Dispare, spuse el. Dispare… şiiiii… a dispărut.

Nu era în stare să pună în cuvinte uşurarea pe care o simţea. Dar mai simţea şi un regret amar – oare câte carafe cu bere la doi dolari ar fi fost capabil să dea gata înainte de ora nouă?

— N-ai de gând cumva să-ţi iei un bax de bere ori vreo sticlă de vin înainte să ajungi în Frazier, nu?

— Nu. Mă simt bine.

— Atunci ne vedem joi seară. Vino mai devreme şi am să te servesc cu o cafea de excepţie. „Folgers”, din rezerva mea personală.

— Aşa am să fac, promise Dan.

Când intră în camera lui din turn şi aprinse lumina, văzu un mesaj nou pe tablă.

Am avut o zi minunată!
Prietena ta,
ABRA

— Foarte bine, scumpo, şopti Dan. Mă bucur.

Bâzzzz. Interfonul. Se duse şi răspunse.

— Bună seara, Doctore Somn, se auzi vocea Lorettei Ames. Mi s-a părut mie că te-am văzut când ai intrat. Teoretic încă mai eşti în ziua ta liberă, dar ai chef să faci o vizită la domiciliu?

— La cine? Domnul Cameron sau domnul Murray?

— Cameron. Azzie a intrat la el imediat după cină.

Ben Cameron stătea în Rivington Unu. La etajul al doilea. Un fost contabil de optzeci şi trei de ani, cu insuficienţă cardiacă. Un bătrânel al naibii de simpatic. Jucător foarte bun de scrabble şi o adevărată pacoste la Parcheesi, unde ridica blocade peste blocade, înnebunindu-i pe ceilalţi jucători.

— Vin imediat, zise Dan.

În drumul spre uşă, se opri o clipă în faţa mesajului de pe tablă.

— Noapte bună, scumpo, şopti el.

Vreme de doi ani după seara aceasta nu a mai ştiut nimic de Abra Stone.

Tot pe perioada celor doi ani, ceva hiberna în sângele Legitimilor. Un dar de despărţire din partea lui Bradley Trevor, alias Băiatul care joacă baseball.

PARTEA A DOUA

DIAVOLII GOI

VII

„M-AI VĂZUT?”

1

Într-o dimineaţă de august a anului 2013, Concetta Reynolds se trezi devreme în apartamentul ei proprietate personală din Boston. Ca în fiecare zi, primul lucru de care îşi dădu seama era lipsa căţeluşei încovrigate în colţ, lângă măsuţa de toaletă. Betty murise de ani buni, dar tot îi mai era dor de ea. Îşi puse halatul şi porni spre bucătărie ca să-şi prepare cafeaua de dimineaţă. Făcuse de mii de ori drumul acesta şi nu avea niciun motiv să-şi închipuie că de data aceasta va fi diferit. Cu atât mai puţin nu-i trecuse vreodată prin minte că va fi primul dintr-un lanţ de evenimente nefericite. Nu s-a împiedicat, cum să se împiedice? îi va spune nepoatei sale, Lucy, mai târziu, în aceeaşi zi, şi nici nu s-a lovit de vreo mobilă. A auzit doar un pocnet fără importanţă imediată de undeva, din jumătatea inferioară a trupului ei, pe partea dreaptă, şi după aia s-a pomenit pe jos, cu piciorul în flăcări de durere.

Rămase acolo vreo trei minute, uitându-se la reflexia ei în parchetul lustruit, aşteptând ca durerea să se diminueze. Şi vorbind singură. *Femeie proastă ce eşti! Cum să nu ai tu un companion? De cinci ani te tot bate David la cap spunându-ţi că eşti prea bătrână ca să locuieşti singură şi acum uite ce-ai făcut! N-o să te lase niciodată să uiţi ce-ai păţit azi.*

Dar o îngrijitoare permanentă ar fi avut nevoie de o cameră, iar asta ar fi însemnat să renunţe la cea aranjată special pentru Lucy şi Abra. Or, nu putea face aşa ceva: Chetta trăia pentru vizitele lor. Cu atât mai mult acum, că murise Betty, parcă o părăsise şi toată inspiraţia şi nu mai scria nimic. Dar, cu toate că avea nouăzeci şi şapte de ani,

reuşise să se descurce singură. Şi se simţise bine. Probabil datorită genelor bune din partea femeiască a familiei. Oare nu îngropase momo a ei patru soţi şi şapte copii şi trăise până la o sută doi ani?

Deşi, dacă era să recunoască cinstit (şi numai faţă de ea însăşi), parcă nu se simţise în apele ei vara asta. Vara asta fusese… mai grea.

În sfârşit, când o mai lăsă durerea – puţin, foarte puţin –, începu să se târască pe holul mic spre bucătăria scăldată acum în lumina zorilor. Cu această ocazie află că îi era mult mai dificil să aprecieze cum se cuvine razele acelea trandafirii de la nivelul parchetului. De fiecare dată când durerea devenea prea insuportabilă, se oprea cu capul sprijinit pe braţul uscat, gâfâind amarnic. În timpul acestor halte de odihnă, medită asupra celor şapte vârste ale omului, la felul cum ele descriu un cerc perfect (şi absolut tâmpit). Exact la fel ca acum se deplasase ea cu mult timp în urmă, în al patrulea an al Primului Război Mondial, cunoscut şi sub numele – să mori de râs, nu alta – Războiul care va Pune Capăt Tuturor Războaielor. Pe vremea aceea ea era Concetta Abruzzi şi ieşea de-a buşilea din ferma părinţilor ei din Davoli, hotărâtă să prindă puii de găină care o întreceau fără probleme. După aceste începuturi petrecute în ţărâna Italiei, a ajuns să ducă o viaţă prolifică şi interesantă. A publicat douăzeci de volume de poezie, a luat ceaiul cu Graham Greene, a luat cina cu doi preşedinţi şi – lucrul cel mai minunat dintre toate – fusese binecuvântată cu o strănepoată frumoasă, inteligentă şi înzestrată cu un talent straniu. Şi la ce au dus toate lucrurile astea bune?

Înapoi la mersul de-a buşilea, acolo au dus. Înapoi la începuturi. *Dio mi benedica.* Doamne, apără şi păzeşte.

Ajunse în bucătărie şi se târî prin dreptunghiul de lumină spre măsuţa unde mânca de obicei. Acolo era telefonul mobil. Chetta se apucă de un picior al mesei şi o zgâlţâi până ce mobilul alunecă de pe ea şi căzu pe jos. Şi, *meno*

male, ce bine! Nu se sparse. Formă numărul impus de asemenea situaţii de tot căcatul, apoi aşteptă ceva vreme o voce înregistrată ce rezuma toată absurditatea secolului douăzeci şi unu, explicându-i că respectiva convorbire urma a fi înregistrată.

Într-un sfârşit, lăudată fie Preasfânta Fecioară Maria, o voce de om adevărat spuse:

— Aţi sunat la Serviciul Urgenţe, ce problemă aveţi?

Femeia de pe jos, care pe vremuri se târâse de-a buşilea după pui de găină în sudul însorit al Italiei, rosti clar şi desluşit, în ciuda durerii care-i sfârteca piciorul.

— Numele meu este Concetta Reynolds şi locuiesc pe strada Marlborough, numărul doi-nouăsprezece, la etajul al treilea. Cred că am făcut o fractură de şold. Puteţi să trimiteţi o ambulanţă?

— Mai este cineva cu dumneavoastră, doamnă Reynolds?

— Nu, păcatele mele, nu e nimeni. Uite ce e, băiete: tu stai acum de vorbă cu o babă proastă care a crezut că poate să locuiască singură. Şi, că tot veni vorba, prefer să mi se spună *Signora.*

2

Lucy primi telefonul de la bunica ei cu puţin înainte ca aceasta să intre în operaţie.

— Mi-am fracturat şoldul, dar mi-au zis c-o să mă repare, îi spuse Chetta. Cred c-o să-mi bată nişte cuie şi alte chestii de-astea.

— Ai căzut, Momo?

Lucy se gândi la fiica ei, ce-şi petrecea o săptămână în tabără.

— O, da, sigur c-am căzut, dar fractura s-a petrecut din senin şi ea mi-a *provocat* căderea. Se pare că aşa ceva se întâmplă destul de des celor de vârsta mea şi, de vreme ce sunt tot mai mulţi bătrâni pe lumea asta, doctorii ştiu foarte bine ce au de făcut. Nu-i cazul să vii imediat, deşi cred că

vei dori să vii destul de curând. Am impresia că trebuie să discutăm despre anumite aranjamente.

Lucy simţi că o ia cu răceală la stomac.

— Ce fel de aranjamente?

Pentru că era sub influenţa Valiumului, ori a morfinei, ori a altei drăcii pe care o vârâseră în ea, Concetta se simţea împăcată acum.

— Se pare că fractura de şold e cea mai mică din problemele mele.

Şi-i explică. Nu dură prea mult. Încheie spunând:

— Nu-i spune Abrei, *cara.* Am primit o droaie de e-mailuri de la ea, ba chiar şi o *scrisoare* adevărată şi am sentimentul că se distrează de minune în tabără. N-are niciun rost s-o necăjeşti. Va fi suficientă vreme să afle că bătrâna ei Momo e cu un picior în groapă.

Lucy o contrazise în gând: *Dacă tu chiar crezi că trebuie să-i spun ca să afle…*

— Îmi dau seama ce gândeşti şi fără să fiu medium, *amore,* dar poate de data asta veştile rele o vor ocoli.

— Poate, zise Lucy.

Dar nici nu pusese bine în furcă receptorul că telefonul sună iarăşi.

— Mama? Mami?

Era Abra. Plângea în hohote.

— Vreau să vin acasă. Momo are cancer şi eu vreau să vin acasă!

3

După întoarcerea ei precipitată din Tabăra Tapawingo, Maine, Abra începu oarecum să înţeleagă cum ar fi fost să facă naveta între părinţi divorţaţi. Împreună cu mama ei, petrecu ultimele două săptămâni din august şi prima săptămână din septembrie în apartamentul Chettei, de pe strada Marlborough din Boston. Operaţia de şold a bătrânei doamne fusese un succes, iar ea refuzase să rămână mai

mult în spital, aşa cum refuzase orice fel de tratament pentru cancerul de pancreas pe care i-l descoperiseră doctorii.

— Nici pastile, nici citostatice. Nouăzeci şi şapte de ani înseamnă deja prea mult. Cât despre tine, Lucia, îţi interzic să-ţi petreci următoarele şase luni din viaţă hrănindu-mă şi aducându-mi plosca la pat. Ai o familie de care să te îngrijeşti, iar eu îmi pot permite să angajez o infirmieră permanentă.

— Nu te las să-ţi trăieşti ultimele clipe ale vieţii printre străini, se supără Lucy.

Vorbise pe tonul ei nu-te-pune-cu-mine, ton pe care şi Abra şi tatăl ei ştiau că nu trebuie să-l contrazică. Nici măcar Concetta nu o făcea.

Nimeni nu a protestat faţă de şederea Abrei în Boston. În data de nouă septembrie trebuia să înceapă clasa a opta la Gimnaziul din Anniston. David Stone îşi luase anul liber de la universitate ca să scrie o carte în care să compare Furtunosul Deceniu[{33}] cu spectaculoasa cultură hippie a anilor şaizeci şi astfel – la fel ca multe alte fete pe care le cunoscuse în tabără – Abra începu să facă naveta de la un părinte la celălalt. În timpul săptămânii stătea cu tatăl ei. În weekenduri se ducea să fie cu mami şi cu Momo. Îşi zicea că situaţia nu poate fi mai rea… dar se poate… şi cel mai adesea chiar aşa se şi întâmplă.

4

Cu toate că acum lucra acasă, David Stone nu se ostenea să ia corespondenţa din căsuţa de la poartă. Susţinea sus şi tare că Serviciul Poştal al Statelor Unite nu este decât o birocraţie miriapodă care şi-a pierdut relevanţa odată cu noul mileniu. Din când în când mai apărea câte un colet – cărţi necesare documentării pentru lucrarea lui ori vreun obiect comandat de Lucy din cataloage –, dar tot restul nu era nimic altceva decât maculatură.

Când Lucy era acasă, ridica ea corespondenţa şi o sorta în vreme ce-şi bea cafeaua de dimineaţă. În *mare* parte erau doar prostii care luau imediat drumul coşului de gunoi. Însă, la începutul acelui septembrie, Lucy se afla în Boston, aşa că Abra – acum gospodina oficială a casei – era cea care umbla la căsuţa poştală atunci când venea de la şcoală. Mai spăla şi vasele, punea maşina de spălat rufe de două ori pe săptămână şi dădea cu aspiratorul dacă îşi aducea aminte. Făcea toate treburile astea fără să se vaite, deoarece ştia că mama ei avea grijă de Momo şi că tatăl ei lucra la o carte importantă. David pretindea că aceasta va fi o lucrare ACCESIBILĂ, deloc ABSTRACTĂ. Iar dacă va avea succes, atunci s-ar putea să renunţe la catedra de la facultate şi să se dedice scrisului. Măcar pentru o vreme.

În ziua aceasta, 17 septembrie, în cutia poştală se aflau: un pliant de la Walmart, o carte poştală anunţând deschiderea unui nou cabinet stomatologic în oraş (GARANTĂM KILOMETRI DE ZÂMBETE!) şi două reclame lucioase de la nişte agenţi imobiliari locali care vindeau proprietăţi pe perioadă limitată în staţiunea de schi Mount Thunder.

Mai era şi fiţuica locală, *Ghidul Cumpărătorului din Anniston,* cu ştiri preluate de la agenţiile de presă pe primele două pagini şi câteva reportaje locale (cele mai multe din lumea sportului) în mijloc. În rest, doar reclame, anunţuri şi cupoane. Dacă ar fi fost acasă, Lucy ar fi păstrat cupoanele şi ar fi aruncat restul *Ghidului* la gunoi. Şi fiica ei nu l-ar fi văzut niciodată. Dar astăzi, pentru că Lucy era în Boston, Abra l-a văzut.

Începu să-l răsfoiască venind spre casă, apoi îl întoarse la ultima pagină. Acolo erau patruzeci sau cincizeci de fotografii cam de mărimea unor timbre, majoritatea color, doar câteva în alb şi negru, cu un titlu mare deasupra:

M-AI VĂZUT?

Rubrică săptămânală a *Ghidului Cumpărătorului din Anniston*

La început, Abra crezu că era vorba de vreun concurs, ca o vânătoare de comori. Apoi îşi dădu seama că în fotografii erau copii dispăruţi şi parcă simţi cum o mână rece îi stoarce stomacul ca pe o cârpă. Îşi cumpărase trei pachete de biscuiţi Oreo de la cantina şcolii, din care mâncase în autobuz, pe drumul spre casă. Iar acum i se părea că biscuiţii i se pun în gât, împinşi de mâna aceea din stomacul ei.

Nu te uita dacă te necăjeşte, îşi spuse ea, cu vocea aceea severă şi didactică pe care o folosea adesea atunci când era supărată sau tulburată (vocea lui Momo, deşi nu era conştientă de asta). *Aruncă-l la tomberonul din garaj împreună cu celelalte mizerii.* Doar că nu se simţea în stare să *nu* se uite.

Iat-o pe Cynthia Abelard, DN 9 iunie 2005. După ce se gândi puţin, Abra înţelese că DN însemna data naşterii. Deci Cynthia avea acum opt ani. Dacă mai era în viaţă. Dispăruse încă din 2009. *Cum poţi să pierzi un copil de patru ani?* se minună Abra. *Trebuie că avea părinţi de tot rahatul.* Dar, fireşte, era foarte posibil ca nu părinţii să o fi *pierdut.* Poate că era vorba despre un ciudat care dădea târcoale prin zonă, a văzut-o, a profitat de ocazie şi a răpit-o.

Iată-l pe Merton Askew, DN 4 septembrie 1998. Dispăruse în 2010.

Şi cam pe la jumătatea paginii era fotografia unei foarte frumoase fetiţe hispanice, pe nume Angel Barbera, care dispăruse din casa ei din Kansas City la vârsta de şapte ani şi de care nu se mai ştia nimic de mai bine de nouă ani. Abra se întrebă dacă părinţii ei chiar credeau că poza asta minusculă îi va ajuta să o găsească. Şi, dacă o găseau, ar mai fi putut ei să o recunoască? Sau *ea* pe *ei?*

Aruncă naibii prostia asta, spuse vocea de Momo. *Ai suficiente griji şi fără să te uiţi la o droaie de copii dispă…*

Ochii i se opriră asupra unei fotografii de pe ultimul rând. Scoase un sunet mic, gâtuit. Poate un geamăt. La început nu înţelese, deşi parcă… Exact ca atunci când ştii precis cuvântul pe care vrei să-l foloseşti într-o compunere pentru la şcoală, dar îţi zburătăceşte prin minte şi nu poţi să-l prinzi.

În poza aceasta era un băiat alb, cu păr scurt şi cu un zâmbet larg de prostălău. Parcă avea şi pistrui pe obraji. Sigur, poza era mult prea mică pentru a-şi putea da seama, dar

(pistrui sunt, ştii foarte bine)

cumva Abra era sigură. Da, pistrui erau, iar fraţii lui mai mari îl luaseră la mişto pe chestia asta, iar mama lui îl liniştise spunându-i că-i vor dispărea cu timpul.

— Şi i-a mai spus că pistruii sunt semn de noroc, şopti Abra.

Bradley Trevor, DN 2 martie 2000. Data dispariţiei 12 iulie 2011. Rasă: caucaziană. Adresă: Bankerton, Iowa. Vârstă actuală: 13. Dedesubt – sub toate fotografiile acelor copii surâzători – scria: *Dacă aveţi impresia că l-aţi văzut pe Bradley Trevor, vă rugăm să contactaţi Centrul Naţional pentru Copii Dispăruţi Exploataţi Sexual.*

Din păcate, însă, nimeni nu va contacta Centrul Naţional pentru Copii, pentru că nimeni nu îl va vedea pe Bradley. Şi nici vârsta lui actuală nu era de treisprezece ani. Bradley Trevor se oprise la unsprezece. Se oprise aidoma unui ceas defect care arată aceeaşi oră întreaga zi. Abra se pomeni întrebându-se dacă pistruii i se şterseseră sub pământ.

— Băiatul care joacă baseball, şopti ea din nou.

Erau sădite flori de-o parte şi de cealaltă a aleii care ducea spre casă. Abra se aplecă cu mâinile pe genunchi, simţindu-şi rucsacul de şcoală prea greu pe spate, şi vomită biscuiţii Oreo şi prânzul nedigerat peste romaniţele mamei ei. Când se convinse că nu avea să vomite şi a doua oară,

intră în garaj şi azvârli la gunoi corespondenţa. *Toată* corespondenţa.

Tati avea dreptate, nu era decât maculatură.

5

Uşa de la camera mică unde îşi instalase tatăl ei biroul era deschisă, iar Abra, oprită în bucătărie ca să bea un pahar cu apă cu care să spele gustul acru al biscuiţilor nemistuiţi, auzi zgomotul stins, dar regulat, al tastaturii computerului. Ăsta era un lucru bun. Atunci când încetinea, ori nu se mai auzea deloc, tatăl ei devenea morocănos. În plus, putea s-o bage mai mult în seamă. Iar Abra nu voia asta acum.

— Tu eşti, Abba-Doo? intonă el.

În mod normal, l-ar fi rugat să înceteze de-a mai folosi numele ăla de bebeluş, *te rog foarte frumos,* însă nu şi astăzi.

— Da, eu sunt.

— Toate bune la şcoală?

Clic-clic-clic-ul încetase. *Te rog mult, nu ieşi din birou,* se rugă Abra. *Nu veni aici ca să mă vezi şi să mă întrebi de ce sunt atât de palidă.*

— Da. Cum merge cartea?

— Am avut o zi minunată, răspunse el vesel. Am scris despre dansurile epocii, Charleston şi Black Bottom. Di-ba-da-di-ba-pa- diri-dara.

Ce-o mai fi însemnat şi chestia *aia.* Singurul lucru care conta era că se reluase *clic-clic-clic*-ul. Slavă Ţie, Doamne!

— Super, spuse ea, clătind paharul şi punându-l în scurgător. Mă duc sus să mă apuc de teme.

— Brava, fata mea. Gândeşte-te la Harvard – 2018.

— Bine, Tati.

Şi poate că se va gândi. Se va gândi la orice care s-o împiedice să se gândească la Bankerton, Iowa – 2011.

6

Dar nu reuşi.

Pentru că…

Pentru că…? Pentru că ce? Pentru că… ei bine…

Pentru că eu pot face ceva.

Conversă un timp pe messenger cu prietena ei Jessica, dar mai târziu Jessica plecă la mallul din North Conway ca să ia cina cu părinţii ei la Panda Garden. Aşa că Abra deschise manualul de cultură civică, având intenţia de a citi capitolul al patrulea – douăzeci de pagini plictisitoare purtând titlul „Cum funcţionează guvernul nostru”, dar cartea se deschise singură la capitolul al cincilea: „Responsabilităţile tale cetăţeneşti”.

O, Doamne, dacă era vreun cuvânt pe care nu avea chef să-l vadă în după-amiaza aceasta, acela era *responsabilităţi.* Se duse la baie să-şi mai ia un pahar cu apă, pentru că încă mai avea un gust scârbos în gură, şi se trezi că-şi analizează propriii pistrui în oglinda de deasupra chiuvetei. Erau trei, unul pe obrazul stâng şi doi pe nas. Deloc rău. Avusese noroc. Nici vreun semn din naştere nu avea, ca Bethany Stevens, ori un ochi leneş ca Norman McGinley şi nici nu era bâlbâită ca Ginny Whitlaw, şi nu avea un nume oribil ca bietul Pence Effersham, de care râdeau toţi copiii. Da, fireşte, Abra era puţin mai ciudată, dar Abra era drăguţă, iar lumea credea că era mai degrabă interesantă, iar nu anormală, aşa ca Pence, cunoscut în grupul băieţilor (iar fetele reuşeau cumva întotdeauna să le afle secretele) drept Penis-Pence.

Şi ce e mai important, eu nu am fost tăiată în bucăţi de nişte străini nebuni cărora nu le păsa de urletele şi rugăminţile mele. Eu nu am fost nevoită să-i văd pe dementii ăia cum îmi ling sângele de pe mâinile lor înainte să mor. Abba-Doo e o gagicuţă băftoasă.

Poate totuşi nu chiar atât de băftoasă. Gagicuţele băftoase nu află lucruri care nu le privesc.

Lăsă jos capacul closetului, se aşeză pe el, îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă. Îi părea rău că fusese nevoită să se gândească iar la Bradley Trevor şi la moartea lui îngrozitoare, însă asta nu era totul. Mai erau şi ceilalţi copii, mai erau şi pozele acelea, atât de multe încât fuseseră îngrămădite unele într-altele pe ultima pagină a *Ghidului Cumpărătorului,* ca un colectiv şcolar din iad. Toate zâmbetele acelea ştirbe şi toţi ochii aceia care apucaseră să vadă mai puţin din lumea asta decât văzuse ea, Abra, şi, în fond, ce văzuse *ea,* ce ştia *ea?* Nici măcar „Cum funcţionează guvernul nostru”.

Ce-şi închipuiau părinţii acelor copii dispăruţi? Cum reuşeau să meargă mai departe cu vieţile lor? Oare la Cynthia sau la Merton sau la Angel se gândeau ei mai întâi şi mai întâi atunci când se trezeau dimineaţa şi când se duceau seara la culcare? Le păstrau camerele pregătite pentru atunci când se vor întoarce acasă, sau le dăduseră de pomană hainele şi jucăriile? Abra auzise că aşa făcuseră părinţii lui Lennie O’Meara după ce băiatul căzuse dintr-un copac, se lovise la cap şi murise. Lennie O’Meara, care ajunsese până în clasa a cincea şi apoi… se oprise. Sigur, părinţii lui Lennie *ştiau* că e mort şi exista un mormânt unde se duceau şi-i puneau flori la căpătâi. Şi poate că asta făcea ca situaţia să fie diferită. Sau poate că nu. Deşi Abra nu credea. Pentru că altminteri îţi pui mii de întrebări, nu? De pildă, atunci când îţi iei micul dejun, te întrebi dacă nu cumva

(Cynthia Merton Angel)

copilul tău dispărut mănâncă şi el pe undeva, ori înalţă un zmeu, ori culege portocale cu un grup de emigranţi, sau ceva de genul ăsta. Probabil că în străfundurile minţii tale ştii că el sau ea a murit, pentru că aşa se întâmplă în majoritatea cazurilor (trebuie doar să te uiţi la programul de ştiri de la ora şase ca să primeşti confirmarea), dar nu eşti tocmai sigur.

Nu avea ce face în privinţa nesiguranţei care-i măcina pe părinţii Cynthiei Abelard sau ai lui Merton Askew ori Angel Barbera, pentru că habar nu avea ce se întâmplase cu ei, dar nu la fel stăteau lucrurile şi cu Bradley Trevor.

Aproape că-l uitase, şi, uite, *ziarul* ăla tâmpit… *pozele* alea tâmpite… şi toate chestiile alea pe care şi le adusese aminte, chestii pe care nici măcar nu ştia că le ştie, ca şi cum fotografiile fuseseră developate din subconştientul ei…

Asta putea să facă. Putea să facă nişte lucruri despre care nu le povestise niciodată părinţilor, pentru că ştia că i-ar fi îngrijorat, aşa cum bănuia că s-ar fi îngrijorat şi dacă ar fi aflat că se pupase cu Bobby Flannagan – un pic doar, şi fără limbă sau vreo altă atingere la fel de greţoasă – într-o zi după ore. Părinţii ei nu ar fi *vrut* să afle una ca asta. Abra bănuia (şi aici nu se înşela prea mult, cu toate că nu era vorba de niciun fel de telepatie) că, pentru părinţii ei, ea se oprise la opt ani şi probabil că acolo va rămâne cel puţin până îi vor creşte sânii, pe care acum nici nu-i observai.

Încă nu purtaseră DISCUŢIA cu ea. Julie Vandover zicea că aproape în toate cazurile mama era aceea care îţi oferea preţioasele informaţii despre pubertate, însă singurele informaţii preţioase primite de Abra se referiseră la obligativitatea de a scoate gunoiul afară în zilele de joi, înainte să plece la şcoală. „Nu-ţi cerem să faci prea multe prin casă”, îi spusese Lucy, „dar în toamna asta este deosebit de important ca toţi să ne achităm de sarcinile noastre.”

Măcar Momo abordase tangenţial subiectul DISCUŢIEI. În primăvară, o luase deoparte pe Abra într-o zi şi-i zisese:

— Ştii ce vor băieţii de la fetele de vârsta ta?

— Cred că sex, răspunsese Abra… deşi se părea că bietul Pence Effersham, mereu blând ca un mieluşel, nu voia de la ea decât una din prăjiturile aduse de acasă, ori o fisă pentru automatul cu dulciuri, ori să-i povestească de câte ori văzuse *Răzbunătorii.*

Momo o aprobase dând din cap.

— N-ai cum să acuzi natura omenească, asta este şi n-ai cum s-o schimbi, dar să nu fii de acord cu ce-ţi cer ei. Punct. Am încheiat discuţia. Ai să te poţi răzgândi la nouăsprezece ani, dacă ai să vrei. Momentul fusese puţin cam jenant, dar cel puţin conversaţia fusese directă şi clară. Însă nu era nimic clar despre ce avea ea în cap. Acela era semnul *ei* de naştere, invizibil, dar foarte, foarte real. Părinţii nu mai vorbeau despre prostiile întâmplate pe când era mică. Poate unde îşi imaginau că dispăruse aproape complet chestia aia. Da, sigur, ştiuse că Momo e bolnavă, dar asta nu semăna nici pe departe cu muzica aia de pian, sau cu deschiderea robinetelor din baie, sau cu povestea aia de la ziua ei (pe care abia dacă şi-o mai amintea), când atârnase lingurile de tavanul bucătăriei. Pur şi simplu învăţase să o controleze. Nu de tot. Dar mult.

Şi chestia aia din ea se schimbase. Doar rareori mai vedea lucruri înainte de a se întâmpla. Şi nici nu mai muta obiectele de colo-colo. Pe la şase, şapte ani, dacă se concentra bine asupra teancului de manuale, reuşea să-l ridice până la tavan. Nu era nicio scofală. La fel de uşor cum ai tricota nişte pantalonaşi de pisoiaş, cum îi plăcea lui Momo să spună. Acum, şi dacă ar fi fost vorba de o singură carte, putea să se concentreze, şi să se concentreze, până simţea că-i ies creierii prin urechi, dar nu izbutea s-o deplaseze decât câţiva centimetri mai încolo pe birou. Asta în zilele bune. În cele mai multe, însă, nici măcar nu reuşea să-i răsfoiască paginile.

Dar erau alte lucruri pe care *putea* să le facă, şi chiar mai bine decât înainte. Putea să intre în minţile oamenilor, de pildă. Da, sigur, nu în ale tuturor – unii erau complet închişi, alţii emiteau doar licăriri intermitente –, însă majoritatea erau aidoma unor ferestre fără perdele. Se putea uita înăuntru ori de câte ori ar fi avut chef. Dar de obicei nu voia s-o facă, pentru că adeseori descoperea acolo lucruri triste sau scandaloase. Cel mai mare şoc de până acum, şi nu unul pozitiv, îl simţise atunci când descoperise că doamna

Moran, iubita ei profesoară din clasa a şasea, avea o legătură AMOROASĂ cu un bărbat CĂSĂTORIT.

În ultima vreme decuplase acea parte a minţit ei care *vedea.* Şi învăţase destul de greu cum să o facă, la fel de greu cum îi fusese să înveţe să patineze cu spatele sau să scrie cu mâna stângă. Dar *învăţase.* Nu se perfecţionase prea mult (cel puţin, nu încă), dar cu siguranţă că exerciţiile îi fuseseră de folos. Se mai uita şi acum în minţile oamenilor, dar mai rar şi într-o doară, gata în orice clipă să se retragă dacă ar fi dat peste ceva ciudat sau peste vreo scârboşenie. Şi nu trăgea *niciodată* cu ochiul în mintea părinţilor ei ori în mintea lui Momo. Ar fi fost urât. Probabil că era un gest urât şi în celelalte cazuri, dar, aşa cum îi spusese Momo odată: N-ai cum să acuzi natura omenească – şi ce era oare mai omenesc decât curiozitatea?

Erau momente când îi putea determina pe oameni să facă anumite lucruri. Nu pe toţi. Nici măcar pe *jumătate* dintre ei. Însă mulţi erau *foarte* deschişi la sugestii. (Poate aceiaşi care credeau că produsele de la teleshopping îţi netezesc ridurile şi îţi fac părul să crească la loc.) Abra ştia că îşi poate dezvolta acest talent prin exerciţii repetate, la fel cum îţi dezvolţi muşchii, dar nu voia s-o facă. O speria.

Mai erau şi alte lucruri, pe care nu ştia cum să le numească, dar cel la care se gândea acum avea un nume. Îi zicea „vedere la distanţă”. Şi, la fel ca alte laturi ale talentului ei, şi acesta apărea şi dispărea, însă reuşea să-l invoce dacă voia cu adevărat şi dacă avea un subiect asupra căruia să se concentreze.

Aş putea face asta chiar acum.

— Pune-ţi lacăt la gură, Abba-Doo, şopti ea pe un ton încordat. Pune-ţi lacăt la gură, Abba-Doo-Doo.

Deschise *Introducere în algebră* la pagina cu tema pentru a doua zi, marcată cu o foaie de hârtie pe care scrisese numele Boyd, Steve, Cam, Pete, de cel puţin douăzeci de ori fiecare. Împreună, ele alcătuiau „Round Here”, formaţia ei preferată. *Atât* de sexy toţi, mai cu seamă

Cam. La fel i se părea şi celei mai bune prietene a ei, Emma Deane. Of, ochii ăia albaştri… părul ăla blond şi ondulat…

Poate aş putea să fac ceva. Părinţii lui vor fi şi mai îndureraţi decât sunt acum, dar măcar vor şti.

— Taci, Abba-Doo. Taci, Abba-Doo-Doo, nu fi proastă!

Dacă 5x – 4 = 26, *cu cât este egal* x?

— Şaizeci de catralioane! exclamă ea. Cui îi pasă?

Ochii îi căzură pe numele drăgălaşilor din „Round Here”, caligrafiate cu caracterele acelea preţioase, cursive şi durdulii, pe care le foloseau ea şi cu Emma când voiau să facă pe grozavele („Scrierea pare mult mai romantică aşa”, decretase Emma) şi dintr-odată i se părură tâmpite şi infantile şi nepotrivite. *L-au tăiat şi i-au lins sângele şi după aia i-au făcut ceva şi mai rău.* Într-o lume în care se putea întâmpla aşa ceva, era mai mult decât greşit să stai cu minţile duse la nişte băieţi care cântă.

Abra închise manualul, coborî la parter (din biroul tatălui ei *clic-clic-clic*-ul computerului continuă netulburat) şi intră în garaj. Scoase *Ghidul Cumpărătorului* din lada de gunoi, îl luă cu ea în cameră, îl puse pe birou şi îl netezi cu palmele.

Toate chipurile acelea… dar acum nu-i păsa decât de unul singur.

7

Inima îi bubuia tare-tare-tare. Şi înainte fusese speriată atunci când încercase să „vadă la distanţă” sau să citească gândurile oamenilor, dar niciodată ca acum. Nici măcar pe aproape.

Ce ai de gând să faci dacă ai să afli ce ţi-ai propus?

La întrebarea asta avea să răspundă mai târziu, pentru că s-ar fi putut foarte bine să nu afle nimic. Şi o parte fricoasă şi laşă a minţii ei chiar spera să se întâmple aşa.

Abra puse primele două degete ale mâinii stângi pe fotografia lui Bradley Trevor, pentru că mâna stângă „vedea” mai bine. Ar fi vrut să pună toate cele cinci degete

(dacă ar fi fost un obiect, l-ar fi luat în mână), dar poza era prea mică. Şi când degetele ei au acoperit-o, nu s-a mai văzut. Doar că ea putea. O vedea foarte bine.

Ochi albaştri, ca ai lui Cam Knowles din „Round Here”. N-aveai cum să-ţi dai seama din fotografie, însă aveau exact aceeaşi nuanţă. *Ştia* asta.

Dreptaci, ca şi mine. Dar şi stângaci, tot ca şi mine. Mâna lui stângă ştia cum va fi următoarea traiectorie a mingii, razantă sau cu bol…

Abra scoase un suspin mic. Băiatul care juca baseball *ştia.*

Băiatul care juca baseball fusese la fel ca ea.

Da, aşa este. De asta l-au răpit.

Închise ochii şi îl văzu. Bradley Trevor. Brad, pentru prieteni. Băiatul care juca baseball. Uneori îşi purta şapca întoarsă pe dos, pentru că aşa făceau fanii. Tatăl lui era fermier. Mama lui făcea plăcinte şi le vindea la restaurantul din localitate şi la taraba familiei. Când fratele lui a plecat la colegiu, Brad i-a luat toate discurile cu **AC/DC.** Lui şi celui mai bun prieten, Al, le plăcea în mod deosebit cântecul „Big Balls”. Obişnuiau să-l cânte, tolăniţi pe patul lui Brad. Şi râdeau… râdeau…

A mers prin lanul de porumb şi acolo îl aştepta un bărbat. Lui Brad i s-a părut că e un om cumsecade, un om bun, pentru că…

— Barry, şopti răguşit Abra.

În spatele pleoapelor închise, globii oculari i se mişcau cu rapiditate încolo şi încoace, la fel cum se mişcă atunci când dormi şi ai un vis foarte intens.

— Numele lui era Barry Cintezoiul. Şi te-a păcălit, Brad. Nu-i aşa?

Dar nu era vorba doar de Barry. Dacă n-ar fi fost decât el, Brad ar fi ştiut. Probabil că se asociaseră toţi Oamenii Luminii ca să-i transmită acelaşi gând: că era în regulă să se urce cu Barry Cintezoiul în camionul, sau rulota, sau

maşina lui, pentru că Barry era un om cumsecade. Era unul dintre băieţii buni. Un prieten.

Şi îl răpiseră…

Abra se duse şi mai adânc. Nu zăbovi asupra celor văzute de Brad, pentru că el nu văzuse decât un covoraş cenuşiu. Îl legaseră cu bandă adezivă şi zăcea cu faţa în jos pe podeaua maşinii conduse de Barry Cintezoiul. Dar nu conta. Acum, că reuşise să intre pe lungimea lui de undă, putea să vadă ea ce era în jur. Putea să vadă ea…

Mănuşa lui. O mănuşă Wilson de baseball. Şi Barry Cintezoiul…

Atunci imaginile acelea se risipiră. Poate se vor întoarce, sau poate nu.

Era noapte. Simţi miros de bălegar. O fabrică. Un fel de

(e închisă)

fabrică. Înspre ea se îndreptau o mulţime de maşini, în şir indian, unele mai mici, majoritatea mari, vreo două uriaşe. Farurile erau stinse pentru a nu atrage atenţia. Dar pe cerul senin răsărise luna în al treilea pătrar, luminând locul. Vehiculele acelea coborâră pe un drum accidentat, acoperit cu gudron, trecură pe lângă un turn de apă, pe lângă o magazie cu acoperişul spart, şi intrară printr-o poartă ruginită, care era larg deschisă. Pe poartă era o placă. Trecuseră atât de repede, încât Abra nu reuşi să descifreze ce scria acolo. Ajunseră la fabrică. O fabrică dărăpănată, cu coşurile dărâmate şi geamurile sparte. O altă placă pe care *reuşi* s-o citească mulţumită luminii de lună: TRECEREA INTERZISĂ DIN ORDINUL SECŢIEI DE POLIŢIE A DISTRICTULUI CANTON.

Acum ocoleau clădirea. Se duceau în spatele ei. Şi când vor ajunge acolo aveau de gând să înceapă să-l tortureze pe Brad, băiatul care juca baseball, şi să-l tortureze şi să-l tot tortureze, până îl vor ucide. Abra nu voia să vadă partea aceea, aşa că încercă să dea înapoi şirul evenimentelor. Asta era puţin mai greu, cam ca atunci când încerci să desfaci un capac prea strâns pe un borcan cu dulceaţă. Dar

reuşi. Când ajunse acolo unde voise, lăsă din nou imaginile să curgă de la sine.

Lui Barry Cintezoiul îi plăcea mănuşa pentru că-i amintea de copilăria lui. De asta a încercat-o. A încercat-o şi a adulmecat vaselina cu care obişnuia Brad s-o ungă ca să nu i se întărească pielea. Şi a lovit de câteva ori cu pumnul în…

Dar acum totul se derula cu rapiditate şi uită de mănuşa de baseball a lui Brad.

Turn de apă. Magazie cu acoperişul spart. Poartă ruginită. Apoi, prima placă. Ce scria pe ea?

Nu. Tot prea repede, chiar dacă o ajuta luna. Derulă iar înapoi (pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie) şi din nou de la capăt. Turn de apă. Magazie cu acoperişul spart. *Pregăteşte-te că vine.* Poartă ruginită. Placa. Acum reuşi să citească, deşi nu era tocmai convinsă că înţelegea ce scria acolo.

Abra înhăţă foaia de hârtie pe care scrisese cu înfloriturі toate numele alea ridicole de băieţi şi o întoarse pe cealaltă parte. Şi foarte repede, ca să nu uite, mâzgăli pe ea tot ce-şi amintea că citise pe firma aceea: PRODUSE ALIMENTARE ECOLOGICE şi FABRICA DE ETANOL NR. 4 şi FREEMAN, IOWA şi ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIŢII.

Bun. Acum ştia unde îl omorâseră şi unde – era convinsă – îl îngropaseră, cu tot cu mănuşa lui de baseball. Şi? Dacă sună la numărul Centrului Naţional pentru Copii Dispăruţi, cei de la capătul firului vor auzi o voce de copil şi nu îi vor da atenţie… şi poate vor informa poliţia, iar ea va fi arestată pentru că încercase să-şi bată joc de nişte oameni şi aşa foarte nefericiţi. Se gândi apoi la mama ei, dar era exclus să apeleze la ea, pentru că era mult prea ocupată cu boala lui Momo şi prea tristă la gândul morţii iminente a acesteia. Mami avea suficiente probleme şi fără asta.

Abra se ridică de la birou, se duse la fereastră şi se uită la strada ei, la prăvălia din colţ („La doi paşi”, dar copiii îi ziceau „La doi pişi” din cauza vagabonzilor care urinau în

spatele ei, printre pubelele cu gunoi) şi la Munţii Albi care perforau cerul albastru al verii. Începuse să-şi frece buzele, tic nervos pe care îl avea mereu când era tulburată şi de care părinţii încercau s-o dezveţe, dar părinţii nu erau aici, aşa că la naiba cu el. La naiba cu *toate.*

Tata e la parter.

Dar nici lui nu voia să-i spună. Nu pentru că trebuia să-şi termine cartea, ci pentru că nu s-ar fi băgat în aşa ceva nici chiar dacă ar fi crezut-o. Abra n-avea nevoie să-i citească gândurile ca să ştie că era adevărat.

Atunci, cui?

Înainte de a apuca să se gândească la un răspuns, lumea de dincolo de fereastra ei începu să se rotească, de parcă ar fi fost o muscă pe un disc uriaş. Scoase un ţipăt slab şi se apucă strâns de cadrul ferestrei, strângând perdeaua în pumni. I se mai întâmplase asta şi înainte, mereu fusese luată prin surprindere şi mereu se îngrozise pentru că avea senzaţia că face o criză. Nu mai era în propriul trup; acum nu mai *„vedea* la distanţă", ci *„exista* la distanţă", şi dacă nu se mai putea întoarce?

Placa turnantă încetini, apoi se opri cu totul. Abra nu mai era în camera ei, ci într-un supermarket. Ştia că-i un supermarket pentru că în faţa ei era raionul cu carne. Deasupra lui atârna un anunţ (pe care îl putu citi lesne, datorită luminilor fluorescente) care promitea: LA SAM, DOAR CARNE FĂRĂ RIVAL! Tejgheaua raionului se apropie de ea pentru că placa turnantă de mai devreme o introdusese în cineva care mergea într-acolo. Cineva care mergea şi *făcea cumpărături.* Barry Cintezoiul? Nu, nu el, deşi Barry era în apropiere; prin Barry *ajunsese* ea acolo. Numai că fusese absorbită din el de cineva mult mai puternic. Cu coada acelui ochi interior Abra văzu şi un cărucior plin cu produse. Apoi mişcarea încetă şi o cuprinse senzaţia asta, senzaţia asta

(de scotocire)

absurdă că ar fi cineva ÎNLĂUNTRUL EI şi dintr-odată pricepu că nu mai era singură pe placa turnantă. Ea se uita la raionul cu carne din capătul unui supermarket şi, de la fereastra ei, cealaltă persoană se uita la Intrarea Richland şi la Munţii Albi din zare.

Panica explodă în ea; cu intensitatea unui foc peste care a fost azvârlită o canistră plină cu benzină. Niciun sunet nu-i scăpă de pe buzele atât de strâns lipite că din gură nu-i mai rămăsese decât o cusătură, dar mintea ei scoase un urlet mai puternic decât îşi imaginase vreodată că există:

(NU! IEŞI AFARĂ DIN CAPUL MEU!)

8

Când David simţi cum se zguduie casa şi văzu cum se clatină lampa din tavan, primul lui gând a fost

(Abra)

că fiica lui avusese una din izbucnirile ei paranormale, deşi de ani buni nu mai avuseseră loc manifestări dintr-alea telechinetice şi niciodată înainte nu mai fusese vreuna de o asemenea intensitate. Când lucrurile se domoliră, al doilea gând – mult mai logic, din punctul lui de vedere – a fost că tocmai ce avusese parte de primul cutremur în New Hampshire. Ştia că se petrec cutremure uneori, dar… uau!

Se ridică de la birou (fără să uite ca mai întâi să-şi salveze în calculator materialul scris) şi ieşi grăbit în hol. De la piciorul scării strigă spre etaj:

— Abra! Ai simţit?

Cu chipul palid şi puţin speriat, fiica lui ieşi din cameră:

— Da, parcă. Cred… cred că eu…

— A fost un cutremur! îi zise David, radiind. Primul tău cutremur din viaţă! Cât de tare e asta?

— Da, spuse Abra fără să pară prea entuziasmată. Tare.

David se uită pe geam şi zări oameni ieşiţi în pragul caselor şi pe peluze. Printre ei era şi bunul lui prieten, Matt Renfrew.

— Mă duc până vizavi să vorbesc cu Matt, iubito. Vrei să vii cu mine?

— Cred că mai bine mi-aş termina tema la mate.

David porni spre uşă, apoi se opri să se mai uite o dată la ea.

— Nu eşti speriată, nu? Nu trebuie să fii. S-a terminat.

Măcar de-ar fi aşa, îşi zise Abra.

9

În ziua aceea, de aprovizionare se ocupa Rose Ţilindru, pentru că iarăşi Taica Flick nu se simţea bine. Văzu câţiva membri ai Clanului în raionul lui Sam şi îi salută cu o mişcare scurtă a capului. Zăbovi o vreme în zona conservelor ca să discute cu Barry Chinezoiul, care ţinea în mână lista de cumpărături făcută de nevasta lui. Barry era îngrijorat din cauza lui Flick.

— O să-şi revină, îi zise Rose. Îl ştii pe Taica.

Barry rânji:

— Mai tare decât o buhă împăiată.

Rose dădu din cap şi îşi împinse căruciorul mai departe:

— Ba bine că nu.

Se anunţa a fi doar o altă zi obişnuită la magazin. Dar, după ce se despărţi de Barry, confundă senzaţia care o cuprinsese cu ceva mai banal, probabil o scădere a glicemiei. Era predispusă la asemenea stări şi de aceea avea mereu un baton de ciocolată în poşetă. Apoi îşi dădu seama că cineva intrase în capul ei. Şi *se uita* în jur.

Rose nu ajunsese la cârma Clanului Legitim pentru că ar fi fost o fire nehotărâtă. Îşi opri căruciorul pe direcţia raionului cu carne (unde intenţionase să ajungă) şi sări de îndată în conducta de transmisie deschisă de persoana aceea indiscretă şi posibil periculoasă. Nu era vorba de vreun Legitim, l-ar fi recunoscut imediat, dar nu era nici vreun mocofan obişnuit.

Nu, nu era deloc obişnuit.

Supermarketul dispăru brusc şi se trezi că se uită la nişte munţi. Nu erau Stâncoşii, pe aceia i-ar fi identificat fără probleme. Munţii aceştia erau mai mici. Să fi fost Catskill? Adirondack? Puteau fi oricare dintre aceştia, sau alţii. Cât despre persoana respectivă… Rose avu senzaţia că era vorba de un copil. Aproape cu siguranţă o fată, una pe care o mai întâlnise şi în trecut.

Trebuie să văd şi eu ce vede ea, ca să o pot găsi când o să vreau. Trebuie s-o fac să se uite în ogli…

Un gând la fel de puternic ca o împuşcătură într-o cameră închisă

(NU! IEŞI AFARĂ DIN CAPUL MEU!)

îi goli brusc mintea şi o expedie în rafturile cu conserve de legume şi supe. Cutiile se dărâmară, rostogolindu-se în toate direcţiile pe pardoseala magazinului. O clipă, Rose avu sentimentul că le va urma şi ea, leşinând aidoma eroinei impresionabile dintr-un roman siropos. Apoi îşi reveni. Fata întrerupsese conexiunea într-o manieră destul de spectaculoasă.

Îi curgea oare sânge din nas? Se şterse cu mâna şi îşi verifică vârfurile degetelor. Nu. Bine.

Unul dintre angajaţii supermarketului veni în fuga mare spre ea.

— Aţi păţit ceva, doamnă?

— Nu, n-am nimic. Doar că m-a luat o clipă cu leşin. Mi-am scos o măsea ieri şi probabil că nu mi-a trecut încă anestezia. Mi-a trecut acum. Ia te uită ce mizerie am făcut aici! Scuze. Bine că au fost conserve şi nu sticle.

— Nicio problemă. Absolut nicio problemă. Vreţi să vă conduc până afară să vă odihniţi puţin pe bancheta unuia dintre taxiurile din parcare?

— Nu e nevoie, răspunse Rose.

Şi chiar nu era, dar ea, una, terminase cumpărăturile pe ziua respectivă. Îşi duse căruciorul două culoare mai departe şi îl abandonă acolo.

10

Venise cu camioneta ei Toyota Tacoma (veche, dar încă de nădejde) din campingul de la vest de Sidewinder şi, odată urcată în cabină, îşi scoase mobilul din geantă şi apăsă tasta de apelare rapidă. La celălalt capăt telefonul sună o singură dată.

— Care-i treaba, Rose-fetiţo?

Tati Fală.

— Avem o problemă.

Dar fireşte că era şi o şansă. Un copil cu atâta abur în boiler de fusese în stare să provoace o asemenea detunătură – nu numai s-o găsească pe Rose şi s-o dea de-a berbeleacul – nu era doar un „aburind”, ci era descoperirea secolului. Înţelegea acum ce simţise Căpitanul Ahab când văzuse pentru prima oară uriaşa balenă albă.

— Spune-mi.

Foarte serios acum.

— Acum vreo doi ani. Puştiul din Iowa. Ţi-l mai aduci aminte?

— Sigur.

— Mai ţii minte şi că ţi-am spus că am avut un spectator?

— Da. De pe coasta de est. Ai avut senzaţia că era o fată.

— Da, chiar fată era. Tocmai ce m-a descoperit din nou. Eram la raionul lui Sam, văzându-mi liniştită de cumpărăturile mele, şi, uite aşa, a apărut acolo.

— De ce, după atâta vreme?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Dar trebuie s-o prindem, Fală. *Trebuie* să fie a noastră.

— Ştie cine eşti? Unde *suntem?*

Rose avusese timp să-şi pună întrebările astea atunci când mergea spre camioneta din parcare. Intrusa nu o văzuse, măcar de atâta lucru era sigură. Fetiţa fusese înăuntrul ei şi se uita afară. Cât despre ce anume *văzuse* ea? Nimic important – doar un culoar de supermarket. Câte din acestea existau în America? Milioane.

— Nu cred, dar nu asta-i important.

— Atunci ce este?

— Ţi-aduci aminte că ţi-am zis că are mult abur? *Colosal* de mult? Ei bine, acum are şi mai mult. Când am vrut să-l întorc împotriva ei, m-a azvârlit afară din cap ca pe un puf de păpădie. Niciodată n-am mai păţit ceva asemănător. Şi aş fi zis că e imposibil.

— Ce crezi, are potenţial de Legitimă, ori de hrană?

— Nu ştiu.

Dar ştia. Aveau mai mare nevoie de abur – aveau nevoie de *rezerve* de abur – decât de noi recruţi. De altminteri, Rose nu voia pe nimeni în Clan cu atât de multă putere.

— În regulă. Cum putem să dăm de ea. Ai vreo idee?

Rose se gândi la ce văzuse prin ochii fetei înainte de a fi expediată cu atâta neruşinare înapoi, în măcelăria lui Sam din supermarketul din Sidewinder. Nu văzuse prea multe, dar fusese acolo o prăvălioară…

Murmură:

— Copiii-i zic „La doi pişi”.

— Ce spui?

— Nimic, nu contează. Trebuie să mă gândesc. Dar o să punem mâna pe ea, Falã. *Trebuie* să punem mâna pe ea.

Urmă o pauză. Când vorbi din nou, vocea îi sună extrem de circumspectă.

— După cum vorbeşti, înţeleg că vom putea umple vreo douăsprezece canistre, dacă nu mai mult. Şi dacă aşa este, n-ai de ce să vrei s-o Transformi.

Rose scoase un hohot preocupat de râs, strident ca un scheunat.

— Dacă am dreptate, nu vom avea *suficiente* canistre pentru aburul ei. Dacă ar fi munte, fata asta ar fi Everestul.

Bărbatul nu comentă. Rose nu avea nevoie să-l vadă ori să-i între în minte ca să-şi dea seama că era stupefiat.

— Poate că nu va fi nevoie să facem nici una, nici alta.

— Nu pricep.

Firește că nu. Gândirea pe termen lung nu fusese niciodată specialitatea lui Fală.

— Poate că nu va fi nevoie nici s-o Transformăm, nici s-o *omorâm.* Gândește-te la vaci.

— La vaci, zici.

— Poți să tai una și să mănânci fripturi și hamburgeri vreo două luni. Dar, dacă o ții în viață și ai grijă de ea, atunci vei avea lapte din belșug vreme de șase ani. Poate chiar opt.

Tăcere. Îndelungată. O lăsă să se prelungească. Când Fală vorbi, părea mai prudent ca niciodată.

— N-am mai auzit de una ca asta. Îi omorâm după ce le luăm aburul ori altceva ce ei au și nouă ne trebuie, sau, dacă ni se pare că sunt suficient de puternici ca să supraviețuiască, încercăm să-i Transformăm. Așa cum am transformat-o pe Andi prin anii optzeci. Sigur, știu că Taica Flick m-ar contrazice, dacă ar sta cineva să-l creadă că mai ține minte întâmplări încă de pe vremea când Henric al VIII-lea își omora nevestele, dar nu am auzit ca Legitimii să fi încercat vreodată să se hrănească doar dintr-un singur „aburind”. În plus, dacă e atât de puternică precum spui, s-ar putea să ne aducă necazuri.

Spune-mi ceva ce nu știu. Dacă ai fi simțit și tu ce-am simțit eu, ai zice că sunt de-a dreptul nebună și să mă gândesc la așa ceva. Poate că sunt. Dar…

Dar obosise să irosească atât de mult din timpul ei – din timpul întregii familii – în căutare de hrană. Obosise să trăiască precum țiganii nomazi din secolul X, când ar fi trebuit să trăiască la fel ca regii și reginele creației. Ceea ce și erau.

— Vorbește cu Taica, dacă se simte mai bine. Și cu Mary Grasa, că-i aproape la fel de bătrână ca Flick. Și cu Andi Mușcătură-de-Șarpe. E nouă, ce-i drept, dar are ceva minte în cap. Și mai vorbește cu oricine crezi tu că ar avea vreo idee care să ne fie de folos.

— Iisuse, nu știu, Rosie…

— Nici eu nu ştiu. Nu încă. Tot mai sunt năucită. Nu-ţi cer decât să faci nişte muncă de cercetare. În fond, tu eşti antemergătorul nostru, tu eşti administratorul Clanului.

— Bine…

— A! Şi ai grijă să vorbeşti şi cu Nucu. Întreabă-l ce fel de medicamente pot face cuminte şi ascultător un copil mocofan pe perioadă îndelungată de timp.

— Mie fata asta nu mi se prea pare că ar fi mocofan.

— O, ba da. Este. O vacă-mocofan mare şi plină cu lapte.

Nu tocmai adevărat. O balenă mare şi albă, asta este.

Rose închise telefonul fără să mai aştepte să vadă dacă Tati Fală ar mai fi avut vreun comentariu. Ea era şefa şi, din punctul ei de vedere, discuţia era încheiată.

E o balenă mare şi albă şi am nevoie de ea.

Dar Ahab nu-şi dorise acea balenă anume pentru că Moby i-ar fi dat tone de slănină şi nenumărate butoaie cu ulei; şi nici Rose nu-şi dorea fata aceasta pentru că ar fi putut – cu cocktailul potrivit de medicamente şi multă şi perseverentă consolare sufletească – să le furnizeze rezerve aproape infinite de abur. Dorinţa ei era de natură mult mai personală. S-o Transforme? S-o facă parte din Clanul Legitim? Niciodată. Fătuca o alungase pe Rose Ţilindru din capul ei de parcă ar fi fost o habotnică enervantă care bate din uşă în uşă, împărţind fiţuici ce vestesc apropierea Apocalipsei. Nimeni nu mai îndrăznise vreodată să-i dea papucii; cu atât mai puţin în maniera asta. Indiferent cât de puternică ar fi fost, trebuia să i se dea o lecţie.

Iar eu sunt persoana potrivită să o fac.

Rose Ţilindru porni motorul camionetei, ieşi din parcarea supermarketului şi o apucă spre Campingul Bluebell, proprietate a Clanului. Era un loc cu adevărat superb. Şi de ce nu ar fi fost? Acolo se înălţase pe vremuri unul dintre cele mai faimoase hoteluri din lume.

Dar, fireşte, Overlook arsese până în temelii cu mult timp în urmă.

11

Soţii Renfrew, Matt şi Cassie, erau petrecăreţii cartierului şi, drept urmare, hotărâră pe loc să organizeze un grătar în onoarea cutremurului. Îi invitară pe toţi locuitorii de pe Intrarea Richland şi aproape toţi se prezentară la eveniment. De la prăvălia din capătul străzii, „La doi paşi”, Matt achiziţionă o ladă cu sucuri, câteva sticle cu vin ieftin şi un butoiaş cu bere. Petrecerea se dovedi un mare succes, iar David Stone se distră de minune. Din câte îşi putu da el seama, la fel de bine se distra şi Abra. Fata stătea împreună cu prietenele ei, Julie şi Emma, iar el avusese grijă să-i ducă un hamburger şi puţină salată. Lucy îl atenţionase să fie atent la deprinderile culinare ale fetei lor, pentru că aceasta ajunsese la vârsta la care fetele încep să-şi conştientizeze greutatea şi aspectul – vârstă la care anorexia şi bulimia le pot transforma în nişte schelete ambulante.

Ceea ce nu observase el însă, deşi Lucy ar fi văzut, dacă ar fi fost acolo, era că Abra nu participa activ la chicoteala nedomolită a prietenelor ei. Şi, după ce mâncase un bol cu îngheţată (un bol *foarte mic),* îşi întrebă tatăl dacă are voie să se întoarcă acasă ca să-şi termine temele.

— Bine, sigur, du-te, zise David. Dar, mai întâi, mulţumeşte domnului şi doamnei Renfrew.

Abra le-ar fi mulţumit gazdelor şi fără să i se aducă aminte, dar nu-şi contrazise tatăl.

— Cu foarte multă plăcere, Abby, îi răspunse doamna Renfrew, cu ochi nefiresc de lucioşi din cauza celor trei pahare cu vin băute până în momentul acela. Nu ţi se pare fooaarte tare? Ar trebui să avem cutremure mai des. Deşi, când am stat de vorbă cu Vicky Fenton – o ştii, soţia domnului Fenton de pe strada Pound? E doar la câteva case distanţă de noi şi mi-a zis că acolo nu s-a simţit nimic. Nu că-i *naşpa?*

— Ba da, foarte naşpa, fu de acord Abra, spunându-şi în sinea ei că doamna Renfrew habar n-avea ce era naşpa şi ce

nu.

12

Îşi terminase temele şi era la parter, uitându-se la televizor cu tatăl ei, când sună Mami. Abra vorbi o vreme cu ea, apoi îi dădu receptorul lui David. Lucy spuse ceva, iar Abra ştiu ce era, chiar înainte de a-şi observa tatăl cum o priveşte pe furiş.

— Da, e bine, doar puţin obosită de la teme. Le dau atât de mult de lucru pentru acasă, nu ca pe vremea noastră. Ţi-a zis că a fost un cutremur mic?

— Mă duc la mine în cameră, Tati, spuse Abra.

Tatăl îi făcu un semn neatent cu mâna.

Se aşeză la birou, deschise computerul, apoi îl închise la loc. N-avea niciun chef să se joace Fruit Ninja şi cu siguranţă n-avea chef să vorbească pe mess cu nimeni. Trebuia să se gândească la ce va face, pentru că trebuia să facă *ceva.*

Îşi puse manualele în ghiozdan, apoi ridică privirea şi o văzu pe femeia de la supermarket cum se zgâieşte la ea prin fereastră. Ceea ce, evident, nu era cu putinţă, pentru că respectiva fereastră se afla la etajul al doilea. Dar, uite-o chiar acolo. Tenul imaculat, de albul cel mai pur, pometii înalţi, ochii întunecaţi, distanţaţi şi puţin ridicaţi la colţuri. Abrei i se păru cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Dar, în acelaşi timp, îşi dădu seama, fără putinţă de tăgadă, că femeia aceea era nebună. Cascade de păr negru îi încadrau chipul desăvârşit, dar arogant, coborând apoi pe umeri. Iar deasupra acelei bogăţii de păr, neclintit, în ciuda unghiului absurd în care era aşezat, stătea ţanţoş un joben din catifea roasă.

Nu-i acolo, şi nu-i nici în capul meu. Nu-mi dau seama cum de pot s-o văd, dar o văd şi nu cred că ea şti...

Şi atunci nebuna de la fereastra întunecată de înserare rânji larg, iar atunci când deschise buzele Abra observă că

nu avea decât un singur dinte în partea de sus, un colţ grotesc şi decolorat. Şi atunci pricepu că acela fusese ultimul lucru pe care îl văzuse Bradley Trevor şi începu să urle… şi urlă cât de tare era în stare… dar numai în sinea ei, pentru că ţipătul i se oprise în gât şi îi îngheţaseră coardele vocale.

Abra închise ochii. Când îi deschise la loc, femeia cu faţa albă şi rânjetul monstruos dispăruse.

N-a fost aici. Dar a aflat de mine şi poate veni oricând.

În momentul acela realiză ceea ce ar fi trebuit să înţeleagă încă de când văzuse fabrica părăsită. Şi nu exista decât o singură persoană pe care o putea chema, O singură persoană în stare să o ajute. Închise din nou ochii, de data aceasta nu pentru a se feri de o vedenie înspăimântătoare care se holba la ea prin fereastră, ci ca să ceară ajutor.

(TONY, AM NEVOIE DE TATĂL TĂU! TE ROG, TONY, TE ROG!)

Fără să deschidă ochii – simţind acum căldura lacrimilor pe gene şi obraji – şopti:

— Ajută-mă, Tony. Mi-e foarte frică.

VIII

TEORIA RELATIVITĂŢII – ÎN VERSIUNEA ABREI

1

Ultima cursă din fiecare zi a trenuleţului *Helen Rivington* se numea Drumul Amurgului şi, în serile când nu era de serviciu la azil, Dan primea voie să-l conducă. Ba chiar cu multă bucurie îl lăsa Billy Freeman în locul lui, pentru că el făcuse cursa asta deja de douăzeci şi cinci de mii de ori de când se afla în slujba municipalităţii.

— Nu te plictiseşti niciodată, nu? îl întrebase odată pe Dan.

— Pune-o pe seama unei copilării cu lipsuri.

Deşi nu fusese aşa. Nu chiar. Dar el şi cu mama lui schimbaseră multe locuinţe după ce se isprăviseră banii primiţi ca despăgubire. Wendy îşi luase tot soiul de slujbe, dar, din cauză că nu absolvise facultatea, majoritatea erau plătite cu salariul minim. Sigur, aveau un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă, dar nu mai rămâneau prea mulţi bani şi pentru distracţii.

Odată – pe când locuiau în Bradenton, în apropiere de Tampa, iar el era deja la liceu – o întrebase de ce nu iese niciodată cu alţi bărbaţi. Era deja suficient de mare ca să-şi dea seama că mama lui rămăsese o femeie foarte atrăgătoare. Atunci, Wendy Torrance îi aruncase un zâmbet chinuit şi îi zisese: „Mi-a ajuns un bărbat, Danny. În plus, acum te am pe tine.”

— A ştiut că bei? îl întrebase Casey K. în timpul uneia din întâlnirile lor de la cafeneaua Sunspot. Ai început foarte devreme, nu?

Dan se gândise destul de mult înainte de a-i răspunde:

— Probabil că ştia mai mult decât îmi dădeam eu seama la vremea respectivă, dar nu am vorbit niciodată despre asta. Cred că-i era teamă să deschidă discuţia. În plus, nici nu am avut probleme cu legea – mă rog, nu am avut atunci – şi am absolvit liceul *cum laude.*

Îi zâmbise crunt lui Casey peste ceaşca de cafea.

— Şi, fireşte, n-am lovit-o niciodată. Probabil că asta a contat cel mai mult.

Nu primise trenuleţul de jucărie la care jinduise în trecut, însă principiul după care îşi călăuzeau vieţile cei din Alcoolicii Anonimi spunea: „nu mai bea şi totul va fi mai bine”. Şi aşa era. Uite că acum avea cel mai mare trenuleţ uu-uu pe care şi-l putea dori un băieţel, iar Billy avea dreptate: nu reuşea să se plictisească de el. Poate după vreo zece, douăzeci de ani, însă Dan bănuia că şi atunci se va oferi să facă ultima cursă a zilei, doar pentru bucuria de a conduce *Riv*-ul în lumina amurgului, până la Spărtura din Nori şi înapoi. Priveliştea era de mare efect şi, atunci când râul Saco era liniştit (adică atunci când se domoleau convulsiile primăverii), vedeai toate culorile de câte două ori: o dată sus şi a doua oară în ape. La capătul traseului trenuleţului domnea liniştea absolută, ca şi cum Dumnezeu Însuşi Şi-ar fi ţinut respiraţia.

Cele mai plăcute erau cursele dintre Ziua Muncii şi Ziua lui Columb[{34}], după care *Riv* se închidea pentru perioada iernii. Turiştii dispăruseră, iar puţinii călători erau localnici pe care Dan ajunsese să-i cunoască după nume. Iar în serile din timpul săptămânii – cum era şi aceasta – dacă erau zece călători cu bilet. Chestie care îi convenea de minune.

Se întunecase de-a binelea când Dan aduse trenul pe platforma lui din Gara Liliput. Se sprijini de latura primului vagon de pasageri, cu şapca (deasupra cozorocului erau brodate cu roşu cuvintele MECANICUL DAN) dată spre ceafă, urându-le o noapte cât mai bună celor câţiva pasageri. Billy şedea pe o băncuţă. Jarul ţigării îi lumina intermitent chipul. Se apropia de şaptezeci de ani, dar

arăta bine, îşi revenise complet după operaţia suferită cu doi ani în urmă şi zicea că n-are de gând să iasă prea curând la pensie.

— Şi ce să fac? întrebase el singura dată când Dan deschisese discuţia. Să mă retrag la ferma aia a morţii la care lucrezi tu? Să mă tem când motanul tău o să vină în vizită? Mersi frumos, da' nu-i de mine.

Când ultimii doi, trei călători părăsiră agale gara, probabil cu gândul la cină, Billy îşi stinse ţigara şi se apropie de el.

— Îl duc eu în depou. Dacă nu cumva vrei s-o faci tu.

— Nu, du-l tu. Ai frecat destul menta. Când ai de gând să te laşi de fumat, Billy? Ştii că doctorul ţi-a zis că ţigările au contribuit şi ele la problema pe care ai avut-o cu burta.

— Le-am redus aproape la zero, răspunse Billy, cu căutătura furişă a celui care minte.

Dan ar fi putut să afle foarte simplu cu cât anume îşi redusese prietenul lui ţigările – probabil că nici n-ar fi avut nevoie să îl atingă –, dar nu o făcu. Într-una din zilele verii de-abia trecute, văzuse un puşti îmbrăcat cu un tricou pe care era desenat un semn rutier octogonal. Însă în mijlocul lui, în loc de STOP, scria TMI. Când Danny îl întrebase ce vrea să zică inscripţia de pe tricoul lui, puştiul îi aruncase un zâmbet plin de compătimire, rezervat, probabil, numai domnilor anacronici, săriţi de patruzeci de ani. „Prea multe informaţii”[{35}], îi răspunsese puştiul. Dan îi mulţumise şi se îndepărtase gândind: *Povestea vieţii mele, tinere.*

Toată lumea are secrete. Aflase asta încă din copilărie. Dar oamenii buni meritau să şi le păstreze. Iar Billy Freeman era bunătatea în persoană.

— Vrei să mergem la o cafea, Danno? Ai timp? Îl duc pe ticălosul ăsta la culcare în mai puţin de zece minute.

Dan mângâie drăgăstos latura locomotivei.

— Sigur. Dar ai grijă cum vorbeşti. Nu-i un ticălos, e un…

Şi atunci îi explodă capul.

2

Când îşi reveni, era culcat pe băncuţa pe care stătuse prietenul lui la fumat. Billy şedea lângă el, cu o expresie îngrijorată pe chip. La naiba, ce-i aia „îngrijorată”? Speriat ca dracu’ – aşa arăta bietul om. Într-o mână ţinea telefonul, pregătindu-se să sune la Urgenţe.

— Pune-l în buzunar, croncăni zgrunţuros Dan.

Îşi drese glasul şi încercă din nou:

— N-am nimic.

— Sigur? Iisuse Hristoase, am crezut că ai făcut o comoţie cerebrală. Pe bune că aşa mi s-a părut.

Cam aşa m-am şi simţit.

Pentru prima oară după mulţi ani, Dan se gândi la Dick Hallorann, maestrul bucătar de pe vremuri al Hotelului Overlook. Dick îşi dăduse imediat seama că băiatul lui Jack Torrance are acelaşi talent ca şi el. Acum Dan se întrebă dacă Dick mai trăia. Aproape sigur că nu; se apropia de şaizeci de ani atunci când se cunoscuseră.

— Cine-i Tony? îl întrebă Billy.

— Ce?

— Ziceai „Te rog, Tony, te rog”. Cine-i Tony?

— Un tip pe care l-am cunoscut pe vremea când îmi beam minţile.

Ca minciună, nu era cine ştie ce, dar fusese primul lucru care-i venise în mintea încă zdruncinată.

— Un prieten bun.

Billy mai contemplă câteva secunde ecranul luminos al telefonului, apoi îl închise încet şi îl puse în buzunar.

— Ştii că nu cred nicio clipă ce-ai spus. Eu zic că ai avut una din străfulgerările tale. Ca în ziua când ai aflat de…

Nu continuă, ci se lovi uşor pe burtă.

— Păi…

— Nu mai zice nimica. Câtă vreme ţi-e bine, vreau să spun. Şi câtă vreme nu e vreo veste proastă în ce mă

priveşte. Pentru c-aş vrea să ştiu ce e. Nu cred că toţi oamenii gândesc aşa, dar uite că eu da.

— N-a fost nimic despre tine.

Dan se ridică de pe bancă, bucurându-se nespus să-şi dea seama că îl mai ţineau picioarele.

— Dar aş dori să lăsăm pe altă dată cafeaua aia, dacă nu te superi.

— Nici vorbă. Trebuie să te duci acasă şi să te întinzi. Tot mai eşti palid. Indiferent ce-a fost, te-a pălit rău tare.

Billy se întrerupse şi aruncă o privire spre trenuleţul *Riv.*

— Bine că nu s-a întâmplat când conduceai drăcia aia cu şaizeci pe oră.

— Hai, nu mai spune!

3

Traversă Cranmore Avenue spre trotuarul cu Azilul Rivington, intenţionând să respecte sfatul lui Billy – să se ducă direct acasă şi să se culce. Dar, în loc să intre pe poarta care dădea pe vechea alee victoriană mărginită de flori, hotărî să se mai plimbe puţin. Îşi recăpătase suflul, se recăpătase pe el *însuşi,* iar văzduhul nopţii era îmbietor. Mai mult încă, simţea nevoia să se gândească – foarte bine să se gândească – la ceea ce tocmai se întâmplase.

Indiferent ce-a fost, te-a pălit rău tare.

Şi vorbele astea îl duseră iar cu gândul la Dick Hallorann şi la toate lucrurile pe care nu i le mărturisise niciodată lui Casey Kingsley. Şi pe care nu i le va mărturisi vreodată. Răul pe care i-l făcuse lui Deenie şi fiului ei, probabil, pur şi simplu stând cu mâinile în sân, prinsese rădăcini în sufletul lui, aidoma unei măsele de minte care nu se dădea scoasă. Dar, la vârsta de cinci ani, Danny Torrance fusese cel căruia i se făcuse rău, împreună cu mama lui, firește, iar tatăl lui nu fusese singurul vinovat. Iar Dick *făcuse* ceva în privinţa aceea. Căci, dacă şi el s-ar fi spălat pe mâini, atunci Dan şi mama lui şi-ar fi găsit moartea în Overlook. Încă îl mai

dureau amintirile astea vechi, purtând vii, ca şi atunci, culorile fundamentale ale spaimei şi groazei, aşa cum numai un copil le poate percepe. Şi-ar fi dorit să nu mai fie nevoit vreodată în viaţă să se mai gândească la ele, însă acum era obligat s-o facă. Pentru că… ei bine…

Pentru că e o zicală: ce semeni aia culegi. Poate că-i vorba de noroc, sau poate că aşa e soarta mea, dar oricum ar fi, trebuie să culeg ce am semănat. Ce a zis Dick în ziua aia când mi-a dat caseta de valori? Profesorul apare doar atunci când elevul e pregătit. Acum, nu că aş fi eu pregătit să fiu profesorul cuiva. Singura teorie pe care aş putea s-o demonstrez e că, dacă nu bei, n-ai cum să te îmbeţi.

Ajunsese în capătul străzii; acum făcu stânga împrejur şi porni înapoi. Era singur pe tot trotuarul. Straniu cât de iute se golea oraşul la sfârşitul verii, la fel cum se golise şi Hotelul Overlook. Şi membrii familiei Torrance rămăseseră singuri.

Nu. Nu complet singuri. Mai erau şi stafiile. *Ele* nu plecau niciodată.

4

Hallorann îi zisese lui Danny că se duce la Denver, de unde va lua avionul spre Florida. Şi îl întrebase dacă voia să-l ajute să-şi care bagajele până în parcarea hotelului şi Danny dusese unul dintre ele până la maşina închiriată a bucătarului. Era doar un sac cu fermoar, dar copilul fusese nevoit să-l ia în braţe ca să îl poată transporta până acolo. După ce Hallorann pusese valizele în portbagaj şi se urcară amândoi în maşină, bucătarul cel negru al Hotelului Overlook dăduse un nume lucrului aceluia din capul lui Danny Torrance, lucru pe care părinţii lui îl credeau doar pe jumătate.

Ai un har. Eu unul l-am numit întotdeauna strălucire. Aşa îi spunea şi bunica mea. Nu te simţi puţin cam singur când te gândeşti că nu mai e nimeni ca tine?

Da, se simţise singur, şi da, îşi imaginase că nu mai era nimeni ca el. Hallorann îl scăpase de ideea aceea eronată. De atunci încoace Dan întâlnise mulţi oameni care aveau, aşa cum spunea bucătarul cel negru, „niţică strălucire în ei”. Billy, de exemplu.

Dar nimeni ca fata care tocmai ce-i urlase în cap. Cât pe ce să-l facă bucăţi.

Oare şi *el* fusese atât de puternic? Parcă da, sau pe aproape. În ziua când se închisese Hotelul Overlook, Hallorann îi ceruse acelui băieţel tulburat să… cum spusese?

Să-i transmită un gând cu toată forţa pe care o avea.

Dan ajunsese în faţa Căminului Rivington şi se oprise la poartă. Începuseră să cadă primele frunze ale toamnei, iar adierea mătăsoasă a serii le învolbura pe lângă picioarele lui.

Şi atunci când l-am întrebat la ce să mă gândesc, el mi-a zis că la orice. „Dar gândeşte tare”. *Şi m-am gândit, însă în ultima clipă am încercat să reduc forţa gândului. Cred că altminteri l-aş fi omorât. A tresărit puternic – ba nu, mai mult,* s-a zdruncinat *de parcă nu mai avea oase în el – şi şi-a muşcat rău buza. Mi-aduc aminte că i-a curs sânge. Mi-a spus că sunt ca un pistol. Şi după aia m-a întrebat despre Tony. Prietenul meu invizibil. Aşa că i-am spus.*

Şi acum Tony se întorsese, dar nu ca prieten al lui Dan. Acum era prietenul unei fetiţe pe care o chema Abra. Şi ea intrase într-un necaz, aşa cum i se întâmplase şi lui Dan atunci, de mult. Însă ar fi atras atenţia şi ar fi stârnit suspiciuni dacă el, bărbat în toată firea, ar fi început să caute o fetiţă. Şi, în plus, avea o viaţă bună aici, în Frazier, o viaţă care i se cuvenea pe drept după toţi anii irosiţi.

Însă…

Însă atunci când *el* avusese nevoie de Dick – la Overlook şi, mai târziu, în Florida, atunci când se întorsese doamna Massey –, Dick venise de îndată. În limbajul Alcoolicilor Anonimi chestia asta se numeşte „misiunea celui de-al

Doisprezecelea Pas”. Pentru că profesorul apare doar atunci când elevul este pregătit.

De mai multe ori fusese împreună cu Casey Kingsley şi cu alţi tipi din cadrul Programului AA să-şi îndeplinească misiunea presupusă de Al Doisprezecelea Pas, ajutând oameni care se înecau în droguri sau alcool. Uneori erau chemaţi de prietenii sau de şefii celor cu probleme; cel mai adesea însă de rudele care epuizaseră toate soluţiile şi ajunseseră la capătul puterilor. E drept că, de-a lungul anilor, avuseseră şi câteva succese, dar în majoritatea cazurilor, vizitele lor se încheiau cu uşi trântite în nas, iar Casey şi prietenii lui erau poftiţi fără menajamente să-şi vâre undeva toate tâmpeniile alea fariseice. Ba chiar unul dintre subiecţii cu pricina, un veteran al splendidei aventuri din Irak concepută de George Bush, cu minţile năclăite de metamfetamină, fluturase un pistol sub nasurile lor. Şi atunci, pe când se întorceau de la magherniţa din Chocorua unde locuia veteranul împreună cu biata lui nevastă înfricoşată, Dan spusese:

— *Asta* chiar că a fost o pierdere de vreme.

— Aşa ar fi fost, dacă am fi făcut-o pentru ei, răspunsese Casey. Am făcut-o pentru noi. Îţi place viaţa pe care o duci, Danny-băieţelule?

Nu era prima oară când îi punea această întrebare şi nu avea să fie nici ultima.

— Da.

Nici urmă de ezitare. Nu era el preşedintele General Motors şi nici nu juca în scene de amor la pielea goală cu Kate Winslet, dar, din punctul lui de vedere, Dan avea tot ce-şi putea dori.

— Crezi că tu ţi-ai câştigat-o?

— Nu, răspunse Dan. Nu chiar. N-ai cum să câştigi aşa ceva.

— Şi atunci ce crezi tu că te-a adus într-un loc unde îţi face plăcere să te trezeşti dimineaţa? Norocul sau pronia cerească?

Avusese sentimentul că îndrumătorul lui şi-ar fi dorit ca răspunsul să fie „pronia”, dar în timpul anilor de abstinenţă se deprinsese cu obiceiul – adesea incomod – al sincerităţii.

— Habar n-am.

— Nu-i nimic, pentru că nu-i nicio diferenţă atunci când eşti pus cu spatele la zid.

5

— Abra, Abra, Abra, murmură el mergând spre intrarea în Cămin. În ce te-ai băgat, măi, fetiţo? Şi în ce vrei să mă bagi *pe mine!*

Îşi spunea că va fi nevoie să-şi folosească strălucirea ca să încerce să intre în legătură cu ea, deşi metoda asta nu era întotdeauna sigură, însă atunci când intră în camera lui din turnul clădirii, înţelese că nu era cazul. Pe tablă era frumos scris:

cadabra@nhmlx.com

Privi perplex literele acelea, apoi pricepu despre ce era vorba şi izbucni în râs:

— Bună treabă, puştoaico, tare bună.

Îşi deschise laptopul. Câteva secunde mai târziu se uita la un formular gol de e-mail. Tastă adresa, apoi rămase cu ochii la pâlpâirea cursorului. Oare câţi ani avea? Din câte îşi putea da el seama, luând în calcul puţinele mesaje anterioare, pe undeva între înţeleaptă vârstă de doisprezece ani şi uşor naivii şaisprezece. Poate mai aproape de prima. Şi uite-te la el, bărbat în toată firea, cu peri cărunţi în barbă. Uite-te la el, cum e gata să discute cu ea pe mail. *Prădătorul de lângă noi*[{36}], ce părere aveţi de chestia asta?

Poate nu s-a întâmplat nimic. În fond, e doar un copil.

Da, dar un copil al naibii de speriat. În plus, voia să afle mai multe despre ea. De mai multă vreme îl mâncau

curiozităţile astea. Cam la fel cum şi Hallorann fusese curios în privinţa lui.

Aş cam avea nevoie de niţică pronie cerească acum. Şi de o căruţă de noroc.

În caseta pentru SUBIECT a formularului de e-mail, Dan scrise: *Bună, Abra.* Coborî apoi cursorul, trase aer adânc în piept, şi tastă cuvintele: *Spune-mi ce s-a întâmplat.*

6

În după-amiaza însorită a următoarei zile de duminică, Dan stătea pe una din băncile de lângă clădirea îmbrăcată în iederă a Bibliotecii Publice din Anniston. Deschisese exemplarul ziarului *Union Leader* pe care îl avea la el, dar habar nu avea ce însemnau cuvintele tipărite pe paginile acelea. Era mult prea emoţionat.

Fix la ora două, o fată în blugi coborî de pe bicicletă, pe care şi-o puse în rastelul de la marginea peluzei. Îi zâmbi larg şi îi făcu un semn vesel cu mâna.

Deci aşa. Ea era Abra. Ca în Cadabra.

Fetiţa era înaltă pentru vârsta ei; picioarele lungi fiind răspunzătoare pentru asta. Părul blond, bogat şi ondulat, era strâns la spate într-o coadă de cal ce părea gata să se desfacă la orice mişcare. Ziua era niţeluş cam răcoroasă şi ea era îmbrăcată cu o jachetă pe al cărei spate scria ANNISTON CYCLONES. Luă cele câteva cărţi legate la spatele bicicletei şi veni în fugă spre el, cu acelaşi zâmbet voios pe buze. Drăguţă, dar nu frumoasă. Doar ochii – ochii aceia albaştri şi mari – *ochii* erau frumoşi.

— Unchiu’ Dan! Ce bine-mi pare că te văd!

Şi-l luă prin surprindere ţocăindu-l viguros pe obraz. Scena asta nu făcea parte din scenariu. Era pur şi simplu înspăimântătoare convingerea ei că avea de-a face cu un om bun, iar nu cu vreun pervers sadic.

— Şi eu mă bucur, Abra. Stai aici, pe bancă, lângă mine.

O avertizase că vor trebui să dea dovadă de maximă prudenţă, iar Abra – copilă a epocii ei – pricepuse de îndată. Conveniseră ca întâlnirea să aibă loc undeva în văzul lumii, şi puţine locuri din Anniston erau mai potrivite pentru asta decât peluza din faţa bibliotecii, chiar în apropiere de micuţul centru comercial al oraşului.

Acum se uita la el cu interes nedisimulat, poate şi cu un strop de aviditate. Iar Dan simţea cum ceva, ca nişte degete micuţe, îi pipăie uşurel interiorul capului.

(Unde-i Tony?)

Dan îşi duse un deget la tâmplă.

Surâsul desăvârşi frumuseţea Abrei, transformând-o într-o fată care avea să frângă inimi peste vreo patru sau cinci ani.

(BUNĂ, TONY!)

Suficient de tare cât să-l facă să tresară şi iar îşi aduse aminte de reculul suferit de Dick Hallorann atunci, de mult, în maşina lui închiriată, în parcarea Hotelului Overlook. Îşi aduse aminte cum ochii acestuia se goliseră pentru o clipă de orice expresie.

(trebuie să vorbim tare)

(ok, bine)

— Eu sunt vărul tatălui tău, da? Nu chiar unchi, dar tu aşa îmi spui.

— Da, da, eşti Unchiul Dan. N-o să păţim nimic atâta vreme cât nu apare cea mai bună prietenă a mamei mele. O cheamă Gretchen Silverlake. Cred că ne cunoaşte tot arborele genealogic – tufişul, mai bine zis.

Splendid, gândi Dan. *Prietena cea băgăcioasă.*

— Nu-ţi face griji, spuse Abra. Băiatul ei e în echipa de fotbal şi ea nu pierde niciun meci de-al Cyclonilor. Aproape *toată* lumea se duce la meciul ăla, aşa că nu-ţi mai face griji că ar putea crede cineva că tu eşti…

Îşi încheie fraza cu o imagine mentală – o caricatură, mai degrabă. Apăru într-o fracţiune de secundă, neprelucrată, dar teribil de limpede. O fetiţă ameninţată pe o alee

întunecată de un individ mătăhălos, îmbrăcat într-un trenci. Picioarele fetiţei tremurau puternic şi, chiar înainte ca imaginea să se şteargă, deasupra capului ei apăru un balon în care scria: *Iete monstru'!*

— Nu-i de râs, să ştii.

Îşi făcu propriul desen şi i-l trimise. Dan Torrance, în zeghe, dus spre celulă de doi poliţişti. Niciodată nu mai încercase să deseneze cu mintea, iar caricatura lui nu era la fel de reuşită ca a ei, dar era nespus de încântat să-şi dea seama că putea s-o facă. Apoi, aproape înainte să înţeleagă ce se petrece, Abra îi puse stăpânire pe desen. În el, Dan scoase un pistol de la brâu, îl îndreptă spre unul dintre poliţişti şi trase. Din ţeavă ieşi o batistă pe care scria POC!

Cu falca picată, Dan se holbă la fetiţă.

Abra îşi duse pumnii strânşi la gură şi chicoti.

— Scuze. N-am putut să mă abţin. Am putea s-o ţinem aşa toată ziua, nu? Şi ce distracţie ar mai fi!

Ar mai fi fost şi o mare uşurare după părerea lui Dan. Fata asta petrecuse toată viaţa cu o minge minunată în braţe, dar fără vreun tovarăş cu care să se joace. Şi, bineînţeles, la fel stăteau lucrurile şi în cazul lui. Pentru prima oară din copilărie – de la Hallorann – putea să şi transmită, dar să şi recepţioneze.

— Aşa este, dar nu-i acum momentul. Trebuie să-mi mai spui o dată totul de la capăt. În e-mail mi-ai dat doar câteva indicii.

— De unde să încep?

— Cu numele tău de familie, de pildă. De vreme ce sunt unchiul tău onorific, mi se pare că ar fi bine să-l ştiu.

Vorbele lui o făcură să izbucnească în râs. Dan încercă să rămână serios, dar nu fu în stare. Dumnezeu să-l aibă în paza Lui, deja era topit după ea.

— Mă numesc Abra Rafaella Stone, spuse fetiţa şi brusc zâmbetul îi dispăru de pe buze. Sper doar ca doamna aia cu joben să nu-l afle niciodată.

7

Au rămas pe banca din faţa bibliotecii vreme de trei sferturi de oră. Soarele blând al începutului de toamnă le mângâia obrajii. Şi, pentru prima dată în viaţă, Abra se simţi împăcată – încântată, chiar – cu talentul care o nedumerise mereu şi o înspăimântase adesea. Datorită acestui bărbat, acum ştia şi cum să-l numească: strălucirea. Era un nume bun, un nume încurajator, cu atât mai mult cu cât ea îl considerase întotdeauna un har al întunericului.

Şi aveau o mulţime de lucruri de vorbit – tomuri de însemnări pe care să le compare – şi de-abia începuseră când de ei se apropie ca să-i salute o cucoană corpolentă, cam la cincizeci şi ceva de ani, îmbrăcată cu o fustă de tweed. Se uită la Dan plină de curiozitate, dar nu o curiozitate *ostilă.*

— Bună ziua, doamnă Gerard. Acesta este unchiul meu, Dan. Unchiule, doamna Gerard mi-a fost profesoară anul trecut la Lingvistică Generală.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Dan Torrance e numele meu.

Doamna Gerard îi strânse mâna întinsă – o singură dată, într-o manieră ce-i trăda spiritul pragmatic. Abra îl simţi pe Dan – pe *Unchiul* Dan – relaxându-se. Bun aşa.

— Locuiţi prin zonă, domnule Torrance?

— Puţin mai încolo, în Frazier. Lucrez la căminul de bătrâni de acolo. Poate aţi auzit de el. Căminul Helen Rivington?

— O, da. Minunată muncă faceţi, domnule. Abra, ai apucat să citeşti *Cârpaciul?* Romanul lui Bernard Malamud pe care vi l-am recomandat?

Abra se posomorî.

— L-am primit în format electronic de ziua mea, dar nu m-am apucat încă de el. Mi se pare greu.

— Eşti pregătită pentru cărţi grele, o contrazise doamna Gerard. Mai mult decât pregătită. Vei ajunge la liceu înainte

să-ţi dai seama, apoi la facultate. Îţi sugerez să începi chiar de astăzi. Mi-a făcut plăcere, domnule Torrance. Aveţi o nepoată extrem de inteligentă. Dar ascultă la mine ce-ţi spun, Abra: inteligenţa presupune şi responsabilitate.

O atinse uşor la tâmplă, ca pentru a da mai mare efect spuselor ei, apoi urcă treptele şi intră în bibliotecă.

Abra se întoarse spre Dan.

— N-a fost prea rău, nu?

— Deocamdată nu, recunoscu Dan. Dar, dacă se apucă să vorbească cu părinţii tăi…

— N-o să vorbească. Mama are grijă de Momo în Boston. Are cancer.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Momo e…

(bunica ta)

(străbunica mea)

— Şi, în fond, continuă Abra, nici n-am minţit prea mult când am zis că îmi eşti unchi. Anul trecut, la biologie, domnul Staley ne-a zis că toţi oamenii împart acelaşi plan genetic. Că lucrurile care ne fac să fim diferiţi unii de alţii sunt foarte mici. Ştiai că avem cam nouăzeci şi cinci la sută din structura genetică a *câinilor?*

— Nu ştiam, zise Dan, dar aşa se explică de ce îmi plouă în gură când văd pungile cu boabe la pet-shopuri.

Fata începu să râdă.

— Ideea e că ai *putea* să-mi fii unchi sau văr, sau ceva de genul ăsta.

— Asta-i teoria relativităţii în versiunea Abrei, nu?

— Aşa cred. Oare trebuie să avem părul de aceeaşi culoare ca să fim rude? Noi avem în comun ceva ce nu au ceilalţi oameni. Iar asta ne face să fim înrudiţi într-un fel mai special. Crezi că-i o genă, ca aia care-ţi face ochii albaştri ori părul roşu? Apropo, ştiai că în Scoţia trăiesc cei mai mulţi oameni cu părul roşu?

— N-am ştiut, spuse Dan. Eşti un izvor nesecat de informaţii.

Zâmbetul ei păli puţin.

— Mă iei la mişto?

— Absolut deloc. S-ar putea ca strălucirea noastră să fie un soi de genă, dar nu prea cred. Ce cred eu e că nu poate fi cuantificată.

— Adică nu putem s-o definim? Aşa cum nu-L putem defini pe Dumnezeu… şi nici raiul sau alte chestii dintr-astea?

— Da.

Se trezi că se gândeşte la Charlie Hayes şi la toţi cei de dinainte şi de după el, pe care, sub identitatea Doctorului Somn, îi ajutase să plece de pe lumea asta. Erau oameni care numeau acest moment al morţii *trecere.* Iar lui Dan îi plăcea cuvântul pentru că i se părea cum nu se poate mai potrivit. Adevărul este că ţi se schimbă modul de a gândi atunci când vezi bărbaţi şi femei trecând mai departe chiar sub ochii tăi, părăsind ceea ce liliputanii consideră a fi realitate, pentru Spărtura din Nori a vieţii de apoi. Pentru cei aflaţi pe patul de moarte, lumea era cea care trecea mai departe. Întotdeauna în aceste clipe de răscruce, Dan se simţise în prezenţa unei nemărginiri nevăzute. Oamenii dormeau, se trezeau, plecau *undeva.* Treceau mai departe. Mereu crezuse asta, chiar şi în copilărie.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Abra. Văd, dar nu înţeleg. Şi vreau să înţeleg.

— Nu ştiu cum să-ţi explic, zise el.

— Era şi despre fantomiţe, nu? Odată le-am văzut şi eu, în trenuleţul ăla din Frazier. De fapt, a fost un vis, dar eu cred că a fost adevărat.

Dan făcu ochii mari.

— Pe bune?

— Da. Nu cred că voiau să-mi facă vreun rău, doar se uitau la mine, dar tot erau un pic cam înspăimântătoare. Poate că erau cei care au mers cu trenul ăla pe vremuri. Tu ai văzut vreodată fantomiţe? Ai văzut, nu-i aşa?

— Da, dar nu prea mult.

Iar unele fuseseră mai mult decât nişte simple fantome. Pentru că fantomele nu lasă urme pe scaunul de la toaletă şi pe perdeaua de la duş.

— Abra, cât de mult ştiu părinţii despre strălucirea ta?

— Tata zice că mi-a trecut, cu excepţia câtorva lucruri, ca atunci când eram în tabără şi am dat telefon pentru că am ştiut că Momo e bolnavă, şi se bucură. Mama ştie că încă mai e acolo, fiindcă uneori mă mai roagă să-i găsesc câte ceva, luna trecută nu mai ştia unde pusese cheile de la maşină şi de fapt le lăsase pe masa de lucru a lui Tati din garaj, dar nu-şi dă seama cât de *mult* mai este. În orice caz, nici unul dintre ei nu mai vorbeşte despre… cum să zic… povestea asta.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Momo ştie totul. Nu se teme, ca mama şi tata, dar mi-a spus că trebuie să am mare grijă. Pentru că, dacă ar afla restul oamenilor…

Şi se strâmbă, dându-şi ochii peste cap şi scoţându-şi limba prin colţul gurii.

— Iete monstru'. Pricepi?

(da)

Fata schiţă un zâmbet recunoscător.

— Sigur că pricepi.

— Şi nu mai ştie nimeni altcineva?

— Păi… Momo a zis că ar trebui să vorbesc cu Doctorul John, pentru că el ştie deja nişte chestii. A… mă rog… a văzut ce am făcut cu nişte linguri pe vremea când eram foarte mică. Le-am cam agăţat de tavan.

— Nu cumva e vorba de John Dalton?

I se lumină chipul.

— Îl cunoşti?

— Da, ce să vezi! Odată am găsit eu ceva ce pierduse *el.*

(Un ceas!)

(Corect.)

— Să nu-i zici nimic, se nelinişti Abra. Nu i-am spus de băiatul care joacă baseball şi *niciodată* nu i-aş spune de

doamna aia cu joben. Pentru că le-ar spune alor mei şi ei au şi aşa destule pe cap. Şi, în fond, ce ar putea face?

— Vorbim mai târziu despre asta. Acum spune-mi: cine-i băiatul care joacă baseball?

— Bradley Trevor. Brad. Uneori îşi întoarce şapca pe dos aşa cum poartă fanii. Ştii cum?

Dan dădu din cap. Ştia.

— E mort. *Ei* l-au omorât. Dar mai întâi l-au torturat. L-au torturat atât de *tare!!!*

Începu să-i tremure buza de jos şi, cât ai bate din palme, părea mai aproape de nouă ani decât de treisprezece.

(Nu plânge, Abra, nu trebuie să atragem…)

(Ştiu, ştiu.)

Îşi lăsă capul în jos, inspiră adânc de câteva ori, apoi îşi ridică iarăşi privirea. Avea ochii foarte strălucitori, dar nu-i mai tremura bărbia.

— Pe bune acum. Habar n-ai ce mă bucur că nu sunt singura de pe lume cu o chestie ca asta în cap.

8

O ascultă foarte atent atunci când îi povesti ce-şi mai aducea aminte despre prima ei întâlnire cu Bradley Trevor, din urmă cu doi ani. Nu era prea mult de spus. Cea mai clară imagine pe care o mai avea era cum băiatul zăcea pe jos în lumina încrucişată a mai multor raze de lanterne. Şi urletele lui. Îşi amintea urletele.

— Trebuiau să-l lumineze, pentru că-i făceau un fel de operaţie, spuse Abra. Sau, mă rog, aşa-i ziceau ei; dar de fapt îl torturau.

Apoi îi spuse cum îl descoperise pe Bradley pe ultima pagină a *Ghidului Cumpărătorului din Anniston,* laolaltă cu pozele tuturor celorlalţi copii dispăruţi. Şi cum atinsese fotografia lui ca să vadă dacă putea afla mai multe despre el.

— Tu poţi? îl întrebă pe Dan. Ţi se formează vreo imagine în minte dacă atingi o poză? Şi atunci reuşeşti să afli mai multe?

— Câteodată. Nu întotdeauna. Când eram mic puteam s-o fac mai bine.

— Crezi că o să-mi treacă atunci când am să mă fac mare? Nu m-aş supăra.

Abra se întrerupse ca să se gândească mai bine.

— Ba, de fapt, mi-ar cam părea rău. E greu de explicat.

— Ştiu ce vrei să spui. E talentul nostru. E ceea ce ştim noi să facem.

Abra zâmbi.

— Eşti sigură că ştii unde l-au omorât pe băiatul ăsta?

— Da, şi l-au îngropat tot acolo. I-au îngropat şi mănuşa de baseball.

Îi întinse o foaie de hârtie. Era o copie, nu originalul. S-ar fi simţit stânjenită să arate cuiva cum scrisese ea numele băieţilor din „Round Here” – nu o singură dată, ci iar şi iar şi iar. Chiar şi caligrafia aia i se părea acum caraghioasă, literele mari şi umflate care ar fi trebuit să exprime nu iubire, ci *L-O-V-E.*

— Nu-ţi face probleme din cauza asta, spuse distrat Dan, studiind cuvintele de pe foaie. Când eram cam de vârsta ta şi eu eram topit după Stevie Nicks{37}. Şi după Ann Wilson, de la Heart. Probabil n-ai auzit niciodată de ea, nu mai e de mult la modă, dar visam cu ochii deschişi la cum ar fi fost s-o invit la una din petrecerile de la Liceul Glenwood. Ei, uite, cât de prost puteam să fiu?

Abra se zgâia la el cu gura căscată.

— Prost, da, dar şi perfect normal. Amorurile astea de la pubertate sunt cele mai normale lucruri din lume, aşa că nu te mai judeca cu atâta asprime. Şi să ştii că n-am tras cu ochiul. Pur şi simplu mi-a sărit în faţă.

— Of, Doamne, şopti Abra, roşie ca focul în obraji. O să dureze ceva până am să mă obişnuiesc cu chestia asta, nu crezi?

— La amândoi o să cam dureze, puştoaico.

Dan îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra hârtiei.

TRECEREA INTERZISĂ DIN ORDINUL
SECŢIEI DE POLIŢIE A DISTRICTULUI CANTON

PRODUSE ALIMENTARE ECOLOGICE
FABRICA DE ETANOL NR. 4
FREEMAN, IOWA

ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIŢII

— Şi ai aflat toate astea… cum? Te-ai uitat de mai multe ori? Ca la un film?

— Mi-a fost uşor să citesc semnul cu TRECEREA INTERZISĂ, dar, da, ai dreptate, a fost nevoie să mă uit de mai multe ori ca să prind toate chestiile cu produsele ecologice şi fabrica de etanol. Tu nu poţi să faci asta?

— N-am mai încercat. Poate o dată, mai de mult, dar atât.

— Am căutat pe internet oraşul Freeman din Iowa, spuse Abra. Şi când am intrat pe Google Earth, am văzut şi fabrica. Locurile astea chiar există, să ştii.

Dan se gândi iar la John Dalton. Alţi colegi din Programul AA vorbiseră despre abilitatea lui neobişnuită de a găsi obiecte rătăcite, dar nu şi John. Deloc surprinzător, dacă stai să te gândeşti. Doctorii depuneau un jurământ de confidenţialitate asemănător cu cel al Alcoolicilor Anonimi. Ceea ce, în cazul lui John, însemna o dublă asumare a datoriei tăcerii.

Abra tocmai spunea:

— Nu-i aşa că tu poţi să dai telefon părinţilor lui Bradley Trevor? Sau la secţia de poliţie din Districtul Canton? Pe mine nu m-ar crede, dar cu siguranţă că ar crede un adult.

— Aş putea.

Dar fireşte că un adult care ar cunoaşte locul unde era îngropat trupul băiatului ar ajunge automat în fruntea listei

de suspecţi, aşa că, dacă se hotăra s-o facă, trebuia să fie foarte, foarte atent la *ce* şi *cum* spunea.

Of Abra, în ce belele mă bagi tu pe mine.

— Iartă-mă, şopti fetiţa.

Dan îşi puse mâna peste a ei şi o strânse uşurel.

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare. Nu mi-am dorit să auzi gândul ăla. Abra se îndreptă de spate.

— Vai de mine, uite-o pe Yvonne Stroud. E în clasă cu mine. Dan îşi retrase rapid mâna şi se uită în direcţia în care privea mica lui prietenă. Văzu o fată durdulie, cu păr castaniu, cam de vârsta Abrei. Purta un ghiozdan în spate, aşa cum era moda, iar la piept strângea un caiet cu foi detaşabile. Îi privea pe amândoi cu ochi lacomi, indiscreţi.

— O să vrea să ştie absolut tot despre tine, zise Abra. *Tot-tot-tot.* Şi *bârfeşte.*

Aha.

Dan se uită iarăşi la fata care se apropia de ei.

(Nu suntem interesanţi pentru tine.)

— Haide, Abra, ajută-mă.

Şi o simţi cum i se alătură. Şi imediat gândul căpătă mai multă intensitate şi profunzime.

(NU SUNTEM DELOC-DELOC INTERESANŢI PENTRU TINE.)

— E bine aşa, zise Abra. Poate puţin mai tare. Haide, odată cu mine, ca şi când am cânta în cor.

(NICI NU NE VEZI, NU SUNTEM INTERESANŢI PENTRU TINE ŞI AI LUCRURI MAI BUNE DE FĂCUT.)

Yvonne Stroud porni grăbită mai departe pe trotuar, fluturând o mână către Abra într-un vag gest de salut, dar fără să încetinească. Urcă în fugă treptele din faţa bibliotecii şi dispăru înăuntru.

— Ai, nu mă-nnebuni! maimuţică şmecheră ce eşti! exclamă Dan.

Abra îl privi cu seriozitate.

— Ai grijă ce spui. În conformitate cu teoria relativităţii în versiunea mea, înseamnă că tu eşti unchiul maimuţicii.

Şi îi transmise imaginea unui urangutan bătrân, îmbrăcat în blugi.

Izbucniră amândoi în hohote nestăpânite de râs.

9

De trei ori îi ceru Dan să-i relateze întâmplarea cu placa turnantă, dorind să fie sigur că nu-i scapă niciun amănunt.

— Tu n-ai făcut niciodată chestia asta? îl întrebă Abra. Chestia cu „vederea-la-distanţă”?

— Chestia cu proiecţia astrală? Nu. Ţie ţi se întâmplă des?

— Doar o dată sau de două ori… sau de trei. Prima dată am intrat în corpul unei fete care înota în râu. Mă uitam la ea din curtea casei noastre. Aveam doar nouă sau zece ani. Şi nu ştiu de ce s-a întâmplat chestia asta, pentru că nu avea nicio problemă. Pur şi simplu înota împreună cu prietenii ei şi se simţea bine. Asta a fost cea mai lungă. A durat vreo trei minute, pe puţin. Tu îi zici proiecţie astrală? Adică ceva ca în cosmos?

— E un termen vechi. Vine de la şedinţele de spiritism care se făceau foarte des acum o sută de ani sau mai mult. Şi probabil că nu-i foarte potrivit. Înseamnă „experienţă extracorporală”.

De parcă puteai să etichetezi aşa ceva.

— Dar – te întreb doar ca să mă asigur că am înţeles bine – fata aia care înota nu a intrat ea în tine?

Abra scutură din cap cu vehemenţă, făcându-şi coada de cal să zboare în dreapta şi în stânga.

— Nici măcar nu ştia că sunt acolo şi că mă uit la ea. În ambele părţi a fost doar cu femeia aia. Femeia cu pălărie. Numai că *atunci* nu i-am văzut pălăria pentru că eram în interiorul ei.

Dan schiţă un cerc cu degetul în aer.

— Tu ai intrat în ea, ea a intrat în tine.

— Da, murmură Abra înfiorându-se la aducerea aminte. Ea l-a torturat pe Bradley Trevor până când l-a omorât. Şi când zâmbeşte, vezi că n-are decât un dinte mare şi lung sus.

Ceva din cuvintele ei îi atinse o coardă sensibilă. Ceva îl duse cu gândul la Deenie din Wilmington. Pentru că Deenie purtase pălărie? Nu, sau, cel puţin, el nu-şi amintea aşa ceva. Fusese destul de pilit atunci. În fond, poate că nu însemna nimic – creierul face uneori asocieri care mai de care mai bizare, atât şi nimic mai mult, mai ales în situaţii de stres. Oricât de puţin ar fi vrut el să recunoască, adevărul era că Deenie se afla mai mereu în gândurile lui. Ceva la fel de banal ca nişte sandale cu talpă de plută din vitrina vreunui magazin i-o readuceau imediat în minte.

— Cine-i Deenie? îl întrebă Abra.

Apoi clipi repede, dându-se puţin mai în spate, ca şi când Dan şi-ar fi fluturat mâna în faţa ochilor ei.

— Ups! Nu trebuia să văd asta. Scuze.

— Nu face nimic, spuse el. Să revenim la femeia cu pălărie. Mai târziu, când ai văzut-o la geam, nu a fost acelaşi lucru?

— Nu. Nici măcar nu sunt sigură dacă a fost o strălucire sau nu. Cred că a fost o *aducere aminte*, de atunci de când am văzut-o cum îl tortura pe băiat.

— Înseamnă că nu te-a văzut nici ea. Nu te-a văzut *niciodată.*

Dacă femeia cu pricina era periculoasă, aşa cum credea Abra, acesta era un aspect important.

— Nu. Sunt sigură că nu m-a văzut. Dar ştiu că vrea.

Se uită la el cu ochii mari şi cu buzele tremurându-i din nou.

— Când a fost chestia aia cu placa turnantă, gândul ei spunea *oglindă.* Voia să mă duc în dreptul unei oglinzi. Voia să mă vadă folosindu-mi ochii.

— Dar *ce anume* a văzut prin ochii tăi? Crezi că ar avea suficiente indicii ca să te găsească?

Abra încercă să-şi aducă aminte. Într-un final, spuse:

— Când s-a întâmplat, mă uitam pe geamul de la camera mea. De acolo nu se vede decât strada. Şi munţii, sigur că da, dar în America sunt foarte mulţi munţi, nu-i aşa?

— Aşa este.

Oare femeia aceea putea descoperi munţii văzuţi prin ochii Abrei dacă făcea o căutare exhaustivă pe internet? Ca la atât de multe alte întrebări referitoare la acest domeniu, nici asta nu avea un răspuns sigur.

— De ce l-au omorât, Dan? De ce l-au omorât pe băiatul ăla?

Şi-ar fi dorit să poată ascunde motivul pe care îl bănuia, dar discuţia lor, deşi foarte scurtă, îl convinsese că niciodată nu va avea acest gen de relaţie cu Abra Rafaella Stone. Alcoolicii pocăiţi caută să atingă „sinceritatea absolută din toate punctele de vedere”, dar rareori o dobândesc. Însă el şi Abra nu aveau cum să o evite.

(Hrană.)

Se holbă la el îngrozită, nevenindu-i să creadă.

— Adică tu spui că i-au mâncat *strălucirea?*

(Aşa cred.)

(Sunt VAMPIRI?)

Şi cu glas tare:

— Ca în *Saga Amurg?*

— Nu, nici vorbă, spuse Dan. Pentru numele lui Dumnezeu, Abra, îmi dau şi eu cu părerea, nimic mai mult.

Se deschise uşa bibliotecii. Dan se uită în spate, temându-se ca nu cumva să apară iarăşi mult prea curioasa Yvonne Stroud. Însă erau doar un băiat şi o fată care nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Se întoarse spre Abra.

— Trebuie să terminăm.

— Ştiu.

Fata ridică o mână la gură şi începu să-şi frece buzele, apoi realiză ce face şi lăsă mâna la loc pe genunchi.

— Dar, ştii… am atât de multe să te întreb. Atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu. Ar dura ore *întregi.*

— Exact asta nu avem. Eşti convinsă că supermarketul în care se afla raionul de măcelărie se numea „La Sam”?

— Ce?

— Femeia asta. Era într-un supermarket în care era un raion de carne; „La Sam” se chema raionul?

— Da.

— Cunosc lanţul ăsta de supermarketuri. Ba chiar eu însumi mi-am făcut cumpărăturile într-unul sau două. Dar nu se găsesc în regiunea asta.

Fata zâmbi larg.

— Sigur că nu, Unchiule Dan, sigur că nu-s pe-aici. Sunt mai la vest. Şi asta am căutat pe Google.

Şi zâmbetul începu să pălească.

— Sunt sute de magazine dintr-astea, din Nebraska până în California.

— Cred că trebuie să mă gândesc mai mult la detaliul ăsta şi la fel trebuie să faci şi tu. Dacă ai ceva important să-mi spui, trimite-mi un e-mail. Deşi cred că ar fi mai bine dacă am…

Se lovi cu un deget în frunte.

— … dacă am coresponda aşa, ţaca-paca. Pricepi?

— Da, surâse ea din nou. Cea mai bună chestie din toată povestea asta e că mi-am găsit un prieten care ştie cum să ţaca-paca.

— Poţi să-mi scrii pe tabla din cameră?

— Sigur. E destul de uşor.

— Trebuie să ţii minte un lucru, mai presus de toate celelalte. N-o fi ştiind femeia cu pălărie cum să te găsească, dar ştie sigur că eşti pe undeva.

Fata nu se mai mişca. Parcă nici nu mai respira. El vru să-i citească gândurile, dar ea nu-i dădu voie.

— Poţi să-ţi pui în minte un fel de alarmă antifurt? Ca să prinzi de veste dacă e prin apropiere, fie fizic, fie mental?

— Tu crezi c-o să vină să mă caute, nu?

— S-ar putea să încerce. Din două motive. Primul – pentru că tu ştii că există.

— Şi ea, şi prietenii ei, şopti Abra. Are mulţi prieteni.

(Cu lanterne.)

— Şi al doilea motiv?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Abra i-o luă înainte:

— Pentru că eu sunt gustoasă. Aşa cum era şi băiatul care juca baseball. Un aliment nutritiv şi gustos. Am dreptate?

Nu avea niciun rost să încerce să nege. Pentru Abra, fruntea lui era ca o fereastră deschisă.

— *Poţi* să-ţi pui alarma aia? Un fel de alarmă de proximitate. Asta înseamnă…

— Ştiu ce-i aia *proximitate.* Şi nu, nu ştiu dacă pot să mi-o instalez în minte. Dar am să încerc.

Dan ştiu ce urma să-i spună, fără să fie nevoie să-i citească gândurile. În fond, Abra nu era decât un copil. Acum ea îl apucă de mână, iar el nu se feri.

— Promite-mi că n-ai să-i laşi să pună mâna pe mine, Dan. *Promite-mi.*

Îi promise, pentru că era un copil şi avea nevoie de asigurări. Dar bineînţeles că nu exista decât un singur mod prin care şi-ar fi putut ţine promisiunea, iar acesta era să distrugă ameninţarea.

Şi îşi zise din nou: *Of, Abra, în ce belele mă bagi tu pe mine.*

Ca şi mai devreme, ea îi răspunse, tot fără cuvinte:

(Iartă-mă.)

— Nu-i vina ta, copilă. Nu tu…

(…ai vrut să ţi se întâmple asta,)

aşa cum nici eu nu am vrut. Haide, du-te să-ţi schimbi cărţile. Pornesc şi eu spre Frazier. Intru în schimbul de noapte.

— Bine. Dar suntem prieteni, da?

— Cei mai buni prieteni.

— Mă bucur.

— Şi pun pariu că îţi va plăcea *Cârpaciul.* În fond, şi tu ai dres câteva lucruri până acum. Am dreptate?

Două gropiţe adorabile îi apărură în colţurile gurii.

— Tu ştii mai bine.

— O, da, crede-mă că ştiu, oftă Dan.

Abra începu să urce treptele. Apoi se opri şi se întoarse la el.

— Nu ştiu cine e femeia cu pălărie, dar ştiu cum îl cheamă pe unul din prietenii ei. Barry Cintezoiul, sau cam aşa ceva. Cred că Barry ăsta e mereu pe lângă ea, oriunde s-ar afla. Şi l-aş putea găsi, dacă aş avea mănuşa de baseball a băiatului.

Frumoşii ei ochi albaştri îl priveau neclintiţi.

— L-aş putea găsi pe Barry Cintezoiul pentru că *şi-a pus câteva secunde mănuşa în mână.*

10

Cam pe la jumătatea drumului spre Frazier, pe când se gândea la femeia cu pălărie din povestea Abrei, Dan îşi aminti un lucru ce-l făcu să tresare puternic. Aproape că pierdu controlul maşinii şi depăşi linia dublă, alegându-se cu o admonestare iritată din partea claxonului de la camionul care venea din direcţie opusă pe Route 16.

Se întâmplase cu doisprezece ani în urmă, când de-abia venise în Frazier, iar dependenţa încă îi mai dădea târcoale. Se întorcea la camera lui închiriată în casa doamnei Robertson. Se anunţase viscol, aşa că Billy Freeman îi făcuse rost de o pereche de cizme. *Nu-s arătoase, dar măcar sunt pereche.* Şi tocmai ce dăduse colţul de pe strada Morehead pe Eliot, când văzuse…

În faţă era un popas. Dan intră acolo, opri maşina, coborî şi se duse către sunetul de apă curgătoare. Râul Saco, fireşte; curgea prin vreo douăsprezece orăşele din New Hampshire, între North Conway şi Crawford Notch, unindu-le ca pe nişte mărgele pe o aţă.

Am văzut o pălărie rostogolindu-se spre rigolă. Un joben vechi şi ponosit, la fel cu cele purtate de magicieni. Ori de actorii din vechile comedii muzicale. Doar că nu era cu

adevărat acolo, pentru că am închis ochii, am numărat până la cinci şi, când i-am deschis iar, dispăruse.

— Bine, am înţeles, a fost o strălucire, se adresă el apei curgătoare. Dar asta nu înseamnă neapărat că era pălăria pe care a văzut-o şi Abra.

Numai că nu credea ce spune, pentru că în aceeaşi noapte o visase pe Deenie. Murise, obrajii îi atârnau pe oasele craniului ca aluatul pe un sucitor. Era moartă şi învelită în pătura pe care o furase Dan din căruciorul unui boschetar. *Fereşte-te de femeia cu joben, Ursuleţ.* Aşa-i spusese. Şi încă ceva… ce anume?

E Regina Zgripţuroaică din Castelul Iadului.

— Nu-ţi aduci aminte, spuse el apei curgătoare. Nimeni nu-şi poate aminti un vis după doisprezece ani.

Dar şi-l amintea. Şi acum îşi amintea şi ce-i mai spusese femeia moartă din Wilmington: *Dacă te pui cu ea, o să te mănânce de viu.*

11

Ajunse în camera sa din turn imediat după şase seara, cu o tavă cu mâncare de la cantină. Se uită la tablă şi zâmbi:

Mulţumesc pentru că m-ai crezut.

De parcă aş fi avut de ales, draga mea.

Şterse mesajul Abrei şi apoi se aşează să mănânce. După ce plecase din popasul de la marginea şoselei, se gândise iarăşi la Dick Hallorann. Lucru perfect normal: atunci când cineva îţi cere să-i dai lecţii, te întorci la profesorul tău ca să îl întrebi cum s-o faci. Dan nu mai păstrase legătura cu Dick în perioada anilor de beţie (îi fusese ruşine), dar acum îşi spuse că ar putea încerca să afle ce se întâmplase cu vechiul lui prieten. Poate chiar să reia legătura cu el, în cazul că Dick mai trăia încă. Hei, ce vorbă-i asta, o grămadă de oameni trăiesc peste nouăzeci de ani dacă ştiu să se

îngrijească aşa cum trebuie. Uite, străbunica Abrei, de pildă – şi ea se învârte cam pe la vârsta aia.

Am nevoie de răspunsuri, Dick, şi tu eşti singura persoană care mi le-ar putea da. Aşa că, prietene, te rog, fă-mi un serviciu şi fii în viaţă.

Deschise calculatorul şi intră pe Firefox. Ştia că Dick îşi petrecea iernile ca bucătar la câteva hoteluri din Florida, dar nu mai ţinea minte numele acestora şi nici măcar pe care coastă se aflau. Probabil că pe amândouă – Naples într-un an, Palm Beach în anul următor, Sarasota sau Key West în celălalt an. Întotdeauna se găsea ceva de lucru pentru un om care ştia cum să încânte simţul gustativ, mai ales simţul gustativ al celor bogaţi, iar Dick se pricepuse la asta ca nimeni altul. Scrise repede **Dick Hallorann** şi **Florida** în caseta de căutare, apoi apăsă tasta ENTER. Primi imediat mii de răspunsuri, dar avu sentimentul că cel pe care îl căuta era al treilea de sus în jos şi oftă dezamăgit. Merse pe link şi pe ecran apăru un articol din *The Miami Herald.* Şi atunci nu mai avu niciun dubiu. Când văzu şi vârsta scrisă alături de nume, înţelese că prietenul lui nu mai era.

Renumitul maestru bucătar din South Beach, Richard „Dick” Hallorann, 81 de ani

Era şi o poză. Mică, dar Dan ar fi recunoscut oriunde chipul acela vesel, plin de înţelegere. Murise singur? Dan se îndoia. Omul acesta fusese mult prea sociabil… şi mult prea mult îi plăcuse compania femeilor. Probabil că fusese multă lume alături de el în ultimele sale clipe. Multă lume, da… însă lipsiseră cei doi oameni pe care îi salvase în iarna aceea de demult, în Colorado. Wendy Torrance avea o scuză întemeiată: murise înaintea lui. Fiul ei, pe de altă parte…

Oare se afla într-o speluncă, îmbibat cu whisky şi punând la tonomat cântece adorate de şoferii de tiruri, atunci când

murise Dick? Sau petrecea noaptea la puşcărie, sub acuzaţia de ultraj contra bunelor moravuri?

În articol scria că murise în urma unui infarct. Deplasă cursorul în partea de sus a paginii şi găsi data: 19 ianuarie 1999. Bărbatul care le salvase viaţa lui Dan şi pe cea a mamei lui murise de aproape cincisprezece ani. Prin urmare nu avea la ce ajutor să se aştepte din partea lui.

Auzi scârţâitul şoptit al cretei pe tablă. Rămase nemişcat câteva clipe în faţa computerului şi a cinei care se răcise deja. Apoi se întoarse. Foarte încet.

Creta nu se mişcase din suportul ei, dar pe tablă se închega un desen. Rudimentar, dar lesne de recunoscut. O mănuşă de baseball. La sfârşit, creta Abrei – invizibilă, fireşte, dar scoţând totuşi scârţâitul caracteristic – desenă un semn de întrebare în mijlocul ei.

— Trebuie să mă gândesc, răspunse el.

Dar, înainte de a începe să reflecteze la povestea cu băiatul care juca baseball, interfonul prinse viaţă, chemându-l pe Doctorul Somn.

IX

VOCILE PRIETENILOR NOŞTRI MORŢI

1

În acea toamnă a anului 2013, cea mai bătrână locatară a Căminului Rivington era Eleanor Ouellette, în vârstă de o sută doi ani. Atât de bătrână, încât numele ei nu fusese americanizat. Din cauza accentului franţuzesc, de care doamna nu reuşise să se dezbare în timpul vieţii ei lungi petrecute în Statele Unite, Dan îi zicea uneori Don'şoara O-La-La, poreclă ce o făcea să zâmbească. Ron Stimson, unul din cei patru doctori care veneau zilnic la azil, îi spusese lui Dan odată că Eleanor era dovada faptului că viaţa putea fi câteodată mai puternică decât moartea.

— Funcţiile ficatului sunt zero, plămânii sunt numai găuri de la optzeci de ani de fumat, are cancer colorectal, care avansează ca melcul, dar e extrem de malign, iar pereţii inimii îi sunt subţiri ca aripa de fluture. Cu toate acestea, nu se dă bătută.

Dacă Azreel avea dreptate (şi, din câte ştia Dan, Azreel nu se înşela niciodată), contractul pe termen lung pe care îl încheiase Eleanor cu viaţa era pe punctul de a expira. Însă bătrâna nu părea deloc că s-ar fi aflat în pragul morţii. Când Dan intră în cameră, era ridicată în capul oaselor şi mângâia drăgăstos motanul. Permanentul era proaspăt şi elegant – coafeza fusese la ea cu doar o zi în urmă –, iar cămaşa roz de noapte era la fel de imaculată ca întotdeauna, culoarea aceea proaspătă reflectându-se puţin în obrajii ei ofiliţi. Partea de jos a cămăşii era întinsă peste picioarele ei uscate ca o rochie de bal.

Dan duse mâinile la faţă, bâţâind din degete:

— *O-la-la! Une belle femme! Je suis amoureux!*

Bătrâna îşi dădu ochii peste cap, apoi, cu o mişcare cochetă, îşi lăsă obrazul pe umăr şi îi surâse.

— Cu siguranţă că nu eşti Maurice Chevalier, dar tot te iubesc, *mon cher.* Îl ai pe vino-ncoa', ceea ce-i important; eşti impertinent, ceea ce-i şi mai important; şi ai un popou absolut adorabil, iar ăsta e *cel mai* important. Fundul bărbatului este poansonul cu care conduce lumea, iar fundul tău e numai bun. Probabil că în tinereţile mele ţi l-aş fi frământat în palme şi te-aş fi mâncat bucăţică cu bucăţică în văzul lumii. De preferat, lângă piscina hotelului Le Meridien din Monte Carlo.

Vocea ei aspră dar cadenţată reuşi cumva să confere farmec imaginii, iar nu vulgaritate. Pe Dan, răguşeala ei tabagică îl ducea cu gândul la vocea unei cântăreţe de cabaret care le văzuse şi le făcuse pe toate încă dinainte de marşul în pas de gâscă al armatei naziste pe Champs-Élysées, din primăvara lui 1940. Istovită, da, însă departe de a fi scoasă de pe afiş. Şi, cu toate că arăta precum „moartea lui Dumnezeu", în pofida culorii reflectate în obraji din cămaşa de noapte, iscusit aleasă, adevărul este că arăta aşa încă din 2009, anul când se mutase în Camera 15 din Rivington Unu. Doar prezenţa lui Azzie dovedea că seara aceasta era diferită.

— Sunt convins că ai fi făcut un spectacol de toată lauda, îi spuse el.

— Te vezi cu vreo doamnă, *mon cher?*

— În prezent, nu.

Cu o singură excepţie, mult prea tânără pentru a fi considerată *amour.*

— Mare păcat. Pentru că mai târziu, *ăsta…*

Şi ridică un deget descărnat, pe care-l lăsă apoi să cadă.

— … devine *ăsta.* Ai să vezi.

El zâmbi şi se aşeză pe marginea patului. Aşa cum se aşezase pe atât de multe până atunci.

— Cum te simţi, Eleanor?

— Nu prea rău.

Bătrâna îl urmări din privire pe Azzie care sărise jos de pe pat şi se unduia spre uşă, pentru că-şi încheiase misiunea pe seara respectivă.

— Am avut mulţi musafiri. Ţi-au speriat motanul, dar dragul de el a rezistat până ai venit tu.

— Nu-i motanul meu, Eleanor. E al căminului.

— Ba nu, îl contrazise ea pe un ton care sugera că discuţia nu mai prezenta vreun interes, al tău e.

Dan nu credea că Eleanor ar fi avut vizitatori, nici măcar unul singur, în afară de Azreel. Nu avusese vizitatori nici în seara aceasta, aşa cum nu avusese nici în ultima săptămână, ultima lună sau ultimul an. Era singură pe lume. Chiar şi dinozaurul acela de contabil care avusese grijă ani în şir de chestiunile ei financiare şi care venea în vizită o dată pe trimestru, cu mers greoi şi şovăielnic şi cărând cu el o servietă de dimensiunile unui portbagaj de Saab, chiar şi el plecase să-şi întâlnească Creatorul. Don'şoara O-La-La pretindea că ar fi avut ceva rude în Montreal, „dar nu mai am suficienţi bani cât să merit să se ostenească pentru mine".

— Cine a fost pe la tine?

Gândindu-se că poate se referea la Gina Weems sau Andrea Bottstein, cele două infirmiere din tura dintre trei şi unsprezece de la Rivington Unu. Sau poate că trecuse pe la ea, ca să mai stea la taclale, Poul Larson, îngrijitorul mocăit, dar cumsecade, pe care Dan îl considera a fi antiteza perfectă a lui Fred Carling.

— Ţi-am zis, mulţi. Chiar şi acum mai vin. O paradă nesfârşită. Zâmbesc, fac plecăciuni, un copil şi-a scos limba şi şi-o mişcă de zici că-i o coadă de căţel. Unii vorbesc. Ai auzit de poetul George Seferis[{38}]?

— Nu, doamnă, recunosc că n-am auzit.

Ceilalţi erau acolo? Avea motive să creadă că era posibil, însă nu reuşea să-i simtă. Nu că strălucirea i-ar fi dat întotdeauna de veste.

— Domnul Seferis se întreabă: „Să fie acestea vocile prietenilor noştri morţi, ori este doar gramofonul?” Copiii sunt cei mai trişti. Am văzut un băieţel care a căzut într-o fântână.

— Chiar aşa?

— Da. Şi o femeie care s-a sinucis cu un arc de la pat.

Dan tot nu reuşea să simtă nici cel mai mic indiciu al vreunei alte prezenţe în cameră. Să-l fi secătuit întâlnirea avută cu Abra Stone? Posibil. Şi, oricum, strălucirea venea şi pleca după un grafic pe care niciodată nu reuşise să-l înţeleagă. Însă nu credea că despre asta era vorba. Avea sentimentul că Eleanor începuse să sufere de demenţă senilă. Ori poate se distra pe socoteala lui. Nu era exclus. Ce mucalită mai era Eleanor O-La-La! Se spunea despre un scriitor renumit – Oscar Wilde să fi fost? – că făcuse o glumă pe patul morţii: *Ori dispare tapetul ăla, ori dispar eu.*

— Trebuie să aştepţi, continuă Eleanor, de data aceasta fără strop de haz în voce. Luminile îl vor anunţa pe următorul sosit. S-ar putea să mai fie şi alte interferenţe. Uşa se va deschide. Şi atunci va veni şi vizitatorul *tău.*

Dan privi nesigur la uşa dinspre hol, rămasă deschisă. Întotdeauna lăsa uşile deschise, pentru ca să poată ieşi Azzie, dacă voia. Şi de obicei motanul pleca de îndată ce apărea Dan să preia problema.

— Vrei să-ţi torn puţin suc rece, Eleanor?

— Aş vrea, dacă… începu ea.

Şi atunci viaţa i se scurse din obraji ca apa dintr-un lighean găurit. Ochii îi rămaseră fixaţi asupra unui punct deasupra capului lui, iar gura i se deschise. Obrajii i se veştejiră şi mai mult, iar bărbia îi căzu până pe pieptul uscat. I se desprinse proteza, alunecă peste buză şi rămase atârnată într-o parte, într-un rânjet sinistru, fără trup.

Fantastic! Ce repede s-a dus!

Cu infinită grijă, apucă proteza cu două degete şi o desprinse. Buza bătrânei se întinse după dinţii vârstei a treia, apoi reveni cu un sunet mic – *pţţ!* Dan puse placa pe

noptieră şi vru să se ridice, dar se răzgândi. Aşteptă să vadă ceaţa aceea roşie, căreia bătrâna infirmieră din Tampa îi spunea „duhul”… dar nu văzu nimic.

Trebuie să aştepţi.

În ordine, putea să aştepte, o vreme măcar. Căută gândurile Abrei, însă nu găsi nimic. Poate că era mai bine aşa. Poate că deja începuse să-şi păzească mintea. Sau poate că el rămăsese fără talentul – *sensibilitatea* – de a scotoci în minţile altor oameni. Nu conta. Şi-o va recăpăta. Până acum şi-o recăpătase mereu.

Se întrebă (aşa cum o mai făcuse în nenumărate alte ocazii) de ce nu vedea niciodată muşte pe feţele locatarilor din Căminul Rivington. Poate pentru că nu avea nevoie. În fond, pentru asta îl avea pe Azzie. Dar oare Azzie vedea ceva cu ochii aceia verzi şi profunzi ai lui? Poate nu neapărat muşte, dar *ceva?* Precis vedea.

Să fie acestea vocile prietenilor noştri morţi ori este doar gramofonul?

Ce linişte era pe etajul acesta! Şi încă era devreme! Nu se auzeau murmurele niciunei conversaţii din sala de relaxare de la capătul culoarului. Niciun sunet de radio ori de televizor. Nu auzea nici măcar scârţâitul tenişilor lui Poul pe linoleum, ori şoaptele Ginei şi Andreei din oficiul infirmierelor. Nu suna niciun telefon. Cât despre ceasul lui de la mână…

Dan se uită la el. Nu era de mirare că nu-i mai auzea ticăitul. Se oprise.

Tuburile de neon din tavan se stinseră, lăsând în cameră doar lumina de la veioza de lângă patul lui Eleanor. Neonul se aprinse, veioza pâlpâi de câteva ori şi se stinse. Se aprinse din nou, apoi se stinse iarăşi, împreună cu tuburile de neon. Se aprinseră… se stinseră… se aprinseră.

— E cineva aici?

Carafa cu apă de pe noptieră se clătină cu zgomot, apoi se potoli. Proteza scoase un singur ţăcănit neliniştitor. Valuri stranii trecură de-a lungul cearşafului de pe patul

bătrânei, ca şi cum ceva de sub el începuse brusc să se mişte. O boare caldă îi sărută în fugă obrazul lui Dan şi dispăru.

— Cine e?

Inima lui nu-şi grăbise bătăile, dar şi le simţea acum în gât şi la încheietura mâinilor. Îşi simţi firele de păr de pe ceafă groase şi ţepene. Şi dintr-odată înţelese ce anume văzuse Eleanor în ultimele ei clipe: o paradă a

(fantomiţelor)

morţilor, intrând în camera ei printr-un perete şi ieşind prin celălalt. Ieşind? Nu, mergând mai departe. Nu citise poeziile lui Seferis, dar le citise pe cele ale lui Auden[{39}]: *Moartea îi ia pe cei ce se scaldă în bani, pe amuzanţii contemporani şi pe femeile cu sânii mult prea mari.* Bătrâna îi văzuse pe toţi aceştia, iar ei veniseră acum să…

Dar nu. Nu mai erau aici. Sigur că nu. Fantomele văzute de Eleanor plecaseră, iar ea se alăturase paradei lor. Iar lui i se ceruse să aştepte. Aşa că aşteptă.

Uşa dinspre culoar se închise încet. Şi se deschise uşa de la baie.

Din gura cea fără de viaţă a lui Eleanor Ouellette ieşi un singur cuvânt:

— *Danny.*

2

La intrarea în oraşul Sidewinder se află un semn care te întâmpină spunându-ţi: BUN VENIT PE ACOPERIŞUL AMERICII! În realitate, nu-i situat la cea mai mare altitudine, dar e pe aproape. La treizeci de kilometri de locul unde Versantul de Est devine Versantul de Vest, un drum de ţară se desprinde din şoseaua principală şi porneşte, şerpuind, către nord. Pe panoul cu finisaje de lemn ars care se arcuieşte deasupra acestui drum stă scris: BINE AI VENIT ÎN CAMPINGUL BLUEBELL! ŞEDERE PLĂCUTĂ, PRIETENE!

Urarea aceasta pare a fi în spiritul tradiţionalei ospitalităţi vestice, însă localnicii ştiu că, cel mai adesea, drumul acela este blocat şi atunci un semn mult mai puţin prietenos atârnă deasupra lui: ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIŢII. Cum de nu dă faliment campingul acesta rămâne un mister pentru locuitorii din Sidewinder, care l-ar dori mereu deschis cât timp drumurile pe munte nu sunt troienite. Le lipsesc banii pe care-i aducea Hotelul Overlook în regiune şi speră ca acest camping să acopere măcar o parte din pierdere (deşi sunt conştienţi că vilegiaturiştii care dorm în corturi şi rulote nu dispun de banii pe care turiştii cazaţi pe vremuri la hotel îi pompau în economia locală). Dar nu a fost aşa. Părerea generală este că acest camping reprezintă paradisul fiscal al vreunei corporaţii, loc dinadins nerentabil, destinat spălării de bani.

Da, este un paradis, dar corporaţia pe care o adăposteşte este Clanul Legitim, iar atunci când vin Legitimii, singurele rulote din parcare sunt rulotele lor, dintre care iese în evidenţă cea mai înaltă – rulota lui Rose Ţilindru.

În seara aceea de septembrie, nouă membri ai Clanului se strânseră în clădirea cu tavan înalt şi aer rustic, cunoscută sub numele de Cabana Overlook. În perioadele când campingul era deschis publicului, Cabana era transformată în restaurant unde se serveau două mese pe zi: micul dejun şi cina. Mâncarea era pregătită de Eddie cel Mic şi Mo cea Mare (nume de mocofani Ed şi Maureen Higgins). Niciunul dintre cei doi nu se ridica la nivelul standardelor culinare ale lui Dick Hallorann – puţini o făceau! –, Dar e cam greu s-o dai în bară atunci când găteşti felurile preferate ale îndrăgostiţilor de camping: chiftele, macaroane cu brânză, chiftele, clătite cu sirop de la magazin, chiftele, tocăniţă de pui, chiftele, ton cu tăiţei şi chiftele cu sos de ciuperci. După cină, la aceleaşi mese se jucau partide de bingo sau de cărţi. În weekenduri se organizau seri dansante. Toate aceste petreceri aveau loc doar atunci când campingul era deschis pentru public. În

seara despre care vorbim acum – tot atunci când, la trei meridiane spre est, Dan Torrance stătea lângă o femeie moartă aşteptându-şi musafirul –, în Cabana Overlook se desfăşurau treburi de o cu totul altă factură.

Jimmy Numere stătea în capul mesei aşezate pe mijlocul duşumelei din lemn de arţar. Pe monitorul laptopului deschis se vedea o fotografie a oraşului său natal, care se întâmpla să se afle în Munţii Carpaţi. (Lui Jimmy îi plăcea să glumească spunând că bunicul său oferise pe vremuri găzduire unui tânăr avocat din Londra, pe nume Jonathan Harker[{40}].)

În jurul lui se strânseseră Rose, Tati Fală, Barry Chinezoiul, Andi Muşcătură-de-Şarpe, Charlie Jeton, Annie Şorţ, Doug Diesel şi Taica Flick. Niciunul dintre ei nu voia să stea aproape de Taica, pentru că acesta puţea de parcă în nădragii lui s-ar fi produs un oarecare dezastru, iar apoi uitase completamente să se spele (lucru care se întâmpla tot mai des în ultima vreme), dar ceilalţi se vedeau nevoiţi să-l suporte pentru că era mult mai important ce făceau ei acolo.

Jimmy Numere era un tip la locul lui, cu început de chelie şi cu o mutră simpatică, deşi vag asemănătoare cu a unei maimuţe. Părea cam de cincizeci de ani, de fapt o treime din vârsta lui reală.

— Am căutat „La doi pişi” pe Google şi, aşa cum de altfel m-am şi aşteptat, n-am găsit niciun răspuns care să ne mulţumească. Dacă vă interesează cumva, „La doi pişi” este o expresie din jargonul locuitorilor unor cartiere, care denumeşte prăvăliile mici, aflate la colţ de stradă, de unde te poţi aproviziona cu produse de strictă necesitate şi…

— Nu ne interesează, îl repezi Doug Diesel. Dar, fiindcă veni vorba de produse de strictă necesitate, tre’ să te anunţ că cam puţi, Taică. Nu mi-o lua în nume de rău, da’ când te-ai şters ultima oară la cur?

Taica Flick mârâi, dezgolindu-şi dinţii erodaţi şi galbeni, dar toţi ai lui, proprii şi personali.

— Mi l-a şters nevastă-ta mai de dimineaţă, Deez. Întâmplător chiar cu buziţele ei drăgălaşe. Cam perversă micuţa, da’ nu m-am contrat cu gusturile…

— Gura, amândoi! spuse Rose.

Tonul ei era inexpresiv şi paşnic, dar şi Doug, şi Taica tresăriră şi se îndepărtară de lângă ea, cu feţe ca ale şcolarilor admonestaţi de profesoară.

— Continuă, Jimmy. Dar nu mai bate câmpii. Am nevoie de un plan concret. Cât mai curând.

— Pe ceilalţi nu-i interesează ce vrei tu să faci, indiferent cât de concret ţi-ar fi planul, interveni Fală. Îţi vor spune că am avut un an cu abur mult şi bun. Chestia aia de la cinematograf, incendiul bisericii din Castle Rock, atentatul ăla terorist din Austin. Ca să nu ne mai amintim de Juárez. Ştii că am fost sceptic când ai zis că trebuie să trecem graniţa, dar s-a dovedit că ai avut dreptate.

Ba chiar mai mult decât atât. Localitatea Juárez devenise cunoscută drept capitala mondială a asasinatelor, câştigându-şi acest titlu cu peste două mii cinci sute de crime pe an. Majoritatea precedate de tortură. Ambianţa fusese una extrem de intensă. Aburul, deşi nu foarte pur, le dăduse puţin stomacurile peste cap, dar, în mare, îşi făcuse treaba.

— Am făcut diaree de la toate tâmpeniile alea, spuse Charlie Jeton, dar tre’ să recunosc că resturile au fost delicioase.

— *A fost* un an bun, încuviinţă Rose, dar nu trebuie să ne luăm după ce s-a întâmplat în Mexic. Sărim mult prea tare în ochi. Acolo suntem *americanos* bogaţi. Aici ne contopim cu fundalul. Nu v-aţi săturat să trăim de pe un an pe altul? Să fim tot timpul pe drumuri şi să avem grija canistrelor? Ce vă propun eu acum este cu totul altceva. Acum este vorba despre filonul principal.

Nu-i răspunse nimeni. Era căpetenia lor şi, până la urmă, vor face ce le va ordona, dar nu înţelegeau prea bine care era treaba cu fata. Însă nu conta. Atunci când o vor

cunoaşte, vor înţelege singuri. O vor captura şi vor scoate abur din ea ori de câte ori vor avea nevoie. Şi atunci vor dori să se arunce la picioarele lui Rose şi să-i sărute tălpile. Ba chiar s-ar putea ca ea însăşi să le pretindă asemenea manifestări de recunoştinţă.

— Continuă, Jimmy, dar treci la subiect.

— Sunt sigur că expresia respectivă se referă la lanţul de prăvălii micuţe din New England, care se numesc, de fapt, „La doi paşi”. Sunt şaptezeci şi trei cu toatele, din Providence până în Presque Isle. Şi un copil de şcoală primară le-ar fi găsit în doar două minute pe iPad-ul lui. Am printat adresele şi am folosit programul Whirl 360 ca să le localizez. Am găsit şase de unde se văd nişte munţi. Două în Vermont, două în New Hampshire şi două în Maine.

Jimmy pusese husa laptopului sub scaun. Acum scoase din buzunarul ei o mapă pe care i-o înmână lui Rose.

— Ai aici poze cu munţii care pot fi văzuţi din locurile unde se află prăvăliile astea. Tot mulţumită lui Whirl 360, care e mult mai bun decât Google Earth, binecuvântat să-i fie motoraşul. Uită-te bine şi vezi dacă îţi aduci aminte de ceva. Şi dacă nu, hotărăşte pe care adrese să le eliminăm definitiv.

Rose desfăşură mapa şi răsfoi atentă fotografiile. Le dădu deoparte pe cele două cu Munţii Verzi din Vermont. De asemenea şi pe cea cu o imagine din Maine: acolo era un singur munte, ori ea văzuse un lanţ de creste. Se uită lung la celelalte trei. Într-un final i le înapoie lui Jimmy Numere.

— Una din astea.

El se uită pe spatele fotografiilor.

— Fryeburg, Maine… Madison, New Hampshire… Anniston, New Hampshire. Simţi ceva mai special pentru vreuna?

Rose le luă iarăşi şi se hotărî asupra celor două înfăţişând Munţii Albi văzuţi din Fryeburg şi Anniston.

— Mi se pare că e una din astea două, dar trebuie să verific.

— Şi cum ai s-o faci? o întrebă Fală.

— Am să-i fac o vizită fetei.

— Dacă ai dreptate, s-ar putea să fie periculos.

— Am s-o fac când doarme. Fetele mici au somnul adânc. Nici n-o să ştie c-am trecut pe acolo.

— Eşti convinsă că vrei să faci asta? Cele trei oraşe sunt aproape unul de altul. Putem să trecem să le vedem.

— Da, cum de nu! strigă nervoasă Rose. O să dăm târcoale pe acolo cu rulotele noastre deloc modeste şi o să zicem: „Bună ziua, căutăm o fetiţă din oraşul dumneavoastră, dar se pare că nu-i putem da de urmă prin metodele noastre, aşa că vă rugăm frumos să ne ajutaţi. Spuneţi, aţi observat pe aici, vreo fată de gimnaziu ori în primul an de liceu cu talente paranormale?”

Tati Fală oftă adânc, îşi vârî mâinile mari în buzunare şi se uită lung la ea fără o vorbă.

— Scuze, zise Rose. Sunt cam nervoasă, bine? Vreau să fac treaba asta, ca să terminăm o dată. Şi nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Ştiu să mă păzesc.

3

Dan se uita la Eleanor Ouellette. La ochii ei deschişi, care începuseră să devină sticloşi. La mâinile ei micuţe, cu palmele întoarse în sus. Dar mai ales la gura ei deschisă. În care se afla toată tăcerea infinită a morţii.

— Cine eşti?

Gândind: *De parcă n-aş şti.* Oare nu el ceruse nişte răspunsuri?

Te-ai făcut mare.

Buzele nu se mişcaseră, iar cuvintele păreau lipsite de orice emoţie. Poate că moartea îl golise pe vechiul lui prieten de toate sentimentele omeneşti şi ce mare păcat ar fi fost să fie adevărat. Sau poate că era altcineva care se prefăcea că e Dick. Altcineva sau *altceva.*

— Dovedeşte-mi că eşti Dick. Spune-mi ceva ce numai noi doi ştim.

Tăcere. Dar simţea o prezenţă acolo. Apoi:

— *M-ai întrebat de ce ar vrea doamna Brant pantalonii bărbatului din parcarea hotelului.*

La început Dan nu înţelese despre ce anume vorbea vocea aceea. Apoi îşi aminti. Aşezase amintirea aceasta pe unul din rafturile înalte ale minţii lui, acolo unde păstra toate amintirile urâte din Overlook. Alături de casetele de valori, desigur. În ziua când el şi părinţii lui ajunseseră la hotel, doamna Brant tocmai pleca, iar el îi interceptase un gând fugar atunci când valetul parcării îi adusese maşina: *Ce-aş mai vrea să intru în pantalonii lui.*

— *Erai un băieţel cu o antenă uriaşă în cap. Şi mi-a părut rău pentru tine. Şi m-am temut pentru tine. Am avut dreptate să mă tem, nu crezi?*

În cuvintele acestea răzbăteau vag bunătatea şi simţul umorului care îl caracterizaseră pe vechiul lui prieten. Da, Dick era aici cu el. Dan se uită consternat la bătrâna moartă. Luminile din cameră pâlpâiră iarăşi. Carafa cu apă se clătină din nou.

— *Nu pot să stau prea mult. Mă doare.*

— Uite, Dick, e o fetiţă…

— *Abraaa…* nume rostit prelung, ca într-un oftat. *Te place. Ce semeni aia culegi.*

— Crede că o urmăreşte o femeie. O femeie cu pălărie. De fapt, un joben demodat. Şi uneori nu are decât un singur dinte, foarte lung, pe maxilarul superior. Atunci când îi este foame. Aşa mi-a zis.

— *Întreabă-mă ce vrei să mă întrebi, băiete. Nu pot să stau prea mult. Pentru mine acum lumea este visul unui vis.*

— Mai sunt şi alţii. Prietenii femeii cu joben. I-a văzut Abra. Aveau toţi lanterne. Cine sunt ăştia?

Din nou tăcere. Dar Dick era tot acolo. Era schimbat, dar tot acolo. Dan îl putea simţi în terminaţiile sale nervoase şi

ca pe un soi ciudat de electricitate care patina pe suprafeţele umede ale ochilor.

— *Sunt diavolii goi. Sunt bolnavi şi nu îşi dau seama.*

— Nu înţeleg.

— *Sigur că nu. Şi e bine că nu înţelegi. Dacă te-ai fi întâlnit cu ei, dacă ţi-ar fi simţit vreodată mirosul, n-ai mai fi acum în viaţă. Te-ar fi folosit şi te-ar fi aruncat ca pe o cutie goală. Asta s-a întâmplat cu băiatul despre care vorbeşte Abra. Şi cu mulţi alţii. Caută şi vânează copiii care strălucesc. Dar deja bănuiai asta, nu? Diavolii goi sunt cancerul de piele al acestei lumi. Odinioară mergeau cu cămilele prin deşert; odinioară mergeau cu căruţele prin Europa de Est. Mănâncă urlete şi beau durere. Ai avut partea ta de grozăvii la Overlook, Danny, dar măcar ai fost scutit de întâlnirea cu ei. Acum, că femeia aia a ajuns să fie obsedată de fetiţă, nu se vor opri până nu vor pune mâna pe ea. Şi s-ar putea s-o ucidă. Sau s-ar putea s-o Transforme. Sau s-ar putea să încerce s-o ţină captivă şi s-o folosească până când o vor termina, iar asta ar fi cel mai rău dintre toate.*

— Tot nu înţeleg.

— *Adică îi vor seca toată strălucirea. O vor goli de tot, aşa cum şi ei sunt goi.*

Din gura cea moartă ieşi un oftat uscat.

— Şi ce naiba ar trebui să fac eu?

— *Fă ce ţi-a cerut fata.*

— Unde i-aş putea găsi pe diavolii ăştia goi?

— *În copilăria ta, acolo de unde vin toţi diavolii. Nu am voie să îţi spun mai multe.*

— Cum să-i opresc?

— *Omorându-i. Nu există altă cale. Obligă-i să-şi bea propriul venin. Fă asta şi vor dispărea.*

— Şi femeia aia ciudată, femeia aia cu pălărie, ştii cum o cheamă?

De pe culoar se auzi pleoscăitul unui mop stors în găleată, însoţit de fluieratul lui Poul Larson. Se modifică şi

calitatea aerului din cameră. Ceea ce până atunci se aflase într-un echilibru fragil începu să se încline într-o parte.

— *Du-te la prietenii tăi. La cei care ştiu cine eşti. Mi se pare că ai crescut aşa cum trebuie, băiete, dar tot mai ai o datorie de plătit.*

Urmă o pauză, apoi vocea aceea care era – şi nu era – vocea lui Dick Hallorann vorbi o ultimă oară, pe un ton de ordin categoric:

— *Plăteşte-o.*

Ceaţa roşie se ridică de pe ochii, nasul şi gura deschisă a lui Eleanor. Rămase cam vreo cinci secunde suspendată deasupra ei, apoi dispăru. Luminile nu mai pâlpâiau. Apa din carafă nu se mai cutremura. Dick plecase. Dan rămăsese singur cu cadavrul bătrânei.

Diavolii goi.

Nu-şi amintea dacă mai auzise în toată viaţa lui vreo expresie atât de înspăimântătoare. Dar avea sens… în lumina a ceea ce reprezentase cu adevărat Hotelul Overlook. Şi locul acela fusese plin de diavoli, dar măcar fuseseră diavoli *morţi.* Şi nu prea credea că la fel stăteau lucrurile cu femeia cu joben şi prietenii lui.

Tot mai ai o datorie de plătit. Plăteşte-o.

Da. Îl abandonase, lăsându-l să-şi poarte singur de grijă, pe băieţelul cu pampersul plin şi cu tricoul cu sigla echipei Braves. Nu va proceda la fel cu fata.

4

Dan rămase în oficiul infirmierelor cât aşteptă maşina de pompe funebre, după care conduse targa acoperită până la uşa din spate a căminului Rivington Unu. Apoi urcă în cameră şi privi de la fereastră Cranmore Avenue. La ora aceea din noapte era complet pustie. Începuse să bată vântul, smulgând frunzele deja îngălbenite ale stejarilor şi trimiţându-le să facă piruete învoalte pe asfaltul străzii. Se

vedea şi Orăşelul Liliput, la fel de pustiu sub felinarele portocalii.

Du-te la prietenii tăi. La cei care ştiu cine eşti.

Billy Freeman ştia, ştiuse aproape din prima clipă, pentru că şi el avea puţin din harul lui Dan. Iar dacă el avea o datorie de plătit, probabil că şi Billy avea una, pentru că strălucirea mult mai mare şi mai intensă a lui Dan îi salvase viaţa.

Normal că nu m-aş exprima astfel.

Nici nu va fi nevoie.

Şi mai era şi John Dalton, care îşi pierduse ceasul şi care se întâmpla să fie chiar pediatrul Abrei. Ce-i spusese Dick prin gura moartă a lui Eleanor O-La-La? *Ce semeni aia culegi.*

Cât despre rugămintea Abrei, asta era chiar mai uşor. Dar să facă rost de mănuşă… s-ar putea să fie niţeluş mai complicat.

5

Când Abra se trezi duminică dimineaţă, o aştepta un e-mail de la dtor36nhmix.com.

> Abra, am vorbit cu un prieten, folosindu-mă de talentul pe care îl avem amândoi, şi m-am convins că eşti în primejdie. Vreau să discut situaţia asta şi cu un alt prieten, unul pe care îl cunoaştem amândoi: John Dalton. Dar nu o voi face dacă tu nu eşti de acord. Cred că John poate să recupereze obiectul pe care mi l-ai desenat pe tablă.
>
> Ţi-ai instalat alarma? Sunt anumiţi oameni care s-ar putea să te caute şi nu trebuie să te găsească. Fii foarte atentă. Toate cele bune şi AI MARE GRIJĂ DE TINE. Şterge neapărat mesajul acesta.
>
> Unchiul D.

Faptul că primise e-mailul o convinsese mai mult decât conţinutul lui, pentru că ştia că lui nu-i plăcea să comunice în maniera aceasta; se temea ca nu cumva părinţii să-şi vâre nasul prin calculatorul ei şi să-şi închipuie că fata lor corespondează cu Pedofilul Chester.

Oare ce ar face mama şi tata dacă ar afla de bestiile care o căutau *pe bune*?

Era speriată, dar, pentru că se făcuse dimineaţă şi nu o mai pândea nicio nebună cu joben de la geam, se simţea şi destul de emoţionată. Parcă intrase într-unul din romanele alea fantastice de dragoste şi groază, pe care doamna Robinson, bibliotecara şcolii, le numea strâmbând din nas „pornografie pentru adolescenţi”. Fetele din cărţile acelea flirtau cu vârcolaci, cu vampiri, ba chiar şi cu zombi, dar nu se *transformau* niciodată.

Şi i se părea drăguţ că un om mare sărise s-o apere şi nu era deloc rău că era un tip chipeş, chiar dacă într-o manieră mai neglijentă, care-i aducea aminte de Jax Teller, din *Fiii anarhiei,* serial pe care ea şi Emma Deane îl urmăriseră pe ascuns pe computerul lui Em.

Expedie mesajul Unchiului Dan nu doar la coşul de gunoi al calculatorului, ci la coşul lui *permanent,* căreia Emma îi zicea „fişierul iubitului atomic”. *(De parcă ai avea vreun iubit, Em,* zâmbi sarcastic gândul Abrei.) Apoi îşi închise calculatorul. Nu-i răspunse la mesaj. Nu era nevoie s-o facă prin e-mail. Nu trebuia decât să închidă ochii.

Ţaca-paca.

Mesaj expediat. Abra plecă spre baie.

6

Când Dan reveni în cameră cu ceaşca de cafea, găsi pe tablă un nou comunicat.

Poţi să-i zici Doctorului John, dar NU ŞI PĂRINŢILOR MEI.

Nu. Sigur că nu le va spune nimic părinţilor. Cel puţin nu încă. Totuşi, Dan era convins că ei îşi vor da seama că se petrece *ceva* şi probabil că asta se va întâmpla mult mai curând decât spera cea mică. Va traversa podul acela (sau îi va da foc) atunci când va veni clipa. Deocamdată avea alte treburi. În primul şi în primul rând trebuia să dea un telefon.

Îi răspunse o voce de copil, iar atunci când el o ceru pe Rebecca, auzi pocnetul receptorului lăsat jos şi un ţipăt îndepărtat: *Buni! La telefon!* După câteva secunde, Dan vorbea cu Rebecca Clausen.

— Bună, Becka. Dan Torrance la telefon.

— Dacă mă suni despre povestea cu doamna Ouellette, să ştii că am primit un e-mail de dimineaţă de la…

— Nu-i asta. Vreau să-ţi cer nişte zile libere.

— Doctorul Somn vrea zile libere? Nu pot să cred. Primăvara trecută aproape c-a trebuit să-ţi dau un şut în fund, ca să te oblig să-ţi iei concediu. Chiar şi aşa, tot ai dat pe la azil o dată sau de două ori pe zi. Ai vreo problemă în familie?

Cu gândul la teoria relativităţii în versiunea Abrei, Dan răspunse afirmativ.

X

BIBELOURI DIN STICLĂ

1

Când se auzi telefonul, tatăl Abrei, îmbrăcat doar cu halatul de baie, stătea lângă blatul bufetului din bucătărie şi bătea nişte ouă pentru omletă. De la etaj se auzea apa curgând la duş. Dacă Abra avea de gând să se ţină de programul ei obişnuit din dimineţile de duminică, înseamnă că duşul va merge până când se va termina apa caldă.

Se uită la ecranul telefonului, ca să vadă numele persoanei care suna. Prefixul era 617, dar nu-i urma numărul din Boston pe care el îl cunoştea atât de bine: numărul telefonului fix din apartamentul bunicii soţiei sale.

— Alo?

— O, David, ce bine că te-am găsit acasă!

Vocea lui Lucy, complet epuizată.

— Unde eşti? De ce nu suni de pe mobil?

— La spitalul Mass General. Vorbesc de la un telefon public. Nu-i voie să foloseşti mobilul aici. Sunt anunţuri peste tot în sensul ăsta.

— Momo e bine? Tu cum eşti?

— Eu sunt bine. Iar Momo… ce să spun… deocamdată starea ei e stabilă… deocamdată… dar i-a fost destul de rău.

Se auzi cum femeia îşi înghite nodul uscat din gât.

— De fapt, tot rău îi e…

Şi atunci Lucy îşi pierdu stăpânirea de sine. Nu începu să plângă cu lacrimi, ci să suspine disperată.

David o aşteptă să se liniştească. Se bucura că Abra era încă la duş şi spera din suflet ca apa caldă să dureze o veşnicie. Pentru că era convins că soţia lui îl sunase cu veşti foarte proaste.

Într-un final, Lucy îşi regăsi glasul:

— Acum şi-a rupt mâna.

— Of. Bine. Doar atât?

— Nu, nu *doar atât!*

Aproape ţipase la el pe tonul acela care probabil că făcea parte din genele ei italieneşti, ton care părea a întreba nervos: „de ce, Dumnezeule, sunt bărbaţii atât de cretini?”, ton pe care el îl detesta cu toată fiinţa, fără să se gândească nici măcar o singură clipă că uneori se putea întâmpla chiar să fie *cretin.*

Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpo.

Şi i-a spus. De vreo două ori a izbucnit iarăşi în suspine sfâşietoare, iar David a fost nevoit să aştepte răbdător să-i treacă. Era terminată de oboseală, dar asta era doar o părticică mică a problemei. De fapt, îşi dădea el seama acum, Lucy încerca să accepte cu sufletul ceea ce mintea ei ştia de săptămâni bune: că lui Momo îi venise sfârşitul. Şi poate nu tocmai în pace.

Concetta, care acum dormea în reprize foarte mici, se trezise după miezul nopţii şi avusese nevoie la toaletă. În loc să-i ceară lui Lucy să-i aducă plosca, încercase să se scoale din pat şi să se ducă singură la baie. Reuşise să-şi dea jos picioarele şi să se ridice, dar atunci o apucase ameţeala şi căzuse pe braţul stâng. Nu se rupsese doar: se făcuse fărâme. Ţipetele ei o treziseră pe Lucy, care adormise obosită după săptămânile lungi când o făcuse zi şi noapte pe infirmiera.

— Nu erau nişte simple ţipete după ajutor, zise ea acum. Erau nişte *zbierete* înfiorătoare, aşa cum cred că ar zbiera o vulpe care-şi rupe piciorul în vreo capcană din aia odioasă.

— Trebuie că a fost îngrozitor, scumpo.

Lucy se afla în holul de la primul etaj al spitalului, unde erau câteva automate cu dulciuri şi biscuiţi şi – *mirabile dictu* – câteva telefoane publice care chiar funcţionau. O

durea tot corpul şi i se uscase transpiraţia pe ea (îşi simţea prea bine mirosul şi precis nu era Light Blue de la Dolce & Gabbana), iar capul îi era prins în menghina primei migrene pe care o avea după patru ani. Lucia Stone era conştientă că niciodată nu-i va putea descrie cât de îngrozitor fusese totul în realitate. Cât de împuţită fusese revelaţia avută şi cât de tare o şocase. Ţi se pare că pricepi cum merg lucrurile în viaţă – femeia îmbătrâneşte, femeia slăbeşte, femeia moare – şi apoi descoperi că e mult mai mult decât atât. Descoperi asta atunci când o găseşti pe femeia care a scris unele din cele mai însemnate poeme ale generaţiei ei zăcând în propria-i urină, zbierând la nepoata ei, implorând-o să-i *oprească* durerea, *o, madre de Cristo,* fă-o să *înceteze!* Descoperi asta atunci când vezi mâna aceea, pe vremuri netedă şi catifelată, răsucită ca o cârpă stoarsă şi o auzi pe poetă cum o numeşte „curvă ordinară” şi o auzi pe poetă cum îşi doreşte să vină moartea să o ia, pentru că numai aşa va înceta durerea.

Poţi oare să-i mărturiseşti soţului tău că erai încă pe jumătate adormită şi îngheţată de spaimă că orice ai face ar fi ceva rău? Poţi oare să-i povesteşti cum te-a zgâriat pe faţă atunci când ai încercat să o mişti din locul unde căzuse şi cum a urlat mai tare decât un câine călcat de maşină? Poţi oare să-i explici cum te-ai simţit atunci când ai lăsat-o pe draga ta bunică zăcând pe jos câtă vreme tu ai sunat la Urgenţe şi apoi te-ai aşezat lângă ea ca să aştepţi ambulanţa şi i-ai dat să bea cu paiul Oxicontin dizolvat în apă? Şi cum ambulanţa întârzia şi tot întârzia, iar tu ţi-ai adus aminte de cântecul ăla al lui Gordon Lightfoot[{41}], „Epava lui *Edmund Fitzgerald”,* în care se întreabă unde dispare iubirea lui Dumnezeu atunci când valurile transformă minutele în ore? Valurile care o înecau pe Momo erau valuri de durere, iar ea se ducea la fund şi valurile nu se mai opreau.

Când a început iarăşi să ţipe, Lucy şi-a trecut ambele braţe pe sub ea şi a ridicat-o pe pat, ca un halterofil

începător care exersează stilul aruncat şi nu prea îi iese, convinsă fiind că va simţi efortul acesta în umeri şi spate multe zile de acum încolo şi astupându-şi urechile în faţa urletelor lui Momo – *lasă-mă jos, ai să mă omori!* apoi Lucy, cu părul lipit de obrajii uzi de transpiraţie şi lacrimi, s-a sprijinit gâfâind de perete, în vreme ce Momo îşi ţinea braţul deformat la piept şi hohotea, întrebând de ce Lucia voise să-i facă un rău atât de mare şi de ce i se întâmplau tocmai ei toate astea.

În cele din urmă a venit şi ambulanţa. Un bărbat – Lucy nu ştia cum îl cheamă, însă îi mulţumi în rugăciunile ei incoerente – i-a făcut lui Momo o injecţie care a tranchilizat-o. Poţi oare să-i mărturiseşti soţului tău că ţi-ai fi dorit ca injecţia aia s-o omoare?

Şi atunci îi răspunse doar:

— Da, a fost destul de urât. Nu-ţi închipui cât de fericită sunt că Abra n-a vrut să vină şi în weekendul ăsta.

— A vrut, dar a avut o mulţime de teme pentru la şcoală, plus că ieri a trebuit să meargă la bibliotecă. Probabil că a fost ceva foarte important, pentru că nu m-a mai bătut la cap s-o las la meciul de fotbal.

Dobitoc. Îndrugă vrute şi nevrute. Dar ce să facă?

— Luce, draga mea, îmi pare teribil de rău că a trebuit să treci singură prin toată povestea asta.

— Doar că… dacă ai fi auzit-o cum ţipă. Doar atunci ai putea să înţelegi cum a fost. Nu mai vreau să aud ţipete din alea în viaţa mea. Întotdeauna a fost plină de calm… şi-a păstrat mereu cumpătul când toţi din jur o luau razna…

— Ştiu…

— Şi să ajungă în halul în care a fost azi-noapte… Singurele cuvinte pe care şi le mai amintea erau *pizdă* şi *căcat* şi *pişat* şi *fut* şi *meretrice*[{42}] şi…

— Gata, iubito.

Nu se mai auzea duşul de la etaj. În câteva minute Abra se va şterge şi îşi va pune hainele de duminică; curând va

coborî la parter, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi cu şireturile desfăcute la tenişi.

Însă Lucy nu terminase.

— Mi-aduc aminte de o poezie de-a ei. Nu pot s-o reproduc cuvânt cu cuvânt, dar începea cam aşa: „Dumnezeu este un fin cunoscător al lucrurilor fragile şi îşi decorează turnul său de strajă dintre nori cu bibelouri din cea mai delicată sticlă.” La vremea respectivă mi se părea o idee stranie pentru scrierile Concettei Reynolds.

Şi iat-o pe fata lui – pe fata *lor* – iat-o pe Abba-Doo îmbujorată de la duş.

— Totu-i bine, Tati?

David ridică mâna: *Aşteaptă puţin.*

— Acum am înţeles ce voia să spună şi sunt convinsă că nu voi mai fi în stare să citesc poezia aia vreodată.

— A venit Abby, draga mea, o întrerupse el pe un ton plin de voioşie prefăcută.

— Bine. Vreau să vorbesc şi cu ea. Nu-ţi face griji, că n-am să mai bâzâi, dar ştii şi tu că nu-i putem ascunde ce s-a întâmplat.

— Măcar partea cea mai urâtă? o întrebă el cu blândeţe.

Abra stătea lângă masă. Codiţele în care-şi legase părul ud o făceau să arate iar de zece ani. Dar chipul îi era grav.

— Am să încerc, spuse Lucy. Dar, Davey, să ştii că nu mai pot continua aşa, nici măcar cu femeia care mă ajută în timpul zilei. Am crezut că am să pot, dar uite că nu-i adevărat. Infirmiera mi-a povestit că există un azil pentru persoane în vârstă chiar lângă noi, în Frazier. Se numeşte Căminul Helen Rivingon. I-am sunat înainte să te sun pe tine şi mi-au spus că au un loc liber, cu începere de astăzi. Probabil că Dumnezeu a mai dărâmat un bibelou de pe raft azi-noapte.

— Chetta s-a trezit? Ai discutat cu…

— Şi-a revenit acum vreo două ore, dar avea minţile vraişte. Amesteca trecutul cu prezentul într-o salată de groază.

Când eu dormeam, îşi spuse David simţindu-se vinovat. *Când visam la cartea mea, fără doar şi poate.*

— Când se mai limpezeşte – sper că aşa va fi – am să-i spun, cu cât de multe menajamente sunt eu în stare, că nu mai hotărăşte ea. Că a venit vremea să aibă parte de îngrijire medicală într-un cămin.

— Bine.

Atunci când Lucy lua o hotărâre – una importantă –, cel mai bine era să te dai la o parte şi s-o laşi să şi-o pună în practică.

— Tati? Mami e bine? Şi Momo?

Abra ştia că mama ei era bine şi că străbunica nu. Aflase încă de la duş mare parte din lucrurile pe care Lucy le povestise soţului ei. Le ascultase cu şamponul şi lacrimile curgându-i pe obraji. Dar ştia deja cum să-şi pună o mască veselă până când îi spunea cineva cu voce tare ce anume se întâmplase. Se întrebă dacă şi noul ei prieten, Dan, ştiuse în copilărie şmecheria cu masca veselă. Precis o ştiuse.

— Iubito, cred că Abra vrea să vorbească cu tine.

Lucy oftă şi spuse:

— Dă-mi-o la telefon.

David îi întinse receptorul fiicei lui.

2

La 2 p.m., în aceeaşi duminică, Rose Ţilindru agăţă pe uşa uriaşei ei rulote un carton pe care scria: NU MĂ DERANJAŢI DECÂT DACĂ ESTE ABSOLUT NECESAR. Îşi planificase cu mare grijă orele următoare. Nu va mânca nimic şi nu va bea decât apă întreaga zi. În loc de cafeaua de dimineaţă, va lua un vomitiv. Când va veni timpul să se ducă după mintea fetei, va fi pură ca un pahar gol.

Fără să mai fie distrasă de funcţiile fiziologice, Rose va fi în stare să afle tot ce dorea: numele fetei, adresa exactă, cât anume ştia, şi – cel mai important – cu cine discutase. Rose va sta lungită pe patul ei dublu din EarthCruiser de la

patru după-amiaza până la zece seara, privind la tavan şi meditând. Când mintea îi va fi la fel de curată ca şi trupul, va inhala abur dintr-una din canistrele ascunse în compartimentul secret – va trage doar o dată şi va fi suficient – şi va învârti din nou lumea până când ea va fi în mintea fetei, iar fata va fi în mintea ei. Când pe coasta de est se va face ora unu dimineaţa, prada va dormi dusă, iar Rose va putea să cerceteze după plac conţinutul minţii ei. Ba chiar s-ar putea să planteze acolo o sugestie: *Vor veni nişte oameni să te caute. Vor să te ajute. Du-te cu ei.*

Dar, aşa cum spusese vechiul poet şi fermier Bobbie Burns[{43}] cu mai bine de două secole în urmă, „cele mai chibzuite planuri, de şoareci şi de oameni, se duc apoi de râpă”, iar ea de-abia începuse să recite frazele de introducere ale mantrei ei de relaxare, când exact „de râpă” se duseră toate din cauza unor bubuituri în uşa rulotei.

— Pleacă! strigă ea. Nu ştii să citeşti anunţul?

De afară se auzi vocea lui Fală:

— Rose, sunt eu cu Nucu. Cred că a făcut rost de ce i-ai cerut, dar trebuie să-i dai aprobarea, iar timpul ne presează al dracu’ de tare.

Femeia mai rămase întinsă câteva clipe, apoi slobozi un şuierat nervos şi se ridică din pat. Puse mâna pe un tricou personalizat pe care şi-l cumpărase din Sidewinder (HAI SĂ NE PUPĂM PE ACOPERIŞUL LUMII!) şi şi-l trase peste cap. Îi ajungea până la fund. Deschise uşa.

— Sper că aveţi un motiv întemeiat.

— Putem reveni, se grăbi Nucu să spună.

Era un individ mărunţel, chel în creştetul capului şi cu smocuri sârmoase de păr cărunt deasupra urechilor. Ţinea o foaie de hârtie în mâini.

— Nu. Dar grăbiţi-vă.

Se aşezară toţi la masa din bucătăria/living. Rose smulse hârtia din mâna lui Nucu şi îşi aruncă în fugă ochii peste ea.

Văzu un soi de formulă chimică foarte complicată, plină cu tot felul de hexagoane. N-avea niciun sens pentru ea.

— Ce-i asta?

— Un sedativ extrem de puternic, răspunse Nucu. Nou şi curat. Jimmy a făcut rost de formula asta de la unul din contactele noastre de la NSA[{44}]. O s-o adoarmă pe loc, dar fără risc de supradoză.

— Da, s-ar putea să fie exact ce ne trebuie.

Rose îşi dădea seama că vorbeşte pe un ton răstit.

— Nu puteaţi să aşteptaţi până mâine?

— Îmi pare rău, tare rău, spuse umil Nucu.

— Ba mie nu-mi pare deloc rău, interveni Fală. Dacă vrei să te grăbeşti şi să răpeşti fata aia fără bătăi de cap, va trebui să fac din timp aranjamentele să ni se trimită medicamentul ăsta la una din căsuţele noastre poştale. Or, chestia asta durează ceva.

Clanul deţinea sute de căsuţe poştale, majoritatea în clădirile MBE şi în diferite sedii UPS. Ca să ajungă la ele, era nevoie să-şi planifice din timp drumul, pentru că întotdeauna călătoreau doar cu rulotele lor. Legitimii nu aveau nici cea mai mică intenţie să pună piciorul în vreun mijloc de transport public, aşa cum nu aveau nici intenţia de a-şi tăia vreodată beregatele. Da, sigur, ar fi putut închiria un avion particular, dar toţi sufereau cumplit de rău de înălţime. Nucu bănuia că deficienţa aceasta avea de-a face cu sistemul lor nervos, care se deosebea în mod radical de cel al mocofanilor. Pe de altă parte, Rose îşi făcea griji din cauza sistemului nervos al Americii. *Foarte* nervos. De la evenimentele din unsprezece septembrie, toate serviciile secrete monitorizau îndeaproape chiar şi cursele private, iar prima regulă a supravieţuirii căreia i se supuneau Legitimii era să nu atragă niciodată atenţia.

Datorită reţelei de şosele interstatale, ajungeau cu uşurinţă la destinaţia propusă cu ajutorul rulotelor şi la fel va fi şi în cazul acesta. Dacă vor porni la drum cu doar câteva maşini şi vor schimba şoferii la fiecare şase ore, ar

putea ajunge din Sidewinder în New England în mai puţin de treizeci de ore.

— În regulă, spuse ea mai calmă. Ce avem pe I-90 în nordul statului New York şi în Massachusetts?

Fală nu se bâlbâi şi nici nu-i spuse că trebuie mai întâi să se intereseze şi de-abia apoi să-i răspundă:

— Poşta din Sturbridge, Massachusetts.

Rose lovi uşor cu vârfurile degetelor în foaia de hârtie pe care o ţinea Nucu în mână.

— Trimite chestia asta acolo. Foloseşte un traseu format din cel puţin trei segmente, ca să nu putem fi suspectaţi în caz că merge ceva prost.

— Crezi că avem atât de mult timp la dispoziţie? o întrebă Fală.

— Nu văd de ce n-am avea, răspunse Rose – replică ce se va întoarce s-o bântuie. Trimite-o mai întâi la sud, apoi spre Midwest, apoi în New England. Ai grijă doar să ajungă până joi în Sturbridge. Şi foloseşte Express Mail, *nu* FedEx sau UPS.

— Se face, spuse Fală.

Fără nicio ezitare.

Rose se întoarse către medicul Clanului.

— Ai face bine să ai dreptate, Nucu. Că dacă-i dai o *supradoză,* în loc s-o adormi, am să am grijă ca tu să fii primul Legitim trimis în exil de la bătălia de la Little Big Horn[{45}] încoace.

Nucu păli. Minunat. Normal că nu va exila pe nimeni, dar nu suporta să fie întreruptă.

— O să primim sedativul în Sturbridge, iar Nucu ne va spune cum să-l folosim, zise Fală. Nicio problemă.

— Nu există nicio altă cale mai simplă? Vreun medicament de care să putem face rost de pe aici?

Acum îi răspunse Nucu:

— Nu, dacă nu cumva vrei să se transforme în Michael Jackson. Chestia asta e sigură şi are efect imediat. Dacă-i atât de puternică precum zici, efectul e de maximă impor…

— Bine, bine, am priceput. Am terminat?

— Mai este ceva, spuse Nucu. Cred că ar mai putea aştepta, dar…

Rose se uită pe geam şi, o, măiculiţa mea, uite-l şi pe Jimmy Numere cum traversează zorit parcarea de lângă Cabana Overlook cu o altă hârtie în mână. De ce se mai obosise să atârne semnul cu NU MĂ DERANJAŢI pe uşă? Mai bine ar fi pus unul cu SUNTEŢI INVITAŢII MEI!

Rose îşi adună toţi nervii şi îi puse într-un sac pe care-l aruncă în dosul minţii. Apoi schiţă un zâmbet curajos:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Taica Flick face pe el, îi răspunse Fală.

— De douăzeci de ani face pe el, zise Rose. Nu vrea să poarte pamperşi şi nu pot să-l oblig. Nu poate să-l oblige nimeni.

— E altfel de data asta, interveni Nucu. De-abia dacă se mai dă jos din pat. Baba şi cu Susie Ochi-Vânăt îl curăţă cât de bine se pricep, da’ rulota tot pute de zici că s-a revărsat furia lui Dumnezeu peste ea…

— O să se facă bine. Îi dăm nişte abur.

Dar nu-i plăcea expresia de pe chipul lui Nucu. Tommy Dubă murise în urmă cu doi ani, ceea ce, în timpul Legitimilor, însemna cam două săptămâni. Şi acum Taica Flick?

— Nu-i mai funcţionează mintea, spuse Fală fără menajamente.

Şi…

Îi aruncă o privire lui Nucu.

— De dimineaţă l-a spălat Petty şi zice că i s-a părut că a făcut un ciclu.

— *I s-a părut,* accentuă cuvintele Rose, care nu voia să creadă că aşa ceva se putea întâmpla în familia ei. L-a mai văzut şi altcineva? Baba? Sue?

— Nu.

Femeia ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să le spună *ei, poftim!* Şi se bucură când îi întrerupse ciocănitul lui Jimmy

în uşa rulotei.

— Intră!

Jimmy vârî capul cu teamă prin deschizătură.

— Nu te superi?

— De ce să mă supăr? Şi dacă tot ai venit, puteai să le aduci şi pe fetele de la Rockettes[{46}] şi fanfara de la Universitatea California! Ce mama mă-sii? Nu voiam decât să intru într-o stare propice meditaţiei după ce mi-am petrecut câteva ore deosebit de plăcute vărsându-mi maţele.

Falã îi aruncă o privire de dojană blândă. Poate că o merita – *cel mai probabil* că o merita, pentru că oamenii ăştia nu-şi făceau decât treaba, făceau doar ce le ceruse ea –, dar Falã va înţelege ce simţea ea acum, dacă va ajunge vreodată conducătorul Clanului. Responsabilitatea aceasta presupunea să nu ai niciodată nicio clipă doar pentru tine, decât dacă îi ameninţai cu pedeapsa capitală. Şi, în cele mai multe dintre cazuri, nici măcar atunci.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse Jimmy. Şi m-am gândit că, dacă tot sunt aici Falã şi Nucu…

— Ştiu la ce te-ai gândit. Despre ce e vorba?

— Am căutat pe internet ştiri despre alea două oraşe de care ne-ai spus – Fryeburg şi Anniston. Şi uite ce am găsit în *Union Leader*[{47}]. E numărul de joia trecută. Poate nu înseamnă nimic, nu ştiu…

Rose îi luă hârtia din mână. Articolul principal se referea la o şcoală dintr-un oarecare orăşel obscur de provincie care renunţa la echipa de fotbal din cauza tăierilor bugetare. Dar ştirea mai mică de dedesubt era cea încercuită de Jimmy.

„MINISEISM” ÎN ANNISTON

Cât de mic poate fi un cutremur? Destul de mic, dacă e să le dăm crezare locuitorilor de pe Intrarea Richland, străduţă din Anniston, care se termină în

râul Saco. În după-amiaza zilei de marţi, câteva persoane cu domiciliul pe strada respectivă au raportat o trepidaţie care a zgâlţâit ferestrele, a scuturat podelele şi a dărâmat bibelourile de pe rafturi. Dane Borland, un pensionar care locuieşte la capătul străzii, ne-a arătat o crăpătură de-a latul aleii nou asfaltate din faţa casei sale. „Iată dovada”, ne-a declarat el.

Cu toate că Centrul de Geologie şi Seismologie din Wrentham, Massachusetts, ne-a comunicat că nu au fost înregistrate cutremure marţea trecută. Matt şi Cassie Renfrew au profitat de această ocazie ca să organizeze o „petrecere în onoarea cutremurului”, la care au luat parte majoritatea locuitorilor de pe strada aceea.

Andrew Sittenfeld, de la Centrul de Geologie şi Seismologie, ne-a declarat că zguduitura resimţită de cei de pe Intrarea Richland s-ar fi putut datora unui aflux mai mare de apă în sistemul de canalizare, ori vreunui avion militar supersonic care spărsese bariera sunetului. Când aceste ipoteze i-au fost sugerate domnului Renfrew, acesta a izbucnit în râs: „Ştim foarte bine ce am simţit”, ne-a spus el. „A fost un cutremur. Nu-i nici urmă de îndoială. Stricăciunile sunt neglijabile şi, ce să vezi, cu ocazia asta am făcut o petrecere de milioane.”

(Andrew Gould)

Rose citi de două ori articolul, apoi îşi ridică ochii scânteietori spre ceilalţi.

— Bună treabă, Jimmy.

— Mulţam, zâmbi el. Acu’ vă las să vă vedeţi de-ale voastre.

— Ia-l şi pe Nucu cu tine. Trebuie să vadă cum se simte Taica. Falã, tu mai stai puţin.

După plecarea celor doi, Tati Fală închise uşa rulotei.

— Crezi că fata aia a provocat cutremurul din New Hampshire?

— Da. Nu sunt chiar sută la sută sigură, dar măcar optzeci tot sunt. Şi la noapte îmi va fi totul mult mai uşor atunci când voi încerca s-o găsesc, pentru că acum ştiu pe ce să mă concentrez – nu mai e vorba de un oraş întreg, ci de o singură *stradă.*

— Ascultă la mine, Rose, dacă ai putea să-i plantezi în minte dorinţa de a veni la noi de bună voie, poate că nu va mai fi nevoie s-o sedăm.

Femeia zâmbi, gândindu-se din nou că Fală habar nu avea cât de specială era fetiţa asta. Mai târziu îşi va spune: *Nici eu n-am ştiut. Doar mi s-a părut că aş şti.*

— Nu există nicio lege care să-ţi interzică să speri. Dar să ştii că, odată ce-o vom prinde, vom avea nevoie de ceva mai puternic decât un simplu drog, chiar dacă-i unul de ultimă generaţie. Vom avea nevoie de un medicament miraculos, care s-o facă să stea liniştită până când va înţelege că-i spre binele ei să coopereze.

— Ai să vii şi tu când mergem s-o luăm?

Aşa intenţionase, dar acum ezită, gândindu-se la Taica Flick.

— Nu ştiu.

Fală nu-i mai puse alte întrebări, fapt pentru care ea îi fu recunoscătoare, şi se întoarse spre uşă.

— Am eu grijă să nu te mai deranjeze nimeni.

— Bine. Şi vezi să-i facă Nucu un control complet lui Taica Flick, adică de la cur până în stomac. Şi vreau să aflu imediat ce ies din izolare dacă într-adevăr i-au început *ciclurile.*

Deschise compartimentul de sub podeaua rulotei şi scoase o canistră.

— Ia-o. Dă-i tot ce a mai rămas înăuntru.

— *Tot?* exclamă consternat la culme Fală. Păi, bine, Rose, dacă i-au început ciclurile, nu l-ar ajuta cu nimic.

— Dă-i tot aburul ăsta. Am avut parte de un an bun, aşa cum aţi zis şi voi mai devreme. Ne putem permite o mică extravaganţă. De altminteri, Clanul nu are decât un singur tăicuţ. Numai el e în stare să-şi aducă aminte de vremurile când europenii se închinau la arbori, nu la blocuri turn. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să nu-l pierdem. Nu suntem brute.

— Mocofanii n-ar fi de acord cu tine.

— Păi, vezi? De-aia sunt ei mocofani. Acum du-te de-aici.

3

Imediat după Ziua Muncii, programul Orăşelului Liliput se modifica. Duminica se închidea mai devreme – la 3 p.m. În după-amiaza aceasta, pe la şase fără un sfert, trei bărbaţi stăteau pe băncuţele de la capătul copiei minuscule a Cranmore Avenue. Trei uriaşi în Liliput, uitându-se de sus la Drogheria Liliputană şi la Teatrul Music Box (unde, în sezon şi doar dacă te aplecai până la nivelul geamurilor, puteai să vezi videoclipuri micuţe proiectate pe un ecran micuţ). John Dalton venise la această întâlnire cu o şapcă Red Sox, pe care o aşează pe capul micuţei statui reprezentând-o pe Helen Rivington, din micuţul scuar în care se afla micuţul tribunal al orăşelului.

— Sunt convins că era o fană înfocată, explică el. Toţi cei de pe aici sunt fani. Doar exilaţii ca mine mai au un dram de admiraţie pentru echipa Yankees. Spune-mi, Dan, cu ce te pot ajuta? Am plecat de-acasă tocmai când se punea masa pentru cină. O fi nevastă-mea o femeie înţelegătoare, dar şi răbdarea ei are limite.

— Ce-ar zice dacă te-aş lua cu mine în Iowa câteva zile? îl întrebă Dan. Pe cheltuiala mea, fireşte. Trebuie să fac Pasul al Doisprezecelea şi să-l ajut pe un unchi de-al meu care-şi prăpădeşte viaţa din cauza băuturii şi a cocainei. Mă imploră toate rudele să intervin, dar nu cred că aş putea s-o fac singur.

Programul Alcoolicii Anonimi nu are reguli, însă are numeroase tradiţii (considerate, în fapt, a fi reguli). Una dintre cele mai stricte îţi interzice să faci de unul singur vizita cerută de Pasul al Doisprezecelea la un dependent activ, cu excepţia cazurilor când respectivul ar fi închis într-un spital, la dezalcoolizare ori într-un balamuc. Riscul este că s-ar putea să ajungi să te îndopi cu alcool ori cu prafuri cot la cot cu el. Pentru că, aşa cum îi plăcea să spună lui Casey Kingsley, adicţia e un dar care te ţine toată viaţa.

Dan se uită zâmbind la Billy Freeman:

— Vrei să spui ceva? Haide, spune, te rog!

— Nu cred că ai vreun unchi. De fapt, nu prea cred că mai ai vreo rudă în viaţă.

— Asta e? Nu crezi?

— Păi… nu vorbeşti niciodată despre nimeni.

— Mulţi oameni nu vorbesc despre rudele lor. Dar tu *ştii sigur* că nu mai am pe nimeni, nu-i aşa, Billy?

Billy tăcu, vizibil stingherit.

— Măi, Danny, eu nu pot să merg în Iowa, interveni John. Am consultaţii programate tot weekendul.

Însă Dan se uita ţintă la Billy şi nu-i dădu atenţie. Scoase ceva din buzunar şi întinse pumnul închis.

— Ce am aici?

Billy părea mai stânjenit ca oricând. Aruncă o privire la John, înţelese că nu are cum să aştepte ajutor din direcţia aceea, apoi se uită iarăşi la Dan.

— John ştie cum sunt eu, spuse Dan. L-am ajutat odată şi ştie că i-am ajutat şi pe alţii din Program. Nu te speria, îţi suntem prieteni.

Billy se gândi puţin, apoi zise:

— S-ar putea să fie o monedă, dar cred că e una din medaliile pe care le-ai primit la Alcoolici. Din alea care ţi se dau pentru fiecare an când nu te-ai atins de băutură.

— Şi asta din ce an este?

Billy şovăi, privind concentrat pumnul strâns al lui Dan.

— Să te ajut, spuse John. Nu mai bea din 2001, aşa că medalia pe care o poartă la el ar trebui să fie cea primită pentru Anul al Doisprezecelea.

— Aşa ar fi logic, dar nu-i medalia aia, îl contrazise Billy cu privirea ţintă şi cute adânci de concentrare pe frunte. Cred că e… anul şapte?

Dan deschise pumnul. Pe medalie era gravat un **VI** mare.

— Futu-i! exclamă Billy. Şi eram bun la ghicit!

— Ai fost aproape, îl linişti Dan. Şi nu-i ghicit. E strălucire.

Billy îşi scoase ţigările, aruncă o privire timidă la doctorul aşezat pe bancă lângă el şi le puse înapoi în buzunar.

— Dacă zici tu…

— Hai să-ţi povestesc ceva despre tine, Billy. Când erai mic, te pricepeai de *minune* la ghicit. Ştiai când mama ta era în pasă bună, ca s-o poţi tapa de un dolar sau doi. Ştiai când tatăl tău era prost dispus şi încercai să nu-i ieşi în cale.

— Mi-amintesc că ştiam că ar fi fost o idee proastă să mă vait că mănânc la cină resturi de la friptura de duminică, murmură Billy.

— Ai pariat la curse?

— La alea de cai din Salem. Am făcut bani frumoşi. Şi pe la douăj-cinci de ani, uite-aşa, din senin, parcă n-am mai ştiut să aleg câştigătorii. Într-o lună am fost nevoit să mă rog de proprietar să mă amâne cu chiria şi asta m-a lecuit pe veci de curse.

— Aşa este, harul dispare pe măsură ce omul înaintează în vârstă, dar tot ţi-a mai rămas ceva.

— Tu ai mult mai mult, spuse Billy, fără ezitarea de mai devreme.

— Toată chestia asta e reală, nu? spuse John, mai degrabă constatând decât punând o întrebare.

— Nu ai decât o singură programare de la care nu poţi să lipseşti, ori pe care n-o poţi amâna, zise Dan. O fetiţă cu cancer la stomac. Felicity…

— Frederika, îl întrerupse John. Frederika Bimmel. E internată la Spitalul Merrimack Valley. Trebuie să discut cu oncologul şi cu părinţii ei.

— Sâmbătă dimineaţă.

— Da. Sâmbătă dimineaţă. Se uită uluit la Dan. Iisuse. Iisuse Hristoase. Ce ai… Nu mi-am imaginat că poţi atât de mult.

— Ne vom întoarce din Iowa până joi. Cel târziu până vineri.

Dacă nu cumva vom fi arestaţi, îşi spuse el. *Caz în care s-ar putea să întârziem ceva mai mult.* Se uită la Billy, curios să afle dacă-i citise gândul acesta nu prea optimist. Dar prietenul lui nu dădea niciun semn de nelinişte.

— Despre ce-i vorba?

— Despre o altă pacientă de-a ta. Abra Stone. Are acelaşi har pe care-l avem Billy şi cu mine, John. Dar cred că deja bănuiai asta. Numai că ea este mult, mult mai puternică. Uite, şi eu sunt mai puternic decât Billy, dar fata asta mă face să arăt ca o ghicitoare de la iarmaroc.

— Dumnezeule mare, lingurile!

Dan nu înţelese în prima clipă la ce se referea doctorul, apoi îşi aduse aminte.

— Le-a atârnat de tavan.

Lui John îi ieşiră ochii din orbite:

— Ai văzut asta în *mintea* mea?

— Nu, nimic paranormal, scuze. Abra mi-a povestit.

— Când? *Când?*

— Ajungem şi acolo, ai răbdare. Mai întâi haideţi să încercăm ceva citire autentică a gândurilor, să vedem cum merge.

Dan îi luă mâna lui John în mâna sa. Contactul fizic îi era mai mereu de ajutor.

— Părinţii ei te-au căutat atunci când Abra abia începuse să facă primii paşi. Sau poate nu părinţii – poate mătuşa sau străbunica, îşi făcuseră probleme din cauza ei încă dinainte de povestea cu tacâmurile, pentru că în casa lor se

petreceau tot felul de fenomene anormale. Unul din ele avea cumva de-a face cu pianul… ajută-mă, Billy.

Billy îl apucă pe John de cealaltă mână. Dan luă mâna liberă a lui Billy. Acum formau un cerc. O şedinţă de spiritism în Orăşelul Liliput.

— Muzica Beatleşilor, spuse Billy. La pian, nu la chitară. Şi… nu-mi dau seama… parcă i-a scos din minţi…

John se holbă la el.

— Ascultă-mă, îi zise Dan, Abra îţi dă voie să vorbeşti. Vrea să vorbeşti. Crede-mă, John.

John Dalton căzu pe gânduri. După un minut începu să vorbească. Le spuse totul, cu o singură excepţie.

Chestia aia cu *Familia Simpson* pe toate canalele televizorului era mult prea abracadabrantă.

4

Când isprăvi, John puse întrebarea evidentă: de unde o cunoştea Dan pe Abra Stone?

Din buzunarul de la spatele pantalonilor, Dan scoase un carneţel jerpelit. Pe copertă era o poză cu valurile unui ocean care se spărgeau de un promontoriu stâncos şi mottoul NICIUN LUCRU MĂREŢ NU SE FACE PESTE NOAPTE.

— Îl ai mereu cu tine, nu? îl întrebă John.

— Da. Ştii că îndrumătorul meu e Casey Kingsley, da?

John îşi dădu ochii peste cap.

— Cine ar putea să uite? De fiecare dată când caşti gura la întruniri începi cu cuvintele „Îndrumătorul meu, Casey Kingsley, obişnuieşte să spună”.

— Eşti antipatic când faci pe şmecherul, John.

— Ba uite că nevastă-mea zice că sunt simpatic foc, zise pediatrul. Pentru că sunt un şmecher *dotat,* dacă pricepi ce vreau să spun.

Dan oftă prelung.

— Uită-te în carneţel.

John îl luă şi începu să-l răsfoiască.

— Ţi-ai notat toate întrunirile. Din 2001.

— Casey mi-a zis că trebuie să particip la nouăzeci de întruniri în nouăzeci de zile şi să mi le notez pe toate. Uită-te la a opta.

John o găsi. Avusese loc în Biserica Metodistă din Frazier. Auzise despre întrunirile acelea, chiar dacă el nu se ducea până acolo. Sub dată şi locul de desfăşurare era scris cu litere de tipar cuvântul ABRA.

Îşi ridică ochii la Dan cu expresia unuia care tocmai ce a fost lovit cu leuca în cap.

— A luat legătura cu tine atunci când nu avea decât *două luni?*

— Vezi că dedesubt e trecută următoarea întrunire, zise Dan, aşa că nu am avut cum să-i scriu numele mai târziu doar ca să te impresionez pe tine. Doar dacă nu transcriam întregul carnet; şi nici aşa n-ar fi fost posibil, pentru că mulţi din Program m-au văzut mereu cu el.

— Inclusiv eu, şopti John.

— Da, inclusiv tu. În zilele alea aveam în permanenţă carneţelul într-o mână şi o ceaşcă cu cafea în mâna cealaltă. Pe atunci astea două erau punctele mele de sprijin. Habar nu aveam despre cine era vorba şi, sincer, nici nu-mi păsa. Fusese doar un contact din acelea întâmplătoare, ca atunci când un bebeluş dă din mânuţe şi te atinge peste nas.

Şi apoi, după vreo doi sau trei ani, am găsit un cuvânt scris pe tabla pe care o ţin în cameră ca să-mi notez date despre pacienţii azilului. Cuvântul era *bună.* După aia a păstrat legătura cu mine, chiar dacă la intervale neregulate. Ca şi cum voia să afle ce mai fac. Nu sunt ferm convins că îşi dădea seama ce face. Dar îi răspundeam. Iar atunci când a avut nevoie de ajutor, a apelat la mine, pentru că numai pe mine mă cunoştea.

— De ce fel de ajutor are nevoie? În ce necazuri a intrat?

John se întoarse tulburat la Billy, întrebându-l şi pe el:

— *Tu* ştii?

Billy clătină din cap.

— N-am auzit niciodată de ea şi nici nu prea trec prin Anniston.

— Cine a zis că Abra locuieşte în Anniston?

Billy întinse un deget spre Dan.

— *El* a zis. Nu-i aşa?

John i se adresă lui Dan:

— În regulă. Să zicem că m-aţi convins. Spune-mi toată povestea.

Şi Dan îi povesti despre coşmarul Abrei cu băiatul care juca baseball. Despre siluetele cu lanterne aprinse. Despre femeia cu cuţit, cea care linsese sângele băiatului de pe palme. Despre cum, mult mai târziu, Abra dăduse peste o poză de-a lui în *Ghidul Cumpărătorului.*

— Şi cum de a putut să vadă toate astea? Pentru că puştiul ăla omorât avea şi el strălucire?

— Sunt aproape sigur că asta a fost cauza primului contact. Probabil că a cerut ajutor atunci când îl torturau oamenii ăia – pentru că Abra e convinsă că aşa s-a întâmplat – şi s-a format o legătură între ei.

— O legătură care continuă şi după moartea băiatului? Cum ziceai că-l cheamă? Brad Trevor?

— Cred că ultimul ei punct de contact a fost un obiect de-al băiatului – mănuşa lui de baseball. Şi a fost în stare să dea de urma ucigaşilor pentru că unul din ei şi-o pusese pe mână. Nu ştie cum a putut să facă asta, şi nici eu nu ştiu. Dar sunt sigur că este colosal de puternică.

— Ca şi tine.

— Uite care-i chestia, continuă Dan. Oamenii ăştia – dacă *sunt* cu adevărat oameni – sunt conduşi de femeia care a comis crima. În ziua când Abra a găsit fotografia lui Brad Trevor pe pagina cu anunţuri despre copiii dispăruţi din ziarul local, a reuşit să intre în capul acestei femei. Iar femeia a intrat în capul ei. Timp de câteva secunde, fiecare dintre ele s-a uitat în jur prin ochii celeilalte. Îşi strânse pumnii şi începu să-i rotească: Adică au făcut schimb. Şi

Abra crede că ei s-ar putea s-o caute şi s-o răpească. La fel cred şi eu. Pentru că ar putea reprezenta un pericol pentru ei.

— Nu ne-ai spus totul, nu-i aşa? îl întrebă Billy.

Dan se uită la el, aşteptându-l să continue.

— Oamenii care sunt în stare de chestia asta cu strălucirea au *ceva* în ei, aşa-i? Ceva ce caută oamenii ăia răi. Ceva ce nu pot obţine decât dacă-i omoară pe cei care strălucesc.

— Aşa este.

— Femeia asta ştie unde e Abra? întrebă John.

— Abra crede că nu, dar trebuie să ne gândim că nu are decât treisprezece ani. S-ar putea să se înşele.

— Abra ştie unde e femeia?

— Ştie doar că, atunci când a avut loc contactul respectiv, femeia era în raionul de carne „La Sam” al unui supermarket. Adică pe undeva în vest. Dar sunt măcelării Sam în cel puţin nouă state.

— Şi în Iowa?

Dan clătină din cap.

— Atunci nu pricep ce anume căutăm acolo.

— Trebuie să recuperăm mănuşa, explică Dan. Abra crede că, dacă ar atinge mănuşa, ar putea să dea de urma celui care a purtat-o câteva secunde. Zice că îl cheamă Barry Cintezoiul.

John îşi prinse tâmplele în palme, gândindu-se la toată povestea aceasta fantastică. Dan nu-l întrerupse.

— Bine, spuse doctorul în cele din urmă. Ştiu că e o nebunie, dar vă cred. Având în vedere ce ştiu eu despre trecutul Abrei şi ce am aflat despre voi, ar fi şi greu să nu vă cred. Dar, dacă femeia asta nu ştie unde se află Abra, n-ar fi mai bine să nu ne amestecăm? Adică să nu dăm cu piciorul în fiara care doarme, cum se zice?

— Eu nu cred că fiara doarme, spuse Dan. Monştrii *(diavolii goi)*

ăştia vor să pună mâna pe Abra din acelaşi motiv pentru care l-au omorât pe Brad Trevor – sunt convins că Billy are dreptate în privinţa asta. În acelaşi timp, şi-au dat seama de pericolul pe care îl reprezintă ea pentru ei. În termenii folosiţi de Alcoolicii Anonimi, Abra are puterea de a le înlătura anonimatul. Şi poate că ei au resurse pe care noi nici nu le putem bănui. Ţi-ai dori ca o pacientă de-a ta să trăiască cu spaima în suflet luni în şir, poate chiar ani întregi, aşteptându-se în orice clipă să apară în calea ei vreun soi de Familie Manson{48} cu puteri paranormale şi s-o răpească din mijlocul străzii?

— Sigur că nu.

— Nenorociţii ăştia se *hrănesc* cu copii ca ea. Cu copii cum am fost şi eu. Cu copii care au strălucire.

Îl privi posomorât pe John Dalton.

— Şi, dacă aşa stau lucrurile, trebuie să-i oprim.

— Mie mi-ai zis că nu trebuie să merg în Iowa, interveni Billy. Atunci, ce trebuie să fac?

— Să te familiarizezi cu oraşul Anniston în următoarele zile, răspunse Dan. Ba chiar, dacă reuşeşti să-l convingi pe Casey să-ţi dea liber o săptămână, ţi-aş sugera să te cazezi la unul din motelurile de acolo.

5

Rose reuşi să între în starea de meditaţie dorită. Cel mai greu îi fusese să lase deoparte grijile pentru Taica Flick. Dar reuşise să treacă peste ele. Să treacă pe *deasupra* lor. Acum pornise în călătoria prin sinele propriu, repetând iar şi iar străvechile incantaţii – *sabbatha hanti* şi *lodsam hanti* şi *cahanna risone hanti* – aproape fără să-şi mişte buzele. Era mult prea devreme să o caute pe fata aia neruşinată, dar nu se mai grăbea acum, pentru că era singură, iar lumea îşi recăpătase calmul şi înăuntru, şi în afară. Meditaţia de dragul meditaţiei era un lucru minunat. Încet

şi meticulos, Rose îşi făcu exerciţiile care o ajutau să ajungă în punctul maxim al concentrării.

Sabbatha hanti, lodsam hanti, cahanna risone hanti: cuvinte vechi încă de pe vremea când Legitimii traversau Europa cu căruţele, făcând negoţ cu turbă şi tot felul de podoabe ieftine. Probabil că fuseseră vechi şi pe când Babilonul era tânăr. Fata era puternică, dar Legitimii erau *atot*puternici, iar Rose nu se aştepta să întâmpine vreo problemă serioasă. În plus, fata va dormi profund atunci când ea se va furişa pe nesimţite, culegând informaţii şi plantând sugestii ca pe nişte mici dispozitive explozive. Nu doar o singură viespe, ci un cuib întreg. Pe unele fata le va putea detecta şi dezactiva.

Pe altele nu.

6

În seara aceea, după ce-şi termină temele, Abra vorbi la telefon cu mama ei aproximativ patruzeci şi cinci de minute. Conversaţia se desfăşură pe două planuri. Pe cel superior, se aflară următoarele subiecte: cum şi-a petrecut Abra ziua respectivă, ce urma să facă la şcoală în săptămâna care începea a doua zi, ce costum îşi dorea pentru balul de Halloween; de asemenea mai discutară şi despre transferul în curs al lui Momo în căminul din Frazier (pe care Abra încă-l mai numea „canin” în gândurile ei); Lucy o puse la curent cu starea lui Momo, despre care ea zicea că „este destul de bună, dacă stăm să ne gândim la toate cele petrecute”.

De pe celălalt plan, Abra află despre îngrijorarea obsedantă a lui Lucy, care credea că îşi dezamăgise cumva bunica, precum şi despre starea reală a lui Momo: înspăimântată, confuză, sfâşiată de durere. Abra încercă să-i trimită mamei sale tot felul de gânduri bune, care să o consoleze: *e în ordine, Mami* şi *te iubim, Mami* şi *ai făcut tot ce-ai putut atât cât ai putut.* Şi-ar fi dorit să creadă că

măcar unele din gândurile acestea ajungeau la mama ei, dar, de fapt, ştia că nu era aşa. Avea multe talente, din acelea care sunt şi minunate şi îngrozitoare în acelaşi timp, dar printre ele nu se număra abilitatea de a schimba temperatura emoţională a unei alte persoane.

Oare Dan putea să facă asta? Poate că da. Poate că îşi folosea partea aceea din strălucire ca să-i ajute pe oamenii de la „canin”. Şi, dacă era adevărat, înseamnă că o va ajuta şi pe Momo când ea va ajunge acolo. Foarte bine.

Coborî la parter, îmbrăcată cu pijamaua din flanel roz pe care i-o dăruise Momo de Crăciun. Tatăl ei bea un pahar cu bere şi se uita la un meci al echipei Red Sox. Îi depuse un ţocăit asurzitor pe vârful nasului (îi zisese mereu că nu poate suferi pupătura asta, dar ea avea senzaţia că îi cam plăcea, însă nu voia să recunoască) şi îl anunţă că se duce la culcare.

— *Le* temă *est complete, mademoiselle?*

— Da, Tati, da’ să ştii că pe franţuzeşte la „temă” se zice *devoir*.

— Uite o chestie pe care am s-o ţin minte. Ce mai zice Mami? Nu că aş fi indiscret, dar nu apucasem să vorbesc cu ea niciun minut jumate când mi-ai smuls telefonul din mână.

— Zice că e bine.

Abra ştia că, de fapt, acesta era adevărul; dar mai ştia şi că *bine* e un termen relativ. Porni spre hol, dar se întoarse şi continuă:

— Zice că Momo e ca un bibelou de sticlă.

Lucy nu-i spusese asta, dar o gândise.

— Zice că toţi suntem aşa.

Dave închise sonorul televizorului.

— Ce să spun… cam aşa este. Dar să ştii că unii dintre noi suntem făcuţi dintr-o sticlă surprinzător de rezistentă. Nu uita că Momo a ta a stat ani buni, foarte mulţi ani a stat pe raftul ei, în cea mai perfectă stare. Vino-ncoace, Abba-Doo, şi îmbrăţişează-l pe tăticul tău. Nu ştiu dacă tu ai nevoie, dar mie mi-ar face bine.

7

Douăzeci de minute mai târziu, era în pat. Pe comodă licărea blând lampa de noapte cu Winnie the Pooh, reminiscenţă a copilăriei trecute. Îl căută pe Dan şi îl găsi într-o sală de recreere, unde erau mai multe jocuri de puzzle, reviste, o masă de ping-pong şi un televizor mare, agăţat pe perete. Dan era la o partidă de cărţi cu câţiva locatari ai „caninului”.

(Ai vorbit cu Doctor John?)

(Da, plecăm poimâine spre Iowa.)

Gândul acesta fu însoţit de o imagine fugară reprezentând un biplan vechi. În cabina lui se vedeau doi bărbaţi cu căşti de zbor demodate, eşarfe la gât şi ochelari uriaşi. Abra zâmbi uşor.

(Dacă îţi aducem…)

Desen cu o mănuşă, nu tocmai asemănătoare cu cea pe care o avusese băiatul care juca baseball, dar Abra înţelese ce voise să spună.

…ai să te sperii?)

(Nu.)

Nu se va speria. Vor fi îngrozitoare momentele când va ţine în mâini mănuşa băiatului mort, dar trebuia s-o facă.

8

În sala de recreere a clădirii Rivington Unu, domnul Braddock se uita la Dan cu privirea aceea de iritare monumentală, deşi uşor nedumerită, pe care numai cei foarte în vârstă şi aproape senili sunt capabili s-o pună în practică.

— Ai de gând să decartezi ceva, Danny, ori o să stai să te zgâieşti la colţul ăla până o să se topească toate calotele glaciare?

(Noapte bună, Abra!)

(Noapte bună, Dan! Spune-i noapte bună şi lui Tony din partea mea.)

— Danny?

Domnul Braddock lovi în masă cu încheieturile noduroase ale degetelor.

— Danny Torrance, răspunde, Danny Torrance, recepţie!

(nu uita să-ţi pui alarma)

— Hei, Danny! îl strigă şi Cora Willingham.

Dan îşi întoarse privirea spre ei.

— Am dat ceva jos, sau tot rândul meu e?

Domnul Braddock se holbă la Cora; Cora se holbă la domnul Braddock.

— Şi fetele mele cred că *eu* sunt aia plecată cu sorcova, comentă bătrâna.

9

Abra îşi puse iPad-ul s-o trezească pentru că a doua zi nu era doar zi de şcoală, ci şi ziua când era rândul ei să pregătească micul dejun – se gândea să facă ouă jumări cu ciuperci, ardei şi caşcaval.

Dar nu la alarma aceasta se referise Dan. Închise ochii şi se încruntă încercând să se concentreze cât mai bine. Scoase o mână de sub aşternuturi şi începu să-şi frece buzele. Era o chestie complicată ce făcea ea acum, dar poate că merita osteneala.

Sigur că alarmele erau bune, nu avea nimic împotriva lor, dar, dacă femeia cu joben chiar avea de gând să vină după ea, atunci poate că o capcană ar fi mult mai bună.

După vreo cinci minute, ridurile de pe frunte i se netezir̆ă şi mâna îi plecă de la gură. Se întoarse pe o parte şi îşi trase pilota până sub bărbie. Adormi imaginându-se în straie de războinic şi călare pe un armăsar alb. De pe comodă, Ursuleţul Pooh îi veghea somnul, aşa cum o făcuse încă de când Abra avusese patru anişori, luminându-i blând obrazul stâng.

În vis, fata galopa pe câmpii nesfârşite, sub patru miliarde de stele.

10

Rose îşi continuă meditaţia până la unu şi jumătate în dimineaţa zilei de luni, când decise că este pregătită pentru ce avea să urmeze. La ora aceea toţi Legitimii dormeau duşi, cu excepţia lui Annie Şorţ şi Mo cea Mare, care îl vegheau pe Taica Flick. Într-o mână Rose ţinea o fotografie, scoasă la imprimantă, reprezentând deloc impresionantul orăşel Anniston, din statul New Hampshire. În cealaltă avea una din canistrele cu abur. Cu toate că înăuntru nu mai rămăsese decât foarte puţin, cât pentru o singură inhalare, era convinsă că îi va fi îndeajuns. Puse degetele pe dop, gata să-l desfacă.

Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri: Sabbatha hanti.

Noi suntem aleşii: Lodsam hanti.

Noi suntem norociţii sorţii: Cahanna risone hanti.

— Ia-l, Rosie-fetiţo, şi foloseşte-l cum se cuvine.

Când răsuci dopul, din canistră ieşi o boare argintie, ca o şoaptă a crăiesei ceţurilor. Inhală, se întinse pe perne, iar canistra-i căzu din mână cu o bufnitură moale. Ridică în faţa ochilor poza cu strada principală a oraşului Anniston. Şi parcă nici braţ nu mai avea, şi nici mână, iar fotografia parcă plutea singură înaintea ei. Nu departe de centru, pe o străduţă care probabil se numea Intrarea Richland, locuia fetiţa pe care o căuta ea. Fără doar şi poate că dormea buştean deja, dar pe undeva prin mintea ei se afla Rose Ţilindru. Cu siguranţă că nu ştie cum arată Rose Ţilindru (aşa cum nici Rose nu ştia cum arată fata… deocamdată, cel puţin), însă cunoştea *senzaţia* pe care i-o producea Rose Ţilindru. Şi mai ştia şi la ce se uitase Rose în raionul de carne „La Sam” dintr-un supermarket. Acesta era reperul ei, biletul ei de intrare.

Cu ochi visători, Rose privi îndelung fotografia oraşului Anniston, însă în realitate ea se uita la raionul lui Sam, unde nu exista decât CARNE FĂRĂ RIVAL. Se uita ţintă, căutându-se pe sine. Şi chiar se găsi, după o explorare mulţumitor de scurtă. La început, doar un indiciu auditiv: muzica ambientală din supermarket. Apoi văzu un cărucior pentru cumpărături. Mai departe, însă, totul era cufundat în întuneric. Nu se îngrijora; va vedea şi restul. Rose merse pe urmele muzicii, acum răsunând în depărtare, ca într-un tunel.

Întuneric, întuneric, întuneric; apoi o rază firavă de lumină; apoi mai multe raze. Şi uite rafturile supermarketului şi uite acum un culoar, iar ea îşi dădu seama că reuşise să intre. Inima îşi acceleră bătăile. Foarte puţin.

Întinsă pe pat, Rose strânse mai tare ochii pentru ca fata să nu poată vedea nimic, presupunând că ar fi înţeles ce se petrece – lucru puţin probabil, dar nu imposibil. Apoi se opri câteva secunde ca să-şi treacă în revistă obiectivele principale: cum o chema, care era adresa ei exactă, cât anume ştia, cui i-ar fi putut spune.

(Învârteşte-te, lume!)

Îşi adună puterile şi împinse. Acum senzaţia de *rotaţie* nu o mai luă prin surprindere pentru că o plănuise şi avea control deplin asupra ei. O clipă încă mai rămase în culoarul acela – conductă între minţile lor – şi apoi se pomeni într-o încăpere spaţioasă, unde o fetiţă cu codiţe se plimba cu bicicleta, lălăind nişte aiureli. Acesta era visul fetiţei, iar Rose putea să-l vadă. Dar avea lucruri mai importante de făcut. Ce crezuse ea că sunt pereţii camerei erau, de fapt, nişte fişete. Iar acum, că se afla înăuntru, le putea deschide după bunul ei plac. Fetiţa visa mai departe în capul lui Rose. Visa că avea iarăşi cinci ani şi că primise în dar prima ei bicicletă. Minunat. *Visează în continuare, prinţesă mică.*

Fără s-o vadă, fetiţa trecu pe lângă ea, lălăind *la-la-la* şi *la-la-li.* Bicicleta avea roţi ajutătoare, care însă acum

apăreau, acum dispăreau. Rose presupuse că prinţesica visează la ziua când va putea merge fără ele. Excepţională zi în viaţa oricărui copil.

Bucură-te cât mai poţi, drăgălaşo, până voi afla tot ce e de aflat despre tine.

Fără să ezite, Rose deschise unul din sertarele cu dosare.

Dar chiar în clipa când întinse mâna, o alarmă asurzitoare începu să urle şi de jur împrejurul încăperii explodară reflectoare albe, atacând-o cu lumină şi căldură. Pentru întâia dată după foarte, foarte mulţi ani, Rose Ţilindru, odinioară Rose O'Hara din Comitatul Antrim, Irlanda de Nord, fu luată complet, dar absolut complet, prin surprindere. Înainte se apuce să-şi tragă mâna, sertarul se trânti de la sine. Durerea fu cumplită. Zbieră şi vru să se dea înapoi, însă era ţintuită în loc.

Observă cum i se mişcă umbra pe perete, dar acolo era şi umbra fetiţei. Întoarse capul şi o văzu cum se năpusteşte asupra ei. Doar că nu mai era o fetiţă. Ci o tânără cu sânii daţi în pârg, o vestă din piele pe care era pictat un dragon şi părul prins la spate cu o panglică albastră. Iar bicicleta cu roţi ajutătoare se transformase într-un armăsar alb ai cărui ochi aruncau flăcări, la fel ca aceia ai prinţesei-războinice.

Şi prinţesa-războinică avea o suliţă în mână.

(Te-ai întors. Dan a zis c-o să te întorci şi te-ai întors.)

Şi apoi – lucru absolut de necrezut pentru un mocofan, fie chiar şi unul înzestrat cu atât abur – îi simţi *încântarea.*

(SUPER)

Copila – care nu mai era o copilă – o aşteptase. Îi întinsese o cursă. Voia s-o ucidă… şi, dată fiind actuala stare de vulnerabilitate mentală a lui Rose, probabil că o va face.

Încordându-şi puterile, Rose ripostă; dar nu cu o suliţă din benzile desenate, ci cu un berbec de asediu, acţionat de toţi anii şi voinţa ei.

(LASĂ-MĂ ÎN PACE! DĂ-TE-N PIZDA MĂ-TII DE-AICI! NU CONTEAZĂ CE CREZI TU CĂ POŢI SĂ FACI. NU EŞTI

DECÂT O MUCOASĂ MICĂ!)

Imaginea persoanei adulte – avatarul fetiţei – tresări când o lovi gândul lui Rose, iar suliţa se frânse în peretele de fişete din stânga intrusei, nu în piept aşa cum intenţionase ea.

Copila *(pentru că asta este, nimic mai mult,* încerca să se liniştească Rose) îşi redresă calul, iar Rose profită de ocazie şi se întoarse la sertarul care o ţinea prizonieră. Îşi propti mâna liberă deasupra lui şi trase cu toată forţa, ignorând durerea. În primul moment sertarul nici nu se clinti. Apoi cedă puţin şi reuşi să-şi tragă podul palmei. Era zdrelit şi plin de sânge.

Se mai întâmpla ceva. Avu senzaţia că o pasăre îi zburătăcea prin cap. Ce mama dracului mai era şi asta?

Aşteptându-se ca, dintr-o clipă într-alta, afurisita aia de suliţă să i se implânte în spate, Rose se smuci cât putu de tare. Îşi eliberă mâna şi îşi strânse la timp degetele. Dacă ar mai fi zăbovit, fie şi o fracţiune de secundă, sertarul i le-ar fi retezat atunci când se închise. Până şi unghiile îi pulsau de durere şi era convinsă că, dacă s-ar fi uitat la ele, probabil că le-ar fi văzut că sunt învineţite.

Se întoarse. Fata dispăruse. Încăperea era goală. Dar senzaţia de aripi înnebunite de păsări nu încetase. Mai curând se putea spune că se intensificase. Şi dintr-odată uită de durerea din mână şi degete. Nu era singura care folosise placa turnantă şi nu conta absolut deloc că încă mai ţinea ochii închişi acolo, în lumea reală, unde ea stătea întinsă pe patul din rulotă.

Obrăznicătura aia afurisită era în altă cameră plină cu fişete.

Camera ei. Mintea ei.

Din jefuitor, Rose ajunsese să fie ea cea jefuită.

(IEŞI AFARĂ! IEŞI AFARĂ! IEŞI AFARĂ! IEŞI AFARĂ!)

Dar fâlfâitul nu se opri. Ba chiar se înteţi mai mult. Rose îşi lepădă panica, se chinui să-şi regăsească limpezimea şi concentrarea, izbuti întru câtva. Suficient cât să pună iar în

mişcare placa turnantă, cu toate că devenise ciudat de grea.

(Învârteşte-te, lume!)

Şi lumea începu să se învârtească, iar ea simţi cum zburătăcitul acela înnebunitor din cap slăbeşte, apoi încetă cu totul, pe când fetiţa era readusă acolo de unde venise.

Numai că nu e aşa cum trebuie şi e mult prea grav ca să-ţi permiţi luxul de a te minţi singură. Tu *ai căutat-o* pe ea. *Şi ai intrat drept în capcană. De ce? Pentru că, în ciuda a tot ce ştiai, ai subestimat-o.*

Rose deschise ochii, se ridică în capul oaselor, apoi îşi coborî picioarele din pat. Se lovi de canistra goală de pe jos şi o lovi, aruncând-o cât colo. Tricoul cu emblema oraşului Sidewinder pe care şi-l pusese mai devreme era acum jilav şi lipicios. Toată pielea îi mirosea a transpiraţie. Duhoare neplăcută, ca de cocină. Îşi privi mâna, parcă nevenindu-i să creadă ce vede: era umflată şi zgâriată şi vânătă. Unghiile începuseră să i se înnegrească şi presupuse că avea să-şi piardă vreo câteva.

— Dar *nu* am ştiut, murmură ea. Nu aveam cum să ştiu.

Îşi detesta scâncetul acesta. Era vocea unei babe miorlăite.

— Sub nicio formă nu aveam de unde să ştiu.

Trebuia să iasă din rulota asta păcătoasă. O fi fost ea cea mai mare şi cea mai luxoasă din întreaga lume, dar acum i se părea că o apasă ca un coşciug. Reuşi să ajungă până la uşă, ţinându-se de mobile ca să nu-şi piardă echilibrul. Înainte să iasă, aruncă o privire la ceasul de la bordul maşinii. Două fără zece. Totul se întâmplase în doar douăzeci de minute. Incredibil. *Oare cât a apucat să afle până când am scăpat de ea? Cât ştie ea acum?*

Nu avea cum să-şi dea seama. Dar şi o fărâmă de ar fi aflat, tot nu era bine. Trebuie să se ocupe de neruşinata aia mică. Cât mai curând.

Rose ieşi la lumina palidă a lunii şi inspiră adânc aerul proaspăt de câteva ori, încercând să-şi revină. Se simţea

puţin mai bine acum, dar tot nu putea scăpa de senzaţia aceea de *nelinişte.* De senzaţia că era un străin în mintea ei – un mocofan, nici mai mult nici mai puţin – care îi cotrobăia prin cele mai intime secrete. Da, durerea fusese cumplită, iar uluirea simţită atunci când realizase că fusese prinsă în cursă fusese şi mai rea, dar cele mai oribile erau umilinţa şi sentimentul că fusese violată. Că fusese *jefuită.*

Ai să plăteşti cu vârf şi îndesat pentru asta, prinţesă mică. Te-ai pus cu cine nu trebuie.

O siluetă venea spre ea. Rose se aşezase pe prima treaptă a rulotei, dar acum se ridică, încordată, pregătită de orice. Silueta se apropie şi ea îşi dădu seama că era Falã, doar în pantaloni de pijama şi papuci.

— Rose, cred c-ar fi bine… Ce dracu’ ai păţit la mână?

— Dă-o-n pizda mă-sii de mână, se răsti ea. Ce cauţi aici la două dimineaţa? Mai ales că ştiai că voi fi ocupată?

— Taica Flick, spuse Falã. Annie Şorţ zice că e pe moarte.

XI

THOME 25

1

În dimineaţa aceea rulota Fleetwood a lui Taica Flick nu mai mirosea a odorizant de cameră cu aromă de pini şi nici a trabucuri Alcazar, ci a fecale, boală şi moarte. Era şi foarte aglomerată. Cel puţin doisprezece membri ai Clanului se îngrămădiseră înăuntru, unii strânşi în jurul patului bătrânului, cei mai mulţi în living, cu cafelele în mâini. Restul Legitimilor se adunaseră în faţa rulotei. Toţi şocaţi şi înfricoşaţi. Clanul nu era obişnuit cu morţile alor săi.

— Valea, le ordonă scurt Rose. Falã şi Nucu, voi rămâneţi.

— Uită-te la el, zise cu voce tremurată Petty Chinezoaica. Iete petele ălea! Şi ciclele vine unu după altu', 'ose! Vai-de-noi, vai-de-noi, e olibil ce se-ntâmplă!

— Haide, du-te de aici, îi spuse Rose cu mai multă blândeţe.

O strânse uşor de umăr când, de fapt, şi-ar fi dorit nespus să-i tragă un şut în dosul ăla mare de mahalagioaică. Era o putoare intrigantă din Londra, care nu se pricepea la nimic altceva decât să-i încălzească aşternuturile lui Barry, şi poate nici asta n-o făcea prea bine. În realitate, Rose presupunea că specialitatea lui Petty era cicăleala – bineînţeles, doar atunci când nu era înnebunită de frică.

— Haideţi, oameni buni, spuse Falã. Dacă tot o să *moară*, nu-i cazul s-o facă în public.

— O să se facă bine, zise Sam Muzicuţă. Taica Flick al nostru-i mai tare decât o buhă împăiată.

Dar, în ciuda vorbelor sale optimiste, o luă de umeri pe Baba Bolşevica, complet distrusă, şi o strânse tare la piept.

Legitimii ieşiră încet din rulotă, unii dintre ei oprindu-se ca să mai arunce o privire peste umăr, înainte de a coborî treptele lângă cei de afară. Când înăuntru nu mai rămăseseră decât ei trei, Rose se apropie de pat.

Taica Flick se holba la ea, fără să o vadă. Buzele îi dezveliseră gingiile. Faţa de pernă era plină de smocuri din părul lui alb. Avea privirea hăituită a unui câine bolnav – ochi mari şi umezi şi plini de suferinţă şi nedumerire. Nu avea pe el decât o pereche de boxeri, iar trupul lui costeliv era acoperit cu pete roşii care semănau cu nişte coşuri ori cu pişcături de insecte.

Rose se întoarse spre Nucu:

— Ce mama naibii sunt alea?

— Petele lui Koplik{49}, răspunse el. Cel puţin aşa cred eu. De obicei erupţia asta apare doar în gură.

— Vorbeşte să te pot pricepe.

Nucu îşi trecu nervos mâinile prin părul rar.

— Cred că are pojar.

Rose rămase cu gura căscată. Apoi scoase un hohot urât de râs, ca un lătrat. Nu avea de ce să-şi piardă vremea cu tâmpeniile astea; voia să ia câteva aspirine pentru mâna care-i pulsa dureros cu fiecare bătaie a inimii. Se tot gândea la cum arată mâinile personajelor din desene animate lovite cu un ciocan.

— Noi nu facem boli de mocofani!

— Nu… nu *făceam.*

Îi aruncă o privire furibundă. Avea nevoie de joben; se simţea dezbrăcată fără el, dar ţilindrul care îi dăduse numele era în EarthCruiser.

Nucu spuse mai departe:

— Îţi spun ce văd, şi eu văd pojărel, boală cunoscută şi sub numele de rubeolă.

Boală de mocofani purtând numele de rubeolă. Perfect!

— Dar e… *absurd!*

Bărbatul tresări speriat. Normal: vocea îi raşchetase până şi propriile-i timpane, însă… o, Doamne, Dumnezeule,

pojar? Adică cel mai bătrân membru al Clanului murea din cauza unei boli a copilăriei pe care n-o mai fac nici măcar copiii în zilele astea?

— Băiatul ăla din Iowa, ăla care juca baseball, avea câteva pete din astea, dar nici nu m-am gândit… pentru că, da, aşa cum zici şi tu: noi nu ne molipsim de bolile lor.

— Băiatul ăla a fost acum câţiva *ani!*

— Ştiu. Nu pot decât să presupun că virusul s-a aflat în abur şi că a hibernat cumva până acum. Sunt infecţii latente, să ştii că da. Există în organism, dar uneori nu se manifestă ani întregi şi după aia izbucnesc dintr-odată.

— La mocofani, poate!

Revenea iar şi iar la ideea ei fixă.

Nucu clătină din cap.

— Dacă taica a făcut boala asta, de ce n-am făcut-o cu toţii? Pentru că toţi copiii de mocofani se molipsesc imediat de toate bolile astea – vărsat de vânt, pojar, oreion. N-are niciun sens.

Se întoarse la Tati Fală şi se contrazise singură:

— La ce dracu’ te-ai gândit când le-ai dat voie să intre şi să-i inspire aerul?

Fală ridică din umeri, fără să-şi ia nicio clipă ochii de la bătrânul zgâlţâit de frisoane. Chipul său arătos părea îngândurat.

— Lucrurile se mai schimbă, zise Nucu. Doar pentru că am fost imuni la bolile de mocofani acum cincizeci, ori o sută de ani, nu înseamnă neapărat că suntem imuni şi acum. S-ar putea ca totul să facă parte dintr-un proces normal.

— Adică tu vrei să-mi spui că povestea aia e *normală?* ţipă Rose arătând spre Taica Flick.

— Un singur caz nu reprezintă o epidemie, încercă Nucu s-o liniştească. Şi, în fond, s-ar *putea* să fie vorba despre altceva. Dar, dacă se mai îmbolnăveşte şi altcineva, va trebui să-l băgăm în carantină.

— Şi ne va ajuta?

Medicul Clanului ezită îndelung, apoi răspunse:

— Nu ştiu. Poate şi noi îl avem. Toţi. Poate e ca un ceas deşteptător programat să sune, ori ca o bombă cu ceas. Cam aşa îmbătrânesc mocofanii, după ultimele descoperiri ştiinţifice. Trăiesc şi înaintează în vârstă fără mari probleme şi, la un moment dat, li se declanşează ceva în gene. Şi le apar ridurile şi au nevoie de baston ca să poată merge.

Fală le atrase atenţia:

— Se stinge. *Futu-i.*

Pielea lui Taica Flick se făcuse lăptoasă. Apoi translucidă, înaintând spre transparenţa completă. Şi Rose îi văzu ficatul, sacii veştejiţi ai plămânilor coloraţi în negru-cenuşiu, nodul roşu al inimii bătând încet. Îi vedea venele şi arterele – atât de asemănătoare cu şoselele şi autostrăzile de pe ecranul GPS-ului ei de la bord. Îi vedea chiar şi nervii optici care-i legau ochii de creier. Ca nişte firişoare spectrale de aţă.

Apoi Flick reveni. Ochii i se mişcară, îi întâlniră pe cei ai lui Rose, îi fixă. Se întinse şi o apucă de mâna teafără. Instinctiv, femeia vru să se smulgă din strânsoare – dacă avea ce bănuia Nucu, însemna că era contagios –, dar ce mama dracului. Dacă Nucu avea dreptate, înseamnă că toţi fuseseră contaminaţi.

— Rose, hârâi el abia auzit, nu mă părăsi.

— N-am să te părăsesc.

Se aşeză pe pat lângă el, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Fală?

— Da, Rose.

— Pachetul pe care l-ai trimis la Sturbridge – o să-l ţină acolo, nu-i aşa?

— Sigur.

— Bine. Mai întâi vom avea grijă de Taica Flick. Dar nu ne putem permite să aşteptăm prea mult. Fata aia e mult mai periculoasă decât mi-am imaginat.

Oftă adânc şi mai spuse:

— De ce vin necazurile doar de-a valma?

— Ea ţi-a rănit mâna, nu?

Nu avea niciun chef să dea un răspuns direct la întrebarea asta.

— Eu n-am să pot să merg cu voi, pentru că acum mă cunoaşte.

Şi pentru că, spuse ea mai departe doar în gând, *dacă Nucu are dreptate, ceilalţi vor avea nevoie de mine să stau cu ei şi să fac pe Mutter Courage.*

— Dar trebuie neapărat să punem mâna pe ea. Ăsta e cel mai important lucru acum.

— De ce?

— Dacă a avut pojar, înseamnă că şi-a dezvoltat imunitatea şi nu-l mai poate face din nou. Aşa e la mocofani. Iar aburul ei ne va fi folositor şi în privinţa asta.

— Acum copiii sunt vaccinaţi pentru toate rahaturile, zise Fală.

Rose dădu din cap.

— Şi asta ne-ar putea fi de folos.

Taica Flick intră într-un nou ciclu. Era o privelişte teribilă, dar Rose se forţă să nu-şi ferească ochii. Însă, atunci când nu mai suportă să vadă toate organele bunului şi vechiului său prieten sub pielea transparentă, se întoarse spre Fală şi îi arătă mâna lovită şi zgâriată.

— În plus… vreau să-i dau o lecţie.

2

Când Dan se trezi în camera lui din turn în dimineaţa zilei de luni, văzu imediat că programul îi fusese iar şters de pe tablă, înlocuit fiind cu un mesaj de la Abra. Deasupra lui era desenat un „zâmbilici” extrem de vesel, cu toţi dinţii la vedere.

A venit! Eram pregătită şi i-am făcut rău!
PE BUNE!
Merită ce i-am făcut! URAAAA! Bravo mie!

Vreau să vorbesc cu tine, dar nu aşa, şi nici pe net.
În acelaşi loc, la 3PM.

Dan se întinse la loc, îşi acoperi ochii şi porni în căutarea ei. O găsi pe drumul spre şcoală. Era însoţită de trei prietene, fapt care în sine i se păru periculos. Şi pentru celelalte fete, şi pentru Abra. Spera ca Billy să fie la post. Şi mai spera ca Billy să fie prudent şi să nu intre în atenţia vreunui tip prea zelos din Paza Cartierului.

(Pot să vin. Abia mâine plec cu John, dar trebuie să fie o întâlnire scurtă şi trebuie să fim precauţi.)

(Da. În regulă. Bine.)

3

Şi iată-l din nou pe banca din faţa clădirii îmbrăcate în iederă a Bibliotecii Publice din Anniston. Abra apăru la ora stabilită, îmbrăcată de şcoală, cu un pulover roşu şi pantofi sport tot roşii şi foarte şic. Îşi ţinea ghiozdanul de o curea. Lui Dan i se păru că parcă mai crescuse vreo doi centimetri de când se văzuseră data trecută.

Fata îi făcu veselă cu mâna:

— Hei! Unchiu’ Dan!

— Bună, Abra. Cum a fost la şcoală?

— Super! Am luat un zece pe lucrarea de la biologie!

— Vino încoace şi povesteşte-mi.

Se apropie de bancă cu paşi graţioşi, dar totodată plini de energie, ca de balerină. Ochii îi străluceau, obrajii i se îmbujoraseră: o fată la începutul adolescenţei, de-abia ieşită de la cursuri, cu toate sistemele în perfectă stare de funcţionare. Toată atitudinea ei părea a spune „pe locuri, fiţi gata, start!”. Dan ştia că nu are de ce să se simtă îngrijorat, dar nu se putea stăpâni. Însă mai observă ceva ce-i aduse bucurie: o camionetă Ford, absolut banală, parcată pe la jumătatea străzii; şoferul cam bătrâior sorbea

dintr-un pahar cu cafea de la automat şi citea o revistă. De fapt, prefăcându-se că citeşte o revistă.

(Billy?)

Nu primi niciun răspuns, dar individul cu pricina îşi ridică o secundă ochii din revistă, iar asta i-a fost suficient.

— Bine, spuse Dan pe ton foarte coborât. Vreau să-mi spui exact tot ce s-a întâmplat.

Iar Abra îi povesti despre capcana pe care o întinsese femeii cu pălărie, îi povesti cât de bine a mers totul. Dan o ascultă cu surprindere, cu admiraţie… şi cu sentimentul acela tot mai apăsător de îngrijorare. Îl neliniştea faptul că era atât de încrezătoare în talentul ei. Era o încredere de copil, iar cei cu care aveau de-a face nu erau câtuşi de puţin copii.

— Nu ţi-am cerut decât să-ţi instalezi o alarmă, îi spuse el la sfârşit.

— Da’ a fost mai bine cum am făcut. Nu cred că aş fi reuşit s-o rănesc în halul ăla dacă nu mi-aş fi închipuit că sunt Daenerys din *Urzeala tronurilor.* Sau poate că aş fi putut oricum. Pentru că ea l-a omorât pe băiatul care juca baseball şi pe mulţi alţii. Şi pentru că…

Iar acum zâmbetul îi păli. În timpul când îi povestise ce se întâmplase, Dan o privise şi îşi dăduse seama cum va arăta la optsprezece ani. Acum vedea cum arătase la nouă.

— Pentru că ce?

— Nu-i om aşa ca noi. Niciunul dintre ei nu e. Poate au fost odată, dar acum nu mai sunt.

Îşi îndreptă umerii şi îşi dădu părul pe spate.

— Dar eu sunt mai puternică. Şi a aflat şi ea.

(Mi s-a părut că ai zis că te-a dat la o parte.)

Se încruntă iritată la el, îşi frecă buzele, apoi, dându-şi seama ce face, îşi obligă mâna să se reîntoarcă pe genunchi. Odată cuminţită, o apăsă cu mâna cealaltă, ţinând-o locului. Lui Dan gestul acesta i se părea cunoscut. Dar, în fond, de ce nu? O mai surprinsese făcându-l şi la

prima întâlnire. Şi, în fond, avea lucruri mai importante la care să se gândească.

(Voi fi pregătită mai bine data viitoare, dacă va fi *o dată viitoare.)*

Poate că avea dreptate. Dar, dacă va mai exista o dată viitoare, şi femeia cu joben va fi pregătită.

(Te rog doar să fii prudentă.)

— O să fiu. Sigur că o să fiu.

Şi chiar dacă ştia că toţi copiii răspund astfel ca să-i împace pe adulţii din vieţile lor, Dan se simţi mai bine auzind-o. Mă rog, doar *puţin* mai bine. În plus, mai era şi Billy în camioneta lui F-150 decolorată, care să vegheze asupra ei.

Ochii Abrei redeveniră jucăuşi.

— Am descoperit o grămadă de chestii. De-asta am vrut să ne vedem.

— Ce fel de chestii?

— N-am aflat unde e, că n-am reuşit să ajung până acolo, dar… tu înţelegi ce-ţi spun? Atunci când ea intrase în capul meu, am intrat şi eu într-al ei. Adică am făcut schimb, pricepi? Şi acolo era plin de sertare, de ziceai că-i cea mai mare sală cu fişe de bibliotecă din lume. Sau poate că eu am văzut-o aşa pentru că ăsta-i felul în care şi-o imaginase *ea.* Poate că la mine în cap a găsit monitoare de computere.

— În câte sertare ai reuşit să te uiţi?

— În trei. Poate patru. Oamenii ăştia, sau ce-or fi ei, îşi zic Clanul Legitim. Majoritatea sunt foarte bătrâni şi seamănă foarte tare cu vampirii. Caută numai copii aşa ca mine. Şi ca tine când erai mic. Dar ei nu beau sângele nostru, ci inhalează ce iese din copiii speciali atunci când mor.

Se strâmbă scârbită şi continuă:

— Şi cu cât îi torturează mai tare înainte de moarte, cu atât chestia aia e mai puternică. „Abur” o numesc ei.

— Aburul ăsta e roşu, aşa-i? Roşu sau roz foarte închis?

Era aproape sigur că aşa era, dar Abra se încruntă şi clătină din cap.

— Nu. E alb. Ca un norişor alb şi foarte luminos. N-are nimic roşu. Şi, fii atent ce chestie: stochează ce le rămâne! Bagă în nişte sticle ca de termos tot ce nu folosesc pe loc. Dar aburul nu le ajunge niciodată. Am văzut odată un documentar despre rechini, ştii? Şi în el se spunea că rechinii sunt în permanentă mişcare pentru că nu se satură niciodată. Şi cred că ăştia din Clanul Legitim sunt la fel.

Se strâmbă în faţa aducerii-aminte.

— Da, sunt nişte creaturi foarte rele.

Chestia aia era albă. Nu roşie. Albă. Dar tot era convins că trebuia să fie cam acelaşi lucru cu „duhul”, aşa cum îl numise infirmiera aceea bătrână din Tampa. Dar de un alt soi. Pentru că venea de la oameni tineri şi sănătoşi, nu de la nişte bătrâni muribunzi suferind de toate bolile posibile? Pentru că venea de la „copiii speciali”, cum le zisese Abra? Din ambele motive?

Fata dădea din cap, aprobându-l.

— Probabil că din ambele.

— Bine. Dar cel mai important lucru acum e că au aflat despre tine. *Ea* a aflat despre tine.

— Le e teamă că s-ar putea să vorbesc cu cineva despre ei, dar nu foarte teamă.

— Pentru că nu eşti decât un copil şi nu te-ar crede nimeni.

— Corect.

Îşi suflă şuviţele de păr căzute pe frunte.

— Momo m-ar crede, dar Momo o să moară. Vezi că o s-o aducă la „caninul” tău, Dan. Scuze, la „cămin” am vrut să zic. Ai s-o ajuţi, da? Dacă n-ai să fii în Iowa?

— Am să fac tot ce pot. Abra, tu ce crezi, au de gând să vină după tine?

— S-ar putea, dar nu pentru că am aflat de existenţa lor, ci pentru că sunt *ceea ce* sunt.

I se evaporase toată voioşia acum, când discuta pe faţă despre problema ei. Îşi frecă iarăşi buzele strâmbate într-un zâmbet furios. *Ce fire are copila asta,* îşi zise Dan. Şi o

înţelegea perfect, căci la fel fusese şi el pe vremuri. Iar firea lui năbădăioasă îl vârâse de multe ori în belele.

— Da' *ea* n-o să vină. Nemernica aia n-o să vină. Ştie că acum o cunosc şi că o să simt dacă se apropie de mine, pentru că suntem conectate cumva. Dar o să-i trimită pe ceilalţi. Şi dacă vor veni să mă ia, vor distruge pe oricine le va sta în cale.

Abra îl apucă de mâini şi i le strânse cu putere. Îngrijorarea lui Dan mai urcă o treaptă, dar nu şi le retrase. Fata avea nevoie să simtă atingerea cuiva în care avea încredere deplină.

— Trebuie să-i împiedicăm să le facă rău lui tati şi lui mami sau prietenilor mei. Şi să-i împiedicăm să mai omoare şi alţi copii.

Dan surprinse o secvenţă fugară aflată în prim-planul gândurilor ei – un colaj de fotografii. Copii, zeci de copii, deasupra cărora era un titlu scris cu litere mari: M-AI VĂZUT? Abra se întreba oare câţi dintre aceştia fuseseră răpiţi de Clanul Legitim, câţi fuseseră ucişi pentru ultima lor răsuflare – incalificabilă delicatesă cu care se hrănea haita asta – şi aruncaţi în gropi anonime.

— *Trebuie să găseşti mănuşa aia de baseball.* Cu ajutorul ei cred că aş putea să dau de urma lui Barry Cintezoiul. Sunt convinsă că voi putea. Şi toţi ceilalţi vor fi cu el. Şi dacă n-ai să poţi să-i omori, măcar îi vei putea da pe mâna poliţiei. Adu-mi mănuşa aia, Dan, *te rog mult.*

— Dacă e acolo unde zici, ţi-o vom aduce. Dar până atunci tu trebuie să ai mare grijă, Abra.

— O să am, deşi nu cred că va mai încerca să mi se furişeze în minte.

Şi zâmbetul copilei înflori din nou. În el, Dan o desluşi pe războinica aceea aprigă în care Abrei îi plăcea uneori să creadă că se transformă – Daenerys, sau cum o chema.

— Iar dacă va încerca, se va căi amarnic.

Dan nu mai insistă. Deja stăteau de multă vreme pe banca din faţa bibliotecii. De prea multă vreme.

— Mi-am instalat şi eu un sistem de avertizare în minte. Probabil că tu l-ai putea detecta dacă te-ai uita în capul meu, dar te-aş ruga să nu o faci. Dacă altcineva din Clan – nu femeia cu joben, ci altcineva – ar mai încerca să-ţi cotrobăie prin minte, nu ar avea cum să descopere ceva ce nici tu nu ştii.

— O, da, înţeleg.

Îşi dădea seama că Abra se gândeşte cum ar putea pedepsi persoana care ar încerca una ca asta şi neliniştea lui iar făcu un salt.

— Însă… dacă ţi se pare că nu eşti în siguranţă, strigă din toate puterile *Billy.* Ai înţeles?

(da, la fel cum l-ai chemat tu pe prietenul tău Dick)

Dan tresări uşor. Abra zâmbi:

— N-am tras cu ochiul; doar…

— Am priceput. Acum mai spune-mi un singur lucru şi după aia ne despărţim.

— Ce?

— Chiar ai luat un zece la biologie?

4

Luni seara, la ora opt fără un sfert, Rose primi un apel la staţia ei de emisie-recepţie. Era Fală.

— Vino încoace, îi zise el. A început.

Toţi membrii Clanului se strânseseră într-un cerc mut în jurul rulotei lui Taica Flick. Rose (acum cu jobenul cocoţat pe cap în cunoscuta poziţie de dispreţ faţă de legile gravitaţiei) trecu printre ei, oprindu-se doar cât s-o îmbrăţişeze pe Andi, urcă treptele, bătu o singură dată în uşă şi intră. Nucu era lângă Mo cea Mare şi Annie Şorţ, infirmierele răvăşite ale lui Flick. Fală stătea pe marginea patului. Se ridică în picioare când o văzu pe Rose. În seara aceasta bărbatul cel chipeş îşi arăta vârsta. Riduri adânci îi înconjurau gura, iar în părul lui negru se observau şuviţe din mătase albă.

Trebuie să luăm abur, îşi zise Rose. O *vom face imediat ce terminăm cu povestea asta.*

Ciclurile lui Taica Flick se succedau acum cu mare rapiditate: se făcea transparent, apoi iar compact, apoi transparent din nou. Însă fiecare secvenţă de transparenţă era mult mai lungă şi dispărea mult mai mult din trupul lui. Bătrânul era conştient de ceea ce i se întâmplă. Avea ochii mari şi îngroziţi; corpul i se zvârcolea din cauza durerilor cumplite ale acestor transformări. La un anume nivel al minţii ei, Rose îşi îngăduise întotdeauna să creadă că Legitimii sunt nemuritori. Da, bine, sigur, mai murea câte cineva o dată la cincizeci, o sută de ani – ca dobitocul ăla de olandez, Hans Jos-Labele, care fusese electrocutat de un cablu electric în timpul unei furtuni din Arkansas, la puţină vreme după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial; sau Katie Petice, care se înecase; sau Tommy Dubă – însă acestea erau excepţiile. De cele mai multe ori, erau rodul nesăbuinţei respectivilor. Aşa crezuse mereu. Iar acum se vedea obligată să recunoască faptul că fusese la fel de fără minte ca şi copiii de mocofani, care se agaţă de credinţa lor în Moş Crăciun ori Iepuraşul de Paşte.

Gemând şi plângând şi scuturându-se de durere, Taica Flick reveni de la transparenţă la starea solidă.

— Fă ceva ca să înceteze, Rosie, fetiţa mea, fă să înceteze. Mă *doare…*

Înainte de a apuca să-i răspundă – şi, de fapt, ce i-ar fi putut spune? –, bătrânul începu iar să dispară, până când din el nu mai rămaseră decât ochii mari, plutind în aer, şi crochiul oaselor. Ochii aceia erau îngrozitori.

Rose încercă să intre în legătură telepatică cu el şi să-l consoleze cumva, dar îşi dădu seama că nu mai are cu cine să comunice. În locul lui Taica Flick – individ foarte adesea cu capsa pusă, uneori afabil – acum nu mai era decât o furtună de imagini sfărâmate. Zguduită, Rose se retrase şi îşi spuse din nou: *Nu-i cu putinţă aşa ceva.*

— Poate că am face bine să-l scăpăm de chinuielile aistea, spuse Mo cea Mare, înfigându-şi unghiile în braţul lui Annie, care părea să nu simtă nimic. Să-i făcem o injecţie, să-i dădem un hap. Nucu, tu tre’ să ai ceva în geanta aia a ta, nu? Tre’ să ai.

— Şi la ce i-ar folosi? şopti Nucu răguşit. Poate dacă am fi făcut-o mai devreme. Acum e mult prea târziu. Orice i-aş da, nu mai are prin ce să circule. Dacă i-aş face o injecţie, tot medicamentul s-ar duce imediat în aşternuturi. Cel mai bine e să-l lăsăm să se stingă de la sine. Nu mai durează mult.

Şi aşa a fost. Rose mai apucă să numere doar patru cicluri complete. În timpul celui de-al cincilea, i se topiră până şi oasele. O clipă, din tot bătrânul nu mai rămaseră decât globii oculari, holbându-se mai întâi la ea, apoi rostogolindu-se spre Tati Fală. Rămaseră în aer deasupra pernei, care încă mai purta urma capului său şi era pătată cu loţiunea tonică pentru păr Wildroot Cream-Oil, din care bătrânul păruse a avea rezerve nelimitate. Parcă îşi amintea că Haplea G îi spusese odată că şi-o cumpăra de pe eBay. De pe eBay, pentru Dumnezeu, ce ziceţi de chestia asta!

Apoi, încet, foarte încet, dispărură şi ochii. Nu de tot însă; Rose ştia că-i va vedea în visele de la noapte. Îi vor vedea şi ceilalţi strânşi în jurul lui acum. Dacă vor reuşi să doarmă.

Aşteptau toţi, deloc siguri că bătrânul nu îşi va mai face din nou apariţia, la fel ca tatăl lui Hamlet, ori ca Jacob Marley{50}, ori ca altă fantomă faimoasă. Dar în faţa lor nu mai erau acum decât amprenta capului său pe pernă, petele de loţiune pentru păr şi boxerii pătaţi cu urină şi fecale, goliţi acum de conţinutul lor din carne şi oase.

Mo izbucni în suspine sfâşietoare şi îşi îngropă capul între sânii generoşi ai lui Annie Şorţ. Cei de afară o auziră şi cineva (Rose nu află niciodată cine anume) începu să vorbească. I se alătură o altă persoană, apoi o a treia, a patra şi tot aşa. Curând psalmodiau toţi sub cerul plin de

stele, iar Rose simţi un fior şerpuindu-i pe şira spinării. Se întinse şi îi apucă strâns mâna lui Fală. Annie începu şi ea să scandeze. Apoi Mo, cu vorbele înăbuşite de pieptul prietenei sale. Nucu. Fală. Rose Ţilindru trase aer adânc în piept şi îşi alătură vocea celorlalţi Legitimi.

Lodsam hanti, *noi suntem aleşii.*

Cahanna risone hanti, *noi suntem norociţii sorţii.*

Sabbatha hanti, sabbatha hanti, sabbatha hanti.

Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri.

5

Mai târziu, Tati Fală intră în EarthCruiser-ul ei.

— Chiar nu vii cu noi?

— Nu vin. Ai să te ocupi tu de toate.

— Ce vom face acum?

— Acum îl vom jeli, fireşte. Din păcate, nu avem decât două zile la dispoziţie.

Perioada tradiţională de doliu era de şapte: fără relaţii sexuale, fără vorbe de clacă, fără abur. Doar meditaţie. La sfârşit se forma un cerc de rămas-bun în care fiecare dintre Legitimi trebuia să povestească o amintire dragă cu Taica Jonas Flick şi să doneze un obiect pe care îl avea de la el (Rose îl alesese deja: un inel cu gravură celtică pe care i-l dăruise Taica pe vremea când partea aceasta a Americii era încă sub stăpânirea triburilor de indieni, iar pe ea o chema Rose Irlandeza). Amintirile acestea erau învelite în pânză albă şi îngropate, deoarece nu exista niciodată un cadavru în cazul morţii Legitimilor.

— Deci când zici tu c-ar fi bine să plecăm? Miercuri noapte ori joi dimineaţă?

— Miercuri noapte.

Rose voia să pună mâna pe fată cât mai curând posibil.

— Mergeţi direct acolo. Eşti sigur că vor păstra sedativul în cutia poştală din Sturbridge?

— Da, sunt sigur. Nu-ţi mai face griji din cauza asta.

Am să încetez să-mi mai fac griji în momentul când o s-o văd pe jigodia aia mică la mine în rulotă, legată şi drogată până-n vârful unghiilor şi plină cu abur delicios.

— Spune-mi pe cine ai de gând să iei cu tine.

— Păi, am fi aşa: eu, Nucu, Jimmy Numere, dacă te poţi lipsi de el…

— Mă pot lipsi. Şi mai cine?

— Andi Muşcătură-de-Şarpe. În caz că va fi nevoie să adormim pe cineva. Şi Chinezoiul. Neapărat. Cel mai bun detector al nostru acum, că Taica nu mai este. În afară de tine, am vrut să spun.

— Categoric, ia-l, deşi nu vei avea nevoie de detector ca s-o găseşti, spuse Rose. Asta nu va fi o problemă. Şi nu luaţi decât o singură maşină. Winnebago-ul lui Steve Capzălud.

— Am vorbit deja cu el.

Ea dădu mulţumită din cap.

— Încă ceva. În Sidewinder e o prăvălioară amărâtă care se cheamă District X.

Fală ridică din sprâncene.

— Dugheana aia porno cu păpuşa gonflabilă în vitrină?

— Bag de seamă că ştii despre ce vorbesc, zise Rose pe un ton uscat. Acum ascultă-mă cu luare aminte, Tati.

Şi Fală o ascultă.

6

Dan şi John Dalton au decolat de pe aeroportul Logan marţi, la răsăritul soarelui. Au schimbat avionul la Memphis şi au aterizat pe Des Moines la 11:15, ora locală, într-o zi ce aducea mai mult cu jumătatea lunii iulie decât cu sfârşitul lui septembrie.

Dan îşi petrecuse prima parte a drumului de la Boston la Memphis prefăcându-se că doarme, evitând astfel să se confrunte cu toate îndoielile şi reevaluările pe care le simţea încolţind ca nişte buruieni în mintea lui John. La un moment dat, deasupra statului New York, încetase să se mai

prefacă şi adormise de-a binelea. Iar John dormise buştean tot drumul de la Memphis la Des Moines, aşa că totul era *deocamdată* în regulă. Iar atunci când au ajuns în Iowa şi se îndreptau spre oraşul Freeman într-un Ford Focus discret, închiriat de la Hertz, Dan simţi că John îşi îngropase îndoielile. Cel puţin pentru moment. Fuseseră înlocuite de curiozitate şi de un soi de entuziasm speriat.

— Parcă am fi nişte copii plecaţi la vânătoare de comori, comentă Dan.

El conducea maşina pentru că era cel mai odihnit. Pe marginile şoselei se întindeau lanurile de porumb galben, gata de a fi cules.

John tresări puţin.

— Ce?

Dan zâmbi.

— Nu la asta te gândeai? Că parcă am fi nişte copii plecaţi la vânătoare de comori?

— Mă sperii de fac pe mine, Daniel.

— Probabil. M-am cam obişnuit cu asta.

Deşi nu era întru totul adevărat.

— Când ţi-ai dat seama că poţi să citeşti gândurile oamenilor?

— Nu-i chiar citit de gânduri. Strălucirea este un talent schimbător. *Dacă* este un talent. Uneori – cel mai adesea – o simt ca pe un semn din naştere care mă sluţeşte. Şi sunt convins că Abra simte la fel. Mă întrebi când mi-am dat seama… Niciodată. Dintotdeauna. Cititul gândurilor a venit la pachet cu instalaţia iniţială.

— Şi te-ai apucat de băut ca să-l distrugi.

O marmotă durdulie traversa tacticoasă Route 150 chiar în faţa lor. Dan trase de volan ca să o ferească, iar marmota dispăru în lanul de porumb, tot fără să se grăbească. Era frumos acolo. Cerul se întindea parcă pe mii de kilometri de jur împrejur şi nu se vedea niciun munte. Era bine în New Hampshire. Ajunsese să se simtă acasă acolo. Dar mereu se va simţi mai liniştit la câmpie. În mai multă siguranţă.

— Ştii că nu-i aşa, Johnny. De ce bea alcoolicul?

— Pentru că-i alcoolic?

— Bingo. Nu se poate mai simplu de atât. Treci peste psihopupu şi dai de adevărul gol-goluţ. Bem pentru că suntem beţivi.

John izbucni în râs.

— Ce te-a mai îndoctrinat Casey K.!

— Mă rog, mai e şi chestia cu ereditatea, spuse Dan. Casey nu-i de acord, dar n-are dreptate. Tatăl tău obişnuia să bea?

— Şi el, şi scumpa de mama. Amândoi. Doar ei singuri ar fi putut să acopere cifra de afaceri a barului din clubul unde erau membri. Mi-aduc şi acum aminte de ziua aia când mama şi-a scos costumul de tenis şi a sărit în piscină unde eram numai noi, copiii. Toţi bărbaţii au aplaudat-o. Taică-miu s-a dat în vânt după acrobaţia ei. Eu nu prea. Aveam doar nouă ani şi de atunci şi până am plecat la facultate am fost băiatul cu Mămica Stripteuză. Ai tăi cum au fost?

— Mama n-avea nicio treabă cu băutura. Uneori zicea că porecla ei e „Wendy-Două-Beri-şi-Cade-Lată”. Tata, pe de altă parte… un pahar cu vin, ori o cutie cu bere… şi nu te mai înţelegeai cu el.

Aruncă o privire la kilometrajul de la bordul maşinii şi văzu că mai aveau încă şaizeci şi patru de kilometri până la destinaţie.

— Vrei să auzi o poveste? Una pe care nu am mai spus-o nimănui? Te avertizez că e cam ciudată. Dacă tu îţi închipui că strălucirea începe şi se termină cu o bagatelă ca telepatia, să ştii că eşti cum nu se poate mai departe de adevăr.

Şovăi puţin, apoi spuse încet:

— Mai există şi alte lumi în afară de asta.

— Şi tu… hm… adică tu ai văzut lumile astea?

Dan nu mai fusese atent la gândurile lui, dar D.J. părea acum cam agitat. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca individul de

lângă el să-şi înfigă brusc mâna în deschizătura cămăşii şi să declare că el este Napoleon Bonaparte. Reîncarnat.

— Nu, dar am văzut nişte oameni din ele. „Fantomiţe”, cum le-ar zice Abra. Vrei să ţi-o spun sau nu?

— N-aş prea vrea, dar cred că ar fi bine s-o aud.

Dan nu avea habar ce părere va avea acest pediatru din New England despre istorisirea iernii pe care familia Torrance o petrecuse în Hotelul Overlook, dar îşi dădu seama că nu-i pasă în mod deosebit dacă îl va crede sau nu. El se va simţi bine spunându-şi povestea în această maşină anonimă, sub cerul acesta senin al Midwest-ului. Cunoştea o singură persoană care l-ar fi crezut cu totul şi cu totul, însă Abra era mult prea tânără, iar povestea lui era mult prea înspăimântătoare. Va trebui să se mulţumească cu John Dalton. Dar cum să înceapă, oare? Cu Jack Torrance, nu? Un om profund nefericit, care eşuase complet în meseria de profesor, în cariera de scriitor, în căsnicie. Cum se zice în baseball atunci când ratezi de trei ori la rând? Sombrero de Aur? Tatăl lui Dan cunoscuse un singur succes remarcabil: atunci când venise clipa – cea spre care îl împinsese Hotelul Overlook încă din prima lor zi acolo –, refuzase să-şi ucidă fiul. Dacă exista vreun epitaf potrivit pentru el, atunci acesta ar fi…

— Dan?

— Tatăl meu s-a străduit, zise. E tot ce pot spune despre el. Cele mai malefice spirite din viaţa asta sunt cele închise în sticle. Dacă ar fi încercat să se înscrie în Alcoolicii Anonimi, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-a făcut-o. Şi cred că mama nici nu ştia că există un asemenea program, altminteri i-ar fi cerut să-l încerce. Atunci când ne-am dus în vârf de munte, la Hotelul Overlook, unde-i găsise de lucru un prieten de-al lui – îngrijitor pe perioada iernii –, i-ai fi putut pune poza în dicţionar lângă simptomul *beţiei fără băutură.*

— Acolo ai văzut fantomele?

— Acolo. Dar numai eu. El nu le-a văzut, însă le-a simţit. Poate şi el strălucea în felul lui. Probabil că da. În fond, multe lucruri sunt ereditare, nu doar înclinaţia spre alcoolism. Şi l-au influenţat. Credea că ele – că fantomele alea – pe el îl vor, dar asta nu era decât o altă minciună. În realitate îl voiau pe băieţelul acela mic cu strălucire mare. La fel cum Legitimii o vor pe Abra.

Se întrerupse, amintindu-şi cum îi răspunsese Dick, prin gura cea moartă a lui Eleanor Ouellette, atunci când el îl întrebase unde se află diavolii goi: *În copilăria ta, acolo de unde vin toţi diavolii.*

— Dan? Ţi-e rău?

— N-am nimic, răspunse el. Cu toate astea, eu mi-am dat seama încă dinainte să-i calc pragul că în hotelul ăla blestemat ceva nu era deloc în regulă. Am ştiut încă de când locuiam în Boulder, în partea de est a statului Colorado, şi trăiam cam de pe o zi pe alta. Însă tata avea nevoie de slujba aia ca să poată termina lucrul la o piesă pe care începuse s-o scrie…

7

Intrau în Adair când ajunse la partea cu explozia boilerului şi cu incendiul care mistuise până în temelii Hotelul Overlook într-o noapte cu un viscol fioros. Cu toate că Adair era un orăşel cu doar două intersecţii, acolo se găsea totuşi un motel din lanţul Holiday Inn Express, iar Dan îşi notă adresa acestuia.

— Acolo o să ne cazăm peste vreo câteva ore, îi explică el lui John. Nu putem să dezgropăm comori în plină zi, plus că eu unul mor de somn. N-am prea dormit în ultima vreme.

— Chiar ţi s-au întâmplat toate câte mi le-ai povestit? îl întrebă doctorul cu glas stins.

— Da, zâmbi Dan. Poţi să mă crezi?

— Dacă o să găsim mănuşa acolo unde ne-a spus Abra, o să fiu obligat să cred multe lucruri. De ce mi-ai spus

povestea asta?

— Pentru că o parte din tine crede că e o nebunie ce facem noi aici, chiar dacă ştii ce ştii despre Abra. Şi pentru că meriţi să afli că există… nişte forţe. Eu le-am mai întâlnit; tu, nu. Tot nu ai văzut decât o fetiţă făcând nişte scamatorii mai ciudate, ca atunci când a agăţat lingurile de tavan. Nu ne jucăm de-a căutătorii de comori, John; ce facem noi acum este un lucru extrem de serios. E clar că am intra şi noi în vizorul Clanului Legitim în caz că ar prinde de veste. Să ştii că n-am să ţi-o iau în nume de rău dacă nu te simţi în stare şi vrei să renunţi.

— Şi să mergi mai departe singur?

Dan schiţă un zâmbet mic.

— Păi… mai e şi Billy.

— Omule, Billy are şaptezeci şi trei de ani, dacă nu şi mai mult!

— Te-ar contrazice, zicând că vârsta-i în avantajul lui. Lui Billy îi place să spună că folosul bătrâneţii e că nu mai trebuie să-ţi faci griji că vei muri tânăr.

— Uite că intrăm în Freeman, anunţă John, cu un surâs chinuit. Parcă nu-mi vine să cred că fac asta. Ce ai să spui dacă o să aflăm că fabrica de etanol a dispărut de tot? Dacă a fost complet demolată după ce i s-a pus poza pe Google Earth şi în locul ei s-a plantat porumb?

— O s-o găsim la locul ei, fii pe pace, îi răspunse Dan.

8

Şi la locul ei au găsit-o: o suită de construcţii din beton, mânjite cu funingine, cu acoperiş din tablă ondulată, ruginită. Un singur coş mai stătea în picioare; celelalte două se dărâmaseră şi zăceau pe jos ca doi şerpi rupţi în bucăţi. Toate geamurile fuseseră sparte, iar zidurile erau acoperite cu nişte graffiti neîndemânatice care ar fi stârnit râsul aşa-zişilor pictori ai marilor oraşe. Un drum de acces plin cu hârtoape se desprindea din şoseaua cu două benzi,

ducând până la parcarea părăsită pe care încolţiseră seminţe de porumb aduse de vânt. Turnul de apă pe care îl văzuse Abra se contura la orizont ca o maşinărie de război a marţienilor, descrisă de H.G. Wells în romanele sale. Pe o latură a lui era scris cu litere mari FREEMAN, IOWA. Şi magazia cu acoperişul spart era acolo, exact aşa cum povestise fetiţa.

— Mulţumit? îl întrebă Dan. Fabrică, turn de apă, magazie. Anunţ cu *Trecerea interzisă.* Aşa cum a spus ea.

John îi arătă poarta ruginită de la capătul drumului de acces.

— Dacă-i încuiată? N-am mai sărit un gard din şcoala generală.

— Nu era încuiată atunci când asasinii l-au adus pe băiat, altminteri ne-ar fi avertizat Abra.

— Eşti sigur?

Un camion cu remorca încărcată cu legume se apropia de ei din direcţie opusă. Dan acceleră puţin şi îi făcu un semn prietenos cu mâna celui de la volan. Individul respectiv – cu şapcă de la firma de utilaje agricole John Deere, ochelari de soare şi salopetă de lucru – răspunse la salut, însă fără să se uite atent la ei. Excelent.

— Te-am întrebat dacă…

— Ştiu ce m-ai întrebat, zise Dan. Dacă-i încuiată, o să vedem atunci ce facem. Acum haide înapoi la motel. Sunt rupt.

9

În vreme ce John cerea două camere alăturate la Holiday Inn – plătind fireşte cu bani gheaţă, nu cu cardul –, Dan se duse la feroneria din Adair, de unde cumpără o cazma, o greblă, două sape, o lopăţică de grădină, două perechi de mănuşi şi o geantă din pânză în care să-şi pună cumpărăturile. Adevărul era că nu avea nevoie decât de

cazma, dar i se păruse mai sigur să cumpere mai multe lucruri, pentru a nu da de bănuit.

— Cu ce treburi prin Adair, dacă nu te superi? îl întrebă vânzătorul în timp ce bătea la casa de marcat.

— Sunt în trecere. Soră-mea locuieşte în Des Moines şi are o grădină frumuşică. Probabil că are şi ce-i trebuie ca s-o întreţină, dar am observat de-a lungul anilor că-i mai primitoare dacă-i duc câte un cadou.

— Aşa să *faci,* frate. Crede-mă c-o să-ţi mulţumească pentru sapa asta cu mâner scurt. Nu-i unealtă mai folositoare ca ea, dar cei mai mulţi dintre grădinarii amatori nici nu se gândesc să-şi ia una. Primim Mastercard, Visa…

— Cred că n-am să plătesc cu bani din plastic, spuse Dan scoţându-şi portofelul. Dar dă-mi chitanţa ca să aibă şi Fiscul ce mânca.

— Sigur, imediat! Şi dacă-mi laşi numele şi adresa – sau adresa surorii –, o să-ţi trimitem şi catalogul nostru.

— Ştii ceva? Să nu te superi, dar cred c-am să zic pas.

Şi puse pe tejghea câteva bancnote de douăzeci de dolari, răsfirate ca nişte cărţi de joc.

10

În noaptea aceea, pe la ora unsprezece, Dan auzi o bătaie uşoară în uşă. Deschise şi îl invită pe John în cameră. Pediatrul Abrei era palid şi agitat.

— Ai dormit?

— Am dormit ceva, răspunse Dan. Tu?

— Aşa şi aşa. Mai mult „aşa nu”. Sunt mai agitat decât un motan la prima împerechere. Ce o să zicem dacă ne opreşte vreun poliţist?

— Că am auzit că în Freeman e o bombă cu un tonomat super şi ne-am hotărât să trecem pe acolo.

— În Freeman nu-i decât porumb. Cam vreo nouă miliarde de pogoane.

— Sigur că da, însă *noi* nu ştim asta, zise Dan cu blândeţe. Noi tocmai ce treceam prin oraş. Dar n-o să ne oprească niciun poliţist, John. Nici măcar n-o să ne bage în seamă cineva. Însă dacă vrei să rămâi aici…

— N-am bătut juma' de ţară ca să stau într-o cameră de hotel şi să mă uit la Jay Leno. Lasă-mă doar să mă duc la baie. Am fost şi la mine în cameră, dar se pare că am iar nevoie. *Iisuse,* nevricos mai sunt!

Drumul până la Freeman i se păru foarte lung lui Dan, dar nu se mai întâlniră cu nicio altă maşină după ieşirea din Adair. Fermierii se culcau devreme, iar camioanele care transportau mărfuri între state foloseau alte rute.

Când ajunseră la fabrica de etanol, Dan stinse farurile maşinii închiriate, intră pe drumul de acces şi rulă încet până la poarta închisă. Deschiseră portierele să coboare, iar John începu să înjure în şoaptă atunci când se aprinse plafoniera Fordului.

— Ar fi trebuit să deconectez drăcia asta când am plecat de la motel. Ori să-i fi spart becul dacă n-are comutator.

— Linişteşte-te, îi spuse Dan. Nu mai e nimeni aici.

Dar şi inima lui începu să se zbată mai tare în piept pe măsură ce se apropiau de poartă. Dacă Abra avea dreptate, un băieţel fusese ucis şi îngropat acolo. Dar mai întâi fusese torturat cu bestialitate. Dacă există locuri bântuite…

John încerca poarta. Când nu reuşi s-o deschidă împingând-o, încercă s-o tragă spre el.

— Nu merge. Ce facem acum? Presupun că trebuie s-o sărim. Vreau să-ncerc, sigur că vreau, da' probabil c-o să-mi rup…

— Stai aşa, îl întrerupse Dan.

Scoase din buzunar un pix cu lanternă şi începu să cerceteze poarta. Observă mai întâi lacătul spart, apoi cablurile groase de deasupra şi de sub el. Se întoarse la maşină şi fu rândul lui să se sperie când se aprinse lumina din portbagaj. Da, futu-i. N-ai cum să te gândeşti la toate.

Luă geanta de pânză şi trânti capota. Se făcu din nou întuneric.

— Uite, îi spuse el lui John, întinzându-i una din perechile de mănuşi. Puneţi-le.

Şi le puse şi el, desfăcu cablurile şi le atârnă de grilajul porţii pentru a le folosi la plecare.

— În regulă. Haide.

— Îmi vine iar să fac.

— Of, măi, omule! Abţine-te!

11

Dan conduse încet şi atent Fordul până la platforma de încărcare. Erau o sumedenie de gropi – unele destul de adânci – greu de sesizat fără faruri. Ultimul lucru de care avea nevoie ar fi fost să rupă axul maşinii în vreuna. Terenul din spatele fabricii era un amestec de pământ şi bucăţi de asfalt. Optsprezece metri mai departe se vedea un alt gard din sârmă, iar dincolo de el, întinderi nesfârşite de porumb. Zona de încărcare nu era la fel de mare ca parcarea, dar nici prea mică nu era.

— Dan? Cum ne dăm noi seama unde…

— Taci.

Dan îşi lăsă capul în jos până atinse volanul cu fruntea şi închise ochii.

(Abra)

Nimic. Dormea. Normal că dormea. În Anniston trecuse deja de miezul nopţii. John îşi muşca nervos buzele, dar nu îl întrerupse.

(Abra)

O mişcare uşoară. Poate doar i se păruse. Dar spera să nu fie aşa.

(ABRA!)

Alţi ochi se deschiseră în capul lui. Urmă un moment de dezorientare, senzaţia că vede dublu şi apoi Abra începu să se uite afară odată cu el. Şi lui Dan i se păru că vede mult

mai clar şi puntea de încărcare şi grămezile de cărămizi ale coşurilor dărâmate, deşi locul nu era luminat decât de stele.

Ce vedere ageră are fata asta!

Dan coborî din maşină, aproape neobservându-l pe John care coborâse şi el. Îi cedase tot controlul fetiţei care stătea acum trează în patul ei la mai bine de o mie şapte sute de kilometri depărtare. Avea sentimentul că se transformase într-un detector uman de metale. Doar că nu un metal căuta el – *ei doi.*

(Du-te până la chestia aia din beton.)

Dan merse până la platforma de încărcare şi rămase cu spatele la ea.

(acum mişcă-te într-o parte şi în alta)

Urmă o pauză – Abra încerca să găsească un mod prin care să-i explice ce anume voia de la el.

(Cum fac criminaliştii din CSI.)

Dan se deplasă cam cincisprezece metri spre stânga, apoi se întoarse la dreapta, îndepărtându-se în diagonală de platformă. John scosese cazmaua din geanta de pânză şi îl urmărea de lângă maşina închiriată.

(Acolo şi-au lăsat rulotele.)

Dan o luă iar spre stânga, încet, lovind din când în când cu piciorul câte o cărămidă sau bucată de beton din drum.

(Eşti aproape.)

Se opri. Aici se simţea un miros rău. Un iz de gaze şi de descompunere.

(Abra? Crezi…?)

(Da, o, Doamne, Dan!)

(Uşurel, iubito!)

(Te-ai dus prea departe. Întoarce-te încet.)

Dan făcu stânga împrejur, ca un soldat beat, nimerit la instrucţie. Porni înapoi spre platforma de încărcare.

(La stânga, puţin la stânga ta. Mai încet.)

O apucă în direcţia indicată, oprindu-se după fiecare pas. Iarăşi mirosul acela. Mai pătrunzător aici. Brusc noaptea

aceea nefiresc de clară începu să se înceţoşeze: ochii lui se umpluseră cu lacrimile Abrei.

(Acolo. Băiatul care juca baseball. Stai chiar deasupra lui!)

Dan trase aer în piept şi îşi şterse obrajii. Tremura. Nu lui îi era frig. Ei îi era. Se ridicase în capul oaselor în pat, îşi strângea la piept iepuraşul jerpelit din pluş şi tremura ca o frunză veche pe o ramură moartă.

(Du-te de aici, Abra!)

(Dan, eşti…?)

(Da, sunt bine, dar tu nu trebuie să vezi asta.)

Şi atunci dispăru acea fantastică claritate a vederii. Abra întrerupsese legătura. Foarte bine.

— Dan? îl strigă răguşit John. Ai reuşit?

— Da, răspunse el cu vocea încă înecată cu lacrimile Abrei. Adu cazmaua.

12

Nu dură decât douăzeci de minute. Dan săpă primele zece, apoi îi dădu cazmaua lui John, care îl descoperi pe Brad Trevor. Se îndepărtă iute de groapă, acoperindu-şi gura şi nasul. Vorbele îi erau înăbuşite, dar inteligibile.

— Da, bine, acolo-i un cadavru. *Iisuse!*

— N-ai simţit mirosul?

— De la adâncimea aia, şi după doi ani? Adică zici că tu l-ai simţit?

Dan nu-i răspunse, aşa că John reveni lângă groapă. Rămase aplecat câteva secunde, ca şi cum ar fi intenţionat să se reapuce de săpat, dar se îndreptă de mijloc când Dan lumină locul cu lanterna.

— Nu pot. Am crezut că pot, dar nu e adevărat. Nu… Parcă am cauciuc în braţe.

Dan îi dădu lanterna. John lumină groapa, îndreptând raza asupra lucrului care-l speriase atât de tare: un pantof de sport plin cu noroi. Cu mişcări încete, foarte atente, ca

să nu deranjeze mai mult decât ar fi fost necesar rămăşiţele pământeşti ale băiatului care jucase pe vremuri baseball, Dan curăţă ţărâna de pe trupul acestuia. Se duse cu gândul la arheologii din *National Geographics* care curăţau gravurile de pe sarcofagele descoperite.

Mirosul de putrefacţie era foarte puternic acum.

Dan se dădu înapoi şi trase aer adânc în piept. Îşi ţinu respiraţia şi coborî în capătul gropii, unde se vedeau acum ambii pantofi ai lui Brad Trevor. Se târî în genunchi până unde îşi imagina că ar fi trebuit să fie mijlocul băiatului şi apoi întinse mâna după lanternă. John i-o întinse şi se îndepărtă iarăşi de groapă. Se auzea cum icneşte.

Dan prinse pixul luminos între buze şi începu să dea ţărâna la o parte cu mâinile. Apăru un tricou lipit de un piept uscat. Apoi mâinile. Degetele – doar nişte oase înfăşurate în piele pergamentoasă şi galbenă – strângeau ceva. Pe Dan începuse să-l doară deja pieptul din lipsă de aer, dar desfăcu degetele lui Bradley cât de uşor fu în stare. Dar unul tot se frânse cu un zgomot sec, de surcea uscată.

Îşi ţinuse mănuşa la piept atunci când îl îngropaseră. Iar acum colcăiau viermii pe pielea aceea îngrijită cu atât de multă dragoste.

Aerul ieşi din plămânii lui Dan cu un *hhhuuu* îngrozit. Inspiră putregai dulceag. Se repezi în dreapta, spre marginea gropii, reuşind să vomite pe movila de pământ şi nu pe rămăşiţele bietului Bradley Trevor, a cărui singură vină fusese că se născuse înzestrat cu ceva dorit de o şleahtă de monştri. Ceva ce-i fusese răpit chiar din urletele lui îngrozite.

13

Îl îngropară la loc. De data aceasta John munci mai mult, acoperind locul cu o lespede funerară improvizată din bucăţi de asfalt. Niciunul dintre ei nu voia să-şi închipuie

cum s-ar fi putut ospăta vulpile sau câinii vagabonzi din puţina carne rămasă pe oasele băiatului.

Când terminară, se urcară în maşină şi rămaseră acolo fără să-şi vorbească, fără să se mişte. Într-un final, John zise:

— Ce facem cu el, Danno? Nu-l putem lăsa aici. Are părinţi. Bunici. Poate are şi fraţi şi surori. Şi niciunul nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

— Trebuie să mai rămână puţin aici. Ca să nu-şi aducă nimeni aminte de noi şi să spună „Ia te uită, s-a primit telefonul ăla anonim imediat după ce un străin a cumpărat o cazma de la feroneria din Adair.” Probabil că nu e cazul, dar nu ne putem asuma riscul ăsta.

— Cât de mult înseamnă „puţin”?

— Cam o lună.

John oftă.

— Poate chiar două. Să-i mai lăsăm un pic pe părinţi să se amăgească cu gândul că a fugit de acasă. Să-i mai lăsăm să se amăgească puţin înainte să le frângem inimile. Nu cred că aş mai fi putut să dorm noaptea dacă m-aş fi uitat la chipul lui.

— Ai fi mirat să afli cu câte se poate obişnui un om, îi zise Dan.

Se gândea la doamna Massey, închisă bine acum pe raftul din fundul minţii lui. Doamna Massey nu mai bântuia pe nimeni de multă vreme. Porni maşina, deschise geamul din partea lui şi lovi de câteva ori mănuşa de portieră ca să o cureţe mai bine de bulgării de pământ. Apoi şi-o puse în mână, trecându-şi degetele în locurile unde fuseseră degetele acelea de copil într-atât de multe după-amiezi însorite. Închise ochii. Îi deschise după treizeci de secunde.

— Ai simţit ceva?

— „Tu eşti Barry. Un prieten.”

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nu ştiu, dar sunt în stare să pun prinsoare că ăsta-i cel căruia Abra îi zice Barry Cintezoiul.

— Doar atât?

— Abra va fi în stare să afle mai multe.

— Eşti sigur?

Dan îşi aminti cum i se ascuţise vederea atunci când Abra deschisese ochii în capul lui.

— Da. Luminează puţin palma mănuşii, te rog. E ceva scris acolo.

Amândoi văzură scrisul migălos de copil: *THOME 25.*

— Ce e asta? întrebă nedumerit John. Parcă mi-ai zis că îl chema Trevor.

— Jim Thome e un jucător de baseball. Şi are numărul douăzeci şi cinci.

Se mai uită câteva secunde la numele scris pe mănuşă, apoi o aşează cu blândeţe pe bancheta din spate.

— Era idolul băiatului. Şi de-aia şi-a botezat mănuşa cu numele lui. Am să-i prind pe nenorociţii ăştia. Mă jur în faţa Domnului Atotputernic că am să-i prind. Şi am să-i fac să se căiască amarnic.

14

Rose Ţilindru strălucea – întregul Clan strălucea –, dar nu ca Dan ori Billy. Nici Rose şi nici Fală nu simţiseră, atunci când îşi luau rămas-bun, că băiatul pe care-l omorâseră cu ani în urmă în Iowa era chiar atunci dezgropat de doi bărbaţi care ştiau deja prea multe despre ei. Dacă ar fi fost în stare de meditaţie profundă, poate că Rose ar fi putut surprinde dialogul dintre Dan şi Abra, dar fireşte că fetiţa ar fi simţit-o imediat. În plus, despărţirea care avea loc în EarthCruiser-ul lui Rose în noaptea aceea era de o natură deosebit de intimă.

Femeia se întinse pe spate cu mâinile sub cap şi îl privi pe Fală cum se îmbracă.

— Nu-i aşa că te-ai dus la magazinul ăla? La District X?

— Nu eu personal. Am o reputaţie pe care trebuie să mi-o protejez. L-am trimis pe Jimmy Numere, rânji Fală

încheindu-şi cureaua. Ar fi putut lua ce i-am cerut într-un sfert de ceas, da’ a fost plecat mai bine de două ore. Am senzaţia că Jimmy şi-a găsit o casă nouă.

— Mă bucur. Sper să vă distraţi.

Încerca să vorbească pe un ton frivol, dar frivolitatea nu era de găsit după cele două zile de doliu după Taica Flick, care culminaseră cu acest ritual al despărţirii.

— Nimic din ce a găsit el acolo nu se poate compara cu tine.

Femeia ridică din sprâncene.

— Ai avut parte de o avanpremieră, Henry?

— N-am avut nevoie.

O mângâie din priviri. Întinsă pe spate, cu părul lung răsfirat pe pernă ca un evantai întunecat. Înaltă, chiar şi culcată. Întotdeauna îi plăcuseră femeile înalte.

— Tu eşti filmul meu preferat. Şi aşa vei fi mereu.

Exagerarea aceasta făcea parte din arsenalul de fante al lui Fală, însă Rose tot se simţi măgulită. Se ridică şi se lipi de el, trecându-şi mâinile prin părul lui.

— Să fii prudent. Şi adu-i pe toţi teferi înapoi. Şi adu-mi-o pe *ea.*

— Aşa voi face.

— Atunci ai face bine să o iei din loc.

— Stai cuminte. O să ajungem vineri dimineaţă în Sturbridge, chiar când se deschide poşta. Iar la prânz vom fi în New Hampshire. Până atunci Barry o va fi localizat deja.

— Dacă nu cumva *ea* îl va localiza pe *el.*

— Nu-mi fac griji în privinţa asta.

În regulă, îşi zise Rose. *Am să-mi fac eu griji pentru amândoi. Şi n-am să încetez până n-am s-o văd legată fedeleş, cu cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare.*

— Frumuseţea este, spuse Fală, că, dacă totuşi o să ne *simtă* şi o să încerce să ne bruieze, Barry va şti cum s-o împiedice.

— S-ar putea să cheme poliţia, dacă se sperie prea tare.

Bărbatul zâmbi amuzat peste măsură.

— Zici tu? Cum crezi că i-ar răspunde poliţiştii? „Da, fetiţo, suntem convinşi că te urmăresc nişte monştri. Aşa că te rugăm să ne spui dacă e vorba de nişte extratereştri ori doar de nişte zombi de grădină. Aşa vom şti ce anume căutăm.”

— Nu glumi şi nu-ţi bate joc. Trebuie să vă infiltraţi pe nesimţite şi la fel să şi ieşiţi. Fără să implicaţi pe cineva din afară. Fără să implicaţi vreun martor nevinovat. Omorâţi-i părinţii, dacă trebuie, omorâţi pe *oricine* încearcă să se amestece. Dar faceţi totul în cea mai mare linişte.

Fală parodie salutul militar.

— ’ţeles, să trăiţi, domnu’ căpitan!

— Ieşi de-aici, tâmpitule. Ba nu, stai! Mai sărută-mă o dată! Cu puţin din limba aia a ta de miere.

Îi oferi ce îi ceruse. Rose îl ţinu strâns în braţe. Mult timp.

15

Dan şi John merseră în tăcere mare parte din drumul înapoi la motelul din Adair. Cazmaua era în portbagaj. Mănuşa – pe bancheta din spate, înfăşurată într-un prosop de la Holiday Inn. La un moment dat, John rupse tăcerea:

— Acum trebuie să-i punem la curent şi pe părinţii Abrei. Ştiu că ea o să supere pe noi, la fel cum ştiu că Lucy şi David n-o să ne creadă, dar trebuie s-o facem.

Dan se uită la el cu o expresie cât se poate de serioasă şi îl întrebă:

— Ce faci acum? Îmi citeşti gândurile?

Nu. Nu John i le citea, ci Abra. Iar strigătele ei stridente din capul lui îl făcu să se bucure nespus că îl lăsase pe doctor să conducă maşina. Dacă ar fi fost el la volan, cel mai probabil că ar fi intrat cu Fordul într-unul din lanurile de porumb.

(NUUUUU!)

— Abra, zise el cu glas tare pentru ca John să poată auzi măcar jumătate din discuţie. Abra, ascultă-mă, te rog.

(NU, DAN! El CRED CĂ NU MAI AM NIMIC! CRED CĂ M-AM FĂCUT BINE! CRED CĂ SUNT APROAPE NORMALĂ ACUM!)

— Scumpo, dacă oamenii ăia ar fi nevoiţi să o omoare pe mama ta sau pe tatăl tău ca să pună mâna pe tine, tu crezi că ar ezita? Eu sunt sigur că nu. Mai ales după ce am găsit ce am găsit aici.

Abra nu încercă să-l contrazică, nu avea cum… dar brusc mintea lui Dan se umplu cu tristeţea şi spaima ei. Şi din ochi începură iarăşi să-i curgă lacrimi.

Rahat.

Rahat. *Rahat.*

16

Dimineaţa zilei de joi.

Vestul statului Nebraska.

Rulota marca Winnebago a lui Steve Capzălud, condusă în momentul acesta de Andi Muşcătură-de-Şarpe, se îndrepta spre est pe I-80, cu viteza de o sută patru kilometri la oră, viteză perfect legală pe autostradă. Primele raze de lumină abia începuseră să brăzdeze orizontul. Anniston era cu două ore înainte. Dave Stone, îmbrăcat în halatul de baie, făcea cafeaua atunci când se auzi telefonul. Era Lucy, care îl suna din apartamentul Concettei de pe strada Marlborough din Boston. Soţia lui avea vocea unei femei care ajunsese la capătul puterilor.

— Dacă nu se întâmplă nimic rău, deşi eu cred că numai asta *se poate* întâmpla acum, o să-i dea drumul lui Momo din spital la începutul săptămânii viitoare. Aseară am discutat cu doi doctori despre starea ei.

— Şi de ce nu m-ai sunat după aia, iubito?

— Eram prea frântă. Şi prea deprimată. Am crezut că dacă dorm o să mă simt mai bine, dar n-am prea reuşit să

dorm. O simt peste tot în apartamentul ăsta, dragul meu. Şi nu doar că-i văd cărţile peste tot, dar şi *energia* ei…

O înecă plânsul. David o aşteptă să se liniştească. Erau împreună de peste cincisprezece ani şi ştia că era mult mai bine să tacă şi să aştepte atunci când Lucy era supărată.

— Nu ştiu ce o să facem cu *toate* lucrurile astea. Obosesc numai când mă uit la cărţi. Trebuie să fie mii de volume pe rafturi şi sunt stive mari în biroul ei şi administratorul zice că mai sunt alte câteva mii în boxa de la subsol.

— Nu trebuie să ne hotărâm chiar în momentul ăsta.

— Şi mai zice că acolo-i şi un cufăr pe care scrie *Alessandra.* Ştii că aşa o chema pe mama, deşi ea-şi spunea mereu Sandra sau Sandy. N-am ştiut că Momo mai păstrează lucruri de-ale ei.

— Cu toate că-şi punea tot sufletul în versuri, Chetta putea să fie o cucoană al naibii de discretă dacă aşa voia ea.

Lucy nu dădu semne că l-ar fi auzit şi continuă cu acelaşi glas monoton, puţin agasant, obosit de moarte.

— Am făcut toate aranjamentele, dar mai trebuie să reprogramez ambulanţa particulară dacă totuşi o vor externa duminică şi nu luni. Pentru că au zis că-i foarte posibil. Slavă Domnului că asigurarea ei acoperă totul. Asta-i de pe vremea când preda la Universitatea Tufts din Boston, ştii? N-a făcut niciun ban din poezie. În fond, cine din ţara asta întoarsă cu curu-n sus ar mai da vreun ban ca să *citească* aşa ceva?

— Lucy…

— Şi i-au pregătit un apartament mic în clădirea principală a Căminului Rivington. L-am văzut pe internet. Nu că va sta acolo mult. M-am împrietenit cu asistenta-şefă a secţiei de la spitalul de aici şi ea mi-a zis că Momo a ajuns la capătul…

— Cia, te iubesc, scumpa mea.

Şi numele de alint pe care i-l dăduse Concetta în copilărie reuşi să o potolească.

— Te iubesc cu toată inima şi sufletul meu deloc italieneşti.

— Ştiu şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Mi-a fost cumplit de greu să trec prin toate astea, dar acum mai e puţin şi se termină. O să ajung acasă cel mai târziu luni.

— Ne e dor de tine.

— Tu ce mai faci? Ce face Abra?

— Suntem bine amândoi.

Şi aşa va mai crede încă vreo şaizeci de secunde.

O auzi pe Lucy căscând.

— Cred că o să încerc să mai dorm o oră sau două. Cred că acum am să reuşesc.

— Du-te. Şi eu trebuie s-o trezesc pe Abra şi s-o pregătesc de şcoală.

Şi-au luat la revedere şi, când David se întoarse de la telefonul de pe peretele bucătăriei, văzu că Abra se trezise deja. Era tot în pijama, cu părul răvăşit în toate direcţiile, ochii roşii şi chipul palid. Îl strângea tare la piept pe Ţopăilă, bătrânul ei iepuraş de pluş.

— Abba-Doo? Iubito? Te simţi rău?

Da. Nu. Dar tu ai să te simţi rău atunci când ai să auzi ce o să-ţi spun.

— Vreau să vorbesc cu tine, Tati. Şi nu vreau să mă duc azi la şcoală. Şi nici mâine. Poate n-am să mă mai duc un timp.

Şovăi, apoi spuse:

— Am probleme.

Primul gând care-i trecu prin minte era atât de înspăimântător, că îl respinse de îndată, dar nu înainte ca Abra să i-l citească.

Fata surâse stins.

— Nu, nu sunt însărcinată.

David se opri în mijlocul bucătăriei, cu falca de jos căzută.

— Ai… ce-ai spus…

— Da, zise ea. Ţi-am citit gândurile. Deşi oricine şi-ar fi putut da seama la ce te gândeai, Tati. Ţi se citea pe toată

faţa. Şi ce fac eu se cheamă „strălucire”, nu „citit de gânduri”. Încă mai pot să fac o mulţime din lucrurile alea care te speriau atunci când eram mică. Nu chiar pe toate, dar multe.

David şopti zdruncinat.

— Ştiu că ai uneori nişte premoniţii. Şi mama ştie.

— E mult mai mult. Uite, eu am un prieten. Îl cheamă Dan. El şi cu Doctorul John s-au dus în Iowa…

— John Dalton?

— Da.

— Şi cine-i Dan ăsta? Un pacient de-al lui? Un puşti pe care-l tratează Doctorul John?

— Nu, e om mare.

Îşi luă tatăl de mână şi îl conduse până la masă. Se aşezară amândoi, Abra tot cu Ţopăilă în braţe.

— Dar a fost ca mine atunci când era mic.

— Abs, nu pricep nimic din ce-mi spui.

— Sunt nişte oameni răi, Tati.

Ştia că, până Dan şi John nu vor veni ca s-o ajute să-i explice, nu avea cum să-i spună că, de fapt, erau mai mult decât nişte simpli oameni, *mai răi* decât nişte simpli oameni.

— Şi s-ar putea să mă caute ca să-mi facă rău.

— De ce să-ţi facă rău cineva? N-are niciun sens. Cât despre lucrurile alea pe care le făceai, dacă le-ai mai putea face încă, sunt convins că am obs…

Sertarul de sub oalele atârnate se deschise brusc. Se închise. Se deschise din nou. Nu mai putea să ridice lingurile, dar reuşi şi aşa să capteze atenţia tatălui ei.

— Atunci când am priceput cât de mult vă îngrijorează ce fac, cât de tare vă sperie, am început să mă ascund. Dar nu se mai poate. Dan zice că trebuie să vă spun.

Îşi lipi obrazul de blana roasă a lui Ţopăilă şi începu să plângă.

XII

I SE ZICE „ABUR”

1

Joi după-amiază, de îndată ce ieşi din terminalul Aeroportului Logan, alături de Dan, John îşi deschise telefonul mobil. Abia apucă să observe că avea cam douăsprezece apeluri nepreluate, când mobilul îi sună în mână. Se uită la numele de pe ecran.

— Stone? îl întrebă Dan.

— Am o mulţime de apeluri de la acelaşi număr, aşa că-mi închipui că el trebuie să fie.

— Nu răspunde. Ai să-l suni de pe autostradă şi ai să-i zici că ajungem la el pe la…

Şi Dan îşi verifică ceasul pe care nu-l trecuse la ora locală.

— Pe la şase. Şi că îi vom explica totul când ne vedem.

Cam fără tragere de inimă John vârî telefonul la loc în buzunar.

— Tot drumul m-am gândit dacă nu cumva am să-mi pierd dreptul de a profesa din cauza poveştii ăsteia. Acum sper doar să nu ne înhaţe poliţia cum oprim în faţa casei lui David Stone.

Dan, care se sfătuise de câteva ori cu Abra pe parcursul zborului de întoarcere, clătină din cap.

— L-a convins să ne aştepte. Numai că în familia lor se petrece acum şi o altă dramă, iar domnul Stone nu-i decât un biet american complet debusolat.

La vorbele astea, John schiţă un zâmbet a cărui tristeţe nu putea fi egalată.

— Nu-i singurul.

2

Abra îi aştepta pe treptele din faţa casei împreună cu tatăl său. Ajunseseră repede; nu era decât cinci şi jumătate.

Înainte ca Dave s-o poată opri, Abra sări în picioare şi alergă spre ei, cu părul lung fluturându-i pe spate. Dan observă că spre el se îndreaptă şi-i întinse lui John mănuşa de baseball învelită într-un prosop de hotel. Abra i se aruncă în braţe. Tremura din tot corpul.

(L-ai găsit. L-ai găsit şi ai găsit şi mănuşa! Dă-mi-o!)

— Încă nu, îi zise Dan lăsând-o jos. Mai întâi trebuie să lămurim toată povestea asta cu tatăl tău.

— Ce anume ar fi de lămurit? se interesă Dave, apucând-o pe Abra de mână şi trăgând-o de lângă Dan. Cine sunt oamenii ăia răi despre care vorbeşte? Şi cine mama dracului eşti tu?

Îşi mută atenţia asupra lui John, dar nu era nimic prietenos în privirea pe care i-o aruncă pediatrului fiicei sale.

— În numele Bunului şi Dragului Iisus, ce se petrece aici?

— El e Dan, Tati. E la fel ca mine. Ţi-am *spus.*

Acum interveni şi John:

— Unde-i Lucy? Ei i-aţi spus?

— Nu-i spun nimic până nu înţeleg ce se întâmplă.

Le explică Abra, cu ochii ţintă la mănuşa împachetată în prosop:

— Mami e tot în Boston, cu Momo. Tati a vrut s-o sune, dar l-am convins să vă aştepte pe voi mai întâi.

— Dan Torrance, spuse Dave. Aşa te cheamă?

— Da.

— Şi lucrezi la azilul din Frazier?

— Da.

David simţea că nu îşi mai poate păstra multă vreme aparenţa de calm. Îşi strângea şi îşi desfăcea nervos pumnii.

— De când o cunoşti pe fata mea? Ai agăţat-o pe internet? Pun pariu că aşa a fost.

Îl fulgeră cu privirea pe John.

— Dacă n-ai fi fost medicul Abrei chiar din prima ei zi de viaţă, aş fi chemat poliţia încă de acum şase ceasuri, când nu mi-ai răspuns la telefon.

— Eram în avion, şopti John. De-aia n-am răspuns.

— Domnule Stone, zise Dan. Nu o cunosc pe fiica dumitale chiar de la naştere, cum o cunoaşte John, dar tot de foarte multă vreme. Când am întâlnit-o prima dată era doar un bebeluş. Şi ea a luat legătura cu mine.

Dave scutură puternic din cap. Era perplex, furios şi întru câtva dispus să creadă orice i-ar fi spus Dan.

— Haideţi să intrăm în casă, le sugeră John. Cred că-ţi putem explica tot – *aproape* tot – şi atunci vei fi foarte bucuros că suntem aici şi că ne-am dus în Iowa să facem ce-am făcut.

— Aşa sper şi eu, John, dar am mari îndoieli.

Intrară. Mai întâi Dave, ţinând-o pe Abra de după umeri, arătând mult mai mult ca un temnicer conducând un deţinut, decât ca un tată cu fiica lui. Apoi John şi Dan, ultimul. Înainte să treacă de pragul uşii, aruncă o privire peste drum la camioneta roşie şi veche parcată acolo. Billy îl încurajă, ridicând degetul mare al mâinii… apoi încrucişându-le pe celelalte două în semn de „Doamne, ajută”. Dan îi răspunse cu acelaşi gest şi îi urmă pe ceilalţi înăuntru.

3

Pe când David Stone se aşeza pe un fotoliu din livingul casei sale de pe Intrarea Richland, împreună cu misterioasa lui fiică şi cu şi mai misterioşii lui oaspeţi, rulota Winnebago în care se afla echipa Legitimilor ajunsese la sud-est de Toledo. Andi Steiner şi Barry dormeau – Andi, buştean; Barry, răsucindu-se de pe o parte pe cealaltă şi bodogănind cuvinte fără sens. Crow răsfoia *The New Yorker* în partea amenajată ca salonaş. Nu-i plăceau din revista aceia decât

caricaturile şi anunţurile trăsnite ca, de exemplu, cele despre puloverele din blană de iac, căţei rasa coolie-vietnamez, şi trabucuri cubaneze contrafăcute.

Jimmy Numere se trânti pe canapea lângă el, cu laptopul în mană.

— Am navigat pe net. A trebuit să sparg vreo două site-uri, dar… pot să-ţi arăt ceva?

— Cum, Doamne, iartă-mă, poţi să navighezi pe net de pe autostradă?

Jimmy îi aruncă un zâmbet superior:

— Conexiune 4G, drăguţă. Asta înseamnă epoca modernă.

— Dacă zici tu… răspunse amuzat Fală, punând ziarul alături. Ce-ai găsit?

— Poze de la Gimnaziul din Anniston.

Jimmy mângâie uşor mouse-ul şi pe ecran apăru o fotografie. Nu o pozâ neclară de ziar, ci un portret de mare rezoluţie, ca de album, înfăţişând o fată în rochie roşie, cu mâneci bufante, păr castaniu, împletit în coadă, zâmbet larg şi încrezător.

— Julianne Cross, o prezentă Jimmy.

Atinse din nou mouse-ul şi apăru o roşcată cu un surâs strengăresc.

— Emma Deane.

O altă mişcare şi pe ecran se ivi o fată şi mai drăguţă. Ochi albaştri, păr blond încadrându-i chipul şi revărsându-i-se pe umeri. Mină serioasă, dar gropiţele din obraji sugerau zâmbetul interior.

— Asta-i Abra Stone?

— Abra?

— Mda, habar n-ai ce nume născocesc părinţii zilele astea. Mai ţii minte timpurile când Jane şi Mabel erau nume perfecte pentru copiii de mocofani? Am citit pe undeva că Sly Stallone şi-a botezat băiatul Sage Moonblood. S-a întors lumea pe dos, ascultă la mine.

— Şi tu crezi că una din ele e fata lui Rose.

— Dacă într-adevăr fata aia e la începutul adolescenţei, atunci da. Probabil Deane sau Stone, că ele două locuiesc pe străduţa aia unde s-a simţit cutremurul, da’ nu o putem exclude cu totul pe Julianne Cross care stă chiar după colţ.

Jimmy Numbers apăsă din nou mouse-ul şi cele trei fotografii apărură una după alta. Sub ele scria cu litere ondulate: *COLEGELE MELE.*

Fală le studie cu atenţie.

— Crezi că s-a putut prinde cineva că ai descărcat poze de fetiţe de pe Facebook? Ştii că o chestie ca asta declanşează tot felul de semnale de alarmă în Mocofenia.

Jimmy păru profund jignit.

— Curu’ Facebook! Le-am luat din arhiva Gimnaziului Frazier. Din computerul lor direct într-al meu, se mândri el, scoţând un sunet deloc atrăgător, ca de supt. Şi mai ştii ceva? Nici măcar un expert cu acces la toate computerele de la NSA nu mi-ar putea da de urmă. Cine-i ăl mai tare din parcare?

— Cred că tu, răspunse Fală.

— Care zici tu că-i fata?

— Dacă ar fi să o aleg eu…

Fală arătă cu degetul fotografia Abrei.

— Are o privire aparte. O privire *plină cu abur.*

Jimmy îşi frământă niţel creierii, încercând să priceapă cum era cu privirea aia, şi ajunse la concluzia că era ceva porno, apoi izbucni în hohote umede de râs.

— Şi te-ajută chestia asta?

— Sigur. Poţi să printezi pozele şi să le dai şi celorlalţi? Lui Barry în primul rând, căci el trebuie s-o localizeze.

— Acuş-acuş. Mi-am luat un scaner portabil Fujitsu. Marfă, ce să-ţi zic. Avusesem un S1100, da’ mi l-am schimbat atunci când am citit în *Computerworld…*

— Printează-le şi nu mă mai ameţi de cap, bine?

— Sigur, acuşica.

Fală reveni la revista lui şi întoarse repede paginile, nerăbdător să ajungă la caricaturile de la sfârşit, unde

cititorul trebuia să completeze textul. În desenul din ediţia aceasta era o femeie în vârstă care intra într-un bar cu un urs în lesă. Avea gura deschisă, prin urmare trebuia să-şi imagineze care ar fi putut fi cuvintele ei. Fală se gândi puţin, apoi scrise: *Vreau să ştiu care măgar m-a făcut bagaboantă?*

Mda, nu era chiar cea mai bună creaţie a lui.

Winnebago-ul înghiţea mai departe kilometri prin întunericul tot mai adânc. În cabina rulotei, Nucu aprinse plafoniera. Într-una din cuşete, Barry Chinezoiul se întoarse pe partea cealaltă şi-şi scărpină în somn încheietura mâinii. Acolo îi apăruse o pată roşie.

4

Cei trei bărbaţi nu scoaseră niciun cuvânt în timpul cât Abra se duse să aducă ceva din camera ei. Dave se gândi să le ofere o cafea – păreau obosiţi şi clar aveau nevoie de un duş şi de ceva spumă de ras –, dar hotărî să nu le dea nici măcar un covrigel sărat până când nu primea o explicaţie care să-l mulţumească. Discutase cu Lucy despre reacţia pe care o vor avea în momentul când, în viitorul nu prea îndepărtat, Abra îi va anunţa că i-a dat întâlnire un băiat. Dar ăştia din livingul lui erau bărbaţi în toată firea, *bărbaţi,* dacă pricepeţi ce vreau să spun, şi se părea că ăla pe care nu-l cunoştea se întâlnea cu fiica lui de ceva vreme. Mă rog, se întâlnea într-un anume fel… dar nu asta era, de fapt, întrebarea: *Care* era felul ăla?

Înainte că vreunul dintre ei să se hazardeze demarând o conversaţie penibilă – poate şi sarcastică –, se auziră paşii înăbuşiţi ai Abrei pe scări. Fata intră cu un exemplar al ziarului *Ghidul Cumpărătorului din Anniston* în mână.

— Uită-te pe ultima pagină.

Dave se uită unde îi ceruse şi se strâmbă.

— Ce-i mizeria asta căcănie?

— Zaţ de cafea. Am aruncat ziarul la gunoi, dar n-am putut să nu mă mai gândesc la el şi l-am scos de acolo. N-am putut să nu mă mai gândesc la *el.*

Îi arătă tatălui ei fotografia lui Bradley Trevor de pe rândul de jos.

— Şi la părinţii lui. Şi la fraţii şi surorile lui, dacă avea, continuă fata cu ochii plini de lacrimi.

— Avea pistrui, Tati. Şi nu putea să-i sufere, dar mama lui i-a zis că sunt semn de noroc.

— N-ai de unde să ştii asta, murmură Dave deloc convins.

— Ba ştie, îl contrazise John. Şi ştii şi tu. Crede-ne, Dave. Te rog. E foarte important.

— Mai întâi vreau să-mi spui cum ai ajuns s-o cunoşti pe fetiţa mea, i se adresă David Stone lui Dan. Povesteşte-mi tot.

Şi Dan îi povesti. Îi povesti cum mâzgălise fără să-şi dea seama numele Abrei în carneţelul lui de la întrunirile Alcoolicilor Anonimi. Îi povesti despre primul salut scris cu cretă pe tabla din camera lui. Îi povesti despre cum fusese el sigur de prezenţa Abrei în noaptea când murise Charlie Hayes.

— Am întrebat-o dacă ea era fetiţa care scria pe tabla mea. Nu mi-a răspuns prin cuvinte, ci cu nişte acorduri de pian. Cred că era o melodie veche de-a Beatleşilor.

David se uită acuzator la John.

— Tu i-ai zis de chestia aia!

John clătină din cap.

Dan continuă:

— Acum doi ani am primit un mesaj de la ea, tot scris pe tablă, în care zicea: „Îl omoară pe băiatul care joacă baseball.” Nu am ştiut ce înseamnă şi cred că nici Abra nu ştia la vremea respectivă. Şi poate că atunci s-ar fi terminat totul, dar a văzut *asta.*

Şi întinse arătătorul spre fotografiile mici cât nişte timbre de pe ultima pagină a *Ghidului.*

Abra spuse povestea mai departe.

Când isprăvi, Dave comentă amuzat:

— Deci aţi zburat până în Iowa bazându-vă pe spusele unei fetiţe de treisprezece ani.

— O fetiţă de treisprezece ani foarte deosebită, interveni John. Cu un talent neobişnuit.

— Am crezut că s-a terminat, oftă Dave, uitându-se cu reproş la Abra. Mai avea doar nişte premoniţii. În rest, am crezut că i-a trecut.

— Iartă-mă, Tati, şopti ea.

— Poate că n-ar *trebui* să-ţi ceară iertare, spuse Dan, sperând ca tonul lui să nu trădeze furia pe care o simţea. Şi-a ascuns harul pentru că ştia că voi – dumneata şi soţia dumitale – voiaţi să dispară. Şi l-a ascuns pentru că vă iubeşte şi voia să fie un copil bun.

— Bănuiesc că tot de la ea ştii asta, nu?

— Nu am discutat niciodată despre relaţia voastră, îi răspunse Dan. Dar şi eu am avut o mamă pe care am iubit-o foarte mult şi, tocmai pentru că am iubit-o, m-am ascuns şi eu de ea.

Abra îi aruncă o privire de recunoştinţă pură. Apoi îşi lăsă iar ochii în jos şi îi trimise un gând. Ceva ce i-ar fi fost ruşine să mărturisească cu voce tare.

— Nici prietenilor nu le-a spus nimic. Îşi închipuia că n-o s-o mai placă. Credea că se vor speria de ea. Şi probabil că avea dreptate.

— Să nu ne îndepărtăm de subiect, zise John. Am mers cu avionul în Iowa, da. Am găsit fabrica de etanol din orăşelul Freeman, exact acolo unde ne-a spus Abra că va fi. Am găsit corpul băiatului. Şi mănuşa. Pe palma ei e scris numele idolului lui din lumea baseballului, dar numele *lui* – Brad Trevor – e scris pe şiret.

— A fost omorât. Asta vrei să zici. De un grup de nebuni care merg de colo-colo prin ţară.

— Au rulote mari, spuse Abra. Cu ele merg.

Vocea fetei era scăzută şi tulbure. Se uita ţintă la mănuşa înfăşurată în prosop. Îi era frică de ea. Voia să o ţină în

mână. Cu atât de multă claritate îi percepu Dan toate aceste emoţii contradictorii, încât simţi că i se face rău de la stomac.

— Şi au nume caraghioase. Ca de piraţi.

Aproape rugându-se să nu fie aşa, Dave o întrebă:

— Eşti *convinsă* că băiatul ăla a fost omorât?

— Femeia cu pălărie i-a lins sângele de pe palmele ei, zise Abra.

Până atunci, fetiţa stătuse pe scară. Acum se ridică, se apropie de tatăl ei şi îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Când vrea, are un dinte special. Toţi au.

— Şi puştiul ăsta chiar era ca tine?

— Da.

Cuvintele Abrei erau înăbuşite, dar distincte.

— Putea să vadă cu mâna.

— Cum adică?

— Adică atunci când venea o minge spre el, putea s-o lovească pentru că mâna lui o vedea mai întâi. Şi când mama lui nu mai găsea ceva, el îşi acoperea ochii cu mâna şi se uita prin ea ca să vadă unde era lucrul ăla. Aşa cred. Nu ştiu prea bine partea asta, dar şi eu îmi folosesc câteodată mâna la fel.

— Şi din cauza asta l-au omorât?

— Sunt convins, răspunse Dan.

— Pentru ce? Pentru ceva care te face să ai percepţii extrasenzoriale? Tu auzi cât de ridicol sună?

Nu-i răspunse nimeni.

— Şi indivizii ăştia ştiu că Abra e la curent cu afacerile lor?

— Da. Ştiu.

Fetiţa îşi ridică fruntea. Avea obrajii îmbujoraţi şi uzi de lacrimi.

— Nu ştiu cum mă cheamă şi unde locuiesc, dar ştiu că *exist.*

— Atunci trebuie să mergem la poliţie, spuse pe un ton hotărât David. Sau poate că… poate că FBI-ul se ocupă cu

cazuri din astea. S-ar putea să nu ne creadă la început, dar dacă acolo e un cadavru, aşa cum spuneţi voi…

Îl întrerupse Dan:

— N-am de gând să-ţi zic că e o idee proastă până când vedem ce poate să facă Abra cu mănuşa. Însă trebuie să te gândeşti foarte bine la consecinţele unui asemenea gest. Pentru mine, pentru John, pentru dumneata şi soţia dumitale, dar mai ales pentru Abra.

— Nu văd cum v-ar putea afecta…

John se foi iritat în scaun.

— Haide, David, pune mâna de gândeşte! Cine a găsit cadavrul? Cine l-a dezgropat şi l-a îngropat la loc după ce a furat o probă pe care criminaliştii ar considera-o esenţială? Cine a adus proba aia în capătul celălalt al ţării pentru ca o elevă de clasa a opta s-o folosească drept placă de spiritism?

Deşi nu avusese această intenţie, începu şi Dan să înşire motive pentru care anunţarea autorităţilor nu era chiar cea mai bună soluţie posibilă. Acum el şi cu John îl atacau la foc automat. În alte circumstanţe i-ar fi părut rău de bietul om, nu şi acum.

— Domnule Stone, familia dumitale deja trece printr-o criză. Bunica soţiei e pe moarte, soţia dumitale e îndureratăşi epuizată. Povestea asta va exploda în paginile ziarelor şi pe internet. Clan nomad de asasini împotriva unei fetiţe cu abilităţi presupus paranormale. O s-o cheme la toate posturile de televiziune şi tu o să-i refuzi, iar asta o să-i întărâte şi mai tare. Strada voastră o să se transforme într-un platou TV în aer liber. Nancy Grace{51} o să se mute în casa de alături şi, într-o săptămână sau două, absolut toată media o să urle din rărunchi că n-a fost decât o *şarlatanie.* Ţi-aduci aminte de tatăl Băiatului-din-Balon{52}? Aşa o să ajungi şi dumneata. Iar indivizii ăia o să fie tot în libertate.

— Şi atunci cine să-mi apere fetiţa dacă ăia vin după ea? Voi doi? Un doctor şi un infirmier de azil? Sau eşti doar om de serviciu?

Mă întreb ce-ai zice dacă ai afla de paznicul ăla de şaptezeci şi trei de ani care face de strajă peste drum? surâse Dan gândului.

— Câte puţin din amândouă. Uite cum stă treaba, domnule Stone…

— De vreme ce eşti prieten la cataramă cu fiică-mea, cred c-ar fi mai bine să mă tutuieşti şi să-mi zici „Dave”.

— În regulă. Aşa am să-ţi zic. Ai de gând să rişti, presupunând că autorităţile o vor crede pe Abra? Mai ales atunci când le va spune că Rulotangii ăia sunt un fel de vampiri care sug viaţa din anumiţi copii cu har?

— Hristoase, murmură David. Nici lui Lucy nu pot să-i spun una ca asta. O s-o apuce toţi dracii. Într-un mare fel or s-o apuce. Nici nu vreau să mă gândesc.

— Cred că tocmai ne-ai răspuns la întrebarea cu anunţatul poliţiei, remarcă John.

Câteva secunde nu mai spuse nimeni nimic. De undeva din casă se auzea ticăitul grav al unui ceasornic. De undeva de afară se auzea lătratul trist al unui câine.

— Cutremurul, zise Dave pe neaşteptate. Cutremurul ăla mic. Tu l-ai produs, Abby?

— Cam aşa ceva, şopti copila.

David o strânse la piept, apoi se ridică şi îndepărtă prosopul de pe mănuşa de baseball. O luă în mână şi o cercetă pe toate părţile.

— L-au îngropat cu ea? zise el. L-au răpit, l-au torturat, l-au ucis şi după aia l-au îngropat cu mănuşa lui?

— Da, zise Dan.

David se întoarse spre fiica sa.

— Vrei cu adevărat să pui mâna pe ea, Abra?

Ea întinse mâinile, spunând:

— Nu. Dar dă-mi-o.

5

David Stone ezită la început, apoi i-o întinse. Abra o luă şi citi numele din palmă.

— Jim Thome, rosti ea.

Dan ar fi fost în stare să pună prinsoare pe toate economiile lui (deloc de neglijat după doisprezece ani de muncă neîntreruptă şi la fel de neîntreruptă cumpătare) că fata nu mai auzise niciodată numele acela. Şi totuşi îl rostise foarte corect.

— E în topul celor mai buni jucători.

— Aşa este, o aprobă Dave. E…

— Ssst, îl dojeni Dan.

O urmăriră în tăcere. Abra ridică mănuşa şi o mirosi. (Amintindu-şi de viermii care colcăiseră acolo cu nicio zi în urmă, Dan abia reuşi să-şi stăpânească dezgustul.)

— Nu îl cheamă Barry Cintezoiul, spuse ea. Barry *Chinezoiul,* aşa îl cheamă. Da' nu-i chinez. I se spune aşa pentru că are ochii oblici. Este… este… nu ştiu… staţi aşa…

Strânse mănuşa la piept, ca pe o păpuşă. Respiraţia i se acceleră. Gura i se deschise şi prin ea îi scăpă un geamăt. Alarmat, David puse mâna pe umărul ei. Abra se scutură, dându-i-o la o parte.

— Nu, Tati, *nu mă atinge!*

Închise ochii şi îmbrăţişă mai strâns mănuşa.

După un timp îi deschise şi zise:

— Vin după mine.

Dan se ridică de pe scaun, se lăsă în genunchi lângă ea şi puse mâna peste mâinile ei.

(Câţiva sau toţi?)

— Câţiva doar. Şi cu Barry. Atâta văd. Încă trei. Poate patru. O doamnă cu un tatuaj. Un şarpe. Ei ne numesc „mocofani". Noi suntem mocofani pentru ei.

(femeia cu pălărie)

(nu e printre ei)

— Când vor ajunge? o întrebă John. Poţi să afli?

— Mâine. Mai întâi trebuie să se oprească să ia…

Se opri. Scotoci cu privirea prin toate cotloanele încăperii, fără să le vadă. Îşi trase o mână de sub palma lui Dan şi începu să-şi frece buzele. Cu mâna cealaltă strânse şi mai tare mănuşa.

— Trebuie să… nu ştiu…

I se prelinseră câteva lacrimi din colţurile ochilor. Nu erau lacrimi de tristeţe, ci de efort.

— Un medicament? Un… stai… stai puţin, ia mâna, Dan, trebuie să… trebuie să-mi dai drumul…

Dan îşi trase mâna. Se auzi un pocnet ascuţit şi se observă o flamă albastră produsă de electricitatea statică. Pianul bolborosi câteva acorduri distonante. Cele câteva figurine din ceramică de pe măsuţa de lângă uşă începură să se zgâlţâie. Abra îşi puse mănuşa. Deschise larg ochii.

— Unul arată bine şi e fălos! Altul e doctor şi asta e bine pentru ei pentru că Barry e bolnav! E bolnav!

Se holbă la bărbaţii din jurul ei, fără să-i vadă, apoi izbucni într-un râs straniu. La auzul hohotelor ei sălbatice, Dan simţi cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafă. Îşi spuse că aşa probabil râd nebunii atunci când nu-şi iau medicamentele la timp. Se încordă, încercând să se stăpânească şi să nu-i smulgă mănuşa din mână.

Are pojar! S-a molipsit de la Taica Flick şi în curând i se vor termina ciclurile! Din cauza puştiului! Futu-i mama mă-sii de puşti! Probabil nu se vaccinase! Trebuie să-i spunem lui Rose! Trebuie să…

Lui Dan îi fu de ajuns. Trase mănuşa din mâna fetei şi o azvârli în cealaltă parte a camerei. Acordurile pianului încetară brusc. Figurinele din ceramică se mai clătinară o singură dată şi înlemniră. Una din ele ajunsese chiar pe marginea măsuţei. Cu gura şi ochii căscaţi, Dave se uita ţintă la fiica lui. John se ridicase în picioare, dar părea incapabil să mai facă vreo altă mişcare.

Dan o apucă pe Abra de umeri şi o zgâlţâi cu putere.

— Abra, ieşi din transă!

Fata se uită la el cu ochi mari, dezorientaţi.

(Revino-ţi, Abra, e în regulă!)

Umerii fetei, rigizi şi ridicaţi aproape până în dreptul urechilor, începură să se relaxeze uşor. Ochii ei se opriră asupra lui, văzându-l şi înţelegând cine este. Scoase un suspin prelung şi se prăbuşi în braţele tatălui său. Gulerul tricoului era ud de transpiraţie.

— Abby? se bâlbâi Dave. Abba-Doo? Eşti bine?

— Da, da' nu-mi mai zice aşa.

Trase aer în piept şi îl expiră într-un alt oftat şuierător.

— Doamne, cum a fost!

Se uită la tatăl ei.

— Să ştii că nu eu am vorbit urât, Tati; aşa zicea unul din ei. Cred că ăla fălosu'. El e şeful grupului care vine aici.

Dan se aşeză pe canapea lângă Abra.

— Sigur te simţi bine?

— Da. Acum mă simt bine. Dar nu mai vreau să pun niciodată mâna pe mănuşa aia. Ei nu sunt ca noi. Seamănă cu noi, arată ca oamenii şi chiar cred că au fost cândva oameni, dar acum sunt ca nişte hiene.

— Ai zis că Barry are pojar. Mai ţii minte?

— Barry, da. Ceilalţi îi zic Chinezoiul. Mi-aduc aminte tot. Mi-e foarte sete.

— Ţi-aduc un pahar cu apă, se oferi John.

— Nu, ceva dulce, te rog.

— Avem în frigider nişte cutii cu cola, îi zise David.

Îşi mângâie fiica pe păr, apoi pe obraz, apoi pe ceafă. Ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era acolo, că nu dispăruse în coşmarul acela care-i înghiţise fără de veste.

Îl aşteptară pe John, care se întoarse cu o doză de cola. Abra o înşfăcă nerăbdătoare, bău cu înghiţituri mari, lacome şi râgâi.

— Pardon, murmură ea şi chicoti uşurel.

Dan îşi zise că nu mai fusese în viaţa lui atât de fericit să audă o fetiţă chicotind.

— Spune-mi, John, pojarul e mult mai grav la adulţi, nu?

— Să ştii că da. Poate duce la pneumonie, ba chiar la pierderea permanentă a vederii din cauza leziunilor de pe cornee.

— Moarte?

— Sigur, dar mai rar.

— La ei e altfel, interveni Abra, pentru că mi se pare că nu se îmbolnăvesc niciodată. Doar că acum Barry *e bolnav.* Şi au de gând să se oprească să ia un colet de undeva. Probabil că acolo sunt doctorii pentru el. Din alea pe care le dai prin injecţie.

— La ce te-ai referit când ai vorbit despre ciclurile care se termină? o întrebă Dave.

— Nu ştiu.

— Dar, dacă Barry e bolnav, problema asta n-o să-i împiedice să-şi continue drumul? o întrebă John.

— Nu cred. Probabil că toţi au luat boala de la Barry şi ştiu asta. Aşa că n-au nimic de pierdut, dar au totul de câştigat – aşa zice Fală.

Mai bău nişte cola, ţinând cutia cu ambele mâini. Apoi îi privi pe rând pe cei trei bărbaţi din jurul ei. Ultimul la care se uită era tatăl ei.

— Ei ştiu pe ce stradă stau. Şi s-ar putea să ştie şi cum mă cheamă. Ba cred că au şi o poză cu mine. Nu sunt sigură, însă. Mintea lui Barry e dată rău peste cap din cauza bolii. Dar ei cred… cred că, dacă eu nu pot să fac pojar, atunci…

— Atunci esenţa ta s-ar putea să-i vindece, îi termină Dan fraza. Sau măcar îi poate imuniza pe ceilalţi.

— Nu i se zice „esenţă”, spuse Abra. I se zice „abur”.

David bătu din palme o singură dată.

— Gata. Asta e. Sun la poliţie. O să-i aresteze.

— Nu se poate, spuse Abra pe tonul înecat al unei femei deprimate, pe tonul unei femei de cincizeci de ani care îşi dă seama că viaţa i-a trecut într-o clipă. *Fă ce vrei,* părea a spune tonul acela. *Eu doar îţi spun ce cred.*

Domnul Stone îşi scosese mobilul din buzunar, dar nu formă încă numărul.

— De ce nu?

— Au o acoperire bună pentru faptul că vin în New Hampshire şi mai au şi o grămadă de acte de identitate care par în regulă. Şi sunt bogaţi. *Foarte-foarte* bogaţi, cam aşa ca băncile şi companiile de petrol şi lanţul de magazine Walmart. Atât de bogaţi sunt. Şi poate că vor fi convinşi să plece, dar se vor întoarce. Nu renunţă niciodată la ceea ce vor. Îi omoară pe cei care încearcă să le stea în cale şi pe cei care încearcă să-i denunţe. Şi, dacă e nevoie să dea mită ca să scape de probleme, atunci aşa fac.

Lăsă cutia pe măsuţa de cafea şi îşi strânse tatăl în braţe.

— Te rog mult, Tati, nu spune *nimănui.* Mai bine mă duc cu ei decât să vă facă rău ţie sau lui Mami.

Interveni Dan:

— Zici că acum nu sunt decât patru sau cinci.

— Da.

— Ştii unde sunt ceilalţi?

— Într-un loc care se cheamă Campingul Bluebird. Sau Bluebell. E proprietatea lor. Lângă un oraş. Şi în oraşul ăla e supermarketul, supermarketul ăla cu măcelăria „La Sam”. Oraşul e Sidewinder. Acolo e Rose. Acolo sunt ceilalţi Legitimi. Aşa îşi spun ei, Legi… Dan? Ce s-a întâmplat?

Dan nu-i răspunse. Se simţea incapabil să scoată vreun sunet, îşi aminti de vocea lui Dick Hallorann auzită prin gura moartă a lui Eleanor Ouellette. Îl întrebase pe Dick de unde vin diavolii goi. Şi acum răspunsul avea sens.

Din copilăria ta.

— Dan?

Vocea lui John, ca de la mii de kilometri depărtare.

— Eşti alb ca varul.

Da. Totul era logic acum. Logic într-un fel monstruos. Ştiuse de la bun început, încă dinainte să-l vadă, că Hotelul Overlook era un loc al răului. Şi acum nu mai era, arsese din temelii, dar oare cine putea spune cu certitudine că

arseseră şi răul din el? Cu siguranţă că nu Dan Torrance, pentru că el fusese vizitat în copilărie de fantomele care scăpaseră de acolo.

Campingul ăsta al lor... e chiar pe locul unde fusese hotelul. Sunt convins. Şi, mai curând sau mai târziu, va trebui să mă întorc acolo. Şi de asta sunt convins. Probabil că mai curând. Dar înainte de...

— N-am nimic, spuse el.

— Vrei o cola? îl întrebă Abra. Că mie mi se pare că zahărul rezolvă o mulţime de probleme.

— Mai încolo. Mi-a venit o idee. Deocamdată doar în fază incipientă. Dar, dacă ne punem toţi minţile la contribuţie, poate reuşim s-o transformăm într-un plan.

6

Andi Muşcătură-de-Şarpe parcă rulota în zona rezervată camioanelor din popasul de lângă Westfield, New York. Nucu intră în complexul comercial ca să ia nişte suc pentru Barry, care avea febră şi dureri mari în gât. Fală profită de oprire şi o sună pe Rose. I se răspunse de la primul tril al telefonului. O puse repede la curent cu situaţia, apoi o aşteptă să vorbească.

— Ce se-aude de lângă tine? îl întrebă Rose.

Fală oftă, frecându-şi barba nerasă.

— Jimmy Numere. Plânge.

— Spune-i să înceteze. Spune-i că baseballiştii nu plâng.

Fală transmise mesajul, omiţând intenţionat gluma sadică a lui Rose. Jimmy, care îi ştergea obrajii lui Barry cu o cârpă udă, încercă să-şi stăpânească suspinele sonore şi (Fală se văzu nevoit să fie de acord cu Rose) extrem de enervante.

— Aşa. Parcă-i ceva mai bine, spuse femeia.

— Ce ne zici să facem?

— Lasă-mă o clipă. Încerc să mă gândesc.

Ideea că Rose ar fi trebuit să *încerce* să se gândească i se păru bărbatului la fel de tulburătoare ca erupţia de pe faţa

şi corpul lui Barry. Şi făcu ce i se ceruse, rămânând cu telefonul la ureche, dar tăcând mâlc. Începuse să transpire? făcuse oare şi el febră, ori era foarte cald în rulotă? Îşi cercetă braţele şi nu văzu nicio pată roşie. Nu încă.

— Vă încadraţi în timp? îl întrebă Rose.

— Da, deocamdată. Ba chiar avem un mic avans.

Se auzi o bătaie puternică în uşă. Andi se uită să vadă cine era, apoi deschise.

— Fală? Mai eşti la telefon?

— Da. A venit Nucu. S-a dus să cumpere nişte suc pentru Barry. Îl doare gâtul.

— Încearcă să bei asta, îl îndemnă Nucu pe Chinezoi, deşurubând capacul sticlei. E suc de mere. De la frigider. O să te ungă pe beregată ceva ce n-ai pomenit.

Barry se ridică în coate şi sorbi din sticla pe care Nucu i-o ţinea la buze. Lui Fală îi era greu să se uite. Văzuse miei neputincioşi, de-abia născuţi, hrăniţi cu biberonul în exact aceeaşi manieră.

— Poate să vorbească? Dacă da, dă-mi-l la telefon.

Fală îl împinse la o parte pe Jimmy şi se aşeză pe marginea patului lui Barry.

— E Rose. Vrea să-ţi vorbească.

Vru să-i ţină el mobilul la ureche, dar Barry i-l smulse din mână. Căpătase ceva vlagă – ori de la suc, ori de la aspirina pe care i-o dăduse Nucu.

— Rose, croncăni el. Îmi pare rău, drăguţă.

Ascultă, dând din cap, la ce îi spunea femeia.

— Ştiu. Pricep. Eu…

Se opri iar, ascultând.

— Nu, încă nu, dar… da. Pot. Aşa o să fac. Şi eu te iubesc. Ţi-l dau.

Îi întinse mobilul lui Fală şi se prăbuşi înapoi pe perne. Îşi epuizase doza efemeră de energie.

— Alo, spuse Fală.

— I-au început ciclurile?

Bărbatul îi aruncă o privire lui Barry.

— Nu.

— Măcar şi pentru atâta şi tot ar trebui să fim recunoscători. Zice că încă mai e în stare s-o găsească. Şi sper să nu se-nşele. Pentru că altfel va trebui să daţi voi singuri de ea. *Trebuie să punem mâna pe fata aia.*

Fală ştia foarte bine că Rose şi-o dorea pe fată – Julianne poate, poate Emma, probabil Abra – din motive strict personale, iar pentru el asta era suficient. Însă acum erau mai multe în joc. Poate chiar supravieţuirea Clanului. Avusese o discuţie cu Nucu în spatele rulotei, departe de urechile celorlalţi, şi acesta îi spusese că, deşi fata poate că nu avusese *niciodată* pojar, aburul ei îi va proteja datorită vaccinurilor care i se făcuseră în copilărie. Nu era o chestie sută la sută sigură, dar oricum era ceva.

— Fală? Spune ceva, scumpule.

— O s-o găsim, zise el uitându-se la expertul în computere al Clanului. Jimmy a redus aria căutărilor la trei variante, toate aflându-se pe raza unui singur cvartal. Avem şi fotografii.

— *Excelent.*

Rose făcu o pauză scurtă şi, când i se auzi din nou vocea, aceasta era mai gravă, mai caldă şi parcă şi puţin emoţionată. Lui Fală nu-i plăcea deloc gândul că lui Rose i-ar fi putut fi teamă, dar avea sentimentul că aşa era. Nu-i era teamă pentru ea, ci pentru Clanul pe care ea era obligată să-l apere.

— Ştii bine că nu l-aş fi trimis la drum pe Barry aşa bolnav cum e, dacă n-aş fi crezut că e absolut necesar.

— Da.

— Prinde-o, scoate-o dracului din funcţiune şi adu-o la mine. Bine?

— Bine.

— Dacă vă îmbolnăviţi şi voi şi dacă tu crezi că-i mai bine să închiriaţi un avion ca să vă întoarceţi…

— Dacă va fi cazul, aşa vom face.

Dar pe Fală perspectiva aceasta îl îngrozea de moarte. Oricare dintre ei care nu va fi bolnav la urcarea în avion, va fi cu siguranţă la coborâre – pierderi de echilibru, pierderea auzului vreme de o lună, ori mai mult, paralizie, vomă, vai de steaua lor. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că închirierea unui avion presupunea o grămadă de semnături pe hârtii oficiale şi lăsa urme. Ceea ce – nu-i aşa? – nu ar fi fost deloc în avantajul acelor pasageri care însoţeau o fetiţă răpită şi drogată. Dar, cum se spune, nevoia te duce şi pe unde nu ţi-e voia, nu?

— Hai, porniţi la drum, spuse Rose. Şi ai grijă de Barry al meu, bărbate. Şi de ceilalţi.

— Acasă e totul bine?

— Sigur, răspunse Rose scurt, închizând înainte s-o mai poată întreba ceva.

Nu se supără. Uneori nu ai nevoie de telepatie ca să-ţi dai seama când cineva minte. Atâta lucru îl ştiu până şi mocofanii.

Azvârli telefonul pe masă şi plesni o dată din palme.

— Haideţi să-i dăm bătaie. Următoarea oprire: Sturbridge, Massachusetts. Nucu, tu stai cu Barry. Şase ore de-acum înainte o să conduc eu, după aia mă schimbi tu, Jimmy.

— Vreau să mă-ntorc acasă, mormăi posomorât Jimmy.

Vru să continue, dar o mână fierbinte îl apucă de încheietură, împiedicându-l.

— N-avem de ales, îi zise Barry.

Ochii îi luceau din cauza febrei, dar îşi păstraseră privirea ageră. Fală se simţi nespus de mândru de el în momentul acela.

— N-avem încotro, Computeraş, pricepe şi nu te mai căca pe tine. Clanul e pe primul loc. Întotdeauna.

Fală se aşeză la volan şi porni motorul.

— Jimmy, vino cu mine. Vreau să stăm niţel de vorbă.

Jimmy Numere se prăbuşi în scaunul de lângă el.

— Ştii cumva ce vârstă au fetele astea trei?

— Ştiu mult mai multe despre ele. Am făcut rost şi de foile lor matricole atunci când am spart site-ul şcolii ca să iau pozele. Că unde merge mia merge şi suta. Păi, nu? Fata Deane şi fata Cross au paişpe ani. Fata Stone e cu un an mai mică. A sărit o clasă în primară.

— Asta pare a sugera abur, comentă Fală.

— Cam da.

— Şi toate locuiesc în acelaşi cartier.

— Corect.

— *Asta* pare a sugera prietenie.

Cu toate că mai avea încă ochii umflaţi de plâns, Jimmy izbucni într-un râs maliţios.

— Păi, da. Ştii cum sunt fetele. Probabil că se dau cu acelaşi ruj şi venerează aceiaşi cântăreţi. Unde baţi?

— Nu bat nicăieri, răspunse Fală. Este o simplă informaţie. Şi se spune că informaţia înseamnă putere.

Două minute mai târziu, rulota lui Steve Capzălud intra din nou pe autostrada interstatală 90. Când vitezometrul ajunse la o sută patru kilometri la oră, Fală activă pilotul automat şi îl lăsă pe el să-i conducă.

7

Dan le descrise în mare propunerea lui, apoi aşteptă părerea lui David Stone. Aşezat lângă Abra, cu capul plecat şi mâinile încleştate între genunchi, acesta întârzie să le răspundă.

— Tati? îndrăzni Abra. Spune ceva, te rog.

David îşi ridică ochii şi zise:

— Vrea cineva o bere?

Dan şi John schimbară o privire uluită şi refuzară.

— Eu vreau. De fapt, aş vrea un whisky dublu, dar nu am nevoie de comentariile voastre ca să-mi dau seama că n-ar fi o idee prea strălucită.

— Ţi-aduc eu berea, Tati.

Abra se repezi la bucătărie. De acolo se auzi plesnetul capacului şi sâsâitul berii – sunete ce deşteptară la viaţă amintirile lui Dan, atât de amăgitoare, atât de perfide. Fetiţa se întoarse cu o cutie cu bere Coors şi un pahar înalt.

— Pot să ţi-o torn eu?

— N-ai decât.

Fascinaţi, Dan şi John o urmăriră pe Abra care, cu dexteritatea nonşalantă a unui barman cu vechime, turnă încetişor berea în paharul înclinat, tocmai pentru a reduce gulerul de spumă. Întinse paharul tatălui ei, apoi puse cutia pe un suport alături de el. David sorbi prelung, oftă, închise ochii, îi deschise.

— Ce bine e, exclamă el.

Cred şi eu, îşi spuse Dan, surprinzând-o apoi pe Abra care se uita la el cu ochi mari. Acum chipul ei, de obicei atât de sincer şi deschis, era impenetrabil, iar lui îi fu imposibil să citească gândurile din spatele acelei priviri ca de gheaţă.

Dave se hotărî să le răspundă:

— E nebunie curată ce zici tu acolo, dar tre' să recunosc că ideea mă atrage. În primul rând pentru că aşa aş reuşi să-i văd pe… pe monştrii ăştia… cu propriii mei ochi. Şi e musai să-i văd, pentru că mi-e imposibil să cred că aşa ceva există cu adevărat. În ciuda explicaţiilor voastre şi a mănuşii şi a cadavrului pe care ziceţi că l-aţi găsit.

Abra deschise gura să spună ceva. Tatăl ei o opri cu un gest al mâinii.

— Şi mai cred că *voi* credeţi ce spuneţi, continuă el. Toţi trei. Şi cred că există un grup de oameni periculoşi şi cu probleme la mansardă care s-ar putea – *s-ar putea,* zic – să fie pe urmele fetei mele. Şi aş fi de acord cu ideea dumitale, domnule Torrance, dacă nu ar implica-o şi pe Abra. Nu am de gând să-mi folosesc copilul ca momeală.

— Nici nu va trebui s-o faci, îi spuse Dan.

Îşi amintea foarte bine ce se întâmplase lângă platforma de încărcare din spatele fabricii de etanol, când doar comunicarea cu Abra îl transformase într-un soi de câine

poliţist în corp de om. Îşi amintea cum i se ascuţise vederea când fata deschisese ochii în mintea lui. Şi îşi mai amintea cum din ochii lui curseseră lacrimile ei, chiar dacă un eventual test ADN l-ar fi contrazis.

— Ce vrei să spui?

— Fata ta nu trebuie să fie cu noi pentru ca să fie cu noi. Crede-mă, harul ei este cu adevărat unic. Spune-mi, Abra, poţi să te duci să stai la o prietenă mâine după ore? Poate chiar peste noapte?

— Sigur, Emma Deane.

Din sclipirea entuziasmată a ochilor ei, Dan îşi dădu seama că ea înţelesese deja ce avea de gând să facă.

— Nu-i bine, interveni David. N-o las nesupravegheată.

— Abra a fost supravegheată tot timpul cât am fost noi în Iowa, zise John.

Fata rămase cu gura căscată şi cu sprâncenele *ridicate,* bucurându-i sufletul lui Dan. Ştia bine că ar fi putut să-i citească gândurile oricând ar fi vrut, dar uite că făcuse ce îi ceruse el.

Dan îşi scoase telefonul mobil şi sună la un număr aflat pe lista de apelare rapidă.

— Billy? Ce-ar fi să intri şi să te distrezi şi tu cu noi?

Trei minute mai târziu, Billy Freeman intră în casa familiei Stone. Purta jeanşi, o cămaşă din flanel roşu, care-i atârna până aproape de genunchi, şi o şapcă inscripţionată cu emblema Orăşelului Liliput, pe care şi-o scoase înainte de a da mâna cu Dave şi Abra.

— L-ai ajutat când a avut probleme cu stomacul, îi zise Abra lui Dan. Mi-aduc aminte.

— Înseamnă că tot mi-ai cotrobăit prin minte, spuse Dan.

Fata se îmbujoră brusc.

— Nu dinadins. Crede-mă. Mi se întâmplă uneori fără să vreau.

— Nu te necăji, ştiu prea bine cum e.

— Cu tot respectul, domnule Freeman, începu David Stone, mi se pare că sunteţi niţeluş prea în vârstă pentru

misiunea de bodyguard. Plus că noi aici discutăm despre siguranţa fiicei mele.

Billy îşi ridică poalele cămăşii, descoperind un pistol automat într-un toc uzat din piele neagră.

— Colt M1911, îşi prezentă el arma. Stare excelentă. Antichitate din Al Doilea Război Mondial. Şi el e bătrân, dar îşi face treaba.

— Abra? o întrebă John. Crezi că şi gloanţele îi pot omorî pe nemernicii ăia sau doar bolile copilăriei?

— O, da, răspunse ea cu ochii la pistol. Şi gloanţele sunt bune, pentru că ei nu sunt fantome, sunt la fel de adevăraţi ca oricare dintre noi.

John se uită la Dan.

— Bănuiesc că n-ai nicio armă, nu?

Dan clătină din cap şi se uită la Billy, care îi spuse:

— Mai am o puşcă de vânătoare. Ţi-o împrumut, dacă vrei.

— S-ar putea… să nu fie suficient, şopti Dan.

Billy se gândi puţin, apoi se lumină la faţă.

— Bine, uite care-i chestia: ştiu un tip în Madison. Se ocupă cu comerţul cu arme mici şi mari. Unele foarte mari.

— Iisuse, gemu David. E din ce în ce mai rău.

Dar nu mai continuă.

— Billy, am putea mâine să rezervăm trenuleţul numai pentru noi şi să zicem că mergem să facem un picnic la Spărtura din Nori? se interesă Dan.

— Sigur. Se practică destul de des, mai ales după Ziua Muncii, când se ieftinesc biletele.

Abra zâmbi. Dan îi mai văzuse zâmbetul acela. Era zâmbetul ei furios. Se întrebă dacă nu cumva Clanul Legitim s-ar răzgândi dacă ar şti că prada lor are un asemenea zâmbet în repertoriu.

— Bine, zise fata. *Bine.*

— Abra? bolborosi David uluit şi puţin speriat. Ce e?

Abra îl ignoră şi i se adresă lui Dan:

— Merită să fie pedepsiţi pentru ce i-au făcut băiatului cu mănuşa, îşi frecă buzele cu podul palmei, ca şi cum ar fi vrut să şteargă zâmbetul acela. Dar, când îşi dădu mâna la o parte, zâmbetul era tot acolo, dezvelind vârfurile dinţilor printre buzele subţiate. Strânse pumnul.

— *Merită.*

PARTEA A TREIA

CHESTIUNI DE VIAŢĂ ŞI DE MOARTE

XIII

SPĂRTURA DIN NORI

1

Oficiul de poştă şi curierat se afla într-un complex comercial, între o cafenea Starbucks şi un magazin de piese auto din lanţul O’Reilly. Puţin după ora zece dimineaţa, Fală ajunse acolo, îşi prezentă actul de identitate pe numele Henry Rothman, semnă de primire pentru un pachet de mărimea unei cutii de pantofi şi ieşi cu el sub braţ. Cu tot aerul condiţionat dat la maximum, rulota mirosea urât a boală, însă ei se obişnuiseră şi aproape că nu mai simţeau nimic. Adresa expeditorului de pe cutie era cea a unei firme de instalaţii sanitare din Flushing, New York. Firma era cât se poate de reală, dar fireşte că nu avusese nicio treabă cu respectiva livrare. Înconjurat de Fală, Muşcătură şi Jimmy Numere, Nucu despică banda adezivă cu briceagul lui elveţian şi deschise cutia. Scoase mai întâi o folie de protecţie, apoi două straturi de vată. Dedesubt, într-un cuib de polistiren, se aflau: o sticlă mare, fără etichetă, cu un lichid galben, opt seringi, opt săgeţi şi un pistol medical pentru injecţii.

— Măiculiţa mea, cu cât e aici îi trimitem toată clasa pe Pământul de Mijloc{53}, exclamă Jimmy.

— Rose nutreşte o stimă deosebită pentru *chiquita* asta, spuse Fală.

Scoase arma din culcuşul de polistiren, se uită bine la ea şi o puse la loc.

— Şi aşa vom face şi noi.

— Fală!

Vocea lui Barry era aspră şi înecată.

— Vino-ncoa!

Fală se apropie de bolnav. Acum trupul lui Barry era acoperit cu sute de pete roşii. Ochii i se umflaseră atât de tare încât abia dacă-i mai putea ţine deschişi, părul încâlcit i se lipise de fruntea transpirată. Dogorea ca un cuptor încins. Dar Chinezoiul era mult mai rezistent decât fusese Taica Flick şi încă nu-i începuseră ciclurile.

— Voi sunteţi bine? întrebă Barry. N-aveţi fierbinţeli? Pete?

— Suntem bine. Nu-ţi bate tu capul cu noi. Trebuie să te odihneşti. Poate ar fi bine să încerci să dormi puţin.

— O să dorm suficient când o să fiu mort, dar deocamdată nu-i cazul, spuse Barry cu un licăr în ochii injectaţi. Am găsit-o.

Fără să-şi dea seama ce face, Fală îl apucă strâns de mână. Îşi zise că va trebui să ţină minte să se spele cu apă fierbinte şi mult săpun, apoi se întrebă la ce i-ar *folosi.* În fond, respirau toţi acelaşi aer cu el şi toţi îl ajutaseră pe rând să ajungă la budă, atingându-l de nenumărate ori.

— Ştii care e? Ai aflat cum o cheamă?

— Nu.

— Ştie că venim după ea?

— Nu. Şi taci odată ca să-ţi zic ce ştiu. Fata se gândeşte la Rose, aşa am reuşit să dau de ea, da' nu îi zice pe nume. Îi zice „Femeia cu pălărie şi cu un dinte lung", aşa îi zice, să ştii. I-e…

Barry se ridică în cot şi expectoră într-o batistă jilavă.

— I-e frică de ea.

— Aşa şi trebuie, spuse sumbru Fală. Altceva?

— Sandviciuri cu şuncă. Ouă umplute.

Fală îl aşteptă să explice.

— Nu-s sigur, da' cred… cred că vrea să meargă la picnic. Poate cu ai ei. O să ia un… un tren de jucărie?

Se încruntă nedumerit.

— Ce tren de jucărie? Unde?

— Nu ştiu. Du-mă mai aproape de ea şi o să aflu.

Strânse tare, dureros de tare, mâna lui Fală.

— Cred că ar putea să mă salveze, Tati. Dacă am să mai rezist şi tu ai s-o prinzi şi ai s-o răneşti cât să sufle ceva abur spre mine… poate că…

— Poate, fu de acord Fală, dar când îşi coborî privirea văzu – o fracţiune de secundă doar – oasele din degetele lui Barry.

2

În vinerea aceea Abra a fost neobişnuit de tăcută la şcoală. Însă profesorilor nu li s-a părut ciudat, chiar dacă în mod normal ea era extrem de energică şi guralivă. Iar asta pentru că David Stone sunase la cabinetul medical al şcolii şi o rugase pe asistentă să le ceară profesorilor să fie mai îngăduitori cu fetiţa lui. Primiseră veşti proaste despre străbunica Abrei. „Încă le mai procesează”, spusese David.

Asistenta l-a asigurat de toată înţelegerea şi compasiunea ei, spunând că va transmite mai departe rugămintea lui.

În realitate, Abra încerca să se concentreze ca să poată fi în două locuri în acelaşi timp. Era cam ca atunci când încerci să te loveşti cu palma în creştetul capului şi să te freci pe burtă: greu la început, dar nu imposibil odată ce prinzi şpilul.

O parte din ea trebuia să rămână acolo unde îi era trupul şi să răspundă la întrebările din timpul orelor (încă din cursul primar era prima care ridica mâna în clasă, dar acum o irita să i se ceară să ia cuvântul atunci când îşi ţinea mâinile aşezate cuminte pe bancă), să stea la palavre cu prietenele în timpul pauzei de prânz şi să o roage pe Antrenoarea Rennie să o scutească de ora de sport şi să-i permită să meargă la bibliotecă, pentru că „mă doare burta” – adică *mi-a venit ciclul* în limbaj codificat.

Nici după ore, când a ajuns acasă la prietena ei, Emma, nu a fost mai vorbăreaţă, dar asta nu a constituit o problemă, deoarece Emma provenea dintr-o familie de oameni înclinaţi spre studiu şi lectură, iar acum tocmai ce

citea – a treia oară! – *Jocurile Foamei.* Tatăl ei, domnul Deane, schimbase câteva vorbe cu Abra când venise acasă de la serviciu, dar a renunţat degrabă la conversaţie atunci când fata i-a răspuns monosilabic şi s-a cufundat în ultimul număr al revistei *The Economist,* sub privirile mustrătoare ale doamnei Deane.

Ca prin vis, Abra realiză că Emma lăsase cartea din mână şi o întrebase dacă nu cumva vrea să meargă în curtea din spatele casei. Cea mai mare parte a minţii ei era împreună cu Dan: vedea prin ochii lui, simţea cu mâinile şi tălpile lui manetele şi pedalele locomotivei miniaturale a trenuleţului *Helen Rivington,* simţise gustul sandviciului cu şuncă pe care îl mâncase el şi al limonadei de după. Nu Dan era cel care vorbea cu tatăl ei, ci ea însăşi. Şi Doctorul John? Ei bine, Doctorul John se afla la coada trenuleţului, departe de ei. Prin urmare erau doar ei doi în locomotivă, fiică şi tată, consolându-se reciproc după veştile proaste pe care le primiseră despre Momo.

Din când în când se gândea şi la femeia cu pălărie, cea care îl torturase pe băiatul care juca baseball până îl omorâse şi apoi îi linsese sângele cu gura ei diformă şi nesăţioasă. Abra nu credea că imaginea aceasta ar fi ajutat-o cumva, şi totuşi nu se putea abţine. Însă, dacă mintea lui Barry o descoperise, atunci frica ei faţă de Rose nu l-ar fi mirat câtuşi de puţin, iar ăsta era în avantajul lor.

Bănuia că nu l-ar fi putut păcăli pe Chinezoi, detectorul Clanului Legitim, dacă acesta ar fi fost sănătos. Dar Barry era foarte bolnav şi habar nu avea că ea cunoştea deja numele lui Rose. Şi nici prin cap nu-i trecuse să se întrebe cum de conducea trenuleţul prin pădurea de la vest de Frazier o fată care-şi va putea lua carnetul de conducere abia în 2015. Iar dacă s-ar fi întrebat, atunci ar fi presupus că trenul nu avea nevoie de un mecanic.

Pentru că-şi închipuie că e un trenuleţ de jucărie.

— … scrabble?

— Ce?

Se uită în jur şi o văzu pe Emma. Îi trebuiră însă câteva secunde ca să-şi dea seama unde se află. Văzu că ţinea în mâini o minge de baschet. Bun, înseamnă că suntem în curte. Şi jucăm TUNUL.

— Te-am întrebat dacă nu vrei să joci scrabble cu mine şi cu mama, pentru că m-am plictisit de moarte.

— Ai câştigat, nu-i aşa?

— Daaah! Toate cele trei jocuri. Parcă n-ai minţile la tine!

— Scuze, mă gândeam la Momo. Ai dreptate, mai bine hai să jucăm scrabble.

Chiar că era mai bine. Emma şi mama ei erau cele mai mocăite jucătoare de scrabble din întregul univers cunoscut şi fără îndoială că ar fi sărit de fund în sus dacă cineva ar fi sugerat să li se cronometreze timpul de gândire la fiecare mutare. Şi astfel, Abra va putea să-şi diminueze prezenţa în locul acesta. Da, sigur, Barry era bolnav, dar nu era mort şi, dacă s-ar fi prins că ea era un soi de ventriloc telepatic, consecinţele ar fi fost foarte grave. Cu siguranţă că şi-ar fi putut da seama unde se afla ea cu adevărat.

Nu mai e mult. Se vor întâlni curând. Te rog, Doamne, fă să meargă totul bine.

În timp ce Emma curăţa masa din salonaşul de la parter, iar doamna Deane pregătea tabla şi jetoanele, Abra se scuză spunând că are nevoie la toaletă. Şi chiar avea nevoie, dar mai întâi făcu un ocol prin living şi se uită pe fereastra mare, întinsă pe trei laturi. Camioneta lui Billy era parcată vizavi. Bărbatul observă mişcarea perdelei şi-i ură „baftă” cu degetele mari ridicate în sus. Abra îi răspunse cu acelaşi gest. Apoi partea aceea foarte mică din ea care se mai afla acolo se duse la baie, în vreme ce restul stătea în cabina locomotivei de la trenuleţul *Helen Rivington.*

O să ne mâncăm gustările, o să strângem gunoiul făcut, o să urmărim apusul şi după aia o să ne întoarcem.

(Mâncăm gustările, strângem gunoiul, urmărim apusul şi după aia…)

Gândurile îi fură întrerupte în mod neaşteptat şi neplăcut şi cu atâta forţă, încât simţi cum i se duce capul pe spate. Un bărbat şi două femei. Bărbatul avea un vultur tatuat pe spate, iar femeile aveau nişte floricele deasupra crăpăturii dintre fese. Abra le vedea tatuajele pentru că cei trei erau în pielea goală şi făceau sex pe marginea unei piscine pe acorduri de muzică disco. Femeile gemeau ascuţit şi prefăcut. Peste ce naiba nimerise?

Şocul şi dezgustul distruseră echilibrul fragil de până atunci, şi, câteva secunde, Abra se află *cu totul* într-un singur loc. Se uită din nou, cu foarte multă prudenţă, şi îşi dădu seama că trăsăturile oamenilor de lângă piscină erau neclare. Adică nu erau adevăraţi. Adică erau ca nişte fantomiţe. Adică de ce? Pentru că şi Barry aproape ajunsese fantomiţă şi nu-l mai interesa să tragă cu coada ochiului la unii care fac sex lângă…

Nu sunt lângă piscină, sunt la televizor.

Oare Barry Chinezoiul îşi dădea seama că ea îl urmăreşte cum se uită la un film porno? Şi pe el, şi pe ceilalţi? Nu era sigură, dar nu prea credea. Însă luaseră în calcul şi această posibilitate. O, da. Luaseră în calcul şi posibilitatea ca ei s-o descopere şi să încerce s-o sperie şi s-o alunge, ori s-o forţeze să-şi facă apariţia, ori şi una şi alta.

— Abra? o strigă Emma. Putem începe jocul!

Deja ne jucăm, dar jocul acesta e mult mai important decât scrabble-ul.

Trebuia să reintre în starea de mai devreme. Şi trebuia s-o facă degrabă. Dă-l încolo de film porno şi de muzică de tot rahatul. Ea se afla acum în trenuleţ. Asta şi numai asta conta. Ea *conducea* trenuleţul. Şi se distra de minune.

O *să ne mâncăm gustările, o să strângem gunoiul, o să urmărim apusul şi după aia o să ne întoarcem. Mi-e frică de femeia cu pălărie, dar nu* prea tare, *pentru că nu sunt acasă. Mă duc la Spărtura din Nori cu tata.*

— Abra! Ai căzut în WC?

— Vin acum! Mă spăl pe mâini şi vin!

Sunt cu tata. Sunt cu tata şi atâta tot.

Privindu-se în vitrină, Abra îşi spuse:

— Repetă-ţi asta mereu.

3

Jimmy Numere parcă rulota în popasul de la Bretton Woods, în apropiere de Anniston, oraşul în care locuia obrăznicătura aia de fată. Însă nu era acasă. Barry le spusese că fata se afla într-un orăşel situat puţin mai la sud-est de locul unde se aflau ei acum. Orăşelul se chema Frazier. Plecase la picnic cu tatăl ei. Spălase putina. Că tare mult o să-i mai folosească una ca asta.

Muşcătură vârî primul film în DVD player. Se numea *Aventurile de la piscină ale lui Kenny.* Ciclurile lui Barry începuseră pe bune.

— Să vezi ce-o să-şi mai îmbogăţească cunoştinţele aia mică dacă se uită la filmul ăsta, râse ea şi apăsă butonul PLAY.

Nucu stătea pe marginea patului lui Barry şi-i dădea să bea suc… îi dădea când putea. Pentru că începuseră ciclurile, iar Barry nu mai avea chef nici de suc, nici de posibilul *ménage à trois* de lângă piscină. Se uita la ecran pentru că aşa i se ceruse. Şi gemea din ce în ce mai tare de fiecare dată când revenea la formă complet solidă.

— Fală, şopti el. Stai cu mine, Tati.

Fală îl împinse la o parte pe Nucu şi se apropie de Barry.

— Apleacă-te, murmură muribundul şi, după câteva clipe de şovăială, bărbatul se conformă.

Barry deschise gura să-i spună ceva, dar chiar atunci începu un nou ciclu. Pielea i se făcu lăptoasă, apoi se subţie tot mai mult, devenind transparentă. I se vedeau dinţii încleştaţi în spatele buzelor, orbitele în care erau agăţaţi ochii plini de suferinţă şi, cel mai rău dintre toate, circumvoluţiunile întunecate ale creierului. Fală aşteptă, strângând o mână care nu mai era decât un cuibar de oase.

De undeva, ca de la mare depărtare, se auzea muzica aia zbuciumată. Iar Fală îşi zise: *Probabil că sunt drogaţi. N-ai cum să ţi-o tragi pe muzică din asta dacă nu eşti cu drogu-n venă.*

Încet, foarte încet, Barry Chinezoiul redeveni opac. Şi scoase un urlet înfiorător. Fruntea îi era acoperită cu stropi mari de transpiraţie. Petele roşii semănau acum cu picuri mari de sânge.

Îşi umezi buzele şi spuse:

— Ascultă-mă.

Şi Fală îl ascultă.

4

Dan încercă să-şi golească cât mai bine mintea pentru ca Abra să i-o poată umple. Condusese de destule ori *Riv*-ul la Spărtura din Nori, aşa că drumul nu prezenta vreo problemă deosebită; iar John se afla în vagonul de serviciu de la capătul trenuleţului, cu toate armele lor (două pistoale automate şi puşca de vânătoare a lui Billy). Bine aşa. Nu-l vedea, deci nu avea de ce să se gândească la el. Sau pe aproape. N-ai cum să-ţi goleşti complet mintea nici măcar în somn. Iar prezenţa atât de copleşitoare a Abrei îl speria puţin. Îşi spuse că, dacă fetiţa ar fi stat mai mult în capul lui şi ar fi continuat transmisia cu aceeaşi intensitate, probabil că el va ajunge în scurt timp să-şi cumpere farduri şi săndăluţe cu floricele. Fără să mai punem la socoteală visele cu ochii deschişi la sexoşii din formaţia ’Round Here.

Abra avusese dreptate să insiste – idee de ultim moment – să-l ia cu el pe Ţopăilă, iepuraşul ei de pluş.

— Aşa voi avea pe ce să mă concentrez, zisese ea.

Cel mai bine ar fi înţeles-o un domn-neom, pe numele lui de mocofan Barry Smith. Acesta învăţase şmecheria de la Taica Flick şi o folosise de multe ori.

La fel de mult o ajuta şi faptul că David Stone povestea tot soiul de întâmplări de familie, multe dintre ele necunoscute de Abra. Chiar şi aşa, Dan tot nu era sigur că toate astea ar fi dat rezultate dacă cel care trebuia s-o găsească nu ar fi fost grav bolnav.

— Dar nu te poate localiza vreunul din ceilalţi? o întrebase el.

— Doamna cu pălărie ar fi putut, chiar şi din celălalt capăt al ţării, numai că ea nu mai vrea să se bage în chestia asta.

Şi zâmbetul acela feroce apăru iarăşi pe buzele Abrei, dezvelind vârfurile dinţilor şi îmbătrânind-o cu mulţi ani.

— Lui Rose i-e teamă de mine.

Însă prezenţa Abrei în capul lui Dan nu era constantă. O simţea din când în când cum pleacă să-l atingă – cu atât de mare prudenţă – pe cel care fusese într-atât de prost încât să-şi pună mănuşa de baseball a lui Bradley Trevor. Fata află că se opriseră într-un oraş care se numea Starbridge (Dan era convins că voise să zică „Sturbridge”), iar acolo ieşiseră de pe autostradă şi porniseră pe drumuri secundare către semnalul luminos emis de conştiinţa ei. Mai târziu se opriseră să ia masa de prânz la o cafenea de pe marginea drumului, mâncaseră în tihnă, deloc grăbiţi să parcurgă această ultimă etapă a călătoriei lor. Pentru că acum ştiau unde se îndrepta ea şi chiar doreau s-o lase să ajungă acolo, deoarece Spărtura din Nori era un loc retras, departe de ochii eventualilor spectatori nepoftiţi. Aveau senzaţia că Abra le uşurează sarcina, iar asta era cum nu se poate mai bine; dar treaba pe care aveau s-o facă era extrem de dificilă, ca un fel de operaţie telepatică efectuată cu laserul.

Avusese loc un singur incident mai ciudat – când mintea lui Dan se umpluse cu imagini pornografice (sex în grup pe marginea unei piscine), dar acestea dispăruseră aproape imediat. Dan presupunea că surprinsese o frântură din subconştientul ei, unde – dacă e să-i dăm crezare lui Freud – pot fi găsite tot soiul de imagini primare. Avea să regrete această ipoteză; se educase să nu tragă cu ochiul în gândurile cele mai intime ale oamenilor. Cu o mână ţinea manşa locomotivei, cu cealaltă mângâia iepuraşul zdrenţăros de pe genunchi, *Riv*-ul trecea acum printr-o pădure bogată, cu frunzele înroşite de incendiul toamnei. De pe bancheta din dreapta, Dave turuia fără oprire, povestindu-i fiicei sale întâmplări vechi de familie şi împărtăşindu-i cel puţin un secret neplăcut din viaţa lor.

— Când mămica ta a sunat ieri de dimineaţă, mi-a zis că a găsit un cufăr în boxa din subsolul blocului unde stă Momo. Şi pe el scrie *Alessandra.* Ştii cine e, nu?

— Buni Sandy, răspunse Dan.

Iisuse, până şi vocea îi suna mai subţire! Mai tânără.

— Aşa este. Mai e ceva ce s-ar putea să *nu* ştii şi, dacă aşa stau lucrurile, promite-mi că n-ai să spui că ai aflat de la mine.

— Promit, Tati.

Dan simţi cum i se arcuiesc buzele atunci când, de la câteva zeci de kilometri depărtare, Abra surâse peste grămăjoara ei de jetoane de scrabble: S P O N D L A.

— Buni Sandy a absolvit Universitatea statului New York – SUNY Albany – şi făcea practica pedagogică la o şcoală particulară din Vermont, Massachusetts, ori din New Hampshire, nu mai ţin minte. Pe la jumătatea celor opt săptămâni cât trebuia să predea ea acolo, a renunţat şi a plecat din şcoala respectivă. Dar nu şi din oraş. A mai rămas pe acolo, a avut câteva slujbe cu jumătate de normă – chelneriţă şi chestii de-astea – şi s-a dus la o mulţime de concerte şi petreceri. Era…

5

(O tipă de viaţă.)

Vorbele astea o duseră pe Abra cu gândul la cei trei obsedaţi de lângă piscină, care se mozoleau şi se pipăiau pe muzică disco de acum o sută de ani. *Câhhh!* Unii pricepeau foarte aiurea ideea de distracţie.

— Abra?

Doamna Deane.

— E rândul tău, scumpo.

Dacă povestea asta mai continua mult, precis că va face o criză. Mult mai uşor i-ar fi fost dacă ar fi stat acasă, dacă ar fi fost singură. Îi transmise ideea aceasta tatălui ei, care, fireşte, nici nu vru să audă de aşa ceva. Chiar dacă era domnul Freeman care o păzea cu străşnicie.

Folosi litera U de pe tablă ca să formeze cuvântul NODUL.

— Mersi, Abba-Doofus, de asta aveam nevoie, zise Emma.

Întoarse placa şi începu să studieze literele cu privire chiorâşă şi concentrată ca de ajun de examen. O să mai stea aşa încă vreo cinci minute, pe puţin. Poate chiar zece. Iar rezultatul va fi unul cât se poate de jalnic, de genul DOP sau LUT.

Abra se întoarse în *Riv.* Era interesant ce povestea tatăl ei, chiar dacă ea ştia mai multe decât îşi închipuia el.

(Abby? Mă)

6

— Abby? Mă asculţi?

— Sigur, răspunse Dan. *Mi-am luat doar o pauză scurtă ca să formez un cuvânt.* E interesant ce spui.

— Aşa… şi Momo locuia pe vremea aia în Manhattan şi Alessandra a venit în vizită în iunie şi era însărcinată.

— Însărcinată cu Mami?

— Da, cu Mami, Abba-Doo.

— Deci Mami e *din flori?*

Reacţie de surpriză totală, chiar dacă niţeluş exagerată. Dan, aflat în postura incomodă de participant şi martor indiscret la discuţie, înţelese un lucru emoţionant, dar şi teribil de amuzant: Abra ştia foarte bine că mama ei era un copil nelegitim. Îi spusese chiar Lucy, în urmă cu un an. Şi în mod straniu, dar perfect adevărat, ea proteja acum inocenţa tatălui ei.

— Da, iubito. Dar să ştii că asta nu-i o crimă. Se mai întâmplă ca oamenii să fie… nu ştiu cum să-ţi explic… să fie debusolaţi. Uneori pe arborii genealogici apar mlădiţe de te miri unde. Şi nu mi s-a părut corect să-ţi ascund asta.

— Buni Sandy a murit la câteva luni după ce s-a născut Mami. Aşa e? Într-un accident de maşină.

— Aşa e. În după-amiaza aia Momo avea grijă de Lucy şi uite-aşa a ajuns să-i fie şi mamă, şi tată. De asta sunt ele

atât de apropiate şi de asta Mami a ta a suferit atât de mult când Momo s-a îmbolnăvit.

— Cine a lăsat-o însărcinată pe Buni Sandy? A zis?

— Foarte bună întrebare, spuse Dave. Dar, dacă Alessandra a mărturisit vreodată numele acelui bărbat, Momo nu l-a spus nimănui.

Se întrerupse şi arătă la drumul care străbătea pădurea.

— Uite, scumpo, aproape am ajuns.

Pentru că treceau pe lângă o tablă indicatoare pe care scria ZONĂ DE PICNIC. SPĂRTURA DIN NORI. 3 KM.

7

Grupul lui Fală mai făcu un popas scurt în Anniston ca să alimenteze Winnebago-ul. Dar asta se întâmplă pe strada principală, cam la un kilometru şi jumătate distanţă de Intrarea Richland. Când ieşiră din oraş – cu Andi la volan şi o epopee intitulată *Clubul swingerilor* la DVD player –, Barry îl chemă lângă el pe Jimmy Numere.

— Tre’ să-i daţi bătaie, spuse Barry. Aproape c-au ajuns. Locul se cheamă Spărtura din Nori. V-am zis asta?

— Da, ne-ai zis.

Jimmy vru să-l mângâie pe mână, dar se răzgândi în ultima clipă.

— Acuş-acuş o să se aşeze la picnic. Şi atunci tre’ să-i atacaţi, când stau la masă şi nu sunt atenţi.

— Aşa vom face, îi promise Jimmy. Şi vom scoate nişte abur din ea ca să te înzdrăvenim. Rose n-are de ce să se supere.

— Sigur că nu, deşi e prea târziu pentru mine. Poate nu la fel de târziu pentru tine.

— Ce zici?

— Uită-te la braţele tale.

Jimmy se uită şi descoperi primele pete apărute pe pielea netedă din pliul cotului. Moartea roşie. Şi i se uscă instantaneu gura.

— Of, Iisuse, iar începe, gemu Barry şi imediat hainele i se mototoliră, lipsite de corpul din ele.

Jimmy îl văzu cum încearcă să înghită… dar îi dispăru şi gâtul.

— Mişcă, îi ceru Nucu. Lasă-mă pe mine.

— Nu mai spune? Şi ce-ai să-i faci? E terminat, nu vezi?

Şi totuşi Jimmy se ridică de pe marginea patului şi se prăbuşi în scaunul din cabina rulotei, tocmai eliberat de Fală.

— Mergi pe Route 14-A, pe lângă Frazier, îi spuse el lui Andi. E mai rapid decât prin oraş. O să ajungi la Drumul Râului Saco şi…

Muşcătură îi arătă GPS-ul.

— Mi l-am programat pe ăsta. Tu chiar crezi că-s chioară, sau doar tâmpită?

Jimmy nici n-o auzi. Nu se gândea decât la moarte. Dar nu! Nu se poate să moară! Era mult prea tânăr, trebuia să se bucure de toate noile descoperiri din domeniul computerelor, nu? Şi numai gândul la cicluri, la durerea aia nimicitoare care însoţea fiecare revenire… o, Doamne…

Nu. *Nu.* Nici vorbă. Absolut imposibil.

Razele după-amiezii târzii pătrundeau prin parbrizul mare al rulotei. Superbă lumină de toamnă. Iar toamna era anotimpul preferat al lui Jimmy, iar el intenţiona să o trăiască şi pe cea din anul următor şi din anul celălalt şi, tot aşa, foarte multe toamne din foarte mulţi ani, alături de prietenii lui din Clanul Legitim. Din fericire, existau toate condiţiile pentru ca operaţiunea aceasta a lor să fie încununată de succes. Tati Fală era un conducător curajos, inteligent şi ingenios. Clanul mai fusese la ananghie şi pe vremuri. Iar Fală îi va ajuta să izbândească şi de această dată.

— Fii atentă să nu pierzi indicatorul spre zona de picnic de la Spărtura din Nori. Barry zice că-i pe aici, pe undeva.

— Jimmy, mă apucă durerea de cap de la pisălogeala ta, îl repezi Andi. Du-te şi stai cuminte undeva. Ajungem în mai

puţin de o oră.

— Dă-i bătaie, o îndemnă Jimmy Numere.

Andi Muşcătură-de-Şarpe îi rânji larg şi apăsă pedala de acceleraţie.

Tocmai intraseră pe Drumul Râului, când Barry îşi încheie ultimul ciclu şi dispăru cu totul. Din el nu mai rămaseră decât hainele, fierbinţi încă de la febra care îl mistuise.

8

(Barry a murit.)

Niciun strop de oroare în gândul acesta. Nici măcar o fărâmă de compasiune. Ci numai satisfacţie pură. O fi arătat Abra Stone ca o fetiţă obişnuită din America acestor ani, mai drăgălaşă decât altele, mai isteaţă decât majoritatea, dar când treceai dincolo de aparenţa aceasta – şi nici nu trebuia să treci prea departe – descopereai o tânără walkirie cu suflet aprig şi însetat de sânge. Păcat că nu avea fraţi şi surori, îşi zise Dan. I-ar fi protejat cu preţul propriei vieţi.

La ieşirea din pădure, drumul se întindea de-a lungul unui mal înalt. Amurgul transformase în aur pur apele râului Saco. Arborii de pe malurile lui ardeau în cinstea toamnei cu flăcări portocalii, roşii, galbene şi purpurii. Şi, dacă te uitai la cer, aveai sentimentul că poţi atinge cu mâna norii pufoşi.

Cu pufnet şi şuierat de frâne pneumatice, locomotiva se opri în dreptul indicatorului care anunţa GARA SPĂRTURA DIN NORI. Dan opri motorul. Se uită în jur, neştiind ce să spună, dar îl ajută de îndată Abra, vorbind cu gura lui:

— Mersi că m-ai lăsat să conduc, Tati. Acum haide să ne ocupăm de pradă.

În salonul familiei Deane, Abra tocmai ce formase cuvântul acesta.

— De picnic, vreau să zic.

— Nu pot să cred că încă-ţi mai este foame după cât ai mâncat în tren, o tachină Dave.

— Uite că-mi e. Nu te bucuri că nu-s anorexică?

— Ba da, spuse Dave. Ba da, mă bucur.

Cu coada ochiului, Dan îl zări pe John Dalton care traversa zona special amenajată pentru picnicuri, cu capul aplecat, paşi furişaţi pe covorul gros din ace de conifere, pistolul într-o mână şi puşca de vânătoare a lui Billy Freeman în cealaltă. Mai multe pâlcuri de copaci despărţeau parcarea pentru camioane de zona aceasta liniştită. John aruncă o singură privire peste umăr şi apoi se făcu nevăzut printre trunchiurile lor. Dacă ar fi fost vară, locul acela ar fi fost plin de oameni veseli. În această după-amiază a unei zile de lucru de la sfârşitul lui septembrie nu erau decât ei acolo.

Dave se uită la Dan, care îi făcu un semn din cap. Tatăl Abrei – agnostic din fire şi catolic prin căsătorie – făcu semnul crucii în aer şi merse după John în pădure.

— Ce frumos e aici, Tati, exclamă Dan, adresându-se lui Ţopăilă, pentru că numai Ţopăilă rămăsese cu el.

Dan puse pe una din mesele de picnic iepuraşul chel, zdrenţăros şi cu un singur ochi şi se întoarse după coşul de picnic, aflat în primul vagon de pasageri.

— Stai liniştit, vorbi el în poiana pustie. Pot să-l iau eu, Tati.

9

În salonul familiei Deane, Abra se ridică de pe scaun.

— Trebuie să mă duc iar la baie. Mă doare burta. Şi după aia cred c-ar fi mai bine să plec acasă.

Emma îşi dădu ochii peste cap, dar doamna Deane se înduioşă dintr-odată.

— Of, scumpa mea, ţi-a venit ştii tu ce?

— Da, şi e cam nasol.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

— În rucsac. Nu vă faceţi griji. Scuze.

— Bravo ţie, se enervă Emma. Normal să nu mai vrei să joci ca să nu pierzi.

— *Emmaaa!* exclamă oripilată doamna Deane.

— Nu face nimic, doamnă Deane. M-a bătut la baschet.

Abra urcă spre baia de la etaj, ţinându-şi o mână pe burtă şi sperând din suflet ca atitudinea ei prefăcută să nu fie prea exagerată. Se uită iar pe geam, observă camioneta domnului Freeman, dar nu se mai obosi să facă semnul cu degetul mare în sus. Când ajunse în baie, încuie uşa şi se aşeză pe capacul toaletei. Ce bine că acum nu mai trebuia să păcălească pe nimeni! Barry murise; Emma şi mama ei se aflau la parter. Nu mai erau decât Abra din baie şi Abra de la Spărtura din Nori. Închise ochii.

(Dan!)

(Sunt aici.)

(Nu mai trebuie să te prefaci.)

Îi simţi suspinul de uşurare şi zâmbi. Unchiul Dan se străduise cum putuse el mai bine, dar nu era făcut pentru rolul de fată.

O bătaie timidă în uşă.

— Ce faci, fată? Eşti bine? Îmi pare rău c-am fost mitocancă.

— Sunt bine, dar o să mă duc acasă şi o să iau o pastilă de durere şi o să stau întinsă. Poate aşa o să-mi treacă puţin.

— Credeam c-o să dormi la mine.

— Pot să dorm şi singură în casă. N-o să păţesc nimic.

— De ce singură? Tatăl tău e plecat?

— O să încui bine toate uşile.

— Cum zici tu… vrei să te duc eu acasă?

— Nu, mersi. Mă simt bine.

Îşi dorea să fie singură ca să se poată bucura cum se cuvine atunci când Dan şi Tati şi Doctorul John le vor face felul *chestiilor* ălora. Pentru că aşa se va întâmpla. Pentru

că Barry murise, ceilalţi erau orbi ca nişte lilieci. Nimic nu mai putea merge prost.

10

Nicio adiere nu mişca frunzele fragile. Şi, pentru că motorul *Riv*-ului fusese oprit, în zona de picnic de la Spărtura din Nori se aşternuse o tăcere de mormânt, întreruptă când şi când de susurul râului, de croncănitul vreunei ciori rătăcite şi, acum, de zgomotul unei maşini de pe drum. Ei erau. Cei trimişi de femeia cu joben. Rose. Dan deschise jumătate din capacul coşului de răchită şi puse mâna pe pistolul Glock .22 de care îi făcuse rost Billy – de unde anume, nu ştia şi nici nu-i păsa. Nu-i păsa decât că putea trage cincisprezece focuri fără să fie nevoie să-l reîncarce, iar dacă cincisprezece focuri nu s-ar fi dovedit suficiente, chinurile îi vor fi cumplite. Umbra lui Jack Torrance îi apăru în faţa ochilor, cu zâmbetul lui cam şui, dar fermecător, şi îi spuse: *Dacă asta nu merge, habar n-am ce sfat să-ţi dau.* Dan se uită la jucăria din pluş a Abrei.

— Eşti pregătit, Ţopăilă? Sper că da. Sper că amândoi suntem.

11

Billy Freeman stătea relaxat la volanul camionetei, dar se îndreptă de urgenţă atunci când o văzu pe Abra ieşind din casa familiei Deane. Prietena ei – Emma – rămase în pragul uşii. Cele două fete îşi luară la revedere, lovindu-şi palmele mai întâi deasupra capului, apoi în dreptul şoldului. Abra porni spre casa ei care se afla peste stradă, la patru numere mai jos. Nu *aşa* stabiliseră ei, ce Dumnezeu! Când fata se uită la el, Billy ridică mâinile în semn de *care-i treaba?*

Abra îi surâse, făcând iar gestul cu degetul mare în sus. Billy pricepu că ea credea că totul este în regulă. Dar îl

apucase o neliniște ciudată atunci când o văzuse singură pe stradă, chiar dacă știa bine că bestiile alea erau la mai bine de treizeci și cinci de kilometri distanță. În fond, ea conduce ostilitățile și poate știe ce face, dar, oameni buni, să nu uităm că nu are decât treisprezece ani.

Cu ochii la fata care intra pe aleea din fața casei ei și se scotocea în buzunar după chei, Billy se aplecă și deschise torpedoul unde se afla Glock-ul lui, tot de calibrul .22. Închiriase pistoalele de la un biker, membru emerit al clubului Road Saints, filiala New Hampshire. În tinerețe Billy mersese în câteva excursii cu ei, dar nu se înscrisese în clubul lor. Și, una peste alta, se bucura că n-o făcuse, deși era capabil să-i înțeleagă farmecul. Camaraderia care îi lega pe membri. Probabil că la fel se simțeau Dan și John. Ei deveniseră camarazi luptând împotriva dependenței de băutură.

Abra se strecură în casă și închise ușa în urma ei. Billy nu scoase din torpedo nici pistolul, nici celularul – nu încă –, dar nici nu-l închise la loc. Nu știa dacă era vorba de chestia aia căreia Dan îi zicea „strălucire”, dar avea o presimțire nu tocmai bună despre toată povestea. Abra ar fi trebuit să rămână la prietena ei acasă.

Ar fi trebuit să nu se abată de la planul lor.

12

Au rulote mari. Cu ele merg. Așa le spusese Abra. Și chiar așa, o rulotă Winnebago intră în parcarea în care se termina drumul de acces la Spărtura din Nori. Dan o urmări cu privirea, fără să-și scoată mâna din coșul de picnic. Se simțea foarte calm, acum că venise momentul adevărului. Întoarse coșul în așa fel încât unul din capete să fie îndreptat pe direcția rulotei și trase siguranța Glock-ului cu degetul mare. Ușa Winnebago-ului se deschise și dinăuntru coborâră, unul după altul, potențialii răpitori ai Abrei.

Le mai zisese şi că au nume caraghioase – nume de piraţi. Însă oamenii care coborâseră din rulotă i se păreau lui Dan foarte normali. Genul de bătrâni plimbăreţi pe care-i vezi mai mereu prin campinguri, dând vânturi la greu pe lângă rulotele lor impresionante. Femeia, însă, era tânără şi-l duse cu gândul la majoretele care-şi păstrează silueta şi la zece ani după liceu şi, poate, după una sau două sarcini. Şi atunci, o clipă doar, nu se mai simţi atât de sigur. În fond, acesta era un loc turistic, iar în New England tocmai începuse sezonul ciudaţilor care se holbează toată ziua la frunzele toamnei. Spera din sufletul ca John şi David să nu deschidă încă focul; ar fi fost o eroare îngrozitoare dacă oamenii aceştia se dovedeau a fi doar nişte drumeţi inoce…

Şi atunci văzu şarpele cu clopoţei dezgolindu-şi colţii pe braţul stâng al femeii. Şi îi observă şi seringa din mână. Bărbatul care mergea lângă ea avea şi el o seringă. Iar cel din frunte avea la curea ceva ce semăna foarte mult cu un pistol. Se opriră chiar lângă stâlpii din lemn de mesteacăn de la intrarea în zona de picnic. Primul bărbat îl scăpă pe Dan de orice urmă de îndoială atunci când scoase arma de la brâu. Nu semăna cu un pistol obişnuit. Era mult prea subţire.

— Unde-i fata?

Cu mâna pe care nu o ţinea în coş, Dan îl arătă pe Ţopăilă, iepuraşul din pluş.

— Asta-i tot ce ai să vezi vreodată de la ea.

Bărbatul cu arma aceea ciudată era scund, cu linia părului în formă de „V” deasupra unor trăsături de contabil cumsecade. Burta de ins hrănit bine îi atârna moale peste curea. Purta pantaloni largi, din bumbac, şi un tricou pe care scria DUMNEZEU NU SCADE DIN PERIOADA DE VIAŢĂ ALOCATĂ INDIVIDULUI ORELE PETRECUTE LA PESCUIT.

— Vreau să te întreb o chestie, scumpici, spuse femeia.

Dan ridică din sprâncene.

— Întreabă-mă.

— Nu eşti obosit? Nu vrei să dormi?

Voia. Şi dintr-odată îşi simţi pleoapele grele, grele ca nişte greutăţi din plumb. Mâna de pe pistol începu să i se relaxeze. Încă două secunde şi s-ar fi prăbuşit sforăind cu capul pe suprafaţa scrijelită a mesei de picnic. Însă chiar atunci Abra ţipă:

(UNDE-I FĂLOSUL? NU-L VĂD PE FĂLOS!)

13

Dan tresări puternic, ca un om speriat din somn. Mâna din coş zvâcni; pistolul se descărcă împroşcând o mulţime de fragmente de nuiele în toate direcţiile; glonţul se duse la mama naibii; înspăimântaţi, oamenii coborâţi din rulotă făcură un pas îndărăt şi starea de somnolenţă dispăru din capul lui Dan ca o iluzie, ceea ce şi fusese de fapt. Femeia cu şarpele tatuat pe braţ şi bărbatul cu smocul de păr de culoarea pop-cornului tresăriră, dar cel cu arma aceea caraghioasă se năpusti spre el, urlând:

— *Pe el! Pe el!*

— Ia luaţi *voi* de-aici, hoţi de copii, leprelor care sunteţi! zbieră David Stone, ieşind din pădure şi împroşcând cu gloanţe. Multe nu-şi atinseră ţintele, dar unul îl nimeri pe Nucu în gât, iar doctorul Clanului se prăbuşi pe covorul din ace de pin, scăpând seringa din mână.

14

A fi conducătorul Legitimilor era o misiune ce implica o sumedenie de responsabilităţi, dar şi câteva avantaje. Unul dintre acestea era EarthCruiser-ul, achiziţionat din Australia la un preţ năucitor, şi căruia apoi i se instalase volanul pe partea stângă. Un altul era faptul că avea dreptul să folosească singură duşul femeilor din Campingul Bluebell ori de câte ori voia. După atâtea luni pe drum, nimic nu putea fi mai plăcut decât un duş fierbinte în

încăperea aceea cu pereţi din faianţă, unde puteai întinde mâinile fără să te loveşti de nimeni şi puteai chiar să faci nişte paşi de dans, dacă aveai chef. Şi unde apa caldă nu se termina după numai patru minute.

Lui Rose îi plăcea să stingă luminile şi să facă duş pe întuneric. I se părea că aşa îi vin cele mai bune idei şi tocmai din motivul acesta se îndreptă spre duşuri imediat după telefonul acela neplăcut primit la 1 p.m., ora locală. Încă mai credea că totul merge bine, deşi în minte începuseră să-i îmbobocească nişte îndoieli, aidoma narciselor pe o pajişte de un verde perfect până atunci. Dacă fata aia era mai inteligentă decât îşi închipuiseră ei… ori dacă îşi luase ajutoare…

Nu. Nu se poate. Era o „aburindă”, sigur că era – mai aburindă decât toţi aburinzii întâlniţi până atunci –, cu toate astea nu era decât un copil. Un copil *mocofan.* Oricum ar fi stat lucrurile, Rose nu putea face altceva decât să aştepte derularea evenimentelor.

După cincisprezece minute reconfortante, ieşi de sub duş, se şterse, se înfăşură într-un prosop mare şi pufos şi porni înapoi spre rulotă, ducându-şi hainele în mână. Eddie cel Mic şi Mo cea Mare curăţau grătarul în aer liber, unde tocmai ce fusese pregătit un alt prânz excelent. Din păcate, toată lumea era îngrijorată din cauza afurisitelor ălora de pete roşii care apăruseră pe alţi doi Legitimi şi nimeni nu prea avusese poftă de mâncare. Îi făcură cu mâna. Rose îşi ridică şi ea mâna să le răspundă şi chiar în clipa aceea un pachet de dinamită îi explodă în cap. Se întinse pe jos cât era de lungă, scăpându-şi pantalonii şi bluza în ţărână. Prosopul de baie se desfăcu, lăsând-o goală.

Dar nici nu observă. Se întâmplase ceva cu oamenii ei. Ceva rău. De îndată ce i se mai limpeziră puţin minţile, începu să scotocească după celular în buzunarul jeanşilor boţiţi. Niciodată nu-şi mai dorise cu atâta ardoare (şi amărăciune) ca Tati Fală să fi fost înzestrat cu capacităţi telepatice. Însă – cu foarte puţine excepţii, printre care se

număra şi ea – harul acela părea a fi rezervat pentru aburinzii mocofani, cum era şi fata aia din New Hampshire.

Eddie şi Mo se repeziră spre ea s-o ajute. Din spate mai veneau Paul Lunganul, Charlie Jeton şi Sam Muzicuţă. Rose apăsă butonul pentru apelare rapidă. De la o mie cinci sute de kilometri distanţă, telefonul lui Fală scoase doar jumătate de tril.

— Aţi sunat la Henry Rothman. Nu pot vorbi acum, dar, dacă veţi lăsa numărul dumneavoastră şi un mesaj, am…

Futu-i mama mă-sii de mesagerie vocală! Ceea ce însemna că Fală ori îşi închisese telefonul, ori nu avea semnal. Rose nu credea în ruptul capului că şi-l închisese, deci probabil treaba cu semnalul era de vină. În genunchi, aşezată pe călcâie în ţărână şi fără să-şi dea seama că-i în pielea goală, Rose se plesni nervoasă peste frunte cu mâna în care nu avea telefonul.

Unde eşti, Fală? Ce faci? Ce s-a întâmplat?

15

Bărbatul cu tricou şi pantaloni largi trase spre Dan cu pistolul acela bizar. Se auzi un pufăit de aer comprimat şi o săgeată se înfipse în spinarea lui Ţopăilă. Dan scoase Glock-ul dintre fărâmele coşului de picnic şi trase din nou. Domnul Nădragi Lăbărţaţi primi glonţul în piept şi se răsuci grohăind în loc, prăbuşindu-se apoi pe burtă. Stropi fini de sânge îi ţâşniră din spatele tricoului.

Nu mai rămăsese în picioare decât Andi Steiner. Tânăra se întoarse, dădu cu ochii de David Stone care încremenise, complet năucit, şi se repezi la el, cu seringa ridicată deasupra capului ca un pumnal. Coada de cal i se legăna aidoma unui pendul. Urla din toţi rărunchii. Lui Dan i se părea că totul căpătase mai multă claritate şi se desfăşura cu încetinitorul. Avu timp să observe că femeia nu scosese încă protecţia din plastic de pe acul seringii şi avu timp să-şi spună uluit: *Ce fel de clovni mai sunt şi ăştia?* Dar

bineînţeles că ştia răspunsul: nu erau clovni, nu, nici vorbă. Erau vânători, nedeprinşi să întâmpine rezistenţă din partea victimelor lor. Sigur însă că, spre deosebire de cei cu care se confruntau acum, victimele lor obişnuite erau copiii, copiii foarte creduli.

Fără să schiţeze vreun gest, David se holba la harpia care se apropia zbierând de el. Poate că rămăsese fără gloanţe; cel mai probabil nu avusese încărcătură decât pentru o singură rafală. Dan îşi ridică pistolul, dar nu trase. Era prea mare riscul s-o rateze pe cucoana cu tatuaj şi să-l nimerească pe tatăl Abrei.

Atunci, John Dalton ieşi în fugă din pădure, izbindu-se de Dave şi împingându-l în femeia care venea spre el. Urletele acesteia (de furie? de spaimă?) se înecară într-un icnet scurt. Amândoi se prăvăliră la pământ. Seringa îi zbură din mână. Tatuata se repezi după ea de-a buşilea. John o izbi în cap cu patul puştii de vânătoare. Cu toată forţa insuflată de adrenalina care-i pompa în vene. Se auzi un scrâşnet puternic când îi sparse maxilarul. Trăsăturile femeii o cârmiră spre stânga. Ochiul şocat aproape îi ieşise din orbită. Se prăbuşi pe burtă şi se rostogoli pe spate. Prin colţurile gurii îi curgeau firicele de sânge, încleşta şi descleşta pumnii, îi încleşta şi îi descleşta.

John scăpă puşca din mâini şi se întoarse înspăimântat spre Dan.

— N-am vrut s-o lovesc aşa de tare! N-am vrut, Iisuse! Da’ m-am *speriat* atât de rău!

— Uită-te la ăla cu părul creţ, îl îndemnă Dan, ridicându-se pe picioare parcă prea lungi şi deloc sigure. Uită-te, John.

Şi John se uită. Nucu zăcea într-o baltă de sânge, cu mâna la gâtul sfârtecat. Ciclurile i se succedau cu rapiditate. Hainele i se mototoliră pe un trup ce nu mai era acolo. Apoi se umflară la loc. Sângele ce-i curgea printre degete dispăru. Apoi reapăru. La fel şi degetele. Parcă individul se transformase într-o radiografie de film SF.

John se dădu înapoi cu mâinile peste gură şi nas. Senzaţia de ralanti şi claritate nu-l părăsise încă pe Dan. Mai avu suficientă vreme să vadă cum apar şi dispar de pe patul puştii Remington petele de sânge şi şuviţa din părul blond al Tatuatei. Îşi aduse atunci aminte cum i se balansase coada de cal, aidoma unui pendul atunci când

(Dan unde-i Fălosul UNDE-IFĂLOSUL???)

se năpustise spre David. Abra le spusese că lui Barry îi începuseră ciclurile. Acum Dan pricepu despre ce era vorba.

— La fel face şi ăla cu cămaşa de pescar, spuse David Stone.

Vocea îi tremura de-abia perceptibil şi Dan înţelese acum de unde moştenise fiica lui dârzenia. Numai că acum nu mai avea timp să dezvolte ideea. Abra tocmai îi spunea că nu făcuseră de petrecanie întregii echipe.

Se repezi la Winnebago. Uşa era deschisă. Urcă în goană treptele şi se aruncă înăuntru pe podeaua mochetată, lovindu-şi cam tare capul de suportul mesei. Câteva clipe în faţa ochilor îi dansară mulţimi de steluţe verzi – şi alte culori. *Chestia asta nu se întâmplă niciodată în filme,* comentă el în gând. Se rostogoli pe spate, aşteptându-se ca individul care asigura ariergarda, cel pe care Abra îl numea „fălosul”, să-l împuşte, ori să-l calce în picioare, ori să-i facă o injecţie letală. Aşa vezi, deci nu erau chiar într-atât de tâmpiţi şi de vanitoşi încât să nu-şi fi luat măsuri de precauţie.

Rulota era goală.

Părea goală.

Dan se ridică în picioare şi ieşi din chicinetă. Trecu pe lângă un pat pliant, cu aşternuturi mototolite, dovedind că cineva dormise în el. O parte din mintea lui înregistră faptul că, în ciuda aerului condiţionat dinăuntru, rulota mirosea mai rău decât pucioasa adusă de furia lui Dumnezeu peste Sodoma şi Gomora. Acolo mai era şi un dulap, cu uşa întredeschisă. Nu văzu nimic în afară de nişte haine. Se

aplecă, încercând să vadă dacă nu cumva se ascundea cineva înăuntru. Nimeni. Se duse până în fundul Winnebago-ului şi rămase lângă uşa de la baie.

Îşi mai zise *uite aşa ne-au intoxicat filmele* şi deschise brusc uşa, lăsându-se în acelaşi timp pe vine. Şi toaleta rulotei era goală, dar asta nu-l mai surprinse. Duhoarea l-ar fi ucis în chinuri pe cel care ar fi avut inspiraţia să se ascundă acolo.

(Poate că a murit cineva aici. Poate fălosul.)

Abra reveni, speriată la culme, transmiţându-şi gândurile cu atâta forţă, încât Dan avu sentimentul că îi va sfărâma ţeasta.

(Nu. Barry a murit. UNDE-I FĂLOSUL? CAUTĂ-L! GĂSEŞTE-L!)

Dan coborî din rulotă. Din cei doi bărbaţi care intenţionaseră s-o răpească pe Abra nu mai rămăseseră decât hainele. Femeia – cea care încercase să-l adoarmă – mai era încă acolo, dar nu pentru mult timp. Se târâse până la masa de picnic pe care se aflau resturile coşului din răchită, iar acum stătea sprijinită de una dintre bănci, holbându-se la Dan, John şi Dave, cu o expresie de uimire totală pe faţa ei strâmbă. Sângele care îi curgea din nas şi gură i se strângea pe bărbie, desenând acolo un barbişon roşu, strălucitor, îi cursese şi pe bluză, îmbibând-o. Când Dan se apropie de ea, văzu cum i se topeşte pielea de pe obraji şi hainele i se ofilesc, nemaifiind susţinute decât de schelet. În lipsa umerilor, îi căzură şi bretelele sutienului. Nu-i mai rămăseseră decât ochii aţintiţi asupra lui Dan. Şi imediat pielea i se refăcu şi hainele se rotunjiră iar în jurul trupului. Bretelele sutienului îi intrară în carnea braţelor, cea din stânga chiar peste gura şarpelui cu clopoţei. În jurul oaselor care sprijineau maxilarul sfărâmat se formă o mână.

— Ne-aţi futut, bolborosi Andi Muşcătură-de-Şarpe. Ne-au futut nişte mocofani. Nu-mi vine să cred.

Dan i-l arătă pe Dave.

— Mocofanul de colo e tatăl fetei pe care aţi vrut s-o răpiţi. În caz că te întrebi cine suntem.

Muşcătură reuşi să schiţeze un rânjet chinuit. Avea dinţii mânjiţi cu sânge.

— Şi ai senzaţia că mă doare undeva de chestia asta? Pentru mine nu-i decât un alt purtător de sculă. Chiar şi Papa de la Roma e purtător de sculă. Şi nici unuia dintre voi nu-i pasă unde şi-o vâră. *Bărbaţi* scârboşi şi nesimţiţi. Trebuie să câştigaţi mereu, nu? Mereu trebuie să…

— Unde-i celălalt? Unde-i fălosul?

Andi începu să tuşească. La colţurile gurii i se formară clăbuci de sânge. Odată, demult, îşi rătăcise drumul. Iar apoi, într-un cinematograf întunecat, cineva i-l arătase şi o adusese pe calea cea bună – o zeiţă cu o coamă sălbatică de păr negru. Acum murea, dar nu ar fi schimbat nimic din trecut. Fuseseră buni anii dintre preşedintele-fost-actor şi preşedintele-cel-negru; noaptea aceea magică petrecută cu Rose fusese şi mai şi. Zâmbi veselă la purtătorul de sculă, înalt şi chipeş. O durea cumplit să zâmbească, dar n-avea de gând să înceteze.

— A, ăla? E în Reno. Fute striperiţele.

Începu iar să dispară. Dan auzi şoapta şocată a lui John:

— Doamne, Dumnezeule, ce-i asta? Hemoragie cerebrală. Cum de se poate vedea?

Dan aşteptă să vadă dacă Tatuata se mai întoarce. Şi, după un timp, aşa se întâmplă: femeia se reîncarnă cu un geamăt lung scos printre dinţii încleştaţi şi plini de sânge. Probabil că transformările acestea ciclice produceau mai multă suferinţă decât rana de la cap, dar Dan se gândi că poate remedia această nedreptate. Trase mâna Tatuatei de la falca sfărâmată şi apăsă cu putere locul acela. Avu senzaţia concretă că strângea în mână ţăndările unei vaze lipite cu bandă adezivă. De data aceasta Tatuata nu mai gemu. Ci urlă îndelung, încercând, cu mişcări slăbite, să-i dea mâna la o parte. Dan nici nu o luă în seamă.

— *Unde-i fălosul?*

— *Anniston!* zbieră Andi. *A rămas în Anniston! Te rog, Tati, nu mă mai chinui! Te rog, nu! O să fac tot ce vrei!*

Dan îşi aminti povestea Abrei despre cum se purtaseră monştrii ăştia cu Brad Trevor, cum îl torturaseră şi Dumnezeu ştie ce-i mai făcuseră, şi simţi un impuls irezistibil de a-i smulge ticăloasei falca din articulaţii. Şi să o lovească în capul ăla spart şi plin de sânge cu propriul ei maxilar, până când şi ţeasta şi mandibula vor fi dispărut cu totul.

Şi apoi – cum nu se poate mai ridicol, având în vedere împrejurările – se gândi la puştiul cu tricoul echipei Braves, care întinsese mâna după cocaina împrăştiată pe revista de pe masă. *Bobo,* spusese el. Femeia asta n-avea nici în clin nici în mânecă cu băieţelul acela, absolut *nimic.* Dar nu-l ajută la nimic să-şi spună asta. Şi brusc îi dispăru toată furia, lăsându-l dezgustat şi vlăguit şi gol pe dinăuntru.

Nu mă mai chinui, Tati.

Se ridică, ştergându-şi mâna de cămaşă, şi se îndreptă cu paşi şovăielnici spre trenuleţ.

(Eşti aici, Abra?)

(Da!)

Parcă nu mai era la fel de speriată. Bine.

(Trebuie s-o rogi pe mama prietenei tale să sune la poliţie şi să le spună că eşti în pericol. Fălosul e în Anniston.)

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Dan era să implice poliţia într-o treabă care era, în esenţă, de domeniul supranaturalului, dar în momentul acesta nu vedea nicio altă soluţie.

(nu mai sunt)

Înainte să poată termina, gândul îi fu înghiţit de zbieretul puternic al unei femei furioase.

(PUTOARE CE EŞTI!)

Şi, pe neaşteptate, femeia cu joben îşi făcu iar apariţia în capul lui Dan, însă nu ca parte a unui vis, ci era chiar acolo, în spatele ochilor lui treji, arzându-i vederea: creatură de o frumuseţe înspăimântătoare, complet goală, cu părul ud atârnându-i pe umeri în cozi de Medusă. Dar căscă larg gura şi toată splendoarea dispăru ca şi când nici n-ar fi existat vreodată. Gura ei era un hău întunecat cu un singur dinte galben, proeminent. Ca un colţ de mistreţ.

(CE AI FĂCUT?)

Dan se clătină pe picioare şi se sprijini cu mâna de primul vagon de pasageri al *Riv*-ului. Lumea din cap i se învârtea nebuneşte. Femeia cu joben dispăru şi se pomeni înconjurat de o mulţime de chipuri îngrijorate. Îl întrebau dacă se simte bine.

Îşi aminti cum îi povestise Abra despre cum se învârtise lumea în ziua când găsise fotografia lui Brad Trevor în *Ghidul Cumpărătorului din Anniston* şi cum Abra ajunsese să se uite prin ochii femeii, iar femeia prin ochii ei. Şi înţelese. Se întâmpla iarăşi, numai că de această dată ajunsese el să privească prin ochii femeii cu joben.

Rose era întinsă pe jos. Vedea o bucată din cerul serii. Cei adunaţi în jur făceau cu siguranţă parte din tribul ei de ucigaşi de copii. Asta vedea Abra.

Dar întrebarea esenţială era: ce anume vedea *Rose?*

16

Muşcătură-de-Şarpe făcu un ciclu, apoi se întoarse. O *mistuia* durerea. Se uită la bărbatul îngenuncheat lângă ea.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă John. Sunt doctor.

Cu toată durerea fioroasă, Muşcătură izbucni într-un râs urât. Doctorul ăsta, din grupul celor care tocmai îl omorâseră pe doctorul Clanului, se oferea s-o ajute. Ce-ar zice Hippocrate de chestia asta?

— Vârâ un glonţ în mine, cur belit. Nu ştiu ce altceva ai putea face.

Tolomacul celălalt, boul care îl împuşcase pe Nucu, veni lângă cel care se pretindea a fi doctor.

— Aşa ai merita, îi zise Dave. Credeaţi că am să vă las să-mi luaţi fata? S-o torturaţi şi s-o ucideţi aşa cum aţi făcut cu băieţelul ăla din Iowa?

Ştiau? Dar cum? Mă rog, nu mai conta acum. Cel puţin pentru Andi nu mai conta.

— Voi sacrificaţi porci şi vaci şi oi. De ce ar fi diferit ce facem noi?

— După umila mea părere, uciderea fiinţelor omeneşti este cu totul altceva, spuse John. Poţi să-mi zici că-s prost şi sentimental, dar eu aşa cred.

Gura lui Andi era plină de sânge şi de un rahat zgrunţuros. Dinţii, cel mai probabil. Nici asta nu conta. În fond, moartea asta ar putea fi mai uşoară decât cea a lui Barry. Mai rapidă, cu siguranţă. Însă mai trebuia să facă o singură rectificare. Ca să priceapă şi proştii ăştia cu cine se pun.

— *Noi suntem fiinţe omeneşti.* Voi… doar nişte mocofani.

Dave zâmbi, dar ochii îi erau înverşunaţi.

— Şi totuşi tu eşti cea doborâtă, cu pământ în păr şi plină de sânge. Sper doar să te simţi bine în iad.

Muşcătură simţi apropierea iminentă a unui alt ciclu. Cu ceva noroc ar fi putut fi ultimul, dar deocamdată se agăţă strâns de forma ei concretă.

— Nu ştiţi cum eram eu. Înainte de asta. Nu ştiţi ce am păţit noi. Am rămas puţini şi suntem bolnavi. Avem…

— Ştiu ce aveţi, o întrerupse David. Aveţi pojar şi să vă fie de bine. Sper să distrugă tot Clanul ăsta odios al vostru.

Andi şopti:

— Nu noi am ales să fim ceea ce suntem, aşa cum nici voi nu aţi avut de ales. Aţi fi procedat la fel dacă aţi fi fost în locul nostru.

John clătină încet din cap.

— Niciodată. *Niciodată.*

Ciclul începu. Dar Andi mai reuşi să articuleze câteva cuvinte.

— *Bărbaţi scârboşi.*

Şi, cu un ultim icnet, privindu-i ţintă cu ochii de pe faţa care nu mai era acolo:

— *Mocofani cretini.*

Şi dispăru.

17

Încet, cu paşi măsuraţi, apucându-se din când în când de mesele de picnic pentru a-şi regăsi echilibrul, Dan se apropie de John şi David. Fără să-şi dea seama, ridicase de pe jos iepuraşul de pluş al Abrei. I se mai limpezise capul, dar nu avea niciun motiv de bucurie.

— Trebuie să ne întoarcem urgent în Anniston. Nu mai pot să iau legătura cu Billy. Şi înainte am putut.

— Abra? strigă David. A păţit ceva?

Dan nu dorea să-l privească în ochi – chipul tatălui Abrei era întruchiparea spaimei pure –, dar se forţă să o facă.

— Nici cu ea nu mai pot să iau legătura. A dispărut. A dispărut şi femeia cu pălărie.

— Şi asta ce înseamnă? ţipă Dave apucându-l de gulerul cămăşii. *Ce înseamnă?*

— Nu ştiu.

Acesta era adevărul. Iar lui îi era teamă.

XIV

FALĂ

1

Stai cu mine, Tati, îi ceruse Barry Chinezoiul. *Apleacă-te.*

Asta se întâmplase imediat după ce Andi pusese primul film porno. Fală se aşezase pe marginea patului şi chiar îl ţinuse pe muribund de mână când acesta îndura chinurile următorului ciclu. Şi când a revenit…

Ascultă-mă bine. Am avut dreptate. Ne-a urmărit. Dar când a început filmul…

Complicată explicaţie pentru cineva care nu era înzestrat cu acel talent al localizării; şi infinit mai complicat atunci când persoana care explica era pe moarte, dar Fală reuşi să prindă esenţa. Zbenguiala futăcioşilor de la piscină o şocase pe fată, exact aşa cum sperase Rose. Dar, pe lângă faptul că o făcuse să se deconcerteze şi să se retragă puţin, mai adusese încă un avantaj: o clipă sau două simţurile lui Barry se ascuţiseră şi o văzu în două locuri. Era tot cu tatăl ei în trenuleţul ăla liliputan, îndreptându-se către locul unde aveau de gând să se relaxeze la picnic. Dar tulburarea ei produse o iluzie optică ce nu avea nicio logică. În această a doua imagine, fata era într-o baie, aşezată pe WC.

— Poate ai văzut o amintire de-a ei, spuse Fală. E posibil?

— Mda, mârâi Barry. Mocofanii se gândesc la tot felul de căcaturi. Probabil că nu-i nimic important. Dar o clipă am avut senzaţia că văd două gemene, pricepi?

Fală nu prea pricepea, nu tocmai, dar dădu conştiincios din cap.

— Dar dacă nu-i un gând din capul ei, înseamnă că ştie şi îşi bate joc de noi. Dă-mi harta.

Jimmy Numere afişase harta statului New Hampshire pe ecranul laptopului. Fală îl aduse lângă pat şi îl ridică în dreptul ochilor lui Barry.

— Uite, aici e ea, lovi uşor Barry ecranul. Cu taică-său, pe drumul spre Spărtura din Sori.

— Din Nori, spuse Fală. Spărtura din Nori se cheamă locul de picnic.

— Spărtura din Pizda Mă-sii, sau cum l-o chema, se enervă Barry, mişcându-şi degetul spre nord-estul hărţii. Şi de aici mi-a venit al doilea semnal.

Fală luă laptopul şi se uită printre dârele de transpiraţie septică lăsate pe ecran.

— Din Anniston? Păi, acolo locuieşte, Barry. Probabil că a lăsat urme psihice peste tot pe acolo. Ca pielea moartă.

— Sigur. Amintiri. Reverii. Şi alte tâmpenii. Exact ce-am zis eu mai devreme.

— Şi acum a dispărut.

— Da, da'…

Barry îl apucă pe Fală de încheietura mâinii.

— Dacă-i aşa de puternică cum zice Rose că e, s-ar putea să ne tragă pe sfoară. Să-şi proiecteze cumva vocea, ştii? Aşa cum fac ventrilocii.

— Ai întâlnit vreodată un „aburind" capabil de aşa ceva?

— Nu, dar toate au un început. Sunt aproape convins că e pe drum, cu tac-su, da' tu eşti ăla care tre' să hotărască dacă „aproape convins" e destul de…

Şi atunci începu un nou ciclu al lui Barry, punând capăt oricărei conversaţii cât de cât logice. Iar Fală se trezi în faţa unei decizii dificile. Da, sigur, aceasta era misiunea lui şi el era sigur că o va duce la bun sfârşit, însă era, totodată, şi planul lui Rose şi – mai important decât asta – era obsesia lui Rose. Dacă, prin absurd, ar fi dat greş, ar fi plătit cu vârf şi îndesat pentru nepriceperea lui.

Se uită la ceas. Trei după-amiaza, ora locală de aici, din New Hampshire; unu în Sidewinder. În Campingul Bluebell tocmai ce se terminase masa de prânz, ceea ce însemna că

Rose era liberă şi putea sta de vorbă cu el. Asta îl făcu să se decidă. O sună. Se aştepta ca Rose să-l ia în râs, să-l facă băbătie superstiţioasă, dar nici vorbă de aşa ceva.

— Îţi dai seama că nu ne mai putem lăsa cu totul pe mâna lui Barry, îi zise ea. Dar în tine am încredere. Ce-ţi spune instinctul?

Instinctul lui nu-i zicea nimic; tocmai de aceea o sunase. Îi mărturisi adevărul şi o aşteptă să hotărască.

— Fă cum crezi tu că e mai bine, spuse Rose. Numai să n-o dai în bară.

Mersi beaucoup, scumpişor, se enervă el… sperând ca Rose să nu-i fi interceptat gândul.

Rămase cu telefonul închis în mână, legănându-se încet în ritmul rulotei, inspirând duhoarea bolii lui Barry, întrebându-se cât va mai dura până când îi vor apărea şi lui primele pete pe piept, pe mâini şi pe picioare. Într-un final, se ridică şi puse mâna pe umărul lui Jimmy.

— Să opreşti când ajungem în Anniston.

— De ce?

— Pentru că am să cobor acolo.

2

Tati Fală se uită lung după rulota care pleca din faţa benzinăriei Gas ’n Go de pe strada principală din Anniston, încercând să reziste tentaţiei de a-i trimite lui Andi un gând cu rază mică de acţiune (doar de atâta comunicare telepatică era el capabil) până nu se îndepărtau prea mult: *Întoarceţi-vă să mă luaţi, nu-i bine ce fac.*

Dar dacă era bine?

Când nu mai văzu Winnebago-ul, se uită cu jind la maşinile uzate înşirate spre vânzare la spălătoria de lângă benzinărie. Indiferent ce se va întâmpla în Anniston, el tot va avea nevoie de un mijloc de transport ca să plece de acolo. Sigur că avea în portofel mai mulţi bani decât cei care i-ar fi fost necesari achiziţionării unei maşini care să-l

ducă la locul de întâlnire stabilit, pe autostrada 87, în apropiere de Albany. Timp nu prea avea. Tranzacţia ar fi durat cel puţin o jumătate de oră, iar o jumătate de oră ar fi putut fi prea mult. Până nu se va convinge că era vorba doar de o alarmă falsă, va trebui să improvizeze şi să se bazeze pe puterea lui de persuasiune. Care încă mai dădea randament maxim.

Intră, totuşi, în benzinărie, de unde-şi cumpără o şapcă cu emblema echipei Red Sox brodată pe cozoroc. Când eşti în regatul fanilor, poartă-te la fel ca ei. Se mai gândi dacă nu cumva să-şi ia şi o pereche de ochelari de soare, dar renunţă la idee. Mulţumită băşinilor de filme de la televizor, o mare parte din populaţia ţării considera că un bărbat bine, de vârstă mijlocie, dar cu ochelari de soare pe nas, nu putea fi nimic altceva decât un ucigaş plătit. Aşa că va trebui să se mulţumească doar cu şapca.

Merse pe strada principală spre biblioteca unde, mai de mult, Abra şi Dan ţinuseră un consiliu de război. În holul acesteia găsi ce căuta: o hartă a oraşului Anniston, cu fiecare stradă şi alee desenată în cel mai mic detaliu, sub titlul IATĂ ORAŞUL NOSTRU. Căută adresa fetei şi şi-o fixă bine în memorie.

— Tare meciul de-aseară, nu? îl întrebă un bărbat cu braţele pline cu cărţi.

La început Fală nu înţelese la ce anume se referea individul. Apoi şi aduse aminte de şapcă.

— Foarte tare, fu el de acord, neluându-şi ochii de la hartă.

Îl lăsă pe fanul Red Sox să se îndepărteze înainte de a ieşi din clădire. Bună deghizare şapca aia, dar n-avea absolut niciun chef să trăncănească despre baseball. I se părea o tâmpenie de sport.

3

Intrarea Richland era o străduţă plăcută, în buclă, cu case în stil New England{54} şi în stil Cape Cod{55}. Fală luase de la bibliotecă un ziar gratuit, *Ghidul Cumpărătorului din Anniston,* şi acum stătea la colţ, sprijinit cu spatele de trunchiul unui stejar, prefăcându-se că-l studiază. Coroana stejarului îl ferea de ochii trecătorilor, ceea ce constituia un avantaj deoarece cam la jumătatea străzii staţiona o camionetă roşie cu un individ la volan. Camioneta era veche, iar în spate se puteau vedea câteva unelte şi ceva ce semăna cu un motocultor. Probabil că individul era grădinar – era evident că oamenii de pe strada aceasta îşi puteau permite să angajeze pe cineva care să le îngrijească grădinile –, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ce căuta încă în maşină?

Dar dacă nu îngrijea grădini, ci avea grijă de *copii?* De unul anume?

Şi atunci Fală se bucură că luase în serios bălmăjeala lui Barry şi coborâse în Anniston. Însă întrebarea era: bun, şi ce trebuia să facă el acum? Sigur, ar fi putut s-o sune iarăşi pe Rose, numai că ultima lor conversaţie nu-i revelase mai mult decât ar fi putut-o face o bilă magică – din alea cu care se joacă ţâncii.

Stătea pe jumătate ascuns în spatele stejarului bătrân, încercând să se hotărască asupra următoarei mişcări, când primi un semn de la providenţa care-i avantajase mereu pe Legitimi în faţa mocofanilor. Uşa uneia din casele de pe stradă se deschise şi dinăuntru ieşiră două fete. Vederea lui Fală era la fel de ageră ca în tinereţea lui reală, de demult, şi le identifică imediat: erau două din cele trei fetiţe ale căror poze i le arătase Jimmy pe computer. Cea cu fustă maronie era Emma Deane. Cea cu pantaloni negri – Abra Stone.

Se uită iar la camionetă. Şoferul, la fel de bătrân ca şi maşina, relaxat până atunci, se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii scânteind, cum se zice. În alertă. Care vasăzică, pişichera aia micuţă chiar îi *trăsese pe sfoară.*

Fală tot nu ştia care dintre cele două fete era „aburinda”, dar de un lucru era sigur: tovarăşii lui din Winnebago alergau după potcoave de cai morţi.

Îşi scoase mobilul, dar nu formă niciun număr, ci rămase cu el în mână, uitându-se după fata cu pantaloni negri care ieşea din curte. Cealaltă – cea în fustă – o mai urmări câteva secunde cu privirea, apoi intră în casă. Fata cu pantaloni – Abra – traversă Intrarea Richland şi, când trecu prin faţa camionetei, omul de la volan ridică mâinile în semn de *care-i treaba?* Ea îi răspunse cu degetul mare ridicat: *Fii pe pace, totul e OK.* Iar Fală simţi cum îl inundă senzaţia copleşitoare a triumfului, ameţitoare ca o duşcă bună de whisky. Primise răspunsul la întrebare. Abra Stone era „aburinda”. Nu mai încăpea nicio îndoială. Şi Abra Stone era păzită. Iar paznicul ei era un boşorog cu o camionetă în stare perfectă. Iar Fală era convins că va fi de acord să-l ducă pe el şi pe încă un pasager, de vârstă mai mică, până în Albany.

Apăsă tasta de apelare rapidă ca să vorbească cu Andi şi nu fu deloc mirat să primească un SMS cu textul CONEXIUNE EŞUATĂ. Spărtura din Nori era o atracţie turistică şi, Doamne, apără-ne şi păzeşte-ne de turnurile de telefonie mobilă care ar fi întinat fotografiile făcute de excursionişti. Dar era în regulă. Dacă nu mai era în stare să aibă grijă de un bătrân şi de o fetiţă înseamnă că venise vremea să se retragă din activitate. Se uită lung la telefon şi apoi îl închise. În următoarele douăzeci de minute – mai mult sau mai puţin – nu voia să vorbească cu nimeni. Şi la „nimeni” o includea şi pe Rose.

Misiunea lui, răspunderea lui.

Avea la el patru seringi pline, două în buzunarul stâng al jachetei subţiri, două în cel drept. Lipindu-şi pe buze cel mai fermecător surâs de mocofan pe care era capabil să-l imite, cel pe care îl folosea când închiria campinguri sau moteluri pentru Legitimi, Fală ieşi din umbra stejarului şi traversă strada. În mâna stângă încă mai ţinea exemplarul

împăturit din *Ghidul Cumpărătorului din Anniston.* Cea dreaptă era în buzunar, scoţând cu grijă căpăcelul din plastic al uneia dintre seringi.

4

— Scuzaţi-mă, domnule, am senzaţia că m-am rătăcit. Mă întreb dacă aţi putea dumneavoastră să mă îndrumaţi.

Billy Freeman era agitat, era cu nervii întinşi la maximum, parcă avea o presimţire rea… cu toate acestea se lăsă înşelat de vocea aceea veselă şi de zâmbetul sclipitor ce părea a-i spune „sigur că poţi avea încredere în mine”. Două secunde doar, suficiente însă. Când se aplecă să deschidă torpedoul, simţi o înţepătură pe latura gâtului.

M-a ciupit o gânganie, mai apucă el să-şi zică şi se prăbuşi moale într-o parte, cu ochii daţi peste cap.

Falã deschise portiera şi îl îmbrânci pe bancheta de alături. Capul bătrânului se lovi puternic de geamul din dreapta camionetei. Falã îi ridică picioarele blegi peste cutia de viteze, închise capacul torpedoului ca să le facă loc şi se urcă la volan. Trase aer adânc în piept şi se uită în jur, aşteptându-se la orice. Însă nu avea la ce să se aştepte. Intrarea Richland îşi făcea somnul de după-amiază. Superb.

Cheia era în contact. Falã porni motorul şi atunci cabina camionetei se umplu de răgetele country ale lui Toby Keith: Dumnezeu să binecuvânteze America şi să ne dea bere din belşug. Când întinse mâna să închidă radioul, o lumină de un alb arzător îi inundă vederea. Chiar dacă Falã nu avea talente telepatice, era strâns legat de clanul său; într-un fel se putea spune că Legitimii erau apendice ale aceluiaşi organism. Iar unul dintre ei tocmai murise. Spărtura din Nori nu fusese o pistă falsă, ci o capcană blestemată.

Înainte de a se hotărî cum să procedeze în continuare, fulgerul alb apăru din nou şi, după o pauză scurtă, încă o dată.

Muriseră chiar toţi?

Iisuse Hristoase, *toţi trei?* Aşa ceva nu era cu putinţă… sau era?

Inspiră adânc. O dată. Încă o dată. Se sili să accepte faptul că da, era cu putinţă. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, ştia pe cine să dea vina.

Pe aburinda aia mică, futu-i mama mă-sii.

Se uită la casa Abrei. Nicio mişcare. Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, pentru micile favoruri. Intenţionase să meargă cu camioneta până în faţa uşii de la intrare, dar acum ideea asta nu i se mai părea chiar atât de bună. Coborî, se întoarse şi îl trase de cămaşă şi curea pe hodorogul inconştient, aducându-l iarăşi în spatele volanului. Îl percheziţionă în grabă. N-avea nicio armă. Nasol. Lui unul i-ar fi fost de folos un pistol.

Fixă centura peste trupul boşorogului, ca nu cumva să alunece peste volan şi să apese claxonul. Apoi, fără să se grăbească, traversă strada spre casa fetei. Dacă ar fi observat-o la una din ferestre sau dacă ar fi văzut fie şi o singură tresărire a unui singur fald de perdea, ar fi luat-o la goană. Dar nu detectă absolut nicio mişcare.

Încă mai putea să facă ceva, dar misiunea lui devenise subsidiară din cauza acelor străfulgerări de lumină albă. Acum nu voia decât să pună mâna pe nenorocita care le făcuse atât de mult rău şi s-o scuture până când i-ar fi căzut capul de pe umeri.

5

Abra traversă holul cu paşi moi, ca de somnambulă. Familia Stone amenajase la subsol un salonaş confortabil, dar locul lor de suflet era bucătăria, iar fata se duse direct acolo. Se propti cu mâinile pe masa la care ea şi părinţii ei luaseră de nenumărate ori micul dejun şi prânzul şi cina, uitându-se pe fereastră cu ochi mari şi goi. De fapt, ea nici nu era aici. Era în Spărtura din Nori, unde personajele negative se dădeau jos din Winnebago: Andi Muşcătură-de-

Şarpe şi Nucu şi Jimmy Numere. Ştia cum îi cheamă de la Barry. Dar ceva nu era în regulă. Lipsea cineva.

(UNDE-I FĂLOSUL, DAN? NU-L VĂD PE FALĂ!)

Nu primi niciun răspuns pentru că Dan şi tatăl ei şi Doctorul John aveau treabă. Îi doborau pe tipii cei răi unul după altul: pe Nucu mai întâi – isprava tatălui ei, bravo ţie, Tati! –, apoi Jimmy Numere, apoi Muşcătura. Simţea fiecare rană aducătoare de moarte ca pe o bufnitură puternică în minte. Iar bufniturile acestea, aproape identice cu loviturile repetate ale unui ciocan greu într-o uşă din lemn de stejar, erau înfiorătoare, însă nu chiar cu totul neplăcute. Pentru că…

Pentru că merită ce li se întâmplă. Sunt nişte ucigaşi de copii şi nimic altceva nu i-ar fi oprit. Doar că…

(Dan, unde-i Fală? UNDE-I FALĂ?)

Acum Dan o auzi. Slavă Domnului. Văzu Winnebago-ul. Dan credea că Fală e înăuntru şi poate că avea dreptate. Totuşi…

Se întoarse repede în hol şi se uită pe una din ferestrele de lângă uşa principală. Aleea din faţa casei era pustie, iar camioneta domnului Freeman era parcată chiar acolo unde trebuia. Nu-i vedea faţa pentru că soarele bătea în parbriz, dar desluşi o *siluetă* la volan. Iar asta însemna că totul era în ordine.

Probabil.

(Mă auzi, Abra?)

Dan. Ce mult se bucura să-l audă iar. Îşi dorea să fie acolo, lângă ea, dar era doar în capul ei şi asta era aproape la fel de bine.

(Da.)

Aruncă o ultimă privire la aleea pustie şi la camioneta domnului Freeman, verifică dacă încuiase uşa după ce intrase în casă şi porni iar spre bucătărie.

(Trebuie s-o rogi pe mama prietenei tale să sune la poliţie şi să le spună că eşti în pericol. Fălosul e în Anniston.)

Se opri la jumătatea holului. Mâna consolatoare se duse la gură şi începu să frece buzele. Dan nu ştia că plecase de la familia Deane. Cum să fi ştiut? Fusese ocupat.

(Nu mai sunt.)

Înainte de a apuca să-şi ducă vorbele la capăt, în cap îi bubui vocea mentală a lui Rose Ţilindru, alungând orice alt gând.

(PUTOARE CE EŞTI, CE AI FĂCUT?!)

Holul familiar dintre uşa de la intrare şi bucătărie începu să gliseze. Ultima oară când i se întâmplase asta fusese pregătită. Acum nu era. Abra încercă să se împotrivească, dar nu reuşi. Casa dispăru. Anniston dispăru. Ea era întinsă pe pământ şi se uita la cer. Înţelese că pierderea celor trei la Spărtura din Nori o dăduse literalmente pe spate pe Rose. Şi îşi îngădui o clipă de satisfacţie sălbatică. Se strădui să găsească ceva cu care să se apere. Nu mai avea timp.

6

Trupul lui Rose zăcea pe jos cam pe la jumătatea distanţei dintre duşuri şi Cabana Overlook, dar mintea ei era în New Hampshire, mişunând prin capul fetei. Nici vorbă de vreo prinţesă-războinică, armăsar alb şi lance de data aceasta, o, nu, doamnelor şi domnilor. De data aceasta nu mai erau decât ele două: porumbiţa luată prin surprindere şi draga de Rosie, iar Rosie crăpa de dorul răzbunării. Va ucide fata doar dacă nu va avea încotro, căci era mult, mult prea preţioasă. O va face să simtă ce au simţit şi prietenii ei. Sunt multe locuri delicate, vulnerabile în minţile de mocofani, iar ea ştia foarte bine unde…

(IEŞI DE-AICI, JAVRĂ CE EŞTI, LASĂ-MĂ-N PACE
ORI AM SĂ TE OMOR ÎN PIZDA MĂ-TII!)

O explozie în spatele ochilor. Rose tresări puternic şi scoase un urlet prelung. Mo cea Mare, care tocmai se întinsese s-o ajute, sări înapoi şocată la culme. Rose nici nu băgă de seamă. Care va să zică, tot nu se învăţase minte, tot se încăpăţâna să subestimeze puterea fetei. Încercă din răsputeri să se ţină tare, să rămână în capul ei, însă lepădătura aia mică o împingea afară.

Incredibil! Şi enervant. Şi înspăimântător. Dar foarte adevărat. Mai rău încă: simţea cum i se ridică mâinile spre faţă. Dacă n-ar fi fost acolo Mo şi Eddie cel Mic s-o împiedice, fata ar fi făcut-o să-şi scoată ochii.

Se văzu nevoită să se dea bătută şi să plece de acolo. Dar înainte să o facă, reuşi să vadă ceva prin ochii fetei, ceva ce o umplu de o bucurie nemăsurată: Tati Fală cu o seringă în mână.

7

Abra îşi folosi întreaga-i forţă psihică, mai multă decât în ziua când pornise în căutarea lui Brad Trevor, mai multă decât folosise vreodată în toată viaţa ei, şi tot parcă nu era suficient. Şi chiar când îşi spunea că nu va fi în stare să şi-o scoată din cap pe femeia cu pălărie, lumea începu să se rotească din nou. *Ea,* o făcea să se rotească, însă îi era atât de înfiorător de greu, parcă se opintea la o roată uriaşă din piatră. Dispărură şi cerul şi chipurile acelea străine care se holbau la ea. Şi urmă un moment de beznă totală atunci când ea ajunse

(între lumi)

nicăieri. Apoi uşa de la intrare alunecă iar în câmpul ei vizual. Dar nu mai era singură în casă. În pragul bucătăriei era un bărbat.

Unul fălos.

— Bună, Abra, îi zâmbi el şi se repezi la ea.

Încă ameţită în urma confruntării cu Rose, Abra nici măcar nu încercă să-l respingă cu forţa minţii. Pur şi simplu se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

8

În momentele de stres maxim, Dan Torrance şi Tati Fală erau foarte asemănători, deşi niciunul nu va ajunge să ştie asta vreodată. Fală avu aceeaşi senzaţie că totul se petrece într-un ralanti minunat, vederea lui căpătă aceeaşi claritate uimitoare. Observă brăţara roz de la încheietura stângă a Abrei şi avu vreme să gândească *campania pentru cancerul la sân.* Observă cum geanta de şcoală alunecă la stânga de pe umerii fetei care se răsucise spre dreapta şi îşi dădu seama că era plină cu cărţi. Ba chiar avu vreme să admire cum îi flutura părul pe spate – mănunchi de raze strălucitoare.

O prinse lângă uşa pe care încerca s-o descuie. Când o imobiliză cu braţul stâng pe după gât şi o trase spre el, o simţi cum încearcă – descumpănită, vlăguită – să-l respingă cu puterea minţii.

N-am să-i fac toată injecţia. Toată cantitatea s-ar putea s-o omoare, nu cred să cântărească mai mult de cincizeci de kilograme.

Şi Fală înfipse acul sub clavicula fetei care se zbătea, încercând să scape din strânsoare. Nu avea de ce să-şi facă griji că ar fi putut să-i injecteze întreaga doză deoarece Abra îl lovi, făcându-l să scape seringa din mână. Dar – nu-i aşa? — providenţa îi avantajează mereu pe Legitimi în faţa mocofanilor. Aşa fusese mereu, aşa era şi acum. Reuşise să-i inoculeze suficient drog. Simţi cum slăbeşte forţa minţii ei şi, apoi, cum dispare cu totul. La fel şi zbaterea mâinilor. Abra îl privi cu ochi consternaţi, năuciţi.

Fală o bătu uşor pe umăr.

— Mergem la plimbare, Abra. Ai să cunoşti nişte oameni fascinanţi.

De necrezut! Fata schiţă un zâmbet. Unul destul de înfricoşător pentru o fetiţă care ar fi putut fi confundată cu un băieţel, dacă ar fi avut părul acela frumos strâns sub o şapcă.

— Monştrii ăia, prietenii tăi, sunt morţi. Sunnn…

Dar cuvântul se pierdu într-o bolboroseală ameţită. Ochii i se dădură peste cap şi genunchii i se înmuiară. Fală se simţi tentat să o lase să cadă – aşa ar fi meritat –, dar se stăpâni şi o prinse de sub braţe. Fata asta era un bun de mare valoare.

Era *proprietatea* Clanului.

9

Fală intrase în casa familiei Stone prin uşa din spate, descuind-o cu cardul American Express Platinum emis pe numele Henry Rothman. Joacă de copii. Dar nu avea de gând să plece tot pe acolo. În spatele casei nu era decât un gard înalt care despărţea curtea de malul râului. În plus, mijlocul lui de transport era în direcţie opusă. O luă în braţe pe Abra şi traversă bucătăria, ieşind în garajul gol. Poate că ambii părinţi erau la serviciu… dacă nu cumva erau la Spărtura din Nori, savurându-şi victoria în faţa lui Andi, Nucu şi Jimmy. Deocamdată îl durea undeva de povestea aia; cei care o ajutaseră pe fată îşi vor primi răsplata. La momentul cuvenit.

Trânti trupul moale al Abrei sub masa cu unelte a tatălui ei. Apoi deschise uşa garajului şi ieşi, având grijă să-şi înfigă pe buze fermecătorul surâs de Henry Rothman. Secretul supravieţuirii în lumea mocofanilor era să arăţi mereu de parcă ai avea tot dreptul din lume să te afli acolo şi nimeni nu se pricepea la asta mai bine decât Fală. Merse cu paşi sprinteni şi hotărâţi la camionetă şi îl împinse iarăşi pe boşorog spre mijlocul banchetei. Apoi intră cu maşina pe aleea din faţa casei, cu capul lui Billy sprijinit de umăr.

— Vezi că ne-am împrietenit, bătrâne? râse Fală şi intră cu camioneta în garaj.

Prietenii lui muriseră, iar situaţia era teribil de periculoasă, însă pentru toate acestea exista şi o compensaţie uriaşă: pentru prima dată după mulţi, foarte mulţi ani, se simţea cu desăvârşire viu şi cu toate simţurile în alertă. Culorile lumii erau mai intense, văzduhul vibra ca un cablu de înaltă tensiune. Dumnezeule, şi voi, sfinţi din ceruri, uite că reuşise să pună mâna pe ea! Cu toată puterea ei bizară şi cu toate subterfugiile ei murdare, reuşise să pună mâna pe ea. Acum o să i-o ducă lui Rose. Prinos al iubirii pe care i-o poartă.

— Am dat lovitura, şopti el cuprins de exaltare şi trase un pumn în bordul camionetei. Dădu jos rucsacul de pe umerii Abrei şi o urcă pe scaunul din dreapta. Fixă centura de siguranţă în jurul celor doi pasageri care dormeau buştean. Normal că îi trecuse prin minte să-i rupă gâtul hodorogului ăluia şi să-i abandoneze cadavrul în garaj, dar se gândi mai bine şi ajunse la concluzia că s-ar putea să aibă nevoie de el. Fireşte, în cazul că drogul nu îl va ucide. Fală îi căută şi îi găsi pulsul rar, dar puternic, pe latura gâtului zbârcit. Nu-şi făcea probleme cu fata; capul i se sprijinea de geamul camionetei şi i se vedeau aburii respiraţiei pe sticlă. Excelent.

Fală mai zăbovi câteva secunde ca să-şi inventarieze armele. Nu avea pistol, nu, nici vorbă de aşa ceva, căci Legitimii nu călătoreau cu arme de foc asupra lor. Dar mai avea două seringi pline cu licoare de-aia aducătoare de somnic bun şi mic în mintea nătărăilor. Habar n-avea cât îl va ţine rezerva asta, dar, oricum, fata era prioritatea lui. Ceea ce însemna că va fi nevoit să renunţe destul de curând la boşorog. Ei, n-ai ce-i face. Asta-i viaţa: mocofanii vin şi se duc.

Îşi scoase mobilul şi formă numărul lui Rose. Telefonul sună mult timp şi chiar atunci când vru să-i lase un mesaj în

căsuţa vocală, femeia îi răspunse. Vorbea încet şi rostea cuvintele cu greutate, de parcă ar fi fost beată.

— Rose? Ce-ai păţit?

— Fata aia m-a necăjit mai mult decât anticipasem, dar sunt bine acum. N-o mai simt. Spune-mi că ai prins-o.

— Am prins-o. Face nănică acum. Dar să ştii că are prieteni pe care eu nu vreau să-i cunosc. Pornesc imediat spre vest şi n-am timp de pierdut cu hărţile. Trebuie să-mi spuneţi drumurile secundare care mă duc prin Vermont până în New York.

— Îi zic lui Slim Lingeblide să ţi le caute.

— Şi mai trebuie să trimiţi *imediat* pe cineva înaintea mea cu ce fel de doctorii mai găseşti tu pe acolo ca s-o ţin potolită pe duduiţa asta, pentru că mie nu mi-a mai rămas cine ştie ce din drogul ăla. Caută prin lucrurile lui Nucu. Trebuie să fie *ceva...*

— Nu-mi spune tu ce să fac, se răsti femeia. Lingeblide se va ocupa de tot. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Ai aflat ceva?

— Da. Rosie, draga mea, povestea cu picnicul a fost o cursă. Fetiţa asta ne-a tras-o de nu ne-am văzut. Şi dacă prietenii ei anunţă poliţia? Eu sunt într-o camionetă F-150 veche, cu doi zombi lângă mine. La fel de bine aş putea să-mi scriu HOŢ DE COPII pe frunte.

Dar rânjea cu gura până la urechi. Al naibii să fie dacă nu rânjea. De la celălalt capăt nu se mai auzi nimic câteva secunde. În garajul familie Stone, Falã o aşteptă pe Rose să continue.

— Dacă vezi girofaruri în spate, ori un baraj rutier în faţă, sugrumă fata şi suge cât de mult abur poţi din ea. Şi după aia predă-te. Ştii bine că vom avea grijă de tine.

Acum Fală ezită să răspundă. În cele din urmă, spuse:

— Eşti sigură că e bine aşa, draga mea?

— Sunt, zise Rose neîndurătoare. Din cauza ei au murit Jimmy, Nucu şi Muşcătură-de-Şarpe. Îi jelesc pe toţi trei, dar cel mai rău îmi pare de Andi, pentru că eu am

transformat-o şi viaţa ei cea nouă abia începuse. Şi mai e şi Sarey…

Oftă mâhnită şi tăcu. Falã nu spuse nimic, pentru că, de fapt, nu era nimic de spus. De când intrase în Clan, Andi Steiner se iubise cu mai multe femei – lucru deloc surprinzător, de altminteri, deoarece foarte adesea novicii se purtau ca nişte maimuţe în călduri, din cauza aburului –, dar în ultimii zece ani, ea şi cu Sarah Carter formaseră un cuplu şi erau extrem de devotate una alteia. În multe privinţe Andi părea mai degrabă fiica lui Sarey Tăcuta decât iubita ei.

— Sarey e distrusă, zise Rose, iar Susie Ochi-Vânăt nu se simte nici ea mai bine din cauza morţii lui Nucu. Fata aia o să plătească pentru morţile prietenilor noştri. Cum-necum, viaţa ei de mocofan s-a încheiat. Mai ai vreo întrebare?

Falã nu mai avea niciuna.

10

Dar nimeni nu-i băgă în seamă pe Tati Falã şi pe cei doi pasageri adormiţi din cabina camionetei când ieşiră din Anniston pe autostrada Statului de Granit[{56}]. Cu câteva excepţii notabile (babele cu vedere ageră şi copiii mici erau cei mai răi), America Mocofană era cutremurător de lipsită de vigilenţă în cel de-al doisprezecelea an de la intrarea în Epoca Sumbră a Terorismului. *Anunţă dacă vezi ceva* era o lozincă al dracului de bună, dar trebuia să fii atent ca să vezi ceva.

Începuse să se întunece atunci când trecură graniţa statului Vermont, iar şoferii maşinilor care veneau din direcţie opusă nu vedeau decât farurile camionetei, pe care Falã le lăsase dinadins în faza mare. Primise deja trei telefoane de la Slim Lingeblide care-i furniza informaţii referitoare la traseu. Multe din drumurile pe care era direcţionat erau laterale, cel mai adesea nemarcate. Lingeblide îi mai comunicase lui Falã că Doug Diesel, Phil

Jegosul şi Annie Şorţ porniseră deja spre el. Plecaseră cu un Caprice din 2006 care arăta ca o potaie răpciugoasă, dar care avea patru sute de cai-putere sub capotă. Excesul de viteză nu avea să constituie o problemă; datorită răposatului Jimmy Numere, toţi trei aveau documente aparent emise de Departamentul de Securitate Naţională, care urmau să le deschidă drumul.

Cu ajutorul sistemului sofisticat de comunicaţii prin satelit al Clanului, gemenii Little, Măzărică şi Păstaie, monitorizau discuţiile dintre patrulele de poliţie şi deocamdată nu apăruse nicio informaţie despre posibila răpire a unei fetiţe. Vestea aceasta era una bună, însă deloc surprinzătoare. Acei prieteni care avuseseră atâta minte-n cap cât să întindă o capcană probabil că mai aveau destulă cât să-şi dea seama ce-ar fi păţit păpuşica lor dacă s-ar fi dus la poliţie.

Se auzi sunetul înăbuşit al unui alt telefon. Fără să-şi ia ochii de la drum, Fală se întinse peste pasagerii lui inconştienţi, deschise torpedoul şi scoase dinăuntru un celular. Al hodorogului, cu siguranţă. Îl ridică în dreptul ochilor. Pe ecran nu era afişat niciun nume, ceea ce însemna că apelantul nu se afla în memoria telefonului, însă numărul avea prefix de New Hampshire. Să fi fost oare unul dintre ticăloşii care îi ucisese prietenii? Şi care voia acum să afle dacă moşul şi fata erau bine? Foarte posibil. Se gândi dacă nu cumva să răspundă, dar hotărî că era mai bine să nu o facă. Mai încolo va verifica să vadă dacă cel care sunase lăsase vreun mesaj. Căci, nu-i aşa, informaţia înseamnă putere.

Când băgă telefonul înapoi în torpedo, atinse ceva rece. Puse bine mobilul şi scoase un pistol automat. Ce baftă! Ce descoperire norocoasă! Dacă hodorogul s-ar fi trezit mai devreme, poate că ar fi ajuns la armă înainte ca el să-i ghicească intenţia. Fală puse Glock-ul sub scaun, apoi închise torpedoul.

Şi armele înseamnă tot putere.

11

Se întunecase de-a binelea şi camioneta înainta pe Şoseaua 108, care traversa Munţii Verzi{57}, când Abra începu să se mişte. Lui Fală nu-i păru rău că se trezeşte. Încă se simţea incredibil de viu şi de alert şi voia să afle mai multe lucruri despre ea. În plus, indicatorul de la bordul camionetei îl înştiinţa că benzina era pe sfârşite şi cineva trebuia să umple rezervorul.

Dar nu trebuia să rişte.

Cu dreapta scoase din buzunar una din cele două seringi rămase. Aşteptă până când fata îşi deschise ochii înceţoşaţi şi ameţiţi. Atunci îi spuse:

— Bună seara, domniţă. Mă cheamă Henry Rothman. Pricepi ce-ţi spun?

— Eşti…

Abra îşi drese glasul, îşi umezi buzele şi mai încercă o dată.

— Nu te cheamă niciun Henry nu-mai-ştiu-cum. Tu eşti Fală.

— Deci pricepi. Minunat. Îmi închipui că te simţi ca şi cum ai avea câlţi în cap şi aşa te vei simţi şi în continuare, pentru că aşa îmi place mie să fii. Dar n-am să te mai adorm dacă promiţi că ai să te porţi cum se cuvine. Ai înţeles?

— Unde ne ducem?

— La Hogwarts{58} ca să asistăm la Turneul Internaţional de Vâjthaţ{59}. O să-ţi iau un hotdog magic şi nişte vată de zahăr fermecată. Răspunde la ce te-am întrebat. Ai de gând să te porţi cum se cuvine?

— Da.

— Suavă muzică pentru urechile mele este acest acord instantaneu al tău, dar trebuie să mă scuzi dacă nu te cred pe cuvânt. Trebuie să-ţi împărtăşesc nişte informaţii vitale înainte să încerci să faci vreo prostie pe care sunt convins că ai s-o regreţi. Vezi acul de la seringa asta?

— Da.

Abra încă îşi mai sprijinea capul de geamul camionetei, dar se uită la seringa hipodermică. Apoi ochii i se închiseră, iar ea se forţă să şi-i deschidă.

— Mi-e sete.

— De la drog, sunt sigur. Din păcate nu avem nimic de băut la noi, am plecat cam în grabă…

— Cred că am o cutie cu suc în ghiozdan.

Voce răguşită. Slăbită. Ochii i se redeschideau cu mare efort de fiecare dată când clipeau.

— Mă tem că ghiozdanul a rămas în garaj. S-ar putea să luam ceva din următorul oraş prin care vom trece – cu condiţia să fii o fetiţă cuminte. Dacă nu, ai să-ţi astâmperi setea cu scuipatul pe care-l ai în gură. Ai priceput, Bucle-Aurii[{60}]?

— Da…

— Dacă te simt că-ţi cauţi de treabă prin capul meu – da, nu face ochii mari, ştiu de ce eşti în stare – ori dacă încerci să atragi atenţia atunci când o să ne oprim, o să-i fac o injecţie acestui domn. Şi, pe lângă ce i-am dat deja, asta o să-i pună capac. O să fie la fel de mort ca Amy Winehouse. Ne-am înţeles?

— Da. Fata îşi umezi iar buzele, apoi începu să şi le frece cu mâna. Nu-i face rău, te rog.

— Numai de tine depinde.

— Unde mă duci?

— Bucliţe-Aurii? Drăguţă?

— Ce? se bâlbâi Abra, privindu-l zăpăcită.

— Taci din gură şi bucură-te de plimbare.

— Hogwarts, mai zise ea. Vată… de… zahăr.

Iar când clipi, pleoapele îi rămaseră închise. Începu să sforăie uşurel, scoţând nişte sunete vioaie, chiar plăcute. Falã nu credea că se preface, dar, pentru orice eventualitate, păstră seringa la îndemână. Căci, aşa cum spusese odată Gollum despre Frodo Baggins, era şmecher, preaslăvite. Era foarte şmecher.

12

Abra nu adormise complet; încă mai putea auzi motorul camionetei, dar ca de la mare depărtare. Şi parcă de undeva de deasupra ei. Şi îşi aduse aminte cum mergea cu părinţii ei la Lacul Winnipesaukee în după-amiezile toride de vară şi cât de înfundat se auzea huruitul bărcilor cu motor dacă îţi băgai capul sub apă. Înţelegea că fusese răpită şi ştia că ar trebui să se simtă mai îngrijorată, dar acum o inundase o stare de linişte şi se mulţumea doar să plutească între somn şi starea de veghe. O deranja însă uscăciunea cumplită din gură şi gât. Avea senzaţia că limba i se transformase într-o bucată de covor vechi şi plin de praf.

Trebuie să fac ceva. Mă duce la femeia cu pălărie şi trebuie să fac ceva. Dacă nu, o să mă omoare tot aşa cum l-au omorât pe băiatul din Iowa. Sau o să-mi facă ceva şi mai rău.

Şi *va* face ceva. De îndată ce-şi va potoli setea. Şi după ce mai dormea puţin…

Din huruitul motorului nu se mai auzea decât un bâzâit slab când lumina îi străpunse pleoapele închise. Apoi sunetul încetă complet, iar Falã începu s-o lovească în picior. Mai încet la început, apoi mai tare. Atât de tare că o durea.

— Scularea, Bucliţe. Ai să dormi mai încolo.

Se chinui să deschidă ochii, tresărind din cauza luminii prea puternice. Se aflau lângă nişte pompe de benzină. Deasupra erau multe becuri fluorescente. Îşi feri ochii din faţa strălucirii lor orbitoare. Acum, pe lângă sete, o mai chinuia şi o durere de cap. De parcă…

— Ce e de râs, Bucliţe?

— Mmm?

— Zâmbeşti.

— Tocmai mi-am dat seama ce-i cu mine. Sunt mahmură.

Falã se gândi puţin, apoi rânji larg.

— Cam aşa. Şi nici măcar nu ai dansat cu un abajur pe cap. Eşti suficient de trează ca să pricepi ce-ţi zic?

— Da.

Cel puţin aşa credea. Dar, o, Doamne, bubuiturile alea cumplite din tâmple. Groaznic.

— Ia asta.

Întins cu tot trupul şi mâna stângă peste Billy, Fală ţinea ceva în dreptul nasului ei. Mâna cealaltă era tot pe seringă, ascunsă lângă pulpa domnului Freeman.

Abra miji ochii, încercând să desluşească despre ce era vorba. Un card bancar. Ridică o mână care i se părea incredibil de grea şi îl luă. Ochii începură să i se închidă, iar Fală o plesni peste faţă. Îi deschise brusc, şocată la culme. Nu mai fusese niciodată lovită de un adult. Dar, dacă stăm să ne gândim bine, nici răpită nu mai fusese vreodată.

— Au! *Aau!*

— Dă-te jos. Citeşte instrucţiunile de pe pompă şi fă întocmai – eşti o fată deşteaptă şi sunt convins că ai să te descurci. Umple rezervorul. După aia, pune-i la loc capacul şi urcă-te îndărăt în camionetă. Dacă mă asculţi şi faci ce ţi-am spus, Bucliţe, am să-ţi dau voie să te duci la automatul ăla cu sucuri.

Şi arătă în colţul îndepărtat al benzinăriei.

— Şi o să-ţi iei o sticlă de cola. Sau de apă, dacă aşa vrei; văd de-aici că au apă de-aia bună, Dasani. Dacă eşti o fetiţă *neascultătoare,* Bucliţe, am să-l omor pe bătrân şi am să intru în prăvălie şi am să-l omor şi pe puştiul ăla care vinde. Să nu crezi că nu pot. Arma prietenului tău e acum la mine în buzunar. Am să te iau cu mine şi ai să vezi cu ochişorii tăi cum îi împrăştii creierii pe pereţi. Depinde doar de tine, pricepi? Spune, ai înţeles?

— Da, spuse Abra puţin mai lucidă acum. Pot să-mi iau o cola *şi* o apă?

Rânjetul lui se lărgi şi mai mult. În pofida necazului în care se găsea, în pofida durerii fioroase de cap şi chiar în pofida palmei tocmai primite, rânjetul acela i se păru

fermecător Abrei. Îşi zise că multor oameni li se părea aşa, mai ales femeilor.

— Cam lacomă, micuţo, dar asta nu-i mereu ceva rău. Haide să vedem cum ştii tu să fii fată cuminte şi ascultătoare.

Abra îşi desfăcu centura – de-abia din a treia încercare – şi apucă mânerul portierei. Înainte să coboare, se întoarse către el şi îi spuse:

— Şi nu-mi mai zice „Bucliţe”. Ştii foarte bine cum mă cheamă, aşa cum ştiu şi eu cum te cheamă pe tine.

Înainte ca bărbatul să apuce să caşte gura, fata coborî din camionetă şi se îndreptă (cam nesigură pe picioare) spre oaza pompelor de benzină. Avea ceva tupeu fetiţa asta, nu doar abur. Ar fi putut chiar s-o admire. Însă, dat fiind ce li se întâmplase lui Muşcătură, Nucu şi Jimmy, nici nu putea fi vorba de aşa ceva.

13

La început, Abra nu reuşi să citească instrucţiunile, deoarece literele se tot dublau şi se încălecau unele peste celelalte. Miji ochii şi cuvintele deveniră puţin mai clare. Falã se uita fix la ea. Îi simţea privirea, ca pe o greutate fierbinte care-i apăsa ceafa.

(Dan?)

Nimic. Nu se mirã. Cum îşi imagina că ar putea lua legătura cu Dan, când de-abia îşi dădea seama cum să manevreze pompa asta idioată? În viaţa ei nu se simţise mai puţin „strălucitoare” ca acum.

Într-un final, reuşi să pompeze benzina, dar puse cardul cu susul în jos în aparat şi fu nevoită să o ia de la capăt. Umplerea rezervorului părea că nu se mai termină, dar măcar ciocul furtunului era prevăzut cu un manşon din cauciuc care împiedica evaporarea aburilor de benzină în atmosferă, iar aerul nopţii o ajută să-şi mai limpezească minţile. Pe cer erau miliarde de stele. De obicei se simţea

copleşită în faţa splendorii lor. Însă în seara asta nu se simţea decât foarte speriată. Stelele acelea era mult prea departe. Stelele acelea nu puteau s-o vadă pe Abra Stone.

Când isprăvi de umplut rezervorul camionetei, se uită cruciş la noul mesaj apărut pe ecranul pompei şi se întoarse către Falã.

— Vrei chitanţă?

— Cred că ne descurcăm şi fără, tu ce zici?

Şi iar apăru zâmbetul acela orbitor, capabil să te facă să mori de fericire dacă tu l-ai fi stârnit. Abra era convinsă că individul ăsta avea multe iubite.

Ba nu. N-are decât una singură. Iubita lui e femeia cu pălărie. Rose. Dacă ar mai avea o alta, Rose ar omorî-o. Probabil ar sfâşia-o cu dinţii şi ghearele.

Se târî înapoi la camionetă şi urcă în cabină.

— Foarte, foarte bine, spuse Fală. Te declar câştigătoarea marelui premiu – o cola *şi* o apă. Aşa, vezi… şi, ce-i zici lu' Tati al tău?

— Mersi, spuse apatică Abra. Da' nu eşti Tati al meu.

— Însă aş putea să fiu. Sunt un tati foarte drăguţ pentru fetiţele care se poartă frumos cu mine. Pentru fetiţele care se poartă cum se cuvine.

Opri camioneta în faţa automatului cu sucuri şi-i întinse o bancnotă de cinci dolari.

— Ia-mi şi mie o Fanta, dacă au. Dacă nu, o Coca-Cola.

— Tu bei suc, aşa ca toată lumea?

Bărbatul făcu o figură prefăcut rănită:

— Dacă ne-nţepi, nu sângerăm noi oare? Dacă ne gâdili, nu izbucnim în râs?

— Shakespeare, nu? şopti Abra frecându-se iarăşi la gură. *Romeo şi Julieta.*

— *Neguţătorul din Veneţia,* tăntăloaică mică, se amuză Fală. Pun pariu că nu ştii continuarea.

Abra clătină din cap. Mare greşeală. Îi reveni în forţă durerea care începuse să se mai ostoiască.

— Dacă ne otrăveşti, nu murim?

Bătu uşor cu seringa de piciorul domnului Freeman.

— Gândeşte-te la asta cât aduci sucurile.

14

Nu o scăpă din ochi nicio fracţiune de secundă cât alegea băuturile de la automat. Benzinăria asta se afla în zona împădurită de la marginea unui orăşel oarecare şi, la o adică, fata s-ar fi putut hotărî să-l lase în plata Domnului pe hodorog şi să o ia la fugă printre copaci. Îi trecu prin minte să scoată pistolul, dar se gândi mai bine şi îl lăsă la locul lui. În fond, nu i-ar fi fost deloc greu s-o urmărească şi să o prindă, dată fiind starea ei de slăbiciune. Dar fata nici nu se uită spre pădure. Introduse în automat hârtia de cinci dolari şi luă sticlele, una după alta, întârziind doar cât să bea câteva înghiţituri lungi de apă. Se întoarse la camionetă şi-i dădu lui Fală sticla de Fanta, dar nu se urcă la locul ei. Întinse mâna spre clădire.

— Trebuie să fac pipi.

Consternat, bărbatul îşi bulbucă ochii la ea. Nu prevăzuse chestia asta, deşi ar fi trebuit. Fata fusese drogată, iar acum organismul ei trebuia să se cureţe de toxinele alea.

— Nu poţi să te mai ţii puţin?

Probabil că peste câţiva kilometri va găsi un loc pe marginea şoselei unde să poată opri. Şi o tufă în spatele căreia fata să facă ce trebuia să facă. Totul va fi în regulă câtă vreme îi va putea vedea creştetul.

Dar Abra clătină din cap. Bineînţeles că nu mai putea să se ţină.

Se gândi mai bine.

— Ascultă-mă cu atenţie. Îţi dau voie să te duci la toaletă doar dacă e uşa descuiată. Dacă nu, o să-ţi faci treaba în spatele clădirii. Nici să nu-ţi treacă prin minte că am să te las să intri ca să ceri cheia de la vânzător.

— Şi dacă mă duc în spatele casei, ai să te uiţi la mine. Perversule.

— Tre’ să fie acolo un tomberon sau ceva după care să te ascunzi. Sigur, o să fiu distrus sufleteşte că n-o să-ţi văd bucişoarele drăgălaşe, dar cred că am să supravieţuiesc. Mişcă în maşină.

— Da’ ai zis…

— Mişcă-te, ori îţi zic iar „Bucliţe”.

Abra se urcă, iar Fală conduse camioneta până în faţa uşilor de la toalete.

— Întinde mâna.

— De ce?

— Fă cum îţi spun şi nu mai pune atâtea întrebări.

Cu multă reticenţă, Abra întinse mâna. Fală o apucă cu a lui. La vederea acului, fata încercă să se smulgă din strânsoare.

— Nu te speria. Îţi dau doar o picătură. Nu putem risca să-ţi vină cine ştie ce idee trăsnită, nu? Sau să-ţi transmiţi gândurile mai ştiu eu cui. Ştii că oricum am să-ţi fac injecţia, aşa că la ce bun tot tam-tamul ăsta?

Fata se linişti. Era mai uşor să se lase în voia sorţii. Simţi o pişcătură pe spatele mâinii, apoi bărbatul îi dădu drumul.

— Haide, du-te. Du-te şi fă pişu. Grăbeşte-te. Cum zice cântecul ăla vechi, nisipul curge prin clepsidră în casa părintească.

— Nu ştiu cântecul ăsta.

— Nu mă mir. N-ai putut nici măcar să deosebeşti *Romeo şi Julieta* de *Neguţătorul din Veneţia.*

— Eşti rău.

— Aş putea să nu fiu, îi zise el.

Fata coborî şi rămase câteva clipe lângă camionetă inspirând adânc.

— Abra?

Se uită la el.

— Nu încerca să te încui pe dinăuntru. Ştii cine ar plăti pentru isprava asta, nu?

Şi lovi uşor piciorul lui Billy Freeman.

Ştia.

De-abia ce începuse să i se limpezească mintea şi acum i se năclăia din nou. Îngrozitor om – îngrozitoare *creatură* – se ascundea în spatele acelui zâmbet fermecător. În plus, era şi foarte isteţ. Se gândea la tot. Încercă uşa toaletei. Era descuiată. Bine măcar că nu va trebui să-şi facă nevoile în bălării. Intră, închise uşa şi se ocupă de problemă. Apoi rămase aşezată pe WC, cu capul în jos. Începuse deja să ameţească. Încercă să se imagineze în baia din casa Emmei, când crezuse ca o proastă că totul se va termina cu bine. Parcă trecuse o veşnicie de atunci.

Trebuie să fac ceva.

Dar era drogată şi începuse să i se facă somn.

(Dan)

Expedie gândul cu toată forţa de care mai era în stare… adică destul de puţină. Câtă vreme o va mai lăsa Fală să stea aici? Simţi cum o copleşeşte disperarea, zădărnicindu-i încercările firave de a opune rezistenţă. Nu mai voia decât să se încheie la pantaloni, să se urce în camionetă şi să se culce. Dar mai încercă o ultimă dată.

(Dan! Dan, te rog!)

Şi aşteptă să se petreacă o minune.

Însă nu auzi decât claxonul camionetei. Mesajul era clar: *ţi-a expirat timpul.*

XV

TRANSFER DE MINŢI

1

Îţi vei aminti ce a fost uitat.

Imediat după victoria însângerată de la Spărtura din Nori, fraza aceasta începu să-l obsedeze pe Dan, aşa cum te poate chinui numai un fragment de melodie enervantă şi absurdă care-ţi intră în cap şi nu se mai dă dus şi pe care te pomeneşti că-l fredonezi şi în creierii nopţii, când te împleticeşti până la budă ca să te uşurezi. Fraza asta era, într-adevăr, teribil de enervantă, însă deloc absurdă. Dintr-un motiv anume o asocia cu Tony.

Îţi vei aminti ce a fost uitat.

Nici vorbă să ducă rulota Legitimilor cu ei la Gara Liliput din Frazier. Nici unul dintre ei nu voia să facă asta – deci nu era cazul să supună chestiunea la vot –, chiar dacă nu se temeau că ar fi fost văzuţi când coborau din ea, ori că ar fi lăsat amprente înăuntru. Pentru că în rulota aceea mirosea nu doar a boală şi moarte. Mirosea a răutate. Dan avea un motiv în plus. Nu ştia dacă membrii Clanului Legitim se întorceau pe lumea aceasta sub formă de fantomiţe sau nu, şi nici nu-şi dorea să afle.

Aşa că azvârliră în râul Saco hainele golite de trupuri, seringile şi restul obiectelor, unde lucrurile care nu se vor duce la fund vor pluti în aval spre Maine, şi se întoarseră tot aşa cum veniseră: cu trenuleţul *Helen Rivington.*

David Stone se prăbuşi în scaunul mecanicului şi întinse mâna după iepuraşul de pluş al Abrei, pe care Dan încă îl mai ţinea strâns la piept. Dan i-l dădu cu dragă inimă, observând totodată ce ţinea tatăl fetei în cealaltă mână: telefonul mobil.

— Ce ai de gând cu ăla?

David se uită la copacii din dreapta şi stânga şinelor înguste, apoi îşi întoarse privirea spre Dan.

— De îndată ce ajungem într-un loc unde să fie semnal, am să sun la familia Deane acasă. Dacă nu-mi răspunde nimeni, am să sun la poliţie. Am să sun la poliţie şi dacă mi se *răspunde* şi Emma ori mama ei îmi spun că Abra a plecat de acolo. Asta în cazul că nu au sunat ele până acum.

Privirea lui era rece şi neclintită, absolut deloc prietenoasă, dar măcar reuşea să-şi ţină în frâu teama – groaza, mai degrabă – pentru ce i s-ar putea întâmpla fiicei lui. Dan se simţi cuprins de respect în faţa unei asemenea atitudini. În plus, ştia că va putea discuta mult mai raţional cu un om care nu căzuse pradă istericalelor.

— Pe dumneata te consider răspunzător pentru toată povestea asta, domnule Torrance. A fost ideea dumitale. Ideea dumitale tâmpită.

N-avea niciun sens să-l contrazică amintindu-i că fuseseră cu toţii de acord cu planul acela tâmpit. Sau că şi el, şi John erau la fel de îngrijoraţi din cauza tăcerii prelungite a Abrei ca şi tatăl ei. În esenţă, omul avea dreptate.

Îţi vei aminti ce a fost uitat.

O altă amintire de la Overlook? Aşa credea. Dar, de ce tocmai acum? De ce aici?

— Dave, aproape sigur a fost răpită.

Vocea lui John Dalton care venise în spatele lor. Ultimele raze ale soarelui la apus se strecurau printre crengile copacilor, luminându-i chipul.

— Şi dacă aşa stau lucrurile şi tu suni la poliţie, ce crezi că ar păţi Abra?

Să *te aibă Dumnezeu în paza Lui,* îi zise Dan în gând. *Nu cred că m-ar fi ascultat dacă aş fi spus eu una ca asta. Pentru că, la urma urmei, eu sunt străinul care a complotat cu fata lui. Niciodată nu va fi sută la sută convins că nu eu am vârât-o în necazul ăsta.*

— Ce altceva am putea face? întrebă David, pierzându-şi tot calmul, şi aşa foarte firav.

Începu să plângă, cu faţa îngropată în iepuraşul fetiţei lui.

— Ce o să-i spun soţiei mele? Că am avut treabă să împuşc oameni în Spărtura din Nori şi în vremea asta un baubau ne-a furat fata?

— Vom lua toate problemele pe rând, spuse Dan.

Nu credea că maximele Alcoolicilor Anonimi de tipul *Lasă-l pe Dumnezeu să lucreze în locul tău* sau *Fiecare lucru la timpul lui* ar fi avut vreun înţeles pentru tatăl Abrei în momentele acestea.

— *Ar trebui* să suni la familia Deane imediat ce ai semnal. Cred că o să ţi se răspundă la telefon şi o să afli că totul e în regulă.

— De ce crezi asta?

— Când am luat ultima oară legătura cu Abra, i-am zis să o roage pe mama prietenei ei să sune la poliţie.

David bătu des din pleoape, nevenindu-i să creadă.

— Chiar aşa? Sau doar încerci să-ţi salvezi pielea?

— Chiar aşa. Abra a început să-mi răspundă. Mi-a zis „nu mai sunt”. Atâta doar şi am pierdut-o. Cred că voia să-mi spună că nu mai era la familia Deane.

— Trăieşte? David îl apucă pe Dan de cot cu o mână rece ca moartea însăşi. Mai e fiica mea în viaţă?

— Nu am mai putut lua legătura cu ea, dar sunt sigur că da.

— Normal să răspunzi aşa, murmură Dave printre dinţi. Normal că vrei să-ţi scapi curul.

Dan îşi înghiţi replica. Dacă se luau acum la harţă, s-ar fi ales praful de orice şansă – oricât de mică – să o poată salva pe Abra.

— E logic, interveni John.

Deşi încă palid şi în ciuda tremurului nefiresc al mâinilor, doctorul vorbise pe tonul folosit în preajma copiilor bolnavi.

— Nu i-ar fi de niciun folos moartă individului ăluia care a mai rămas. Ăla care a răpit-o. Vie, reprezintă un ostatic. Plus că au nevoie de ea pentru… cum să zic…

— Pentru esenţa ei, spuse Dan. Pentru abur.

— Încă ceva, mai zise John. Ce o să le spunem poliţiştilor despre oamenii ăia pe care i-am omorât? Că au intrat în cicluri, că acum erau aici, acum erau invizibili şi după aia au dispărut de tot? Şi că ne-am descotorosit de… de resturile lor?

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă bagi în rahatul ăsta, mormăi David răsucind furios iepuraşul în mâini. Probabil că în scurtă vreme jucăria aceea veche se va rupe şi din ea va ieşi toată umplutura. Dan nu era sigur că va suporta să vadă aşa ceva.

— Ascultă-mă, Dave, spuse John. Măcar de dragul fiicei tale şi tot trebuie să te calmezi. Ea singură a intrat în povestea asta din clipa când a dat peste poza băiatului în *Ghidul Cumpărătorului* şi a încercat apoi să afle ce se întâmplase cu el. Şi atunci când individa aia căreia Abra îi zice „femeia cu pălărie” a aflat de existenţa ei, a vrut să pună cât mai repede mâna pe ea. Habar n-am ce-i ăla „abur” şi pricep foarte puţin spre deloc ce-i chestia aia căreia Dan îi zice „strălucire”, dar ştiu sigur că oameni de tipul celor cu care avem noi de-a face nu obişnuiesc să lase martori în urma lor. Iar în cazul băieţelului din Iowa, exact asta a fost fiica ta: un martor.

— Sună la familia Deane, dar încearcă să nu-i impacientezi, spuse Dan.

— Să nu-i impacientez? Să nu-i *impacientez?*

Dave părea dezorientat ca un om care încerca să pronunţe un cuvânt în limba suedeză şi nu-i ieşea neam.

— Spune că vrei s-o întrebi pe Abra dacă are nevoie de ceva de la magazin – pâine, sau lapte, sau ceva de genul ăsta, vezi tu. Dacă îţi zic că a plecat acasă, spune că nu-i nimic, îţi pare rău că i-ai deranjat şi că ai s-o suni acolo.

— Şi după aia?

Dan nu mai ştia ce avea să fie „după aia”. Nu ştia decât că trebuie să se gândească bine la ce fusese uitat.

Dar John *ştia.*

— După aia ai să încerci să dai de Billy Freeman.

Se înserase deja şi farul trenuleţului *Riv* lumina şinele dinaintea lor, când David avu, în cele din urmă, semnal la telefonul mobil. Sună la familia Deane şi Dan, uitându-se la el, îşi spuse că se ţinea destul de tare, chiar dacă tatăl Abrei strângea cu toată puterea la piept ce mai rămăsese din bietul Ţopăilă şi stropi mari de transpiraţie i se prelingeau pe obraji. Bună seara, mă întreb dacă aţi putea s-o chemaţi o clipă pe Abby la telefon ca să-mi spună ce vrea să-i iau de la magazin? o? a plecat? mulţumesc, am s-o sun acasă. David mai ascultă câteva secunde ce i se spunea de la celălalt capăt, spuse că sigur că da şi încheie conversaţia. Se uită la Dan cu ochii scufundaţi în orbite.

— Doamna Deane a vrut să mă anunţe că Abra nu s-a simţit prea bine. Se pare că a plecat acasă din cauza durerilor lunare.

Îşi lăsă capul în piept şi murmură:

— Nici n-am ştiut că a început să-i vină ciclul. Lucy nu mi-a pomenit despre asta.

— Sunt anumite lucruri pe care taţii nu trebuie să le ştie, zise John. Acum sună-l pe Billy.

— N-am numărul lui.

Scoase un hohot gâtuit de râs – *HA!*

— Ce comando de tot căcatul suntem!

Îi spuse Dan numărul lui Billy. Îl ştia pe de rost. În faţa lor, copacii începuseră să se rărească şi se puteau vedea deja felinarele de pe strada principală a oraşului Frazier.

Dave apăsă tastele şi duse telefonul la ureche. Ascultă şi închise.

— Căsuţa vocală.

Cei trei bărbaţi nu mai spuseră nimic în vreme ce *Riv*-ul ieşi din pădure şi parcurse ultimii trei kilometri până la Orăşelul Liliput. Dan mai încercă o dată să ia legătura cu

Abra, folosindu-şi vocea mentală cu toată energia de care era în stare. Niciun răspuns. Probabil că fusese cumva lăsată inconştientă de cel căruia ea îi spunea Fală. Femeia cu tatuajul avusese o seringă la ea. Poate că şi Fală avusese una.

Îţi vei aminti ce a fost uitat.

Şi atunci explicaţia gândului aceluia se înălţă de undeva din fundul minţii lui, din locul unde ţinea cutiile încuiate în care se aflau toate amintirile îngrozitoare din Hotelul Overlook şi toate fantomele care-l infestaseră.

— Boilerul.

Din locul lui de pe scaunul mecanicului de locomotivă, Dave se holbă la el:

— Ce?

— Nimic.

Sistemul de încălzire al hotelului fusese foarte vechi. Presiunea aburului trebuia să fie coborâtă de câteva ori pe zi, altminteri ar fi urcat şi ar fi tot urcat, până când boilerul ar fi explodat, trimiţând hotelul în înaltul cerului. În goana lui impetuoasă spre demenţă, Jack Torrance uitase de pericolul acesta. Dar fiul lui fusese avertizat. De către Tony.

Să fi fost acum vorba de un alt avertisment, ori nu era decât o convulsie exasperantă a memoriei sale, provocată de stres şi de sentimentul de vină? Pentru că, da, *se simţea* vinovat. Sigur, John avea dreptate când spunea că Abra ar fi devenit oricum ţinta Clanului Legitim, însă sentimentele sunt de obicei imune în faţa raţiunii. Aşa că se simţea vinovat, foarte vinovat. Fusese planul lui. Planul dăduse greş şi vina era doar a lui.

Îţi vei aminti ce a fost uitat.

Era oare vocea vechiului său prieten, încercând să-i comunice ceva despre situaţia actuală, ori doar un disc zgâriat de gramofon?

2

Dave şi John se întoarseră acasă la familia Stone în aceeaşi maşină. Dan îi urmă cu maşina lui, bucuros că a rămas singur cu gândurile lui. Nu că singurătatea l-ar fi ajutat cine ştie ce. Era aproape sigur că era vorba despre ceva *real,* dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Ba chiar încercă să-l cheme pe Tony, lucru pe care nu-l mai făcuse din adolescenţă, însă şi încercarea aceasta se soldă cu un eşec.

Camioneta lui Billy nu se mai afla pe Intrarea Richland. Perfect logic, din punctul de vedere al lui Dan. Legitimii veniseră cu rulota Winnebago. Dacă Fală coborâse în Anniston, însemna că era pe jos şi avea nevoie de un mijloc de transport.

Uşa de la garaj era deschisă. Dave coborî din maşina lui John înainte ca aceasta să se fi oprit şi se repezi înăuntru strigând numele Abrei. Apoi, la lumina farurilor de la Chevrolet-ul lui John, ca un actor în luminile rampei, ridică ceva de pe jos şi scoase un sunet aflat pe undeva între geamăt şi urlet. Dan opri lângă maşina doctorului şi reuşi să vadă despre ce era vorba: rucsacul de şcoală al Abrei.

Şi atunci i se făcu sete. Nevoia de a bea era acum mai neostoită chiar decât în noaptea aceea de demult, când îl sunase pe John din parcarea barului „Cizmă de Cowboy”, mai puternică decât fusese vreodată în toţi anii care trecuseră de când primise jetonul alb la prima întrunire AA la care participase. Ce-ar fi să dea în marşarier, să iasă de pe aleea din faţa casei familiei Stone, ignorându-le cu totul strigătele şi să se întoarcă în Frazier? Ştia un bar acolo. „Elanul Albastru”. Trecuse de nenumărate ori prin faţa lui, mereu cu aceleaşi gânduri de alcoolic adus pe calea cea bună – oare cum e înăuntru? oare serveau şi bere la halbă? ce fel de muzică aveau la tonomat? ce fel de whisky aveau pe raft şi care marcă era cea a casei? oare înăuntru erau şi ceva dudui arătoase? şi oare ce fel de gust ar fi avut prima înghiţitură? gustul bun şi drag care să-i amintească de casă? gustul bun şi drag care să-l facă să priceapă că acolo

era casa lui? Ar fi putut să-şi răspundă la câteva din întrebările astea înainte să-l ridice poliţiştii chemaţi de David Stone şi să-l ducă la secţie, unde avea să fie interogat în cazul dispariţiei unei anumite fetiţe.

Va veni o vreme, îi spusese Casey în zilele acelea trăite cu pumnii încleştaţi, *când vor da chix toate sistemele tale de apărare mentală şi între tine şi sticla cu băutură nu va mai rămâne decât Puterea Supremă.*

Dan nu avea nicio problemă cu Puterea Supremă, pentru că avusese ocazia să afle ceva informaţii din interior. Sigur, Dumnezeu rămânea o ipoteză nedemonstrată încă, dar el cunoscuse şi un alt plan al existenţei. La fel ca Abra, şi Dan văzuse „fantomiţele". Aşa că da, sigur, posibil ca Dumnezeu să fie real. Pentru că întrezărise de mai multe ori lumea de dincolo de lume, lui Dan i se părea chiar probabil… deşi, ce fel de Dumnezeu e ăla care stă cu mâinile în sân când se întâmplă nenorociri dintr-astea?

De parcă tu ai fi primul om care pune întrebarea asta, se ironiză el în gând.

Casey Kingsley îl sfătuise să se aşeze în genunchi de două ori pe zi, cerând sprijin dimineaţa şi aducând mulţumiri seara. *Primii trei paşi: eu nu pot, dar Dumnezeu poate, aşa că mai bine îl las pe el. Şi n-am să mă mai gândesc la asta.*

Casey avea obiceiul să le povestească o întâmplare din viaţa regizorului de film John Waters nou-veniţilor care nu dădeau semne că ar dori să-i urmeze sfaturile. Într-o scenă a unuia dintre primele sale filme, *Pink Flamingos,* actorul principal, travestitul Divine, mâncase o bucăţică de excrement de câine de pe jos. Chiar şi la mulţi ani după aceea, Waters încă mai era rugat să vorbească despre acel moment de glorie din istoria cinematografiei. La un moment dat regizorul izbucnise iritat: „N-a fost decât o *bucăţică* de căcat de câine", îi spusese el unui reporter, „şi bucăţica aia l-a făcut vedetă".

Aşa că pune-te în genunchi şi cere ajutor, chiar dacă nu-ţi convine, era morala cu care încheia mereu Casey. *În fond,*

nu-i decât o bucăţică *de căcat de câine.*

Dan nu prea avea cum să se pună în genunchi în spatele volanului, drept pentru care îşi luă poziţia obişnuită în timpul rugilor din fiecare dimineaţă şi noapte – ochi închişi şi palma lipită de buze, ca şi cum ar fi vrut să se ferească cu totul de licoarea aceea vrăjită ce-i otrăvise douăzeci de ani din viaţă.

Doamne, ajută-mă să nu mai be…

Atât apucă să spună când, pe neaşteptate, i se făcu lumină în minte.

Ceva ce spusese David pe drumul spre Spărtura din Nori. Zâmbetul furios al Abrei (şi se întrebă dacă Fală avusese ocazia să-l vadă şi, dacă îl văzuse, ce părere avusese despre el).

— O, Dumnezeul meu, şopti el.

Coborî din maşină, dar picioarele refuzară să-l mai susţină. Uite, până la urmă tot în genunchi a ajuns. Se ridică repede şi porni grăbit spre garaj, unde ceilalţi doi bărbaţi se uitau muţi la ghiozdanul fetei.

Îl înşfăcă pe David de umăr.

— Sună-ţi soţia. Spune-i că te duci la ea.

— O să mă întrebe ce s-a întâmplat, comentă Dave.

Din întreaga lui atitudine – tremurul gurii şi ochii plecaţi – se putea observa cât de puţin îşi dorea să aibă această conversaţie.

— E la Chetta acasă. O să-i zic… Hristoase, nu ştiu ce să-i zic.

Dan îl strânse mai tare, şi mai tare, până când bărbatul îşi ridică privirea.

— Mergem toţi trei la Boston, dar John şi cu mine avem alte treburi acolo.

— Ce treburi? Nu pricep.

Dan pricepea. Nu chiar tot, dar destul.

3

Plecară cu Chevrolet-ul lui John. David în faţă, Dan întins pe bancheta din spate, cu capul pe rezemătoarea banchetei.

— Lucy a insistat să afle despre ce e vorba, zise Dave. A spus că o sperii. Normal că s-a gândit că e ceva cu Abra, pentru că şi ea are puţin din talentul ei. Am ştiut asta de la bun început. I-am zis că a rămas peste noapte acasă la Emma. Ştiţi voi de câte ori mi-am minţit soţia de când suntem căsătoriţi? Aş putea să-mi număr minciunile pe degetele de la o singură mână şi trei dintre ele se referă la cât am pierdut la partidele de poker organizate de şeful departamentului meu în serile de joi. Minciuni inofensive, nimic ca nebunia asta. Şi în doar trei ceasuri o să fiu nevoit să dau cărţile pe faţă.

Sigur că Dan şi John ştiau ce spusese despre Abra şi cât de supărată fusese Lucy atunci când soţul ei refuzase să dea mai multe amănunte, explicându-i că problema e mult prea complicată şi importantă pentru a fi discutată la telefon. Amândoi fuseseră lângă el, în bucătărie, când dăduse telefonul cu pricina. Dar David simţea nevoia să vorbească. Să *se descarce,* cum se spune în limbaj AA. John oferi răspunsurile atunci când era cazul: *aha, hm* şi *înţeleg* şi *ştiu.*

La un moment dat, Dave se opri şi se uită în spate.

— Iisuse Hristoase, acum ţi-ai găsit să *dormi?*

— Nu dorm, spuse Dan fără să deschidă ochii. Încerc să iau legătura cu fiica ta.

Răspunsul lui puse capăt monologului lui David. Acum nu se mai auzea decât foşnetul făcut de roţi pe Route 16, prin zeci de orăşele adormite. Se circula uşor şi, de când intraseră pe şoseaua cu patru benzi, acul vitezometrului arăta nouăzeci şi şase de kilometri la oră.

Dan nu mai încercă s-o contacteze pe Abra; nu credea că era posibil. În schimb, se strădui să-şi deschidă complet mintea. Să se transforme într-un post de ascultare. Niciodată nu mai încercase aşa ceva, iar rezultatul îl luă

prin surprindere. Parcă îşi pusese cele mai puternice căşti din lume. Auzi un fâşâit înfundat şi îşi spuse că probabil acesta era iureşul gândurilor omeneşti. Nu se aştepta să-i desluşească vocea în oceanul acela, dar ce altceva putea face?

La scurt timp după ce intraseră pe Autostrada Spaulding şi mai aveau doar nouăzeci de kilometri până la Boston, reuşi, în sfârşit, să o audă.

(Dan!)

Foarte slab. O şoaptă. La început îşi zise că era doar un joc al imaginaţiei sale, o iluzie provocată de dorinţa lui fierbinte de a lua legătura cu ea, dar încercă, totuşi, să-şi canalizeze toată concentrarea pe direcţia de unde i se păruse că o auzise pe Abra. Şi o auzi din nou. Puţin mai tare de această dată. Şi nu, nu i se părea. *Ea* era.

(Dan, te rog!)

Din nefericire fetiţa era drogată, iar el nu mai făcuse niciodată în viaţa lui ceva nici pe departe asemănător cu ce avea să facă acum… dar Abra făcuse. Şi, chiar dacă era drogată, tot va putea să-i arate cum să procedeze.

(Împinge! Trebuie să mă ajuţi!)

(La ce să ajut? Cum?)

(Schimbăm.)

(???)

(Ajută-mă să învârt lumea!)

4

Dave tocmai căuta monedele potrivite pentru următorul punct de plată de pe autostradă, când Dan începu să vorbească de pe bancheta din spate. Doar că nu era vocea lui.

— Mai lasă-mă puţin, trebuie să-mi schimb tamponul!

John tresări puternic şi trase tare de volan, făcând Chevrolet-ul să derapeze.

— Ce *dracu’?*

David îşi desfăcu centura şi se lăsă în genunchi, răsucindu-se ca să se poată uita la bărbatul din spatele lui. Ochii lui Dan erau pe jumătate închişi, dar se deschiseră brusc atunci când Dave rosti numele Abrei.

— Nu, Tati, nu acum, trebuie să-l ajut… trebuie să încerc…

Trupul lui Dan se crispă. Ridică mâna şi se frecă la gură, gest pe care Dave îl văzuse de mii de ori, apoi o lăsă jos.

— Spune-i să nu-mi mai zică aşa. Spune-i…

Capul lui Dan se înclină într-o parte până ajunse să se sprijine pe umăr. Gemu. Mâinile îi zvâcneau incontrolabil.

— Ce se petrece? strigă John. Ce să fac?

— Nu ştiu, zise David.

Întinse braţul printre scaune şi apucă strâns una din mâinile lui Dan.

— Condu mai departe, murmură el.

Apoi trupul celui de pe bancheta din spate începu să se zvârcolească violent şi Abra ţipă cu vocea lui Dan.

5

Descoperi drumul până la Abra, urmând curentul leneş al gândurilor ei. Văzu roata uriaşă din piatră pentru că ea o vizualiza, dar era mult prea slăbită şi dezorientată ca să o poată roti. Îşi folosea toată forţa mentală pe care o mai avea doar ca să ţină deschisă linia de comunicare. Ca el să poată intra în mintea ei, iar ea în a lui. Dar Dan simţea că o parte însemnată din el se află tot în Chevrolet, luminat de farurile maşinilor care treceau pe lângă ei din sens opus. Lumină… întuneric… lumină… întuneric.

Şi roata aia era atât de grea.

De undeva se auziră nişte bătăi puternice, apoi o voce de bărbat:

— Haide, Abra, ieşi de-acolo. Ţi-a expirat timpul. Trebuie să plecăm.

Strigătul acela o înspăimântă şi îi dădu ceva mai multă forţă. Roata se urni din loc, trăgându-l pe Dan mai adânc în canalul care-i unea. Niciodată nu mai avusese o senzaţie atât de stranie: revigorantă, în pofida grozăviei situaţiei.

De undeva, de la mare depărtare, auzi glasul Abrei:

— Mai lasă-mă puţin, trebuie să-mi schimb tamponul!

Tavanul Chevrolet-ului lui John începu să dispară. Începu să se *rotească.* Urmă întunericul însoţit de senzaţia că se afla într-un tunel şi avu timp să-şi spună: *Dacă mă rătăcesc aici, n-am să mai găsesc în veci drumul înapoi. O să ajung în vreun balamuc cu diagnosticul de schizofrenie incurabilă.*

Dar chiar atunci lumea reveni la locul de dinainte, deşi nu întocmai. Chevrolet-ul dispăruse. Dan se afla într-o toaletă rău mirositoare, cu podeaua din plăci de faianţă albastră foarte pătată şi cu o hârtie atârnată lângă chiuvetă – SCUZE, DOAR APĂ RECE. Iar el şedea pe WC.

Înainte să apuce să se ridice de acolo, uşa se dădu de perete cu atâta putere că fisură câteva din dalele vechi şi un bărbat apăru în pragul ei. Părea a avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Părul foarte negru şi-l pieptănase pe spate, faţa îi era ascuţită, dar atrăgătoare într-un mod aspru. Într-o mână ţinea un pistol.

— Da, sigur, schimbă-ţi tamponul, spuse el. Da’ unde-l ascunseseşi, Bucliţe, în buzunarul de la pantaloni? Probabil că da, pentru că rucsacul tău e departe.

(Spune-i să nu-mi mai zică aşa.)

— Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa.

Falâ şovăi, privind lung la fata de pe toaletă. Micuţa se clătina încet, sigur că se clătina, ăsta era un efect al drogului. Dar vocea de ce-i suna altfel? *Tot* din cauza drogului?

— Ce-ai păţit? Parcă nu-i vocea ta.

Dan încercă să ridice din umerii Abrei şi izbuti doar să-l facă pe unul să zvâcnească. Falâ o apucă pe Abra de braţ şi

îl smuci pe Dan, ridicându-l în picioare. Pe picioarele Abrei. Ţipă de durere.

De altundeva – la mulţi kilometri depărtare – cineva ţipă gâtuit: *Ce se petrece? Ce să fac?*

— Condu mai departe, îi spuse el lui John când Falã îl îmbrânci pe uşă afară.

— Fii sigură că aşa am să fac, mârâi Falã, urcând-o cu forţa pe Abra lângă Billy Freeman, care nu se trezise în tot acest timp.

Apoi îşi înfăşură în jurul pumnului o şuviţă din părul ei şi trase tare. Dan ţipă, ştiind că vocea lui nu este *identică* cu cea a Abrei. Semăna foarte mult, dar nu era identică. Falã sesiză diferenţa, dar nu pricepu care anume era cauza. Femeia cu pălărie ar fi priceput într-o clipită; în fond, ea o învăţase pe Abra – fără să-şi dea seama, fireşte – trucul cu transferul de minţi.

— Înainte să pornim la drum, vreau să facem un pact. Fără minciuni, ăsta-i pactul. Dacă îl mai minţi pe Tăticuţul tău, fie şi o singură dată, îţi iei adio de la hodorogul ăsta care sforăie lângă tine. Da' să ştii că n-am să folosesc drogul. I-ar fi prea uşor. Am să caut un drum lăturalnic, am să opresc acolo şi am să-i vâr un glonţ în burtă. Aşa o să se mai chinuiască ceva vreme. Şi tu o să stai cuminţică şi o să-l asculţi cum urlă de durere. Ne-am înţeles?

— Da, şopti Dan.

— Sper să spui adevărul acum, fetiţo, pentru că mie nu-mi place să-mi bat gura de două ori.

Falã trânti portiera şi se îndreptă iute spre locul şoferului. Dan închise ochii Abrei. Se gândi la lingurile de la ziua de naştere. La sertare care se deschideau şi se închideau singure – şi la ele se gândi. Abra era mult prea slabă ca să aibă vreo şansă într-o eventuală confruntare fizică cu bărbatul care se urcase la volan şi pornea acum camioneta. Însă o anumită parte a ei era incredibil de puternică. Dacă ar putea găsi partea aceea… partea care atârnase lingurile de tavan şi deschisese sertare şi cântase

la clapele unui pian invizibil… partea aceea care scrisese mesaje pe tabla din camera lui, deşi fetiţa se afla la mulţi kilometri depărtare… dacă ar putea s-o găsească şi să o controleze…

Aşa cum, mai de mult, Abra plăsmuise o prinţesă-războinică pe un armăsar alb, Dan îşi imagină acum un şir de comutatoare pe peretele unui centru de comandă. Unele din acestea îi activau mâinile, altele picioarele, câteva mişcările umerilor. Însă erau acolo şi unele contacte mult mai importante. Ar trebui să le poată manevra. Şi el era înzestrat cu aceleaşi circuite.

Camioneta se pusese în mişcare, dădea înapoi şi se întorcea. Câteva clipe mai târziu se aflau iar pe şosea.

— Bine faci, rânji Fală. Culcă-te. Ce mama dracului îţi închipuiai că poţi face acolo? Să te arunci în budă şi să tragi apa după…

Vorbele i se stinseră, deoarece Dan descoperise contactele căutate. Contactele acelea speciale, cu manete roşii. Nu ştia dacă existau cu adevărat şi dacă erau conectate la puterile Abrei sau dacă aceasta nu era decât o pasienţă pe care, evident, o juca de unul singur. Nu ştia decât că trebuie să încerce.

Haide, străluceşte, se îndemnă el şi trase toate manetele.

6

Camioneta lui Billy Freeman ajunsese cam la zece kilometri de benzinărie şi străbătea întunericul şoselei 108 printre satele din Vermont, când Fală simţi primul junghi de durere cumplită. Ca şi cum un inel subţire din argint îi înconjura ochiul stâng. Rece, apăsător. Apoi simţi acelaşi lucru şi la ochiul drept. Parcă avea un binoclu din metal.

Sau cătuşe pentru ochi.

Apoi începu să-i ţiuie urechea stângă şi îi amorţi tot obrazul de pe aceeaşi parte, întoarse capul şi văzu că fata îl privea ţintă, cu ochi mari şi neclintiţi. Nu erau câtuşi de

puţin ochii unei persoane drogate. De fapt, nici nu semănau cu ochii ei. Păreau mai bătrâni. Mai înţelepţi. Şi la fel de reci cum îşi simţea el acum obrazul.

(opreşte maşina)

Fală pusese la loc capacul din plastic pe acul seringii, dar încă mai ţinea în mână pistolul pe care îl scosese de sub scaun când îşi dăduse seama că fata întârzie prea mult la budă. Vru să o ameninţe iar că-l va împuşca pe boşorog dacă nu va înceta imediat, dar mâna îi îngheţă brusc, de parcă ar fi ţinut-o în congelator. Şi pistolul devenise foarte greu: parcă avea trei kilograme, cinci… imposibil, zece. Cel puţin zece. Şi, pe când se chinuia să-l urnească, piciorul drept i se ridică de pe pedala de acceleraţie, iar mâna stângă trase de volan, făcând camioneta să iasă de pe şosea şi să se îndrepte încet spre şanţul de pe margine.

— Ce-mi faci?

— Ce meriţi. *Tati.*

Camioneta se lovi de trunchiul unui mesteacăn doborât, îl frânse în două şi se opri. Fata şi moşul aveau centurile de siguranţă puse, dar Fală uitase să o cupleze pe a lui. Aşa că se izbi puternic de volan, declanşând claxonul. Când se uită în jos, văzu cum pistolul bătrânului i se răsuceşte în mână. Foarte, foarte încet. Se răsucea spre el. Foarte încet. Nu se putea întâmpla aşa ceva. Pentru asta folosise drogul. La dracu’, drogul chiar avusese *efectul* scontat, însă ceva se schimbase în toaleta aia. Cine se uita acum la el cu ochii ăia blestemaţi era cât se poarte de lucid şi calculat.

Şi îngrozitor de puternic.

Rose! Rose, am nevoie de tine!

— Nu cred că te aude, spuse vocea care nu era a Abrei. Oi avea tu ceva talente, lepădătură ce eşti, dar nu mi se pare că ai fi vreun telepatic. Cred mai degrabă că foloseşti telefonul atunci când vrei să vorbeşti cu amanta ta.

Forţându-se din răsputeri, Fală începu să întoarcă ţeava Glock-ului înapoi spre fată. Acum i se părea că arma cântăreşte douăzeci şi cinci de kilograme. Tendoanele

gâtului păreau nişte cabluri groase. Stropi grei de transpiraţie i se adunară pe frunte, curgându-i apoi în ochi şi usturându-l. Fală clipi des, încercând să-şi recapete vederea.

— O… să-ţi… împuşc… prietenul, se bâlbâi el.

— Nu, îl contrazise persoana din capul Abrei. N-am să te las.

Dar Fală observă că şi ea se încorda acum, iar asta îi dădu speranţă. Cu un efort uriaş încercă să îndrepte gura armei spre pieptul fetei şi aproape reuşi, când pistolul porni să se rotească în direcţie opusă. O auzea pe javra aia mică gâfâind. Drace, gâfâia şi el. Tare. După sunetele scoase, parcă erau doi maratonişti care se apropie umăr la umăr de linia de finiş.

Pe lângă ei trecu o maşină, fără să încetinească. Nu o observă niciunul. Se ţintuiau cu privirile.

Fală încercă să se ajute şi cu mâna stângă. Acum, pistolul parcă se mişca mai uşor. O învingea, zău că o învingea. Dar ochii lui! Iisuse!

— Billy! strigă Abra. Billy, ajută-mă puţin!

Billy mai fornăi o dată şi deschise brusc ochii.

— Ce…

O clipă doar Fală îşi pierdu concentrarea. Muşchii i se destinseră, iar pistolul începu imediat să se rotească din nou spre el. Îşi simţea mâinile reci, foarte, foarte reci. Inelele acelea metalice îi apăsau ochii, ameninţând să-i transforme în gelatină.

Arma se declanşă, făcând o gaură în bordul camionetei, chiar deasupra aparatului de radio. Billy tresări cu putere, trezindu-se de-a binelea. Dădu năuc din mâini, aidoma cuiva care se smulge din cel mai cumplit coşmar, lovind-o pe Abra în tâmplă şi pe Fală în piept. Cabina camionetei se umpluse de o pâclă albăstruie şi de mirosul puternic al prafului de puşcă.

— Ce-a fost aia? Ce dracu’ a fost a…

Fală mârâi:

— Nu, căţea ordinară! Nu!

Învârti iar pistolul spre Abra şi simţi atunci cum fata începe să-şi piardă controlul. Din cauza loviturii la tâmplă, precis. Îi vedea disperarea şi groaza din ochi şi se simţi cuprins de o bucurie sălbatică.

Trebuie s-o omor. Nu pot s-o mai las în viaţă după toată povestea asta. Dar n-am s-o împuşc în cap. În burtă am s-o împuşc. Şi după aia am să-i sorb abu…

Billy îl izbi foarte puternic cu umărul. Pistolul zvâcni şi se descărcă din nou, făcând acum o gaură în plafon, nu departe de capul Abrei. Înainte ca Fală să mai apuce să-l coboare, mâinile îi fură acoperite de alte mâini. Avu vreme să înţeleagă că adversarul lui folosise doar o parte din forţa de care dispunea. Căci panica descătuşase o rezervă uriaşă, poate chiar incomensurabilă. Şi când arma se întoarse iarăşi spre el, încheieturile mâinilor i se frânseră ca două vreascuri uscate de foc. O clipă văzu un ochi negru privindu-l şi mai avu vreme pentru o jumătate de gând:

(Rose, te iu…)

Un fulger alb, apoi întuneric deplin. Patru secunde mai târziu, din Tati Fală nu mai rămăsese nimic cu excepţia hainelor.

7

Când începură zbieretele, Steve Capzălud, Baba Bolşevica, Dick Ghebosul şi Haplea G. jucau, cam fără tragere de inimă, o partidă de canastă în rulota marca Bounder pe care o împărţeau Phil Jegosul şi Haplea G. Toţi patru aveau nervii întinşi la maximum – ca, de altfel, toţi Legitimii – şi, aruncându-şi cărţile, se repeziră la uşă.

Ceilalţi coborau şi ei din rulote să vadă ce se întâmplase, dar încremeniră cu toţii când au dat cu ochii de Rose Ţilindru, în lumina puternică, alb-gălbuie, a reflectoarelor din jurul Cabanei Overlook. Îi privea ca o nebună, cu ochii

bulbucaţi. Îşi smulgea părul din cap ca un proroc din Vechiul Testament, torturat de vedenii cumplite.

— *Scârba aia afurisită l-a omorât pe Tati al meu!* urla ea. *O s-o omor eu pe ea acum! O S-O OMOR ŞI O SĂ-I MĂNÂNC INIMA!*

Se prăbuşi în genunchi şi începu să plângă cu obrajii în palme.

Legitimii erau şocaţi. Niciunul nu ştia ce să spună ori ce să facă. În cele din urmă, Sarey Tăcuta îşi luă inima în dinţi şi se apropie de ea. Rose o îmbrânci cu putere la o parte. Sarey căzu pe spate, se ridică şi, fără nicio ezitare, se întoarse la Rose. De această dată, Rose îşi ridică privirea şi o văzu pe cea care voia să o consoleze, femeie care pierduse, la rândul ei, pe cineva drag în noaptea aceasta absurdă. O luă în braţe şi o strânse atât de tare încât ceilalţi auziră cum îi trosnesc oasele Tăcutei. Dar Sarey nu încercă să se desprindă din îmbrăţişare şi, după câteva clipe, cele două femei se ajutară reciproc să se ridice. Rose se uită lung la Sarey Tăcuta, apoi la Mo cea Mare, apoi la Mary Grasa, apoi la Charlie Jeton, de parcă atunci îi vedea pentru prima oară în viaţă.

— Vino, Rose, îi zise Mo. Ai suferit un şoc puternic. Trebuie să te înti…

— *NU!*

Se îndepărtă de Sarey Tăcuta şi se plesni puternic peste amândoi obrajii, răsturnându-şi jobenul de pe creştet. Se aplecă să-l ridice de pe jos şi, când se uită iar la toţi Legitimii strânşi în jurul ei, privirea i se mai limpezi puţin. Îşi aduse aminte de Doug Diesel şi de ceilalţi pe care-i trimisese să-i iasă înainte lui Tati şi fetei.

— Trebuie să iau legătura cu Diesel. Să-i spun să se întoarcă. Să-i ia pe Phil şi pe Annie şi să se întoarcă. Acum trebuie să fim toţi împreună. Trebuie să sorbim abur. Trebuie să sorbim mult abur. Şi după ce ne recăpătăm puterile, *o s-o prindem pe jegoasa aia.*

Nimeni nu spuse nimic. Pe chipurile tuturor se aşternuse aceeaşi expresie de îngrijorare şi incertitudine. Şi Rose turbă de-a dreptul la vederea tuturor acelor priviri înspăimântate şi guri căscate prosteşte.

— Vă îndoiţi de judecata mea?

Sarey Tăcuta se apropiase din nou de ea şi din nou Rose o îmbrânci cât colo.

— Cine se îndoieşte de mine să facă acum un pas înainte.

— Nu se îndoieşte nimeni, Rose, încercă să o calmeze Steve Capzălud, dar poate că ar trebui să o lăsăm în pace.

Omul vorbea cu prudenţă, incapabil să o privească în ochi.

— Dacă e adevărat că Fală a murit, înseamnă că am pierdut deja cinci dintr-ai noştri. Niciodată n-am mai pierdut atâţia într-o singură zi. Niciodată n-am mai pierdut…

Rose făcu un pas înainte şi imediat Steve făcu un pas înapoi, vârându-şi capul între umeri aidoma unui copil în faţa furiei părinţilor.

— Din faţa unei copiliţe aburinde vreţi voi să fugiţi? După toţi anii ăştia, vreţi să faceţi stânga-mprejur şi să daţi bir cu fugiţii din faţa unui *mocofan?*

Nu-i răspunse nimeni, cu atât mai puţin Steve, însă Rose citi adevărul în ochii lor. Da, voiau. Incredibil, dar aşa era. Avuseseră parte de foarte mulţi ani buni. Ani îmbelşugaţi. Ani fără griji. Acum dăduseră peste cineva care nu doar că poseda abur de o calitate extraordinară, dar îşi dăduse seama cine sunt şi cu ce se ocupă ei. În loc să îşi dorească să-l răzbune pe Tati Fală – care, la fel ca şi Rose, fusese alături de ei la bine şi la greu nu voiau decât să-şi vâre coada între picioare şi să o ia la sănătoasa chiţăind. Îi venea să-i omoare pe toţi, fără regrete. Iar Legitimii îi simţiră furia şi se traseră şi mai departe, făcând loc în jurul ei.

Mai puţin Sarey Tăcuta, care se holba ca hipnotizată la Rose, cu falca prăvălită în piept. Rose o apucă de umerii sfrijiţi.

— Nu, Rose! guiţă Mo. Nu-i face rău!

— Tu ce zici, Sarey? Din cauza fetiţei ăleia a murit femeia pe care o iubeai. Şi tu vrei să renunţi?

— Nee, spuse Sarey, privind-o drept în ochi.

Chiar şi în centrul atenţiei, ca acum, Sarey îşi păstrase aerul smerit.

— Vrei să te răzbuni?

— Sigul, răspunse Sarey. Lăsbunale vleau.

În ciuda vocii mai stinse decât o şoaptă şi în ciuda defectului ei de vorbire, o auziră cu toţii şi îi înţeleseră vorbele.

Rose privi în jur la Legitimi.

— Ăia dintre voi care nu vreţi ce vrea Sarey, ăia dintre voi care vor să se ascundă în fundul pământului…

Se întoarse brusc spre Mo cea Mare şi o apucă de braţul fleşcăit. Luată prin surprindere, Mo chirăi înspăimântată şi vru să se smulgă din strânsoare. Dar Rose o ţinu bine şi-i ridică braţul mai sus, ca să poată fi văzut de toată lumea. Era acoperit cu pete roşii.

— Puteţi să vă ascundeţi de asta?

Legitimii scoaseră câteva bolboroseli încurcate şi mai făcură câţiva paşi înapoi.

Rose continuă:

— E în noi toţi.

— Da’ mulţi ne simţim bine! strigă Dulcica Terri Pickford. *Eu* sunt bine! N-am nicio pată!

Drept dovadă, îşi întinse braţele albe şi netede.

Rose îşi întoarse spre Terri ochii arzători şi plini de lacrimi.

— *Deocamdată.* Dar cât timp vei mai fi aşa?

Terri Dulcica nu răspunse şi îşi lăsă capul în jos.

Rose o cuprinse pe Sarey pe după umeri şi se uită lung la ceilalţi.

— Nucu a zis că fata asta s-ar putea să fie unica noastră şansă să scăpăm de boală înainte de a ne răpune pe toţi. Are careva altă soluţie? Dacă da, s-o auzim.

Nu, nu avea nimeni nicio altă soluţie.

— O să aşteptăm până se întorc Deez, Annie şi Phil Jegosul şi după aia desfacem canistrele şi ne îndopăm cu abur. Ne vom îndopa cum nu am mai făcut-o niciodată. Vom sorbi aburul din toate canistrele pe care le avem.

Vestea aceasta fu întâmpinată cu priviri uluite şi alte murmure speriate. Oare credeau că îşi pierduse minţile? Lasă-i să creadă. Nu doar pojarul pusese stăpânire pe Clanul Legitim, ci şi panica. Or, asta era mult, mult mai grav.

— Când vom fi cu toţii împreună, ne vom strânge în cerc. Şi atunci vom deveni mai puternici. *Lodsam hanti,* noi suntem aleşii – aţi uitat cumva? *Sabbatha hanti,* noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri. Spuneţi odată cu mine.

Îi cuprinse pe toţi cu privirea:

— *Spuneţi!*

Şi rostiră cu toţii incantaţia, prinzându-se de mâini şi formând un cerc. *Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri.* Începuse să li se citească dârzenia în priviri. Speranţa. În fond, numai pe şase dintre ei apăruseră petele acelea prevestitoare de moarte; mai aveau timp să îndrepte lucrurile.

Rose şi Sarey Tăcuta intrară şi ele în cerc. Terri şi Baba îşi desprinseră mâinile, făcându-le loc, dar Rose o conduse pe Sarey în centru. Sub lumina puternică a reflectoarelor, trupurile celor două femei aruncau mai multe umbre, aidoma spiţelor unei roţi.

— Când vom redeveni puternici, când vom fi din nou toţi ca unul, o vom găsi şi o vom prinde. Vă spun asta în calitate de conducător al vostru. Şi chiar dacă aburul ei nu va putea să vindece boala care ne macină, măcar vom şti că se va fi terminat cu nenorocita…

Şi atunci fata îi vorbi chiar din capul ei. Rose nu avea cum să vadă zâmbetul fioros al Abrei Stone, dar cu siguranţă îl putea simţi.

(nu te obosi să mă cauţi, Rose.)

8

De pe bancheta din spate a Chevrolet-ului lui John Dalton, Dan Torrance rosti şase cuvinte cu vocea Abrei:

— Am să te găsesc eu prima.

9

— Billy? *Billy!*

Billy Freeman se uită la fata care nu prea avea *voce* de fată. Imaginea ei se dublă, se făcu iar una, se dublă din nou. Bătrânul se frecă la ochi, apoi pe obraji. Îşi simţea pleoapele grele şi parcă avea gelatină în loc de gânduri. Nu înţelegea absolut nimic din ce tocmai se întâmplase. Era beznă afară – când trecuse ziua? Şi era cât se poate de sigur că nu se mai afla pe strada Abrei.

— Cine trage? Şi de ce am gust de căcat în gură? *Hristoase!*

— Billy, trebuie să-ţi revii. Trebuie să…

Trebuie să plecăm de aici, voise Dan să spună, dar Billy Freeman nu era în stare să conducă. Deocamdată. Ochii i se închideau încet, iar Dan împinse un cot de-al Abrei în coastele bătrânului ca să-l trezească. Măcar pentru moment.

Farurile unei maşini care venea din sens opus inundară cu lumină cabina camionetei. Dan îşi ţinu răsuflarea Abrei. Dar şi această maşină trecu mai departe fără să încetinească măcar. Poate că la volan era o femeie, speriată că e singură pe drum la ora aceea târzie; poate un comis-voiajor grăbit să ajungă acasă. Evident, un samaritean rău, însă în cazul acesta „rău” însemna „bine” pentru ei, deşi a treia oară s-ar putea să nu mai fie atât de norocoşi. În mod obişnuit, oamenii de la ţară sunt prietenoşi. Dar mai ales băgăcioşi.

— Stai treaz, îi spuse lui Billy.

— *Cine* eşti?

Billy încerca din răsputeri să-şi concentreze privirea asupra fetei, dar îi era imposibil.

— Că nu vorbeşti deloc ca Abra.

— E complicat. Deocamdată încearcă să rămâi treaz.

Dan coborî şi trecu pe partea şoferului, împiedicându-se de câteva ori. Picioarele fetei, care păruseră atât de lungi prima oară când o văzuse, erau al dracului de scurte pentru el. Spera doar să nu fie nevoit să se obişnuiască cu ele.

Hainele goale ale lui Fală erau pe scaunul de la volan. Espadrilele erau pe mocheta murdară, cu şosetele ieşite din ele. Dispăruseră în neant şi bucăţile de creier şi stropii de sânge de pe cămaşă şi jachetă, dar lăsaseră pete mari şi umede. Dan strânse toate lucrurile şi, după ce se mai gândi puţin, luă şi pistolul. Nu ar fi vrut să renunţe la el, dar dacă aveau ghinion şi îi oprea cineva…

Duse resturile acelei creaturi în faţa camionetei şi le îngropă sub un maldăr de frunze moarte. Apoi luă o bucată din trunchiul mesteacănului de care se lovise maşina şi îl târî deasupra acelui mormânt. Nu-i fu uşor să facă toată treaba asta cu braţele slăbuţe ale Abrei, dar reuşi în cele din urmă.

Îşi mai dădu seama că nu putea să se urce ca de obicei în cabina camionetei, ci se văzu nevoit să se prindă de volan şi să se salte, căci Abra nu era suficient de înaltă. Însă disperarea îl apucă atunci când observă că abia atingea pedalele maşinii. *Futu-i.*

Billy scoase un sforăit impozant, iar Dan îi mai arse un cot în coaste. Billy căscă ochii şi se uită dezorientat în jur.

— Unde suntem? M-a drogat individul ăla?

Şi imediat:

— Cred că am să mă culc la loc.

În timpul luptei pe viaţă şi pe moarte de mai devreme, sticla nedeschisă de Fanta a lui Fală se rostogolise şi căzuse pe jos. Dan se aplecă repede, o luă, puse mâna Abrei pe capac, apoi se opri, aducându-i aminte ce se întâmplă cu o

băutură acidulată care a suferit un şoc zdravăn. De undeva o auzi pe Abra

(vai de mine şi de mine)

care zâmbea, dar nu cu furie. Şi Dan îşi spuse că totul era bine.

10

Să nu mă laşi să adorm, spuse vocea venind din gura lui Dan, aşa că John ieşi de pe autostradă şi opri în capătul îndepărtat al parcării de lângă mallul Fox Run. Acolo, el şi cu David traseră trupul lui Dan afară din maşină şi-l plimbară încolo şi încoace, sprijinindu-l între ei. Parcă era un beţiv la capătul unei nopţi de pomină – când şi când capul îi cădea în piept, de unde revenea cu o tresărire puternică la poziţia verticală. Ceilalţi doi bărbaţi îl întrebară pe rând ce anume se întâmplase, ce se întâmpla acum şi *unde* se întâmpla ce se întâmpla. Însă Abra clătină din capul lui Dan.

— Fală mi-a făcut o injecţie în mână înainte să-mi dea voie să mă duc la toaletă. Tot restul mi-e foarte neclar. Ssst, acum trebuie să mă concentrez.

Pe când înconjurau a treia oară Chevrolet-ul lui John, gura lui Dan se destinse într-un zâmbet larg şi emise un chicotit aproape identic cu al Abrei. Peste capul poverii lor care abia se ţinea pe picioare, David îl privi întrebător pe John. Doctorul ridică din umeri: nici el nu avea habar ce mama naibii se petrece acolo.

— Vai de mine şi de mine, zise Abra. Fanta.

11

Dan înclină sticla de Fanta şi o deschise. Un jet puternic cu aromă de portocale îl izbi în plină faţă pe Billy. Bărbatul se trezi complet şi începu să tuşească şi să scuipe.

— Iisuse Hristoase! Ce ai, măi, copilă? De ce ai făcut asta?

— A funcţionat, nu?

Dan îi întinse sucul încă efervescent.

— Bea restul. Îmi pare rău, dar nu pot să te las să adormi la loc, indiferent cât de mult ţi-ai dori asta.

Cât timp Billy bea sucul cu înghiţituri mari şi lacome, Dan se aplecă după maneta de reglare a scaunului. Cu o mână trase de ea, în vreme ce cu cealaltă se ţinea de volan. Scaunul înaintă cu o smucitură zdravănă, făcându-l pe Billy să se înece şi să-şi verse sucul pe el (murmurând, totodată, o expresie pe care adulţii nu obişnuiau să o rostească în preajma fetiţelor din New Hampshire). Dan era mulţumit: acum reuşea cât de cât să ajungă la pedale cu picioarele Abrei. „Cât de cât” e foarte bine spus. Dan băgă camioneta în marşarier şi dădu încet înapoi. Odată ajunşi pe asfaltul drumului, scoase un oftat lung de uşurare. Nu i-ar fi ajutat cu nimic să rămână împotmoliţi într-un şanţ de pe marginea unei şosele puţin umblate din Vermont.

— Măcar ştii ce faci? îl întrebă Billy.

— Da, am permis de conducere de ani buni… cu o pauză, totuşi, când mi l-a suspendat poliţia din Florida. Eram în alt stat la vremea respectivă, dar există un lucru minunat numit reciprocitate în faţa pacostei reprezentate de beţivii hoinari de-a lungul şi de-a latul acestei minunate ţări în care noi cu drag trăim.

— Tu eşti Dan.

— Vinovat, răspunse el, întinzând gâtul pe deasupra volanului ca să vadă drumul. Îşi dorea să fi avut o carte groasă pe care să şi-o pună sub fund, dar nu avea şi trebuia să se descurce fără.

— Cum ai ajuns în Abra?

— Nu mă întreba.

Fală spusese ceva (sau gândise, Dan nu-şi dădea seama cum fusese) despre nişte drumuri de ţară şi după vreo şase kilometri parcurşi pe şoseaua 108, observă o potecă şi un

semn rustic din lemn, bătut în cuie de un pin: PARADISUL LUI BOB ŞI DOT. Dacă nici ăsta nu era un drum de ţară, atunci nu ştia ce ar putea fi. Dan intră pe el. La vreo patru sute de metri mai încolo, drumul era barat cu un lanţ gros de care atârna un alt semn, mai puţin bucolic de această dată: TRECEREA INTERZISĂ. Lanţul acela era un semn bun. Însemna că Bob şi Dot nu avuseseră de gând să-şi petreacă sfârşitul de săptămână în paradisul lor. Însemna şi că erau singuri acolo, iar distanţa de patru sute de metri de la drumul principal le asigura oarece intimitate. Locul mai avea şi un alt avantaj: un canal din care picura apă curată.

Dan stinse farurile şi opri motorul, apoi se întoarse spre Billy.

— Vezi canalul ăla? Du-te şi spală-te pe faţă, eşti plin de suc. Şi după aia piaptănă-te puţin. O să ne întoarcem printre oameni.

— Unde suntem?

— În Vermont.

— Unde-i boul care m-a răpit?

— E mort.

— Adio şi n-am cuvinte! se bucură Billy, continuând după ce procesă puţin informaţia: Şi cadavrul? Unde l-ai pus?

Excelentă întrebare, însă una la care Dan nu voia să răspundă. Nu voia decât să se termine totul cât mai repede. Era istovitor şi bulversant în mii de feluri.

— Nu mai e. Şi crede-mă că doar atâta vrei să ştii.

— Dar…

— Nu acum. Spală-te pe faţă şi după aia plimbă-te încoace şi încolo. Dă din mâini, respiră adânc şi încearcă să-ţi limpezeşti minţile.

— Mă doare capul de nu mai ştiu de mine.

Dan nu se miră.

— Când te întorci, probabil că fata va fi iar aici, ceea ce înseamnă că va trebui să conduci tu. Dacă te simţi în putere, opreşte în primul oraş cu motel şi ia o cameră. Fata e nepoata ta, ai înţeles?

— Îhî, mormăi Billy. Nepoata mea. Abby Freeman.

— Şi când ajungi în cameră, să mă suni pe mobil.

— Pentru că tu ai să fii acolo… acolo unde ţi-e şi trupul.

— Corect.

— Nici cu mintea n-am gândit că e posibil să ajungem într-un rahat aşa de mare.

— Da, spuse Dan. Dar uite că este. Treaba noastră e acum să încercăm să ieşim din el.

— În regulă. Care zici că-i următorul oraş?

— Nu zic, pentru că nu ştiu. Ascultă-mă, Billy, nu vreau să aveţi vreun accident. Dacă simţi că nu te-ai limpezit destul la minte ca să conduci patruzeci ori cincizeci de kilometri şi să îţi iei o cameră la un motel fără ca recepţionerul să cheme poliţia, atunci mai bine rămâi cu Abra în camionetă şi dormiţi aici. Nu vă va fi prea confortabil, dar măcar veţi fi în siguranţă.

Billy deschise portiera din partea lui.

— Lasă-mă zece minute. Şi după aia ai să juri că sunt treaz. Am mai trecut prin de-astea.

Şi-i făcu cu ochiul fetei de la volan.

— Nu uita că lucrez pentru Casey Kingsley. Care are boală pe beţivi, mai ştii?

Dan îl urmări cum se duce la canal şi se aşază în genunchi. Apoi închise ochii Abrei.

În parcarea mallului Fox Run, Abra îi închise pe ai lui Dan.

(Abra!)

(Aici sunt.)

(Te-ai trezit?)

(Cam aşa ceva.)

(Trebuie să întoarcem iar roata. Poţi să mă ajuţi?)

Da. Acum putea.

12

— Gata, daţi-mi drumul, spuse Dan cu o voce ce semăna cu a lui. Cred că mi-am revenit.

John şi David îl lăsară în pace, dar erau gata să îl prindă în braţe, dacă n-ar fi reuşit să se ţină pe picioare. Însă nu fu cazul. Dan îşi verifică trupul – păr, faţă, piept, picioare – şi dădu mulţumit din cap.

— Da, sunt cu totul aici, zise el uitându-se în jur. Aici adică unde?

— Mallul Fox Run, spuse John. Cam la o sută de kilometri de Boston.

— În regulă, hai să mergem mai departe.

— Dar Abra? îl opri David neliniştit. Ce face Abra?

— Abra e bine. Şi e acolo unde îi e locul.

— *Locul* ei e acasă, spuse Dave indignat. În camera ei, stând de vorbă pe *mess* cu prietenele ori ascultându-i la iPod pe puştii ăia din ’Round Here.

Dar acasă şi este, îi răspunse Dan doar în gând, ca să nu-l contrarieze şi mai mult. *Dacă trupul unui om este casa lui, atunci putem spune că Abra e acasă.*

— E cu Billy. Are Billy grijă de ea.

— Şi ce s-a întâmplat cu ăla care a răpit-o? Cu Fală ăla?

Dan se opri lângă portiera Chevrolet-ului lui John.

— Nu mai trebuie să-ţi faci probleme din cauza lui. Acum trebuie să ne temem doar de Rose.

13

Primul motel din drum se afla, de fapt, dincolo de graniţa statului Vermont, în Crownville, New York. Era o şandrama amărâtă, la intrare cu un anunţ din becuri chioare pe care scria AV M CAME E şi CA LU TV! Din cele treizeci şi ceva de locuri ale parcării nu erau ocupate decât patru. Individul de la recepţie era un munte de grăsime, cu părul slinos strâns într-o coadă de cal ce-i ajungea până la jumătatea spatelui. Trecu prin POS cardul Visa al lui Billy şi-i înmână cheile de la două camere, totul fără să-şi ia ochii de la ecranul

televizorului, unde două femei se pupau cu foc, îmbârligate pe catifeaua roşie a unei canapele.

— Sunt cuplate? îl întrebă Billy.

Privi la femeile de la televizor şi se simţi dator cu o explicaţie:

— Despre camere vorbesc.

— Da, da, toate-s cuplate. Tre’ să deschizi uşa.

— Mulţam.

Conduse până la rândul pe care se aflau camerele douăzeci şi trei şi douăzeci şi patru şi parcă bine camioneta. Abra dormea dusă, ghemuită în scaun, cu capul sprijinit pe un braţ. Billy descuie camerele, aprinse luminile din amândouă şi deschise uşa dintre ele. Condiţiile i se păreau mizere, dar nu dramatice. Nu voia decât să o aducă pe Abra înăuntru şi să se culce şi el. Îşi dorea să doarmă vreo zece ore în şir, dacă ar fi fost posibil. Doar rareori i se întâmpla să se simtă bătrân, dar în noaptea aceasta avea senzaţia că e matusalemic.

Abra se trezi când o întindea pe pat.

— Unde suntem?

— În Crownville, New York. Suntem în siguranţă. Eu am să fiu în camera de alături.

— Vreau la Tati. Şi la Dan.

— Curând.

Sperând că nu o minţea.

Ochii fetei se închiseră şi se deschiseră iar, foarte încet.

— Am vorbit cu femeia aia. Cu *jigodia* aia.

— Da?

Billy habar nu avea despre ce era vorba.

— Ştie ce am făcut. A simţit. Şi a *durut-o.*

O lumină nemiloasă se aprinse în ochii Abrei. Lui Billy i se păru că întrezăreşte o rază de soare la capătul unei zile reci şi mohorâte de februarie.

— Şi mă bucur.

— Culcă-te, scumpo.

Şi lumina aceea rece de iarnă se aprinse din nou pe chipul palid şi epuizat al fetei.

— Ştie că o caut.

Billy vru să-i dea părul la o parte din ochi… dar dacă îl muşca? Tâmpită idee, sigur, dar… lumina aia din privirea ei… Mama lui arătase uneori aşa, atunci când îşi ieşea din fire şi îl bătea pe el sau pe unul din fraţii lui.

— Ai să te simţi mai bine mâine dimineaţă. Şi eu aş fi vrut să ne putem întoarce din seara asta şi sunt convins că aşa şi-ar fi dorit şi tăticul tău, dar nu mă simt în stare să conduc. Am avut mare noroc că am ajuns până aici fără să ieşim de pe şosea.

— Aş vrea să vorbesc cu Mami şi cu Tati.

Mama şi tatăl lui Billy, care nici măcar în cele mai bune momente ale lor n-ar fi putut candida la titlul de Părinţi ai Anului, muriseră de multă vreme, iar el nu voia decât să doarmă. Aruncă o privire plină de dor spre patul din cealaltă cameră care se vedea prin uşa deschisă. Va dormi curând, dar nu chiar acum. Îşi scoase telefonul şi îl deschise. Formă un număr şi începu să vorbească cu Dan. După câteva secunde, i-l întinse fetei.

— E tatăl tău. Hai, vorbeşte.

Abra îi smulse mobilul din mână.

— Tati? *Tati?*

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, sunt… încetează, Tati, sunt *bine.* Doar că mi-e atât de somn că de-abia pot…

Încremeni, ca lovită de trăsnet, dându-şi seama că nu pusese întrebarea esenţială:

— Da’ tu, *tu* eşti bine?

Apoi ascultă răspunsul. Ochii lui Billy se închiseră uşor, iar el îi deschise cu un efort colosal. Acum fata plângea în hohote, iar el se simţea cum nu se poate mai bucuros. Spera ca lacrimile să-i spele lumina aceea crudă din privire.

Abra îi întinse telefonul.

— E Dan. Vrea să-ţi mai spună ceva.

Luă mobilul şi ascultă. Apoi spuse:

— Abra, Dan vrea să ştie dacă tu crezi că mai sunt şi alţi nenorociţi din ăştia. Care ar putea ajunge la noi în noaptea asta.

— Nu. Mi se pare că Fală trebuia să se întâlnească cu unii, dar sunt încă departe. Şi nici nu-şi pot da seama unde suntem noi…

Căscă lung de-i pârâiră maxilarele. Apoi continuă:

— … dacă el nu mai e să le spună. Zi-i lui Dan că suntem în siguranţă. Şi mai spune-i să-l convingă şi pe tata de chestia asta.

Billy transmise mesajul. Când încheie convorbirea, Abra adormise deja, ghemuită cu genunchii la piept, sforăind uşurel. Billy scoase o pătură din dulap şi o înveli, apoi puse lanţul la uşa principală. Se mai gândi puţin, apoi propti sub clanţă şi scaunul de la masă. *Paza bună trece primejdia rea,* cum îi plăcea tatălui său să spună.

14

Rose deschise compartimentul secret de sub podeaua cabinei şi scoase una din canistre. Fără să se ridice dintre scaunele din faţă ale EarthCruiser-ului, îi deşurubă dopul şi o duse la gură. Dinăuntru se auzi un fâsâit puternic. Mandibula îi căzu până pe piept, iar capul îi deveni o gaură neagră cu un singur dinte proeminent. Colţurile ochilor, în mod normal ridicate, se lăsară în jos, iar privirea i se întunecă de tot. Chipul i se transformă într-o mască macabră a morţii.

Începu să inhaleze aburul.

Când isprăvi, puse canistra înapoi la locul ei şi se aşeză în spatele volanului, cu ochii ţintă înainte. *Nu te osteni să mă cauţi, Rose. Am să te găsesc eu prima.* Aşa îi spusese. Aşa *îndrăznise* javra aia să-i spună ei, Rose O’Hara, Rose Ţilindru. Şi o simţise nu doar puternică, ci puternică şi *răzbunătoare.* Furioasă.

— Haide, vino, drăguţo, îi zise ea. Şi nu-ţi pierde furia. Cu cât eşti mai supărată, cu atât vei fi mai nesăbuită. Vino la mătuşica Rose.

Se auzi un pocnet. Se uită în jos şi văzu că sfărâmase jumătatea inferioară a volanului. Perfect normal. Aburul îţi dă putere. Îi sângerau mâinile. Aruncă la o parte bucata din plastic, îşi ridică palmele în dreptul feţei şi începu să şi le lingă.

XVI

CE A FOST UITAT

1

Când Dan închise telefonul, David îi zise:

— Hai s-o luăm pe Lucy şi să mergem după ea.

Dan clătină din cap.

— Zice că sunt bine şi eu o cred.

— Dar mai zice şi că a fost drogată, spuse John. Şi s-ar putea să nu gândească prea limpede acum.

— A gândit suficient de limpede cât să mă ajute să scap de individul ăla căruia îi zicea Fală, îl contrazise Dan, şi eu am încredere în ea. Plus că noi avem alte treburi. Treburi importante. Şi aici trebuie să aveţi voi încredere în mine. Ai să-ţi vezi curând fetiţa, David. Deocamdată însă, te rog să mă asculţi cu multă atenţie. O să te lăsăm acasă la bunica lui Lucy. Şi o să-ţi iei soţia şi o s-o aduci la spital.

— Nu cred că o să mă creadă când o să-i povestesc ce s-a întâmplat azi. Nici nu ştiu cât de convingător aş putea fi de vreme ce nici mie parcă nu-mi vine să cred.

— Spune-i că ai să-i povesteşti întâmplările abia atunci când vom fi cu toţii. Şi când zic „toţi” mă refer şi la străbunica Abrei.

— Mă îndoiesc că ne vor lăsa s-o vedem, spuse David uitându-se la ceas. Programul de vizită s-a terminat de mult şi biata femeie e foarte bolnavă.

— Personalul spitalelor nu prea respectă regulile astea când e vorba de pacienţi care mai au puţin de trăit, zise Dan.

David se uită la John, care ridică din umeri.

— Omul ăsta lucrează într-un azil de bătrâni, deci trebuie că ştie ce vorbeşte. Eu zic să-l crezi pe cuvânt.

— S-ar putea nici să nu fie conştientă, mai stărui David.

— Vom vedea atunci ce va fi.

— Dar ce treabă are Chetta cu toată povestea asta? Habar n-are de nimic!

Însă Dan nu era de aceeaşi părere:

— Sunt aproape convins că ştie mai multe decât îţi închipui tu.

2

Îl lăsară pe David în faţa clădirii de pe strada Marlborough şi îl urmăriră cum urcă treptele de la intrare şi apasă pe butonul uneia dintre soneriile de lângă uşă.

— Parcă-i un copil mic care ştie că-l aşteaptă o bătaie la fundul gol, remarcă John. Indiferent cum o să se termine, toată întâmplarea asta o să lase urme al dracului de urâte în căsnicia lor.

— Nu-i nimeni de vină pentru catastrofele naturale.

— Spune-i asta lui Lucy Stone. Ştii ce o să zică? „Ţi-ai lăsat fiica singură şi a răpit-o un pervers dement.” Şi aşa va gândi mereu.

— S-ar putea ca Abra s-o facă să-şi schimbe părerea. Iar în ceea ce priveşte ziua de azi, ei bine, am făcut tot ce ne-a stat în putere şi nu cred că ne-a ieşit prea rău deocamdată.

— Dar nu s-a terminat.

— Nici pe departe.

Dave sunase din nou la sonerie şi se uita prin geamul uşii atunci când liftul ajunse la parter şi din el ieşi în goană Lucy Stone. Avea chipul palid şi încordat. Dave începu să vorbească de îndată ce dădu cu ochii de ea. La fel şi Lucy. Apoi femeia îl trase în ascensor – îl *smuci,* mai degrabă – de ambele mâini.

— Of, Doamne, şopti John. Asta îmi aduce aminte de nopţile când ajungeam acasă rupt de beat.

— Acum e treaba lui s-o convingă, zise Dan. Noi avem altceva de făcut.

3

Dan Torrance şi John Dalton intrară în Spitalul Municipal al statului Massachusetts la câteva minute după ora zece şi jumătate. Era linişte în secţia de terapie intensivă. Un balon pe jumătate dezumflat, pe care scria cu litere pestriţe ÎNSĂNĂTOŞIRE GRABNICĂ!, plutea fără entuziasm sub tavanul holului, aruncând o umbră cu contur de meduză. Dan intră în oficiul asistentelor, spuse că lucrează la căminul unde urma să fie transferată doamna Reynolds, arătă legitimaţia de la Căminul Helen Rivington pentru a-şi confirma spusele şi îl prezentă pe John Dalton, precizând că este medicul de familie al pacientei (ceea ce putea fi considerată o exagerare, însă nu o minciună).

— Trebuie să-i evaluăm starea înaintea transferului, explică Dan, şi au cerut să fie de faţă doi membri ai familiei. Nepoata doamnei Reynolds şi soţul acesteia. Ne cerem scuze pentru ora târzie, însă evaluarea aceasta este obligatorie. Cei doi vor ajunge curând aici.

— Îi cunosc pe soţii Stone, spuse asistenta-şefă. Minunaţi oameni. Lucy, mai ales. Aproape că nu s-a dezlipit de bunica ei. Concetta e o femeie deosebită. I-am citit poeziile şi mi se par absolut superbe. Dar dacă dumneavoastră, domnilor, vă aşteptaţi să staţi de vorbă cu ea, îmi pare rău că va trebui să vă dezamăgesc: a intrat în comă.

Mai vedem noi, îşi zise Dan.

— Şi… mai spuse asistenta privindu-l bănuitoare pe John. De fapt… mă rog, nu ştiu dacă se cuvine să vă spun eu asta…

— Spuneţi, vă rog, îi zise John. N-am mai întâlnit o asistentă care să nu cunoască mai bine decât doctorii starea pacienţilor lor.

Femeia îi zâmbi, apoi se întoarse spre Dan.

— Am auzit numai lucruri minunate despre Căminul Rivington, dar am mari îndoieli că doamna Reynolds va ajunge să vă fie pacientă. Chiar dacă mai trăieşte până luni,

nu cred că ar avea vreun rost să o mutăm la dumneavoastră. Poate că ar fi mai creştineşte s-o lăsăm să-şi încheie călătoria aici. Vă rog să mă scuzaţi dacă vi se pare că-mi depăşesc atribuţiile.

— Nu vi le depăşiţi, o linişti Dan, şi vă asigur că vom ţine cont de părerea dumneavoastră. John, vrei să fii bun şi să-i aştepţi în hol pe soţii Stone? Eu pot să încep fără tine.

— Eşti sigur…

— Da, spuse Dan privindu-l ţintă în ochi. Sunt sigur.

— O găsiţi în Rezerva Nouă, îl informă asistenta-şefă. La capătul culoarului. Dacă aveţi nevoie de mine, apăsaţi butonul soneriei de lângă pat.

4

Numele Concettei era scris pe uşa Rezervei 9, însă spaţiul destinat fişei medicale era gol, iar semnele de pe monitorul de deasupra patului nu erau deloc optimiste. Dan intră şi fu de îndată învăluit de aromele pe care le cunoştea atât de bine: odorizant de cameră, antiseptice, boală şi apropierea morţii. Acesta din urmă era un miros pătrunzător, care îi cânta în cap ca o vioară cu o singură coardă. Pereţii rezervei erau acoperiţi cu fotografii, majoritatea dintre ele înfăţişând-o pe Abra la diferite vârste. Într-una era un grup de copii cu gurile căscate în jurul unui magician care scotea un iepure alb dintr-un joben. Dan era sigur că poza aceea fusese făcută la memorabila petrecere a fetiţei, în Ziua Lingurilor.

Din femeia care dormea cu gura deschisă şi cu rozariul din perle între degete nu mai rămăseseră decât pielea şi oasele. Părul i se subţiase într-atât de mult, că se confunda cu perna de sub cap. Pielea ei, pe vremuri cu o tentă măslinie, fermecătoare, era acum de un galben murdar. Aproape că nu se puteau sesiza mişcările uşoare ale pieptului uscat în ritmul respiraţiei. Dan nu avu nevoie decât de o singură privire ca să înţeleagă că asistenta-şefă

ştia ce vorbeşte. Dacă Azzie ar fi fost aici, atunci ar fi stat încolăcit pe patul bătrânei, aşteptând venirea Doctorului Somn, pentru ca el să-şi poată vedea mai departe de patrularea pe coridoarele pustii în căutarea acelor lucruri pe care doar pisicile le pot vedea.

Dan se aşează pe marginea patului, observând că unica perfuzie pe care o mai avea femeia era o soluţie salină. Pentru că, de fapt, acum un singur medicament o mai putea ajuta, iar acesta nu se găsea în farmacia spitalului. I se strâmbase branula şi Dan o îndreptă. Apoi o luă de mână şi se uită lung la ea.

(Concetta.)

Respiraţia i se întrerupse o fracţiune de secundă.

(Întoarce-te, Concetta!)

Ochii începură să se mişte sub pleoapele subţiri şi vineţii. Poate că îl auzea; poate că-şi visa ultimele vise. Vise despre Italia, poate. Vise despre cum se aplecase peste buza fântânii şi scosese o găleată cu apă rece şi proaspătă. Despre cum o încălzeau razele fierbinţi ale soarelui.

(Abra are nevoie de tine şi eu am nevoie.)

Nu avea ce să facă mai mult de atât. Şi nici nu ştia dacă era de ajuns. Dar, foarte, foarte încet, bătrâna deschise ochii. Goi, la început, se umplură treptat de înţelegere. Dan mai văzuse fenomenul acesta. Mai fusese martor al acestei minuni de revenire a spiritului. Şi – pentru a câta oară? – se întrebă iar de unde venea el şi unde se ducea când părăsea trupul cel vremelnic. Pentru că moartea este un miracol la fel de mare ca naşterea.

Degetele bătrânei tresăriră în mâna lui. Ochii ei nu se dezlipeau de ochii lui Dan. Apoi Concetta schiţă un zâmbet. Un zâmbet sfios, fragil, dar totuşi zâmbet.

— Oh, mio caro! Sei tu? Sei tu? Come e possible? Sei morto? Sono morta anch'io?... Siamo fantasmi?

Dan nu ştia limba italiană, dar nici nu avea nevoie. Înţelegea perfect cuvintele ei.

O, *dragul meu, tu eşti? Cum se poate? Ai murit? Am murit şi eu?*

Şi după o pauză:

Suntem fantome?

Dan se aplecă şi îşi lipi obrazul de al ei.

Şi îi şopti la ureche.

După o vreme, primi răspuns.

5

Discuţia lor, deşi scurtă, a fost edificatoare. Concetta a vorbit mai mult în italiană. În cele din urmă, ridică o mână – cu mare efort, dar izbuti – şi-i mângâie obrazul neras. Îi zâmbi fericită.

— Eşti pregătită? o întrebă Dan.

— *Si.* Pregătită.

— Nu ai de ce să te temi.

— *Si,* ştiu asta. Mă bucur nespus că ai venit. Mai spune-mi încă o dată cum te numeşti, *signor.*

— Daniel Torrance.

— *Si.* Eşti un dar al lui Dumnezeu, Daniel Torrance. *Sei un dono di Dio.*

Dan spera să fie adevărat.

— Îmi dai?

— *Si,* fireşte. Orice îţi trebuie *per* Abra.

— Şi îţi voi da şi eu, Chetta. Vom bea împreună din fântână.

Bătrâna închise ochii.

(Ştiu.)

— Acum ai să adormi, iar când te vei trezi…

(Totul va fi mai bine.)

Energia de acum era mai puternică decât în noaptea în care se stinsese Charlie Hayes; o simţi cum arde între ei atunci când îi strânse uşor mâinile într-ale lui, sesizând vag conturul neted al perlelor din rozariu. Undeva, luminile se stingeau, una câte una. Era în ordine. În Italia, o fetiţă cu

săndăluţe şi o rochiţă cafenie scotea apă rece ca gheaţa dintr-o fântână. Fetiţa aceea semăna cu Abra. Câinele lătra vesel. *Il cane. Ginata. Il cane si rotolava sull'erba.* Lătra şi se rostogolea prin iarbă. Ginata cel caraghios!

Concetta avea şaisprezece ani şi era îndrăgostită; sau avea treizeci şi scria o poezie la masa din bucătăria unui apartament înăbuşitor din Queens, în vreme ce din stradă se auzeau strigăte de copii; sau avea şaizeci şi stătea în ploaie, în mijlocul străzii, uitându-se la picăturile acelea din cel mai pur argint. Era mama ei, şi era şi străbunica ei şi venise vremea marii ei transformări, venise vremea marii călătorii. Ginata se rostogolea prin iarbă şi luminile…

(Grăbeşte-te, te rog.)

…se stingeau una câte una. Şi se deschidea o uşă…

(Grăbeşte-te, te rog. A sosit clipa!)

şi de dincolo de ea simţiră amândoi respiraţia misterioasă şi înmiresmată a nopţii. Deasupra străluceau puzderii de stele.

O sărută pe fruntea rece.

— Totul e aşa cum trebuie, *cara.* Nu trebuie decât să dormi. Dormi şi somnul te va vindeca.

Şi apoi îi aşteptă ultima suflare.

Şi aceasta veni.

6

Era tot pe marginea patului, cu mâinile bătrânei moarte într-ale lui, când uşa rezervei fu dată de perete şi în cameră năvăli Lucy Stone. La oarece distanţă, şi cu paşi mai şovăielnici, o urmau soţul ei şi pediatrul fiicei lor; ca şi cum le-ar fi fost teamă să nu fie pârjoliţi de panica, furia şi indignarea incoerentă care o înconjurau ca o aură cu scânteieri aproape vizibile.

Îl înşfăcă de umăr pe Dan, înfigându-şi unghiile-i lungi în carnea de sub cămaşă.

— Pleacă imediat de lângă ea. Nu o cunoşti. N-ai nicio legătură cu bunica mea, aşa cum nu ai nici cu fa…

— Vorbeşte mai încet, îi zise Dan fără să se întoarcă. Te afli în prezenţa morţii.

Mânia care o întărise până atunci dispăru ca prin farmec şi i se înmuiară picioarele. Se lăsă moale pe pat, alături de Dan şi se uită la chipul de camee galbenă al bunicii ei. Apoi îşi mută ochii la bărbatul cu obraji supţi şi nebărbieriţi care ţinea în mâinile lui degetele moarte cu rozariul încolăcit printre ele. Lacrimi mari şi limpezi începură să curgă neobservate pe obrajii lui Lucy.

— Nu sunt capabilă să înţeleg nici măcar jumătate din ce mi-au spus. Doar că Abra a fost răpită şi că acum e bine şi în siguranţă – aşa pretind ăştia doi – şi că e într-un motel pe undeva cu un individ pe care-l cheamă Billy şi că dorm amândoi.

— Perfect adevărat, spuse Dan.

— Atunci, scuteşte-mă, te rog, de toate fariseismele astea. Am să-mi jelesc bunica după ce o să văd că Abra e teafără şi nevătămată. După ce o s-o ţin în braţe. Tot ce vreau să ştiu acum…

Şi se întrerupse, privind de la Dan la chipul bunicii ei moarte şi iarăşi la Dan. David stătea în picioare în spatele ei. John închisese uşa rezervei şi se sprijinea de ea.

— Zici că te cheamă Torrance? Daniel Torrance?

— Da.

Şi privirea lui Lucy hoinări iar de la profilul încremenit al bunicii ei la cel al bărbatului care fusese cu aceasta în clipa morţii.

— Cine eşti, domnule Torrance?

Dan lăsă mâinile Chettei şi le prinse pe ale lui Lucy.

— Vino cu mine să îţi spun ceva. Nu mergem departe. Doar în partea cealaltă a camerei.

Fără să protesteze, cu privirea tot aţintită asupra chipului lui, femeia se ridică încet în picioare. Dan o conduse până la uşa deschisă a băii. Aprinse lumina înăuntru şi îi făcu un

semn spre oglinda de deasupra chiuvetei, în care se vedeau acum amândoi, ca într-o fotografie. Ce se vedea acolo nu prea lăsa loc de îndoială. Deloc chiar.

Şi atunci Dan îi spuse:

— Tatăl meu a fost şi tatăl tău, Lucy. Suntem fraţi.

7

După ce au înştiinţat-o pe asistenta-şefă de decesul care avusese loc în secţie, au coborât la capela amenajată pentru toate confesiunile. Lucy cunoştea drumul; deşi nu se putea spune că ar fi fost vreo bisericoasă, petrecuse multe ore acolo, gândindu-se la bunica ei şi retrăind amintiri. Locaşul te îmbia la asta şi îţi alina mâhnirea în faţa pierderii iminente a unei persoane dragi. La ora aceasta târzie nu erau decât ei acolo.

— Să le luăm pe rând, spuse Dan. Mai întâi trebuie să-mi spui dacă mă crezi. Când vom avea timp vom putea face testul ADN, dar… chiar crezi că e nevoie?

Lucy clătină încet din cap, încă sub efectul loviturii primite. Nu îşi luase nici măcar o clipă ochii de la chipul lui. Parcă se străduia să şi-l întipărească în minte.

— Doamne, Iisuse Hristoase, nici nu mai pot să respir.

— Mi s-a părut mie că te cunosc de undeva atunci când te-am văzut prima oară, îi zise David. Acum ştiu de ce. Poate că mi-aş fi dat seama mai curând dacă nu s-ar fi întâmplat… ştii tu…

— Deci ai avut tot timpul răspunsul în faţa ochilor, spuse John. Ascultă, Dan, că nu te-am întrebat încă, Abra ştie?

— Sigur că ştie, zâmbi Dan, aducându-şi aminte de teoria relativităţii în versiunea Abrei.

— A aflat când ţi-a intrat în minte? vru să ştie Lucy. Când a făcut chestia aia cu telepatia?

— Nu. N-ar fi putut să afle de acolo, pentru că nici *eu* nu am ştiut. Nici măcar un copil atât de talentat cum e Abra n-ar putea să descifreze ceva ce nu există. Dar, pe un plan

mai profund al conştiinţei noastre, am ştiut amândoi. Ce să vă spun? Chiar am zis cu voce tare că am putea fi înrudiţi. Am zis că, dacă ne întreabă cineva ce treabă avem să stăm de vorbă, vom spune că eu sunt unchiul ei. Ceea ce şi sunt. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai curând.

— Asta-i o coincidenţă mai presus de toate coincidenţele care au existat vreodată, zise David, clătinând năucit din cap.

— Nici vorbă de coincidenţă. Ascultă-mă, Lucy, îţi înţeleg tulburarea şi supărarea. O să-ţi spun tot ce ştiu, dar e o poveste cam lungă. Însă, mulţumită lui John şi soţului tău şi Abrei, mai ales Abrei, avem ceva timp la dispoziţie.

— Pe drum, zise Lucy. Ai să-mi povesteşti pe drumul spre Abra.

— Bine, fu de acord Dan, aşa vom face. Dar mai întâi vom încerca cu toţii să dormim vreo trei ore.

Femeia începuse să clatine cu îndărătnicie din cap încă dinainte de a apuca el să-şi termine propoziţia.

— Nu. Plecăm chiar acum. Vreau s-o văd cât de curând posibil. Ce ai de nu pricepi? Fata mea a fost răpită şi *eu trebuie s-o văd chiar acum!*

— Da, a fost răpită, dar acum e în siguranţă, spuse Dan.

— Aşa zici tu. Ce să zici altceva? Dar habar nu ai.

— Nu eu zic asta, ci *Abra.* Iar ea *ştie.* Ascultă-mă, doamnă Stone… Lucy. Acum ea doarme şi are nevoie de somnul ăsta. *Şi eu am nevoie de somn, pentru că mă aşteaptă un drum lung şi deloc uşor. Dimpotrivă.*

Lucy îl privi cu atenţie.

— Ţi-e rău?

— Nu. Sunt obosit, atâta tot.

— Toţi suntem obosiţi, interveni John. A fost o zi… stresantă.

Scoase un hohot mic de râs, ca un hămăit de căţel orfan, şi îşi puse imediat ambele mâini la gură, cu atitudinea unui copil speriat că a rostit un cuvânt necuvenit.

— Nici măcar nu-mi daţi voie s-o sun ca să-i aud glasul, continuă Lucy foarte rar, ca şi cum s-ar fi adresat unor oameni cu handicap mintal. Pentru că amândoi dorm ca să le iasă din organism drogurile pe care nemernicul ăla… pe care tu zici că ea îl numeşte Fală… le-a vârât în ei.

— Curând, mai spuse Dan. Ai s-o vezi curând.

Îi acoperi mâna cu a lui. O clipă doar, Lucy avu aerul că vrea să i-o împingă la o parte. Dar nu. În loc să-l respingă, îi luă mâna şi i-o strânse tare.

— Am să încep povestea pe drumul înapoi la apartamentul bunicii tale, zise Dan ridicându-se cu efort evident de pe scaun. Haideţi să mergem.

8

Apucă să-i povestească doar cum un bărbat rătăcit în propria lui viaţă plecase din Massachusetts cu un autobuz care se îndrepta spre nord şi cum – la scurtă vreme după ce trecuse graniţa statului New Hampshire – azvârlise ceea ce se va dovedi a fi ultima sticlă cu băutură din viaţa lui într-o pubelă pe care scria DACĂ NU-ŢI MAI TREBUIE, ARUNCĂ AICI. Le spuse apoi cum Tony, prietenul lui din copilărie, îi vorbise pentru prima oară după mulţi ani chiar atunci când autobuzul intrase în Frazier. *Aici e locul,* îi spusese el.

De aici se întoarse în vremurile când el era Danny, nu Dan (şi foarte adesea era „amice”), vremuri în care prietenul lui, Tony, fusese o necesitate absolută. Strălucirea fusese doar una din poverile pe care Tony îl ajutase să le suporte, dar nu cea mai importantă. Cea mai importantă povară era tatăl lui alcoolic, un bărbat chinuit şi periculos, pe care atât Danny, cât şi mama lui îl iubiseră nespus, poate şi pentru defectele lui, şi în pofida lor.

— Avea un temperament îngrozitor şi nu trebuia să fii telepat ca să-ţi dai seama când tot răul acela ieşea la suprafaţă. De obicei era beat când se întâmpla asta. Ştiu că

a fost beat mort în seara când m-a prins că i-am cotrobăit prin birou. Şi atunci mi-a rupt mâna.

— Câţi ani aveai? îl întrebă David de lângă soţia lui, de pe bancheta din spate.

— Cred că patru. Poate mai puţin. Când îl apucau furiile, avea obiceiul să se frece la gură.

Şi Danny le arătă cum, continuând apoi:

— Mai cunoaşteţi pe cineva care face gestul ăsta la supărare?

— Abra, murmură Lucy. Credeam că a moştenit de la mine ticul ăsta.

Îşi duse mâna dreaptă la gură, apoi şi-o apucă cu stânga şi o coborî pe genunchi. Dan observase acelaşi gest la Abra când se întâlniseră prima dată în faţa Bibliotecii Publice din Anniston.

— Credeam că şi temperamentul tot de la mine l-a moştenit. Uneori sunt cam… cam colţoasă.

— La tata m-am gândit atunci când am văzut-o cum se freacă la gură, spuse Dan, numai că nu am dat atenţie, pentru că aveam altele pe cap. Şi am uitat.

Şi acum îşi aduse aminte de Watson, mecanicul de la Overlook, care îi arătase tatălui său boilerul cu probleme. *Trebuie să ai grijă de el,* îl sfătuise Watson. *Pentru că e instabil.* Dar Jack Torrance uitase. Şi din acest motiv Dan supravieţuise.

— Adică vrei să-mi spui că ţi-ai dat seama de înrudirea dintre noi doar pe baza ticului ăsta? Mi se pare o deducţie prea pripită, mai ales că eu semăn cu tine, nu Abra – care seamănă mai mult cu tatăl ei.

Lucy se gândi puţin şi continuă:

— Dar bineînţeles că voi doi aveţi în comun o altă trăsătură de familie – Dave zice că îi spuneţi „strălucire”. *Aşa* ţi-ai dat seama, nu?

Dan clătină din cap.

— În anul în care a murit tata, m-am împrietenit cu un bărbat. Dick Hallorann îl chema şi era bucătar-şef la Hotelul

Overlook. Şi el strălucea şi mi-a spus că sunt mulţi oameni înzestraţi cu harul ăsta. Şi nu se înşela. De-a lungul anilor am cunoscut destui oameni care străluceau. Într-o măsură mai mare sau mai mică. Uite, Billy Freeman, de pildă. Cel care e acum cu Abra.

John băgă Chevrolet-ul în parcarea micuţă din spatele clădirii în care se afla apartamentul Chettei, însă nici unul din ei nu se grăbi să coboare. Deşi măcinată de griji pentru fiica ei, Lucy se simţea fascinată de lecţia aceasta de istorie. Şi Dan nu avea nevoie să o privească pentru a-şi da seama de asta.

— Ce a fost dacă nu a fost strălucirea?

— Când am mers cu trenuleţul *Riv* spre Spărtura din Nori, Dave ne-a povestit despre cufărul pe care l-ai găsit în boxa Concettei.

— Da, cufărul mamei. Habar n-am avut că Momo îi păstrase lucrurile.

— Dave ne-a mai spus că mama ta era o persoană care iubea petrecerile.

În realitate, David îi spusese Abrei toată povestea aceasta, printr-o conexiune telepatică, însă deocamdată Dan nu voia să-şi încarce sora abia regăsită cu toate detaliile astea.

Lucy îi aruncă lui Dave o privire plină de reproş, de genul celor rezervate pentru soţii care dezvăluie intimităţile căminului lor străinilor, dar nu spuse nimic.

— Şi ne-a mai zis că Alessandra a făcut practică pedagogică la o şcoală particulară din Vermont sau din Massachusetts. Tatăl meu a fost profesor de literatură engleză – până când şi-a pierdut slujba pentru că a bătut un student – în Vermont. La şcoala din Stovington. Şi, după spusele mamei, în vremurile alea şi el o ţinea din petrecere în petrecere. De îndată ce m-am convins că Abra şi Billy sunt în siguranţă, m-am apucat şi am făcut nişte calcule. Datele se potriveau, însă mi-am dat seama că adevărul

adevărat nu-l putea cunoaşte decât mama Alessandrei Anderson.

— Şi aşa a fost? întrebă Lucy cu nerăbdare, aplecată printre scaunele din faţă ale maşinii.

— Nu ştia chiar tot şi nici nu am avut prea mult timp la dispoziţie, dar mi-a spus destule. Nu mai ţinea minte unde făcuse practica pedagogică mama ta, dar ştia că era vorba despre o şcoală din Vermont. Şi că avusese o relaţie de scurtă durată cu profesorul coordonator. Care era un scriitor cu câteva cărţi publicate.

Dan şovăi puţin, apoi continuă:

— Tatăl meu era scriitor şi i se publicaseră câteva lucrări. De fapt, doar câteva nuvele, dar unele dintre acestea apăruseră în reviste de primă mână. *Atlantic Monthly,* de pildă. Concetta nu a întrebat-o niciodată cum îl cheamă pe bărbatul respectiv, iar Alessandra nu i-a zis nici ea din proprie iniţiativă. Dar, dacă veţi găsi în cufărul acela foaia ei matricolă de la facultate, sunt aproape sigur că veţi vedea că numele profesorului coordonator era John Edward Torrance.

Dan se opri ca să caşte şi să se uite la ceas.

— Deocamdată doar atât vă spun. Hai să urcăm. Dormim trei ceasuri şi după aia pornim spre nordul statului New York. La ora aia şoselele vor fi goale şi cred că vom reuşi să ajungem destul de repede.

— Juri că fata mea e în siguranţă? îl mai întrebă o dată Lucy.

Dan dădu din cap.

— Atunci, bine. Am să încerc să am răbdare. Cât despre somn…

Râse scurt. Amar.

9

Când intrară în apartamentul Concettei, Lucy se duse direct la cuptorul cu microunde din bucătărie, îi setă ceasul

şi i-l arătă lui Dan, care dădu din cap căscând lung.

— L-ai pus să ne trezească la trei dimineaţa. Foarte bine.

Femeia îl privi extrem de serioasă.

— Ştii bine că mi-aş dori să plec fără tine. Să plec chiar acum la fetiţa mea.

El zâmbi uşor.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai afla şi restul poveştii mai întâi.

Lucy încuviinţă mohorâtă:

— Şi asta, dar mai ales faptul că fata mea are nevoie de somn ca să elimine porcăriile alea din organism… doar atât mă ţine să nu ies pe uşă chiar în clipa asta. Acum du-te şi te culcă pe undeva, că pici din picioare de somn.

Dan şi John se întinseră în camera de oaspeţi. După tapet şi mobilier îţi puteai da lesne seama că acea cameră era rezervată unei fetiţe deosebite, dar se pare că Chetta avea din când în când musafiri, pentru că acolo erau două paturi aşezate unul lângă altul.

După ce se întinseră pe ele şi stinseră lumina, John spuse:

— Nu-i nicio coincidenţă că hotelul ăla în care s-a întâmplat tragedia din copilăria ta e tot în Colorado, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi Clanul ăsta Legitim se află acum în acelaşi oraş?

— Da.

— Şi hotelul era bântuit?

Fantomiţele.

— Da.

Şi atunci John spuse ceva ce-l luă prin surprindere, alungându-i pentru moment somnul. David avusese dreptate – cel mai adesea nu reuşeşti să vezi ce se află chiar în faţa ta.

— Mi se pare logic… într-un fel… odată ce ajungi să accepţi ideea că printre noi se află nişte creaturi supranaturale care se hrănesc cu calităţile noastre. Un loc

malefic atrage făpturi malefice. Probabil că acolo se simt ca acasă. Crezi că Legitimii ăştia mai au şi alte adăposturi, în alte părţi ale ţării? Alte… cum să le zic eu… alte „locuri reci”?{61}

— Sunt convins că au.

Dan îşi acoperi ochii cu braţul. Îl dureau toate încheieturile şi îi bubuia capul.

— Ascultă, Jimmy, oricât de mult mi-ar plăcea să stau la taclale cu tine, crede-mă că mor de somn.

— Da, bine, sigur… se bâlbâi John ridicându-se într-un cot. În mod normal, şi tu te-ai fi dus acolo direct de la spital, aşa cum voia Lucy să facă. Pentru că şi tu ţii la fel de mult la Abra. Şi spui că ştii că e în siguranţă. Dar s-ar putea să te înşeli.

— Nu mă înşel.

Sperând că acesta era adevărul. Trebuia să spere, pentru că adevărul era că nu se putea duce acolo. Nu încă. Şi trebuia să se odihnească. Avea mare nevoie de somn.

— Ce-i cu tine, Dan? Arăţi îngrozitor.

— N-am nimic. Sunt obosit, atâta tot.

Şi atunci simţi că se scufundă, mai întâi în beznă, apoi într-un coşmar neclar în care fugea pe coridoare lungi, urmărit de o Creatură care învârtea o bâtă de crichet deasupra capului, crestând tapetul din mătase de pe pereţi şi împrăştiind nori de moloz în aer. *Ieşi afară, căcăciosule!* urla Creatura. *Ieşi afară, loază afurisită şi ia-ţi doctoria!*

Şi atunci Abra apăru lângă el. Stăteau amândoi pe banca din faţa Bibliotecii Publice din Anniston, sub razele sfârşitului de vară. Fata îl ţinea de mână. *E în ordine, unchiule Dan. Acum e bine. Înainte să moară, tatăl tău a izgonit Creatura aia. Nu mai trebuie să…*

Uşa bibliotecii se deschise brusc, cu zgomot, şi de acolo ieşi o femeie. Cu un joben elegant, pus pe părul negru şi vâlvoi într-un unghi care sfida gravitaţia.

— Aha, ia te uită, spuse ea. Uite-l pe Dan Torrance, nenorocitul care a furat banii unei femei drogate şi i-a lăsat

copilul să fie omorât în bătaie.

Apoi îi zâmbi larg Abrei, dezvelind un singur dinte. Lung şi ascuţit ca o baionetă.

— Ţie ce crezi că o să-ţi facă, dulceaţo? *Ţie* oare ce o să-ţi facă?

10

Lucy îl trezi fix la trei şi jumătate, dar îl împiedică atunci când se întinse să-l scoale pe John.

— Mai lasă-l să doarmă puţin, şopti ea cu un zâmbet cât se poate de real. Şi bărbatul meu sforăie la greu pe canapea. Mă duce cu gândul la ce i-a spus Iisus lui Petru în Grădina Ghetsemani: „N-ai avut tărie să veghezi un ceas împreună cu mine?” Ori cam aşa ceva. Dar cred că n-am niciun motiv să-i fac vreun reproş lui David, a observat şi el. Hai la bucătărie. Am făcut ouă prăjite. Mi se pare că ţi-e cam foame. Oricum eşti slab ca un ţâr.

Ezită puţin, apoi adăugă:

— Frate.

Lui Dan nu-i era prea foame, dar o urmă în bucătărie.

— Ce a observat David?

— Mă uitam prin hârtiile lui Momo – orice ca să-mi dau de lucru şi să fac să treacă timpul mai repede –, când am auzit un zgomot din bucătărie.

Îl luă de mână şi îl conduse la bufetul situat între aragaz şi frigider. Acolo se găseau mai multe borcane vechi, ca de spiţerie. Unul dintre ele fusese răsturnat. Şi în zahărul alb împrăştiat pe suprafaţa netedă era scris un mesaj:

SUNT OK
Mă culc
Vă iubesc

Deşi nu se simţea tocmai în apele lui, Dan îşi aminti cu plăcere de tabla din camera lui şi începu să râdă. Era atât

de caracteristic pentru Abra!

— Probabil că s-a trezit doar cât să ne scrie asta, zise Lucy.

— Nu cred, o contrazise Dan.

Femeia îi aruncă o privire nedumerită de lângă aragazul pe care erau ouăle.

— *Tu* ai trezit-o. Ţi-a auzit îngrijorarea.

— Chiar crezi asta? Pe bune?

— Da.

— Stai jos. Stai jos, *Dan.* Cred că ar fi bine să încep să mă obişnuiesc să-ţi spun aşa. Stai jos şi mănâncă.

Lui Dan nu-i era foame, dar avea nevoie de energie. Făcu ce i se ceruse.

11

Aşezată vizavi de el, Lucy bea sucul din ultima sticlă cumpărată în viaţa ei de Concetta Reynolds de la Dean&DeLuca.

— Uite ce înţeleg eu: avem un bărbat mai vârstnic, cu probleme grave cu alcoolul, şi o fată mai tânără, picată în limbă după scriitori.

— Exact aşa înţeleg şi eu că au stat lucrurile, spuse Dan, mâncându-şi cuminte omleta, însă fără să-i simtă gustul.

— Cafea, domnule… Dan?

— Te rog.

Se ridică şi se duse la cafetiera marca Bunn care bolborosea lângă zahărul vărsat.

— Bărbatul este căsătorit, dar datorită serviciului are ocazia să participe la o mulţime de chefuri cu studenţii de la facultate, chefuri unde întâlneşte o mulţime de fete drăguţe. Ca să nu pomenim şi de explozia libidoului care se întâmpla la petreceri de genul ăsta, atunci când ora e târzie şi muzica e dată şi mai tare.

— Cam aşa ceva, spuse Dan. Poate că mergea şi maică-mea cu el la chefurile astea, dar după aceea am apărut eu şi

a fost obligată să stea acasă cu mine, pentru că nu erau bani de bone.

Lucy îi întinse ceaşca cu cafea. El bău o înghiţitură înainte să fie întrebat dacă vrea zahăr sau frişcă.

— Mulţumesc, e foarte bună. În orice caz, a fost ceva între ei. Poate că s-au întâlnit la unul dintre motelurile din zonă. Cu siguranţă că nu şi-au consumat relaţia pe bancheta din spate a maşinii – nu ar fi avut loc, pe vremea aia aveam un Volkswagen mic, o broscuţă. Şi nici măcar o pereche de acrobaţi în călduri n-ar fi reuşit să comită ceva acolo.

— Sex cu minţile băute, spuse John intrând în bucătărie, cu părul înfoiat de la somn. Aşa îi ziceau bătrânii. Mai sunt ouă?

— O grămadă, răspunse Lucy. Abra ne-a lăsat un mesaj pe bufet.

— Pe bune?

Şi John se duse să-l citească.

— Ea l-a scris?

— Precis. Numai ea face aşa literele de tipar.

— Sfinte Sisoe! Uite, din cauza ei o să dea Verizon{62} faliment.

Dar femeia nu se amuză.

— Stai jos şi mănâncă, John. Ai zece minute şi după aia o să-l scol pe Frumosul Adormit de dincolo.

Se aşează şi ea la masă.

— Spune mai departe, Dan.

— Nu ştiu dacă şi-a închipuit că tata se va despărţi de mama pentru ea sau nu, dar mă îndoiesc că vei găsi în cufăr răspunsul la întrebarea asta. Doar dacă nu cumva a ţinut un jurnal. Nu ştiu decât – din ce mi-a spus David şi mi-a confirmat Concetta mai târziu – că ea a mai stat o vreme prin preajma lui. Poate sperând că îl va face al ei, poate doar pentru petreceri, poate şi una, şi alta. Dar probabil că se dăduse deja bătută atunci când a aflat că era gravidă.

Din câte îmi dau eu seama, cred că la vremea respectivă noi eram deja în Colorado.

— Crezi că mama ta a ştiut?

— Habar n-am, dar cred că a avut bănuielile ei, mai ales atunci când venea în zorii zilei acasă muci de beat. Dar sunt sigur că ştia că năravurile beţivilor nu se limitează doar la banii aruncaţi pe pariuri stupide şi pe bacşişurile grase îndesate în sutienele chelneriţelor.

Lucy îl atinse pe braţ.

— Te simţi bine? Pari epuizat.

— N-am nimic. Dar să ştii că nu eşti singura care încearcă să priceapă toată povestea asta.

— A murit într-un accident de maşină, zise ea.

Se întorsese cu spatele la Dan şi privea fix la bileţelele şi fotografiile de pe uşa frigiderului. În mijloc era o poză în care Concetta şi Abra – cam pe vremea când avea vreo patru ani – se plimbau de mână pe un câmp cu margarete.

— Bărbatul de lângă ea era mult mai în vârstă. Şi foarte beat. Şi aveau viteză mare. Momo n-a vrut să-mi spună, dar, după ce am făcut optsprezece ani, am vrut neapărat să aflu cum a fost şi am bătut-o la cap până când mi-a povestit. Când am întrebat-o dacă şi mama era beată, mi-a zis că nu ştie. Pentru că poliţia nu face alcool-testul pasagerilor ucişi în asemenea accidente, ci doar şoferilor.

Oftă şi continuă:

— Oricum, nu mai contează acuma. Cred că ar fi mai bine să lăsăm amintirile de familie pentru altă dată. Spune-mi ce s-a întâmplat cu fetiţa mea.

Şi Dan îi spuse. La un moment dat se întoarse şi îl văzu pe David Stone în pragul uşii, vârându-şi cămaşa în pantaloni şi ascultându-l cu atenţie.

12

Dan îşi începu povestirea cu episodul în care Abra luase legătura cu el, folosindu-l la început pe Tony ca intermediar.

Apoi le spuse cum aflase cea mică de existenţa Clanului Legitim: într-un coşmar despre cel căruia ea îi spunea „băiatul care joacă baseball”.

— Mi-aduc aminte de coşmarul ăla, îl întrerupse Lucy. M-au trezit urletele ei. Nu se mai întâmplase aşa ceva de doi sau trei ani.

David se încruntă.

— Eu nu-mi aduc aminte.

— Erai la o conferinţă în Boston, îi spuse soţia lui şi se întoarse spre Dan. Să vedem dacă am înţeles. Oamenii ăştia nu sunt oameni adevăraţi, sunt… ce anume sunt? Un fel de vampiri?

— Cred că da, le putem spune şi aşa. Dar nu dorm în sicrie pe timpul zilei şi nici nu se transformă în lilieci la lumina lunii şi nu cred că usturoiul le provoacă vreo suferinţă. Dar sunt nişte paraziţi şi fără îndoială că nu sunt oameni aşa ca tine şi ca mine.

— Oamenii nu se evaporă atunci când mor, adăugă John.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Da. Toţi trei am văzut.

— În orice caz, continuă Dan, Legitimii n-au nicio treabă cu copiii obişnuiţi. Nu-i interesează decât cei care strălucesc.

— Aşa cum e Abra, murmură Lucy.

— Da. Şi, înainte să-i omoare, îi torturează îndelung – ca să purifice aburul, aşa zice Abra. Nu pot să-mi scot din cap o imagine cu nişte vârcolaci urâţi cu spume care urlă la lună.

— Vor să o… să o inhaleze, spuse Lucy ca şi cum repetarea grozăviei ar fi făcut-o mai de înţeles. Pentru că e hărăzită cu strălucire.

— Nu doar de strălucire vorbim noi aici, ci de o strălucire *colosală.* Uite, să-ţi explic: eu sunt ca o lanternă. Ea este ca un far. Plus că ea *ştie* de existenţa lor. Ştie ce anume sunt.

— Şi nu doar atât, interveni John. Din punctul de vedere al lui Rose, ce am făcut noi la Spărtura din Nori creaturilor

ălora e numai vina Abrei. Nu contează că ea nici nu era acolo şi că, de fapt, noi i-am omorât pe ăia trei.

— Dar ce a crezut idioata aia? se indignă Lucy. Indivizii ăştia nu pricep ce-i aia autoapărare? *Supravieţuire?*

— Rose nu pricepe decât că a fost provocată şi umilită de o fetiţă, spuse încet Dan.

— Provocată…

— Abra a luat legătura cu ea prin mijloace telepatice. Şi i-a spus că e pe urmele ei.

— Că *ce?*

— Temperamentul ăla vulcanic al ei, şopti David. De o mie de ori i-am zis c-o s-o bage în bucluc.

— Nici prin cap nu-mi trece s-o las să se *apropie* de femeia aia, ori de ucigaşii de copii care-i sunt prieteni, spuse Lucy hotărâtă.

Dan gândi: *Da… şi nu.* O luă de mână. Lucy tresări şi vru să şi-o elibereze, dar se răzgândi.

— Trebuie să înţelegi un adevăr extrem de simplu, îi zise el. *Nu se vor opri niciodată.*

— Dar…

— Niciun „dar”, Lucy. În alte împrejurări, poate că Rose ar fi ales să se retragă, pentru că e o lupoaică bătrână şi vicleană, dar acum trebuie să ţină cont de încă un factor.

— Şi anume?

— Legitimii sunt bolnavi, îi răspunse John. Abra zice că-i pojar. Se poate să-l fi luat de la băiatul cu baseballul. Nu ştiu dacă-i o pedeapsă divină ori doar ironia sorţii.

— *Pojar?*

— Înţeleg că nu ţi se pare mare scofală, dar crede-mă că este. Îţi mai aduci aminte cum, pe vremuri, dacă unul dintre copiii unei familii făcea pojar, se îmbolnăveau în scurtă vreme şi toţi ceilalţi? Dacă asta se va întâmpla şi cu Clanul Legitim, vor dispărea cu toţii.

— Excelent! strigă Lucy, cu un zâmbet sălbatic pe chip, zâmbet pe care Dan ajunsese să-l cunoască prea bine.

— Ba deloc, dacă ei şi-au vârât în cap ideea fixă că numai aburul Abrei i-ar putea salva, zise David. Asta trebuie să pricepi, iubito. Nu discutăm aici despre o încăierare oarecare. Pentru împuţita aia e o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Făcu un efort vizibil şi reuşi să spună tot adevărul. Pentru că trebuia să fie spus.

— Dacă Rose are ocazia, ne va mânca fata de vie.

13

Lucy întrebă:

— Unde sunt acum? Legitimii ăştia, unde sunt ei acum?

— În Colorado, spuse Dan. Într-un loc care se cheamă Campingul Bluebell, în oraşul Sidewinder.

Însă nu spuse şi că exact pe locul acela fusese el aproape ucis de către propriul lui tată, căci ar fi urmat cu siguranţă alte întrebări şi exclamaţii de stupefacţie în faţa atât de multor coincidenţe. Pentru că, dacă Dan era sigur de un lucru pe lumea asta, acela era că nu există coincidenţe.

— Trebuie să existe o secţie de poliţie în Sidewinder, zise Lucy. Îi sunăm şi îi trimitem acolo.

— Şi ce le spunem?

Tonul lui John era blând, căci nu dorea s-o contrarieze.

— Păi… le spunem… le spunem…

— Să zicem că reuşim cumva să-i convingem pe poliţişti să urce până la camping, spuse Dan, acolo nu vor găsi decât un grup de americani de vârstă mijlocie spre înaintată. Nişte „rulotangii” inofensivi care, atunci când ai nenorocul să-i întâlneşti, te agasează cu pozele nepoţilor lor. Şi crede-mă că toate actele lor vor fi în perfectă ordine, de la carnetul de sănătate al câinelui, la titlurile de proprietate asupra unor terenuri. Să presupunem mai departe că poliţia ar avea ideea să vină cu mandat de percheziţie – pe care normal că nu vor reuşi să-l obţină, deoarece nu există motive întemeiate de suspiciune –, tot nu ar găsi nici urmă

de armă, pentru că Legitimii nu au nevoie de aşa ceva. Armele lor sunt aici.

Şi Dan se lovi uşor cu două degete în frunte.

— Într-o atare situaţie, tu ai fi cucoana isterică din New Hampshire, Abra ar fi fata nebună care a fugit de acasă, iar noi – prietenii tăi duşi cu pluta.

Lucy îşi apăsă palmele pe tâmple.

— Nu-mi vine să cred că toate astea se întâmplă aievea.

— Dacă am putea căuta prin arhive, sunt convins că am descoperi că Legitimii – prin multele lor companii şi societăţi – au fost deosebit de generoşi cu acest oraş din Colorado. Îţi îngrijeşti cuibul, nu îl murdăreşti cu propriul rahat. Şi, dacă vin timpuri grele, ai o mulţime de prieteni care să-ţi sară în ajutor.

— Nenorociţii ăştia fac umbră pământului de foarte multă vreme, spuse John. Nu-i aşa? Pentru că din aburul copiilor îşi extrag în primul şi în primul rând longevitatea.

— Sunt aproape sigur că aşa este, zise Dan. Şi, ca nişte buni americani ce se pretind a fi, au avut grijă să facă bani în toată această perioadă. Cred că au suficienţi cât să-şi permită să ungă nişte roţi mult mai mari decât cele care se învârt în Sidewinder. Roţi statale. Roţi federale.

— Şi Rose asta… nu se va opri niciodată.

— Nu.

Dan se gândea la viziunea avută. Când o văzuse. Jobenul pus într-o parte. Gura căscată. Dintele.

— În sufletul ei este ferm hotărâtă să pună mâna pe fiica ta.

— Nu are suflet o asemenea femeie care reuşeşte să rămână în viaţă ucigând copii.

— Ba are, o contrazise Dan. Dar este negru.

Lucy se ridică de la masă.

— Destul cu vorba. Vreau să plecăm chiar acum la *fetiţa mea.* Mergeţi la baie cu toţii pentru că nu am de gând să oprim până nu ajungem la motelul ăla.

Dan o întrerupse:

— E vreun computer aici? Trebuie să mă uit repede la ceva înainte de plecare.

14

Rose stătea în pat, ţeapănă ca un băţ, tremurând din cauza furiei şi a aburului înghiţit.

A auzit maşina care a plecat la două şi un sfert. Steve Capzălud şi Baba Bolşevica. A auzit-o şi pe cea de la patru fără douăzeci. Acum plecau gemenii Little, Măzărică şi Păstaie. Cu ei era şi Dulcica Terri Pickford şi foarte probabil aceasta se uita speriată după Rose pe geamul din spate al maşinii. Mo cea Mare îi rugase să o ia cu ei – îi *implorase* să o ia cu ei –, dar o refuzaseră, pentru că Mo era deja bolnavă şi îi putea molipsi şi pe ei.

Sigur, Rose i-ar fi putut împiedica să plece, dar de ce să se deranjeze? Lasă-i să descopere pe pielea lor cum e să trăieşti în America singur, fără protecţia Clanului Legitim în camping sau pe drum. *Cu atât mai mult când îi voi cere lui Slim Lingeblide să le anuleze cardurile şi să le golească conturile din bănci. Atunci să-i vedem cum se vor descurca.*

Sigur, nici nu încăpea comparaţie între Lingeblide şi Jimmy Numere, dar măcar el se pricepea să facă operaţiuni bancare simple online. Şi el nu o părăsise. Lingeblide nu o va părăsi niciodată. Aşa cum niciunul dintre cei care îi erau credincioşi nu o vor părăsi… *aproape* niciunul. Căci Phil Jegosul, Annie Şorţ şi Doug Diesel nu se mai întorceau. Hotărâseră să plece spre sud. Deez le spusese că nu mai puteau avea încredere în Rose, plus că de mult venise vremea să meargă mai departe pe cont propriu.

Baftă, drăguţule! îi ură în gând Rose, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

Scindarea Clanului era o idee *îngrozitoare,* dar reducerea efectivelor era una bună. N-au decât să fugă mototolii şi să moară infirmii. După ce o vor prinde pe căţeaua aia ticăloasă şi o vor tortura şi o vor ucide şi îi vor

înghiţi aburul (Rose nu se mai amăgea că ar fi putut să o ţină prizonieră), cei douăzeci, douăzeci şi cinci de Legitimi rămaşi vor fi mai puternici ca niciodată. Da, îl regreta pe Fală şi ştia că nu era nimeni care să-i poată lua locul, dar Charlie Jeton va face tot ce îi va sta în putere. La fel şi Sam Muzicuţă… Dick Ghebosul… Mary Grasa şi Paul Lunganul… Haplea G. – sigur, departe de a fi genii, aceştia stăteau în banca lor şi îi erau loiali în mod necondiţionat.

În plus, pentru că acum erau mai puţini, vor avea parte de porţii mai mari din aburul rămas şi astfel se vor face şi mai puternici. Pentru că vor avea nevoie de putere.

Haide, scârbă mică, vino la mine. Să vedem cât de puternică ai să mai fii când ai să fii singură în faţa a douăzeci şi patru de Legitimi. O să-ţi înghiţim aburul şi o să-ţi sugem tot sângele. Dar, mai întâi şi mai întâi, îţi vom sorbi urletele.

Cu ochii larg deschişi pe întuneric, Rose asculta vocile stinse ale dezertorilor, ale iudelor.

Se auzi o bătaie uşoară, sfioasă, în uşa rulotei. Rose se gândi câteva clipe dacă să răspundă sau nu, apoi se ridică pe marginea patului.

— Intră.

Era complet goală, însă nu făcu niciun gest să se acopere când înăuntru se furişă o siluetă diformă, în cămaşă de noapte din flanel. Sarey Tăcuta. Laţe de păr de culoarea şobolanului îi atârnau peste sprâncene, intrându-i în ochi. Ca întotdeauna, Sarey părea aproape invizibilă.

— Sunt tlistă, Lose.

— Ştiu. Şi eu sunt.

Dar ea nu era tristă, ci furioasă. Însă voise să o aline pe Sarey.

— Mi-e dol de Andi.

De Andi, da – nume de mocofan, Andrea Steiner, al cărei tată o regulase până când scosese toată omenia din ea cu mult înainte să fie descoperită de Legitimi. Rose îşi aminti cum arătase în ziua aceea la cinematograf şi cum, puţin mai

târziu, făcuse dovada curajului şi voinţei sale în timpul Transformării. Andi Muşcătură-de-Şarpe nu ar fi părăsit-o niciodată. Muşcătură ar fi trecut prin foc şi pară dacă Rose i-ar fi spus că e pentru binele Clanului.

Întinse braţele. Sarey se repezi în îmbrăţişare şi îşi cuibări capul pe sânii ei.

— Fălă ea, nu mai vleau să tlăiesc.

— Nu, scumpa mea, nu mai vorbi aşa.

Rose o trase pe femeia micuţă în pat şi o strânse în braţe. Nu era decât o mână de oase ţinute la un loc de puţină carne.

— Spune-mi ce-ţi doreşti cu adevărat.

Ochii lui Sarey luciră sălbatic sub laţele soioase.

— *Lăzbunale.*

Rose o sărută pe un obraz, apoi şi pe celălalt, apoi pe buzele uscate. Se retrase un pic să o privească şi îi spuse:

— Bine. De răzbunare vei avea parte. Deschide gura, Sarey.

Ascultătoare, Sarey făcu ce i se ceruse. Buzele i se uniră din nou.

Rose Ţilindru, plină cu abur, suflă lung în gâtul lui Sarey Tăcuta.

15

Pereţii din biroul Concettei erau tapetaţi cu bileţele, ciorne de poezii şi scrisori care nu vor mai primi niciodată răspuns. Dan tastă parola din patru litere, deschise aplicaţia Firefox şi căută Campingul Bluebell pe Google. Exista într-adevăr un site al locului cu pricina, site foarte laconic însă, poate din cauză că proprietarii nu aveau nevoie să atragă turişti. Însă erau acolo şi câteva fotografii ale campingului, iar Dan le studie cu fascinaţia simţită atunci când descoperi albume vechi de familie.

Hotelul Overlook nu mai era de mult, dar el recunoscu terenul. Odată, chiar înainte de primele viscole care aveau

să-i izoleze pe toată perioada iernii, stătuse cu părinţii săi pe terasa mare a hotelului (care părea şi mai întinsă, pentru că fuseseră luate de acolo şi puse bine balansoarele şi fotoliile din răchită) şi privise la panta dulce a peluzei. La capătul acesteia, acolo unde căprioara şi antilopa ieşeau adesea la joacă{63}, se afla acum o clădire lungă şi cu aspect rustic, numită Cabana Overlook. Dedesubt scria că acolo turiştii puteau lua masa şi puteau participa la partide de bingo. De asemenea, vinerea şi sâmbăta se organizau seri dansante, cu participarea unor formaţii invitate din oraş. Duminicile aveau loc slujbe religioase, supravegheate de slujitori ai bisericii din Sidewinder.

Până la venirea zăpezii, tata a tuns gazonul şi a aranjat grădina englezească de acolo. A zis că a îngrijit multe grădini de cucoane la vremea lui. Nu am priceput atunci gluma, dar îmi aduc aminte că mama s-a amuzat.

— Ce mai glumă, rosti el cu glas tare.

Observă câteva instalaţii sclipitoare destinate alimentării rulotelor cu combustibil şi electricitate. Observă clădirile cu duşuri pentru bărbaţi şi femei, atât de spaţioase încât ar fi avut loc acolo toţi şoferii din popasurile renumite pentru autocamioanele de mare tonaj, cum ar fi cel de la South of the Border. Mai era şi un teren de joacă pentru cei mici. (Şi Dan se întrebă dacă cei care se jucau acum acolo au văzut şi ei vreodată lucrurile acelea care-l tulburaseră atât de mult pe vremuri pe Danny „Amicul” Torrance.) Acum se amenajaseră şi un teren de softball, câteva de tenis, ba chiar şi câteva piste de popice.

Dar nu şi un teren de crichet – nu. S-a terminat cu crichetul.

La jumătatea pantei, acolo unde fuseseră tufele tunse în formă de animale, se aliniau acum multe antene satelit. Pe culme, unde se înălţa odinioară hotelul, se construise o platformă din lemn la care ducea un şir lung de trepte. Locul acesta, deţinut şi administrat în prezent de Statul Colorado, se numea Acoperişul Lumii. Turiştii din

Campingul Bluebell erau bineveniţi să-l folosească sau să facă drumeţii pe potecile care plecau de aici, bineînţeles fără a li se percepe vreo taxă. *Este de dorit ca doar drumeţii experimentaţi să folosească aceste poteci* – scria în legenda de sub fotografie –, *dar Acoperişul Lumii este deschis tuturor. Priveliştea este spectaculoasă!*

Dan era convins că aşa e. Cu siguranţă că fusese spectaculoasă văzută din restaurantul sau sala de bal ale Hotelului Overlook… până când nămeţii le acoperise ferestrele. Spre vest se vedeau piscurile Munţilor Stâncoşi, implântându-se în cer ca nişte suliţe. La est se vedea tot drumul până la Boulder. La naiba, se vedea tot drumul până la Denver şi Arvada în zilele acelea rare, când aerul se întâmpla să nu fie chiar atât de poluat.

Deci, spuneţi că statul luase în proprietatea lui bucata asta de teren? Dan nu era prea surprins. Cine ar mai fi îndrăznit să construiască ceva aici? Solul era friabil, nu trebuia să ai puteri paranormale ca să-ţi dai seama. Dar Clanul Legitim se apropiase cât de mult era posibil, iar Dan bănuia că turiştii normali rătăciţi pe acolo nu se mai întorceau pentru un al doilea sejur şi nici nu recomandau Campingul Bluebell prietenilor. *Un loc malefic atrage făpturi malefice,* spusese John. Dacă aşa stăteau lucrurile înseamnă că şi contrariul era valabil: un asemenea loc îi respinge pe cei cu suflet bun.

— Dan! îl strigă Dave. Îmbarcarea!

— Mai lasă-mă un minut doar!

Închise ochii şi îşi sprijini fruntea în podul palmei.

(Abra!)

Vocea lui o trezi imediat.

XVII

JAVRĂ NENOROCITĂ!

1

Motelul Crown era cufundat în întuneric, zorii aveau să sosească peste mai mult de o oră. Uşa de la camera 24 se deschise brusc şi afară ieşi o fetiţă. O ceaţă deasă pusese stăpânire pe lume, înghiţind-o aproape cu totul. Fata era îmbrăcată cu pantaloni negri şi bluză albă. Părul strâns în codiţe împletite încadra un chip foarte tânăr. Fata inspiră adânc: aerul rece şi umed îi calma urmele durerii de cap de cu o noapte în urmă, dar nu îi putea alina cu niciun chip durerea din inimă. Momo murise.

Dar, dacă Unchiul Dan avea dreptate, nu murise de tot; doar plecase altundeva. Poate că se transformase într-o fantomiţă, poate că nu. În orice caz, nu avea vreme acum să se gândească la asta. Mai târziu, da, probabil că mai târziu va medita asupra acestor probleme.

Dan o întrebase dacă Billy dormea. Da, îi răspunsese ea, doarme buştean. Prin uşa deschisă putea să vadă picioarele domnului Freeman sub pătură şi îi auzea sforăitul regulat. Parcă era o barcă cu motorul mergând în gol.

Dan o întrebase dacă Rose sau altcineva din grupul ei încercase să îi între în minte. Nu. Şi-ar fi dat seama. Îşi întinsese capcanele. Iar Rose ştia. Nu era proastă.

O mai întrebase şi dacă avea telefon în cameră. Da, avea. Şi atunci Unchiul Dan îi explicase ce voia să facă. Destul de simplu. Nasoale erau cuvintele pe care trebuia să le spună acelei femei sinistre care acum se găsea în Colorado. Dar, oricât de mult ar fi înfricoşat-o cuvintele alea, îşi dorea din suflet să i le spună. Încă de când auzise ultimele urlete ale micuţului baseballist, o parte din ea tânjise să facă asta.

(Pricepi cuvântul pe care trebuie să-l repeţi?)

Da, fireşte.

(Pentru că trebuie s-o aţâţi. Ştii ce…?)

(Da, ştiu ce înseamnă.)

S-o înfurii. S-o fac să turbeze.

Abra inspiră ceaţa. Din drumul pe care veniseră aici nu mai rămăsese nici urmă, copacii dispăruseră şi ei. La fel şi recepţia motelului. Uneori îşi dorea să fie şi *ea* aşa, albă precum ceaţa pe dinăuntru. Dar numai uneori. În adâncul sufletului, nu regretase niciodată că este aşa cum este.

Când se simţi pregătită – cât de pregătită putea să fie – Abra se întoarse în cameră şi închise uşa ca să nu-l trezească pe domnul Freeman dacă ar fi fost nevoită să vorbească tare. Citi instrucţiunile de pe telefon, apăsă tasta 9 – pentru linie de exterior –, apoi sună la Informaţii şi ceru numărul Cabanei Overlook din Campingul Bluebell, de lângă Sidewinder, Colorado. *Ţi-aş putea da eu numărul campingului, e afişat pe site,* îi spusese Dan, *dar cred că acolo nu-ţi va răspunde decât robotul.*

Telefonul începu să sune în clădirea unde turiştii luau masa şi jucau diferite jocuri. Şi sună îndelung. Dan îi spusese că probabil aşa se va întâmpla şi că trebuie să aibă răbdare şi să aştepte. În fond, acolo era cu două ore mai devreme.

În cele din urmă îi răspunse o voce ursuză:

— Alo? Dacă aţi sunat pentru rezervări, să ştiţi că aţi greşit…

— Nu vreau să fac nicio rezervare, spuse Abra, rugându-se să nu i se ghicească în glas bătăile înnebunite ale inimii. Vreau să vorbesc cu Rose. Rose Ţilindru.

O pauză. Apoi:

— Cine e la telefon?

— Abra Stone. Ai mai auzit numele ăsta, nu-i aşa? Sunt fata pe care o caută. Spune-i că am să sun din nou în cinci minute. Dacă vine până atunci la telefon, o să stăm de

vorbă. Dacă nu, să-i zici că din partea mea poate să se ducă în pizda mă-sii. N-am să mai sun încă o dată.

Şi închise. Apoi îşi lăsă capul în jos, îşi prinse obrajii înfierbântaţi în palme şi respiră profund de mai multe ori.

2

Rose îşi bea cafeaua la volanul EarthCruiser-ului ei, cu picioarele sprijinite de compartimentul secret în care se aflau canistrele cu abur, când auzi bătaia în uşă. Dacă cineva îndrăznea s-o deranjeze atât de devreme nu putea însemna decât că apăruseră alte probleme.

— Da, zise ea. Intră.

Era Paul Lunganul, cu un halat peste pijamaua caraghioasă cu maşinuţe colorate.

— A sunat telefonul public din Cabană. La început l-am lăsat să sune, că m-am gândit că-i o greşeală şi, în plus, aveam cafeaua pe foc la bucătărie. Da' nu s-a oprit, aşa că am răspuns. Era fata aia. Vrea să vorbească cu tine. A zis că revine în cinci minute.

Sarey Tăcuta se trezise şi acum se ridică în capul oaselor, clipind speriată printre laţele care-i atârnau în ochi şi strângându-şi pătura în jurul umerilor ca pe un şal.

— Pleacă, îi zise Rose.

Sarey se supuse fără să rostească vreun cuvânt. Prin parbrizul uriaş al EarthCruiser-ului, Rose o urmări cum îşi târâie picioarele desculţe înapoi la rulota pe care o împărţise cu Muşcătură.

Fata aia!

În loc să fugă şi să se ascundă în gaură de şarpe, javra aia dădea telefoane. Cât curaj! Sau inconştienţă? Să fi fost ideea ei? Cam greu de înghiţit una ca asta, nu credeţi?

— Ce naiba căutai în bucătărie aşa devreme?

— N-am putut să dorm.

Se întoarse spre el. Un bătrânel oarecare, destul de înalt, cu părul rar şi ochelari bifocali pe vârful nasului. Un

mocofan ar fi fost în stare să treacă pe lângă el pe stradă zi de zi, vreme de un an întreg, fără să-l observe, dar Paul Lunganul nu era lipsit de anumite calităţi. Sigur, nu avea talentul lui Andi de a adormi instantaneu oamenii, aşa cum nu era în stare să localizeze victimele ca regretatul Taica Flick, dar era înzestrat cu o putere suficient mare de persuasiune. Dacă se întâmpla să-i sugereze unui mocofan, absolut în treacăt şi fără să insiste, că ar fi bine să-i tragă o palmă nevestei – ba chiar unui străin oarecare –, atunci nevasta respectivă, sau străinul, ar fi fost pălmuit destul de tăricel. Fiecare Legitim avea câte un talent, fie şi unul micuţ; numai aşa se puteau descurca.

— Paulie, arată-mi braţele.

Bărbatul suspină şi-şi ridică până la coatele zbârcite mânecile halatului şi ale bluzei de pijama. Da, uite petele roşii.

— Când ţi-au apărut?

— Le-am observat pe primele ieri după-amiază.

— Febră?

— Niţică.

Îl privi în ochii sinceri, încrezători şi simţi că-i vine să-l ia în braţe. Unii dăduseră bir cu fugiţii, dar Paul rămăsese lângă ea. Ca mulţi alţii. Precis rămăseseră destui ca să-i vină de hac javrei ăleia, dacă va fi atât de tâmpită încât să-şi arate mutra pe acolo. Şi s-ar putea foarte bine să o facă. Spuneţi şi voi dacă aţi întâlnit vreo fată de numai treisprezece ani care să nu fie *tâmpită cu spume?*

— Ai să te faci bine, îi promise ea.

Paul oftă din nou.

— Sper. Şi chiar dacă nu, tot sunt mulţumit. Am avut parte de o cursă al naibii de bună.

— Să nu te aud că vorbeşti aşa! Toţi cei care au rămas cu mine o să se facă bine. Aşa v-am promis, iar eu îmi ţin promisiunile. Acum haide să vedem ce are de spus în apărarea ei micuţa noastră prietenă din New Hampshire.

3

La mai puţin de un minut după ce Rose se instalase într-un scaun lângă tamburul din plastic unde erau bilele de bingo (cu stacana de cafea aproape rece alături), telefonul din Cabana Overlook începu să scoată sunete stridente de secol douăzeci, făcând-o să tresară puternic. Îl lăsă să sune de două ori, înainte de a ridica receptorul din furcă. Răspunse pe cel mai melodios ton cu putinţă.

— Bună, draga mea. Ai fi putut să-mi vorbeşti direct în minte şi n-ai mai fi dat atâţia bani pe telefoanele astea interurbane.

Evident că javra asta mică ar fi dat dovadă de maximă imprudenţă dacă ar fi făcut-o. Pentru că vedeţi voi, nu doar Abra Stone se pricepea să întindă capcane.

— Vin după tine, spuse fata.

Ce voce tânără! Atât de proaspătă! Rose se gândi la tot aburul acela nepreţuit, asociat unei asemenea prospeţimi, şi simţi cum creşte lăcomia în ea, aidoma unui dor nestins.

— Mi-ai mai spus. Dar eşti sigură că vrei să faci una ca asta, draga mea?

— Am să te găsesc acolo dacă vin? Sau ai să fugi şi ai să-ţi laşi în urmă doar guzganii ăia dresaţi?

Rose simţi primul junghi de furie. Deloc oportun. Dar, desigur, ea niciodată nu fusese prea lucidă când era obligată să se scoale cu noaptea în cap.

— De ce să nu mă găseşti, draga mea?

Încerca să-şi păstreze tonul calm şi uşor indulgent – tonul unei mame (cel puţin aşa îşi închipuia ea, căci nu încercase niciodată maternitatea) care se adresează unui ţânc năbădăios.

— Pentru că eşti laşă.

— Aş dori să aflu pe ce îţi bazezi această presupunere, zise Rose.

Tonul îi era neschimbat – tolerant, răbdător, uşor amuzant, dar mâna i se încleştase pe receptor şi şi-l apăsa

puternic de ureche.

— Deoarece nu mă cunoşti.

— Ba te cunosc foarte bine. Te-am cunoscut în mintea mea şi te-am pus pe fugă, cu coada între picioare. Şi mai ştiu că eşti o ucigaşă de copii. Şi numai laşii ucid copii.

Nu trebuie să te explici în faţa unei fetiţe, încercă să se domolească Rose. *Cu atât mai puţin în faţa unui mocofan.* Dar se auzi zicând:

— Nu ştii nimic despre noi. Nici cine suntem, nici ce trebuie să facem ca să supravieţuim.

— O şleahtă de laşi, asta sunteţi, spuse javra aia ticăloasă. Aveţi senzaţia că sunteţi atât de talentaţi, atât de puternici, dar singurul lucru la care vă pricepeţi este să vă îndopaţi cu abur şi să trăiţi mult. Sunteţi ca nişte hiene. Îi omorâţi pe cei mai slabi decât voi şi apoi fugiţi de la locul crimei. Laşilor.

Dispreţul din vocea fetei turnă acid în urechea lui Rose.

— Nu-i adevărat!

— Iar tu eşti cea mai laşă dintre toţi, căpetenia laşilor. Ţi-e frică să vii tu după mine, nu-i aşa? Sigur că aşa este. Ţie ţi-e frică şi îi trimiţi pe ceilalţi în locul tău.

— Crezi că putem purta o conversaţie rezonabilă sau…

— Ce-i rezonabil în uciderea copiilor ca să le furaţi chestia aia din minte? Ce-i rezonabil în chestia asta, curvă bătrână şi laşă ce eşti? Ţi-ai trimis prietenii să-ţi facă treaba şi te-ai ascuns după ei. Şi bine ai făcut, pentru că acum ei sunt morţi.

Rose nu mai suportă şi sări în picioare. Se lovi cu fundul de masă şi cafeaua i se vărsă pe jos, prelingându-se pe sub tamburul de bingo.

— Căţea nenorocită şi proastă, habar n-ai despre ce vorbeşti!

Paul Lunganul băgă capul pe uşa de la bucătărie, îi aruncă o singură privire şi se retrase de urgenţă.

— Cine-i laşă? Cine-i cu adevărat laşă dintre noi două? Da, sigur, ai mare curaj să-mi spui toate astea la telefon, dar

niciodată n-ai să fii în stare să mi le spui în faţă!

— Câţi vor fi lângă tine să te apere atunci când am să vin? o ironiză Abra. Câţi, scorpie fricoasă?

Rose nu-i răspunse. Ştia că trebuie să se ţină în frâu cu orice chip, dar niciodată nu i se mai adresaseră cuvinte atât de urâte… şi, culmea, cea care i le adresa era o mocofană amărâtă care-şi imagina probabil că se înjură cu colegii ei în curtea şcolii… plus că mocofana asta ştia prea multe. *Mult* prea multe.

— Măcar ai atâta sânge-n tine să mă înfrunţi de una singură? întrebă javra nenorocită.

— Pune-mă la încercare, scuipă venin Rose.

După o pauză, vocea jegoasei ăleia mici i se păru îngândurată:

— Vrei să zici că vom fi doar noi două? Nu, nu ai atât curaj. O fricoasă ca tine nu poate avea atât curaj. Nici măcar în faţa unui copil. Nu eşti decât o impostoare şi o mincinoasă care mănâncă rahat cu polonicul. Da, sigur, uneori arăţi bine, dar eu ţi-am văzut chipul adevărat. Nu eşti decât o curvă veştejită şi laşă.

— Tu… tu…

Furia o sufocă, împiedicând-o să continue. Nu-i venea să creadă că ea – Rose Ţilindru – ajunsese bătaia de joc a unei copiliţe care abia dacă învăţase să meargă pe bicicletă şi a cărei principală preocupare în ultimele săptămâni fuseseră probabil ţâţoancele ei încă de mărimea unor muşcături de ţânţari.

— Poate că am să-ţi dau o şansă, spuse javra.

Incredibil cât tupeu avea obrăznicătura asta!

— Fireşte că am să spăl cu tine pe jos dacă ai să accepţi. Nu dau doi bani pe ceilalţi, oricum sunt pe moarte, continuă ticăloasa râzând – culmea! Chiar cuteza să-i râdă în nas. Am să te fac să-ţi stea în gât băiatul care juca baseball.

— Am să te omor dacă îndrăzneşti să vii aici, spuse Rose.

Fără să-şi dea seama, începuse să se strângă de gât. Mai târziu va fi plină de vânătăi urâte.

— Dacă fugi, am să te găsesc. Am să te găsesc şi am să te fac să urli ore în şir înainte să te omor.

— N-am să fug, zise fata. Şi o să vedem cine o să urle.

— Câte persoane îţi vor păzi curul, *drăgălaşo?*

— O să fiu singură.

— Nu te cred.

— Citeşte-mi mintea, spuse fata. Ori şi de asta ţi-e frică?

Rose nu răspunse.

— Sigur că îţi este. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată când ai încercat. Te-am atacat cu propriile tale arme şi nu ţi-a plăcut. Deloc nu ţi-a plăcut. Hienă ce eşti. Ucigaşă de copii. *Laşo.*

— Nu… îmi… mai… spune… aşa.

— Mai sus de locul în care te afli tu acum e un fel de observator. Se cheamă Acoperişul Lumii. L-am găsit pe internet. Să fii acolo luni după-amiază, la ora cinci. Singură. Dacă nu, dacă restul hienelor din haita ta nu rămân în cabană câtă vreme ne încheiem noi două socotelile, am să ştiu. Şi am să dispar.

— Am să te găsesc, repetă Rose.

— Zici tu?

În derâdere. Umilind-o.

Rose închise ochii şi o văzu. O văzu cum se zvârcoleşte pe jos, cu gura plină cu viespi şi cu ţepe aprinse în ochi. *Nimeni nu-mi vorbeşte aşa. Nimeni. Niciodată.*

— *Să presupunem* că ai să mă găseşti. Dar, până vei reuşi, câţi din Clanul tău împuţit crezi că vor mai fi în viaţă ca să te sprijine? Doişpe? Zece? Doar trei sau patru?

Lui Rose îi trecuse deja prin minte ideea asta. Iar faptul că o mucoasă, cu care nu stătuse niciodată faţă în faţă, ajunsese la aceeaşi concluzie cu ea o scotea din minţi.

— Falã îl citise pe Shakespeare, spuse ticăloasa. Mi-a citat ceva din el înainte să-l omor. La şcoală am studiat doar *Romeo şi Julieta,* dar doamna Franklin ne-a dat o listă cu cele mai cunoscute replici din celelalte piese ale lui. Chestii de genul „A fi sau a nu fi” şi „Iadul este gol şi toţi diavolii

sunt aici”[{64}]. Ştiai că citatele astea sunt din piesele lui Shakespeare? Eu nu. Nu ţi se pare super tare?

Rose nu răspunse.

— Uite, vezi? Tu acum nu te gândeşti la Shakespeare, spuse mai departe mucoasa cea obraznică. Te gândeşti doar la cât de fericită ai fi să mă omori. Şi nici măcar nu trebuie să-şi citesc gândurile ca să ştiu asta.

— Dacă aş fi în locul tău, aş căuta să mă ascund în gaură de şarpe, rosti rar Rose. Aş fugi cât de repede m-ar putea duce picioruşele alea de bebeluş. Nu că ţi-ar fi de vreun folos, dar ai apuca să trăieşti câteva minute în plus.

Javra nu păru impresionată.

— Mai era o replică. Nu mi-o aduc aminte prea bine, dar ştiu că era ceva de genul „A căzut victimă propriilor intrigi”. Doamna Franklin ne-a explicat că e cam ca vorba aia pe care o zicem noi cu „cine sapă groapa altuia…”. Şi mie mi se pare că asta păţeşte adunătura ta de laşi. Aţi înghiţit un abur infectat şi v-aţi pomenit în groapă şi acum vin eu să vă îngrop pe toţi.

Se opri o clipă, aşteptând un răspuns care nu veni.

— Mai eşti la telefon, Rose? Sau ai fugit să găseşti gaura aia de şarpe?

— Vino la mine, drăguţo, spuse Rose care îşi redobândise calmul. Dacă vrei să ne întâlnim la observatorul de pe culme, aşa va fi. Vom admira împreună priveliştea, bine? Şi vom afla care din noi două e mai puternică.

Închise înainte ca javra aia ticăloasă să mai apuce să spună ceva. Îşi promisese că nu-şi va ieşi din sărite şi nu putuse, dar măcar avusese ultimul cuvânt.

Sau nu, deoarece cuvântul acela îngrozitor pe care i-l tot repetase nenorocita aia mică i se învârtea în cap, ca un disc zgâriat de gramofon.

Laşo. Laşo. Laşo.

4

Cu multă băgare de seamă Abra puse receptorul la loc în furcă. Îl privi lung; îi mângâie suprafaţa din plastic, fierbinte de la palma ei şi udă de la transpiraţia ei. Apoi, înainte de a-şi da seama ce urma să facă, izbucni în hohote tari, răguşite, care o sfârtecară, îi strânseră stomacul ca în menghină, o făcură să tremure puternic, incontrolabil. Fără să se oprească din plâns, se repezi la baie, căzu în genunchi în faţa toaletei şi vomită.

Când ieşi de acolo, îl văzu pe domnul Freeman în pragul uşii dintre camere, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi părul cărunt vâlvoi.

— Ce ai? Ţi-e rău de la drog?

— Nu de la drog.

Billy se duse la fereastră şi privi în ceaţa de afară.

— Din cauza *lor?* Vin după noi?

Incapabilă să mai scoată o vorbă, fată clătină din cap cu atâta vehemenţă că biciui aerul cu codiţele împletite. *Ea* se va duce după *ei.* Şi îi era teamă.

Nu doar pentru sine.

5

Rose respiră profund de mai multe ori, încercând să se calmeze. Când reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine, îl strigă pe Paul Lunganul. După una sau două secunde, bărbatul îşi vârî temător capul prin uşa batantă care dădea în bucătărie. Expresia de pe chipul lui o făcu să zâmbească uşor.

— Fii pe pace. N-am de gând să te muşc. Poţi să intri.

Paul se apropie de ea şi observă cafeaua vărsată pe jos.

— Şterg imediat.

— Dă-o-ncolo. Spune-mi, care-i cel mai bun detector pe care-l mai avem?

— Tu eşti, Rose.

Fără ezitare.

Dar Rose nu avea nici cea mai mică intenţie să se apropie de mintea javrei, nici măcar cât s-o localizeze.

— În afară de mine.

— Păi, Taica Flick s-a dus… s-a dus şi Barry, îi înşiră Lunganul dus pe gânduri. Sue are ceva talent de detector; şi Haplea G. are. Dar cred că Charlie Jeton are puţin mai mult.

— E bolnav?

— Ieri nu era.

— Trimite-l la mine. Şi lasă cafeaua aia, o să şterg eu cât îl aştept. Pentru că – fii atent ce-ţi spun, Paulie, că e extrem de important – cel care face mizeria trebuie să facă şi curăţenia.

Însă Rose tot nu se ridică din scaun după plecarea lui Paul. Rămase acolo, cu bărbia sprijinită în vârful degetelor, bucuroasă că era din nou lucidă. Şi, împreună cu luciditatea, îşi recăpătase şi iscusinţa de a face planuri. Aşa, vezi, deci nu vor mai înghiţi abur astăzi. Vor trebui să aştepte până luni dimineaţă.

Într-un final se ridică şi luă nişte şervete de bucătărie ca să cureţe mizeria pe care ea o făcuse.

6

— Dan! vocea lui John de această dată. Trebuie să plecăm!

— Imediat, răspunse el. Doar să mă dau cu nişte apă rece pe faţă. Traversă holul cu vocea Abrei în minte, dând încet din cap, de parcă fata ar fi fost acolo să-l vadă.

(Domnul Freeman vrea să ştie de ce am plâns şi de ce am vomitat. Ce să-i spun?)

(Deocamdată că vreau să-mi împrumute camioneta când ajungem acolo.)

(Pentru că ne ducem spre vest.)

(… păi…)

Era mai complicat, dar fata înţelese fără să fie nevoie să-i explice prin cuvinte.

Lângă chiuveta din baie era o etajeră cu câteva periuţe de dinţi. Pe mânerul celei mai mici dintre ele scria **ABRA** cu litere în culorile curcubeului. Pe unul din pereţi era atârnată o placă cu aforismul O VIAŢĂ FĂRĂ IUBIRE ESTE CA UN POM FĂRĂ FRUCTE. Se uită lung la cuvintele acelea, întrebându-se dacă nu cumva exista vreo maximă cu acelaşi sens şi în Programul Alcoolicilor Anonimi. Singura care-i veni în minte spunea: *Dacă nu poţi să iubeşti pe nimeni astăzi, măcar încearcă să nu faci rău nimănui.* Nu chiar aceeaşi mâncare de peşte.

Dădu drumul la apa rece şi se spălă pe faţă, frecându-şi cu putere ochii şi obrajii. Apoi luă un prosop şi se uită în oglindă. Acum nu mai era şi Lucy în portretul acesta de familie; nu era decât Dan Torrance, fiul lui Jack şi al lui Wendy, care crezuse mereu că este singur la părinţi.

Pe faţa lui mişunau muştele.

PARTEA A PATRA

ACOPERIŞUL LUMII

XVIII

SPRE VEST

1

Ce îşi amintea Dan cel mai bine din ziua aceea de sâmbătă nu era drumul de la Boston până la motelul Crown, pentru că cei patru din Chevrolet-ul lui John nu au spus prea multe. Tăcerea lor nu era nici incomodă, şi nici ostilă, ci epuizată – tăcerea oamenilor care au o mulţime de lucruri la care să se gândească, dar cărora nu le-a mai rămas nimic de spus. Ce îşi amintea el era ce s-a întâmplat când au ajuns la destinaţie.

Dan ştia că îi aşteaptă, pentru că mare parte a drumului fusese în legătură cu ea, discutând într-o manieră pe care ajunseseră amândoi să o agreeze – jumătate cuvinte, jumătate imagini. Fata îi aştepta sprijinită de bara de protecţie a camionetei lui Billy. Îi văzu şi sări în picioare, făcându-le bucuroasă semne cu ambele mâini. Chiar în clipa aceea, se destrămă şi pânza de nori şi o rază de soare o învălui în lumină. Ca şi cum Dumnezeu însuşi ar fi bătut palma cu ea.

Lucy scoase un ţipăt gâtuit. Îşi desfăcuse centura şi deschisese portiera încă dinainte de oprirea maşinii. Cinci secunde mai târziu îşi strângea fiica în braţe şi o săruta pe creştet, căci Abra îşi îngropase faţa în pieptul ei. Acum erau amândouă luminate de raza de soare.

Revederea dintre mamă şi copilul ei, îşi spuse Dan, părându-i-se straniu surâsul care i se aşternuse pe buze. Trecuse multă vreme de când zâmbise ultima oară.

2

Lucy şi David voiau s-o ducă imediat pe Abra acasă, în New Hampshire. Dan nu avea nimic împotrivă, dar mai întâi era necesar să poarte o discuţie toţi şase. Grăsanul cu coada soioasă de cal revenise la datorie, urmărind acum nişte lupte în cuşcă, în locul filmelor porno de cu o noapte înainte. Da, desigur, era mai mult decât foarte fericit să le reînchirieze camera 24; şi îl durea exact în cot dacă aveau de gând să-şi petreacă noaptea la motel au ba. Billy se repezi până în oraş după pizza. După ce intrară în cameră, Dan şi Abra le explicară celorlalţi ce se întâmplase şi ce urma să se întâmple. Bineînţeles, în cazul în care toate ar fi mers aşa cum sperau ei.

— Nu, îi întrerupse Lucy la un moment dat. E mult prea riscant. Pentru amândoi.

John îşi strâmbă buzele într-un zâmbet sumbru.

— Mult mai riscant ar fi să ignorăm… *creaturile* astea. Rose zice că, dacă nu vine Abra la ea, va veni ea la Abra.

— Aşa e, a făcut o obsesie, interveni Billy, alegându-şi o felie cu salam şi ciuperci. Cam aşa păţesc ăia duşi cu capul. Am văzut eu la *Dr. Phil.*

Lucy îşi privi cu reproş fiica.

— Tu eşti de vină pentru că ai întărâtat-o. Dar când se va calma, îşi va da seama că…

Deşi nimeni nu o întrerupse, femeia nu ştia ce să spună mai departe. Şi Dan îşi zise că poate nici ea nu credea ce spune.

— Nu se vor opri, Mami, spuse Abra. *Ea* nu se va opri.

— Abra va fi în siguranţă, interveni Dan. Uite, e un fel de roată… Nu ştiu cum să explic mai bine de atât. Dacă se întâmplă ceva rău, Abra se va folosi de roata aia ca să scape de acolo. Să iasă de acolo. Mi-a promis.

— Aşa e, zise şi fetiţa. Pe cuvânt de onoare.

Dan îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Şi ai să-ţi ţii promisiunea, nu-i aşa?

— Da, spuse Abra cu hotărâre, dar şi cu ceva neplăcere. Am să mi-o ţin.

— Trebuie să ne gândim şi la toţi ceilalţi copii, zise John. N-avem de unde să ştim câţi au omorât Legitimii ăştia de-a lungul anilor. Sute, probabil.

Dan era de părere că, dacă acele creaturi trăiau atât de mult cât bănuia Abra, atunci copiii ucişi erau mai degrabă de ordinul miilor. Dar nu-şi mărturisi gândul şi zise doar:

— Sau câţi *vor* ucide de acum înainte, chiar dacă o vor lăsa pe Abra în pace.

— Presupunând că nu-i lichidează pojarul pe toţi, spuse optimist David, întorcându-se apoi către John. Aşa ai zis că s-ar putea să se întâmple.

— Vor să pună mâna pe mine pentru că au senzaţia că eu i-aş putea *vindeca* de pojar, interveni Abra. Sunt proşti de bubuie.

— Vezi cum vorbeşti, domnişoară, o admonestă Lucy cu un aer absent.

Femeia luă ultima felie de pizza, o studie cu atenţie şi o azvârli înapoi în cutie.

— Ştiţi ceva? Mie nu-mi pasă absolut deloc de ceilalţi copii. Nu-mi pasă decât de Abra. Ştiu că sună îngrozitor, dar ăsta e adevărul.

— N-ai mai vorbi aşa dacă ai fi văzut toate pozele alea din *Ghidul Cumpărătorului,* îi zise Abra. Nu pot să mi le scot din minte. Le şi visez câteodată.

— Dacă nebuna asta ar avea ceva minte în cap, interveni David, şi-ar da seama că Abra n-o să vină singură să se întâlnească cu ea. Cum ar ajunge acolo, în primul rând? Ar lua avionul până la Denver şi acolo ar închiria o maşină? O fetiţă de treisprezece ani?

Se uită complice la fiica lui şi întări cele spuse de ea:

— Proastă de bubuie.

Dan le explică:

— Încă de la întâmplările de la Spărtura din Nori, Rose ştie că Abra are prieteni care o ajută. Ce nu ştie însă e că cel puţin unul dintre aceştia străluceşte şi el.

Se uită la fetiţă, aşteptând să-i confirme spusele. Abra dădu din cap.

— Lucy, Dave, ascultaţi-mă, vă rog. Cred că Abra şi cu mine, împreună, suntem în stare să punem capăt…

Se întrerupse, căutând cuvintele potrivite şi nu găsi decât unul.

— … acestei *ciume.* Dar fiecare pe cont propriu…

Nu mai continuă şi clătină din cap.

— În plus, interveni Abra, tu şi cu Tati nici nu prea mă puteţi împiedica. Adică, sigur, puteţi să mă încuiaţi în cameră, dar nu puteţi să-mi încuiaţi capul.

Lucy îi aruncă privirea cunoscută în familia Stone sub numele de „Uitătura Morţii” – genul de privire pe care o folosesc mamele cu fetele lor rebele. Avusese întotdeauna efect asupra Abrei, chiar şi atunci când fata era în vreuna din crizele ei, dar, de data aceasta, încercarea lui Lucy de a o pune la punct a fost sortită eşecului. Abra îşi privi calmă mama în ochi. Calmă şi cu o tristeţe care-i îngheţă inima lui Lucy.

David luă mâna soţiei sale în mâinile lui.

— Cred că nu avem încotro.

În cameră se aşternu o tăcere grea. După un timp, Abra spuse:

— Dacă vouă nu vă mai trebuie, am să mănânc eu ultima felie. *Mor de foame.*

3

Recapitulară iar şi iar toate detaliile planului. De vreo două ori tonurile lor căpătară accente mai stridente, dar, în linii mari, totul fusese stabilit. Cu excepţia – aşa cum se va dovedi mai târziu – unui singur aspect. Când ieşiră din cameră, Billy refuză cu încăpăţânare să se urce în Chevrolet-ul lui John.

— Merg şi eu, îl anunţă pe Dan.

— Îţi mulţumesc mult, Billy, dar nu-i o idee bună.

— Camioneta mea, regulile mele. Şi spune-mi, rogu-te, cum ai să ajungi singur în munţii din Colorado până luni după-amiază? Mă faci să râd. Arăţi ca un rahat pe băţ de obosit ce eşti.

— Mi s-a mai spus asta, dar niciodată exprimarea nu a fost atât de rafinată.

Însă Billy nu se amuză.

— Şi pot să te ajut. Oi fi eu bătrân, da' nu-s mort.

— Ia-l cu tine, îl sfătui Abra. Are dreptate.

Dan o privi cu atenţie.

(Ştii ceva?)

Răspunsul veni imediat.

(Simt *ceva.)*

Suficient. Dan întinse braţele şi Abra îl îmbrăţişă tare, lipindu-şi obrazul de pieptul lui. Dan şi-ar fi dorit să rămână multă vreme aşa, dar se forţă să-i dea drumul şi făcu un pas înapoi.

(Să mă anunţi când ajungi, Unchiule Dan. Am să vin.)

(Nu uita, doar atingeri foarte uşoare.)

În loc de răspuns în cuvinte, Abra îi trimise o imagine: un detector de fum care scotea sunete de avertizare. Nu va uita.

Când mergeau spre maşină, Abra îi zise tatălui său:

— Te rog să oprim pe drum ca să cumpărăm o felicitare cu urări de însănătoşire. Julie Cross şi-a rupt mâna ieri la antrenamentul de fotbal.

David se încruntă nedumerit.

— De unde ştii?

— Ştiu pur şi simplu.

O trase uşurel de codiţe.

— Tu chiar ai fost aşa tot timpul, nu? Nu pricep de ce nu ne-ai spus, Abba-Doo.

Dan, care şi el crescuse strălucind, i-ar fi putut răspunde la întrebare.

Uneori trebuie să-ţi protejezi părinţii.

4

Şi se despărţiră. Chevrolet-ul lui John porni către est, iar camioneta către vest, cu Billy la volan. Dan îl mai întrebă o dată:

— Chiar te simţi în stare să conduci, Billy?

— După cât am dormit azi-noapte? Scumpule, aş putea conduce până-n California.

— Măcar ştii unde mergem?

— Am cumpărat un atlas rutier cât am aşteptat să se facă pizzele.

— Deci de atunci erai hotărât să vii cu mine. Şi ştiai ce vrem să facem.

— Păi… cam aşa ceva.

— Să-mi spui când vrei să trec eu la volan, îi mai spuse Dan şi adormi instantaneu, cu capul sprijinit de geamul din dreapta.

Coborî într-un hău întunecat, plin cu imagini urâte. Mai întâi tufele tunse în formă de animale de la Overlook, care se mişcau atunci când nu erai atent la ele. Apoi o văzu pe doamna Massey, din camera 217, care acum purta un joben pus într-o parte. Coborî mai adânc în hău şi revăzu lupta de la Spărtura din Nori. Numai că de această dată, atunci când se năpusti în rulota Winnebago, o descoperi pe Abra întinsă pe jos, cu gâtul tăiat, iar Rose era aplecată deasupra ei, în mână cu un brici plin de sânge. Rose îl văzu şi îi căzu mandibula într-un rânjet obscen în care lucea un singur dinte foarte lung. *I-am zis că aşa o să se termine, dar n-a vrut să asculte,* croncăni ea. *Copiii sunt atât de neascultători!*

Iar dincolo de toate astea nu mai era decât bezna nesfârşită.

Când se trezi, văzu că se lăsase înserarea peste o linie albă, întreruptă. Erau pe o autostradă interstatală.

— Cât am dormit?

Billy se uită la ceas.

— Mult. Te simţi mai bine?

— Da.

De fapt, şi da, şi nu. Îşi simţea capul mai limpede, dar îl durea al dracului de tare stomacul. Deloc de mirare, dacă se gândea la ce văzuse de dimineaţă în oglindă.

— Unde suntem?

— Cam la două sute patruj' de kilometri est de Cincinnati. Am oprit la două benzinării şi tu tot nu te-ai trezit. Şi sforăi, măiculiţă, ce mai sforăi!

Dan se ridică brusc în capul oaselor:

— Am ajuns în *Ohio*? Iisuse! Dar cât e ceasul, măi, omule?

Billy se uită iar la ceas.

— Şase şi un sfert. Da' să ştii că drumul a fost bun: traficul a fost lejer şi n-a plouat deloc. Parcă am avea un îngeraş cu noi.

— Haide să găsim un motel pe undeva. Tu trebuie să dormi, iar mie îmi vine să fac pipi mai abitir decât un cal de curse.

— Mi se pare normal.

Billy ieşi de pe autostradă la următorul semn care indica benzinării, localuri şi moteluri. Opri în faţa unui fast-food Wendy's de unde cumpără o pungă cu burgeri, în vreme ce Dan se duse la toaletă. Când se urcară înapoi în camionetă, Dan muşcă o singură dată din hamburgerul dublu, îl puse la loc în pungă şi sorbi cu prudenţă din cafeaua cu lapte. Da, parcă stomacul lui era de acord să accepte lichidul acela cald.

Billy făcu ochii mari la el:

— Măi, omule, măi, tre' să mănânci ceva! Ce ai păţit?

— Cred că a fost o greşeală să mănânc pizza la micul dejun, răspunse Dan, adăugând, pentru că Billy nu-l slăbea din ochi: Cafeaua e bună. N-am nevoie de altceva. Uită-te la drum, Billy. N-o putem ajuta pe Abra dacă ajungem la Urgenţă.

După vreo cinci minute, Billy trase camioneta în faţa unui motel din lanţul Fairfield Inn, unde un semn luminos îi

anunţa pe călători că acolo se găsesc CAMERE LIBERE. Opri motorul, dar nu se dădu jos.

— Ascultă, şefu', de vreme ce-mi risc viaţa alături de tine, vreau să ştiu ce te doare.

Dan vru să-i amintească faptul că ideea cu riscarea vieţii fusese a lui Billy, şi nu a lui, însă nu i se păru corect în situaţia de faţă. Aşa că îi explică problema. Billy îl ascultă, mut de uimire.

— Ţopăiala lu' Iisus Hristos, ce spui tu acolo, omule? exclamă el când Dan termină.

— Dacă nu cumva mi-a scăpat mie din greşeală, în Noul Testament nu se spune nimic despre vreo ţopăială a lui Iisus, nici printre măslini, nici nimic. Deşi, ai şi tu dreptate: probabil că a ţopăit ceva când era mic şi se juca. Copiii ţopăie, să ştii tu. Te duci să iei o cameră sau vrei să mă duc eu?

Billy nu se mişcă din loc.

— Abra ştie?

Dan clătină din cap.

— Dar ar putea să afle.

— Ar putea, însă n-o s-o facă. Ştie că nu-i frumos să tragi cu ochiul, mai ales atunci când e vorba de o persoană la care ţii. La fel cum nu s-ar uita niciodată la părinţii ei când fac dragoste.

— Şi chestia asta o ştii de când erai şi tu copil?

— Da. E drept că uneori mai întrezăreşti câte ceva, că n-ai ce-i face, dar te întorci imediat cu spatele.

— O să fii bine, Danny?

— O vreme, şopti el amintindu-şi de muştele care se târau peste obrajii şi buzele şi fruntea lui. Destul.

— Şi după aia?

— O să văd atunci ce va fi. Zic să le luăm pe rând. Haide să închiriem o cameră. Trebuie să ne sculăm devreme mâine.

— Ai vreo veste de la Abra?

Dan zâmbi:

— E bine.

Deocamdată.

5

Însă nu era. Nu tocmai.

Stătea la biroul ei, în mână cu *Cârpaciul* lui Malamud, din care nu reuşise să citească decât jumătate. Încerca să nu se uite la fereastra camerei, ca nu cumva să vadă pe cineva acolo care să se zgâiască la ea. Intuia că era ceva în neregulă cu Dan şi mai ştia că el nu voia ca ea să afle, dar fusese tentată să arunce o privire în mintea lui, în ciuda eforturilor făcute de-a lungul anilor de a se ţine cât mai departe posibil de ceea ce ea numea IA: intimitatea adulţilor. Şi nu invadase acum această intimitate a lui Dan din două motive. În primul rând, pentru că ştia foarte bine, chiar dacă nu-i convenea câtuşi de puţin, că nu avea cum să-l ajute acum. În al doilea rând (şi motivul acesta era mai solid), pentru că ştia că el îi putea simţi prezenţa. Şi dacă ar fi aflat că s-a apucat iar să-i cotrobăie prin minte, ar fi fost foarte decepţionat de purtarea ei.

Oricum, probabil că şi-a încuiat capul, îşi zise ea. *Poate s-o facă pentru că-i destul de puternic.*

Însă nu la fel de puternic ca ea… sau, dacă e să vorbim în alţi termeni, nu la fel de „strălucitor”. Ea ar fi putut să deschidă casetele acelea din mintea lui ca să se uite în ele, însă ştia că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi pus pe amândoi în pericol. Nu putea explica de ce credea asta, era mai mult o senzaţie, ca atunci când spusese că era o idee bună ca domnul Freeman să meargă cu Dan, dar avea încredere în ce simţea. Şi poate că împreună aveau mai mulţi sorţi de izbândă. Spera ca acesta să fie adevărul. *Speranţa adevărată e iute şi zboară pe aripi de rândunea*[{65}] – ăsta era un alt citat din Shakespeare.

Să nu te uiţi la fereastră. Nici prin cap să nu-ţi treacă.

Nu. Categoric nu. Nici vorbă. Aşa că se uită, iar la fereastră era Rose, rânjind la ea de sub pălăria aia pusă pe o ureche. Chip doar valuri întunecate de păr şi ten de porţelan şi ochi întunecaţi şi dementi şi buze groase şi roşii, ascunzând în spatele lor acel singur dinte. *Colţul* acela lung ca de rinocer.

Ai să mori urlând de durere, scârbă afurisită ce eşti!

Abra închise ochii şi se concentră…

(Nu-i acolo! Nu-i acolo! Nu-i acolo!)

…apoi îi deschise la loc. Faţa rânjită de la fereastră dispăruse. Însă nu de tot. Undeva, în vârful munţilor – pe acoperişul lumii –, Rose se gândea la ea. Şi o aştepta.

6

La motel micul dejun se servea în sistem bufet. Deoarece tovarăşul lui de călătorie nu-l slăbea din ochi, Dan se forţă să înghită nişte cereale cu puţin iaurt. Billy păru uşurat şi se duse la recepţie să predea cheile camerei. Dan profită de absenţa lui, traversă holul şi intră în toaleta pentru bărbaţi. Zăvorî uşa în urma lui, se lăsă în genunchi şi vomită absolut tot ce mâncase. Se uită apoi cu scârbă şi panică la cerealele nedigerate care pluteau în WC într-o spumă roşie.

— Te simţi bine? îl întrebă Billy când se întoarse la recepţie.

— Excelent, îi răspunse Dan. Hai să mergem.

7

Atlasul rutier al lui Billy spunea că din Cincinnati şi până în Denver sunt o mie nouă sute treizeci şi unu de kilometri. Sidewinder se află cam la o sută douăzeci de kilometri la vest de Denver. Drumul până acolo e întortocheat, cu prăpăstii adânci în ambele părţi. În acea după-amiază de duminică, Dan încercă să conducă el camioneta, dar obosi extrem de repede şi îl lăsă iarăşi pe Billy la volan. Adormi şi

se trezi de-abia la asfinţit. Ajunseseră în Iowa – statul natal al răposatului Brad Trevor.

(Abra?)

Se temuse ca nu cumva distanţa să le îngreuneze sau chiar să facă imposibilă comunicarea lor în plan mental, dar fata îi răspunse imediat, cu la fel de multă putere ca întotdeauna. Dacă Abra ar fi fost un post de radio, cu siguranţă că ar fi transmis cu putere de 100.000 de waţi. Era în camera ei, în faţa computerului, încercând să se concentreze asupra temelor de la şcoală. Dan îşi dădu seama cu amuzament, dar şi cu tristeţe, că fetiţa îl ţinea în poală pe Ţopăilă, iepuraşul ei de pluş. Tensiunea acumulată o întinerise cu câţiva ani, cel puţin din punct de vedere emoţional.

Linia de comunicare dintre ei era acum deschisă:

(Nu-ţi face griji. Sunt bine.)

(Bine, pentru că trebuie să dai un telefon.)

(Da, bine, înţeleg. Dar tu *eşti bine?)*

(Super.)

Ştia că o minte, dar nu insistă, pentru că asta îşi dorea el.

(Ai luat?)

Şi Abra continuă cu o imagine.

(Nu încă. E duminică şi magazinele sunt închise.)

Altă imagine, una care-i aduse zâmbetul pe buze. Un magazin Walmart… mă rog, arăta ca un Walmart, însă pe firma de la intrare scria SUPERMAGAZINUL „LA ABRA”.

(Dacă nu o să ne vândă ce vrem, o să mergem în altă parte.)

(Aşa o fi.)

(Ştii ce să-i spui?)

(Da.)

(O să încerce să te atragă într-o conversaţie mai lungă ca să afle unde eşti. N-o lăsa.)

(N-o s-o las.)

(Dă-mi de ştire după aia, ca să nu mă îngrijorez.)

Dar fireşte că se va îngrijora într-un mare fel.

(Bine. Te iubesc, Unchiule Dan!)

(Şi eu pe tine!)

Îi trimise imaginea unui pupic. Abra îi răspunse tot cu o imagine: două buze mari şi roşii ca în desenele animate. Aproape că le simţi atingerea pe obraz. Şi gata. Abra dispăruse.

Billy se holba la el.

— Ai stat de vorbă cu ea, nu-i aşa?

— Chiar aşa. Ţine-ţi ochii la drum, Billy, te rog.

— Bine, bine, bine, parcă-ai fi fosta doamnă Freeman, zău aşa!

Billy semnalizã şi trecu pe banda a doua, depăşind o rulotă uriaşă, marca Fleetwood Pace Arrow, care hodorogea fără grabă. Dan se uită la casa aceea pe roţi, întrebându-se cine locuia înăuntru şi dacă cei de acolo se uitau la ei prin geamurile fumurii.

— Vreau să mai facem cam o sută şaizeci de kilometri înainte de culcare, îl anunţă Billy. În felul ăsta, mâine ai să ai un ceas la dispoziţie să faci ce ai de făcut şi tot o să ajungem la ora stabilită de voi pentru confruntare. Dar pentru asta trebuie să pornim înainte de răsărit.

— În regulă. Înţelegi cum o să se desfăşoare toată povestea?

— Înţeleg cum *ar trebui* să se desfăşoare, răspunse Billy aruncându-i o privire scurtă. Ar fi bine să te rogi ca tâmpiţii ăia să n-aibă binocluri la ei şi, chiar dacă ar avea, să nu le treacă prin cap să le folosească. Tu chiar crezi că o să scăpăm cu viaţă din chestia asta? Zi-mi adevărul. Dacă-mi răspunzi că nu, atunci am să-mi comand diseară cea mai mare şi mai zemoasă friptură pe care ai văzut-o tu vreodată. Şi să-i văd pe jigodiile de la MasterCard cum o să-mi caute rudele ca să le pună să-mi achite ultima cheltuială de pe cardul de credit! Şi vrei să-ţi mai zic ceva? N-am *nicio* rudă. În cazul în care n-o punem la socoteală şi pe fosta, iar aia nici nu s-ar pişa pe mine să mă stingă dacă aş lua foc.

— O să scăpăm, spuse Dan pe un ton cam nesigur.

Se simţea mult prea rău ca să mai fie în stare să afişeze un optimism debordant.

— Aşa zici? Mă rog, poate tot o să-mi comand friptana aia. Tu ce ţi-ai dori să mănânci?

— Cred că puţină supă mi-ar fi de ajuns. O supă slabă.

I se întorcea stomacul pe dos numai la gândul că ar putea să bage în el ceva mai consistent de atât – o supă concentrată de roşii sau o cremă de legume.

— Bine. Ce-ar fi să încerci să mai dormi niţel?

Dan ştia că nu va putea să doarmă profund, oricât s-ar fi simţit de obosit. Nu avea cum să doarmă când ştia că Abra era în legătură cu oroarea aia antediluviană cu faţă de femeie, dar reuşi să moţăie puţin. Iar somnul acesta, deşi superficial, îi aduse alte vise. Mai întâi Hotelul Overlook – în rol principal, ascensorul acela care mergea singur în toiul nopţii. Apoi îşi visă iar nepoata. De data aceasta Abra fusese sugrumată cu o bucată de cablu electric. Ochii ei deschişi se holbau acuzatori la Dan. Nu era deloc greu să le descifrezi mesajul: *Ziceai că ai să mă ajuţi. Ziceai că ai să mă salvezi. Unde ai fost?*

8

Abra tot amână ce trebuia să facă, până când îşi dădu seama că mama ei o va trimite curând la culcare. Nu se va duce la şcoală de dimineaţă, dar avea să fie o zi importantă. Şi, probabil, o noapte foarte lungă.

Când amâni ceva, nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia, cara mia.

Aşa suna Evanghelia după Momo. Abra se uită la fereastră, dorindu-şi să o vadă pe străbunica ei acolo, nu pe Rose. Ar fi fost tare bine.

— Mi-e aşa de frică, Momo, oftă ea.

Respiră adânc de două ori, încercând să se liniştească şi să capete curaj. Îşi luă apoi iPhone-ul şi formă numărul Cabanei Overlook din Campingul Bluebell. Îi răspunse un

bărbat care o întrebă cine este când Abra îi spuse că vrea să vorbească cu Rose.

— Ştii foarte bine cine sunt, îi zise ea.

Şi îl întrebă, la rândul ei, pe un ton în care spera să fi pus mormane de curiozitate antipatică:

— Te-ai îmbolnăvit şi matale, ori încă nu?

Bărbatul de la celălalt capăt (Slim Lingeblide) nu-i răspunse, dar îl auzi vorbind încet cu cineva de alături. După o clipă se auzi vocea calmă a lui Rose:

— Bună, drăguţa mea. Unde eşti?

— Pe drum, îi răspunse Abra.

— Nu mai spune? Mă bucur, dragă. Asta înseamnă că nu voi descoperi că m-ai sunat de la un număr cu prefix de New Hampshire?

— Ba exact asta vei descoperi, zise Abra. Te sun de pe mobil. Trebuie să intri şi tu în secolul douăzeci şi unu, mamaie.

— Ce pofteşti?

Vocea femeii căpătase inflexiuni tăioase.

— Poftesc să aflu dacă ştii regulile, spuse Abra. Am să ajung mâine la ora cinci. Cu o camionetă veche şi roşie.

— Cine o conduce?

— Unchiul meu, Billy.

— Unul din cei de la Spărtura din Nori?

— Cel care a fost cu mine şi cu Fală. Termină cu întrebările. Taci din gură şi ascultă ce îţi spun.

— Câtă neobrăzare, murmură Rose cu tristeţe prefăcută.

— O să oprim la capătul terenului, acolo unde e panoul pe care scrie MESE GRATUITE PENTRU COPII, CÂND CÂŞTIGĂ ECHIPELE DIN COLORADO.

— Înţeleg că ne-ai vizitat site-ul. Ce frumos din partea ta! Sau poate unchiul tău ne-a căutat pe internet? Cât curaj are să te aducă până la noi! Spune-mi, e frate cu tatăl ori cu mama ta? Mă pasionează familiile de mocofani. Îmi place să le alcătuiesc arborele genealogic.

O *să încerce să te atragă într-o conversaţie mai lungă ca să afle unde eşti,* îi spusese Dan. Şi nu se înşelase deloc.

— Ce nu ţi-e clar când îţi zic să taci şi să asculţi ce-ţi spun? Vrei sau nu să ne întâlnim?

Niciun răspuns, ci doar tăcere. O tăcere *înfiorătoare.*

— Din parcare o să putem vedea totul în jur: campingul, Cabana, Acoperişul Lumii de pe culme. Şi îţi spun că ar fi bine să te vedem acolo sus şi să nu-i vedem *nicăieri* pe Legitimi. Să le zici să rămână în sala aia din cabană cât ne rezolvăm noi două treburile. În sala aia mare din cabană, pricepi? Unchiul Billy n-are cum să-şi dea seama dacă ei nu vor fi acolo, dar eu voi şti. Unul singur dacă e pe afară, am plecat imediat.

— Unchiul tău va rămâne în maşină?

— Nu. *Eu* voi rămâne în maşină până ne vom convinge că totul e aşa cum trebuie. După aia el se va întoarce şi eu voi veni la tine. În niciun caz nu vreau să-l ştiu în apropierea ta.

— Bine, draga mea. Vom face aşa cum spui.

Ba nu. Mă minţi.

Dar şi Abra minţea; din punctul acesta de vedere scorul era egal.

— Aş dori să-ţi mai pun o singură întrebare realmente importantă, draga mea, spuse Rose pe un ton amabil.

Abra vru să-i răspundă, dar în ultima clipă îşi aminti de sfatul unchiului ei. Unchiul ei *adevărat.* Da, sigur, o întrebare. Care va duce la alta… şi la alta… şi la alta.

— Vâră-ţi-o undeva, îi zise şi închise.

Începură să-i tremure mâinile. Şi picioarele. Şi braţele. Şi umerii.

— Abra?

Mami. O striga de jos. *Simte. Puţin doar, însă simte. Să fie vorba de strălucire adevărată sau de o chestie pe care o au toate mamele?*

— Ce faci, scumpo? Eşti bine?

— Da, Mami! Mă pregătesc de culcare!

— În zece minute urcăm să-ţi spunem noapte bună. Să te găsim în pijama.

— Bine.

Dacă ar şti cu cine am vorbit adineauri! se sperie Abra. Dar nu aveau cum să ştie. Li se părea numai că ştiu ce se petrece. O vedeau aici, în camera ei, toate geamurile şi uşile din casă erau bine zăvorâte şi îşi imaginau că este în siguranţă. Chiar şi tatăl ei, care-i văzuse pe Legitimi în acţiune.

Dan ştia adevărul. Abra închise ochii şi luă legătura cu el.

9

Dan şi Billy ajunseseră în faţa altui motel. Şi tot nicio veste de la Abra. Nu era bine.

— Haide, şefu', îl îndemnă Billy. Haide să intrăm şi…

Şi uite-o. Slavă Domnului!

— Taci puţin, îi ceru Dan şi începu să asculte.

După două minute se întoarse zâmbind spre Billy, căruia i se păru că îl vede din nou pe adevăratul Dan Torrance.

— Ea era?

— Da.

— Cum a mers?

— Abra zice că bine. Am pornit cu dreptul.

— N-a întrebat-o despre mine?

— Doar al cui frate eşti. Dar uite, Billy, cred că am greşit cu povestea asta cu unchiul. Eşti *mult* prea bătrân ca să fii fratele lui Lucy ori al lui David. Mâine, când ne oprim să rezolv eu problema aia, va trebui să-ţi cumperi o pereche de ochelari de soare. De-ăia mari. Şi ai grijă să-ţi ţii şapca bine îndesată pe cap ca să nu ţi se vadă părul.

— Poate c-ar trebui să-mi cumpăr şi nişte vopsea. Am auzit că „Just for Men" dă rezultate foarte bune.

— Nu fi obraznic, băşinos bătrân ce eşti!

Billy rânji vesel.

— Haide să ne luăm camerele şi să băgăm ceva la maţ. Să ştii că arăţi mai bine. Eu zic c-o să poţi să mănânci.

— Doar nişte supă, spuse Dan. N-are rost să-mi forţez norocul.

— Supă să fie.

Şi reuşi să-şi golească farfuria. Foarte încet. Şi, repetându-şi mereu că totul se va sfârşi, într-un fel sau altul, peste mai puţin de douăzeci şi patru de ore, izbuti să nu vomite. Când termină de mâncat – luaseră masa în camera lui Billy –, Dan se întinse cât era de lung pe mochetă. Parcă în poziţia asta nu-l mai durea burta chiar atât de rău.

— Ce faci? îl întrebă Billy. Te pomeneşti că te-ai apucat de aiureala aia de yogi!

— Te-ai prins. Am învăţat-o din desenele animate cu Ursul Yogi. Repetă-mi ce trebuie să faci.

— Am băgat totul la cap, şefule, n-ai grijă. Parcă ai fi pisălogul ăla de Casey Kingsley.

— Mă ia cu fiori. Haide, repetă.

— Abra o să înceapă să dea târcoale cu mintea în jurul oraşului Denver. Dacă vreunul din ei e pe recepţie, o să creadă că-i pe drum. Că-i pe undeva pe aproape. Noi doi ajungem în Sidewinder mai devreme – să zicem la patru în loc de cinci –, o să ieşim de pe drum şi o să ajungem la camping prin spate. N-o să ne vadă nimeni camioneta. Doar dacă nu cumva îşi pun oameni să păzească şoseaua.

— Nu cred că o vor face.

Dan îşi aduse aminte de un alt aforism al Alcoolicilor Anonimi: *Suntem neputincioşi în faţa oamenilor, locurilor şi lucrurilor.* Ca mai toate vorbele de duh ale beţivilor, şi perla aceasta era şaptezeci la sută adevărată şi treizeci la sută rahat cu perje.

— Chiar şi aşa, nu putem controla chiar totul. Continuă.

— La vreun kilometru şi jumătate mai în susul drumului e o zonă de picnic. Ai fost acolo de mai multe ori cu mama ta înainte să vă izoleze zăpada în hotel.

Billy se opri nedumerit.

— Doar voi doi v-aţi dus acolo? Pe tatăl tău nu l-aţi luat niciodată?

— Avea treabă. Lucra la o piesă de teatru. Spune mai departe.

Şi Billy spuse. Dan îl ascultă cu atenţie, iar la sfârşit încuviinţă mulţumit din cap.

— În regulă. Ştii ce ai de făcut.

— Păi, eu ce ţi-am zis? Acum pot şi eu să te întreb ceva?

— Sigur.

— Crezi că mâine după-amiază o să fii în stare să mergi pe jos un kilometru jumate?

— O să fiu.

Trebuie să fiu.

10

Dan Torrance şi Billy Freeman porniră la drum foarte devreme, la patru dimineaţa, înainte de prima rază a zorilor. Pe la nouă observară norul care se întindea de-a lungul orizontului. O oră mai târziu, când norul albastru-cenuşiu se transformase într-un lanţ muntos, cei doi bărbaţi se opriră în orăşelul Martenville, statul Colorado. Acolo, pe strada principală, destul de modestă şi aproape pustie, Dan descoperi ceva mult mai bun decât sperase: un magazin cu haine pentru copii, botezat „Chestii de Puşti”. La câteva case distanţă se găsea o farmacie flancată de o casă de amanet şi de o prăvălie cu casete video, pe a cărei vitrină scria cu săpun: LICHIDARE STOC CHILIPIR. Îl expedie pe Billy la „Drogherie & Mărunţişuri” să-şi ia ochelari de soare, iar el intră în „Chestii de Puşti”.

Prăvălia avea un aer deznădăjduit. Dan era unicul client. Probabil că afacerea asta fusese visul cuiva, din păcate cu final nefericit din cauza hipermarketurilor deschise în Sterling sau Fort Morgan. De ce să cumperi dintr-o dugheană de vizavi de casă, când poţi să mergi puţin cu

maşina şi să-ţi iei pantaloni şi rochii mai ieftine? Şi ce dacă erau confecţionate în Mexic sau Costa Rica? Din spatele tejghelei apăru o femeie cu o mină obosită, coafură obosită, zâmbet foarte ostenit. Îl întrebă pe Dan dacă îl putea ajuta cu ceva. Dan îi zise că da, putea. Când îi explică ce anume dorea, femeia făcu ochii mari.

— Ştiu că cererea mea vi se poate părea mai neobişnuită, îi spuse Dan, însă vă rog să mă ajutaţi. Plătesc cu bani gheaţă.

Şi căpătă ce îşi dorea. În prăvălioarele deznădăjduite din fundul provinciei, sintagma „bani gheaţă” încă mai făcea minuni.

11

Când mai aveau puţin până la Denver, Dan luă legătura cu Abra. Închise ochii şi vizualiză roata pe care o cunoşteau acum amândoi, în Anniston, Abra făcu acelaşi lucru. De data asta i s-a părut mai uşor. Când deschise ochii, se pomeni în curtea familiei Stone, uitându-se în jos, la undele râului Saco, strălucitor în soarele blând al după-amiezii. Abra deschise şi ea ochii şi văzu Munţii Stâncoşi.

— Uau, Unchiule Billy, ce frumoşi sunt!

Billy se uită la bărbatul de lângă el. Dan îşi încrucişase picioarele într-o manieră absolut nefirească şi bâţâia dintr-unul. Culoarea sănătoasă îi revenise în obraji, iar ochii îi luceau cu o claritate care nu fusese acolo pe tot timpul drumului lor spre vest.

— Foarte frumoşi, scumpete, îi răspunse el.

Dan surâse şi închise iar ochii. Când îi deschise, culoarea din obraji începuse să pălească. *Ca un trandafir lipsit de apă,* îşi spuse Billy.

— Ai făcut ceva?

— *Bâzz,* zâmbi epuizat Dan. Ca un detector de fum rămas fără baterie.

— Crezi că te-au auzit?

— Sper că da.

12

Rose se plimba agitată încoace şi încolo în faţa EarthCruiser-ului ei când Charlie Jeton veni în goana mare spre ea. În dimineaţa aceea Legitimii înghiţiseră abur. Tot aburul din rezervă, mai puţin o canistră. Iar porţia aceasta, pe lângă ce mai înghiţise pe ascuns în ultimele două zile, o adusese pe Rose într-o stare de surescitare maximă.

— Ce e? se răsti ea. Dă-mi o veste bună.

— Am văzut-o, ce zici de vestea asta?

La fel de agitat, Charlie o apucă pe Rose de braţe şi o învârti tare, ca într-un dans la o agapă a vrăjitorilor, făcându-i părul să-i zboare în toate direcţiile.

— Am *văzut-o!* Doar câteva secunde, dar ea era!

— L-ai văzut şi pe unchi?

— Nu. Ea se uita la munţi prin parbriz. Zicea că sunt frumoşi…

— Aşa şi sunt, începu Rose să rânjească. Ţie nu ţi se par frumoşi?

— … şi el i-a zis că foarte. Vin, Rosie! Pe bune că vin!

— Şi-a dat seama că ai descoperit-o?

Bărbatul se opri din dansat şi se încruntă.

— Nu ştiu sigur… Poate că Taica Flick ar fi…

— Spune-mi ce crezi tu.

— Probabil că nu.

— Mie îmi e de ajuns. Retrage-te acum undeva. Undeva unde să te poţi concentra fără să te deranjeze nimeni. Stai cuminte şi ascultă cu atenţie. Şi dacă – de fapt, *când* – ai s-o depistezi din nou, vino şi spune-mi. N-aş vrea să-i pierdem urma. Şi dacă simţi că-ţi mai trebuie nişte abur, cască gura şi cere-mi. Am pus puţin deoparte.

— Nu, nu, n-am nevoie. Am să fiu atent. Am să fiu *foarte* atent!

Charlie scoase un hohot de râs de om nu tocmai normal la cap şi plecă în fugă. Probabil că habar nu avea încotro se duce, dar lui Rose nu-i păsa câtuşi de puţin. Atâta vreme cât era foarte atent la Abra.

13

La amiază, Dan şi Billy ajunseseră deja lângă Flatirons{66}. Privind la Munţii Stâncoşi, Dan se gândi la toţi anii când încercase din răsputeri să se ţină la distanţă de ei. Iar gândul acesta îi aduse aminte de o poezie pe care o citise pe vremuri, despre cum nu contează dacă îţi petreci viaţa fugind, căci, în cele din urmă, te vei trezi tot singur, într-o cameră sordidă de motel, cu un bec chior atârnând din tavan şi cu un pistol încărcat aşteptându-te pe masă.

Pentru că încă mai aveau ceva timp la dispoziţie, ieşiră de pe autostradă şi intrară în Boulder. Lui Billy îi era foame. Lui Dan nu îi era… însă era curios. Billy opri camioneta în parcarea mică a unui chioşc cu gustări şi îl întrebă ce să-i cumpere. Dan se mulţumi doar să clatine din cap: nu avea nevoie de nimic.

— Sigur? Mai ai o groază de treabă.

— O să mănânc când se termină totul.

— Mă rog…

Billy intră la Subway ca să-şi ia un sandvici cu pui „Buffalo”. Dan stabili legătura cu Abra. Şi roata se învârti.

Bâzz.

Când Billy se întoarse la maşină, Dan îi făcu un semn spre bagheta cu de toate din mână, spunându-i:

— Mai aşteaptă puţin. Aş vrea să verific ceva dacă tot suntem în Boulder.

Cinci minute mai târziu se aflau pe strada Arapahoe, la două străzi distanţă de zona promiscuă cu cafenele şi baruri a oraşului. Îi ceru lui Billy să tragă pe dreapta.

— Haide, poftă bună. Nu lipsesc mult.

Dan coborî din camionetă pe trotuarul crăpat şi rămase cu ochii la o clădire de trei etaje, cu aspect gârbovit, pe una din ferestrele căreia era un afiş care dădea de veste că EFICIENŢA ESTE DOVADA VALORII UNUI STUDENT DE ELITĂ. Peluza din faţă chelea cu spor. Printre crăpăturile din asfalt crescuseră buruieni. Nu crezuse că va mai vedea vreodată clădirea aceasta, presupusese că strada Arapahoe va fi acum una cu apartamente dichisite, locuite de rentieri cu stare, care îşi savurează latte-urile la Starbucks, postează tâmpenii pe pagina lor de Facebook de şase ori pe zi şi sporovăiesc pe Twitter ca apucaţii.

Dar uite-o chiar aici, arătând – din câte îşi putea da el seama – exact ca pe vremuri.

Billy se dădu şi el jos din camionetă şi se apropie, muşcând din sandviciul uriaş.

— Mai avem încă o sută şi vreo douăzeci de kilometri de făcut, Danno. Am face bine să ne suim cururile în maşină.

— Sigur, îi răspunse absent Dan, uitându-se la clădirea cu zugrăveala verde, scorojită.

Odată ca niciodată, acolo locuise un băieţel; odată ca niciodată, băieţelul acela stătuse aşezat pe marginea trotuarului chiar în locul unde se afla acum Billy Freeman clefăind din „Buffalo”. Un băieţel care îşi aştepta tăticul să se întoarcă de la interviul pentru un loc de muncă la Hotelul Overlook. Şi băieţelul acela avea un avion din plută, dar i se rupsese o aripă. Însă nu se necăjea. Când tăticul lui va veni acasă, i-o va repara cu nişte lipici şi bandă adezivă. Şi după aia poate că se vor juca împreună cu avionul. Tăticul lui fusese un om înspăimântător, dar băieţelul îl iubise nespus de mult. Din tot sufletul îl iubise.

— Am locuit în blocul ăsta cu mama şi tata înainte să ne mutăm la Overlook, spuse Dan. Nu-i mare lucru de capul lui, nu?

Billy ridică din umeri.

— Am văzut unele şi mai vai de steaua lor.

Şi Dan văzuse; în toţi anii aceia în care cutreierase încoace şi încolo, văzuse şi el destule mult mai rele – apartamentul lui Deenie din Wilmington, de exemplu.

Întinse mâna spre stânga.

— Mai încolo erau câteva baruri. „Toba Spartă” se chema unul. Poate încă mai e acolo, pentru că am senzaţia că partea asta a oraşului a scăpat de sistematizarea urbană. Când treceam cu tata pe acolo, el se oprea întotdeauna şi se uita pe geam. Şi îl simţeam cât de mult tânjea să intre. Îl simţeam atât de însetat, încât mi se făcea şi *mie* sete. Şi am băut în toţi anii ăştia mulţi ca să-mi potolesc setea aia, dar nu am reuşit niciodată. Şi tatăl meu ştia asta.

— Mi se pare că totuşi l-ai iubit.

— L-am iubit, şopti Dan, cu ochii la blocul dărăpănat şi istovit.

Nu era mare lucru de capul lui, dar nu se putea opri să nu se întrebe oare cum ar fi fost vieţile lor dacă ar fi rămas acolo. Dacă nu i-ar fi înghiţit Hotelul Overlook.

— Era şi bun, şi rău, iar eu i-am iubit ambele laturi. Şi, Dumnezeu să mă apere, cred că-l mai iubesc încă.

— La fel ca toţi copiii, spuse Billy. Vă iubiţi părinţii şi nu vă pierdeţi speranţa. Ce altceva să faceţi? Haide acum, Dan. Trebuie să plecăm dacă mai vrem să facem ce ne-am propus.

După o jumătate de oră, Boulder rămăsese în urma lor şi camioneta urca voinicește pe şoseaua din Munţii Stâncoşi.

XIX

„FANTOMIŢELE”

1

Cu toate că mai era puţin până la asfinţit – cel puţin în New Hampshire –, Abra era tot pe terasa din spatele casei, privind la apele râului. Ţopăilă şedea cuminţel alături, pe capacul lăzii cu îngrăşăminte. Din casă ieşiră Lucy şi David şi se aşezară de-o parte şi de cealaltă a fiicei lor. John Dalton îi urmărea de la fereastra bucătăriei, cu o ceaşcă cu cafea rece în mână. Geanta lui neagră, de medic, se afla la îndemână, pe bufet. Dar, din nefericire, în ea nu se găsea nimic care să-i ajute în seara aceasta.

— Ar fi bine să intri în casă şi să mănânci ceva, spuse Lucy, ştiind foarte bine că Abra nu va dori să intre – ori nu va putea – până nu se va fi terminat totul.

Dar, atunci când eşti atât de speriat, te agăţi cu disperare de ce cunoşti. Pentru că totul părea normal şi pentru că pericolul era la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare, Lucy suporta situaţia mult mai uşor decât fiica sa. Înainte de ziua aceasta, tenul Abrei fusese perfect curat – la fel de imaculat ca pe vremea când nici nu începuse să meargă singură. Însă acum laturile nasului i se umpluseră de puncte negre şi pe bărbie îi apăruse o constelaţie de coşuri urâte. Perfect normal să-şi dea hormonii în petic la debutul adolescenţei – asta şi-ar fi dorit Lucy să creadă. Dar şi stresul duce la apariţia acneei. În plus, o mai îngrijorau şi paloarea nefirească a fiicei ei şi cearcănele mari şi negre. Parcă era la fel de bolnavă pe cât i se păruse Dan, atunci când se despărţiseră şi el se urcase foarte, foarte încet în camioneta domnului Freeman.

— Nu pot să mănânc nimic acum, Mami. N-am timp. Oricum, cred că aş da afară tot.

— Cât mai durează, Abby? o întrebă David.

Nu se uită la nici unul. Numai la apa râului, dar Lucy ştia că nici apa nu o vede. Fiica ei era departe, într-un loc unde ei nu o mai puteau apăra.

— Nu mai e mult. Ar trebui să-mi daţi câte un pupic şi să vă duceţi în casă.

— Dar… începu Lucy şi îl văzu pe David clătinând din cap la ea. O singură dată, dar cu nespusă fermitate.

Suspină adânc, luă mâna Abrei (cât de rece era!) şi o sărută pe obrazul stâng. David o sărută pe cel drept.

Dar Lucy nu voia să plece încă.

— Să ţii minte ce a spus Dan. Dacă se întâmplă ceva…

— Acum chiar că ar trebui să intraţi în casă. Când o să înceapă, o să mi-l pun pe Ţopăilă pe genunchi. Dacă îl vedeţi acolo, să ştiţi că nu trebuie să mă întrerupeţi. Cu *niciun* chip. Altfel, Unchiul Dan ar putea să moară din cauza voastră; poate şi Billy. S-ar putea să mă vedeţi cum mă prăbuşesc, ca şi cum aş fi leşinată, dar n-o să fiu leşinată, aşa că să nu mă mişcaţi şi să nu-l lăsaţi nici pe Doctorul John să pună mâna pe mine. Lăsaţi-mă în pace până se termină. Cred că Dan a găsit un loc unde să putem fi împreună.

— Tot nu înţeleg cum vă imaginaţi că ideea voastră ar putea să meargă, spuse David. Femeia aia, Rose, o să vadă că nu-i nicio fetiţă…

— Trebuie să intraţi *acum,* repetă Abra.

O ascultară. Lucy îi aruncă o privire rugătoare lui John, dar doctorul ridică din umeri – nu avea nicio putere. Cu braţele înlănţuite, cei trei rămaseră în faţa ferestrei de la bucătărie, privind la fetiţa de pe terasă, care se ghemuise cu genunchii strânşi la piept. Nu se întrezărea niciun pericol, înserarea nu era tulburată de nimeni şi nimic. Cu toate astea, Lucy scoase un geamăt prelung când o văzu pe Abra, copilaşul ei, întinzând mâinile după Ţopăilă şi luându-l

în braţe. John o strânse de umăr. David, de talie. Înfricoşată, femeia îşi apucă soţul de mână.

Te rog, Doamne, fă să nu păţească fetiţa mea nimic. Dacă trebuie să se întâmple ceva… ceva rău… atunci fă să i se întâmple fratelui meu de care nu am ştiut. Nu fetiţei mele.

— O să fie bine, şopti Dave.

Ea dădu din cap.

— Sigur că da. Sigur că da.

Şi rămaseră toţi trei cu ochii la fetiţa de pe terasă. Iar Lucy pricepu că, *dacă* ar striga-o acum pe Abra, nu va primi niciun răspuns. Abra nu mai era acolo.

2

La ora patru fără douăzeci, ora locală, Billy şi Dan ajunseră la drumul care ducea spre cartierul general al Clanului Legitim. Deasupra se arcuia un panou rustic, din lemn, pe care erau gravate cuvintele BINE AI VENIT ÎN CAMPINGUL BLUEBELL! ŞEDERE PLĂCUTĂ, PRIETENE! Mesajul de pe semnul dintr-o latură a drumului era mult mai puţin primitor: **ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIŢII.**

Billy trecu pe lângă el fără să încetinească. Ochii îi fugeau în toate direcţiile.

— Nu văd pe nimeni. Nici măcar pe peluză, deşi cred că s-ar fi putut ascunde cineva în ghereta aia de la intrare. Iisuse, Danny, arăţi groaznic.

— Din fericire pentru mine, mai e ceva timp până începe „Mister America”, spuse Dan. Mai avem de urcat doar un kilometru şi jumătate, poate mai puţin. Până la un panou care zice „Peisaje pitoreşti” şi „Zonă de picnic”.

— Dacă ne aşteaptă cineva acolo?

— Nu ne aşteaptă nimeni.

— De unde ştii?

— Pentru că nici Abra, şi nici unchiul ei, Billy, nu au fost în viaţa lor pe aici şi nu au de unde să ştie de locul acela. Iar Legitimii habar n-au de mine.

— Să sperăm.

— Abra zice că toţi sunt acolo unde le-a spus ea. I-a verificat. Acum taci puţin, Billy, te rog frumos. Trebuie să mă gândesc.

La Hallorann voia să se gândească. Vreme de câţiva ani după iarna aceea blestemată de la Overlook, Danny Torrance şi Dick Hallorann au vorbit foarte des. Uneori faţă în faţă, cel mai adesea prin intermediul gândurilor. Danny îşi iubea nespus mama, însă erau anumite lucruri pe care ea nu le înţelegea – nu putea să le înţeleagă. Casetele de valori, de pildă. Acele cutii în care încui chestiile periculoase şi urâte pe care se întâmplă să le atragă strălucirea. Dar nici casetele astea nu erau sută la sută sigure. De mai multe ori încercase să-şi confecţioneze una în care să-şi închidă dependenţa de alcool, dar rezultatul fusese o nereuşită jalnică (poate pentru că îşi *dorise* să fie un eşec). Doamna Massey, pe de altă parte… şi Horace Derwent… Mai exista acum şi o a treia casetă de valori pusă bine în fundul minţii lui, însă nu la fel de bună ca acelea pe care le făcuse în copilărie. Poate pentru că îşi pierduse din puteri? Sau pentru că înăuntru nu se afla tot o fantomă într-atât de neghioabă încât să umble după el prin lume? Din ambele cauze? Nu ştia. Nu ştia decât că această a treia casetă era crăpată. Dacă o va deschide, ceea ce se afla înăuntru l-ar putea ucide, dar…

— Ce vrei să zici? îl întrebă Billy.

— Ce?

Dan se uită buimac în jur. Îşi apăsa stomacul cu palma. Începuse să îl doară foarte tare.

— Ai zis „N-am de ales”. Ce-ai vrut să spui?

— Nu contează.

Ajunseseră la zona de picnic. Mai în faţă era o poiană cu bănci şi mese din lemn şi locuri amenajate pentru grătar. Lui Dan i se păru că seamănă cu Spărtura din Nori, dar fără râu.

— Atâta doar: dacă se întâmplă ceva nasol, urcă-te imediat în camionetă şi pleacă de aici cât poţi de repede.

— Şi crezi tu că aşa m-aş putea salva?

Dan nu-i răspunse. Parcă tot abdomenul îi luase foc.

3

Puţin înainte de ora patru în după-amiaza aceea de luni, de la sfârşitul lui septembrie, Rose urcă pe Acoperişul Lumii împreună cu Sarey Tăcuta.

Rose purta o pereche de jeanşi strâmţi, care-i scoteau în evidenţă picioarele bine făcute. Cu toate că ziua era răcoroasă, Sarey pusese pe ea doar un capot de un albastru banal, ale cărui poale îi fluturau în jurul gambelor ei trupeşe, îmbrăcate în ciorapi medicinali de la Jobst. Rose se opri să se uite la o placă aşezată pe un stâlp din granit la baza celor patruzeci de trepte care duceau spre platformă. Pe ea scria că în locul acela se înălţase pe vremuri legendarul Hotel Overlook, care arsese din temelii cu treizeci şi cinci de ani în urmă.

— Foarte puternice emoţii se simt aici, Sarey.

Sarey dădu din cap. Le simţea şi ea.

— Ştii că există nişte izvoare fierbinţi al căror abur iese direct din pământ?

— Tiu.

— Aşa e şi în locul ăsta.

Rose se aplecă să adulmece iarba şi florile sălbatice. Dincolo de parfumul lor se simţea izul metalic de sânge vechi.

— Emoţii foarte puternice – ură, teamă, eresuri, desfrâu. Ecouri ale asasinatelor. Prea vechi să le inhalăm noi, dar extrem de revigorante. Îmbătător buchet.

Sarey nu comentă, ci continuă s-o urmărească îndeaproape.

— Şi chestia *asta,* zise Rose întinzând mâna spre treptele din lemn care duceau la platformă. Seamănă cu un eşafod,

nu ţi se pare? Nu-i lipseşte decât trapa.

Nici acum Sarey nu spuse nimic. Cel puţin, nu cu voce tare. Gândul ei

(nu-i funie)

era îndeajuns de limpede.

— Adevărat, iubita mea, dar şi aşa unul dintre noi va fi spânzurat aici. Ori eu, ori javra aia care şi-a vârât nasul în treburile noastre. Vezi aia?

Şi-i arătă o baracă mică şi verde aflată la vreo şase metri depărtare.

Sarey o vedea.

La brâu, Rose purta o borsetă cu fermoar. O deschise, scotoci prin ea şi scoase o cheie pe care o întinse celeilalte femei. Sarey se duse la baracă în foşnet de ierburi care se frecau de ciorapii ei groşi de culoarea pielii. Descuie lacătul cu cheia primită. Când deschise uşa, razele amurgului luminară un interior nu mai mare decât o latrină. Înăuntru se aflau o maşină de tuns iarba şi o găleată din plastic având în ea o greblă şi o seceră. O lopată şi o cazma se sprijineau de peretele din spate. Nimic altceva. Niciun obiect în spatele căruia s-ar fi putut ascunde cineva.

— Intră, o îndemnă Rose. Să vedem de ce eşti în stare. *Şi cu tot aburul ăla din tine ar cam trebui să mă dai pe spate.*

La fel ca ceilalţi membri ai Clanului Legitim, şi Sarey avea micuţul ei talent.

Intră în baraca strâmtă şi fonfăi din nas:

— Plaf.

— Dă-l încolo de praf. Hai să vedem ce poţi să faci. Mai bine zis, hai să *nu* vedem.

Căci acesta era talentul lui Sarey. Nu se putea face invizibilă (niciunul dintre Legitimi nu putea), dar era în stare să creeze un soi de *opacitate* în jurul ei, în perfectă concordanţă cu chipul şi silueta ei şterse. Se întoarse spre Rose, apoi se uită în jos la umbra ei. Se dădu într-o parte – nu mult, doar o jumătate de pas –, iar umbra ei se contopi

cu cea aruncată de mânerul maşinii de tuns iarba. Rămase nemişcată, iar baraca părea acum goală.

Rose strânse ochii, apoi îi căscă larg şi o descoperi pe Sarey lângă maşină, cu mâinile împreunate modest, în atitudine de fată timidă care speră să fie invitată la dans. Rose se uită la munţii de afară, apoi se uită iar înăuntru: baraca era goală – o simplă magazie mică unde nu se poate ascunde nimeni. Din cauza luminii puternice, nu se vedea nici măcar o umbră. Desigur, în afară de cea aruncată de mânerul maşinii de tuns iarba. Şi totuşi…

— Trage-ţi niţel cotul, zise Rose. Ţi-l văd.

Sarey Tăcuta se supuse şi chiar dispăru cu totul câteva clipe, până când Rose se concentră mai tare. Şi atunci Sarey apăru din nou. Mă rog, ea una ştiuse tot timpul că Sarey era acolo. Dar la momentul potrivit – şi nu mai era mult până atunci – javra aia mică nu va şti.

— Bravo, Sarey! spuse ea cu căldură (mai bine zis, cu atâta căldură de câtă era ea în stare). Poate nici n-o să am nevoie de tine. Dar, dacă voi avea, vei lovi cu secera. Şi să te gândeşti la Andi când loveşti. Bine?

Auzind numele lui Andi, buzele lui Sarey se curbară în jos, într-o mască a nefericirii. Privi la secera din găleata de plastic şi dădu cu ardoare din cap.

Rose îi arătă lacătul.

— Acum am să te închid înăuntru. Nemernica aia mică îi va detecta pe cei din Cabană, dar nu şi pe tine. Sunt convinsă. Pentru că tu ai să taci mâlc, nu-i aşa?

Sarey încuviinţă din nou. Nu era vorbăreaţă, niciodată nu fusese. De unde şi numele.

(Ce faci cu…)

Rose zâmbi.

— Cu lacătul? Nu te gândi la el. Ai grijă doar să stai absolut nemişcată. Nemişcată şi mută. Înţelegi ce-ţi spun?

— Înţeleg.

— Şi pricepi ce trebuie să faci cu secera?

Chiar dacă Legitimii ar fi avut arme de foc, în ruptul capului Rose nu ar fi cutezat să-i încredinţeze lui Sarey vreuna.

— Seţela. Plicep.

— Dacă am s-o dovedesc – şi n-ar trebui să fie asta o problemă la cât abur am în minte –, să stai cuminte aici până vin eu să-ţi dau drumul. Dar, dacă mă auzi că strig… să vedem… dacă mă auzi că strig *nu mă face să te pedepsesc,* înseamnă că am nevoie de ajutor. Şi voi avea grijă să fie cu spatele la tine. Ştii ce se va întâmpla atunci, da?

(Am să mă urc pe scări.)

Dar Rose clătină din cap nemulţumită.

— Nu, Sarey. N-ai de ce să urci. Nici nu va ajunge lângă platformă.

Sigur că nu-i va conveni să nu poată să o ucidă pe ticăloasa aia cu mâinile ei… şi numai după ce o va face să sufere… îndelung. Însă nu ar fi fost deloc bine să se lase orbită de furie şi de dorinţa de răzbunare. Fata aia era *foarte* puternică.

— Care va fi semnalul, Sarey?

— Nu mă faţe să te pedepsesc.

— Şi la ce te vei gândi atunci?

Ochii îi sticliră sălbatici pe sub laţele slinoase:

— Lăzbunale.

— Corect. Vrei să o răzbuni pe Andi pe care au omorât-o prietenii jigodiei ăleia. Însă doar dacă am nevoie de tine, pentru că vreau s-o ucid eu însămi.

Rose încleştă pumnii, vârându-şi unghiile în semnele ca de semiluni roşii pe care le avea deja în palme.

— Dar, dacă am nevoie de tine, atunci *să vii.* Sub nicio formă să nu eziţi sau să te opreşti din drum. Să nu te opreşti până nu implânţi lama secerii în gâtul jigodiei şi-i vezi vârful ieşind pe partea ailaltă.

Ochii lui Sarey aruncau scântei.

— Seţela. Da.

— Bravo.

Rose o sărută, apoi închise uşa şi puse zăvorul. Băgă cheia înapoi în borsetă şi se sprijini de uşă.

— Ascultă-mă, iubito. Dacă totul merge cum ne dorim, tu vei fi prima care ai să te înfrupţi din aburul fetei. Şi îţi jur că va fi cel mai bun abur pe care l-ai inhalat vreodată.

Rose respiră adânc de câteva ori, apoi începu să urce treptele spre platforma de pe creastă.

4

Dan stătea sprijinit cu mâinile de una din mesele de lemn, cu capul în jos şi ochii închişi.

— E o nebunie, spuse Billy. Ar trebui să rămân cu tine.

— Nu se poate. Tu ai treaba ta de făcut.

— Şi dacă te apucă leşinul la mijlocul drumului? Şi chiar dacă nu te apucă, cum ai de gând să te baţi cu toţi ăia? După cum arăţi acum, până şi un copil de cinci ani te-ar face praf.

— Cred că mă voi simţi mult mai bine foarte curând. Şi mai în putere. Du-te, Billy. Mai ţii minte unde ţi-am spus să parchezi?

— La capătul terenului, lângă anunţul care zice că se dau mese gratuite pentru copii atunci când câştigă echipele din Colorado.

— Foarte bine.

Dan ridică privirea şi observă ochelarii imenşi de soare pe care îi purta acum Billy.

— Şi îndeasă-ţi şapca mai bine. Până pe urechi. Ca să pari mai tânăr.

— Cred că ştiu o chestie care să mă facă să par mai tânăr.

Dan nici nu-l auzi.

— Mai trebuie să facem încă ceva.

Se îndreptă de mijloc şi deschise larg braţele. Billy îl îmbrăţişă, dorindu-şi din suflet să o poată face mai tare – mult mai tare – şi neîndrăznind.

— Abra a avut dreptate. N-aş fi reuşit să ajung până aici fără tine. Acum du-te şi fă ce ai de făcut.

— Şi tu vezi ce faci, spuse Billy. Mă bazez pe tine să conduci trenuleţul la Spărtura din Nori de Ziua Recunoştinţei.

— Mi-ar plăcea nespus de mult, murmură Dan. E cel mai tare trenuleţ pe care un anumit băiat nu l-a avut niciodată.

Billy îl urmări cu privirea cum se îndepărta încet, cu mâinile apăsate pe abdomen, mergând către stâlpul indicator de la capătul poienii. În vârful lui erau două săgeţi. Una arăta spre vest, spre Observatorul Indienilor Pawnee. Cealaltă spre est, mai la vale. Pe aceasta scria CĂTRE CAMPINGUL BLUEBELL.

Pe poteca aceasta porni Dan. Billy îl mai zări câteva secunde printre frunzele îngălbenite şi luminoase ale plopilor, mergând încet, cu mare efort, cu capul plecat ca să vadă pe unde calcă. Apoi nu se mai văzu.

— Ai grijă de băiatul meu, şopti Billy.

Nu ştia exact dacă îi adresase ruga lui Dumnezeu sau Abrei, dar îşi spuse că nu avea nicio importanţă. Amândoi erau prea ocupaţi în după-amiaza aceasta ca să-şi mai bată capul şi cu unul ca el.

Se întoarse la camionetă şi scoase din spate o fetiţă cu ochi albaştri, mari şi miraţi şi bucle blonde şi ţepene. Şi cam uşoară. Probabil că era goală pe dinăuntru.

— Ce mai faci, Abra? Sper că nu te-am hurducat prea tare.

Purta un tricou pe care era imprimată o imagine cu Munţii Stâncoşi şi un şort albastru. Era desculţă; în fond, de ce n-ar fi fost? Fetiţa asta – un manechin cumpărat dintr-un magazin muribund cu haine pentru copii din Martenville – nu făcuse niciodată vreun pas. Dar genunchii îi erau flexibili, aşa că Billy reuşi să o aşeze fără probleme pe scaunul din dreapta al camionetei. Îi puse centura de siguranţă, vru să închidă portiera, dar se aplecă iar înăuntru şi îi încercă gâtul. Se îndoia şi el, deşi mai puţin.

Se îndepărtă puţin ca să examineze efectul creat. Nu era rău. Păpuşa părea că se uită cu atenţie la ceva ce ţinea pe genunchi. Sau că se ruga pentru izbândă în bătălia ce avea să urmeze. Deloc rău.

În cazul în care *ăia* nu aveau binoclu.

Se urcă în camionetă şi aşteptă, lăsându-i timp lui Dan să ajungă unde trebuia. Şi sperând că nu leşinase pe drumul spre Campingul Bluebell.

La cinci fără un sfert, Billy porni motorul şi se întoarse pe acelaşi drum pe care veniseră.

5

În ciuda durerii tot mai mari din abdomen, Dan merse hotărât înainte. Avea senzaţia că în burta lui intrase un şobolan în flăcări, care se apucase acum să roadă totul în jur. Probabil că nu ar fi reuşit să facă nici măcar un sfert din drum dacă poteca nu ar fi luat-o la vale.

La cinci fără zece, ajunse la o cotitură şi se opri. Nu departe de el, plopii dispăreau, făcând loc unei peluze verzi şi îngrijite care cobora uşor spre două terenuri de tenis. Dincolo de acestea se puteau vedea parcarea pentru rulote şi o clădire lungă, din bârne: Cabana Overlook. Mai încolo terenul urca din nou. Pe locul unde fusese pe vremuri Hotelul, o platformă înaltă se profila pe cerul senin. Acoperişul Lumii. Şi acelaşi gând

(eşafod)

îi trecu şi lui Dan prin minte. Acolo sus, lângă parapet, întoarsă spre sud, către parcarea pentru vizitatorii ocazionali, se vedea o singură siluetă. O femeie. Cu jobenul pus pe o ureche.

(Abra!)

(Sunt aici, Dan.)

Cu voce calmă. Aşa cum îşi dorea el.

(Ei te aud?)

Simţi ceva ca o gâdilare: zâmbetul ei. Zâmbetul acela furios.

(Ar trebui să fie surzi să nu mă audă.)

Bine.

(Vino acum, dar ţine minte că, dacă îţi zic să pleci, PLECI ÎN SECUNDA AIA!)

Abra nu-i răspunse, dar, înainte să o cheme din nou, fata era deja acolo.

6

Soţii Stone şi John Dalton urmăriră neputincioşi cum Abra alunecă într-o parte până când ajunse cu capul pe scândurile terasei şi cu picioarele întinse pe treptele care duceau în curte. Ţopăilă se rostogoli din mâna ei moale. Dar nu părea că doarme şi nu părea nici leşinată. Expresia de pe chipul ei era aceea de comă profundă sau chiar de moarte. Lucy vru să se repeadă la ea. David şi John o apucară de mâini, oprind-o.

Femeia începu să se zbată.

— Daţi-mi drumul! Trebuie s-o ajut!

— N-ai cum, spuse John. Numai Dan o poate ajuta acum. Trebuie să se ajute unul pe altul.

Lucy îl privi cu ochi mari, disperaţi.

— Dar măcar respiră? Poţi să vezi de aici?

— Respiră, încercă să o liniştească David.

Însă tonul îi sună nesigur chiar şi în propriile urechi.

7

Când Abra ajunse lângă el, durerea aceea cumplită se domoli pentru prima dată de când plecase din Boston. Dar nu era motiv de bucurie, pentru că însemna că acum o simte şi Abra. I-o putea citi pe chip, dar îi mai citi în ochi şi uimirea atunci când fata se uită în jur, la încăperea în care se aflau. Două paturi suprapuse, pereţi din bârne

noduroase de pin, un covor pe care erau ţesute tufe de salvie şi cactuşi. Pe covor şi pe paturile de jos erau împrăştiate multe jucării ieftine. Pe un birou micuţ, aşezat într-un colţ, erau puse în dezordine câteva cărţi şi un joc de puzzle cu piese mari. Un radiator trăncănea şi sâsâia în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

Abra luă una din cărţile de pe masă. Pe copertă, un copil pe o tricicletă era fugărit de un căţeluş. Titlul era *Să ne distrăm citind cu Dick şi Jane.*

Dan se apropie de ea, cu un zâmbet uluit pe buze.

— Fetiţa aia de pe copertă e Sally. Dick e fratele ei şi Jane e sora ei. Şi pe căţel îl cheamă Jip. O perioadă, ei mi-au fost cei mai buni prieteni. De fapt, singurii mei prieteni. Cu excepţia lui Tony, bineînţeles.

Abra puse cartea înapoi pe biroul cel mic şi se întoarse către el.

— Ce *este* locul ăsta, Dan?

— O amintire. Pe locul acesta a fost un hotel, iar aceasta a fost camera mea. Acum este locul unde noi doi putem fi împreună. Ştii roata aia care se învârteşte când vrei să intri în cineva?

— Îhî…

— Ăsta e centrul ei. Axul.

— Aş vrea să rămânem aici. Mă simt… în siguranţă. Îmi place tot, mai puţin *alea.*

Şi-i arătă ferestrele franţuzeşti.

— Parcă nu-s din aceeaşi poveste cu restul.

Iar acum îl privi cu reproş.

— Nu erau aici, nu-i aşa? Când erai tu mic, astea nu erau aici.

— Nu. Nu am avut geamuri la cameră şi singura uşă era cea care dădea în restul apartamentului destinat îngrijitorului şi familiei lui. Eu am modificat amintirea. A trebuit s-o fac. Ştii de ce?

Îl studie cu ochi gravi şi mâhniţi.

— Pentru că aia a fost atunci şi asta e acum. Pentru că trecutul e trecut, chiar dacă ne modelează prezentul.

Dan zâmbi.

— Nici eu n-aş fi putut să spun mai bine.

— Nici nu trebuia. Asta ai gândit.

O trase spre ferestrele franţuzeşti care nu existaseră niciodată în realitate. Prin geamurile lor se puteau vedea peluza, terenurile de tenis, Cabana Overlook şi Acoperişul Lumii.

— O văd, şopti Abra cu respiraţia tăiată. E acolo sus şi nu se uită în direcţia noastră.

— Bine face, spuse Dan. Te doare rău, scumpo?

— Rău. Dar nu contează. Pentru că…

Dar nu mai continuă, pentru că nu ştia ce să spună. Însă el ştia, iar Abra zâmbi. Erau mai apropiaţi decât pot fi vreodată doi oameni. Şi, cu toată durerea care îi sfârteca pe amândoi, apropierea aceasta îi făcea să se simtă bine. Să se simtă foarte bine.

— Dan?

— Da, draga mea.

— Afară sunt multe fantomiţe. Nu le văd, dar le simt. Le simţi şi tu?

— Da.

Le simţea de ani buni. Pentru că – nu-i aşa? – trecutul ne modelează prezentul. O cuprinse cu braţul pe după umeri. Mâna ei mică se strecură în jurul taliei lui.

— Acum ce facem?

— Îl aşteptăm pe Billy. Şi sperăm că nu întârzie. Iar apoi totul se va petrece foarte repede.

— Unchiule Dan?

— Ce e, Abra?

— Ce-i în tine? Nu-i o fantomă. Mai degrabă e…

O simţi cum se cutremură.

— … e ca un *monstru.*

Nu-i răspunse.

Fata se îndreptă din umeri şi se îndepărtă de el.

— Uite! Acolo!

O camionetă Ford foarte veche intra în parcarea vizitatorilor.

8

Rose se sprijinea cu mâinile de parapetul înalt până la brâu al platformei, privind la camioneta care intra în parcare. Aburul îi ascuţise vederea, dar tot îşi dorea să fi luat cu ea un binoclu. Cu siguranţă că ar fi găsit unul în magazie, destinat turiştilor pasionaţi de păsări. Aşa că de ce n-o făcuse?

Pentru că ai avut atât de multe pe cap. Pojarul… şobolanii ăia afurisiţi care au părăsit corabia… Fală ucis de javra aia mică.

Da, da şi da, dar tot ar fi trebuit să ţină minte. Intră o clipă în panică, întrebându-se ce oare mai uitase. Însă alungă gândul acesta stupid. De ce s-ar nelinişti? Doar era plină cu abur şi se simţea excelent. Totul mergea conform planului. Curând fata aia va veni aici, pe culme, mânată de curajul ei prostesc de adolescentă şi de încrederea în propriile-i puteri.

Însă eu sunt în avantaj din toate punctele de vedere, micuţo. Dacă n-am să pot să te dovedesc singură, am să-mi trag şi mai multă putere din Legitimii mei. Sunt toţi în sala principală din cabană, fiindcă tu ţi-ai închipuit că aşa nu ar mai fi o ameninţare pentru tine. Numai că ai omis un lucru. Între noi sunt legături ce nu pot fi distruse, căci noi suntem Clanul Legitim – toţi ca unul – şi prin asta noi suntem ca o baterie uriaşă. Care mă va putea alimenta cu energie dacă voi avea nevoie.

Şi, dacă toate astea dădeau greş, mai rămânea Sarey Tăcuta. Probabil că deja luase secera în mână. Sigur, nu era un geniu biata femeie, dar era nemiloasă, feroce şi, odată ce înţelegea ce are de făcut, nu se abătea nici cu un milimetru de la misiunea ei. De asemenea avea toate

motivele să-şi dorească să o vadă moartă pe javra aia afurisită. Moartă şi întinsă pe jos la baza platformei.

(Charlie!)

Charlie Jeton îi răspunse imediat şi, cu toate că în mod obişnuit era un transmiţător cam fără vlagă, acum – ajutat fiind de toţi ceilalţi din cabană – se auzi tare şi clar şi aproape scos din minţi de surescitare.

(Recepţionez un semnal puternic şi neîntrerupt. Toţi îl recepţionăm. Înseamnă că e foarte aproape. Ar trebui s-o simţi şi tu.)

Da, o simţea şi Rose, cu toate că se străduia din răsputeri să-şi ţină mintea închisă pentru ca ticăloasa aia să nu intre acolo şi să înceapă s-o hărţuiască.

(Lasă ce simt eu. Spune-le celorlalţi să fie pregătiţi în caz că am nevoie de ajutor.)

Îi răspunseră mai multe voci, emoţionate, stridente, acoperindu-se unele pe altele. Erau pregătiţi. Chiar şi cei bolnavi erau gata să dea o mână de ajutor. Iată, pentru asta îi iubea ea atât de mult.

Rose se uită la fata blondă din camionetă. Avea ochii lăsaţi în jos. Citea ceva? Îşi făcea curaj? Poate se ruga la Dumnezeul Mocofanilor? N-avea absolut nicio importanţă.

Vino la mine, jegoasă mică. Vino la Tuşica Rosie.

Dar nu fata coborî din maşină, ci unchiul. Exact aşa cum spusese javra că va fi. Verifica terenul. Ocoli încet camioneta, privind în toate direcţiile. Se aplecă pe geamul din dreptul pasagerului, îi zise ceva fetei, apoi se îndepărtă puţin de maşină. Se uită spre cabană, apoi spre platforma care se contura pe cer… şi îi făcu un semn cu mâna. Porcul ăla nesimţit chiar îi făcea *ei* cu mâna!

Rose nu-i răspunse. Se încruntă. Un unchi. De ce nu veniseră părinţii cu jigodia lor de fiică şi au trimis un unchi? Şi, dacă stăm să ne gândim bine, cum de o lăsaseră să vină?

I-a convins că e singura soluţie. Le-a spus că voi veni eu la ea dacă nu vine ea la mine. Ăsta-i motivul. Perfect logic.

Logic, da. Şi atunci de ce începuse să o cuprindă neliniştea? Îi permisese ticăloasei să stabilească ea regulile. Ceea ce însemna că, până la un anumit punct – cel puţin – Rose fusese manipulată. Şi tolerase asta pentru că aici erau pe teritoriul ei şi pentru că îşi luase toate măsurile de prevedere. Dar mai ales pentru că fusese furioasă. Teribil de furioasă.

Îşi încordă privirea ca să îl vadă mai bine pe bărbatul din parcare. Individul se plimba iar încoace şi încolo, uitându-se atent în jur, vrând să se convingă că nu mai era nimeni prin preajmă. Absolut normal, la fel ar fi făcut şi ea, dar tot avea sentimentul că omul acela nu făcea altceva decât să tragă de timp. Deşi, la ce i-ar fi folosit asta era o chestiune care o depăşea cu totul.

Rose se încordă şi mai tare, concentrându-se acum pe mersul bărbatului. Îşi dădu seama că nu era chiar atât de tânăr cum crezuse ea în primul moment. Ba chiar păşea ca un om trecut bine de prima tinereţe. Păşea ca şi cum ar fi avut mai mult decât un început de artrită. Şi oare de ce fata nu se mişca deloc?

Rose simţi primul semnal de avertizare.

Ceva nu era cum trebuie.

9

— Se uită fix la domnul Freeman, zise Abra. Ar trebui să mergem şi noi.

Dan deschise ferestrele franţuzeşti, dar ceva din vocea ei îl făcu să se oprească.

— Care-i problema, Abra?

— Nu ştiu. Poate nu-i nimic, dar e ceva ce nu-mi place. Se uită prea *încordată* la el. Trebuie să mergem chiar acum.

Dan închise ochii şi intră în magazia din fundul minţii sale. În atâţia ani s-ar fi adunat praf gros pe nişte casete reale, dar cele două pe care le ascunsese acolo în copilărie erau noi ca în prima zi. Normal. Erau construite din

imaginaţie pură. Cea de-a treia – cea mai recentă – era înconjurată de un nimb şters, iar el îşi zise: *Nu-i de mirare că mi-e atât de rău.*

Nu contează. Deocamdată nu se va atinge de ea. Pregătit de orice, o deschise pe cea mai veche. Iar înăuntru era… nimic. Aproape nimic. În cutia în care fusese încuiată doamna Massey vreme de treizeci şi doi de ani nu se mai afla decât un pumn de cenuşă aproape neagră. Însă în cealaltă…

Şi înţelese ce tâmpenie mare făcuse atunci când îi spusese că nu are de ce să se teamă.

Abra zbieră.

10

În Anniston, pe terasa din spatele casei, trupul Abrei începu să zvâcnească puternic. Picioarele se zbăteau ca apucate de convulsii, bătând un step dement pe trepte; una din mâini – peşte viu lăsat să moară pe mal – îl expedie cât colo pe chinuitul şi murdarul Ţopăilă.

— *Cea păţit?* ţipă Lucy.

Se repezi la uşă. David încremenise cu ochii la criza fiicei lui şi nu încercă să o oprească. Însă John întinse mâna dreaptă şi reuşi s-o apuce pe Lucy de mijloc, prinzând-o cu stânga peste umeri. Femeia îl lovi cu capul.

— Lasă-mă! Trebuie să mă duc la ea!

— Nu! strigă John. *Nu, Lucy, nu se poate!*

Probabil că femeia ar fi reuşit să se elibereze din strânsoarea lui, dar David îşi revenise şi acum o ţinea şi el.

Se potoli în cele din urmă şi se uită plină de ură la John.

— Dacă fetiţa mea moare acolo, o să am grijă să înfunzi puşcăria.

Apoi se uită la David. Cu ochi acum plini de furie.

— N-am să ţi-o iert niciodată.

— Uite, se linişteşte, le atrase atenţia John.

Convulsiile Abrei se domoliseră şi acum încetară cu totul. Dar obrajii îi erau uzi şi încă îi mai şiroiau lacrimi de sub pleoapele închise. În ultimele raze ale zilei, genele copilei păreau împodobite cu diamante.

11

În camera din copilăria lui Danny Torrance – o cameră aflată acum doar în amintire – Abra îşi lipi faţa de pieptul lui Dan. Spuse de acolo, cu voce înăbuşită:

— Monstrul… a dispărut?

— Da, îi răspunse Dan.

— Jură-te pe mama ta.

— Mă jur.

Îşi ridică fruntea, uitându-se mai întâi la el ca să îşi dea seama dacă spune adevărul. De-abia după aceea îndrăzni să privească în jur.

— *Zâmbetul* ăla… se cutremură ea.

— Ştiu, zise Dan. Cred… cred că se bucură că s-a întors acasă. Te simţi bine, Abra? Pentru că acum trebuie să începem. Nu mai avem timp.

— Sunt bine. Dar dacă… se întoarce?

Dan se gândi la caseta de valori. Era deschisă, dar o putea închide relativ uşor. Mai ales că o avea pe Abra care să-l ajute.

— Nu cred că el… *monstrul…* are vreo treabă cu noi, draga mea. Haide. Dar ţine minte: dacă-ţi spun să te întorci în New Hampshire, *pleci* chiar în clipa aia.

Fata nu-i răspunse, dar nu mai aveau vreme de discuţii. Venise clipa. Dan ieşi prin ferestrele franţuzeşti, care dădeau la capătul potecii. Abra mergea lângă el, dar îşi pierduse consistenţa avută în camera amintirii şi începuse să pâlpâie.

Parcă şi ea e o fantomiţă, îşi zise Dan. Şi atunci îşi dădu pentru prima oară seama la ce riscuri cumplite se expusese fata asta. Nici măcar nu voia să încerce să-şi imagineze cât

de fragil era acum controlul pe care-l avea asupra propriului corp.

Cu paşi destul de rapizi – fără să alerge însă, ca să nu-i atragă atenţia lui Rose, deoarece mai aveau încă vreo şaptezeci de metri până când zidul din spate al Cabanei Overlook îi va ascunde vederii –, Dan şi cu fata-fantomiţă care-l însoţea traversară peluza şi parcurseră poteca din dale de piatră care despărţea cele două terenuri de tenis.

Ajunseră la uşa din spatele bucătăriei şi acum Rose nu-i mai putea observa de pe platformă, deoarece corpul clădirii îi ascundea complet. De aici se auzea trăncănitul monoton al unui ventilator şi se simţea mirosul acru, de carne stricată, al lăzilor de gunoi. Dan încercă uşa. Era descuiată. Dar ezită o clipă înainte de a o deschide.

(Sunt toţi?)

(Toţi în afară de Rose. Trebuie să te grăbeşti, Dan, pentru că…)

Ochii Abrei, licărind ca ochii mari ai unui copil dintr-un film vechi, alb-negru, se umplură de panică.

— Ştie că ceva nu e cum trebuie.

12

Rose se concentră asupra javrei de fată care nu se mişcase de pe locul ei din camionetă, nu-şi ridicase capul, nu făcuse nimic. Abra nu se uita la unchiul ei – presupunând că individul cu pricina îi era unchi – şi nu dădea niciun semn că ar fi dorit să coboare. Avertizorul din capul ei trecu de la Codul Galben de Pericol la cel Roşu de Alertă.

— Hei! pluti vocea până la ea prin aerul rarefiat al muntelui. Hei, hârcă jegoasă! Ia fii atentă la chestia asta!

Îşi repezi privirea îndărăt, la bărbatul din parcare, şi se uită stupefiată cum individul îşi ridică ambele mâini deasupra capului, rotindu-le încet, ca şi cum ar fi vrut să urnească o roată grea de căruţă. Îşi imagină că va cădea drept în fund din cauza efortului, dar pe jos nu căzu decât

şapca lui, descoperindu-i părul alb şi fin de om trecut de şaptezeci de ani. Poate chiar de optzeci.

Rose se holbă iar la fata din camionetă care rămăsese perfect nemişcată şi cu capul plecat. Nu o interesau deloc ghiduşiile unchiului. Şi atunci îi pică fisa, năucind-o de-a dreptul. Ar fi trebuit să-şi dea seama din prima, dacă stratagema nu ar fi fost atât de neruşinată – în camionetă se afla un manechin.

Dar e aici! O simte şi Charlie Jeton, o simt toţi Legitimii din cabană, sunt împreună şi ştiu…

Da. Sunt cu toţii împreună în Cabana Overlook. Toţi împreună într-un singur loc. Fusese oare aceasta ideea lui Rose? Nu. Ideea fusese a…

Rose se năpusti la scări.

13

Membrii care mai rămăseseră în Clanul Legitim se înghesuiau la cele două ferestre care dădeau spre parcare, urmărindu-l pe Billy Freeman cum învârte roata pentru prima oară după patruzeci şi mai bine de ani (iar ultima oară când mai încercase şmecheria asta fusese foarte beat). Petty Chinezoaica începu să râdă:

— Ce mama mă-sii…

Pentru că erau întorşi cu spatele, nu-l văzură pe Dan intrând din bucătărie, cu fata care pâlpâia puternic alături. Dan apucă să observe cele două mormane de haine goale de pe jos şi înţelese că pojarul lui Bradley Trevor îşi făcea în continuare treaba. Apoi reintră în el însuşi, coborî în adâncuri şi găsi cea de-a treia casetă – cea crăpată. O deschise.

(Ce faci, Dan?)

Se aplecă înainte, cu mâinile pe coapse, cu abdomenul torturat de fiare înroşite în foc şi expiră ultima suflare a bătrânei poete, cea pe care ea i-o oferise de bună voie, într-un sărut al morţii. De pe buzele lui se înălţă o dâră lungă de

ceaţă trandafirie ce se colora în roşu pe măsură ce intra în contact cu aerul. La început Dan nu-şi putu da seama de absolut nimic în afară de senzaţia de calm care-i cuprinsese pântecul când ieşiră din el rămăşiţele otrăvite ale Concettei Reynolds.

— *Momo!* ţipă Abra.

14

Aflată încă pe platformă, Rose căscă ochii mari. Jegul ăla de copil era în cabană.

Şi nu e singură!

Se năpusti în mintea aceasta nouă fără să se gândească ce face. Căutând. Ignorând semnele care-i indicau un abur excepţional, încercând doar să îl oprească înainte de a apuca să facă ce voia. Ignorând posibilitatea cumplită că era deja prea târziu.

15

La auzul strigătului Abrei, Legitimii se întoarseră toţi ca unul. Cineva, Paul Lunganul, exclamă:

— Ce mama dracului e *asta?*

Ceaţa cea roşie luă forma unei femei. Preţ de o secundă – cu siguranţă nu mai mult – Dan se pomeni că priveşte în ochii învolburaţi ai Concettei şi îşi dădu seama că erau ochi de om tânăr. Slăbit încă de pe urma durerii şi concentrat asupra acestei fantome, nu simţi intrusa din minte.

— *Momo!* strigă Abra a doua oară, întinzând braţele.

Se prea poate ca femeia din centrul norului de ceaţă să se fi uitat la ea. Se prea poate chiar să-i fi zâmbit. Apoi forma Concettei Reynolds se făcu nevăzută şi ceaţa se rostogoli către Legitimii care, şocaţi şi speriaţi, se agăţau acum unii de alţii.

— Abur e ce vedeţi, le spuse Dan. Voi, ticăloşilor, trăiţi cu abur. Acum, poftim, inhalaţi-l şi crăpaţi dracului.

Încă de la conceperea planului ştiuse că, dacă nu se întâmplau toate foarte repede, el nu va mai apuca să se bucure de victorie, dar nici vorbă să-şi imagineze viteza ameţitoare cu care se desfăşurau lucrurile acum. Probabil că şi pojarul contribuise la asta, pentru că unii se sfârşeau puţin mai repede decât alţii. Chiar şi aşa, totul se termină în doar câteva secunde.

Îşi urlară moartea în capul lui ca nişte lupi în agonie, îngrozindu-l. Însă doar pe el, căci Abra chiui prelung, agitându-şi pumnii spre ei.

— *Braaaavoooo! Cum vi separe? Ce gust are Momo a mea? Luaţi cât poftiţi! LUA ŢI-O PE TOATĂ!*

Şi atunci Legitimii începură ciclurile. Prin ceaţa roşie, Dan îi văzu pe doi strâns îmbrăţişaţi, cu frunţile lipite. Şi, în ciuda tuturor ororilor pe care toţi Legitimii le făcuseră, pe care le reprezentau, imaginea asta reuşi să-l emoţioneze. Descifră cuvintele *te iubesc* pe buzele lui Eddie cel Mic; o văzu pe Mo cea Mare cum începe să-i răspundă; şi într-o fracţiune de secundă dispărură amândoi, iar hainele le aterizară moi pe podea. Atât de repede se întâmplă totul.

Se întoarse către Abra dorind să-i spună că trebuiau să termine chiar acum, dar în clipa aceea începu să zbiere Rose Ţilindru în capul lui şi câteva clipe, până când Abra reuşi să o blocheze, urletele acelea de furie şi de jale dementă acoperiră totul, până şi starea binecuvântată de a nu mai simţi nicio durere. Şi speranţa lui sinceră de a fi scăpat de cancerul care o măcinase pe Chetta. Dar nu avea cum să fie sigur în privinţa asta până când nu se va uita într-o oglindă.

16

Rose se afla în capul scării care cobora de pe platformă atunci când ceaţa cea roşie se rostogolise peste Clanul Legitim şi rămăşiţele străbunicii Abrei îşi duseră la capăt misiunea ucigătoare.

Atunci se umplu de iadul agoniei. Urletele îi vâjâiau prin cap ca gloanţele de mitralieră. Zbieretele celor ucişi la Spărtura din Nori, New Hampshire şi zbieretele lui Fală, ucis în statul New York păreau miorlăit de pisoi în comparaţie cu zbieretele de acum ale Legitimilor. Rose se clătină puternic, ca lovită cu o bâtă în moalele capului. Se izbi de parapet, se dădu înapoi şi se prăbuşi pe platformă. De undeva din depărtare, se auzea o femeie – o femeie bătrână, după vocea firavă şi tremurătoare – murmurând *nu, nu, nu, nu, nu.*

Eu sunt aia. N-are cine altcineva să fie, că numai eu am mai rămas.

Deci nu fata căzuse în capcana propriului orgoliu, ci Rose însăşi, îşi aduse aminte de ceva…

(ai căzut victimă propriilor intrigi)

ce-i spusese ticăloasa aia. Şi o inundă turbarea şi spaima, ca apa opărită dintr-un cazan. Muriseră prietenii şi tovarăşii ei de o viaţă. Muriseră otrăviţi. Toţi. Cu excepţia mişeilor care dăduseră bir cu fugiţii, Rose Ţilindru era ultima supravieţuitoare a Clanului Legitim.

Dar, nu. Nu era adevărat. Mai era şi Sarey.

Răstignită pe scândurile platformei şi tremurând sub cerul înserării, Rose o căută.

(Eşti?)

Gândul care îi răspunse era tulburat şi îngrozit.

(Da, dar… Rose, au… Cum e cu putinţă?)

(Nu te gândi la ei. Adu-ţi aminte, Sarey, îţi aduci aminte?)

(„Nu mă face să te pedepsesc.”)

(Bravo, Sarey, foarte bine!)

Dacă fata n-a fugit… dacă a făcut greşeala fatală să rămână ca să-şi desăvârşească opera criminală…

N-a fugit. Rose era convinsă de asta. În plus, apucase să descopere în mintea tovarăşului ei două lucruri: cum anume reuşiseră să săvârşească măcelul acesta şi cum legătura dintre ei putea fi folosită împotriva lor.

Furia este omnipotentă.

Dar la fel sunt şi amintirile din copilărie.

Se chinui să se ridice în picioare. Cu un gest mecanic îşi propti jobenul în unghiul obişnuit pe creştet şi se duse lângă parapet. Bărbatul din camionetă se zgâia în sus la ea, dar nu-l luă în seamă. Îşi încheiase rolişorul mârşav. Poate o să se ocupe de el mai târziu, dar acum nu avea ochi decât pentru cabana Overlook. Acolo era fata, dar era şi foarte departe. Prezenţa ei fizică în campingul Legitimilor era doar puţin mai mult decât o părere. Dar mocofanul care o însoţea era întreg, era real. Rose nu-l mai întâlnise niciodată. Şi unde mai pui că era plin cu abur. În minte auzi o voce clară şi îngheţată de ură.

(Bună, Rose!)

În apropiere se afla un loc unde fata nu ar mai pâlpâi. Unde şi-ar redobândi trupul fizic. Unde ar putea fi ucisă. O să se ocupe Sarey de aburindul ăla, dar după ce aburindul se va fi ocupat de javra aia nenorocită.

(Bună, Danny! Bună, băieţaşule!)

Doldora de abur, Rose intră în el şi, cu o singură lovitură, îl expedie în axul roţii, neauzind strigătul de consternare şi teroare al Abrei.

Iar când Dan, prea surprins ca să se mai apere, ajunse acolo unde voia ea, Rose îşi vărsă toată furia în el. Şi-o vărsă pe toată ca pe un abur.

XX

AXUL ROŢII. ACOPERIŞUL LUMII

1

Dan Torrance deschise ochii. Lumina soarelui i-i străpunse, pătrunzându-i în cap, ameninţând să-i incendieze creierul chinuit. Mahmureala supremă, asta era. Sforăieli puternice de alături: un zgomot urât, enervant, care nu putea veni decât de la o pipiţă beată care dormea la capătul greşit al curcubeului[{67}]. Dan întoarse capul în direcţia respectivă şi văzu femeia răstignită pe spate lângă el. I se părea vag cunoscută. Păr negru, învolburat în jurul capului ca un nimb. Îmbrăcată cu un tricou cu câteva numere mai mari, ce purta însemnele echipei de baseball Atlanta Braves.

Nu se întâmplă de-adevăratelea. Nu sunt aici. Sunt în Colorado. Pe Acoperişul Lumii şi trebuie să-i pun capăt.

Femeia se întoarse pe o parte, deschise ochii şi se holbă la el.

— Iisuse, capul meu, spuse ea. Adă-mi şi mie nişte coca, tati. Am lăsat-o în living.

O privi lung, cuprins de stupoare şi furie. Furia îi venea de nicăieri, dar oare nu aşa fusese mereu? De capul ei? O ghicitoare înfăşurată într-o enigmă?

— Cocaină? Cine a cumpărat-o?

Atunci ea rânji, descoperind un singur dinte îngălbenit. Şi atunci îşi dădu seama cine este.

— *Tu,* tati. Haide, adu-mi-o. După ce mă liniştesc la cap, am să-ţi ofer un futai de zile mari.

Se întâmplase ceva şi ajunsese înapoi în apartamentul ăla ieftin şi jegos din Wilmington. Iar acum era în nudul gol, lângă Rose Ţilindru.

— Ce-ai făcut? Cum am ajuns aici?

Femeia îşi repezi capul pe spate şi izbucni în hohote horcăite de râs.

— De ce? Nu-ţi place aici? Mă mir. Am făcut locul ăsta după informaţiile din capul tău. Acum, treci şi fă ce ţi-am zis, boule. Adu-mi praful ăla.

— Unde-i Abra? Ce-ai făcut cu Abra?

— Am omorât-o, spuse Rose pe un ton cum nu se poate mai indiferent. S-a speriat atât de tare din cauza ta, încât şi-a lăsat garda jos şi eu am sfârtecat-o de la gât la burtă. N-am putut să inhalez cât de mult aş fi dorit, dar tot am…

Lumea se făcu roşie. Dan o apucă de gât şi începu să strângă. Un singur gând îi bubuia în minte, ca loviturile unui ciocan de crichet în uşi şi pereţi: *Curvă nenorocită, treci şi ia-ţi doctoria! Curvă nenorocită, treci şi ia-ţi doctoria! Curvă nenorocită, treci şi înghite-o pe toată!*

2

Era puternic bărbatul, dar nici nu se putea compara cu fata. Stătea cu picioarele depărtate, cu capul în jos, cu umerii gârboviţi şi cu pumnii ridicaţi, aşa cum stau cei stăpâniţi de o furie ucigaşă care i-a făcut să-şi piardă minţile. Iar bărbaţii furioşi sunt mai uşor de învins.

Lui Rose îi era imposibil să-i citească gândurile însângerate de furia aceea cumplită. Dar nu avea nicio importanţă, totul era în regulă, era bine, fata ajunsese exact acolo unde trebuia. Şocată şi speriată, Abra venise după el până în axul roţii. Dar curând nu va mai fi nici şocată, şi nici speriată; Fata cea Ticăloasă devenise Fata cea Sugrumată. Şi nu peste mult timp ea va fi Fata cea Moartă, victimă a propriilor intrigi.

(Nu, Unchiule Dan, nu, nu, nu e ea…)

Ba eu sunt, zise Rose, apăsând şi mai tare. Dintele îi ieşi din gură şi-i străpunse buza inferioară. Sângele ţâşni prelingându-se pe bărbie. Şi pe tricou. Nu simţea durerea,

aşa cum nu simţea nici vântul de munte răvăşindu-i părul bogat.

Eu *sunt. Şi tu ai fost tati al meu, tăticuţul meu agăţat într-un bar mizerabil. Te-am pus să-ţi cheltuieşti toţi banii pe nişte cocaină proastă şi acum s-a făcut dimineaţă şi eu trebuie să-mi iau doctoria. Asta ai vrut să faci atunci când te-ai trezit lângă curva aia beată în Wilmington, şi ai fi* făcut-*o, dacă ai fi avut ceva sânge în coaie şi l-ai fi aranjat şi pe plodul ăla căcăcios al ei, ca să nu laşi lucrurile făcute doar pe jumătate. Taică-tu ştia cum să se poarte cu muierile proaste şi nesupuse şi cu gură mare. Şi taică-su, înaintea lui, tot aşa. Uneori muierea trebuie să-şi ia doctoria. Pur şi simplu. Trebuie...*

Uruitul unui motor care se apropia. Irelevant, ca durerea din buză şi gustul de sânge din gură. Fata se sufoca. Fata horcăia. Fata îşi dădea duhul. Şi atunci îi explodă în creier un gând puternic ca un tunet, un urlet rănit:

(TATĂL MEU NU A ŞTIUT NIMIC!)

Rose încerca să-şi cureţe mintea de strigătul acela când camioneta lui Billy Freeman se izbi de baza platformei, dând-o de-a rostogolul. Jobenul îi zbură de pe cap.

3

Nu era apartamentul din Wilmington. Era dormitorul lui de demult, din Hotelul Overlook – axul roţii. Şi nu Deenie era femeia lângă care se trezise. Şi nu era nici Rose.

Era Abra. El o strângea de gât, iar ei îi ieşiseră ochii din orbite.

O clipă doar, fata păru a începe să se transforme din nou, atunci când Rose încercă să se târască înapoi în el, hrănindu-l cu furia ei şi amplificând-o pe a lui. Apoi se întâmplă ceva şi Rose dispăru. Dar se va întoarce.

Abra tuşea, încercând să-şi recapete răsuflarea, privindu-l în ochi. S-ar fi aşteptat la o reacţie şocată, dar părea

ciudat de calmă pentru o fată care tocmai ce fusese strânsă de gât.

(Ce să zic… ştiam amândoi că nu va fi uşor.)

— Nu sunt ca tatăl meu! urlă Dan la ea. *Nu sunt ca tatăl meu!*

— Probabil că ăsta-i un lucru bun, spuse Abra zâmbind, în ciuda celor întâmplate. Ai o fire al dracului de aprigă, Unchiule Dan. Pe bune că *suntem* rude.

— Era cât pe ce să te omor, şopti Dan. Gata. A venit timpul să pleci de aici. Întoarce-te chiar acum în New Hampshire.

Fata clătină din cap.

— O să mă duc. Curând. Dar acum ai nevoie de mine.

— Nu-i o rugăminte, Abra.

Fata nu-i răspunse, ci îşi încrucişă braţele pe piept cu un aer îndărătnic, fără să se clintească de pe covorul cu cactuşi.

— Of, Doamne, gemu el trecându-şi mâinile prin păr. Ce figură eşti!

Fata îl apucă de mână.

— O să terminăm împreună treaba asta. Haide, acum. Haide să ieşim de aici. Nu cred că-mi mai place camera asta chiar aşa de mult.

Îşi împletiră degetele şi camera în care îşi petrecuse el o parte din copilărie se evaporă.

4

Dan avu vreme să observe capota camionetei lui Billy zdrobită de unul din stâlpii groşi care susţineau Acoperişul Lumii şi fumul care ieşea din radiatorul spart. Văzu manechinul-Abra atârnat pe geam, cu un braţ de plastic răsucit la spate. Îl văzu pe Billy, cu sânge şiroindu-i pe faţă, încercând să deschidă portiera făcută armonică din dreptul lui.

Ceva îl apucă de cap. Mâini puternice care i-l răsuceau, cu intenţia clară de a-i frânge gâtul. Atunci apărură şi mâinile Abrei, smulgându-le pe cele ale lui Rose.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, curvă bătrână şi laşă.

Rose stătea lângă parapet, uitându-se în jos şi potrivindu-şi jobenul în poziţia obişnuită.

— Cum ţi-a plăcut să te strângă unchi-tu de gât? Ce crezi acum despre el?

— Tu m-ai strâns de gât, nu el.

Rose rânji urât, căscându-şi gura însângerată.

— Câtuşi de puţin, drăgălaşo. N-am făcut decât să scot la suprafaţă ce se ascunde în el. Ar trebui să ştii că aşa este. Îi semeni leit.

Încearcă să ne distragă atenţia, îşi zise Dan. *De la ce? De la aia?*

O construcţie mică şi verde – poate o latrină, poate o magazie de unelte.

(Poţi?)

Nu avu nevoie să-şi termine gândul. Abra se întoarse cu faţa la magazie şi o privi intens. Lacătul de pe uşă pocni, se deschise şi căzu în iarbă. Uşa se deschise larg. Înăuntru nu erau decât câteva unelte de grădinărit şi o maşină de tuns iarba. Lui Dan i se păru că mai simte încă ceva, dar îşi spuse că de vină erau doar nervii lui suprasolicitaţi. Când se uitară iar în sus, Rose dispăruse. Nu mai era lângă parapet.

Billy îşi deschisese portiera. Coborî, se clătină tare, dar reuşi să se ţină pe picioare.

— Danny? Eşti bine?

Şi apoi:

— Aia e Abra? Iisuse, parcă nici n-ar fi aici!

— Billy, ascultă-mă. Te simţi în stare să mergi până la cabană?

— Cred că da. Ce s-a întâmplat cu ăia dinăuntru?

— Nu mai sunt. Şi cred că ai face foarte bine dacă te-ai duce acolo chiar *acum.*

Billy nu-l contrazise. Porni la vale, bălăbănindu-se ca un beţiv. Dan întinse mâna către treptele ce urcau la platformă şi ridică întrebător din sprâncene. Abra clătină din cap

(Exact asta vrea.)

şi începură amândoi să meargă în jurul Acoperişului Lumii până într-un loc de unde vor putea să vadă vârful jobenului lui Rose, ajungând astfel cu spatele la magazia cea verde. Dan şi-o scosese cu totul din minte din clipa când văzuse că era goală.

(Dan, trebuie să plec un minut. Am o treabă mică.)

Imaginea din mintea lui: un câmp de floarea-soarelui, toate deschizându-se în acelaşi timp. Abra trebuia să se ocupe de partea ei fizică, iar asta era bine. Era foarte bine.

(Du-te.)

(O să mă întorc de îndată ce…)

(Du-te, Abra, n-o să păţesc nimic.)

Ba, cu ceva noroc, toată povestea asta se va termina până la întoarcerea ei.

5

În Anniston, John Dalton şi soţii Stone văzură cum Abra trage adânc aer în piept şi deschide ochii.

— Abra! strigă Lucy. S-a terminat?

— Curând.

— Ce-s alea de pe gâtul tău? Vânătăi?

— Mami, stai acolo! Trebuie să mă duc înapoi. Dan are nevoie de mine.

Îl luă pe Ţopăilă de pe jos, dar, înainte de a apuca să-l strângă la piept, i se închiseră ochii şi trupul îi deveni rigid.

6

Cu extrem de multă prudenţă, Rose se aplecă peste parapet şi o văzu pe Abra dispărând. Javra aia mică n-a mai putut să se ţină şi a trebuit să se întoarcă să-şi vadă de

nevoia fiziologică. Prezenţa ei în Campingul Bluebell nu se deosebise prea mult de cea de mai demult, de la supermarket, însă fusese incomparabil mai puternică. De ce, vă rog? Pentru că se bucura de ajutorul bărbatului. De *contribuţia* lui nepreţuită. Dar dacă fata s-ar întoarce şi l-ar găsi mort…

Uitându-se în jos la el, Rose îi strigă:

— Ai face bine să pleci de-aici cât mai poţi, Danny. Nu mă face să te pedepsesc!

7

Sarey Tăcuta era atât de atentă la ce se petrecea pe Acoperişul Lumii – ascultând atât cu urechile, cât şi cu tot IQ-ul său limitat –, încât nu-şi dădu imediat seama că nu mai era singură în magazie. Mirosul fu cel care o alertă în cele din urmă: ceva putred. Nu ca de gunoi vechi, nu. Nu îndrăzni să se întoarcă, pentru că uşa era deschisă şi bărbatul ar fi putut s-o observe. Rămase nemişcată, cu secera în mână.

Sarey o auzise pe Rose spunându-i bărbatului să plece cât mai poate şi atunci uşa începuse să se închidă la loc. Începuse să se închidă de una singură.

— Nu mă face să te pedepsesc! strigă Rose.

Acesta era semnalul. Acum ea trebuia să irumpă şi să vâre secera în grumazul fetei ăleia obraznice şi băgăcioase. Dar, de vreme ce fata nu mai era, va trebui să se mulţumească cu bărbatul. Însă, chiar când vru să se mişte, ceva rece o apucă de mâna în care ţinea secera. O altă mână care o acoperise pe a ei şi o strângea tare.

Se întoarse – nu mai avea motive să se ferească fiindcă uşa era acum închisă – şi ceea ce văzu în lumina slabă, filtrată printre crăpăturile scândurilor din pereţi îi smulse un urlet din gâtul de regulă atât de tăcut. La un moment dat, pe când era atentă la cei de afară, apăruse lângă ea un cadavru. Mutra lui rânjită şi rapace avea culoarea alb-

verzuie a unui fruct stricat de avocado. Ochii îi atârnau din găvane. Costumul îi era plin de mucegai vechi… însă boabele multicolore de confetti care-i fulguiseră pe umeri erau noi.

— Minunată petrecere, nu-i aşa? o întrebă el rânjind până i se despicară buzele.

Sarey urlă din nou şi-l lovi cu securea în tâmpla stângă. Lama curbată intră adânc şi rămase implântată acolo, dar din rană nu curse niciun strop de sânge.

— Sărută-ne, iubita mea, o rugă Horace Derwent, cu resturi albe de limbă atârnându-i lacom din gură. Prea multă vreme a trecut de când n-am mai simţit atingerea unei femei.

Şi când buzele lui zdrenţuite, cu luciu de putregai, se lipiră de cele ale lui Sarey, mâinile i se strânseră în jurul gâtului ei.

8

Rose văzu uşa magaziei închizându-se, auzi urletul şi îşi dădu seama că rămăsese cu adevărat singură. Foarte curând – probabil o chestiune de câteva secunde – fata se va întoarce şi vor fi din nou doi contra unul. Şi nu putea îngădui una ca asta.

Se uită iar la bărbatul de jos şi îşi încordă toată puterea amplificată de abur.

(Sugrumă-te singur! Fă-o ACUM!)

Mâinile lui Dan, mânate de o voinţă proprie, se ridicară spre gât. Încet, foarte încet. I se împotrivea. Şi chiar cu un oarecare succes, iar asta o înfurie şi mai mult. S-ar fi aşteptat ca doar fata să-i opună rezistenţă. Plus că mocofanul ăla de jos era un adult. Ar fi trebuit să-i poată împrăştia aburul rămas la fel de lesne cum vântul împrăştie ceaţa.

Cu toate acestea, tot ea triumfa.

Mâinile bărbatului se ridicară la piept… la umeri… şi, într-un final, la gât. Tremurau puternic. Chiar de acolo, de sus, Rose îl auzea cum gâfâie. Mări presiunea şi mâinile se încleştară, închizându-i traheea.

(Aşa, vezi, foarte bine, nemernic băgăreţ ce eşti! Strânge, strânge, strânge… şi STRÂNGE!!!)

O lovi ceva. Nu un pumn. Mai degrabă ceva ca un suflu de aer comprimat. Se uită în jur şi nu văzu nimic în afară de un soi de tremur luminos al văzduhului care dispăru imediat. Nici trei secunde nu durase diversiunea aceasta, însă trei secunde au fost de ajuns s-o facă să-şi piardă concentrarea. Şi, când se întoarse iar la parapet, văzu că fata reapăruse.

Acum nu a mai fost o rafală de vânt; acum au fost nişte mâini care i s-au părut şi mari, şi mici în acelaşi timp. La şale. Împingând-o. Căţeaua şi prietenul ei. Împreună. Exact ce încercase să evite Rose. Şi ghimpele otrăvit al spaimei începu să-i perforeze stomacul. Vru să se îndepărteze de parapet, dar nu putu. Deja îşi folosea toată forţa doar ca să se ţină pe picioare. Iar fără forţa Legitimilor care s-o ajute, nici asta nu va mai fi în stare să facă multă vreme. Deloc multă.

Dacă n-ar fi fost suflul ăla… care nu era din el şi dacă ea n-ar fi aici…

Una din mâini plecă de la mijlocul ei şi-i plesni jobenul, răsturnându-l pe jos. Rose urlă prelung în faţa unei asemenea infamii – nimănui nu-i era permis să-i atingă jobenul, *nimănui!* – şi reuşi, preţ de o clipă, să-şi adune toate puterile ca să se îndepărteze de parapet. Se clătină ca beată câţiva paşi spre centrul platformei. Dar mâinile reveniră pe spatele ei, împingând-o iarăşi înainte.

Se uită în jos la ei. Bărbatul avea ochii închişi şi era atât de concentrat, încât i se umflaseră venele gâtului şi-i şiroiau pe obraji stropi mari de transpiraţie, ca nişte lacrimi. Dar ochii fetei erau larg deschişi şi neîndurători. Se uita fix la Rose. Şi zâmbea.

Rose se împinse înapoi cu toată puterea, însă la fel de bine s-ar fi putut împinge într-un perete de stâncă. Un perete care o împingea *el* neînduplecat înainte, până când ajunse cu abdomenul lipit de parapetul din lemn. Şi îl auzi cum trosneşte.

O clipă doar, îi trecu prin minte să încerce să cadă la o înţelegere cu ei. Să-i spună fetei că ar putea colabora, ar putea pune bazele unui nou Clan. Că, în loc să moară în 2070 sau 2080, Abra Stone ar putea trăi o mie de ani. *Două* mii. Dar la ce bun?

Există oare vreo adolescentă în toată lumea asta care să nu-şi închipuie că ar fi nemuritoare?

Aşa că, în loc să se târguiască, îşi zbieră dispreţul la ei.

— *Să te fut! Să vă fut pe amândoi!*

Zâmbetul acela fioros al fetei se lăţi.

— O, nu, spuse ea. *Tu* eşti cea futută.

De data aceasta nu se mai auzi niciun trosnet. Ci un pocnet ca o împuşcătură. Şi apoi Rose Fără-de-Ţilindru se prăbuşi în gol.

9

Căzu drept în cap şi intră imediat în cicluri. Capul îi şedea strâmb pe gâtul fărâmat *la fel cum îi stătuse şi jobenul,* comentă Dan în gând). Dan o apucă pe Abra de mână – simţind carne care se topea şi revenea în ritmul propriului ciclu al fetei între terasa casei sale din Anniston şi Acoperişul Lumii – şi urmăriră împreună sfârşitul lui Rose.

— Te doare? o întrebă Abra. Sper din tot sufletul să te doară. Sper să te doară ca naiba.

Buzele lui Rose se lăbărţară într-un rânjet de dispreţ. Îi dispăruseră dinţii de om şi nu-i mai rămăsese decât colţul îngălbenit. Deasupra lui, ochii îi pluteau aidoma unor pietre vii, albastre. Pe urmă dispăru cu totul.

Abra se întoarse către Dan. Mai zâmbea încă, dar acum fără pic de furie sau răutate.

(M-am temut pentru tine. M-am temut că o să...)

(Aproape că a reuşit, dar a fost cineva...)

Şi-i arătă spre bârnele frânte ale parapetului care împungeau cerul. Abra se uită într-acolo şi apoi îl privi nedumerită pe Dan. Însă el clătină din cap.

Acum îi arătă ea ceva, dar nu în sus, ci în jos.

(A fost odată ca niciodată un magician care avea un joben ca ăsta şi numele lui era Mysterio.)

(Iar tu ai atârnat linguri de tavan.)

Făcu un semn afirmativ din cap, dar nu-şi ridică privirea. Continua să studieze jobenul.

(Trebuie să scapi de el.)

(Cum?)

(Dă-i foc. Domnul Freeman zice că s-a lăsat de fumat, dar nu-i adevărat. L-am simţit că miroase a tutun. Trebuie să aibă chibrituri în camionetă.)

— *Trebuie* să-l arzi, spuse ea tare. Bine? Promiţi?

— Da. Promit.

(Te iubesc, Unchiule Dan!)

(Şi eu te iubesc!)

Îl îmbrăţişă. El o luă în braţe şi o strânse. Şi atunci trupul ei se transformă în ploaie. Apoi în ceaţă. Apoi dispăru.

10

Pe terasa din spatele unei case din Anniston, New Hampshire, la ora când amurgul se cufundă în noapte, o fetiţă se ridică în fund şi apoi în picioare. Şi se clătină, pe punctul de a leşina. Dar nu căzu, căci într-o clipită părinţii ajunseră lângă ea să o prindă. O duseră în braţe înăuntru, în bucătărie.

— Mă simt bine, le zise Abra. Lăsaţi-mă jos.

O lăsară, cu infinită grijă. David Stone rămase aproape lipit de ea, gata să o prindă la cel mai mic semn că i s-ar fi

înmuiat genunchii. Însă Abra se ţinea ferm pe picioare.

— Dan ce face? o întrebă John.

— Şi el e bine. Domnul Freeman şi-a buşit camioneta – a fost nevoit – şi s-a tăiat la cap.

Îşi duse mâna la obraz, arătându-le unde era rănit Billy şi continuă:

— Dar cred că şi el e bine.

— Şi ăia? Legitimii?

Abra ridică mâna la gură şi suflă uşor în palmă.

— S-au evaporat.

Şi imediat:

— Ce-avem de mâncare? Mor de foame.

11

Bine ar fi putut să fie o mică exagerare în cazul lui Dan. Se înapoie la camionetă, unde se aşează pe locul şoferului, încercând să-şi recapete suflul. Şi minţile.

Eram în vacanţă, hotărî el cum să-şi înceapă povestea. *Am venit în Boulder, ca să mai văd o dată locurile copilăriei mele. Şi după aia am urcat aici ca să admirăm priveliştea de pe Acoperişul Lumii, dar campingul era pustiu. Mi s-a făcut chef de o trăsnaie şi am pus pariu cu Billy că o să pot să urc cu camioneta până la platformă. Dar am mers prea repede şi am pierdut controlul. M-am buşit de un stâlp de susţinere. Îmi pare sincer rău. Cascadorie de bou ce sunt.*

O să-l usture curul de la amenda pe care o s-o primească, dar măcar va trece cu brio alcooltestul.

Dan scotoci în torpedo şi găsi acolo o rezervă cu gaz lichid de brichetă. Şi două cutii pe jumătate pline cu chibrituri. Probabil că bricheta Zippo era în buzunarul lui Billy. Se duse la locul unde era jobenul şi îl stropi bine cu lichidul inflamabil. Apoi se lăsă pe vine, aprinse un chibrit şi îl aruncă în pălăria întoarsă cu gura în sus. Foarte curând, din „ţilindrul” lui Rose nu mai rămase decât cenuşă.

Mirosul emanat era incredibil de scârbos.

Când Dan îşi ridică ochii, îl văzu pe Billy apropiindu-se de el cu paşi nesiguri şi ştergându-şi cu mâneca de la cămaşă sângele de pe obraz. Călcară amândoi cenuşa în picioare, ca să nu mai rămână nicio scânteie care să poată da naştere vreunui incendiu de vegetaţie, iar Dan îi spuse povestea pe care aveau s-o relateze poliţiei statului Colorado.

— Va trebui să plătesc pentru reconstrucţia platformei şi sunt convins că mă va costa o căruţă de bani. Slavă Domnului că am ceva economii!

Billy pufni pe nas.

— Cine o să-ţi ceară socoteală? N-au mai rămas decât ţoalele din Legitimii ăia. M-am uitat bine.

— Din păcate, îi explică Dan, Acoperişul Lumii aparţine statului Colorado.

— Hopa! exclamă Billy. Da’ nici aşa nu-i corect. În fond, le-ai făcut o favoare şi statului Colorado şi tot restului lumii. Unde-i Abra?

— S-a întors acasă.

— Bine. Şi s-a terminat? Pe bune?

Dan dădu din cap.

Billy privi lung cenuşa rămasă din jobenul lui Rose.

— Ce repede s-a făcut scrum. Cam ca un efect special de la cinema.

— Îmi închipui că era foarte vechi.

Şi plin de magie, se feri el să adauge. *Din soiul cel negru.*

Dan se întoarse la camionetă şi se aşează la volan ca să-şi poată examina chipul în oglinda retrovizoare.

— Ţi-a ieşit vreo gâlmă? îl întrebă Billy. Aşa zicea maică-mea când mă prindea că mă admir în oglindă.

— Nu mi-a ieşit nimic, răspunse Dan, cu faţa încălzită de un zâmbet istovit, dar autentic. Absolut nimic.

— Hai să chemăm poliţia şi să le zicem de accident, spuse Billy. Nu mă dau eu în vânt după gabori, dar, sincer, nu m-ar deranja să mai fie ceva lume pe-aici. Locul ăsta mă cam bagă în sperieţi.

Îi aruncă lui Dan o privire pătrunzătoare şi continuă:

— Păi, nu? E plin de fantome. Tocmai d-aia l-au ales.

Tocmai de aia, fără nicio îndoială. Dar nu trebuie să fii Ebenezer Scrooge ca să ştii că există şi fantomiţe bune, şi fantomiţe rele. Porniră către Cabana Overlook, însă Dan se opri la mijlocul drumului ca să mai privească o dată spre Acoperişul Lumii. Şi nu se miră prea tare când văzu un bărbat pe platformă, lângă parapetul rupt. Bărbatul acela ridică o mână – prin care se putea desluşi piscul Muntelui Pawnee – şi-i trimise un sărut, cu un gest pe care Dan şi-l amintea atât de bine din copilărie. Atât de bine şi-l amintea. Era modul prin care îşi luau rămas-bun la sfârşitul zilei.

La culcare, amice. Somn uşor. Să visezi un balaur şi să-mi povesteşti mâine cum a fost.

Simţi că-i vine să plângă. Dar, nu, nu va plânge acum. Nu avea timp. Îşi ridică şi el mâna şi-i înapoie sărutul.

Se mai uită o clipă la ce rămăsese din tatăl lui. Apoi îşi continuă drumul spre parcarea campingului. Când ajunse acolo se mai uită încă o dată în urmă.

Acoperişul Lumii era pustiu.

PÂNĂ VEI ADORMI

SPAIMA, TEAMA şi PANICA pot însemna
«Sfidează-ţi *T*emerile şi *P*urifică-te».”
vechi aforism al Alcoolicilor Anonimi

ANIVERSAREA

1

Întrunirile Alcoolicilor Anonimi din Frazier în amiezile de sâmbătă erau cele mai vechi din New Hampshire, datând încă din 1946. Fuseseră instituite de Bob D. Grasul, care îl cunoscuse personal pe creatorul Programului, Bill Wilson. Grasul Bob se odihnea de multă vreme în mormânt, victimă a cancerului pulmonar – la începuturi, majoritatea beţivilor pocăiţi fumau ca turcii, iar novicilor li se cerea îndeobşte să-şi ţină gura şi să-şi golească scrumierele –, însă întrunirile continuau să se bucure de o bună participare. Astăzi urma să se servească pizza şi tort, aşa cum era obiceiul la toate întrunirile aniversare, deoarece astăzi unul dintr-ai lor sărbătorea cincisprezece ani pe uscat. Pe vremuri acestuia i se spunea Dan, sau Dan T., însă se aflase de specificul muncii sale la azilul de bătrâni (nu degeaba buletinul informativ al Alcoolicilor Anonimi era cunoscut sub numele *Radio Şanţ)* şi acum unii îi ziceau „Doctore”. Iar alţii „Amice”. Pentru că şi părinţii lui îi spuseseră astfel, apelativul acesta din urmă i se părea lui Dan cam ironic… dar în sens bun. Viaţa este o roată care nu face nimic altceva decât să se învârtească în permanenţă, ajungând întotdeauna în locul de unde a pornit.

La cererea lui Dan, un doctor adevărat, pe nume John, a prezidat întrunirea. S-a râs atunci când Randy M. a povestit cum a vomitat odată pe poliţistul care îl arestase pentru CIA („Condus sub Influenţa Alcoolului”, nu ce vă închipuiţi voi!) şi s-a râs şi mai mult când el a continuat spunând că, un an după ce se lăsase de băut, a descoperit că şi poliţistul cu pricina intrase în Programul AA. Maggie M. a plâns când a povestit („a împărtăşit” – în limbaj AA) cum i s-a refuzat din nou custodia comună a celor doi copii ai ei. I s-a răspuns cu

clişeele cunoscute – fericirea nu se clădeşte peste noapte, nimic nu-ţi pică din cer, nu abandona lupta până nu trăieşti un miracol – şi, în cele din urmă, Maggie se opri din plâns, mulţumindu-se doar să-şi tragă nasul când şi când. S-a auzit obişnuitul strigăt de indignare: *Puterea Superioară îţi cere să ţi-l închizi!* Atunci când a sunat mobilul unui participant. O fătucă cu un tremur foarte pronunţat al mâinilor a vărsat o cană cu cafea; o întrunire AA fără măcar o cană vărsată ar fi fost într-adevăr ieşită din comun.

La ora unu fără zece, John D. a dat drumul coşului să circule printre oameni („Ne autofinanţăm prin propriile noastre contribuţii”) şi s-a interesat dacă are cineva de făcut vreun anunţ. Primul s-a ridicat Trevor K, care a întrebat – aşa cum o făcea la fiecare întrunire – cine se oferă să îl ajute la spălatul vaselor şi strângerea scaunelor. Yolanda V. a împărţit jetoanele – două albe (douăzeci şi patru de ore de abstinenţă) şi unul violet (pentru cinci luni – cunoscut sub numele de „Jetonul Barney”). Încheie, ca întotdeauna, spunând: „Dacă nu ai băut astăzi, bucură-te şi bate palma cu Puterea Superioară.”

Şi s-au bucurat. Şi au bătut palma (în gând).

Când s-au stins aplauzele, John a anunţat:

— Astăzi avem o aniversare de cincisprezece ani. Casey K. şi Dan T., vă rog să veniţi în faţă.

Mulţimea aplaudă din nou atunci când Dan se îndreptă spre primele rânduri, mergând încet ca să ţină pasul cu Casey, care acum se deplasa cu ajutorul unui baston. John îi înmână lui Casey medalia pe care era imprimată cifra XV, iar Casey o ridică pentru ca toţi să o vadă şi spuse:

— În ruptul capului n-aş fi zis că individul ăsta o să reuşească să ajungă până aici, pentru că a fost un AA din capul locului. Adică „un asin antipatic”.

Izbucniră câteva râsete de complezenţă la auzul acestui banc răsuflat. Dan zâmbi şi el, cu toate că inima îi bătea cu putere. Nu se putea gândi decât la cum să facă faţă celor ce vor urma fără să leşine. Îşi aminti că ultima oară când mai

fusese la fel de înspăimântat a fost atunci când se zgâia la Rose Ţilindru care stătea pe Acoperişul Lumii, încercând din răsputeri să nu se sugrume cu propriile-i mâini.

Grăbeşte-te, Casey. Te rog frumos. Înainte să-mi pierd curajul ori să-mi împrăştii micul dejun pe jos.

Poate şi Casey avea darul strălucirii… sau poate observă ceva în ochii lui Dan, căci îşi scurtă cuvântarea.

— Dar s-a făcut bine, dovedindu-mi că m-am înşelat. La fiecare şapte alcoolici care intră pe uşa noastră, şase renunţă şi se duc să se îmbete din nou. Al şaptelea reprezintă miracolul la care sperăm cu toţii. Unul din aceste miracole se află acum în faţa voastră, în mărime naturală şi urât ca noaptea. Ia-ţi medalia, Doctore, o meriţi pe deplin.

Şi i-o întinse. Dan se sperie crezând că îi va aluneca printre degetele îngheţate şi va cădea pe jos. Însă Casey îi strânse mâna într-a lui, apoi îl strânse şi pe Dan într-o îmbrăţişare formidabilă, şoptindu-i la ureche:

— Încă un an, ticălosule. Felicitări!

Casey se înapoie la locul lui din fundul sălii, câştigat pe drept, alături de veteranii Programului. Dan rămase singur în faţă, strângând atât de tare în pumn medalia, încât i se reliefau tendoanele pe încheietura mâinii. Ceilalţi alcoolici îl priveau ţintă, aşteptând să audă de la el ceea ce o abstinenţă atât de îndelungată ar fi trebuit să transmită: experienţă, forţă şi speranţă.

— Acum vreo doi ani… începu el, dar se opri ca să-şi dreagă glasul. Acum vreo doi ani m-am întâlnit la o cafea cu domnul acela şontorog de un picior care tocmai ce a pus fundul pe scaun. Şi el m-a întrebat dacă am făcut al cincilea pas din Program: „Să ne recunoaştem greşelile aşa cum sunt ele în faţa lui Dumnezeu, a noastră înşine şi a unei alte persoane.” I-am răspuns că îl făcusem în mare. Pentru cei care nu au problema noastră, acest răspuns probabil că ar fi fost suficient… iată, alt motiv pentru care noi îi numim „ceilalţi Pământeni”.

Se auziră câteva chicote. Dan inspiră adânc, spunându-şi că, dacă a fost în stare să dea piept cu Rose şi Clanul ei Legitim, putea cu siguranţă să se descurce şi acum. Numai că situaţiile erau complet diferite. Aici el nu era Eroul-Dan, ci Dan-Scursura-Societăţii. E foarte drept că făcuse suficient de mult umbră pământului ca să ştie că în fiecare om se ascundea câte o scursură mică, dar asta nu-i era de niciun folos acum.

— Şi mi-a spus că avea sentimentul că exista o greşeală peste care nu puteam trece, pentru că mi-era mult prea ruşine ca să vorbesc despre ea. Şi m-a sfătuit să mi-o mărturisesc, pentru că altfel nu puteam merge mai departe. Mi-a amintit o vorbă pe care o auzim aproape la toate întrunirile noastre – suntem la fel de întunecaţi ca secretele noastre. Şi mi-a zis că, dacă nu-l voi mărturisi pe al meu ca să mă eliberez, am să mă pomenesc într-o bună zi cu un pahar în mână. Ăsta a fost mesajul, Case?

De la locul lui din fundul sălii, Casey dădu încet din cap. Îşi sprijinea mâinile de măciulia bastonului şi părea foarte bătrân.

Dan simţi că îl ustură ochii, ceea ce nu putea însemna decât că mai avea puţin şi îl buşea plânsul.

Te rog, Doamne, te rog, ajută-mă să o scot la capăt fără să mă apuce bocitul. Te rog.

— Nu am vorbit nimănui despre asta. Ani întregi îmi promisesem că nu îmi voi mărturisi niciodată această taină. Dar Casey a avut dreptate şi, dacă am să mă apuc iarăşi de băutură, cu siguranţă că am să mor. Şi nu vreau. Acum am pentru ce să trăiesc. Aşa că…

Şi iată lacrimile, afurisitele astea de lacrimi… dar ajunsese deja prea departe ca să mai poată da înapoi acum. Şi le şterse cu mâna liberă.

— Ştiţi partea aia din Promisiuni? Aia care zice că vom învăţa să nu ne regretăm trecutul şi nici nu ne vom dori să ne prefacem că nu a existat. Scuzaţi-mă că vă spun, dar cred că asta e o tâmpenie într-un program plin de lucruri

adevărate. Eu regret foarte multe; şi a venit vremea să mărturisesc, oricât de puţin mi-aş dori-o.

Îl aşteptară să continue într-o tăcere respectuoasă. Chiar şi cele două doamne care se ocupau cu aşezarea feliilor de pizza pe farfuriile de unică folosinţă ieşiseră în pragul bucătăriei să îl asculte.

— Într-o dimineaţă, nu cu multă vreme înainte să mă las de băut, m-am trezit lângă o femeie pe care o agăţasem într-un bar. Eram în apartamentul ei. O cocină, pentru că amărâta era aproape lipită pământului. Şi am empatizat cu situaţia ei, pentru că şi *eu* eram lipit pământului de sărac. Probabil că amândoi ne aflam în Oraşul Falimentului din exact acelaşi motiv. Îl cunoaşteţi cu toţii.

Ridică din umeri şi continuă:

— Dacă eşti alcoolic, aşa ca noi, băutura te despoaie de tot ce ai. Mai întâi îţi ia puţin, apoi mai mult, apoi totul.

Pe femeia asta o chema Deenie. Nu-mi amintesc multe despre ea, dar nu i-am uitat numele. Aşa, şi în dimineaţa aia m-am îmbrăcat şi am şters-o de acolo, dar mai întâi i-am luat banii. Şi cu ocazia asta am aflat că, spre deosebire de mine, ea totuşi mai avea ceva. După ce i-am luat banii din portofel, m-am uitat în jur şi l-am văzut pe băieţelul ei lângă mine. Micuţ tare, încă în pamperşi. Şi, cu o noapte înainte, femeia asta şi cu mine cumpăraserăm nişte cocaină, iar pe masă încă mai erau câteva doze. Şi ăla mic le-a văzut şi a întins mâna la ele: a crezut că sunt bomboane.

Se şterse din nou la ochi.

— Am strâns tot praful şi l-am pus într-un loc unde să nu ajungă. Doar atât am făcut. Insuficient, dar doar atât am făcut. Şi după aia mi-am băgat banii în buzunar şi dus am fost. Şi aş face orice să pot da timpul înapoi şi să-mi repar greşeala. Dar nu se poate.

Cele două femei intraseră înapoi în bucătărie. Unii dintre cei prezenţi îşi consultau ceasurile. Un stomac ghiorţăi revoltat. Privind la cei peste o sută de alcoolici din faţa lui, Dan înţelese un lucru absolut şocant: nu se indignaseră

auzind mărturisirea lui. Nu păreau nici măcar surprinşi. Auziseră lucruri şi mai rele. Unii dintre ei *făcuseră* lucruri şi mai rele.

— Bine, încheie el. Asta am avut de spus. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat.

Înainte de aplauzele de final, unul din veteranii aflaţi în ultimul rând îi puse întrebarea tradiţională:

— Cum ai reuşit, amice?

Dan zâmbi şi îi oferi răspunsul tradiţional:

— Pas cu pas.

2

După *Tatăl Nostru* şi pizza şi tortul de ciocolată cu numărul XV pe el, Dan îl conduse pe Casey la Toyota lui. Începuse să cadă lapoviţa.

— Primăvară în New Hampshire, zise cu amărăciune Casey. Nu-i aşa că-i superb?

— „Plouă zoios, curge mâlos”, începu Dan să declame, „iar vântul ni-i duşman! Lunecuş jos, sus tavan ploios, la naiba, zi: Aman!”{68}

Casey făcu ochii mari la el:

— Acu’ ai inventat drăcia asta?

— Aş fi vrut eu… Ezra Pound a scris-o. Când ai de gând să-ţi bagi minţile în cap şi să te operezi la şoldul ăla?

Casey rânji:

— Luna viitoare. Mi-am zis că dacă tu ai curaj să-ţi împărtăşeşti secretul, pot şi eu să-mi pun proteză la şold.

Ezită puţin, apoi continuă pe un ton mai serios:

— Nu că secretul tău ar fi fost cine ştie ce, Danno.

— Mi-am dat şi eu seama. Îmi închipuisem că o să-i dezgust pe toţi şi că nu vor mai dori să aibă de-a face cu mine. Şi când colo, s-au îngrămădit la pizza şi au discutat despre vreme.

— Şi dacă le-ai fi mărturisit c-ai omorât o bunicuţă oarbă, tot s-ar fi îngrămădit la pizza şi tort. Nimic nu-i mai bun

decât ce e gratis.

Deschise portiera.

— Ajută-mă să mă urc, Danno.

Îl ajută.

Casey se urcă greoi la volan, se bâţâi puţin ca să se aşeze mai comod, băgă cheia în contact şi porni ştergătoarele.

— Totul pare mai mărunt atunci când e rostit cu voce tare, spuse el. Ţine minte să-i înveţi chestia asta şi pe protejaţii tăi.

— O, da, înţeleptule.

Casey îl privi cu tristeţe nemăsurată:

— Du-te-n pizda mă-tii, drăgălaşule!

— De fapt, spuse Danny, cred că am să mă duc înapoi să ajut la curăţenie.

Şi exact asta a şi făcut.

PÂNĂ VEI ADORMI

1

Nici vorbă de magician ori baloane colorate la ziua de naştere a Abrei – doar nu mai era copil mic, împlinea cincisprezece ani.

În schimb, muzica rock *bubuia* în boxele instalate în curte de David Stone, cu ajutorul competent al lui Billy Freeman. Adulţii au servit tort, îngheţată şi cafea în bucătărie. Copiii au pus stăpânire pe salonul de la parter şi pe curtea din spatele casei şi, din câte se putea auzi, petreceau de minune. Au plecat pe la ora cinci, dar Emma Deane, cea mai bună prietenă a Abrei, a rămas la cină. Abra, superbă, într-o fustă roşie şi o ie care-i dezgolea umerii, era în culmea fericirii. S-a declarat extrem de încântată de brăţara cu amulete pe care i-a adus-o Dan, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe obraz. Mirosea a parfum. Uite ceva *nou,* şi-a zis el.

Când Abra plecă s-o conducă acasă pe Emma – vezi bine că nu terminaseră încă de vorbit –, Lucy se aplecă spre Dan. Avea gura strânsă într-un rictus amar, îi apăruseră riduri noi la ochi şi fire albe în păr. Abra părea să fi dat uitării povestea cu Clanul Legitim; Dan credea că pe Lucy întâmplarea aceea o va urmări toată viaţa.

— O să vorbeşti cu ea? Despre farfurii?

— Mă duc afară să mă uit cum apune soarele dincolo de râu. Trimite-o la mine când se întoarce de la familia Deane.

Lucy scoase un oftat de uşurare şi lui Dan i se păru că şi Dave părea mai liniştit. Abra va fi în permanenţă o enigmă pentru părinţii ei. I-ar fi ajutat cumva să afle că şi el era în aceeaşi situaţie? Probabil că nu.

— Baftă, şefu’, îi ură Billy.

John Dalton i se alătură pe terasa din spate, unde nu de mult Abra zăcuse într-o stare care nu era leşin.

— M-aş oferi să te ajut, dar cred că trebuie să te ocupi singur de chestia asta.

— Ai încercat să stai de vorbă cu ea?

— Da. M-a rugat Lucy.

— Şi degeaba, nu?

John ridică din umeri.

— Nu vrea să vorbească despre asta.

— Nici eu nu voiam, spuse Dan. La vârsta ei.

— Dar tu n-ai spart niciodată toate farfuriile din vitrina cu antichităţi a mamei tale, nu-i aşa?

— Mama n-a avut o vitrină cu antichităţi, răspunse Dan.

Coborî agale spre capătul curţii, privind la râul Saco, transformat într-un şarpe stacojiu de ultimele raze ale soarelui la apus. Nu va mai trece mult şi munţii vor înghiţi şi ultima lumină, iar apele se vor face cenuşii. Acolo unde pe vremuri se înălţase un gard din sârmă care avea scopul să oprească orice tentativă a copiilor de a porni în expediţii periculoase pe malul râului, era acum un şir de tufe decorative. David fusese cel care dărâmase gardul în luna octombrie a anului trecut, declarând că Abra şi prietenele ei nu mai aveau nevoie de protecţie; ştiau deja să înoate la fel de bine ca peştii.

Dar mai existau şi alte pericole. Bineînţeles că mai existau.

2

Apa căpătase deja nuanţa stinsă a trandafirilor cenuşii atunci când Abra veni lângă el afară. Nu a fost nevoie să întoarcă privirea ca să ştie că era lângă el ori că îmbrăcase o jachetă peste ia subţire. În New Hampshire serile de primăvară sunt foarte răcoroase chiar şi după ce dispare ameninţarea ninsorilor.

(îmi place nespus de mult brăţara, Dan.)

Nu-i mai spunea „unchiule” atât de des acum.

(Mă bucur.)

— Te-au rugat să vorbeşti cu mine despre farfurii, îi zise ea.

Cuvintele rostite cu glas tare nu aveau căldura gândurilor, iar gândurile nu mai ajungeau acum la el. După mulţumirile sincere pentru cadoul primit, Abra se închisese în sine. Se pricepea tot mai bine la asta.

— Nu-i aşa?

— *Tu* vrei să vorbeşti despre asta?

— I-am zis că-mi pare rău. I-am zis că n-am vrut. Dar nu m-a crezut.

(Eu te cred.)

— Pentru că tu *ştii* cum e. Ei nu ştiu.

Dan nu spuse nimic şi îi transmise un singur gând:

(?)

— Ei nu cred *nimic* din ce le spun! izbucni ea. E atât de nedrept! N-am ştiut că o să fie băutură la petrecerea aia tâmpită a lui Jennifer şi eu nici n-am gustat! Şi totuşi mama m-a pedepsit! N-am mai avut voie să ies din casă *două săptămâni de tot căcatul!*

(???)

Nimic. Acum râul era aproape în întregime cenuşiu. Îndrăzni să se uite la ea şi o văzu că îşi studiază pantofii – în ton cu fusta roşie, la care acum îşi asortase şi obrajii.

— Bine, zise ea în cele din urmă, tot fără să ridice ochii la el, dar cu colţurile gurii strâmbate într-un zâmbet plin de ciudă. N-am cum să te păcălesc, nu? Am luat o înghiţitură – una singură – ca să văd şi eu ce gust are. Să înţeleg care-i chestia. Şi cred că m-a mirosit când am venit acasă. Şi mai ştii ceva? Nu-i *nicio* chestie! Are un gust *scârbos!*

Dan nu avea niciun comentariu de făcut la asta. Dacă i-ar fi spus că şi lui prima duşcă i se păruse scârboasă, dacă i-ar fi spus că şi lui i se păruse că nu ar fi fost nicio chestie, nimic interesant, Abra ar fi crezut cu siguranţă că nu sunt decât nişte vorbe goale de adult. N-ai cum să faci pe lupul moralist şi să-ţi cerţi copiii pentru că fac aceleaşi greşeli cu

ale tale în procesul maturizării. Şi nici nu ai cum să-i înveţi să nu le mai facă.

— Şi pe bune că nu am vrut să sparg farfuriile, şopti ea. A fost un accident. Aşa cum i-am zis. Doar că eram aşa de *furioasă.*

— Îţi stă în fire să fii furioasă.

Şi-o aducea aminte cum se aplecase deasupra lui Rose Ţilindru când îi începuseră ciclurile. *Te doare?* o întrebase ea pe creatura aia care semăna cu o femeie (fireşte, cu excepţia colţului îngălbenit din gură). *Sper din tot sufletul să te doară. Sper să te doară ca naiba.*

— Ai de gând să-mi ţii o predică?

Şi adăugă, cu o nuanţă de dispreţ în glas:

— Ştiu că asta vrea *ea* să faci.

— Mi s-au terminat predicile, dar ţi-aş spune o poveste pe care o ştiu de la mama. Despre străbunicul tău din partea lui Jack Torrance. Vrei s-o auzi?

Abra ridică din umeri. *Hai, spune şi să terminăm odată,* zicea gestul acesta.

— Don Torrance nu a fost infirmier ca mine, dar cam tot pe acolo. A fost asistent medical. Spre sfârşitul vieţii ajunsese să se deplaseze cu ajutorul unui baston, pentru că avusese un accident de maşină care i-a făcut praf un picior. Şi într-o seară, la cină, şi-a bătut nevasta cu bastonul ăla. Fără niciun motiv. I-a spart nasul şi i-a crăpat ţeasta. Şi când femeia a căzut de pe scaun, atunci s-a apucat de treabă *pe bune.* Din câte i-a povestit tata, mama zicea că ar fi omorât-o în bătaie, dacă nu l-ar fi oprit Brett şi Mike – unchii *mei.* Şi când a venit doctorul, l-a găsit pe străbunicul tău în genunchi pe jos lângă biata femeie, cu trusa de prim-ajutor alături, încercând să o ajute cum putea. Cică ar fi spus că a căzut pe scară. Şi Maia mea – acea Momo pe care tu n-ai apucat s-o cunoşti, Abra – i-a confirmat spusele. La fel şi copiii.

— *De ce?* şopti ea.

— De frică. Mai târziu, la multă vreme după moartea lui Don, bunicul tău mi-a rupt mie mâna. Şi după aia, în Hotelul Overlook, care era pe locul unde acum e Acoperişul Lumii, bunicul tău aproape că şi-a ucis soţia în bătaie. Nu cu un baston, ci cu o bâtă de crichet, dar, în fond, cam tot aia a fost.

— Pricep unde baţi.

— Mulţi ani după aceea, într-un bar din St Petersburg, Florida…

— Încetează! Ţi-am zis că *pricep!*

— … l-am lăsat lat pe unul pe care l-am bătut cu un tac de biliard doar pentru că a râs atunci când îmi frecam tacul de biliard cu cretă. Şi după ştrengăria asta, fiul lui Jack şi nepotul lui Don a petrecut treizeci de zile îmbrăcat în combinezon portocaliu de puşcăriaş, adunând gunoaiele de pe lângă Autostrada 41.

Abra începu să plângă şi se întoarse cu spatele la el.

— Mersi frumos, Unchiule Dan. Mersi frumos că mi-ai stricat…

O imagine îi năvăli în cap, acoperind râul: un tort aniversar făcut scrum şi fumegând. În alte împrejurări, imaginea ar fi fost amuzantă. Dar nu şi acum.

O cuprinse uşor de umeri şi o întoarse cu faţa la el.

— Nu e nimic de priceput. Nu bat nicăieri. Nu-i vorba despre nimic altceva decât despre familia noastră. Şi, aşa cum zicea nemuritorul Elvis Presley, al tău e copilul, tu să-l legeni.

— Nu înţeleg.

— S-ar putea să te apuci de scris poezii într-o bună zi, aşa cum a făcut Concetta. Sau să dai brânci altcuiva doar cu puterea minţii.

— N-aş fi făcut una ca asta… dar *Rose* chiar a meritat-o, murmură Abra, ridicându-şi obrajii uzi către el.

— Nu te contrazic.

— În cazul ăsta, de ce visez mereu cum a fost atunci? De ce îmi doresc să nu se fi întâmplat? Ne-ar fi omorât pe *toţi.*

Aşadar de ce îmi pare rău?

— Ce-ţi doreşti să nu se fi întâmplat? Omorul sau bucuria pe care ai simţit-o?

Abra lăsă capul în jos. Dan şi-ar fi dorit să o ia în braţe, dar se stăpâni.

— Nu-ţi fac morală şi nu-ţi ţin nicio predică. Îţi demonstrez că este doar chemarea sângelui. Este vorba de impulsurile stupide ale oamenilor treji. Iar tu ai făcut asta într-o perioadă a vieţii când nici nu ai cum să fii altfel decât complet trează. Şi îţi este greu. Te înţeleg foarte bine. Tuturor adolescenţilor le este greu, dar majoritatea nici nu au talentele tale. Armele tale.

— Ce să fac? Ce pot să fac? Sunt momente când mă înfurii atât de tare… şi nu doar pe *mama,* ci şi pe profesori… pe copiii de la şcoală care îşi imaginează că ar fi cei mai tari căcaţi din lumea asta… pe ăia care râd de tine dacă nu eşti bun la sport, ori te-ai îmbrăcat aiurea, ori… chestii de-astea…

Dan îşi aduse aminte de sfatul primit mai de mult de la Casey Kingsley.

— Du-te la groapa de gunoi.

— Ce? se holbă fata la el.

Iar Dan îi trimise o imagine: Abra folosindu-şi forţa extraordinară – care, oricât de incredibil ar fi sunat, nu atinsese încă apogeul – ca să răstoarne frigidere vechi, să spargă televizoare stricate, să calce în picioare maşini de spălat vase, în vreme ce pe deasupra ei se învălmăşeau speriaţi pescăruşii de gunoi.

Acum o umflă râsul.

— Şi o să mă ajute?

— Mai bine spargi toate lucrurile alea decât farfuriile vechi ale mamei tale.

Îşi lăsă capul pe umeri şi îi aruncă o privire veselă. Erau din nou prieteni. Minunat.

— Dar farfuriile alea erau na-*soaaale.*

— Ai să încerci să faci ce ţi-am spus?

— Da.

Şi din atitudinea ei Dan îşi putu da seama că de-abia aşteaptă.

— Încă ceva.

Abra redeveni serioasă.

— Nu trebuie însă să exagerezi şi să te faci preş în faţa oricui.

— Am să ţin minte.

— Bine. Şi mai ţine minte cât de periculoasă poate să fie furia. Ai grijă să…

Şi atunci începu să îi sune mobilul.

— Ar trebui să răspunzi.

Dan ridică din sprâncene.

— Ştii cine e?

— Nu, dar cred că-i important.

Scoase telefonul din buzunar şi citi numele de pe ecran. CĂMINUL RIVINGTON.

— Alo?

— Claudette Albertson la telefon, Danny. Poţi să vii acum?

Trecu repede în revistă numele de pacienţi notate pe tabla din camera lui.

— Cine? Amanda Ricker? Sau Jeff Kellogg?

Niciunul dintre aceştia.

— Dacă poţi, cred că ar fi bine să vii imediat, îi zise Claudette. Câtă vreme mai e conştient.

Ezită puţin, apoi adăugă:

— Tot întreabă de tine.

— Vin acum. *Deşi, dacă-i atât de rău cum spui, probabil că o să moară până ajung eu acolo.*

Dan închise telefonul.

— Trebuie să plec, scumpo.

— Chiar dacă nu îţi este prieten. Chiar dacă nici măcar nu îl placi. Abra părea dusă pe gânduri.

— Chiar dacă.

— Cum îl cheamă? N-am înţeles.

(Fred Carling)

Îi trimise gândul, apoi o îmbrăţişă strâns-strâns-strâns. Iar Abra făcu la fel.

— Să ştii că am să încerc, îi zise ea. Cât pot eu de tare.

— Ştiu. Ştiu că ai s-o faci. Uite ce mai vreau să-ţi spun, Abra, te iubesc foarte, foarte mult.

Iar ea răspunse:

— Mă bucur.

3

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, când ajunse la azil, o găsi pe Claudette aşteptându-l în oficiul asistentelor. Iar el îi puse întrebările pe care le mai pusese de zeci de ori înainte:

— Mai trăieşte?

— Vag.

— Conştient?

— Când şi când.

— Azzie?

— A stat puţin cu el, dar a şters-o când a intrat domnul doctor Emerson. Acum Emerson a plecat; s-a dus să vadă cum se simte Amanda Ricker. Şi Azzie a intrat înapoi imediat.

— Şi nu-l putem transporta la spital?

— Nu. Nu încă. A avut loc un accident în lanţ cu patru maşini pe şoseaua 119, chiar la intrarea în Castle Rock. O mulţime de răniţi în stare gravă. Patru ambulanţe au plecat deja într-acolo, plus un elicopter de la LifeFlight. Unii ar mai putea fi salvaţi dacă ajung repede la spital. În vreme ce Fred…

Şi nu mai continuă, ci se mulţumi să ridice din umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Îl ştii pe Fred – dependent de alimentele nesănătoase. McDonald’s e a doua lui casă. Uneori se uită după maşini când traversează în goană Cranmore Avenue ca să-şi mai ia

vreun hamburger, alteori nu se uită, că-şi închipuie că oamenii o să oprească să-l lase pe el să treacă.

Şi femeia strâmbă din nas şi scoase limba, aidoma unui copil care a primit de mâncare ceva ce nu-i place. Varză de Bruxelles, de pildă.

— Cât *tupeu!*

Dan cunoştea obiceiurile lui Fred şi îi cunoştea şi tupeul.

— S-a dus să-şi ia cheeseburgerul de cină, continuă Claudette. Poliţiştii au dus-o la închisoare pe aia care l-a lovit – individa era atât de beată că nu se mai putea ţine pe picioare, aşa am auzit. Şi l-au adus pe Fred aici. Are faţa făcută terci, pieptul şi pelvisul îi sunt strivite, un picior e aproape retezat. Dacă n-ar fi fost Emerson de gardă, ar fi murit imediat. I-am dat primul ajutor, am oprit hemoragia, dar chiar dacă ar fi fost în stare mai bună… ceea ce evident nu este cazul…

Ridică iar din umeri.

— Emerson zice că *vor* trimite o ambulanţă şi la noi, de îndată ce se termină cu tragedia de la Castle Rock, dar n-are cum să mai reziste până atunci. Domnul doctor Emerson nu-şi asumă diagnosticul ăsta, însă eu îl cred pe Azreel. Ar fi bine să te duci la el, dacă tot ai venit… Ştiu că ţi-a fost antipatic…

Dan îşi aduse aminte de urmele de degete lăsate de infirmier pe braţele bietului Charlie Hayes. *Nasol de el* – asta spusese Carling când Dan îl anunţase că bătrânul se stinsese. Drăguţul de Fred, cum mai obişnuia el să stea tolănit în scaunul preferat, molfăind Junior Mints. *Da’ de-asta sunt aici, nu?*

Şi acum Fred era în camera în care murise Charlie Hayes. Viaţa este o roată şi se întoarce mereu de unde a plecat.

4

Deşi uşa de la apartamentul Alan Shepard era întredeschisă, Dan tot ciocăni în ea. Aşa era politicos, aşa se obişnuise să facă. Horcăitul respiraţiei lui Fred Carling putea fi auzit de pe coridor, dar nu părea să-l deranjeze pe Azzie, care se făcuse covrig la piciorul patului. Carling era întins pe un aşternut din muşama, acoperit doar cu boxerii pătaţi şi un pogon de bandaje, majoritatea deja îmbibate de sânge. Era complet desfigurat, iar trupul părea a-i fi fost răsucit în trei direcţii diferite.

— Fred? Sunt Dan Torrance? Mă auzi?

Unicul ochi rămas se deschise. Horcăielile urcară o octavă. Se auzi un soi de scârţâit care probabil că însemna *da.*

Dan se duse la baie, udă un prosop cu apă caldă, apoi îl stoarse bine: gesturi făcute de nenumărate ori înainte. Când reveni lângă patul lui Carling, Azzie se ridică, se întinse cu mişcarea aceea voluptoasă, cu spatele curbat, de care doar mâţele sunt capabile, şi sări jos. Ieşi imediat din cameră ca să-şi reia patrularea pe coridor, începuse să şchiopăteze uşor. Era un motan foarte bătrân.

Dan se aşează pe marginea patului şi începu să şteargă delicat cu prosopul ud acea parte a feţei lui Carling care mai era relativ întreagă.

— Cât de tare te doare?

Din nou scârţâitul. Pentru că mâna stângă a lui Carling era acum o încurcătură de degete rupte şi răsucite, Dan îl apucă de cea dreaptă.

— Nu trebuie să vorbeşti tare. Spune-mi.

(Nu chiar atât de tare.)

Dan dădu mulţumit din cap.

— Bine. Asta e bine.

(Da' mi-e aşa de frică.)

— Nu ai de ce să-ţi fie.

Îl văzu pe Fred, la şase ani, scăldându-se în apele râului Saco împreună cu fratele lui; Fred, mereu trăgându-şi în sus chiloţii de baie pentru că-i erau atât de largi, primiţi de

pomană, ca mai toate lucrurile lui. Îl văzu la cincisprezece ani, sărutând o fată la cinematograful în aer liber din Bridgton, adulmecându-i parfumul atunci când îi cuprinde sânul în palmă şi dorindu-şi ca noaptea aceea să nu se mai sfârşească niciodată. Îl văzu la douăzeci şi cinci, alături de prietenii lui bikeri din clubul Road Saints, călărind o motocicletă Harley FXB, modelul Sturgis, pe drumul spre Plaja Hampton – şi motocicleta e super şi el e plin de amfetamină şi vin roşu şi ziua e trăsnet şi toată lumea se uită la ei cum trec într-o caravană lungă şi strălucitoare, cu zgomot asurzitor de să-ne-pupaţi-exact-în-cur-dacă-nu-vă-place şi viaţa e frumoasă ca un carnaval cu focuri de artificii. Şi mai vede apartamentul unde locuieşte – locuia – Carling, cu căţelul pe care îl cheamă Brownie. Şi Brownie nu e cine ştie ce rasă, ci doar o corcitură, dar e foarte isteţ. Uneori sare pe genunchii infirmierului şi se uită la televizor împreună. Brownie îl îngrijorează acum pe Fred, pentru că îl aşteaptă să vină acasă şi să-l scoată la plimbare şi să-i umple castronul cu Gravy Train.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Brownie, îi zise Dan. Cunosc o fată care va fi fericită să-l ia la ea. Nepoata mea e fata asta şi astăzi e ziua ei.

Carling se uită la el cu unicul ochi în vagă stare de funcţionare. Horcăitul respiraţiei devenise foarte puternic – semăna cu zgomotul scos de un motor înecat cu mizerie.

(Poţi să mă ajuţi? Te rog, doctore, vrei să mă ajuţi?)

Da. Putea şi voia să îl ajute. Aceasta era menirea lui, pentru asta exista pe lume. Se aşternuse tăcerea în Căminul Rivington. O tăcere foarte, foarte adâncă. De undeva din apropiere se deschise o uşă. Ajunseseră la hotar. Fred Carling se uită la el întrebând *ce.* Întrebând *cum.* Şi era atât de simplu.

— Nu trebuie decât să dormi.

(Nu mă lăsa singur.)

— Nu te las, spuse Dan. Sunt chiar aici. Stau cu tine până vei adormi.

Acum îi cuprinse mâna lui Carling în mâinile lui. Şi îi surâse.

— Până vei adormi, repetă el.

1 mai 2011 – 17 iulie 2012

CUVÂNTUL AUTORULUI

Prima carte pe care am publicat-o la editura Scribner a fost O *mână de oase,* în 1998. Doritor să fac pe plac noilor mei parteneri, am acceptat să plec într-un turneu de promovare a cărţii. În cadrul uneia din sesiunile de autografe, am fost întrebat de un individ: „Mai ştii ceva de puştiul ăla din *Shining?”*

Întrebarea aceasta mi-o pusesem şi eu adesea, însoţită de o alta: Ce s-ar fi întâmplat cu chinuitul tată al lui Danny dacă ar fi descoperit la vreme Alcoolicii Anonimi, în loc să încerce să se vindece cu ceea ce în limbaj AA se numeşte „abstinenţa izolată”?

La fel ca în cazul romanului *Sub dom* şi *JFK,* ideea aceasta nu mi-a ieşit niciodată din minte. Din când în când – fie atunci când eram la duş, sau mă uitam la televizor, sau făceam un drum mai lung pe autostradă – mă pomeneam încercând să calculez vârsta actuală a lui Danny Torrance şi întrebându-mă pe unde o mai fi. Ca să nu mai amintesc şi de mama lui, alt om esenţialmente bun, distrusă şi ea de Jack Torrance. În limbaj de specialitate, Wendy şi Danny se numeau co-dependenţi – persoane legate de un membru dependent al familiei prin legături de dragoste ori de responsabilitate. În decursul anului 2009, unul din prietenii mei alcoolici pocăiţi mi-a spus o vorbă de duh ce sună cam aşa: „Atunci când un co-dependent se îneacă, prin faţa ochilor îi trece viaţa altcuiva.” Să vă zic sincer, nu m-a pufnit râsul, pentru că respectiva cugetare mi s-a părut prea adevărată pentru a fi amuzantă. Şi cred că atunci a fost momentul în care scrierea romanului *Doctor Sleep* a devenit inevitabilă. Trebuia să ştiu ce s-a întâmplat.

Am început să lucrez frământat de emoţie şi îngrijorare? Păi, cum altfel? *Shining* este una dintre cărţile menţionate întotdeauna (împreună cu *Salem's Lot, Cimitirul animalelor* şi *Oraşul bântuit)* atunci când oamenii încearcă să determine care anume este cea mai înfricoşătoare din scrierile mele. Ca să nu mai vorbesc despre filmul lui Stanley Kubrick, pe care foarte multă lume pare să şi-l amintească şi să-l considere – din motive care mie, evident, îmi scapă – drept unul din cele mai înspăimântătoare filme realizate vreodată. (Dacă aţi văzut filmul, însă nu aţi citit romanul, atunci poate ar fi bine să ştii că *Doctor Sleep* este continuarea *cărţii,* care, după părerea mea, reprezintă Adevărata Cronică a Familiei Torrance.)

Îmi place să cred că nu mi-am pierdut încă îndemânarea la scris, dar ştiu bine că nimic nu se poate ridica la înălţimea unei spaime straşnice, şi când zic „nimic", exact asta vreau să spun: *absolut nimic.* Mai ales atunci când spaima respectivă este servită unei persoane tinere şi impresionabile. *Psycho,* al lui Alfred Hitchcock, s-a bucurat de cel puţin o continuare de excepţie *(Psycho IV,* în regia lui Mick Garris, cu Anthony Perkins revenind în rolul lui Norman Bates), dar cei care au văzut continuarea respectivă – şi cei care nu au văzut-o – vor scutura din cap, spunând *nu, nu, nu-i nici pe departe la fel de bună ca originalul.* Îşi amintesc de Janet Leigh şi niciun fel de continuare ori remake nu poate întrece scena când perdeaua duşului este trasă, iar cuţitul începe să-şi facă treaba.

Plus că oamenii se mai schimbă. Iar cel care a scris *Doctor Sleep* este mult diferit de alcoolicul bine intenţionat care a scris *Shining,* deşi amândoi rămân motivaţi de aceeaşi ambiţie: să scrie o poveste cu adevărat excepţională. M-am bucurat de reîntâlnirea

cu Danny Torrance şi de aventurile lui la care am fost părtaş. Sper că şi tu te-ai bucurat. Şi, dacă aşa stau lucrurile, Statornic Cititor al meu, însemnă că totul este cum nu se poate mai bine.

Înainte de a ne despărţi, lasă-mă, te rog, să mulţumesc celor care m-au ajutat să-ţi aduc această bucurie, de acord?

Nan Graham mi-a editat cartea. *Cu foarte mare grijă.* Mulţumesc, Nan.

Chuck Verrill, agentul meu, mi-a vândut cartea. Ceea ce, fireşte, este extrem de important, dar a şi răspuns la telefon în locul meu şi m-a îndopat cu sirop calmant. Iar lucrurile acestea sunt indispensabile.

Russ Dorr s-a ocupat de documentare, dar dacă sesizezi ceva în neregulă, să ştii că eu sunt de vină pentru că nu am înţeles cum trebuie ce mi s-a explicat. Russ este un asistent medical nemaipomenit de bun, dar mai este şi un monstru al Nordului plin de inspiraţie şi voie bună.

Chris Lotts mi-a dat meditaţii de italiană atunci când am avut nevoie. Să trăieşti, Chris.

Rocky Wood a fost omul meu bun la toate în ceea ce priveşte romanul *Shining,* furnizându-mi nume sau date pe care ori le uitasem, ori mi le aminteam aiurea. Tot el mi-a oferit tone de informaţii despre toate tipurile de rulote care există sub soare (cea mai tare era EarthCruiser-ul lui Rose). Rock îmi cunoaşte cărţile mai bine decât le cunosc eu însumi. Caută-l cândva pe net. Ai să rămâi uimit.

Fiul meu Owen mi-a citit manuscrisul şi mi-a sugerat modificări importante. Cel mai mult a insistat să-l descriu pe Dan cum ajunge la ceea ce alcoolicii numesc „limita de jos” a existenţei sale.

Şi soţia mea a citit *Doctor Sleep* şi m-a ajutat să o fac mai bună. Te iubesc, Tabitha.

Vă mulţumesc şi vouă, fete şi băieţi, care îmi citiţi cărţile. Zile lungi şi nopţi senine vă doresc.

Aş dori să închei cu un sfat: atunci când vă aflaţi la drum, pe autostrăzile şi şoselele Americii, fiţi cu băgare de seamă la rulotele acelea uriaşe – Winnebago-uri şi Boundere şi alte mărci.

N-aveţi de unde să ştiţi cine este înăuntru. Sau *ce.*

Bangor, Maine

[1] Preşedintele Jimmy Carter (n.tr.).
[2] Pălărie de fetru creată la începutul secolului XX (n.tr.).
[3] Ronald Reagan (n.tr.).
[4] Personaj din serialul american „The Waltons” („Familia Walton”), difuzat în anii şaptezeci (n.tr.).
[5] În original *The Incredible Shrinking Man,* titlul unui film SF din 1957, ecranizare a romanului lui Richard Matheson (n.tr.).
[6] Bill Clinton (n.tr.).
[7] George W. Bush (n.tr.).
[8] Locuitori din Brobdingnag, ţară din *Călătoriile lui Guliver,* unde absolut tot era de dimensiuni colosale (n.tr.).
[9] 30 iunie (n.tr.).
[10] Prima zi de luni din septembrie (n tr.).
[11] KC and the Sunshine Band – grup de muzică funk, R&B şi disco (n.tr.).
[12] În original *Queen Bitch,* aluzie la titlul unui cântec al lui David Bowie (n.tr.).
[13] *Masca Morţii Roşii* (n.tr.).
[14] Versuri din cântecul *YMCA* al grupului Village People (n.tr.).
[15] KOA – franciză independentă ce deţine campinguri pe teritoriul SUA (n.tr.).
[16] CNH – Spitalul Colliseum Northside (n.tr.).
[17] Soluţie perfuzabilă (n.tr.).
[18] Grup de luptători de gherilă conduşi de confederatul William Clarke Quantrill (n.tr.).
[19] William Griffith Wilson - cofondator al organizaţiei Alcoolicii Anonimi (n.tr.).
[20] Boala lui *Gaucher* – acumulare excesivă de lipide la nivelul organelor şi al măduvei osoase (n.tr.).
[21] Alan Alexander Milne (1882-1956) – scriitor englez, creator al ursuleţului Winnie-the-Pooh (n.tr.).
[22] Wilma Rudolph – campioană olimpică la 100 şi 200 de metri plat, fapt pentru care a fost supranumită „gazela neagră” (n.tr.).
[23] Maladie psihică asociată cu forme de mitomanie (n.tr.)
[24] *Doctor Sleep,* în original (n.tr.)
[25] Rickey Henderson – renumit jucător de baseball (n.tr.)
[26] Boală rară, caracterizată prin dezvoltarea exagerată a membrelor inferioare sau a organelor genitale (n.tr.).
[27] *Inside View* – revistă fictivă, din universul romanelor lui Stephen King, în care sunt publicate povestiri senzaţionale despre întâmplări sângeroase, răpiri ale pământenilor de extratereştri etc. (n.tr.).
[28] Alan Bartlett Shepard – astronaut american, membru al echipajului Apollo 14 (n.tr.).
[29] Pat Sajak – gazda emisiunii-concurs „Wheel of Fortune” (n.tr.).
[30] Din expresia latinească *compos mentis* – „în toate minţile” (n.tr.).
[31] *Steampunk* (din lb. engl: *steam* – „abur” şi *punk* – „conflict, protest”) – subgen al literaturii SF (n.tr.).
[32] În original: *all would be well and all would be well and all manner of things would be well* – maximă ce aparţine lui Julian of Norwich (sec. XIV–XV), pustnică din Anglia, adeptă a misticismului (n.tr.).

{33} Perioada prohibiţiei în SUA – 1919–1935 (n.tr.).
{34} 12 octombrie (n.tr.).
{35} TMI – acronim pentru *Too Much Information* – „Prea multe informaţii” (n.tr.).
{36} În orig. *To Catch a Predator* – aluzie la un serial reality al postului de televiziune american NBC (n.tr.).
{37} Stevie Nicks – cântăreaţă a grupului Fleetwood Mac (n.tr.).
{38} Giorgios Seferis (1900–1971), poet grec contemporan, laureat al Premiului Nobel (n.tr.).
{39} Wyston Hugh Auden (1907–1973), poet american, de origine britanică (n.tr.).
{40} Jonathan Harker – personaj din romanul *Dracula* al lui Bram Stoker (n.tr.).
{41} Compozitor şi cântăreţ canadian de folk şi folk-rock (n.tr.).
{42} *Meretrice* (lb. italiană) – „curvă” (n.tr.).
{43} Robert Burns (n.tr.).
{44} Agenţia Naţională de Securitate (n.tr.).
{45} 1876 (n.tr.)
{46} Rockettes – companie de dans, înfiinţată în 1925 în St. Louis, Missouri (n.tr.).
{47} *Union Leader* – cotidian din New Hampshire (n.tr.).
{48} Familie ai cărei membri au comis o serie de crime îngrozitoare în anii şaizeci (n.tr.).
{49} Petele lui Koplik – erupţie specifică rujeolei (n.tr.)
{50} Jacob Marley - personaj din povestirea *Un colind de Crăciun*, de Charles Dickens (n.tr.).
{51} Nancy Grace - cunoscută jurnalistă şi moderatoare TV, fostă procuror (n.tr.).
{52} Băiatul-din-Balon - escrocherie pusă la cale în 2009 de familia Heene care pretindea că fiul lor în vârstă de doar 6 ani se afla în interiorul unui balon umflat cu heliu care plutea la 2100 m altitudine (n.tr.).
{53} Pământul de Mijloc – continent din trilogia *Stăpânul Inelelor* de J.R.R. Tolkien (n.tr.).
{54} Cu acoperişul în pantă (n.tr.).
{55} Stil arhitectural inspirat din cel colonial (n.tr.).
{56} New Hampshire (n.tr.).
{57} Munţii Verzi – munţi din vestul statului Vermont (n.tr.)
{58} Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii din seria „Harry Potter” (n.tr.).
{59} Vâjthaţ – sport ficţional din seria Harry Potter (n.tr.).
{60} Bucle-Aurii – personaj din poveştile pentru copiii mici (n.tr.).
{61} Locuri cu temperatură extrem de scăzută, indicator al prezenţei fenomenelor paranormale (n.tr.).
{62} Verizon, Inc. – companie americană de telecomunicaţii, cu cifră foarte mare de afaceri (n.tr.).
{63} Vers al cântecului *Home on the Range,* imnul statului Kansas (n.tr.).
{64} Citat din piesa *Furtuna* a lui William Shakespeare (n.tr.).
{65} Richard al III-lea (n.tr.).
{66} Formaţiuni stâncoase de lângă Boulder, Colorado (n.tr.).

{67} *The Wrong Side of the Rainbow* – titlul unui album de muzică folk-rock lansat de Tom Rush în 1970 (n.tr.).
{68} Citat din Ezra Pound, *Winter is Icummen in,* trad. în lb. rom. de Dan Alexe în „Traducerea ca adaptare (II): Winter is icummen in… (Ezra Pound)”, http://cabalinkabul.wordpres.com/2013/01/13/traducerea-ca-adaptare-ii-winter-is-icummen-in-ezra-pound-2/ (n.tr.).